

ခာရေးဆရာ

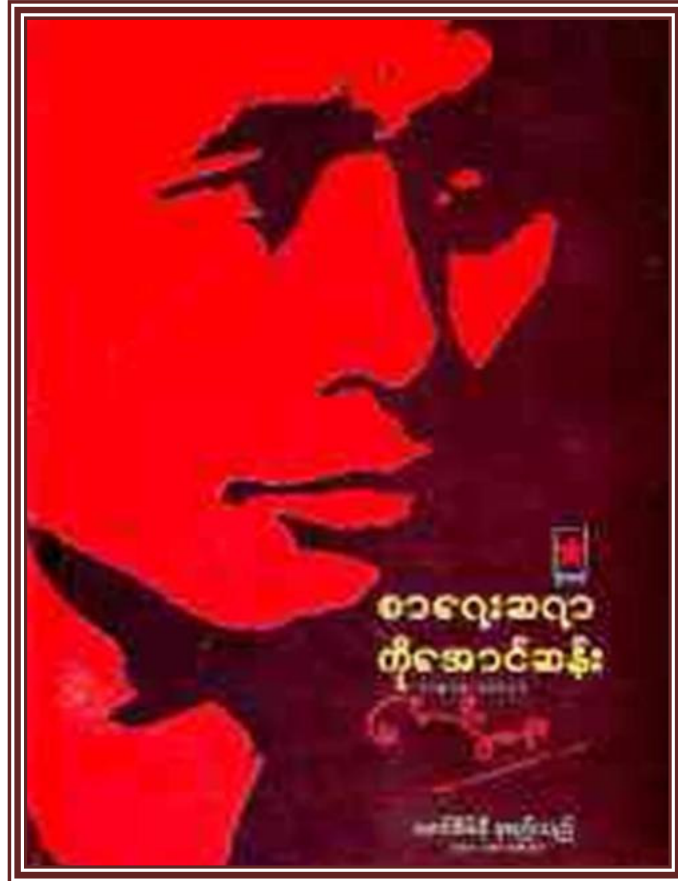
ကိုအောင်ဆန်း

၉၇နှစ် မြောက်
ဗိုလ်ချုပ် မွေးနေ့
အမှတ်တရ

၁၃ - ၀၂ - ၂၀၀၂

စာရေးဆရာ ကိုအောင်ဆန်း

မောင်စိမ်းနီ

စုစည်းတင်ဆက်သည်

စာအုပ် ရိုက်ကူးသူ

မရွှေစင်ဦး

<http://www.shwezinu.com/>

13 - 02 - 2012

အလှူငွေ ၉၇ နှစ်အထိ
တစ်နှစ်အတွက်

မြန်မာအိတ်ဘုတ်စ် အဖြစ်
ပထမအကြိမ်

front page Arts Design and pdf creation

by SuuChit

**This eBook is not for sale and
use of anyone anywhere at no cost.
Commercial use of this book will be
at your OWN RISK!**

Contents

ဇာတိ	1
မော်စကို တွင် ထုတ်ဝေသည့် အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ	24
ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးပြဿနာများ.....	28
ကျွန်ုပ်ညာနှင့် သခင်ပညာ	97
နောက်ဆုံးစကား မိန့်မြွက်ကြား.....	106
သခင်အောင်ဆန်း၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်း.....	135
အောင်ဆန်းအက်တလီနှင့် ဗမာပြည်.....	150
ဗမာ့နိုင်ငံရေးသုခမိန့်	157
အောင်ဆန်း(သို့မဟုတ်)အရိုင်း	172
ဦးအောင်ဆန်း.....	183
သည်နှစ်ဦး	198
ပဲခူးကဝေ	202
ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်း ပြန်ပြောင်းသတိရမိစရာများ	206
ဗိုလ်ချုပ်ရေးခွဲတဲ့ အဖိုးရွှေလရောင်	223
သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သူ့ကဗျာ သူ့နိမိတ်	232
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း	247
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဖမ်းသင့် မဖမ်းသင့်ပြဿနာ.....	260

ကျွန်တော်ကြားဖူးသလို ပြောဆိုပါမည်	274
စံပြုစာနဲ့ စံပြုလူ	289
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို သက်ရှိထင်ရှား တစ်ကြိမ်သာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပုံ	297
အာဏာနိုင်ငံရေးကို စက်ဆုပ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်	304
သစ်ပင်မြင့်လေ လေတိုက်ပိုခံရလေ	309
ပင်လုံနှင့် ဦးအောင်ဆန်း	316
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဂီတအနုပညာ	325
ဦးခင်သန်းနှင့် တက္ကသိုလ်နေဝင်း	366
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲသမိုင်း ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာ	383
ပဲပြုတ်နဲ့ နံပြား စားချင်တယ်	414
ပဲခူးကဝေနှင့် သခင်အောင်ဆန်း	420
၉၆ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့သို့ ဂါရဝလက်ဆောင်	438
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရုပ်အလောင်းနှင့် ကျွန်တော်	440
အောင်ဆန်းနဲ့ ရေနံချောင်း	449
စာရေးဆရာ သခင်အောင်ဆန်း	464
ဗိုလ်ချုပ်နှင့် လွတ်လပ်ရေးကောက်ကြောင်း	479
တကယ်ပဲ အသက်နဲ့လဲလို့ ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ ကြံစည်တယ်	491
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ ရခိုင်ခရီး	506

အရှေ့သို့ခရီး:	526
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလွမ်းချင်း:	552
ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဒီးဒုတ်ဦးဘချို.....	562
မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတဲ့ရန်သူ	591
စကားနှင့် ဇာတိ.....	595
ဟိုချီမင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အမျိုးသားရေးဝါဒ	622
မန္တလေးထဲက ဗိုလ်ချုပ်လမ်း:	633
ကာလမသုတ် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကေသမုတ္တိနဂုံး အလွမ်း.....	641
ရေနံချောင်းက.... ကွ ရွှေကြာငုံက....ကွ.....	649
စာရေးဆရာတစ်ယောက် လျော့ပါးသွားခြင်း:	653
သူရယ်...လူတွေရယ်... ပြီးတော့ ဝါဒတွေရယ်.....	660
.....သို့မဟုတ်.....မပြီးသေးသော ပန်ချီကား:	667
မိုင်းညိုသော သုသာန်ကလေး:	673
အောင်ဆန်း (သို့မဟုတ်) အမျိုးသားခေါင်းဆောင်	681
ပဲပြုတ်နှင့် နံပြား.....	690

မိတ်ဆက်

အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရေးသားခဲ့သော စာပေလက်ရာများနှင့် မိန့်ခွန်းများအပြင် သမိုင်းဝင်ရှားပါး ဓာတ်ပုံများ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အကြောင်း ရေးသားထားသော ဆောင်းပါးများအား စုစည်းထုတ်ဝေထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်ပေါ်လာအောင် စုစည်းခဲ့သည့် မောင်စိမ်းနီက “ပရုံးပေါ်ရောက်လာတဲ့ သမိုင်းပေးတာဝန်ကို အထိုက်အလျောက် ကျွန်တော်တို့ ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်” ဟု (၉၆) နှစ်ပြည့် ဗိုလ်ချုပ်မွေးနေ့အမိ စာအုပ်ထွက်ရှိ လာခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး တင်ပြထားပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း (၁၉၁၅-၁၉၄၇) ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ (၆၃)နှစ်အတွင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ရေးသားခဲ့သော စာပေလက်ရာများနှင့် မိန့်ခွန်းများကို ယနေ့အချိန်ထိ စာရေးဆရာ အများအပြား ကပြန်လည်ဆွေးနွေးတင်ပြ နေကြဆဲပင်ဖြစ်ပါသည်။

ယခု စာအုပ်တွင်လည်း ဗိုလ်ချုပ် ဖြတ်သန်းခဲ့သော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၊ နိုင်ငံရေးသမားဘဝ၊ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်ဘဝ တို့အပြင် စာပေနှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်ရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးကဗျာ တို့အပေါ်တွင် ဝေဖန် ဆွေးနွေးထားကြခြင်း တို့ကြောင့် နှောင်းခေတ်လူတို့မသိရသေးသော ဗိုလ်ချုပ်၏ အကြောင်း များကို သိရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ၏ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် “ကျွန်တော်သည် ဣန္ဒြေကြီး၍ မျက်နှာထား အလွန် တည်သူ တစ်ယောက် ဟု အသိအမှတ်ပြုခံရလေသည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်အမူအရာ စိတ်ထားသရုပ်တို့သည် ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန်

သဘောကို မပြပေ။ သို့သော်အကယ်ပင် ကျွန်တော်သည် သမာဓိရှိ၏။ မည်မျှ သမာဓိတရား ကို ပိုင်ဆိုင် ပေသနည်း။ ကျွန်တော်သာလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်ပေမည်” ဟု ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဆိုပါ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်က “ပညာ ဆိုသည်မှာ စာအုပ် စာတမ်း တတ်၍ စာသိမှု ကို ပညာဟု မဆိုပေ။ ပညာသည် “အတိုင်းအဆ မထင်” အလွန်ကျယ်ပြော နက်နဲ လှပေသည်။ ကမ္ဘာရှိ စာအုပ် အားလုံး ပင်လျှင် ပညာအားလုံးကို လောက ပြင်ကျယ်တည်းဟူသော ကျောင်းကြီး၌ ကျွန်ုပ် တို့သည် ပုခက်တွင်းမှ မြေကြီး ထဲသို့ ရောက်သည်အထိ ပညာသင်သားများ ဖြစ်နေကြစေသည်။

ပညာတတ်သူသည် လောကရှိအရာရာကို အခွင့်အလမ်းလိုက်၊ ဆင်ခြင် သုံးသပ် နိုင်စွမ်းသော ဉာဏ် အားလုံး ကို လည်းကောင်း၊ မိမိဉာဏ်အမြင်အရ စိတ်နေစိတ်ထား စိတ်ဓာတ်ကို လည်းကောင်း၊ ပြုပြင် စီမံ ထားခဲ့သူ သာလျှင် ဖြစ်သည်။

ဘီအေ ပင် အောင်စေ ကာမူ၊ ပါရဂူဘွဲ့ကြီးပင်ရစေကာမူ ပညာဆိုသော သဘာဝ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ သုံးသပ် နားလည်ခြင်း မရှိခဲ့သော် တကယ် အရာမရောက် အသုံးမဝင်ပေ။

ပညာသည် လူ၏ ဉာဏ်များကိုတိုးတက်စေရမည်။ လူထု၏ ဆန္ဒ အား လုပ်အား ကို နူးညွတ်စေ ရမည်။ ရာဇဝင် သိရှိသာမဟုတ် ရာဇဝင်ကို ဖန်တီးစေရမည်” ဟု တင်ပြထားပါသည်။

Weekly Eleven

+++++

အထူး ညွှန်းဆိုခြင်း

စာရေးဆရာ ကိုအောင်ဆန်း

မော်နီတာ သတင်းဂျာနယ်(နိုင်ငံရေး အထူး ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်)

အထူး ညွှန်းဆိုခြင်းလို့ ရေးလိုက်ပေမယ့် တကယ်တော့ ညွှန်းနေစရာ တောင် လိုမယ် မထင်ပါဘူး။ "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း" လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ပြီးပြည့်စုံ နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ နေမင်းကြီးလို၊ လမင်းကြီးလိုပဲပေါ့။ လူတိုင်း သိပြီးသားပေမယ့် ညွှန်းဆို ဖွဲ့သီလို့ မဝနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။

စာရေးဆရာ ကိုအောင်ဆန်း စာအုပ်ကို ကဗျာဆရာ မောင်စိမ်းနီနဲ့ ပိတောက်ပွင့်သစ် အဖွဲ့သားတွေက စီစဉ်တာပါ။ စာမူတွေ စုဆောင်း တာကနေ စာအုပ်ထွက်လာတဲ့ အထိ နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာအောင် ဖွဲ့နဲ့ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပင်ပန်းရ ကျိုးနပ်ပါတယ်။ စာအုပ်က သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ လှလှပပ၊ ခွံခွံ ညားညား ရှိလှပါတယ်။ စာအုပ် မျက်နှာဖုံးကလည်း ဆေးရောင် လှလှ တွေ့မပါ။ ရိုးရိုးကလေး။ ပကာသန မကြိုက်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း စရိုက်နဲ့ အံ့ကိုက်ပဲ။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ခေတ်ပြိုင်လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေက စပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကို မသိမမီ လိုက်တဲ့ စာရေးဆရာတွေကပါ အမှတ်တရ ပါဝင် ရေးသား ထားကြပါတယ်။ ဒါတင်မက သူ့ရဲ့ မြေးအရွယ် လူငယ် စာရေးဆရာ ကဗျာ ဆရာလေးတွေရဲ့ လေးစားအားကျ၊ လွမ်းဆွတ်တမ်းတတဲ့ မှတ်ချက်စာတို၊ ကဗျာတိုလေးတွေလည်း နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ်ပါ ရှိပါသေးတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင်ရေးတဲ့ ဆောင်းပါးကတော့ ထိပ်ဆုံးကပေါ့။

စာတွေကို ခဏ ဖယ်ထားပါဦး။ အယ်လ်ဘမ် တစ်အုပ်စာလောက် ရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေကို မြင်ရုံနဲ့ ရင်ခုန် သွားနိုင်ပါတယ်။ စာအုပ်က ဈေးနည်းနည်း ကြီးတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ မိသားစု ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံတည်း နဲ့တင် တန်နေပြီလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

နောက်တစ်အုပ်ကတော့ မော်နီတာ သတင်းဂျာနယ် အစောင် ၅၀ ပြည့် အထူးထုတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျာနယ်မှာ ပါခဲ့ဖူးတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်း ဆောင်းပါးတွေကို ပြန်လည် စုစည်း ပေးထားတာပါ။ အဖိုးတန် ဓာတ်ပုံတွေလည်း ဝေဝေဆာဆာ ပါဝင်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ပိုင်းတစ်စ ကလည်း တကယ် ရတနာ တစ်ပါးပါပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲအတွက် အလုပ်တွေ များလွန်းလို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေ ဂရု မစိုက် နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်း ပြီးဆုံးအောင် ရေးဖြစ်ခဲ့ဟန် မတူဘူး။ ဒီအချက်ဟာ ငမောက် ပတ္တမြား ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့တာထက် ပိုပြီး မချင့်မရဲ ဖြစ်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဒီဂျာနယ်ကို စီစဉ်သူများရဲ့ အမှာစကားအရ စာမျက်နှာ အကန့်အသတ်ကြောင့် တချို့ဆောင်းပါးတွေ ချန်လှပ် ထားခဲ့ရကြောင်း သိရပါတယ်။ အဲဒါတွေရော နောက်ထပ် ရှာဖွေ တွေ့ရှိတဲ့ ဆောင်းပါးတွေပါ ပေါင်းပြီး စာအုပ်အဖြစ် ပြန်လည် ထုတ်ဝေ သင့်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ် စာစောင်တွေကို ဖတ်ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် အကြောင်းကို ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိလာ ရပါတယ်။ ကြားဖူးနားဝ ရှိတာတွေနဲ့ တူတာတွေ ရှိသလို နည်းနည်း ကွဲပြားတာတွေလည်း တွေ့ရမှာပါ။ ဥပမာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ လူမှု ဆက်ဆံရေးမှာ ညံ့ဖျင်းတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လို နေခဲ့တဲ့ သခင်နု(နောင် ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနု)ကိုတောင်မှ

လမ်းမှာတွေ့ရင် နှုတ်ဆက်ချင်မှ နှုတ်ဆက်တာ။ စကားထိုင် ပြောရင်းက သူများ စကားမဆုံးခင် ထထွက်ချင် ထွက် သွားတတ်တာ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူကလည်း ဝန်ခံတယ်။ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲ မှာ မိမိဟာ အရိုင်းအစိုင်း ဘဝက လာတာလား မသိဘူးလို့ ရေးထားတယ်။ ဒါတွေက သူ့ရဲ့သီးခြား ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိစ္စတွေမှာသာ ဖြစ်တတ် တာပါ။ တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နေရာမှာတော့ ဝါရင့် သံတမန် တစ်ယောက်လို ပရိယာယ် ကြွယ်ဝတယ် ဆိုတာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ထူးဆန်းတာကတော့ သူ့ရဲ့ပရိယာယ်က ရိုးသား ပွင့်လင်းခြင်း ဖြစ်နေပြန် တာပါပဲ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ တစ်ယူသန် တစ်ဖွတ်ထိုးသမား ဆိုတာကတော့ ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်။ မဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ လွတ်လပ်ရေးကို မရရအောင် ယူမယ်ဆိုတဲ့ ဘက်မှာ တစ်ယူသန် တယ်။ ဘယ်လိုရအောင် ယူရမလဲ ဆိုတဲ့ ကိစ္စမှာကျတော့ နည်းလမ်း အသွယ်သွယ်ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားတယ်။ မှားမှန်း သိလျက်နဲ့ ဖွတ်တိုးတာမျိုးထက် အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို လိုက်ပြီး ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှု လုပ်သင့်ရင် လုပ်ရ မယ်ဆိုတာသူကိုယ်တိုင် ရေးတဲ့ ဆောင်းပါးထဲမှာ အတိအလင်း ပါပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ စကားပြေ အရေးအသား အကြောင်းကိုလည်း လေ့လာကြည့်နိုင်ပါ တယ်။ သူဟာ စကားပြောရင် ဆတ်တောက် ဆတ်တောက် ဖြစ်တတ်ပေမယ့် စာရေးတဲ့ နေရာမှာ အလွန် ပြေပြစ် ချောမွေ့ကြောင်း တွေ့ရမှာပါ။ ဝါကျ တည်ဆောက်ပုံ၊ စကားလုံး သုံးနှုန်းပုံ၊ ဥပမာ ပေးပုံတွေဟာ တကယ့် "စာရေးဆရာ ကိုအောင်ဆန်း"ပါပဲ။

သူဟာ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးရင် နိုင်ငံရေးက အနားယူပြီး စာရေးဆရာ တစ်ဦး အဖြစ်သာ နေထိုင်သွားဖို့ ဆန္ဒရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကတော့

လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု ကာလဖြစ်တာကြောင့် နိုင်ငံရေး နွယ်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေပဲ
ရေးဖြစ်တာ များပါတယ်။ နောက်ပိုင်းဆိုရင်တော့ ရသစာပေ တွေလည်း
ရေးဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ရေးရင်လည်း ကောင်းမှာပါပဲ။ အချစ် ဝတ္ထုတွေတော့
ရေးဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ သူဟာ ရည်းစားစာလည်း တစ်ခါမှ မရေးဖူးဘူး။ ရည်းစား
စကားတောင် ခွကျကျ ဘုဆတ်ဆတ်ကြီး ပြောတတ်တဲ့ လူမျိုး မဟုတ်လား။
ဒါပေမဲ့ သူဟာ အချစ်မရှိတဲ့ လူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ကြည်ကို
ကြည့်တဲ့အခါ သူ့မျက်လုံးတွေက ချစ်ရည်လဲ့ နေတတ်ကြောင်း ဓာတ်ပုံတွေက
သက်သေခံ နေပါတယ်။

တကယ်လို့သာ ခုချိန်ထိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အသက်ထင်ရှား
ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် သူ့ကို ဂုဏ်ပြုရေးသား ထားတဲ့ ဆောင်းပါးတွေ၊ အက်ဆေးတွေ
ကဗျာတွေကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နဲ့ ပြီးနေမလား၊ ဘာမှ မပြောဘဲ
ရှုတည်တည်ကြီး လုပ်နေမလား။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း "ဒါတွေ မလိုပါဘူး"လို့ ဘုကျကျ
ပြောပြီးတော့ပဲ ငေါက်လွတ် လိုက်လေမလား မရဲတရဲ စဉ်းစား စိတ်ကူးယဉ်
ကြည့်နေမိပါတော့တယ်။

မင်းကိုဉာဏ်
(Teen မဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်လ ၂၀၁၁)

+++++

ဇာတိ

စာရေးသူ - ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

မြေလတ် ဟု ခေါ်သော ဗမာပြည်၏အပူပိုင်းရုံဖြစ်သော မကွေးစီရင်စု၊
ယခု ရေနံချောင်းခရိုင်အတွင်း ပျဉ်းမနား၊ ကျောက်ပန်းတောင်း ရထားလမ်း တဝက်
ခန့်တွင် အပူပိုင်းရုံ ကုန်းမြင့်ပြင်များဖြစ်သော နှမ်း၊ ပဲနှင့် ၎င်းဆီ အများ ထွက်၍
ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်အတော်တွင်ကျယ်သော မြို့ကလေးတမြို့ ရှိလေသည်။
မီးရထား ဘူတာရုံအနီးအနားတွင် မီးရထားဘက်မှ ဆောက်ထားသော
အိမ်တန်းလျားများနှင့် ပွဲစား ကုန်သည် ဆိုင်များ အနည်းငယ် ရှိလေသည်။

ဘူတာ၏ ဝဲယာပတ်လည်တို့တွင် မြေပဲ၊ နမ်းခင်းတို့ ရှိလေသည်။ ထိုယာခင်း များမှကျော်လွန်၍ အရှေ့စူးစူးသို့ကြည့်လျှင် ရေးရေးထင်သောတောင်တန်းများကို နောက်ခံကာ တောရကျောင်း နှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်သူတို့၏လိုဏ်ဂူများကို တွေ့နိုင် ပေသည်။ ထိုဘူတာ၏ အနောက်မြောက် ယွန်းဂိုက် ၄၀၀ခန့်အကွာတွင်ကား၊ မိုင်ဝက်ခန့်ကျယ်သော သဲချောင်းရိုးကမ်းစပ် ပေါ်၌ "ခပေါင်းကုန်" (သို့မဟုတ်) နကျားထူး ခေါ်သော အိမ်ခြေတစ်ရာခန့်ရှိ ရွာကလေးရှိလေသည်။

ယင်းချောင်းဟုခေါ်သော သဲချောင်းကြီး၏တဘက်ကမ်း (အနောက် ဘက်ကမ်း) ၌ကား ယာခင်းလယ် ကွင်းပြင် များနှင့် ဥယျာဉ်အချို့ကို တွေ့ရ ပေသည်။ ထိုမှလွန်လျှင် တောင်ကုန်းကျကျနေရာတွင် အရှေ့ ဘက်မှ တာမြောင်း ခံထားသော အိမ်ခြေ ၂၀၀ခန့်ရှိ ရွာတစ်ရွာရှိလေသည်။ ထိုရွာ၏ အနောက် ကိုက် ၃၀၀ခန့်တွင် အိမ်ခြေ၁၀၀ခန့်ရှိ ရွာတစ်ရွာ ရှိလေသည်။ ရွာ၏မြောက်ဘက်တွင် ကပ်လျက် (ရှေးလူကြီး များပြောသလို) လောကဓါတ် မြန်မာအထက်တန်းသင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိလေသည်။

ထိုမှ ယာတစ်ခင်းအလွန်တွင် ငါးရက်တစ်ဈေးဖွင့်ရာ ဈေးဝိုင်း ရှိလေ သည်။ ထိုမှလွန်လျှင် ပုလိပ်ဂါတ် တန်းလျားများ ရှိသည်။ ထိုအနီးတွင် စာတိုက် ရှိလေ၏။ ထိုစာတိုက်၏ အနောက်မြောက် စောင်းစောင်းနှင့် ရှေ့တည့်တည့် ပေတရာလမ်းနှင့် မြေတလင်းပြောင်ပြောင်ကို ကျော်လွန်၍ ကိုက် ၁၀၀ခန့် အကွာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းနှင့်ကပ်၍ မြို့အုပ်ရုံးရှိလေသည်။ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်ဆက်၍ ထောင့်မှန် (Right angle)ကျကာ ၁၅ ပေခန့်မြင့်သော အုတ်တံတိုင်းကြီးဘေးဘက်လေးတန် ခြံရံလျက်၊ စေတီငယ်များ

အလယ်တွင် ရွှေရောင်တပြောင်ပြောင်တောက်နေသော စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူနှင့် သပ် သပ် ခမ်းနား သော ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ ကျောင်းကန်များရှိလေသည်။

ထိုမှ မြောက်မလှမ်းမကမ်းတွင်ကား အိမ်ခြေ ၁၀၀ကျော်ရှိ ရွာတစ်ရွာ ရှိပြန်လေသည်။ ထိုရွာများအနက် ရွာမကြီး သဖွယ် အိမ်ကောင်း အများဆုံးနှင့် ဆိုင်ကန္ဓာအတော်အတန်ရှိ၍ စာရေးစာချီ၊ မြို့အုပ် ရှေ့နေ ကုန်သည်များ နေကြသော ရွာကား ဆိုခဲ့ပြီးသည့် သဲချောင်းကြီးအနောက်ဘက်ကမ်း တောင်ကုန်း ပေါ်တွင် တည်လျက်ရှိသော ရွာပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုရွာကို နတ်မောက်ဟူ၍၎င်း၊ တောရွာ ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ကြလေသည်။ ထိုရွာကို သမိုင်းစာအရကား ပီဦးယက္ခမင်းတည်ထောင်သွားသည်ဟု ဆိုလေ သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ဘေး မှတ်တမ်းအရကား၊ ပုဂံခေတ် အနော်ရထာမင်းစော အချိန်အခါလောက်တွင် ထိုရွာကိုစတင်တည် ထောင်ခဲ့သည်ဟု မှတ်သားဘူးသည်။

ထိုရွာ၏မြောက်ဘက်စွန်း၌ တစ်ရွာလုံးရှိ အိမ်ဝိုင်းများအနက် အကျယ်ဆုံး အိမ်ဝိုင်းကြီးထဲတွင် ဧရာမအိမ်ကြီးရှိလေသည်။ မူလက ဆင်တစ်ရပ်ခန့် ဝင်နိုင် အောင်မြင့်၍ အဆောင်ပေါင်းများစွာရှိသော်လည်း၊ ထိုအခါကား အတောင် ရှစ်တောင် ခန့်မျှ သာရှိတော့သည်။ အိမ် အမြင့်မှာလည်း သုံးပေခွဲမျှသာ ရှိ တော့သည်။ ထိုအိမ်ကြီးကား ရှေးဗမာမင်း လက်ထက်က နတ်မောက်မြို့ မြို့သူကြီးအိမ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ယခုကား အိမ်မရှိတော့ပြီ။ ထိုအိမ်နောက်ဖေး ဆောင်ငယ်တွင် ကျွန်ုပ်အား ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားလာစဉ် အခါက ကျွန်တော်တို့ နတ်မောက်သို့ မီးရထား လမ်းမပေါက်သေး။ သို့သော် ရည်ရွက် ချက်ကား ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ယခုအခါကဲ့သို့ အနည်းငယ်မျှ

မြို့မဆန်ဘဲ တောရွာကြီး တရွာ မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ နံနက်ညနေခင်းများတွင် ခလောက်သံ တဒေါက်ဒေါက်၊ နေ့လည်နေ့ခင်းများတွင် ယက္ကန်းသံ တချွန်ချွန်နှင့် ကြားရတုန်းပင်ရှိလေသည်။

အချိန်ကား ၁၉၁၅ ခု ဖေဖော်ဝါရီလဖြစ်၍ ပဌမကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ ဒုတိယနှစ်ထဲမှာပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချိန်၊ ထိုအခါကား ဂျာမနီသည် ရေငုတ် သင်္ဘောများဖြင့် ဗြိတိသျှရေတပ်တို့အား အကြီးအကျယ်ဒုက္ခပေး နေသည့် အချိန်အခါဖြစ်လေသည်။ အနောက်စစ်မျက်နှာပြင်ဟုခေါ်သော ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီတို့ စစ်ခင်းရာ မျက်နှာ ၌ကား၊ ပဌမအကြိမ်တိုက်ပွဲကြီးများမှာ မပြီးမဆုံးနိုင်သော သောင်တင်ရေမကျ ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ် အခြေအနေ ပင်ရှိလေသည်။

အရှေ့မျက်နှာပြင်ဟုခေါ်သော ရုရှားစစ်ခင်းရာ မျက်နှာမှာ ကား မဆူးရိယာ နှင့် ဝါဇန်စ်ဇူစစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ပွား လျက် ရှိကြလေသည်။ ထိုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ရက်နေ့၊ ၁၂၇၆ ခု၊ တပေါင်းလဆန်းတစ်ရက် စနေနေ့ နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် လူ့ပြည်ကို ပဌမဆုံး ရောက်ရှိ လာခဲ့ရပေသည်။ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ရက်နေ့ကား၊ နာမည်ကျော် နက္ခဗေဒင် ဆရာကြီး ကီရို၏ဟောပြောချက်အရဆိုလျှင် တိုင်းပြည် တစ်ပြည် ၏ အစိုးရ ထီးနန်း တို့ကို ဖြိုဖျက်နိုင်စွမ်းသောသူ များကို မွေးဖွားတတ်သောဇာတာဟု ဟောထား လေသည်။ ထိုနေ့တွင် မွေးဖွားသော ကျွန်တော်မှာ သူပုန်လောင်းကလေး ဖြစ်သည်ကို ထိုအခါက မည်သူမျှ ထူးထူးခြားခြား ထည့်သွင်း စဉ်းစားခြင်းမပြုခဲ့ကြချေ။

ကျွန်တော် မွေးဖွားလာသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ ဇာတာနာမည်မှာ (ထိန်လင်း)ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့အထက် အစ်ကို ကိုအောင်သန်းနှင့် နာမည်လိုက်အောင် "အောင်ဆန်း"ဟုခေါ်တွင် ခဲ့လေသည်။ မွေးဖွားစဉ်က ကျွန်တော် မထူးဆန်းလှသော်လည်း ထိုင်နိုင်ထနိုင်သော ကလေးဘဝမှစ၍ ကျွန်တော်သည် ထူးခြားခဲ့သည်။ ဝှက်ကုန်ခဲ့သူဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်း က တော်တော်နဲ့ စကား မပြောတတ်ရကား၊ လူကြီးမိဘများမှာ ဆွံ့အ၍ပင်နေသလားဟု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခဲ့ရသည်ဟု သိရ လေသည်။ အနာအဖျားထူသည်။ အစားကြူးသည်။ အမဲ၊ သား၊ ငါးကို အလွန်ကြိုက်သည်။ ကျွန်တော် ၏ မိခင် ဈေးဝယ်သွားရာ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်တော့်ကို ချီ၍သွားလေသည်။

တစ်ခါသော် အမဲသားစိမ်း ကို အတင်းလှ၍စားမည်ပြုသည်ဟု ကျွန်တော့်မိခင်ကပြန်၍ ပြောသဖြင့် သိရ ပေသည်။ လူရိုင်းဘဝ က ကျွန်တော် လာသလားမသိ၊ ယနေ့အထိ လူရိုင်းသဘောမျိုးနေချင်သည့် စိတ်ထားများ ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ လူယဉ်ကျေးများ နှင့် အသားမကျခဲ့ချေ။ မျက်စိနောက် မြင်ပြင်းကပ် လာသည်။ ထိုအခါ လူယဉ်ကျေးများ နှင့် ငါလူရိုင်းဟု ဇာတိခွဲပစ်ချင်သည့်စိတ်များရှိသည်။ လူရိုင်းကား ကြမ်း၏။ ခက်ထန်၏။ သို့သော် ဖြူးဖြောင့်၏။ တည်ကြည်၏။ လွတ်လပ်၏။ ကျန်းမာ၏။ သန်စွမ်း၏။ ငိုမြင်း ငိုစိုင်း ညောင်ကိုင်း ရောက်ရောက်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်ကြိုက်၏။

ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် အင်မတန် စိုပြည်လတ်ဆတ်သော ဘဝဟု ယူဆသည်။ ဗမာပြည်ရှိသည့်လူသည် လူရိုင်းမျိုး ဘဝရောက်ချင် ရောက်သွား

ပါစေ။ လွတ်လပ်ချမ်းသာစွာ ခေါင်းထောင်နေနိုင်မည်ဆိုလျှင် မလွတ်လပ်သော လူ့ယဉ်ကျေးဘဝထက် ကျွန်တော် အဆတစ်ရာကြိုက်သည်။ နှစ်သက်သည်။ စိမ်းလန်း စိုပြေကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ရိုင်းပေါ် တွင် လက်ပန်းပေါက်ခတ်၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မြူးတူး အော်ဟစ် လိုသည်။

ငယ်ငယ်တုံးက ကျွန်တော် အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန် အတော် ဝါသနာပါ၏။ အထူးသဖြင့် ဆိုင်းတီး အတော် ဝါသနာပါသည်။ စာပွဲဖြစ်စေ ခေါက်စရာတွေ့လျှင် အမြဲခေါက်လေ့ရှိရာ ကျွန်တော်၏လက်မှာ ယနေ့တိုင် အချိန်မှန်မှတ် လက်ရည်ကွဲကျခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် အနည်းငယ် ကြီးပြင်းလာ သည့် နှင့် လူကြီးမိဘများက ကျွန်တော်အား အတီးအမှုတ်ဝါသနာကို ခွင့်မပြု။ နဂိုက ဝါသနာမဟုတ်၍ လားမသိ။ ယခု စိတ်မျိုး ပျောက်သလောက် ရှိခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ကား ငယ်ငယ်ကလေးက ယနေ့တိုင် လူရော၊ စိတ်ရော၊ ပြောပြောင်းသည်ဆိုသည့်အချက်ကို သက်သက် နားမလည်ခဲ့။ နားလည်ရန်လည်း မကြိုးစားခဲ့။ ကြိုးလည်း မကြိုးစားချင်။ ကျွန်တော်ကား စကား ပြောလျှင် မဖွယ်ရာမယဉ်ကျေး၊ အသက် ရှစ်နှစ်ထဲရောက်၍ ကျောင်းနေသည့်အချိန်၌ပင် ဘုန်းကြီးကို ဘုန်းကြီး စကားနှင့်မလျှောက်တတ်၊ အမူ အရာလည်း ကြမ်း၏။ အလိုက်လည်း မသိ။ ညစ်လည်း ညစ်ပတ်သည်။ ကိုယ့်စည်းကမ်း ဟူ၍လည်း တစ်ခုမျှမရှိ။ အသက်လေး၊ ငါး၊ ခြောက်နှစ်တိုင်အောင် ညအိပ်ရာ တွင် သေးပါ၏။ မီးဖိုကို ညညရှိခိုး၍ "အရှင်စဖိုည၊ ကျွန်တော်မျိုးနေ့ဟုဆိုခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရ သေးသည်။

အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲရောက် သည့်အခါ၌ပင် အခြားအိမ်တစ်အိမ်၌ တည သေးပါဘူး သေးသည်။ ထိုအခါကား ကျွန်တော်သည် ရေနံချောင်းမြို့ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းမှာ ခြောက်တန်းအောင်၍ ခုနစ်တန်း အပင် ကျောင်းအ ပြန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏အစ်ကို အကြီးဆုံးမှာလည်း ၎င်းနှစ်တွင် ဘီအက်-စီ သင်္ချာဂုဏ်ထူးတန်း ကို အောင်ခဲ့၍ ရေနံချောင်း ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင် မိမိကျောင်းဟောင်း ဖြစ်သည့် အတိုင်း ကျောင်းဆရာ ပင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန် ကျွန်တော်နှင့်အတူပါလာခဲ့ပေသည်။ ထိုအခါ ရေနံချောင်း မြို့သို့ နတ်မောက်မှ သွားသည့်နည်းမှာ တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့ ရထားစီး၊ တောင်တွင်းကြီးမှ မိချောင်းရဲ သို့ ကားစီး၊ မိချောင်း ရဲမှ ရေနံချောင်းသို့ သင်္ဘောစီးရလေသည်။

၂-ရက်ကြာလေသည်။ နောက်၌ကား ကျောက်ပန်းတောင်း မှတစ်ဆင့် မီးရထားတစ်တန်း၊ မော်တော်ကား တစ်တန်း သွား၍ ရေနံချောင်းသို့ နေ့ချင်းပေါက်လေသည်။ ထိုနှစ် တွင် ကျွန်တော်တို့မကွေးမှတစ်ဆင့် သွား ကြသည်။ မကွေးမြို့တွင် အပျိုပေါက်စ ခပ်ချောချော မိန်းက လေးရှိသော အစ်ကိုဖြစ်သူအိမ်တွင် တည်းခို ကြသည်။ လူပျိုပေါက်စဖြစ်သော ကျွန်တော်မှာ တစ်ခါတရံ ဆန် အိမ်တွင်မ နေတတ်၊ အထူး ရှက် တတ်သည်။ မိန်းကလေးနှင့်ဆိုလျှင် သာ၍ပင် ရှက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ညအိပ်ခါနီး ရှက်လွန်း၍ သေး မပေါက်မိရာ၊ ညအိပ်သည့်အခါ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ သေးပါ ကျလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပါပြီးမှ သိပေသည်။ ဤမျှ ကျွန်တော်သည် မသိမ်မွေ့၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမများထဲတွင် ကျွန်တော် အငယ်ဆုံး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အိမ် စံချိန်နှင့်ကြည့်လျှင် ကျွန်တော် အလိုလိုက်ခံရဆုံးဖြစ်၏။ အဆိုးဆုံးဟုလည်း အိမ်နားနီးချင်းပါမက ရွာနီးနားချင်း များကပါ အသိအမှတ်အပြုခံရ၏။

ကျွန်တော်၏အထက် အစ်ကို ကိုအောင်သန်း နှင့် ကျွန်တော်မှာ အသက်သုံးနှစ်ခွဲလေးနှစ်မျှသာ ကွာ၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်ကား ငယ်ငယ်က ရန်ဖြစ်ဘက်ဖြစ်၏။ သူကား လက်မြန်၏။ ကျွန်တော်ကား အားကြီး ၏။ မချိန်မဆလက်လွယ်စပါယ် လုပ်တတ်သည်။ သူကား နု၏။ မင်းသားကျချေသည်။ ကျွန်တော်ကား ကြမ်း၏။ သူသည် အစားအသောက်အနေအထိုင်မှစ၍ သပ်ယပ်၏။ အစားဆိုလည်း အစားတိုင်းမစား။ စားသောက် နေသည့်အခါ မြေကြီးပေါ်သို့ကျသွားလျှင် သူသည် မစားတော့ချေ။ ကျွန်တော်ကား ကျသွား သောအစာ ကို ဖုတ်ဖတ်ခါ၍စားနိုင်လျှင် ကောက်စား၏။ သူကား အဝတ်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ် တတ်၏။ ကျွန်တော်ကား မဝတ်တတ် မြန်မြန်ညစ်အောင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းဝတ်တတ်၏။

သူသည် မြေ ကြီးနှင့်ကြမ်းများပေါ်တွင် မည်သည့်အခါမျှ တုံးလုံးမလှဲ၊ ကျွန်တော်ကား ကြိမ်ဖန်များစွာ လှဲဘူး ၏။ သူ ကား ပါး၏။ လျှင်သည်၊ ကျွန်တော်ကား ထူ၏။ အ၏။ ကျွန်တော်၏မြို့ကား ရွာသာသာ တောအရပ် ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ယခုထက်ပင် ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ တောကျ၏။ ထိုအခါက (ကလီဖာ) ခေါ် ဆံပင်ညှပ်ကုလားတစ်ယောက်တလေသာရှိ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ၎င်းကလီဖာမှာ လက်မလည်၊ ကျွန်တော် တို့အား ခေါင်းတုံးရိတ်ရန် တစ်ခါတစ်ခါ ရိတ်တတ်သည့် အိမ်နီးနားချင်းတို့ကို ခိုင်းရလေသည်။ တခါ တခါ

ကျွန်တော့်ဘဝင် ကိုယ်တိုင်ရိပ်ပေးလေသည်။ ကျွန်တော်၏ဘဝင်ကား ယခုကွယ်လွန်သည်မှာ ၁၅နှစ် ကျော်လွန်လေပြီ။ ကျွန်တော်၏ဘဝင်သည် ကျွန်တော်နှင့်အမူအရာ အတော်ဆင်သည်။

တနေ့နေ့၍ စကားတစ်ခွန်းမပြော။ မျက်နှာထားဆိုး၏။ ဆိုးရသည့်ထဲ ကျောက်ပေါက်မများလည်း ရှိ၏။ လောကွတ် မရှိ၊ ဟန်မရှိ၊ ဘာသိဘာသာ နေတတ်သည်။ အကိုင်အတွယ်၊ အသွားအလာ အမူအရာ ကြမ်းတမ်း၏။ ငြင်းမိလျှင် လျှော့မပေးတတ်။ သို့သော် စိတ်နှလုံးကား အထူး ဖြောင့်စင်း၏။ စကားတည်၏။ အပိုမပြော၊ ထို့ကြောင့် ရှေ့နေစာမေးပွဲ ဝင်ထားသော်လည်း ရှေ့နေလိုက်၍စားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မမှတ်မိ။ ယာလုပ်ကုန်ကူး ငွေချေး၍သာ စီးပွားဖြစ်၏။ စီးပွားဖြစ်ခြင်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ မိခင်၏ဒိုးတူဘောင် ဘက် ကူညီမှုကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့အား အခြားသူတစ်ဦးက ခေါင်းရိတ် ပေးလျှင် အင်မတန် ညင်သာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဘေဘေကား ဒါးမထက်ထက်ကို ကောင်းကောင်း မသွေးဘဲ အတင်းတွန်းချ၍ ရိတ်ချ၏။

အထူး ပင် ခေါင်းရည်နာ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းခေါင်းရိတ်မည့်အခါ ရွံ့ ၏။ တွန့်၏။ သို့သော် ခေါင်းရိတ်သည့် အခါတိုင်း ကျွန်တော့်အစ်ကိုကား အမြဲငို၏။ ငိုတိုင်း ခေါင်းပုတ်ခံရ ၏။ ကျွန်တော်ကား မငို၊ ကျိတ်ခံ ၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းပုတ် လွတ်သည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကား စိတ်မြန် ၏။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို လေးယောက်ရှိသည့်အနက်၊ ဒုတိယအစ်ကိုကြီး ကိုနေအောင် သာလျှင် စိတ်ရှည်၍သိမ်မွေ့၏။ တသက်ပတ်လုံး မည်သူနှင့်မျှ ရန်မဖြစ်ခဲ့ဘူးချေ။ ကျွန်တော်ကား စိတ်ရွတ်၏။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုအောင်သန်း ကား၊

သူများအကြောမခံ၊ သူကသာ ဦးအောင်ကြောခဲ့သည် ကျွန်တော်ကား သူများ အကြော ခံရ၏။

မြောက်လို့ မြောက်မှန်းမသိ၊ ချောက်လို့ ချောက်မှန်းမသိ ထုံပေပေ အလွန်နိုင်၏။ တခါသော် ဆယ်မိုင်ခန့် အကွာ ရွာတရွာ သို့ ကျွန်တော့်မိဘများနှင့်လိုက်သွား၍ သူကြီး အိမ်တွင် တည်းခိုနေစဉ် ထိုရွာမှ ရွယ်တူလောက် ကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အားမြှောက်၍ "ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်ကြီး"ဟုခေါ်ရာ၊ ကျွန်တော့် မှာ များစွာသဘောကျကာ ထန်းလျက်အဖြူဆုတ် ကို ခေါ် တိုင်း၊ ခေါ်တိုင်း ပေးခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် သည် လိမ်လည်လေ့မရှိ။ မလိမ်တတ်၊ လိမ်မိခဲ့သော်လည်း ခဏချက်ခြင်း ဖြောင့်ချက်ပေး၏။

ကျွန်တော်တို့နေသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဥပုသ်နေ့တိုင်းပိတ် သည်။ သို့သော် ယောက်ျားကလေးများမှာ ဥပုသ်နေ့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းသို့ သွားရ၍ ရေခပ်၊ မြက်နှုတ်လုပ်ရသည်။ တနေ့သော် နေ့ခင်းတွင် ကျောင်းသား များ အလုပ်မရှိ၍ "အလုပ်မရှိလျှင် အိပ်နေ ကြ၊ မကစားကြနဲ့"ဟု ဘုန်းကြီးက အမိန့်ရှိ လေသည်။ အားလုံးကျောင်းသားများက "မအိပ်ချင်ဘူးလား" ဟုမေးသောအခါ မအိပ်ချင် ကြသော်လည်း အိပ်ချင် သည်ဟု ဘုန်းကြီးအလိုကျ လျှောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်အား ဘုန်းကြီးက "အောင်ဆန်း ကော မအိပ်ချင် ဘူးလား"ဟု အထူးတလည်မေးရာ ကျွန်တော်က "မအိပ်ချင်ပါဘုရား"ဟု ပြန်လျှောက်ရာ ဘုန်းကြီး ကား ပြုံး၍ နေလေတော့သည်။

ကျွန်တော် သည် ငယ်စဉ်က ချောင်တစ်ချောင်တွင်ကပ်၍ မှိုင်တွေကာ စဉ်းစား၍နေသော်လည်း နေ တတ်သည်။ ခလေး နှင့် မလိုက် အများအားဖြင့်

ကုန္ဒကြီးသည်။ ကစားရန်စားဆိုလျှင် များစွာမလေ့ ကျင့်။ သို့သော် ကစားသည့် အခါ ကြမ်းတမ်း၏။ ကြမ်းတမ်းသော ကစားမျိုးမှ နှစ်သက်သည်။ တွတ်တိုး ခြင်း၊ ကြည်းသား ရိုက်ခြင်း စသည်တို့ကို ဝါသနာပါသည်။ ခြင်းလုံးခတ်ခြင်းကိုကား မကြိုက်၊ ရွရွကလေး လုပ်ရသော အလုပ် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့်မဖြစ်။ အချုပ်ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်၏ကလေးဘဝမှာ ချီးမွမ်း စရာ အလွန်နည်း၏။ ညစ်ပတ်ပေရေ ရှိမြောင်ချောက်စောင်းကဲ့သို့ အဖုအထစ်အပြစ်အနာအဆာများ သည်။

စိမ်းလန်း စိုပြေညီညာသော မြက်ခင်းသဘွယ် မွချင်စရာ မဟုတ်ပေ။ အသက်ဆယ်နှစ်ခန့် အထိ အနာရောဂါ ကင်းသည်ဟူ၍ မရှိ သေလုမတတ် အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၏။ ဝဲနာအကြီးအကျယ် စိုခဲ့ဘူး၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဘယ်တော့များမှ ငါ ကျန်းကျန်းမာမာ အမြဲနေပါမည်နည်းဟု တမ်းတမိသည်။ ကျွန်တော် သည် ထိုကလေးဘဝတွင်ပင် သူပုန်စိတ်ထားရှိလေသည်။ အကြံကြီးသူဖြစ်လေ၏။ ဗမာ ပြည်အ ဘေး အင်္ဂလိပ်လက်မှ ပြန်ရရန် သူပုန်ထနည်း အမျိုးမျိုးစဉ်းစားခဲ့ဘူးလေသည်။ တခါတရံလည်း ဟုတ်တိ ပတ်တိ စိတ်ကူး၏။ တခါတခါလည်း ပြဒါးရှင်လုံးစသည်များကို ရှာဖွေလိုသော စိတ်များပေါ် ပေါက်၏။ ပြဒါးရှင်လုံးစသော အစွမ်းအားဖြင့် ဗမာပြည်ကို ကယ်တင်လို၏။

ကျွန်တော် ရန်မဖြစ်တတ်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် သတ္တိထူးချွန်သည်ဟု မဆိုနိုင်၊ ငယ်ငယ်က တစ္ဆေ အလွန်ကြောက်တတ် သည်။ ရန်ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဦးအောင်သန်းကား ခဏခဏရန်ဖြစ်၏။ ဦးအောင် ရိုက်နက်၍ အိမ်ပြေးလာခဲ့၏။ သို့နှင့် မကြာမကြာ အတိုင်ခံရ၍ မိဘများ

အရိုက်ခံရ၏။ ကျွန်တော်ကား ဤကဲ့သို့ မဖြစ်ဘူး။ ရန်တစ်ခါသာ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ဘူးသည်။ ထိုအခါ လူချင်းလည်း ထိုးသတ် ပုတ်ခတ် စဉ်က ကျွန်တော်က နိုင်၏။ လူချင်းဖြန်ဖြေသည့်အခါ မရှောင်မတိမ်း ထုံပေပေနေသဖြင့် ခုံဘိနပ် နှင့် အပေါက်ခံရ၍ ခေါင်းပေါက်ဘူး၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်၏ရန်ဖြစ်ဘက်ကို လိုက်လေရာ ခေါင်းမူး၍မမှီ၊ ထိုးလိုက် သည့် အချိန်ထိကား သတ္တိကောင်းပါ၏။

ခေါင်းမူးလာ၍ ခေါင်းစမ်းကြည့်ရာ သွေးတွေမြင်သဖြင့် ခေါင်း ပေါက်မှန်း သိသောအခါ ကျွန်တော် ငိုလေတော့သည်။ သတ္တိ ခေသွားလေတော့သည်။ ရွယ်တူကလေးချင်းများ အပေါ်တွင် တခါတလေ အနိုင်ကျင့် ချင်သည့် စိတ်ကားရှိလေသည်။ တစ်ခါတွင်ကား ဘုန်းကြီး ကျောင်းနေစဉ် နဘူးသားများကို ကြက်တောင် စိုက်၍ ကြက်တောင်ရိုက်ကစားနေရင်းမှ ကျောင်းသား နှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်ရာ ကျောင်းသား တစ်ယောက် ထိပ်ပေါက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိပ်ပေါက်ခံရသော ကျောင်း သားမိဘများက ဘုန်းကြီးအား လာရောက် တိုင်တန်းရာ၊ ဘုန်းကြီးက ဤကစားနည်းမျိုးကို အားလုံး ကျောင်းသားများလည်း ကျောင်းဝင်း အတွင်းမှ သော်၎င်း၊ အပြင်မှာသော်၎င်း မကစားရဟု ပညတ်ရလေ သည်။ ထိုပညတ်ချက်ကို ကျွန်တော် နှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ များက သဘောမကျကြသဖြင့်၊ အာဏာ ဖီဆန်ကာ ရွာထဲတွင်ကစားကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကစားနေသည်ကို အခြားကျောင်းသားတစ်ဦး နှစ်ဦးက မြင်သဖြင့် ဘုန်းကြီးအား သွားရောက် တိုင်တန်းသောအခါ ဘုန်းကြီး က ကျွန်တော်၏မိခင်နှင့် ဦးလေးများကိုခေါ်၍ ၎င်းတို့ရှေ့တွင်ပင် ကျွန်တော် တို့အား ပြင်းထန်စွာရိုက်နှက်လေတော့၏။ ကျွန်တော်မှာ ပဌမကြိတ်မှိတ်၍ခံသော်လည်း

နောက်ပိုင်းတွင် သတ္တိ မကောင်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုလေတော့ သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသို့သွားရောက်တိုင်တန်းသူ ကျောင်းသား ကို ယနေ့တိုင် အခဲမကျေချင်လှ၊ ဤကဲ့သို့ အလုပ်ပို မေတ္တာရိုမျက်နှာလို၊ မျက်နှာရ အထက် လူကြီး အား တိုင်ခြင်းတောခြင်းကို ငယ်ငယ် ကလေးကစ၍ ယနေ့တိုင် ကျွန်တော် အထူးစက်ဆုပ်လှသည်။ ယခု ခေတ်သစ်ကျောင်းများတွင် ကျောင်းသားများအား ဤအကျင့်မျိုးကို အားမပေးဘဲ ဖျောက်ဖျက် စေသင့် ပေသည်။ ဤအကျင့်မျိုး ကား အကျင့်ယုတ်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့မိဘကား ပစ္စည်းဥစ္စာ အတော် အတန်ရှိ၏။ ကြွေးရှင် မြေရှင်ဖြစ်ရာ၊ ဆင်းရဲသားများနှင့် အများအပြား ဆက်ဆံရလေသည်။ ကျွန်တော် တို့ မိခင်မှာ ခနရှင်ကလေး အတန်းအစားထဲတွင် သမာသမတ်ရှိ၍ စိတ်ကောင်းရှိလေသည်။

သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ရံဖန်ရံခါ ဆင်းရဲသားများက ကြွေးများမဆပ်နိုင်၍ ကြိမ်းမောင်းသောအခါ ကျွန်တော် အထူး ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ထိုအခါက ကျွန်တော်ကား ငွေတိုးကြီးစနစ်ဆိုးရွားပုံကို မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ များစွာသော ဆင်းရဲသားတို့မှာ ကြွေးတစ်ခါယူမိလျှင် ကြေနိုင်စ ရာ အကြောင်း မရှိပေ။ ဤစနစ်ကို ယခုခေတ်သစ်တွင် အလျှင်အမြန် ပြင်ဆင်သင့်သည်။ ၎င်းပြင် ယခု လက်ရှိ ဆင်းရဲသား ကြွေးမြီများကို အားလုံးလျှော်ပစ်ရန်သင့်ပေသည်။ ထိုကြွေးများမှာ အတိုး၏အညွန့် ကြွေးများသာ ရှိတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံမှားသံသယမရှိပေ။ ကျွန်တော်ကား ကြွားရမည်ဆိုလျှင် မျိုး ကြီးဆွေကြီး မှ ပေါက်ပွားသူဖြစ်သည်။

(ဂျစ်ဂျစ်ခန့်)အမျိုးရှိသော တရုတ်တို့ဝင်ရောက်နှောက်ယှက် သော အခါတွင် နိုင်ငံခြားသား တို့၏ လက်အောက်တွင် မနေလို၍ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ယခု ကျွန်တော် မွေးဖွားရာဒေသသို့ စုန်ဆင်း ခဲ့လေသည် ဟု ဦးလေးတစ်ယောက်က ပြောပြဘူးလေသည်။ အလောင်း ဘုရားတတိယနိုင်ငံတော် ထူထောင်စဉ် အခါ က တိုင်းပြည်မှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်၍နေရာ ရွှေဘိုမြို့မှ ဦးအောင် ဇေယျထံ၍ ကျွန်တော်တို့၏ အဆက် အနွယ် ပင်းမင်းကြီး ဦးမြ(ဘွဲ့မည်ကောင်းကောင်းမမှတ်မိ) ဆိုသူ မှာလည်း မိမိနယ်ကို အုပ်စီး ခေါင်းဆောင် ၍ ဗမာ့ထီးနန်း ထူထောင်ရန် ကြံလေသည်။ နောက်မှ အလောင်းဘုရား ၏ ဘုန်းလက်ရုံး အကြောင်း ကြားသိသည့် အခါ၊ အလောင်းဘုရားထံဝင်ရောက်၍ သက် စွန့်ကြိုးပမ်း အမှုထမ်းလေသည်ဟုလည်း မှတ်သား ရဘူးသည်။

မင်းတုန်းဘုရင်လက်ထက်တွင် သက်တော်ရှည်အမတ်ဖြစ်သော ခမ်းပတ်မင်းကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့၏အ မျိုး အနွယ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ မင်းတုန်းဘုရင်၏သမားတော်တစ်ဦး (လူမည်မှာ ဦးကျော်ဇံ ဖြစ်လေသည်။ ဘွဲ့ကိုကားမသိ) မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ အမျိုးအဆွေပင်ဖြစ်လေသည်။ စုံနဲ့သာမြိုင်ရေးသော ဆရာကြော့မှာ ဦးကျော်ဇံ၏ မြေးပင်တည်း။ ရှင်အဂ္ဂသမာဓိမှာလည်း ကျွန်တော်တို့အမျိုးဟုပင် သိရသည်။ ကျွန်တော် တို့ ဘေးမှာ နတ်မောက်မြို့သူကြီးဖြစ်လေသည်။ စာတတ်သည်။ ဉာဏ်ထက် သည်။ လက်မြောက်သည်။ စိတ်ထက်သည်ဟူ၍ ကြားဖူးလေသည်။ မိမိအထက်မြို့ဝန်နှင့် မတဲ၍ အလုပ်ပြုတ်သဖြင့်၊ မန္တလေးရွှေမြို့တော်သို့တက်၍ အရာခံနေဆဲ အနိစ္စရောက်သည်ဟု တစ်ခါက ပုရပိုက် မှတ်တမ်း တွင် ဖတ်ရဖူးသည်။

(စကားအလျဉ်းသင့်၍ ရေးရဦးမည်၊ ရှေးကလည်း ခိုင်ယာရီခေါ် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရှိလေသည်။ အခေါ် အပေါ် ကိုကား မေ့သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ (ဘေး) အိမ်ကြီးတွင် တွေ့ဘူးသော ပုရပိုက်များတွင် ကျွန်တော် တို့ ဘေး နေ့စဉ် ဘာလုပ်သည်၊ ဘယ်သွားသည်စသည်ကို မှတ်သားချက်များ တွေ့ရလေ သည်။) ကျွန်တော်တို့ ဘေးတွင် အစ်ကိုနှင့်ညီနှစ်ယောက်ရှိသည်ဟု သိရသည်။ အစ်ကိုကြီးမှာ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းအုပ်ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ညီအငယ် တစ်ယောက် မှာ တလုပ်မြို့ဝန် ဦးဘွားယူ ခေါ်၏။ မြင်းကွန်း-မြင်းခုံတိုင်တို့၏ ငယ်ဆရာဖြစ်သည်။ ၎င်းမင်းသားများအထဲတွင် မြင်းကွန်းမင်းသားတို့ အတွက် ဓားပြ တိုက်၍ ငွေရှာပေးရလေသည်။ ထိုအချက်ကို နေပြည်တော် က သိလေ၍ ဦးဘွားယူ ရာထူးမှ ကျလေသည်။ ကျွန်ယုံ၏သစ္စာကြီးမှုကြောင့်၎င်း၊ အမှုမထင်ရှား၍၎င်း မင်းတုန်းမင်းကဲ့သို့ သိမ်မွေ့သော မင်း လက်ထက်ဖြစ်၍၎င်း အသက်ချမ်းသာရလေသည်။

နာမည်ကျော် ဦးမင်းရောင် (ဗိုလ်လရောင်)မှာ ကျွန်တော်တို့ အဖွား၏ တူတော်သည်။ ဦးမင်းရောင်ကား လက်ရုံး အားကိုး ဖြစ်သည်။ အမိုက်ဆုံး ဆိုသူများကို တပည့်လုပ်ထားသည်။ ၎င်း၏ တပည့်တစ်ယောက် (နာမည်ကား မမှတ်မိ) သည်ဇာတ်ပွဲများတွင် လူပျက်ပျက် သည့်အခါ လူများရယ်တုံးမရယ်၊ အများရယ်ပြီးမှ တယောက် တည်း ကျယ်လောင်စွာ အကြာကြီး ရယ်တတ်သည်ဟု သိရသည်။ ဤကဲ့သို့ အရွဲ့တိုက် ရသည် ကို ဗိုလ်လရောင် တွေ့၍ အားရကာ ဆုချလေလေတော့သည်။ တခါလည်း ၎င်း၏တပည့်နှင့် ၎င်း၏ညီ သုံးမြို့ဝန် ဦးမင်းမောင်၏ တပည့်တို့သည် ၎င်းတို့၏ ဘွားမယ်တော်ပျံတွင် လက်ပုထိုးကြ

သည်။ ဦးမင်းရောင် ၏ တပည့် ရုံးသည်။ ညီဖြစ်သူ ဦးမင်းမောင်က မိမိတပည့်နိုင်သဖြင့် ပုဂါတပိုင် ဆုချလေသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်လရောင် က မခံချင်၍ မိမိတပည့်ကို ရုံးလျက်နှင့်ပင် ပုဆိုးတစ်ထည် ဆုချလေသည်။

တစ်ခါလည်း ကြက်သားဟင်း စားလို၍ ဦးမင်းမောင် အား ကြက်အသတ်ခိုင်းလေသည်။ ဦးမင်းမောင်ကား ဗိုလ်လရောင်နှင့်မတူ လူပျော့ ဖြစ်လေသည်။ စောင်းတီး သီချင်းဆိုတော်သည်။ စကားပြောချိုသာသည်။ အထက် လူကြီးများ၏ အချစ်မင်းမောင် ကြက်မသတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်လရောင် က သူကိုယ်တိုင် သတ်၍ ချက်စားလေသည်။ ပိုသည့်ဟင်းကို ညီအားမကျွေးဘဲ ခွေးကျွေးပစ်သော ဟူ၏။ (ဤကား ကျွန်တော်၏ အမျိုးအနွယ်အကြောင်း သိသမျှပင်တည်း)

ကျောင်းသားဘဝ

ကျွန်တော်၏ မိခင်ဘခင်နှစ်ဦးစလုံးမှာ ဉာဏ်ကောင်းသော အမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်၏ ဘခင်သည် ရှေ့နေ စာမေးပွဲ တွင် ဗမာတပြည်လုံး တတိယစွဲခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုအားလုံးလည်း ဉာဏ်ကောင်း ကြသည်။ သို့သော် ဒုတိယအစ်ကိုကြီး ကား စာသင်အထူးပျင်းလှ၍ အခြားညီအစ်ကို များကဲ့သို့ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် ပညာ မတတ်ပေ။ ကျွန်တော်၏ အစ်ကိုများ၊ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုများ၊ ဦးလေးများ မှာ မိမိတို့ဆိုင်ရာ ကျောင်းစာမေးပွဲများတွင် ထိပ်တန်းကျကျ အောင်မြင်ကြသူများချည်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မိဘများသည် ပညာကိုလည်း

အထူးလိုလားသည်။ ကျွန်တော်၏ အစ်ကို များကို ငါးနှစ်သားအရွယ်မှစ၍ ကျောင်းထားခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက် သာ အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ အလိုလိုက်ကာထားသဖြင့် အသက်နှစ်ရောက်မှသာလျှင် ကျောင်းစ နေရပေသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းနေလာရင်း ပြောပြရဦးမည်။ ကျွန်တော်၏ အထက် အစ်ကို ကိုအောင်သန်း အား မြန်မာ ငါးတန်းတွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော်မှာ အသက် နှစ်ထဲ ရောက်သော်လည်း ကျောင်း တွင် မနေရသေးချေ။ ရှင်ပြုအခမ်းအနားဖြင့် ကိုအောင်သန်းတို့ ရှင်လောင်းဆင်သောအခါ ကျွန်တော်လည်း ရှင်လောင်း ဆင်းသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ရှင်လောင်းဖြစ်ချင်သဖြင့် မိခင်အား ပူဆာ လေသည်။ ထိုအခါ မိခင်က ရှင်လောင်းလုပ်တဲ့ သူသည် စာတတ်မှ ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသဖြင့် ကျောင်းနေ ပါတော့မည် ဟု ဂတိပေးကာ ထိုတွင်မှ ကျောင်းစနေ ဖြစ်လေသည်။

တန်းကျော်တက်ခဲ့ရပြန်သဖြင့် လေးနှစ်နှင့် ၁၀တန်း အောင်ငြိမ်သည်။ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာသတ္တမတန်း စာမေးပွဲ တွင် ဗမာတပြည်လုံး နဂမ စွဲခဲ့၍ အထက်တန်း စကောလားရှစ် ရခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းနှင့် အမျိုးသား ကျောင်းများ တွင် ပဌမစွဲခဲ့၍ ဦးရွှေခိုဆု ကို ရရှိခဲ့ပြီးသည်နောက်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဖြန့်ခွဲမှု နေခဲ့ သည်။ နိုင်ငံရေး စိတ်သန်မှုကြောင့် ကျောင်းစာများကို မလေ့ကျက်သဖြင့် (ဘီအေ) အထက်တန်း အထိအောင်ရုံသာ အောင်ခဲ့သည်။

(ဘီအေ) အထက်တန်းနှစ်တွင် ကျောင်းသား သပိတ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်၍ အလုပ်ရှုပ်သဖြင့် (ဘီအေ) စာမေးပွဲ တစ်နှစ်မဖြေပဲ နေခဲ့ရသည်။ နောက် (ဘီအယ်လ်) အတန်းကို တက်ခဲ့သည် အတန်းလည်း မှန်မှန်မတတ် စာအုပ်လည်း မရှိ မှတ်စုလည်း မထား။ စာလည်း မကြည့် မိမိစိတ်သန်ရာ နိုင်ငံရေးကိုသာ လိုက်စားသဖြင့် (ဘီအယ်လ်) ပထမနှစ်စာမေးပွဲတွင် ကျရှုံးလေသည်။ ဤကား ကျွန်တော်တစ်သက်တွင် လိုက်စားသဖြင့် စာမေးပွဲပထမဆုံးနှင့်နောက်ဆုံး ကျရှုံး ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျရှုံးသော်လည်း ဥပဒေရာဇဝင်ဖြစ်သော ပထမမေးခွန်းစာတွင် ကျွန်တော် ပထမရခဲ့သည်။ ဒုတိယ (ဘီအယ်လ်)နှစ်တွင် နှစ်စေ့အောင် ကျွန်တော် မနေတော့ပေ။ ဥပဒေပုဂံတွင် မြူးနစ်စာချုပ်မချုပ်ဆိုမီ စစ်ဖြစ်မတတ် အခြေအနေနှင့် ဗမာ ပြည်တွင် အဓိကရုဏ်း အခြေအနေများကို ထောက်ဆ၍ တိုင်းပြည် အတွက် ကိုယ်ထိ လက်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန် ကျောင်းမှ နှစ်ဝက်တွင် ထွက်၍ သခင်ဘဝသို့ ပြောင်းခဲ့သည်။ မြန်မာစာသင်ဘုန်းကြီးကျောင်းနေရစဉ်က ကျွန်တော် အထူးမပျော်နိုင်သည့် အချက် တချက် ရှိလေသည်။ ထိုအချက်မှာ ကစားခုန်ခြင်း၊ ကလေးဘဝသစ်ပင်တက်၊ ရေကူးအလုပ်မျိုး ပိတ်ပင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤအချက်တွင် ကျွန်တော်တို့ မိဘများလည်း တစ်သဘော တည်းလောက်ပင် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သစ်ပင် တက်ခြင်း၊ ရေကူးခြင်း စသော ကိုယ်လက် ကျန်းမာ ကျင်လည်မှုကို လေ့လာခွင့်မရ၊ သစ်ပင် တက်သည်ကို မြင်လျှင် အဆိုအမည်ခံရသည်။

ရေကူးသည်ကိုမြင်လျှင် အရိုက်ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့အထိ ကျွန်တော်မှာ ဉာဏ်ပညာ မှ အခွင့် အလမ်း ရခဲ့ ၍ ပေါက်မြောက်ခဲ့သလောက် ကိုယ်လက်ကျန်းမာကျင်လည်ရေးတွင် အခွင့်အလမ်း မရခဲ့၍ များစွာ ချို့ယွင်းနေပေသည်။ ရေနံချောင်းအမျိုးသား ကျောင်းနေစဉ် ကလည်း အခွင့်အလမ်းမရခဲ့။ မရခဲ့သည်မှာ အမျိုးသားကျောင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ ဆင်းရဲ သဖြင့် ကစားခုန်စား၊ လေ့ကျင့်ရာနေရာ၊ ကိရိယာ၊ တန်ဆာပလာများ မထားနိုင်၍ပင် ဖြစ်သည်။ ဗမာပြည်တွင် ဘုန်းကြီးများနှင့် ရှေးလူကြီးများ၏ အချို့ အယူအဆများကို ခေတ်နှင့်လျော်အောင် ပြုပြင်သင့်ပေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဗမာပြည်နှင့် ဗမာလူမျိုး တို့ အခြေနေသည် တိုးတက်သင့်သလောက် တိုးတက်မည် မဟုတ်ချေ။

ပညာဆိုသည်မှာ စာအုပ်စာတမ်းတတ်၍ စာသိမှုကို ပညာဟု မဆိုပေ။ ပညာသည် "အတိုင်းအဆမထင်" အလွန် ကျယ်ပြော နက်နဲ လှပေသည်။ ကမ္ဘာရှိ စာအုပ်အားလုံးပင်လျှင် ပညာအားလုံးကို လောကပြင်ကျယ် တည်းဟူသော ကျောင်းကြီး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုခက် တွင်းမှ မြေကြီးထဲသို့ ရောက်သည် အထိ ပညာသင်သားများ ဖြစ်နေကြစေသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာသင်ကြားမှုသည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် လူ၏ တသက်ပန်တွင် ကုန်ဆုံးသည်ဟု မဆိုနိုင် ပေ။

ပညာတတ်သူသည် လောကရှိအရာရာကို အခွင့်အလမ်းလိုက် ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်စွမ်း သော ဉာဏ်အားလုံး ကို၎င်း၊ မိမိဉာဏ်အမြင်အရစိတ်နေ စိတ်ထား မိတ်ခါတ်ကို၎င်း၊ (Emotion of The Education) ပြုပြင်ပြုစုစီမံထားခဲ့သူသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ဘီအေပင် အောင်စေကာမူ၊

ပါရဂူဘွဲ့ကြီး ပင်ရစေကာမူ၊ ပညာဆိုသော သဘာဝအဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းစွာ သုံးသပ် နားလည်ခြင်းမရှိခဲ့သော် တကယ် အရာမရောက် အသုံးမဝင်ပေ။ ပညာသည် စာအုပ် များထဲ၌သာရှိသည်မဟုတ် စာအုပ်ကျော်၍ မြင်စွမ်းနိုင်ခြင်းကို ဆောင်နိုင်ရပေမည်။ ပညာသည် လူ၏ဉာဏ်များကို တိုးတက်စေရမည်။ လူထု၏ ဆန္ဒအားလုပ်အားကို နူးညွတ်စေ ရမည်။ ရာဇဝင်သိရုံသာမဟုတ်၊ ရာဇဝင်ကို ဖန်တီးစေရမည်။ လောကဓါတ်ပညာ ကို သိရုံသာ မဟုတ်၊ လောကဓါတ်ပညာကို တိုးချဲ့နိုင်ရမည်။

ပထမပညာကို သိရုံသာမဟုတ်၊ မြေသစ်၊ ရေသစ်၊ တောတောင်တို့ကို ရှာဖွေစုံစမ်းနိုင်စွမ်းရှိစေရမည်။ လောကအကြောင်းကို နားလည်စေရုံသာ မဟုတ်သည့် ထက်ကောင်းသောလောကကို ဖန်ဆင်းနိုင်စေရမည်။ ဤကားပညာ၏ သရုပ်အကျဉ်းမျှပင်တည်း။ ပညာသည် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂနှင့် ယှဉ်ရ မည့်ပညာတွင် သညာလည်းပါသည်။ ဉာဏ်နှင့်လည်း ယှဉ်ရမည်။ ဉာဏ်ချမ်းသာ တိုးတက် ၍"သညာ" မရှိပါမူလည်း ဤမျှပိုမိုဆန်းကျယ် အပြောကျယ်လှသော ခေတ်သစ်အကြောင်းကို နားမလည်နိုင်ပေ။

လောကဓါတ်ပညာကို အတတ်မသိဘဲ လောကဓါတ်ပညာဉာဏ် ကိုသုံးလျှင် လောကဓါတ်ပညာ၏ တန်ဖိုးကို ဒင်ပြည့်မသုံးနိုင်ပေ။ တိုင်းပြည် အခြေအနေ၊ ပြဿနာ၊ ခေတ်၏ အခြေအနေနှင့် မယှဉ်ပါမူ တိုင်းပြည် ထောင်ခြင်း ခေတ်ပြင်ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ မွေးကတည်းက သေသည့် အထိ အယူဝါဒ အပြောင်းအလဲ မရှိသူသည် ပညတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ လူတစ်ယောက်၏

သက်တမ်းတွင် အစပထမက သိမြင်လာသော စိတ်နေစိတ်ထားဝါဒတို့သည် အမှန်ချည်းမဟုတ်၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရမည့်သာတည်း။

ယနေ့အယူအဆနှင့် နက်ဖြန်အယူအဆတို့မှာ တူချင်မှတူပေမည်။ အမှန်ကား လူတစ်ဦး၏ တစ်ဘဝတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အယူဝါဒ ပြောင်းလဲခြင်းများကို တွေ့သောအခါ ထိုလူသည်သမာဓိ မတည် ရှေ့နောက် မညီ ဟု ထင်မှတ်မှားလေသည်။ သမာဓိမတည်ခြင်းသည် ကိုယ်ကျင့်တရားဖောက် လွှဲ၊ ဖောက်ပြန်ဖြစ်ခြင်း ပေတည်း။ ဝါဒပြောင်းမှုမှာ ဉာဏ်အမြင်၏ပြောင်းလဲမှုကြောင့် သမာဓိမတည် ခြင်းမဟုတ်ပေ၊ တနည်း တိုးတက်ခြင်း ပေတည်း။

အမှန်အားဖြင့် သမာဓိဆိုသောစကားကို နက်နက်နဲနဲဆင်ခြင်လျှင် လောကရှိ လူအပေါင်းတို့မှာ သမာဓိလက်ကိုင်ရရှိသူ ရှိပေသည်။ သမာဓိ ဆိုသည်မှာ လောက၏ အကောင်းအဆိုး၊ အကျိုး အဖြစ်အပျက်၊ သနစ်စုံကို ပိုင်းခြားထင်ထင်သိမြင်၍ ဆင်းရဲလည်းဝမ်းမနည်း၊ ချမ်းသာလည်း ဝမ်းမသာ၊ ပကတိစိတ်ထား ဉာဏ်အမြင်အရ လူချီးမွမ်း၊ လူကဲ့ရဲ့မှု ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်တို့ကို မထိတ်မလန့် တမတ်တည်း တည်ငြိမ်စွာ ရှိခြင်းကို ဆိုလေသည်။

ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်တည်နေပုံမျိုးတည်း။ သို့ဖြစ်ရာ သာမန်ကိုယ့်ကျင့်အမှုအရာ ဘမ်းပြ တည်ငြိမ်မှုကို လူအပေါင်း က သမာဓိ ဟု လူများပြောစမှတ်ပြုကြလေသည်။ အမှန်စင်စစ်ကား-ထိုဘမ်းပြ တည်ငြိမ်မှု နောက်တွင် မည်မျှအတွင်း ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်မှုများ တိုးပွားများပြားသည်ကို လူအပေါင်း တို့ မစဉ်းစားမိကြချေ။ ကျွန်တော်သည် ဣန္ဒြေကြီး၍ မျက်နှာထားအလွန်တည်သူ တယောက် ဟု အသိအမှတ်

အပြုခံရလေ သည်။ ကျွန်တော်၏ကိုယ်အမှုအရာ စိတ်ထားသရုပ်တို့သည် ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် သဘောကို မပြပေ။ သို့သော်အကယ်ပင် ကျွန်တော်သည်သမာဓိရှိ၏။ မည်မျှ သမာဓိ တရားကို ပိုင်ဆိုင်ပေသ နည်း။ ကျွန်တော်သာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်၏ အတွင်း လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ဤစာအုပ် ကိုဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း တွေ့မြင်ကြရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ၏ အတွင်းလှုပ်ရှားမှုများကား သမာဓိတရား ကို လုံးဝမပိုင်ဆိုင်သေးခြင်း၏ အမှတ်လက္ခဏာပင်တည်း။ ယခုလည်း ကျွန်တော်သမာဓိတရားကို ပိုင်ပြီလော။ လုံးဝမပိုင်ဆိုင်သေးပေ။ ထို့ ကြောင့် လူတိုင်း ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိသေးသော သမာဓိတရားကို စကားလုပ်မဆိုကြပါနှင့်ဦး။ လူတစ်ယောက် ဉာဏ်အမြင် လှုပ်ရှား ပြောင်းလဲ မူဝါဒပြောင်းလဲမှုကို သမာဓိမတည် ဟု တံဆိပ် အရိုက် မစောသင့်ပေ။

ဥပမာ အားဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်များက အရှင်အာဒိစ္စဝံသဆိုသော ကိုယ်တော်အား သာသနာတော်တွင် ဘိက္ခုနီမများ ရှိသင့်သည်ဟု စာအုပ်တအုပ် ရေးသားမှုကြောင့် ပိုင်းပယ်ကြ၏။ သပိတ်မှောက်ကြ၏။ အမှန်ကား သူ၏ပြောင်းလဲမှုသည် မှားချင်လည်းမှားပေမည်။ သို့သော်လည်း ပုထုဇဉ်တို့၏ ဂတိ အလားဖြင့် အမှားမရှိသူ မရှိ။ အမှားသိမှ အမှန်မြင်လေသည်။ အမှားတစ်ခုလုပ်မိ လျှင် အမှားနှစ်ခုလုပ်မိသော အခါ မှန်လာပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း မှားပင်မှားစေကာမူ၊ မိမိဉာဏ်အမြင်အလျောက်ပြောင်းလဲမှုမှာ ရှိအပ်သည်သာ တည်း။ လှေခါးထစ်

ဆိုသော အလုပ်အပြောအတွေးတို့မှာပညာ၏ အဓိပ္ပါယ်ဆန့်ကျင်ဘက်ပေ တည်း။

ဗုဒ္ဓဂေါတမ သည် သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ကို ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် အမှားအမျိုးမျိုးကို ကျော်ကာ ရှာဖွေ တွေ့ရှိ ခဲ့လေသည်။ ထိုဉာဏ်တော်ရှာဖွေရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်သောအစဉ် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် မိမိ ဉာဏ်အမြင် အရ အနုမာနမျက်ရမ်းဆ၍ ပြောင်းလဲမှုရှိလာလေသည်။

အလှယ်လှယ်အပြောင်း ပြောင်းအသောင်းမကသော မောင်းမမိသံချွေရံ ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ၊ နန်းသုံး ဆောင်ဝယ် မင်းစည်းစိမ် ကို စွန့်ပယ်၍ သောင်မမြင်ကမ်းမမြင် ရသေ့၊ ရဟန်းအသွင်လျော်တေသင်္ကန်း တို့ ဝတ်ဆင်၍ "ဘိက္ခုနီသီလောတိယာစနသီလောတိ ဘိက္ခု"ဟူသည်နှင့်အညီ၊ သူတောင်းစားဘဝမျိုးသို့ ပြောင်းလဲမှု သည် သာမန်ပကတိ မျက်စိအားဖြင့်ကြည့်လျှင် ရူးသည်မိုက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မိမိ၏ မင်းစိတ် မင်းဝါဒကို ဆန်းကျယ်သော လောကစိတ်၊ လောကဝါဒ အား ဤသို့ပြောင်းလွဲခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

မှတ်ချက်-မူရင်းသတ်ပုံအတိုင်း။

+++++

မော်စကို တွင် ထုတ်ဝေသည့် အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အခြားနိုင်ငံတစ်ခုက စာပေအက္ခရာ တင်၍ အမှတ်တရထုတ်ဝေခြင်းသည် ထိုနိုင်ငံခေါင်းဆောင်၏ အရည်အသွေး၊ သိက္ခာကိုလေး စားသော အားဖြင့် အသိအမှတ်ပြုခြင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဂုဏ်ပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ကျွန်တော် တို့၏ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် လွတ်လပ်ရေးဗိသုကာ သခင်အောင်ဆန်း ကို လည်း ရုရှားနိုင်ငံ၊ မော်စကိုမြို့တွင် ရုရှားဘာသာဖြင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်အုပ်ပြုစုထုတ်ဝေခဲ့ပါ သည်။ စာအုပ် ထုတ်ဝေသည့် နှစ် မှာ ၁၉၆၅ခုနှစ်ဖြစ်ပြီး အတ္ထုပ္ပတ္တိပြုစုသည့် စာရေးဆရာမှာ "အီဂယ်ရ်မိုရိုအိကာ" ဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ်အမည်မှာ " အောင်ဆန်း" ဖြစ်ပြီး အခန်း ၈ ခန်းပါ ဝင်ကာ စာရေးသူ၏ အမှာ သို့မဟုတ် နိဒါန်း ပါဝင်ပြီး (ရုရှားလို "ရှေ့ပြေးခြေဆင်း" ဟု ရေးထားပါသည်။ အောင်ဆန်း၏ ဘဝနှင့် လုပ်ငန်း ဆောင်တာ တို့တွင် အရေးကြီးသော ရက်စွဲများပါ ထည့်သွင်းထားသည်။ ကျမ်းကိုးစာရင်းလည်း မမေ့မလျော့ ပါဝင် ပါသည်။

နိဒါန်း သို့မဟုတ် ရှေ့ပြေးခြေဆင်းကို ကဗျာဆန်ဆန် "သစ်ပင်များပေါ်မှပန်းများ သို့မဟုတ် ပန်းများ ပွင့်ကြပြီ" ဟု ခေါင်းစည်းတပ်ထားပါသည်။ ကိုလိုနီလက်အောက်ခံနိုင်ငံတွေ လွတ်လပ်ရေး ရရှိကြအောင် ကြံဆောင် နိုင်ကြပြီဟု ဆိုလိုပုံရပါသည်။

အခန်း ၁ "ကိုအောင်ဆန်း" ဟု ခေါင်းစီးပေးထားပြီး ကိုအောင်ဆန်း၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ လှုပ်ရှားမှုများ ကို ရေးသားထားပါသည်။ ၁၉၃၂ မှ ၁၉၃၈ ခန့်အထိ ဖြစ်သည်။

အခန်း ၃မှာ "သခင်အောင်ဆန်း" ဖြစ်သည်။ ဒို့ဗမာအစ်ညးအရုံးဝင် သခင်ဘဝ။ ၁၉၃၈မှ ၁၉၄၀ခန့်ထိ။ နိုင်ငံရေးသမားဘဝဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်သည်။

အခန်း ၄ မှာ "ဗိုလ်တေဇ အောင်ဆန်း" ဖြစ်၏။ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်တို့ ဟိုင်လီ သင်္ဘောနှင့် ရုပ်ဖျတ်ပြီး တရုတ်ပြည်သို့ ထွက်ခွာ။ ထို့နောက် ဂျပန်ရောက်။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်များ နှင့် ဂျပန်ပြည် ဟိုင်နန်ကျွန်း တွင် စစ်ပညာသင်။ ထို့နောက် ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ဖွဲ့စည်းပုံ။ ဗိုလ်တွေဇ အမည်ရပုံ စသည်ဖြင့် ၁၉၄၀မှ ၁၉၄၁အတွင်း လှုပ်ရှားမှုများ။

အခန်း ၅မှာ "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း"။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းနှင့် ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ကာလ။ ၁၉၄၁ မှ ၁၉၄၂ခန့်အတွင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း ၆မှာ "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း" ဖြစ်သည်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ကြိုးပမ်းမှုကာလ ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၂နှင့် ၁၉၄၅ခန့် ဖြစ်သည်။

အခန်း ၇မှာ "ဦးအောင်ဆန်း"။ ဗြိတိသျှတို့ထံမှ လွတ်လပ်ရေး တောင်းဆိုကြိုးပမ်းစဉ်ကာလ၊ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးရေးကာလ၊ ပင်လုံစာချုပ် စသည်ဖြင့် ၁၉၄၆ မှ ၁၉၄၇ကာလ လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်သည်။

အခန်း ၈မှာ "အောင်ဆန်းသေဆုံးခြင်း" ဖြစ်သည်။ သည်အခန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အာဇာနည် ခေါင်းဆောင် များ လုပ်ကြံခံရသော ၁၉၄၇ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ရက် အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သည်။

အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ပတ်သက်
သော ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ဖော်ပြ ထားသည်။ ဓာတ်ပုံပေါင်း ၁၅ပုံနှင့် အောင်ဆန်း
၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာလက်ရေးမူ တစ်ပုံကိုလည်း ထည့်သွင်းထားသည်။ ထိုပုံများထဲ
တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ဝန်ကြီးချုပ် အက်တလီ တို့ ပူးတွဲပုံ မှာ
သမိုင်းစာနှင့်အတူ ထူးခြားသည်။ (စာ-၁၉၂) လက်ရေးမူမှာလည်း ၁၉၄၄ခုနှစ်က
ရေးသားခဲ့ပြီး "ငါတို့ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးအတွက် အောင်ပွဲမရမရချင်း
ဆက်တိုက်ရမည်" ဆိုသော ပြည်သူ့သို့ ပြောကြား သည့် မိန့်ခွန်းစာ ဖြစ်သည်။
(စာ-၁၆၀)

ရုရှားလို ရေးသားထားသော အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ အတော်
ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုရမည်။ မွေးဖွားစဉ်မှာ သေဆုံးချိန်အထိ အောင်ဆန်း ၏
မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ပုံဖော်ထုသွန်းခဲ့ပုံများကို တွေ့ရ ပေမည်။

မှတ်ချက်

ဤရုရှားဘာသာစာအုပ်ကို ငှားရမ်းပေးခဲ့သော ဆရာမ ဒေါ်ခင်နှင်းဦးအား
လည်းကောင်း၊ ရုရှား ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာ သို့ သိလိုသမျှ ပြန်ဆိုပေးသော
ရုရှား၌ သိပ္ပံဒေါက်တာဘွဲ့ (Ph.D) ယူခဲ့သော ဆရာဦးကျော်သိန်းထွေး
အားလည်းကောင်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ် ပါသည်။

+++++

PROBLEMS FOR BURMA'S FREEDOM

Comrades

We have come here today as delegates of the nation to join in this momentous assembly. It is meet that we have gathered like this, for this is the one infallible way that mankind in its pristine wisdom has taken to itself for the solution of any question before it ever since the days of ancient tribal assemblies. It is also appropriate and indeed auspicious that we have assembled ourselves at a place hallowed in our history. Here, on this height, under whose shadow we are meeting, stands the majestic Shwedagon Pagoda which is the standing monument of our nation's labour of love, the shrine and refuge of our nation's deathless hopes and boundless inspirations, the gigantic feat of human creation chiselled out of hoary legion, reflecting, in its golden beauty, mortal man's tireless striving after the infinite and the absolute. Here, before us, lies the rolling heath; over its expanse, several years ago, great events rumbled loud and long, and scarred its face not too gently at times and made it what it has been to this day—a consecrated land revered by our nation. Here, great men of our history came in days of yore and offered to dedicate themselves to the service of the

nation. Here, in short, our history might be said to have germinated as it had in the other noted region of our country, Tagaung, and had, phoenix-like, resurrections several times again!

+++++

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးပြဿနာများ

(၁၉၄၆-ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်၊ ဖဆပလ မထမကွန်ဂရက်တွင် ပြောကြားသော

ဥက္ကဋ္ဌမိန့်ခွန်း)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ဘားမားချဲ့လင်းချ် စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါ ကူးယူ ဖော်ပြထားသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏စာမှာ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်၊ ရွှေတိဂုံဘုရားအလယ်ပစ္စယံတွင် ကျင်းပသော ဖဆပလ ပထမ ကွန်ဂရက် တွင် ပြောကြားသော ဗိုလ်ချုပ်၏မိန့်ခွန်းဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သူ့မိန့်ခွန်းများကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးသားခဲ့သည် ချည်းဖြစ်သည်။ ထိုမိန့်ခွန်းများကို ၁၉၄၆ ခုနှစ်ကပင် Burma's Challenge by Aung San ဆိုပြီး စာအုပ်ထုတ်ဝေ ကာ ကျော်ကြား ထင်ရှား ခဲ့သည်။

ထို 'ဘားမားချဲ့လင်းချ်' စာအုပ်ကို ၁၉၆၈မတ်လတွင် တစ်သက်တာ စာပေတိုက်မှ ပြန်လည်ထုတ် ဝေပြီး အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာနှစ်ဘာသာဖြင့် ထွက်ရှိခဲ့၏။ ဗိုလ်ချုပ်ရေးသားခဲ့သော အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာ သို့ ပြန်ဆိုခဲ့သူမှာ (ဦး) မြစိန် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဘားမားချဲ့လင်းချ် စာအုပ်တွင် ' တော်လှန်ရေး ' (The Resistance Movement)၊ ဗမာ့လွတ်လပ် ရေး ပြဿနာ များ (Problems for Burma's Freedom) ၊ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ စနစ်အားဝေဖန်ရေး (Critique on British-Imperialism) အိန္ဒိယပြည်အား ကြိုဆိုပါ၏ (welcome-India) အခြေအနေ နှင့် လုပ်ငန်းစဉ် (The situation and tasks) အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ကပြားများသို့ (An address to the anglo -burmans) စသော မိန့်ခွန်း ၆ ပုဒ် ပါဝင်ပါသည်။

ယခုဖော်ပြသော မိန့်ခွန်းစာမှာ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ လ ၂၀ ရက်နေ့ ဖဆပလ ပထမကွန်ဂရက် တွင် ပြောကြား သော 'ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးပြဿနာများ' (Problems for Burma's Freedom) ခေါင်းစီးပါ မိန့်ခွန်း စာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ၏ မူရင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် စာသား အနည်းငယ်ကိုလည်း ဖော်ပြပေးထား ပါသည်။

ရဲဘော်တို့ ...

ကျွန်တော် တို့ဟာ ယနေ့တိုင်းပြည်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများအဖြစ် အရေးကြီးသော ဤအ စည်းဝေးကြီး သို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယခုလို အစည်းဝေးတိုင်ပင်လို ကြခြင်း မှာ ရှေးပဝေဏီ လူမျိုးလိုက်လွှတ်တော်များ ကျင်းပခဲ့သည့် ခေတ်မှစ၍တွေ့ကြုံရသော ပြဿနာ များကို ဖြေရှင်းရေးတွင် ဤသို့စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြခြင်းနည်းသာလျှင် အမှန်ကန်ဆုံးသော နည်း ဖြစ်သည် ဟု လူသားတစ်ရပ်လုံး၏ အသိဉာဏ်နှင့် ယူဆသတ်မှတ်ခဲ့ကြသောကြောင့်ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော် တို့သည် ရာဇဝင် ထင်ရှားသည့် ဤနေရာတွင် စုဝေးမိကြခြင်းမှာလည်း လျော်ကန်သင့်မြတ်ယုံမျှမက ကျက်သရေ မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံလှပါပေသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ စုဝေးရေပြက်ရတိုနေကြတဲ့ ကုန်းပေါ်တွင် တင့်တယ်တော်မူလှသော ရွှေတိဂုံ စေတီတော်မြတ်ကြီး ရပ်တည်တော်မူ နေသည်ဖြစ်ရာ ဤစေတီတော်မြတ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတော်၏ မေတ္တာဓာတ် ကို မော်ကွန်းတင်ထားခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတော်ရဲ့ အဆုံးအမရှိသော မျှော်လင့်ချက်များနှင့် အတိုင်းအဆမရှိသော ရည်မှန်းချက်များကို မွမ်းမံခိုအောင်းရာဖြစ်ပြီးလျှင် ရှေးပဝေဏီ က လူ့တည်ဆောက်မှု၏ ပကတိစွမ်းအားလည်းဖြစ်၍ လူသရုပ်ဆောင်နေပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှောက်ရှိ မြေအပြင်မှာလည်း ကုန်လွန်ခဲ့သော

နှစ်ပေါင်းမြောက်များစွာက ကြီးမားသော ဖြစ်ရပ် များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာဖြစ်ပြီး ပြင်းထန်သော အမာရွတ်များဖြင့်ပြီးသည့် လေးစားအပ်သော မွန်မြတ်ရာ မြေအပြင် လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤနေရာသို့ပင် လွန်လေပြီးသော ခေါင်းဆောင်များ ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီး နိုင်ငံတော် အကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်ရန် အခြားဌာနများကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့၏ သမိုင်းစတင်ပေါ် ပေါက်ခဲ့ ပြီး အကြိမ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ နိုင်ငံတော်ကို ပြန်လည်ထူထောင်ခဲ့ရာဖြစ်ပေသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး စတင်တည်ဆောက်ခဲ့သည်မှ အစနှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀၏ ကာလတစ်လျှောက်လုံး၏ ရာဇဝင် ကားချပ်များ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် မြင့်မြတ်သောဤနေရာ၌ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိလာ ကြချိန်တွင် မညှိုးနွမ်း နိုင်သော သတိရချက်များ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြရပေသည်။ သမိုင်း၏ မရပ်မနားသော လမ်းကြောင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည့် ထောင်ပေါင်း မြောက်မြား လှစွာသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အကြောင်း ကိုလည်းကောင်း၊ သမိုင်း၏ ခိုင်းစေချက်အရ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြရသည့် သူရဲကောင်းကြီး တို့၏ ပြိုင်ဘက် ကင်း သော ရဲစွမ်းသတ္တိတို့နှင့် မှတ်တမ်းမကျန်ခဲ့တော့သော စွန့်လွှတ်မှုတို့ကိုလည်း ကောင်း၊ သူတို့၏ အဖိုး အထိုက်တန်ဆုံး ဖြစ်သည့် အမွေအနှစ်အဖြစ် ကျန်ခဲ့သည့် အနိုင်မခံအရှုံးမပေး စိတ်ဓာတ် တို့ကိုလည်းကောင်း ပြန်ပြောင်း သတိရမိကြပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဤကျဆုံး လေပြီးသူများကို အရိုအသေ အလေးပြုကြ၍ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ကျွန်တော်တို့ခေတ်တွင် သူတို့၏ အမွေကို ဆက်ခံသူများ အဖြစ် ထိုက်တန်မှုရှိအောင်စွမ်းဆောင်ပါမည်ဟု

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု ကြရပါမည်။ ကျွန်တော် တို့ နိုင်ငံတော်ကြီးအခွန်ရှည်စွာ အခိုင်အမာ ရပ်တည်နေနိုင်ရပါမည်။

ဤသို့သော ရာဇဝင်နောက်ခံဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဤနေရာ၌ စုဝေး ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ဤသို့ စုဝေးမိကြခြင်းမှာလည်း ပထမဆုံး အကြိမ် မဟုတ်တော့ပါ။ ၁၉၂၀ ခုနှစ်များကလည်း ယခုကဲ့သို့သော အစည်းအဝေးကြီးများ အများအပြား ကျင်းပခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအစည်းအဝေးကြီး များ ဘာကြောင့် ကျင်းပခဲ့ကြပြီး ယခု အစည်းအဝေး ကြီးများလည်း ဘာကြောင့်ကျင်းပရပါသနည်း။

ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နိုင်ငံခြားနယ်ချဲ့ စနစ်၏ ခြေဖဝါးအောက်သို့ ပြားပြားမှောက် ကျရောက်ခဲ့ရသည်။ နှစ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ကျွန်တော်တို့၏ တည်ဆောက်မှုစွမ်းပကား များမှာ ချုပ်တည်း ပိတ်ပင်ခြင်းခံခဲ့ရပြီး နယ်ချဲ့စနစ်၏ အစီအစဉ်များအောက်တွင် ညှိုးနွမ်းကျုံ့လှီခဲ့ ကြရပါသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် ပိုမိုကောင်းမွန်သော၊ ပိုမိုကြွယ်ဝသော၊ ပိုမိုပြည့်စုံသော၊ လူအားလုံး၏ လွတ်လပ်မှု၊ ဖွံ့ဖြိုးမှုဘဝကို မတည်ဆောက် နိုင်ခဲ့ကြပါ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသည် သားစဉ်မြေးဆက် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် တိုင်းပြည် တစ်ပြည် အဖြစ်လည်းကောင်း၊ လူသားများအဖြစ် လည်းကောင်း လွတ်လပ်စွာ တည်တံ့ဖွံ့နိုင်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ကြပါသည်။ တဖြည်း ဖြည်းတစ်စတစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့လှုပ်ရှားမှုကြီးမှာ ဖောက်ပြန်မှု၊ အစွဲအလမ်း ကြီးမှုများ ကြားမှပင် ကြီးထွား တိုးတက်လာခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မိဘဘိုးဘွားများကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက် တည်ဆောက်နိုင်ရေး

အတွက် တဖြည်းဖြည်းတစ်စတစ်အုပ်မြစ်ကိုချခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့ တည်ဆောက် ခဲ့ ကြသည့် အခြေခံပေါ်တွင် ရပ်တည်နေကြသည့် ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့၏ အား ထုတ်မှုကို အထင်မကြီး ချင်သည့် သဘောများ ရှိကောင်းရှိမည်။ သို့ရာတွင် ဤသို့ဖြစ်ခြင်းပင်လျှင် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတစ်ပွဲ၊ သမိုင်း၏ ဖြစ်စဉ်၏ သဘာဝပင်ဖြစ်ပါသည်။

သမိုင်းဆိုသည်မှာ တစ်ခဏချင်းတစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ဘဲ လူ့ဘဝ လူ့ဘောင် တွင်ဖြစ်ပေါ်သည့် သမိုင်းအခြေအနေများနှင့်အညီ ရပ်တည်ခဲ့ကြရသော လူယောက်ျား၊ လူမိန်းမ အလွှာ အသီးသီး ပါဝင်သည့် မရပ်မနားသောတစ်ခဲနက် ဖြစ်စဉ်ကြီးသာဖြစ်ပေသည်။ သမိုင်းဖြစ်စဉ်ဆိုသည်မှာ ပြေပြစ် ချောမောသည်ချည်းလည်းမဟုတ်၊ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲသည် ရုပ်ဝတ္ထု အခြေအနေပေးသလောက် တစ်တိုင်းလုံးတစ်ပြည်လုံး အနေနှင့်ပါ ဝင်ဆင်နွှဲ ရမည့် တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။

ရည်မှန်းထားသော ပန်းတိုင်မရောက်သေးမီကာလပတ်လုံး အခက်အခဲ ပေါင်း မြောက်မြားစွာ နှင့် တွေ့ကောင်း တွေ့ရဦးမည့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပါသည်။ လပိုင်း၊ ရက်ပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်းနှင့် ဆုံးဖြတ်နိုင်သော ပြဿနာ တစ်ခု မဟုတ် ဟု မြင်ရပါမည်။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲကို ဤသို့မြင်ရပါလျှင် အောင်ပွဲ ရသောအခါ၌ ထိုအောင်ပွဲ၏ ဂုဏ်ထူးဂိသေကို ကျွန်တော်တို့ ချည်းယူ၍မဖြစ်၊ သူတို့ခေတ်တွင် သူတို့နည်း အရ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့ မိဘ ဘိုးဘွားများနှင့်

သက်ဆိုင်သည့် ပြည်သူ့အားလုံး ကိုလည်း ခွဲဝေကြရလိမ့်မည်ဆိုသော အသိရှိလာ နိုင်ပါသည်။

သို့သော် အောင်ပွဲသည်လည်း ရသေးသည်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပန်းတိုင်ရောက်အောင် ကြမ်းတမ်းသော လမ်းခရီး ကို ချီတက်ကြရဦးမည်။ ရဲဘော်တို့ကလည်း ထိုပန်းတိုင်ရောက်အောင် ကျွန်တော်က ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားရန် လိုလားကြသည်။ ရဲဘော်တို့ ကကျွန်တော့်အပေါ် ဤသို့ ယုံကြည်အားထား ကြသည့်အတွက် ကျွန်တော့်အနေနှင့် အလွယ်တကူ ကျေးဇူးမတင်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် သည် ရဲဘော် တို့ကို အလျင်အမြန်တစ်မဟုတ်ချင်း ကြွယ်ဝချမ်းသာ လာစေပါမည်ဟူသော ကတိကိုမ ပေးနိုင်ကြောင်း ကနဦးကပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုပါသည်။ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး၏ တက်ကြွစွာ ထောက်ခံပူးပေါင်းဆောက်ရွက်မှုမပါဘဲနှင့် မည်မျှကြီးမား သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်ပင်ဖြစ်စေ၊ သမိုင်းဘီး ကိုလိုမ့်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။ သမိုင်းတွင် လူပုဂ္ဂိုလ်များအနေနှင့် ထင်ရှားသော အခန်းက ပါဝင်ခဲ့ဖူး သည်ကား မှန်၏။

သို့သော် သမိုင်းဆိုသည်ကို လူတစ်စုက ဖန်တီးခြင်းမဟုတ်သည်ကား ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ သမိုင်း ဆိုသည်မှာ မိဘဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် သမိုင်းပေး အခြေအနေများအရ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရာမှ ဖြစ်ပေါ် ခဲ့ကြောင်း ပြောခဲ့ပြီ။ လူသားတို့တွင် ရဲစွမ်းသတ္တိပြလိုသည့် စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြစွာရှိတက်ကြောင်း၊ လူသား တို့၏ စိတ်နေစိတ်ထားတွင် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူအား ကြည်ညိုကိုးကွယ်သောသဘော ကြီးမားစွာပါဝင်ကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းစွာသဘောပေါက်ပါသည်။

လူသားတို့သည် မိမိ၏ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်သူတစ်ပါး၏ ရဲစွမ်းသတ္တိ ကိုမှ ယုံကြည်မှုမရှိပါလျှင်လည်း ကြီးမားသောအောင်မြင်ချက်များ ရရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ဤရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိသူကို ကိုးကွယ် တတ်သည့်သဘောအား အလွန်အကျွံမဖြစ်စေရန် သတိပြုကြရပါမည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်တော် တို့သည် ဘုရားတုများ၊ အယောင်ဆောင် ပညာရှိများတို့၏ တပည့်များ ဖြစ်သွားကြပါလိမ့်မည်။ ဒုက္ခ နှင့် ပြွန်တီးသော ဤကမ္ဘာ တွင် ဤသို့သော ဘုရားတု များနှင့် အယောင်ဆောင် ပညာရှိများမှာ လိုသည် ထက် ပို၍ရှိနေပါပြီ။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် အားလုံးနှင့်ဆိုင်သော အရေးအခင်းအတွက် အားလုံးအတူအကွ ကြိုး စား အားထုတ် ကြရပါလိမ့်မည်။ ဤနည်းသည်သာလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ သူရဲကောင်းများအား အကောင်းဆုံး ဂုဏ်ပြုသည့် နည်းဖြစ်သည်။ ဤနည်းသည်သာလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝလွတ် မြောက်ရေးအတွက် ကျွန်တော် တို့ ချမှတ်ထားသော တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မည့် နည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် တစ်နေ့တွင် ခေါင်းဆောင်သူ၊ ခေါင်းဆောင်မှုစသည့် တို့ကို မမျှော်ကိုးရသည့် အခြေအနေ ရောက်ကာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကိုပင် သူရဲကောင်းများဖြစ် လာသည်အထိ ကြိုးစား အားထုတ်ကြရလိမ့်မည်။ သို့မှသာလျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် စစ်မှန် ပြည့်စုံသော လွတ်လပ်ရေး အရသာမျိုး ခံစားရန် မျှော်လင်နိုင်ရေးအတွက် ရှေးဦးစွာ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးကို အရယူရန် ကျန် ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ဖောက်ဖျက်ခြင်းငှာ မရနိုင်သော တာဝန်တစ်ရပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရမည့်လုပ်ငန်း ကို ကျွန်တော်တို့ မိဘဘိုးဘွားများထံမှ အမွေခံ ရထားခဲ့ကြပါပြီ။ ဤတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ကျွန်တော်တို့ မည်သို့ ဆောင်ရွက်ကြပါမည်နည်း။ ဤပုစ္ဆာကိုမဖြေမီအဖြေကိုရရှိနိုင်မည့် လမ်းညွှန် များကို ရှာရန် သင့်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မြင်ပါသည်။ လူသားတစ်ရပ်လုံးအား ယနေ့ရင်ဆိုင်နေသည့် ပြဿနာရပ်များမှာ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။

ပုံသဏ္ဍာန်များ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေသော ယနေ့ကမ္ဘာ၏ အခြေအနေမှာ ဤအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ လူမျိုးစုံဝါဒနှင့် အမျိုးသားရေးဝါဒ သည်လည်းကောင်း၊ စီးပွားရေးနှင့် နိုင်ငံရေးသည် လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေး နှင့်လူမှုရေးသည် လည်းကောင်း၊ လူမှုရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာတရား၊ ဓလေ့ထုံးစံတို့သည် လည်းကောင်း ရှုပ်ထွေးသော အချင်းအရာတစ်ခု၏ သီးခြားအစိတ် အပိုင်းများသာ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အလုံပိတ်ထားသော အခန်းများထဲတွင် စားသောက်နေထိုင် တွေးခေါ်နေ၍မ ဖြစ်ပါ။ ခေတ်ကာလနှင့် မကိုက်ညီတော့ သော ပုံသေကားကျ အယူအဆတို့ကို တရားသေကိုင်စွဲ ထား၍ မရပါ။ ကျွန်တော် တို့ တိုင်းပြည်မှာ ယနေ့အထိ လူ့ဘဝနှင့် လူ့ဘောင် အကြောင်းကို ကောင်းစွာမသိသေးသူ အများအပြား ရှိကြပါသေးသည်။ အချို့သော သူတို့မှာ သိလျက်နှင့်လည်း ကောင်း၊ မသိ၍လည်းကောင်း ညစ်ပတ် သော နိုင်ငံရေးကို ဆက်လုပ်လျက်ရှိကြပါသေးသည်။

သို့ သော် နိုင်ငံရေးက ညစ်ပတ်သည်မဟုတ်၊ နိုင်ငံရေးကိုညစ်ပတ်အောင် လုပ်နေသူများသည်သာ ညစ်ပတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးဆိုတာ ဘာလဲ ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ မအပ်သော၊ ကျွန်တော်တို့ တရိုတသေ တအံ့တဩ မော့၍သာကြည့်နေရမည်ဖြစ်သော အချင်းအ ရာလော။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံချောင်ကြိုချောင်ကြားတို့ကို လှည့်ပတ်သွားလာကာ ယုံလွယ် တတ်သော ယုံလွယ်တတ်သော ပြည်သူအချို့ကို ညှာဝါးနေကြသည့် သူများပြောသလို၊ ပုံပြင်များ၊ ဒဏ္ဍာရီများ ပြောပြရုံမျှနှင့် အရာခပ်သိမ်း ပြီးငြိမ်းသည်ဆိုနိုင်သည့် အချင်းအရာလော၊ ကျွန်တော်တို့ မသွားအပ်၊ ရှောင်ရှားနိုင်က ရှောင်ရှားအပ်သော အန္တရာယ်ပြွမ်းသည့် နယ်မြေပင် လော။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါက ပြောခဲ့ကြသလိုလူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး၊ စာပေအရေးမျှသာ ဖြစ်သလော။ သို့မဟုတ်နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။ အမှန်မှာ နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ အမြင်တွင်ရှိသည်လည်းမဟုတ်၊ အနိမ့်တွင် ရှိသည်လည်း မဟုတ်၊ မျက်လှည့်လည်းမဟုတ်၊ ဗေဒင်ဟောခြင်းလည်း မဟုတ်၊ အဂီရတ် ပညာလည်း မဟုတ်၊ မသွားအပ်သော အန္တရာယ်ပြွန်းသည့် နယ်မြေလည်းမဟုတ်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးနေရသည့် အမျိုးသားရေးကိစ္စလည်း မဟုတ်၊ နိုင်ငံရေးသည် အစဉ်သဖြင့် တိုးတက ဖြစ်ပေါ် နေသော ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကိုက်ညီရမည်။ အတိုချုပ်ပြောရမည်ဆိုလျှင် နိုင်ငံရေးဆို သည်မှာ ရဲဘော်တို့၏ ဘဝဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ ရဲဘော်ပင်ဖြစ်သည်။

ရှေးပဝေ သဏ္ဍိကပင် အရစ်တိုတယ်လ်ပြောခဲ့သလို၊ ရဲဘော်နိုင်ငံရေး အကြောင်း စဉ်းစားချင်မှ စဉ်းစား မည်၊ သို့သော် နိုင်ငံရေးက ရဲဘော်အကြောင်းကို

စဉ်းစားပေလိမ့်မည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးကရဲဘော်ကို အိမ်မှာလည်းကောင်း တွယ်ကပ်နေပေလိမ့်မည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရဲဘော်သည် နိုင်ငံရေးကို လုပ်နေရသည်၊ ကိုင်တွယ်နေရသည်၊ ရုန်းကန်နေရသည်၊ အလုပ်သမားက လုပ်ခအတွက် အလုပ်လုပ်ရ၍ လယ်သမားက လုပ်ခများများ လိုချင်၍ ကောင်းကောင်းနေချင်သည်။ လယ်သမားက သူ့မြေနှင့် သူ့ ဘဝ တိုးတက်စေချင်သည်။ စာရေးစာချီအရာရှိ အရာခံတို့ကလည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသော ရုံးလုပ်ငန်းမျိုးထက် ပိုမိုခိုင်မြဲမှု၊ ပိုမိုပြည့်စုံမှု၊ ပိုမိုလွတ်လပ်မှုကို သင့်တင့်မျှတသော အခွင့်အလမ်း များကို လိုချင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ရဲဘော်မှ အသက်ရှင်တည်နေရန်လိုသည်။ အသက်ရှင်တည်နေနိုင် ရေးအတွက် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းလိုသည်။ ဤသည်ပင် နိုင်ငံရေးဖြစ်သည်။

ဤသည်ပင် ရဲဘော်၏ဘဝ ဖြစ်၍ ရဲဘော်၏ ဘဝပြောင်းသလို၊ နိုင်ငံရေးကလည်း ပြောင်းလိုက်သည်။ ရဲဘော်တို့ အသက်ရှင် နေနိုင်ရေး၊ ပိုမိုကောင်းမွန်စွာ နေနိုင်ရေးအတွက် လွတ်လပ်ရေး၊ တစ်ဦးချင်း အလိုက် တစ်မျိုးသားလုံးအလိုက် ဖန်တီးနိုင်မှု၊ ဖွံ့ဖြိုးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှုအတွက် လွတ်လပ်ရေး၊ အခြားသူ ၏ အခွင့် အရေးကို အထိခိုက်စေဘဲ ရဲဘော်တို့ ကျွန်တော်တို့၏ အဆင့်အတန်း တိုးတက်နိုင်မှု အတွက် လွတ် လပ်ရေးရှိရမည်ဟု ကျွန်တော်တို့ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် နိုင်ငံရေး ဖြစ် သည်။

သို့ဖြစ်၍ နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ လူ့ကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးသည် ညစ်ပတ်သည်မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးသည် ကျဉ်းမြောင်း သော အလုပ်မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးသည် မျက်လှည့်လည်း မဟုတ်။ သဘာဝ၏ အထက်ကလည်း မဟုတ်။

သို့သော် အချို့သောပညာရှိတို့က ဤသို့ ဗျာဒိတ်တော် မချမှတ်ကြ။ သူတို့က နိုင်ငံရေးသည် ညစ်ပတ်သည်။ နိုင်ငံရေးသည် ဘာသာရေးဖြစ်သည် စသည် ဖြင့် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အမြီးအမောက် မတည့် ပြောဆိုနေကြသည်။ နိုင်ငံရေးသမားများက ဤစကားကို 'နိုင်ဖဲ' သဘောထားကာ သုံးစွဲ နေကြ သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ပြည်သူလူထု ခေါင်းရှုပ်ကုန်အောင်၊ တကယ့် ပြဿနာများ ဖုံးကွယ်သွားအောင် ကြိုးပမ်း လိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နည်းမှာ အချောင်သမားတို့၏ နည်းသာဖြစ်၍၊ နိုင်ငံရေးမဟုတ်။ ဘာသာရေး ဆိုသည်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးစီ၊ တစ်ဦးစီ၏ အသိတရားဖြစ်၍၊ နိုင်ငံရေး ဆိုသည်မှာ လူမှုရေး သိပ္ပံဖြစ်သည်။ လူမှုရေး သိပ္ပံပညာတစ် ရပ်အနေနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်လိုက်သည် လွတ်လပ်စွာကိုးကွယ်နိုင်ခွင့် အပါအဝင် အခြား အခွင့်အရေးများ ရှိကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးက အသိအမှတ်ပြုရမည်။ သို့သော် ဤနေရာတွင် ပင် နိုင်ငံရေးနှင့် ဘာသာရေး ကို စည်းခြားရမည်။

နိုင်ငံရေးနှင့် ဘာသာရေးသည် အတူတူမဟုတ်သောကြောင့်ပင်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာရေးကို နိုင်ငံရေး နှင့် ရောထွေးပစ်ပါလျှင် ဘာသာရေးကိုပင် ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘာသာရေး ဆိုသည်မှာ တမလွန် ဘဝအကျိုးအတွက် သည်ပိုးဆောင်ရွက်ခြင်းသာဖြစ်၍ နိုင်ငံရေး အသိုင်းအဝိုင်းဖြစ်သော မျက်မှောက်ဘဝအရေးတို့နှင့် သာမန်အားဖြင့် မသက်ဆိုင်။ နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာကား ပုထုဇဉ် တို့၏ သိပ္ပံပညာရပ်ဖြစ်သည်။

လက်တွေ့အားဖြင့် ကျွန်တော်မြင်သလောက်မှာ လူမှုရေးပေဒသည် ဘာသာရေး နှင့် အငြင်းပွားမှုရှိစရာ မလို၊ ရှိလည်းမရှိ။ ဘာသာရေး၏

မေတ္တာတရား၊ သစ္စာတရား၊ သမာအာဇီဝတရားများကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားမည် ဆိုလျှင် ဤတရားတို့မှာ စိတ္တဇ ဆန်သည်ဆိုစေကာမူ လူမှုရေးအရ တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။ ဤတရားတို့က လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ဘာမှ အန္တရာယ် မပေးနိုင်။ သို့သော် လူများရှိသောကောင်းရှိုင်း သည့် ဘာသာရေးအရေခွံ ဘာသာရေး အမည်ခံ၍ အယူသည်းမှု၊ အကျိုးအကြောင်းမဲ့မှု၊ လူလူချင်း သွေးစုပ် ချယ်လှယ်မှု နှင့် အခြားမတရားမှုတစ်ခုခုကို ပြုလာသောအခါ ထိုအချင်းအရာကို ဥပေက္ခာပြုမထားနိုင် တော့ပေ။

ဘာသာရေးဆရာကြီးများက ကြောက်မမန်းလိလိ ချောက်လှန့် နေကြသည့်ကြားမှပင် လူမှုရေးသမိုင်း၏ သစ္စာ ရှိသော တပည့်များဖြစ်သည့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအချင်းအရာတို့ကို ရပ်တန့် စေရမည်။ လူသား တို့အား အန္တရာယ်များစေသော ဥပဒေ တစ်ခုဖြစ်မလာစေရပေ။ ဤသည်မှာ လူမှုရေး နှင့်ပတ်သက်သော ကျွန်တော်၏တရားသစ်မဟုတ်ပါ။ ဤတရားကို ကျွန်တော်တို့ ရာဇဝင်တွင် အကြီးမားဆုံးဖြစ်သည့် အနော်ရထာမင်းက တင်းကျပ်စွာ ကျင့်သုံးခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သမိုင်း၌ တိုးတက်ခဲ့မှုတို့မှာ အနော်ရထာမင်း ၏အပြုအမူကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ အမှန်မှာ ဘာသာရေးဆိုသည်မှ အပ ဘာသာဆရာ တို့၏ အတတ်ပညာဆိုသည်မှာရှိကြောင်း သမိုင်းကပြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လူမှုကိစ္စတို့၌ ရှုပ်ထွေးပွေလီခဲ့သည်မှာ ဘာသာဆရာတို့၏ အတတ်ပညာကြောင့်ဖြစ်ပြီး ဘာသာရေးကြောင့် မဟုတ်သည်ကို သုံးသပ်ကြည့်၍ ရပေသည်။ ဘာသာဆရာတို့၏ အတတ်ပညာဆိုသည်မှာ ဘာသာရေး က ဘယ်သောအခါ မှ ခွင့်ပြုခဲ့သည်မဟုတ်ဟု ဤနေရာ၌ ညွှန်ပြရန်လိုသည်။

သို့သော် သမိုင်းကို လေ့ လာခဲ့သူများအဖြစ် ဘာသာတိုင်းနှင့်အတူ ဘာသာဆရာများလည်း အမြဲ ပေါ်ပေါက်လာတတ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ဘုရင်ဂျီရဟန်းမင်းကြီးများနှင့် ဇကရာဇ်များ၏ ရန်ပွဲများသည် လည်းကောင်း၊ အရည်းကြီးများနှင့် အနော်ရထာ ၏ ရန်ပွဲများသည် လည်းကောင်း၊ "ကုန်သွယ်ရေး"နှင့် "အလံ" သည် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်အနောက်မှ လိုက်လာ လေ့ရှိသည် ဆိုသော ဆိုရိုးစကားသည်လည်းကောင်း ဘာသာတရားတိုင်းနှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းကို အချိန်အခါမရွေး ပျက်စီးစေနိုင်သည့် ဘာသာတိုင်း၏အညစ် အကြေးတစ်ခုဖြစ်သည့် ဘာသာဆရာတို့၏အတတ်ပညာတည်ရှိနေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို နာကျည်း စွာ သတိပေးလျက် ရှိပေသည်။ သို့သော် ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဘာသာဆရာတို့နှင့် ဘာသာဆရာ အတတ်ပညာကို ခွဲခြားရမည်။ ဘာသာဆရာ အတတ်ပညာအကြောင်း ပြောခဲ့သည်တို့မှာ ဘာသာဆရာ တို့နှင့်မဆိုင်။

ကျွန်တော်တို့အဖို့မှာကား ဘာသာဆရာတို့သည် ကျွန်တော်တို့သမိုင်း တွင် ဖျက်ဆီးမပစ်နိုင်တော့သော ကောင်းသည့် အမှတ်အသားများ ချန်ထားခဲ့ပေသည်။ ရှေးယခင်က တစ်မျိုးသားလုံးအား ပညာ သင်ကြားရေး တည်းဟူသော လူမှုရေးတာဝန်တစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သူမှာ ဘာသာဆရာတို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တောရပ်နေ ပြည်သူများ ယနေ့ပညာရနေကြခြင်း၊ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် စာတတ်မြောက်မှု အဆင့်အတန်း မြင့်မားနေခြင်းမှာ ဘာသာဆရာများ တာဝန်ယူမှုကြောင့်ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှုကို ပိုမိုကြွယ်ဝအောင် ဘာသာဆရာတို့က ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ် သည်။

ကျွန်တော်တို့ တိုးတက်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သမျှနှင့် ဆောင်ရွက်ပေးဆဲများ အတွက် ဘာသာဆရာတို့ကို ကျွန်တော် တို့ အုလှိုက်အသည်းလှိုက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်တွင် လူအများစုကြီးကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ အကြောင်းကို ပြောရမည် ဆိုလျှင် အခြားဘာသာတရားများကို ထိခိုက်ရန် မဟုတ်သော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ရှေးပဝေဏီမှစ၍ ဖြည့်စွက် ခဲ့ကြသည့် သေးသိမ်ညံ့ဖျင်းသော ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ချက်များကိုသာ သန့်စင်အောင် ဆောင် ရွက်နိုင်မည် ဆိုပါက ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးမားဆုံးသော အဘိဓမ္မာ တစ်ခုဖြစ်လာနိုင် သည့် အလားအလာများရှိလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏သံဃာတော်များကို တစ်ခု အထူး လျှောက်ထားလိုပါသည်။ သံဃာတော် အရှင်မြတ်များ ဘုရား... အရှင်မြတ်တို့သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးမားဆုံးသော ဘာသာတရား တစ်ခု၏ အမွေခံများ ဖြစ်တော်မူကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော် ကို သန့်စင်အောင် ဆောင်ရွက်၍ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း သာသနာပြုတော်မူကြပြီး မေတ္တာတရား စေတနာတရား တို့ကို လူသားတစ်ရပ်လုံးအား ကာလဆုံး အထိ ဟောကြားတော် မူကြပါ။ သံဃာတော် အရှင်မြတ်များ ဘုရား... တပည့်တော်တို့သည် အရှင်ဘုရား တို့အား မေတ္တာတရား စေတနာတရား ပွားများစေသူများ အဖြစ် အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါမည်။

တပည့်တော်တို့သည် အရှင်ဘုရားတို့ဟောပြော သည့် မေတ္တာတရား၊ စေတနာတရားကို တစ်မျိုးသားလုံး အတွက်သာမက ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးရှိ လူသား

အားလုံးအတွက်ပါ လိုက်နာကျင့်သုံးပါမည်။ ဤတရားမျိုး တို့သည်သာလျှင်လည်း တပည့်တော်တို့တိုင်း ပြည်၌ ယနေ့အထိ အလွန်လိုအပ်နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် တပည့်တော်တို့စွမ်းအားရှိသမျှ အရှင် ဘုရားတို့အား ကူညီထောက်ပံ့ပါမည်။ သံဃာတော် အရှင်မြတ် ဘုရား...။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ပါဝင်ရန် အရှင်ဘုရားတို့တွင် ကြီးမားသောအခန်းကဏ္ဍရှိပါသည်။ အရှင်ဘုရား တို့ အောင်မြင်တော်မူပါလျှင် လူသားတစ်ရပ်လုံးက အရှင်ဘုရားတို့အား ခေတ်အဆက်ဆက် ကြည်ညို ကိုးကွယ်ကြပါလိမ့်မည်။

ဤ သည်ပင်လျှင် အရှင်ဘုရားတို့၏ဘာသာတရားက အရှင်ဘုရားတို့ အတွက် ချမှတ်ထားသည့်တာဝန်ဖြစ်၍ အရှင်ဘုရားတို့၏တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး အတွက်လည်း ဤသို့သော "နိုင်ငံရေး"လုပ်ခြင်းသည်ပင်လျှင်၊ အမွန်မြတ်ဆုံးသော နိုင်ငံရေးလုပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ ပြည်သူများအကြား ကြွသွားတော်မူကြ၍ ညီညွတ်ခြင်းတရား၊ မေတ္တာတရားတို့ကို ဟောကြားတော်မူကြပါ။ တိုင်းပြည် တစ်ဝန်း လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်းမကျန် မွန်မြတ်သော လွတ်လပ်မှု အကြောင်း၊ ကိုးကွယ်မှုတွင် လွတ်လပ်ရေး၊ အချိန်မရွေး နေရာမရွေး တရားဓမ္မဟောကြားမှုတွင် လွတ်လပ်ရေး၊ ကြောက်ရွံ့နေရမှု အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့နေရမှု အယူသည်းမှုစသည်တို့မှ လွတ်လပ်ရေးအကြောင်းတို့ကို ဟောကြားတော် မူကြပါ။ ပြည်သူများအား ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးလာအောင်၊ စိတ်ရောရပ်ပါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည်ထူထောင်လာအောင် ဟောကြား တော်မူကြပါ။ ဤတာဝန်များနှင့် အခြားမွန်မြတ်သော တာဝန်များ အရှင်ဘုရားတို့ထံတွင် ကျန်ရှိပါသည်။ ဤ တာဝန်များကို ကျေပွန်အောင်

ဆောင်ရွက်တော်မူနိုင်ကြပါမည်လား။ အဖြေမှာ အရှင်ဘုရားတို့ လက်တွင်သာ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးကိစ္စ ပြန်ဆက်ပါမည်။ နိုင်ငံရေးကိစ္စပြောလို့ မဆုံးသေးပါ။ အမှန်အားဖြင့် နိုင်ငံရေး ဆိုသည်မှာအဆုံးမရှိပါ။ နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရသည့် သံသရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဆုံးမရှိ တဝဲလည်လည် လည်ပတ်နေသော အကျိုးနှင့်အကြောင်း၊ အတိတ်နှင့်ပစ္စုပ္ပန်၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်တို့၏သံသရာကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ နိုင်ငံရေးတွင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဘာအကြောင်း၊ ဘာအကျိုး၊ ဘာအတိတ်၊ ဘာပစ္စုပ္ပန်၊ ဘာအနာဂတ်ရှိနေပါသလဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ စစ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရ သည်။ ဤစစ်ပွဲတို့၏အကြောင်းက ဘာလဲ၊ အကျိုးက ဘာလဲ၊ ဒါတွေကိုစစ်ဆေးကြည့်ကြပါစို့။

မကြာသေးမီကာလအထိ ကျွန်တော်တို့ပြည်ကိုတောင် ချမ်းသာ မပေးသော မုန်တိုင်းကမ္ဘာထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့ရသည်။ ဤသည်၏ အကြောင်းက ဘာလဲ၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒပင်ဖြစ်တော့သည်။ ဘာကြောင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒ ဖြစ်ရသလဲ၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒဆိုတာ ဘာလဲ။ ဖက်ဆစ်ဝါဒဆိုသည်မှာ အဓိကအားဖြင့် ဂျာမနီ ပြည်တွင် ထုတ်လုပ်၍ ဒီတလီအဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ဂျပန်က ကူးယူခဲ့ပြီး မကြာသေးမီ အချိန် အထိ (ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်အပါအဝင်) ကမ္ဘာ့အနှံ့အပြားမှ တင်သွင်းခဲ့သော ကမ္ဘာက တွေ့ဖူးသမျှတွင် အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်သည့် အရင်းရှင်ဝါဒ၏ရလဒ်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ဖက်ဆစ်ဝါဒသည် အဖောက် ပြန်ဆုံးသော စစ်ဝါဒ၊ နယ်ချဲ့ဝါဒနှင့် ဘဏ္ဍာအရင်းအနှီး၏စိုးမိုးမှုဖြစ်သည်။ လူသားတို့နှင့်သမိုင်းအတွက် ဤမျှလောက် ဆိုးဝါးလှသောဝါဒ ဘယ်လိုပေါ်ပေါက်လာပါသလဲ။ အဖြေမှာ နယ်ချဲ့စနစ်၏ နိယာမတို့တွင် တည်ရှိပါသည်။ အရင်းရှင်စနစ်သည် ပရမ်းပတာ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုနှင့် ၎င်းမှ အကျိုးသက်ရောက် သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မညီမျှ ခွဲဝေမှုတို့အပေါ် အခြေခံသည်ဖြစ်ရာ သူဖန်တီးသည့် ပြဿနာ ကို သူမရှင်း နိုင်ဖြစ်လာတော့သည်။ သို့မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ လူလူချင်း၊ လူမျိုးလူမျိုးချင်း၊ တိုင်းပြည် တိုင်းပြည်ချင်း ရင် ကြားစေ့၍မရနိုင်သော ပဋိပက္ခမှုများကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ရာ ဤပဋိပက္ခမှုတို့သည်လည်း အရှင်းရင်စနစ် မှ ပေါက်ဖွားလာသည့် အမြတ်ရလိုဇော၊ လောဘဇော၊ မုန်တီးစိတ် စသည့် သဘော တို့ကြောင့် တစ်ကြောင်း အရင်းရှင်စနစ်မှပင် ပုံသွင်းလိုက်သည့် သိပ္ပံတည်းဟူသော ပညာကြောင့် တစ်ကြောင်း ကြီးမားစွာ နက် ရှိုင်းကျယ်ပြန့်လာခဲ့လေသည်။

အရင်းရှင်စနစ်၏ပဋိပက္ခ အကျပ်အတည်းတို့ ပိုမို၍နက်ရှိုင်းလာသည်နှင့် အမျှ အရင်းရှင်စနစ်သည် ပို၍ဂမူးရှူးထိုးဖြစ်လာကာ ပရိယာယ်အမျိုးမျိုး၊ လိမ်လည်လှည့်စားမှုအမျိုးမျိုး၊ မိုက်မဲမှုအမျိုးမျိုးတို့ကို ပြုလုပ် လာခဲ့ရလေသည်။ သူဖန်တီးလိုက်သော "ကုန်ပစ္စည်းပိုမိုထုတ်လုပ်မှု" အကျပ်အတည်းကို မဖြေရှင်းနိုင် တော့သော အရင်းရှင်နိုင်တော့သော အရင်းရှင်စနစ်သည် ကုန်ပစ္စည်း များ၊ စက်ကိရိယာ များကို ဖျက်ဆီးပစ်လာသည် အလုပ်သမားများအား ပို၍သွေးစုပ်လာသည်။ ပြည် တွင်းဈေးကွက်များ အပူတပြင်း ရှာလာသည်။

နိုင်ငံခြားဈေးကွက်များ၊ ကိုလိုနီများကို ကမန်းကတန်းရှာ လာသည်။ အမြတ် အစွန်း ပို၍ပို၍လိုချင်လာလေလေ၊ နည်း၍နည်း၍ရလေလေဖြစ်လာသည်။

သို့ဖြစ်၍ တိုင်းပြည်တွင်းမှ အရင်းရှင်အချင်းချင်းသည်လည်းကောင်း၊ တစ်တိုင်းပြည်နှင့် တစ်တိုင်းပြည်သည် လည်းကောင်း၊ အကန့်အသတ်မရှိ ယှဉ်ပြိုင်လာကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်စတစ်စ တစ်ဦးကို တစ်ဦး သတ်၍ တိုင်းပြည်အလိုက်လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်ချင်းပေါင်း၍လည်းကောင်း "ထရပ်စ်"၊ "ကာတယ်" အစရှိ သည့် လက်ဝါးကြီးအုပ်လုပ်ငန်းများ ထူထောင်လာကြသည်။ ဤလုပ်ငန်းများက တစ်ဖန် ယှဉ်ပြိုင်မှု ကို အပြင်းအထန်လုပ်လာကြပြန်ပြီး စားကျက်သစ် နယ်မြေသစ်တို့ကိုရှာခြင်း၊ စားကျက်ဟောင်း နယ်မြေ ဟောင်းတို့ကို ပိုမိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သွေးစုပ်ခြင်းပြုလာရာ နောက်ဆုံး၍ အရင်းရှင်နှင့် အလုပ်သမား၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံ၊ နယ်ချဲ့နိုင်ငံနှင့် ကိုလိုနီနိုင်ငံတို့သည် ကြီးစွာသောတိုက်ပွဲများဖြစ်လာ ကြလျက်၊ ဒေသအလိုက် စစ်တို့မှအစပြုလျက် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ကူးစက်လာကာ အရင်းရှင်စနစ်၏အ ခြေခံအုတ်မြစ် ကိုပါ ထိပါးလာလေသည်။

ဤသည်မှအကြမ်းအားဖြင့် အရင်းရှင်စနစ်၏ဖွံ့ဖြိုးမှုဆိုင်ရာ နိယာမပင် ဖြစ်သည်။ ဤနိယာမတို့မှာ သူတို့၏ သဘာဝနှင့် ယုတ္တိအရပင် အကျပ်အတည်းများ၊ စစ်ပွဲများဆီသို့ဦးတည်လျက်ရှိရာ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် အရင်းရှင် စနစ်တည်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံးသမိုင်း ၏ယုတ္တိကျသော ဂီတသံကိုနာခံလျက် သူ့ကိုယ်သူ ဆိုရှယ်လစ် စနစ်ဘဝကို မပြောင်းလဲသေးသမျှ ကာ လပတ်လုံး ဤအတိုင်းပင် ဦးတည်နေမည် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်

အရင်းရှင်လောကသည် ဤအမှုကို မလိုလား။ သို့ဖြစ်၍ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ကျားကန်ထားလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် "ဘဏ္ဍာအရင်း" တည်းဟူသော အချင်းအရာကိုပင် နယ်ချဲ့စနစ်၊ ဖက်ဆစ်စနစ်တည်းဟူသော အသွင်သစ် နှစ်မျိုးဖြင့် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် တစ်ခုတည်းသော အရာဝတ္ထု၏မျက်နှာစာနှစ်ခုသာဖြစ်သည့် ဖက်ဆစ်စနစ်နှင့် နယ်ချဲ့ စနစ် သည် ယခု ပြီးဆုံးသွားသည့် ကမ္ဘာစစ်တွင် ဘာကြောင့် အချင်းချင်း အ တိုက်အခံပြုခဲ့ကြပါသလဲ၊ အဖြေကို အရင်းရှင် စနစ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၏ယုတ္တိတွင်ပင် တွေ့ရပြန်သည်။ သမိုင်းဆိုသည်မှာ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်စု၏စေတနာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ သည်မဟုတ်ဘဲ သမိုင်း၏ တောင်းဆိုချက်တည်း ဟူသော သံမဏိနိယာမများ အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်ခြင်းဖြစ် သည်။

ဤနိယာမများ၏အညွှာအတင်းမဲ့သော ဆောင်ရွက်ချက်များကို ယခု ဆယ်နှစ် အတွင်း၏အဖြစ် အပျက် များက ထင်ရှားစွာသာကေပြသနေသည်။ အစပထမ၌ဗြိတိန်ပြည်၊ ပြင်သစ်ပြည်နှင့် အခြားတိုင်း ပြည်တို့မှ နယ်ချဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတို့က ဖက်ဆစ်စနစ်တည်းဟူသော သူတို့၏ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲကလေးကို မြေတောင် မြှောက် ပေးခဲ့ပုံကို ကျွန်တော်တို့မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဥပမာဆိုလျှင် ဗြိတိန်ပြည်ရှိ မြူနစ်အုပ်စု သည် အက်ဘီစီနီယာနှင့် မန်ချူးရီးယား မုဒိမ်းကျင့်ခံလိုက်ရခြင်း၊ ဖက်ဆစ်စနစ် စပိန်ပြည်၊ ဂျာမနီပြည် ဥရောပနှင့် ကမ္ဘာတွင် အောင်ပွဲခံနိုင်ခြင်းတို့အတွက် အတော်များများ တာဝန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အရှေ့ဘက်တွင်လည်း နယ်ချဲ့စနစ်၏အုပ်စိုးသူ

အသိုင်းအဝိုင်းများ သည်ပင်လျှင် ဂျပန်စစ်ဝါဒကို နည်းအမျိုးမျိုး နှင့် မြှောက်ပင့်ပေးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဤဖောက်ပြန်ရေးအင်အားစုများသည် ပြည်တွင်းပြည်ပ၌ ပေါ်ထွက် လာနေဆဲ ဖြစ်သောသမိုင်းအရ တိုးတက်သော ဖရင်ကင်စတီနိုသတ္တဝါကြီးက သူတို့ကို ပြန် ရန်မူကာ သူတို့လည်မျိုနှင့် ကမ္ဘာ့လည်မျို ကိုညှစ်ရန် ခြိမ်းခြောက်လေတော့သည်။ ထိုအခါ သမိုင်း၏သံ မကိနိယာမ၏ တောင်းဆိုချက်အရ ဖက်ဆစ်စနစ် ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရလေတော့သည်။ သို့ဖြစ်သည့် တိုင်အောင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၊ တရုတ်ပြည် နှင့်အခြားဒီမိုကရေစီ လှုပ်ရှားမှုများဖြစ်ကြသော သမိုင်းအရ တိုးတက်အောင် အင်အားစု များနှင့် မဟာမိတ်ပြုရမည်ကို သေလုအောင်ကြောက်ရွံ့ပြီး ဖက်ဆစ်စနစ်ကို ပထမပိုင်း၌ စိတ်မပါတပါ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အမြင်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤအပြစ်ဒဏ်အတွက်လည်း သူတို့ပင် အကြီးအကျယ် ခံခဲ့ရသည်။

ဥရောပတိုက်တစ်ဝန်းနှင့် အာရှတိုက်၌ ဖက်ဆစ်တို့ ပထမပိုင်းတွင် လျှပ်ပြက်သည့်ပမာ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြခြင်းမှာ ၎င်းတို့၏မိုက်မဲသော အပြုအမူ တို့ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ဗမာပြည်တွင် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ် သည် ဗမာပြည်သူတို့ကို တိုင်ပင်ခြင်းလုံးဝမ ပြုဘဲ၊ တိုင်းပြည်ကို ခုခံကာကွယ်ရန် လည်းဂရုမပြုဘဲ၊ တိုင်းသူပြည်သားများက ခုခံကာကွယ်နိုင်အောင် လည်း မပြုလုပ်ဘဲ စစ်ပွဲဝင် နိုင်ငံဖြစ်သည်ဟု ကြေညာကာ ကျူးကျော်မှုကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ တစ်ပြိုင် နက်ထဲမှာပင် ဗမာပြည်သူ လူထု အား စစ်တိုက်ရကျိုးနပ်စေရမည့် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုပေးခဲ့ဘဲ ရှေးမ ဆွကပင်

အတ္တလန္တိတ်စာချုပ်နှင့် အခြားစာချုပ်တို့တွင် ဖော်ပြထားသည့် စစ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ရွည်ရွယ်ချက်များ၊ ငြိမ်းချမ်းရေး နှင့်ပတ်သက်သည့် ရည်ရွယ်ချက်များသည် အိန္ဒိယပြည်၊ ဗမာပြည်စသည့် ဗြိတိသျှပိုင်နယ်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်စေရ ဟု ကြေညာခဲ့သည်။

ပထမပိုင်းတွင် ဖက်ဆစ်စနစ်ကို ဤသို့ တိုက်ခွဲကြခြင်းဖြင့် စစ်ရှုံးမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သမိုင်း၏ အင်အားစုများက နယ်ချဲ့သမား တို့၏ ဆန္ဒထက်အင်အားပိုမို ကြီးမားခဲ့လေသည်။ သူတို့သည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ နှင့် မဟာမိတ်ပြုခဲ့ကြရတော့ သည်။ နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ဂျပန်စစ်ဝါဒီကို တစ်ဦးတည်း ခုခံတိုက်ခိုက်နေခဲ့ရသော တရုတ်ကို အကူအညီ ပေးရ လေတော့သည်။ သူတို့သည် ပြည်သူလူထုထံသို့လည်း ပို၍ပို၍ချဉ်းကပ် လာရလေတော့ သည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ပြည်သူလူထုများ၊ အထူးသဖြင့် ဖက်ဆစ်အာဏာရှင်စနစ်၏ဖဝါးအောက်ရောက်နေ ရသော ပြည်သူလူထုများကို ပို၍ စည်းရုံး လာရလေတော့သည်။ သူတို့သည် စိတ်မပါသော်လည်း သူတို့ တိုင်းပြည်နှင့် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းရှိ ဒီမိုကရေစီ အင်အားစုများ နှင့် မဟာမိတ်ပြုရလေတော့သည်။

ဤသို့အား ဖြင့် ကမ္ဘာ့ပြည်သူလူထုအား အခွင့်အရေးအနည်းငယ်စီ လီ၍ပေးရင်း သူတို့၏ ထောက်ခံကူညီမှု ကို ရယူကာ စစ်တိုက်ခိုက်ခွဲ ကြရလေသည်။ သို့သော် ဤနေရာ၌အရေးကြီးသည့်အချက်မှာ နယ်ချဲ့သမား က လိုက်လျောပေးကမ်းခဲ့သည့် အခွင့်အရေးဆိုသည့် အချက်မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေ၏ သံမဏိယုတ္တိအရ ပြည်သူ လူထုကိုချဉ်းကပ်၍ ဖက်ဆစ်တို့

စတင်မွှေးခွဲသော စစ်ပွဲကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် သူတို့ အခြေအနေကိုပါ အားနည်းစေခဲ့ရပြီး၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ ပြည်သူလူထု၏ တိုးတက်လှုပ်ရှားမှုတို့မှာမူ များစွာအင်အားကြီးထွားလာခဲ့ကြပြီး နေရာများစွာတို့၌ သူတို့ချည်းအားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးကို အရယူနိုင်ခဲ့ကြသည်ဆိုသော အချက်သာဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဤသို့သော မြင်ကွင်းကြီး ခင်းကျင်းပြသခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်စနစ်သည် စစ်ရေးအရသာ ကျဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အမြစ်နှင့်တကွ အသက်ရှင် လျက်ရှိသေးသည် ဆိုသည်ကားမှန်၏။

အနည်းဆုံး စပိန်ပြည်တစ်ပြည်တွင် ဖက်ဆစ်စနစ် သည် တကယ့်ကြီးမားထွားကြိုင်းစွာ တည်ရှိနေသေးသည်ကို မြင်နေရသေးသည်။ အချို့သော တိုင်း ပြည်များတွင်လည်း နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ခြုံခိုတိုက်ခိုက်ကြရန် ချောင်းမြောင်းစောင့်ဆိုင်းနေကြသေးသည် ကိုလည်း တွေ့နေရသေးသည် ဒီမိုကရေစီဝါဒ၏မွှေးရာဖြစ်သော ဗြိတိန်ပြည်မှာပင် ဆာအော့စဝါလ် မော်စလီဦးဆောင်သော ဖက်ဆစ်ဝါဒကို အုပ်ချုပ်ရေးအသိုင်းအဝိုင်းအချို့က အရှိအသေ ပေးဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး လက်ဝါးကြီးအုပ် အဖွဲ့အစည်းများဖြစ်သော ထရပ်စ်များ၊ ကာတယ်များတွင် ဖက်ဆစ်စနစ်ကို တွေ့မြင်နေရသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ပြည်သူများအပါအဝင် သိန်းပေါင်းမြောက်မြား စွာသော လူညိုလူမဲတို့အား ကျွန်ပြုထားသေးရာတွင်လည်း ဖက်ဆစ်စနစ်ကို တွေ့မြင်နေရသေးသည်။ ဤအမြစ်များကို လုံးဝမသုတ်သင်နိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ကမ္ဘာကြီးသည် လွတ်လပ်သော ပြည် သူများကအဘက်ဘက်တွင်

တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နေထိုင်ကြရာ ကမ္ဘာကြီးမ ဖြစ်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ပြီးခဲ့သည့် စစ်မီးကြီး၏ပြာပုံမှ နေ၍ခိုင်မြဲသော ငြိမ်းချမ်းရေးကို တွေ့ရှိခဲ့ပါ ပြီဟု မဆိုနိုင်သေးပေ။ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ ရှိသည်ကား မှန်ပါသည်။

ကုလသမဂ္ဂ၏ရည်ရွယ်ချက်များမှာလည်း ချီးကျူးလောက်သည်မှာ မှန်ပါသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်ရန်အတွက် နိုင်ငံပေါင်းစုံအဖွဲ့ ချုပ်ထက် ပိုမိုအင်အားကောင်းသော စက်ယန္တရားများ တည်ဆောက်ထားသည်ကား မှန်ပါသည်။ နိုင်ငံ ပေါင်းစုံ လက်နက်ကိုင်တပ်တစ်တပ်ရှိရုံမက ဆိုဗီယက် ယူနီယံ နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့ ပါဝင် ကြခြင်းကြောင့် ပို၍ထိရောက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်နိုင်သည်ကား မှန်ပါသည်။ တရုတ်ပြည်မှာ ကြီးငါးကြီးတွင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ကား မှန်ပါသည်။ ကုလသမဂ္ဂ၏ ဘရက်တန်ဝန်ထမ်းဖွဲ့တွင် ဆုံးဖြတ် တည်ထောင်ခဲ့သည့် ကမ္ဘာ့ဘဏ်၊ ကမ္ဘာ့ ငွေရေးကြေးရေးအဖွဲ့ချုပ် အစရှိသည်တို့ဖြင့် စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာ ရေးတံတိုင်းများကို ဖြိုချရန်နှင့် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုပြုလုပ်ရန် လမ်းခင်းထားပြီးဖြစ် သည်ကား မှန်ပါသည်။ သို့သော် ကုလသမဂ္ဂ ကို စိတ်အားထက်သန်စွာထောက်ခံသူတို့သည်ပင်လျှင် ယင်းအဖွဲ့အစည်းသည် ယနေ့လူသား တို့ ထိုထက်မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြတော့ပြီဟု မပြောနိုင်သေးပေ။ စစ်နိုင်သောနိုင်ငံများက သိမ်းပိုက် လိုက်သော ကိုလိုနီနိုင်ငံ အဟောင်းများ၏ ပြဿနာကို မေ့ထားကြ သေးသည်။

သူတို့၏နိုင်ငံရေး စီးပွားရေးရှေ့နေများမှာ ဝိုးတိုးဝါးတားပင်ရှိသေးသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မြင်လိုသော စိတ်ထားမရှိပါ။ သို့သော် ပထမကမ္ဘာစစ်ပွဲအပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးအား ထုတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်သည့် ဗြိတိသျှသမိုင်းဆရာတစ်ဦး၏ မှတ်ချက်များကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြရပါ လိမ့်မည်။ သူမှတ်ချက်မှာ "အဖြစ်အပျက်များ ခန့်ငြားသလောက် နိုင်ငံရေးသမားများ မခန့်ငြားကြသေး။ သူတို့သည်မငြိမ်းချမ်းသော ငြိမ်းချမ်းရေးကို လုပ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့တိုင်းပြည်ရှိ လူနီများနှင့် ကပ္ပလီများ ပတ်သက်၍ ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းခွင့် အခြေခံမှုကို ချိုးဖျက်ခဲ့ကြသော အမေရိကန်စိတ်ဝါဒသမားတို့သည် ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းခွင့်များ ထည့်သွင်းချုပ်ဆိုထားသည့် စာချုပ်များကို ဖောက်ဖျက်မိပြီဆိုကာ အိန္ဒိယပြည် နှင့် အီဂျစ်ပြည်တို့မှ ဆုတ်ခွာပေးရန် မရည်ရွယ်သော အင်္ဂလိပ်စိတ်ဝါဒသမားတို့နှင့် ပူးပေါင်းခဲ့ကြပြီ။ လူ့သဘာဝ မှာ မဟန်တော့ပြီဟု အများကယူဆနေကြပြီ။ ဒီမိုကရေစီကို ဥရောပတွင် လုံခြုံစွာမထူ ထောင်နိုင်သေး။ အောင်ပွဲ၏တောက်ပမှုဖြင့် ဝမ်းသာရွှင်လန်းဖြစ်ခြင်းတို့ကို စိတ်ပျက်အားငယ်မှု၊ မကျေနပ်မှု တို့က ဖုံးကွယ်ပစ်ခဲ့လေပြီ... "။

ကုလသမဂ္ဂကိုအစပြု၍ ကောင်းသောအဆုံးသို့ရောက်အောင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၊ အမေရိကန်နှင့် တရုတ်ပြည်တို့တွင် ဧရာမတာဝန်များရှိရာ ကမ္ဘာ့လူသား အများစုကြီး၏ ယုံကြည်အားထားသော ငြိမ်းချမ်းမှုပေးရန် ဤတိုင်းပြည်များကို ကျွန်တော်တို့မျှော်လင့်သည်။ ဆိုဗီယက်ပြည်သူတို့သည် မတွန့်မဆုတ်သော ဇွဲသတ္တိဖြင့် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း၊ စီမံကိန်း စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း၊ အချိန် အတော်ကြာ သူတို့ ဘာသာပင် ဖက်ဆစ်တို့ကို တိုက်ခိုက်သုတ်သင်ခဲ့ရလင့်ကစား ဖက်ဆစ်များ ကျဆုံး

သွားရေးအတွက် အားပေးခဲ့ခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ များစွာ အားတက်ခဲ့ပါသည်။ ဆိုရှယ်လစ် အဖွဲ့အစည်း၏ အင်အား ကြီးမားမှု ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်သက်၍ ဥပဒေပုဒ်မကို ဖက်ဆစ်စနစ် ကို ကျဆုံးအောင် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ပါဝင်ခဲ့သည့် အခန်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ အသိအမှတ် ပြုပါသည်။

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတွင်လည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းရေးတွင်လည်းကောင်း၊ ကိုလိုနီပြည်သူတို့ဘက်မှ ဤဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံတော်က ရပ်တည်ခဲ့ပုံကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ စွဲမြဲစွာမှတ်သားမိပါသည်။ အလားတူစွာပင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ ထုတ်လုပ်စွမ်းအားကြီးမားပုံ၊ ဖက်ဆစ်စနစ်ကို ထိရောက်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ပုံကိုလည်း အံ့ဩ၍ ဖက်ဆစ်စနစ်ပွဲတွင် အစွမ်းကုန်ပါဝင်ရေးအတွက် ဥပဒေနှင့် ပစ်ခတ်ဒေသတို့ကို စစ်တပ်အင်အား မြောက်မြားစွာ ပို့လွှတ်သည်ကိုလည်း အထူးသဘောကျပါသည်။ အတ္တလန္တိတ် စာချုပ်ကို ကွယ်လွန်သွားသည့် သမ္မတရုစ်စ်ဗွဲ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပုံအရနှင့် သမ္မတထရူးမင်း၏ နိုင်ငံခြား ရေးဝါဒ အချက် ၁၂ ချက်အရ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံအားလုံး၏လွတ်လပ်မှုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ဤကမ္ဘာ့ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံကြီးများက ရည်ရွယ်သည် ဆိုသောကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ များစွာ စိတ်အား တက် ပါသည်။

ကမ္ဘာ့ပထမဆုံး ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံကြီးနှင့်တကွ သူ၏သမိုင်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြစ်သည့် ဂျော့ဝါရှင်တန်၊ သောမတ်စ်ဂျက်ဖာဆင်၊ အီဘရာဟင်လင်ကွန်း၊ သမ္မတရုစ်စ်ဗွဲတို့က ကမ္ဘာ့လွတ်လပ်မှုအတွက် အထောက်အကူ ပေးခဲ့သည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့များစွာ အားရဝမ်းသာ

ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန် တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ သမ္မတလင်ကွန်း၏ "ပြည်သူများ၏ ပြည်သူများအတွက် ပြည်သူ့အစိုးရ" ဆိုသော စကားကိုပင် ကောင်းစွာ နားလည်နေကြပါပြီ။ နောက်ဆုံးပိတ်အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အင်အားကြီးမားသည့် အိမ်နီးချင်း ဖြစ်သော တရုတ်ပြည်ကြီးကပြီးခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်အတွင်း သမိုင်းတွင်မည့်ဖြစ်ရပ်တို့ တွင် ၎င်း၏ အင်အားကြီးမားမှုကို ပြသနိုင်သည့်အတွက်လည်း အထူးဂုဏ်ယူပါသည်။ အင်အားကြီးမားသော ရန်သူကို နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာစွာ တစ်ဦးတည်း ဇွဲသတ္တိရှိရှိဖြင့် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်သည့် အတွက် ကျွန်တော်တို့ အလေးပြုပါသည်။ ၎င်းတို့ ယခုလို အောင်ပွဲရခဲ့ခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ဂုဏ်ယူပါသည်။ ဤအောင်ပွဲကို အာရှတိုက် ၏အောင်ပွဲအဖြစ်ဖြင့် ချီးကျူးကာ အာရှတိုက်နှင့် ကမ္ဘာလွတ်လပ်ရေး အတွက် ဂုဏ်ရောင်ပြောင်စွာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့မှုကို ကျွန်တော်တို့ အသိအမှတ်ပြုပါသည်။

ယခုအချိန်၌ ချောမောအောင်မြင်နေပြီဟု ကျွန်တော်တို့ယုံကြည်သော တရုတ်ပြည်ကြီး စုစည်း ညီညွတ်စေရေး လုပ်ငန်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ချီးကျူးပါသည်။ သို့ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း အကျယ်အဝန်း နှင့် လူဦးရေတို့တွင်သာမက အခြားအဘက်ဘက်မှပင် ကြီးမားလှသော ဤကမ္ဘာ့ နိုင်ငံကြီး သုံးနိုင်ငံသည် စုစည်းညီညွတ်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ပါသည်။ နိုင်ငံပေါင်းစုံ အဖွဲ့ချုပ်ကဲ့သို့ ကိုယ့်တပည့်တပန်း နှင့် ကိုယ့်အချင်းချင်း နိုင်ငံရေးကစားခဲ့ကြသလို မလုပ်တော့ဟု မျှော်လင့် ပါသည်။

သို့မှသာ မညီမျှမှုများဖြင့် ပြွမ်းတီးသည့် ကမ္ဘာ့ဟောင်းတစ်ခု ပြန်လည် တည်ဆောက်ရေး အားထုတ်မှုများကို တားဆီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။

အမှောင်ကွက်တစ်ကွက်မှမရှိဘဲ လွတ်လပ်မှု အလင်းရောင် လွှမ်းမော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုဖြစ်လာအောင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အားကျမခံကြိုးစားကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ ကုလသမဂ္ဂကြီးသည် နိုင်ငံပေါင်းစုံအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကဲ့သို့ အစိုးရများနှင့် ၎င်းတို့၏နောက်လိုက်များ၏ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သာမဟုတ်ဘဲ ညီညွတ်သော နိုင်ငံအားလုံး၏အဖွဲ့ချုပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်လာအောင် နိုင်ငံကြီး သုံးနိုင်ငံ က ဆောင်ရွက်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့မျှော်လင့်သည်။ ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံ များအား အစိုးရကကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် မထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို အုပ်ချုပ်နေရာ ရွေးချယ်စေလွှတ် လိုက်သည်မျိုးမဖြစ်စေဘဲ တစ်တိုင်းလုံး တစ်ပြည်လုံး၏ ကိုယ်စားလှယ်အစစ်များကိုသာ ရွေးချယ်စေ လွှတ်ကြစေရန် စီစဉ်ဖို့လိုသည်။ ကမ္ဘာ့အဖွဲ့အစည်း များနှင့်အစည်းအဝေးတို့သို့ အိန္ဒိယပြည်၏ ကိုယ်စား လှယ်အစစ်များကိုသာ ရွေးချယ် စေလွှတ်ကြစေရန် စီစဉ်ဖို့ လိုသည်။ ကမ္ဘာ့အဖွဲ့အစည်းများနှင့် အစည်း အဝေးတို့သို့ အိန္ဒိယပြည်၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အရှေ့ဖျား ကော်မရှင်တွေ ဗမာပြည်၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် လည်းကောင်း ဗြိတိသျှအစိုးရက ရွေးချယ်သူတို့အား စေလွှတ်ခြင်းကို ကျွန်တော် တို့ ပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက် သည်။

ကုလသမဂ္ဂသည် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် လုံခြုံရေးကို ထိရောက်စွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု တကယ် ဖြစ်လာစေလိုလျှင် နိုင်ငံကြီး နိုင်ငံငယ်ဟု မတရားခွဲခြားထားမှုတို့ကို ပပျောက်အောင် ကြိုးစားကြ ရပေဦးမည်။

တကယ်ဆိုတော့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို ကြီးသည်ငယ်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ အကျယ်အဝန်းကိုပင် အဓိကထားရမည်လော၊ မဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ အကျယ်အဝန်းကိုသာ အဓိကထားရမည်ဆိုက အိန္ဒိယပြည်ကဲ့သို့သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသည် နိုင်ငံကြီး ဟူသော နေရာကို ရထိုက်ခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယနေ့ အိန္ဒိယပြည်၏အခြေအနေမှာ ကျွန်တော်တို့ သိသည့် အတိုင်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်ကို မကြာသေးမီ အချိန်အထိ နိုင်ငံကြီးဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် အကျယ်အဝန်းကြောင့်မဟုတ်ခဲ့သည်ကိုကား ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ခဲ့ကြသည့် အတိုင်းပင်ဖြစ် သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် လူဦးရေကို အဓိကထားရမည်လော၊ မဟုတ်ပါဟုပင် ဖြေရပါမည်။ ဤမေးခွန်းအတွက် အိန္ဒိယပြည်သည်ပင် အကောင်းဆုံးအဖြေဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် သဘာဝ အင်အားများနှင့် ကုန်ကြမ်း များ ပိုင်ဆိုင်မှုကို အခြေခံ၍ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို နိုင်ငံကြီးဟု သတ်မှတ်ရမည်လော။ သို့သော် ဂျပန်နိုင်ငံ နှင့် အီတလီနိုင်ငံတို့သည် ထိုပိုင်ဆိုင်မှုများမရှိပါဘဲလျက် နိုင်ငံကြီးများဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ခဲ့ကြရပြီ။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသည် ကြီးမားလာခြင်းမှာ ၎င်းနိုင်ငံသည် အခြားနိုင်ငံများထက် သမိုင်းနှင့်အညီ ရှေ့သို့ချီတက်နိုင်သော အကြောင်း တစ်ကြောင်းကြောင့် သာလျှင်ဖြစ်သည်။ ရုရှားပြည်သည် တစ်ချိန်က နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာသုံးရာခန့် တာတာတို့၏စိုးမိုးမှုအောက်တွင် အလူးအလှိမ့်ခံခဲ့ရဖူး သည်။

သို့သော် ယနေ့အဖို့တွင် ရုရှားပြည်သည် ပြိုင်ဘက်ကင်းစွာ ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်နေလေပြီ။ ထိုပြည်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးမားဆုံးသော နိုင်ငံရေးအင်အား၊ စစ်အင်အားများရှိရုံ သာမကဘဲ၊ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်တည်းဟူသော ယဉ်ကျေးမှုအသစ်ကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေစေသည့် တစ်ခု တည်းသော နိုင်ငံလည်းဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် စစ်ကြီးအပြီး ဗြိတိန်ပြည်၏အခြေအနေက မည်သို့ရှိ သနည်း။ ဗြိတိန်ပြည်သည် "ဂရိတ်ဗြိတိန်" "ကြီးမားသော ဗြိတိန်ပြည်"မဟုတ်တော့။ သူ့အင်ပါယာတွင် နေလုံးဝမကွယ် ပျောက်သေးသော်လည်း နေဝင်စပြုလေပြီ။ တစ်ချိန်က ဗြိတိန်ပြည်သည် ကမ္ဘာတွင် အင်အားအကြီးဆုံးသော နယ်ချဲ့သမားဖြစ်ခဲ့သည်မှာ နိုင်ငံရေးနှင့် စစ်ရေးတွင်သာမက ထင်ရှားစွာမမြင်ခဲ့ရသည့်တိုင်အောင် စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေး တို့တွင် ပါဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ၏မြင်သာသော အင်ပါယာအသိုင်း အဝိုင်းအပြင်ဘက်ရှိ နိုင်ငံတို့၏ စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေးတို့ကိုပင် ကြီးကိုင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ယနေ့ ဤအခြေအနေ မရှိတော့။ သူသည် သူ၏ကိုလိုနီနိုင်ငံများဖြစ်သည့် အိန္ဒိယပြည်၊ အီဂျစ်ပြည်တို့ထံမှပင် ကြွေးတင်ခံနေရလေပြီ။ သမိုင်းဆိုင်ရာ သံသရာတရားအရ ကမ္ဘာ့ငွေရေး ကြေးရေးစနစ်၏ဗဟိုဌာနချုပ် ဖြစ်သော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကိုပင် မကြာခဏ သွားရောက်ဖူးမျှော်နေရလေပြီ။ မကြာသေးမီက ဤနှစ်နိုင်ငံသည် တိတ်တိတ်ကြိတ်၍ ဘဏ္ဍာရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတို့တွင် ပြင်းထန်သောစစ်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသေးသော်လည်း တစ်ချိန်က ဖွဲ့နုပုံကြီးလှသည့် ဂျန်ဘူးလ်(အင်္ဂလိပ်)သည် သူ့ကိုယ်သူ "မိုဟာမဒ်" အဖြစ် ပြု၍ လာသမျှ လူကို

ဆီးကြိုနေသည့် လွတ်လပ်ရေး ကျောက်ရုပ်တည်ရှိရာ "တောင်ကြီး"ဆီသို့ မကြာခဏသွားခဲ့ရလေသည်။

ဗြိတိန်ပြည်မှာ အပြင်ဘန်းအားဖြင့် ကိုလိုနီနိုင်ငံများ ဆက်လက် ထားနေသော်လည်း သူ့ကို ကိုလိုနီနိုင်ငံများမှာ ယုတ္တိတရားအရပင်လျှင် ပေးရန်ရှိသူများမဟုတ်တော့ဘဲ ယူရန်ရှိသူများသာ ဖြစ်နေတော့သောကြောင့် သူ့အကျိုးကို အထိခိုက်ခံ၍ ဤကိုလိုနီများအား ကြာရှည်စွာ ထားနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားသည် ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိကာ နယ်ချဲ့စနစ်ကို အပြောနှင့်သာမဟုတ်၊ အလုပ်နှင့် တကယ် စွန့်လွှတ်ပြီးနောက် သူ၏ကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ ပြည်သူများ၏တက်ကြွစွာ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှု ကိုရယူကာ ပြည်တွင်းပြည်ပရှိ ကုန်ထုတ်စွမ်းအားများကို အစွမ်းကုန်အသုံးချခြင်းဖြင့် သူ့နိုင်ငံနှင့် ကိုလိုနီနိုင်ငံများအား ပြန်လည်ပြုစု ပျိုးထောင်မည်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် အခြားသော အင်ပိုင်ယာများကဲ့သို့ပင် လမ်းဟောင်း အတိုင်းလိုက်ကာ အဆုံး၌ယိုယွင်းပျက်စီးဆိတ်သုဉ်းမည်လား။ ဤပုစ္ဆာကို ဗြိတိန်ပြည်က ယခု ဆုံးဖြတ်လျှင် ဆုံးဖြတ်၊ မဆုံးဖြတ်လျှင် နောင်ဆုံးဖြတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်တော့ဘူး။

(၂)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် အချက်တစ်ချက်မှာကား အထူးသဖြင့် အာရှတိုက်တွင် နယ်ချဲ့စနစ် ၏ခေတ်ကုန်ဆုံးပြီဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ အာရှတိုက်သည် အားအင်သစ်များနှင့် ပြည့်စုံ လာကာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးထဲသို့ ပို၍ပို၍ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလေပြီ။ နိုင်ငံပေါင်းစုံ

အဖွဲ့အစည်းတို့တွင် အာရှတိုက်ကို လျစ်လျူရှုထား၍မရတော့ပေ။ အာရှတိုက်၏ အသံ သည်လည်း ကျယ်၍ကျယ်၍လာလေပြီ။ ဤအသံကို အင်ဒိုနီးရှား တွင် လည်းကောင်း၊ အင်ဒိုချိုင်းနားတွင်လည်းကောင်း၊ ဗမာပြည်တွင် လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယပြည် တွင် လည်းကောင်း၊ အခြားနေရာများတွင် လည်းကောင်း ကြားနေရလေပြီ။ အာရှတိုက်၏ တိုးတက်လာမှုကို တရုတ်ပြည်တွင်လည်း မြင်နိုင်လေသည်။ အာရှတိုက်မှာရှေ့သို့ချီတက် နေပါပြီ။

ကမ္ဘာသည် တိုးပွားနေသော အာရှညီညွတ်မှုအင်အားကိုလည်း ထည့်သွင်း တွက်ရတော့မည်မ ဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့သည် စုစည်းညီညွတ်၍ ဆန်းသစ်သောအာရှတိုက်စနစ်ကို တည်ဆောက်ကြတော့ မည်။ သို့သော် စစ်ဝါဒီဂျပန်ပြည်၏ သာတူညီမျှနယ်ပယ်မျိုး၊ အာရှတိုက်ဆိုင်ရာ မွန်ရိုးစာတမ်းမျိုး၊ နယ် ချဲ့သမား ဦးစားပေး စနစ်မျိုး၊ ငွေရေးကြေးရေး အုပ်စုမျိုးကားမဖြစ်စေရ။ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ဦးချင်းဖြစ် စေ၊ စုပေါင်း၍ ဖြစ်စေ၊ အပြင်လူတစ်ဦးက လာရောက်ချမှတ်ပေးသောစနစ်မျိုး၊ လူမျိုးတစ်မျိုးက အခြား လူမျိုးများအပေါ် ကြိုးကိုင်အာဏာပြနိုင်သောစနစ်မျိုးမဖြစ်စေရ။ မည်သို့ဖြစ်စေ အပြင်လူ တစ်ဦးကလာ ၍ အချင်းချင်းတိုက်ပေးနိုင်သော စနစ်မျိုးမဖြစ်စေရ။

ကမ္ဘာ့မိသားစုအဖွဲ့အစည်းကြီး၏ အာရှတိုက်အဖွဲ့ ခွဲသာဖြစ်၍ အာရှတိုက် ညီညွတ်ရေး နှင့်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးအတွက်ဖွဲ့သော အဖွဲ့အစည်း၊ အာရှ တိုက်တစ်ခုအတွက်သာမက တစ်ကမ္ဘာလုံး ၏လွတ်လပ်ရေး၊ လုံခြုံရေး၊ တိုးတက်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ကို ရယူရန်ဖွဲ့သော အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်သည်။ လူမျိုးရေးအရနှင့် ပထဝီပိုင်းခြားမှုအရ သီးသန့်ထားသည့်

သဘောရှိသော အဖွဲ့အစည်းမျိုး လည်း မဖြစ်စေရ။ သို့သော် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ် စနစ်ကျအောင် ပထမကြိုးပမ်းသည့် အခြေခံနှင့် လက်တွေ့ ကျသော တာဝန်များကို ချမှတ်နိုင်စေရမည်။ ထို့ပြင် အာရှ တိုက်၏ကြမ္မာကို တွေ့ရှိ ဖန်တီး နိုင်စိမ့်သောငှါနှင့် ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း ပိုမိုကြွယ်ဝအောင် အထောက်အကူ ပြုနိုင်စိမ့်သောငှါ အာရှယဉ်ကျေးမှု ကို ပြန်လည်စုစည်းထိန်းသိမ်းရေးစသည့် အာရှတိုက် နှင့်သာဆိုင်သော တာဝန်ရပ် များကိုလည်း ချမှတ်နိုင်ရပေမည်။

ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာရှတိုက်သစ်ကို ကျွန်တော်တို့သို့မြင်ပါသည်။ လောလောဆယ်တွင်မူ အာရှတိုက် အတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ အပြင်မှ လည်းကောင်း၊ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူတို့သည်လည်းကောင်း ပူးပေါင်းလိုသမျှသော သူတို့ ပူးပေါင်းကြရမည်။ အတူတကွ ချီတက်ကြရမည်။ အလုပ်တူ လုပ်ကြရမည်။ လက်တွဲကြရမည်။ လိုအပ်ပါက ကျွန်တော်တို့တင်ပြ၍ဖြစ်စေ၊ အခြားသူ တစ်ဦးဦးက တင်ပြ၍ဖြစ်စေ လတ်တလော အမျိုးတူ ပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်ရန် ကြားဖြတ်ပူးတွဲအစီအစဉ်များပြုလုပ်ကြရမည်။ ကျွန်တော့်ပုဂ္ဂိုလ် အရမူ ထိရောက်စွာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်နိုင်ရေးတည်းဟူသော အသိဉာဏ်ကို မသိမမြင်ကြသေးမီ ဤ သို့သော ခြေလှမ်းမျိုးလှမ်းသင့်သည် ထင်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့်အမြင်များကို အာရှ တိုက်နှင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ညီအစ်ကိုတော်များ ရှေ့မှောက်တွင် ထိုက်တန်သလောက် စဉ်းစားနိုင်ရန် တင်ပြ လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဤနေရာတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စိုးမိုးမှု၊ အင်အားသုံး၍ အနိုင်ယူမှု၊ လုပ်ကြံ၍ အသေရေဖျက်မှု စသည့်

မိုက်မဲယုတ်မာသော အင်အားစုများကို ရဲဝံ့စွာခုခံတိုက်ခိုက်နေကြသည့် အင်ဒိုနီးရှားပြည်သူ များနှင့် အင်ဒိုချိုင်းနားပြည်သူများကို ကျွန်တော်တိုင်းပြည်ကိုယ်စား အူလိုက်အသည်းလိုက် ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုလိုပါသည်။ သမုဒ္ဒရာနှင့် တောတောင်များ ခြားနားနေစေကာမူ ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့ နှင့် အတူရှိသည်။ သူတို့တိုက်ပွဲကို ကျွန်တော်တို့တိုက်ပွဲဟုပင် ယူဆပါသည်ဟု ဤရဲရင့်စွန့်စားသူများ ကို သိစေ အပ်ပါသည်။ သူတို့ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း လွတ်လပ်ရေးရရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီး ကြပါပြီ။

ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော အင်ဒိုနီးရှားနှင့် အင်ဒိုချိုင်းနားမှ ပြည်သူ အပေါင်းတို့၊ ယနေ့အဖို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ အမျိုးတူ လုပ်ငန်းများအတွက် ရဲဘော်တို့နှင့်လာရောက် မပူး ပေါင်းနိုင်သေးသော်လည်း လာရောက်ပူးပေါင်းနိုင်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြပါမည်။ ရဲဘော်တို့၏တိုက် ပွဲကို ဆက်လက်ဆင်နွှဲကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆုမွန်ကောင်းတောင်း၍ အကောင်းဆုံးသော ဆန္ဒများပို့ လိုက်ပါသည်။ ထိုမျှမက ဆုတောင်းရုံ၊ ဆန္ဒပို့ရုံမျှထက် ပို၍ ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြပါမည်။ ရဲဘော်တို့၏အားထုတ်မှုသည် မကြာမီတွင် အောင်မြင်မှုသရဖူဆောင်းရပါစေ။

တရုတ်ပြည်သူ လူထုအားလည်းကောင်း၊ မာရှယ်ချန်ကေရှိတ်အား လည်းကောင်း၊ မော်စီတုန်း၊ ဗိုလ်ချုပ် ချူတေးနှင့်တကွ တရုတ်ပြည်တွင် အလင်းရောင် ပေးကာ တရုတ်ပြည်ကြီးကို ခိုင်မာစွာညီညွတ်ရေး တည်ဆောက် ပေးနေကြသည့် ခေါင်းဆောင်များကိုလည်း မေတ္တာရပ်ခံလိုပါသည်။ ၎င်းတို့၏ တရုတ် ပြည်အတွက်သာမက အာရှတိုက်နှင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးအတွက် သမိုင်းက

ပေးအပ်သော တာဝန်ကိုကျေပွန် အောင် ထမ်းဆောင်ရန်ရှိသေးကြောင်း၊
၎င်းတာဝန်ကိုလည်း သန္နိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြပါက ကျေပွန် အောင်
ထမ်းဆောင်နိုင်ကြပြီး ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်ကြီးများ
ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်းကို လေး စားစွာဖြင့် သတိပေးလိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်
အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတစ်ခု၏ငြိမ်းချမ်းမှုကို အမှန်လို လားသူများအဖြစ်နှင့်တကွ
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၊ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားနှင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုလား
သူများအဖြစ် ဤသို့မေတ္တာရပ်ခံခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အလားတူပင် အိန္ဒိယပြည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများဖြစ်ကြသော မဟတ္တမဂန္ဒီ၊
မစ္စတာဂျင်နား၊ ပန်ဒစ်ဂျဝါ ဟာလာလ်နေရှူး၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးအဇိနှင့်
အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအား တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ရှေ့သို့ချီတက်ကြ ပါရန်
မေတ္တာရပ်ခံလိုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်တွင် နေထိုင်ကြကုန်သော အိန္ဒိယလူမျိုးများနှင့်
တရုတ်လူမျိုးတို့ကို ကျွန်တော် ပြောလိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့ကို
လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြားမည်သည့်လူမျိုးကိုဖြစ် စေလည်းကောင်း
မုန်းတီးသောစိတ်ထားမရှိပါ။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပူးပေါင်းရန်
လာကြပါလျှင် ညီအစ်ကိုရင်းချာပမာ ကျွန်တော်တို့က ကြိုဆိုပါမည်။

ကျွန်တော်တို့အား မိတ်ဆွေများ၊ အိမ်နီးချင်းများ အဖြစ်သာ
ကူညီလိုသည် ဆိုပါကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ဤသဘောအတိုင်းပင်
တုံ့ပြန်ပါမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးတွင် တစ်ဖက်မှ သူတို့ကို
ခုတုံး လုပ်သွားခြင်း မခံရအောင် သတိထားကြရမည်။ ယနေ့အဖို့တွင်

အချို့သူများက ဗမာပြည် တွင် သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ကိုရန်တိုက် ပေးလိုစိတ် ရှိနေကြသည်။ ဤသူတို့သည် သူတို့ထံ အခွင့်အရေး အနည်းငယ် သာပါသော ကတိပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် ချဉ်းကပ်လာကြပေလိမ့်မည်။ ဤသူများ၏ လိမ်လည်မှုကိုမခံရလေအောင် သူတို့ ဂရု ပြုကြရပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်လိုသလား၊ ရန်သူဖြစ်လိုသလားကို အပြီးအပိုင် ရွေးချယ်ရပါလိမ့်မည်။ တစ်ချိန်တည်း၌ မိတ်ဆွေရော ရန်သူပါမဖြစ်နိုင်ပါ။ ဥရောပတိုက် သားများကို ပြောလိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ကား မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်လက်နေလိုပါသည်။ သို့သော် သခင်နှင့် ကျွန်ဆက်ဆံရေးမူမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ညီမျှမှုပေါ်တွင် အခြေခံသည့် ဆက်ဆံရေးသာဖြစ်ရ ပါမည်။

(၃)

ယခု ကျွန်တော် ပြည်တွင်းရေးအကြောင်း ဆက်လက်တင်ပြပါမည်။ သို့သော် ပြည်ပရေးရာကို ဘာ ကြောင့်အကျယ်တဝင့် တင်ပြခဲ့ရပါသလဲဆိုသည်ကို ပထမရှင်းလင်းလိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သဘော ပေါက်ပြီးဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ကမ္ဘာ့ဖြစ်ရပ်တို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်နေ၍ ကျွန်တော်တို့ကြိုက် သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ကမ္ဘာ့ဖြစ်ရပ်တို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဂယက်ရိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပေ သည်။ ယခုပြီးခဲ့သည့် သုံးလေးနှစ်အတွင်း ဤသဘောကို ကျွန်တော်တို့ကောင်းစွာတွေ့မြင်ခဲ့ကြရပါပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကမ္ဘာ့ဖြစ်ရပ်များကို ကျွန်တော်တို့ကောင်းစွာနားလည်ရန် လိုအပ်ပေသည်။ ထို့ပြင်လည်း "လွတ်လပ်ရေး" "အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်ရေး"ဆိုသည့်

စကားလုံး၏အဓိပ္ပာယ်မှာလည်း ယခင်ကဲ့သို့ "အကြွင်းမဲ့မှု" သဘောများ မရှိတော့ဘဲ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီကို ကျွန်တော်တို့သဘောပေါက်ကြရပြီ။

ဤ သဘောမှာ တိုင်းပြည်ကြီးရော၊ တိုင်းပြည်ငယ်အတွက်ပါဖြစ်၍ နယ်ချဲ့သမားက ကျွန်တော်တို့အား လွတ်လပ်ရေးပေးရမည်စိုးကာ သူတို့၏ တပည့်တပန်းများနှင့်အတူ ငြင်းဆိုကြသလို တိုင်းပြည်ငယ်တို့ အတွက်သာ မဟုတ်ပါ။ အမှန်မှာ ယနေ့ကမ္ဘာတွင် တိုင်းပြည်ငယ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ လွတ်လပ်လျက် ရှိကြသည်။ ယင်းသို့သော လွတ်လပ်သည့် တိုင်းပြည်ငယ်တို့မှာ ပြင်ပမှကျူးကျော် တိုက်ခိုက်မှုခံရသော အခါ ဘာမျှမခုခံနိုင်ကြပေဟု တစ်စုံတစ်ဦးကပြောလာပါက၊ ၁၉၄၀-ခုနှစ်က ပြင်သစ်ပြည်ကျဆုံးခဲ့သည့် နည်းအတိုင်း တိုင်းပြည်ကြီးတို့မှာလည်း လုံခြုံမှုမရှိကြောင်း ပြီးခဲ့သည့် ကမ္ဘာစစ်ကြီးကသက်သေပြထား ပေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အား လွတ်လပ်ရေးမပေးလို၍ ဤသို့ ငြင်းဆိုလာကြမှုကို ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားစရာ မဟုတ်၊ တကယ်ဆိုတော့ လွတ်လပ်သောဗမာပြည်သည် မိတ်ဆွေမဲ့တိုင်းပြည်ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ စင်စစ် အားဖြင့် ကာကွယ်ရေး၊ စီးပွားရေးကိစ္စတို့တွင် တူညီသောအကျိုးများအတွက် အခြား တိုင်းပြည်များနှင့် လွတ်လပ်စွာ မဟာမိတ်ပြုကာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွင်း ကိုယ့် ဘဝကို ကိုယ် ဖန်တီး လိုသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့လွတ်လပ်လိုကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်တို့၏ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံများအချင်းချင်း မှီခိုရေးဆိုသောအမြင်နှင့် ဗမာပြည်အတွက်

အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးဆိုသော အမြင်နှစ်ခုကို မည်ကဲ့သို့ စပ်ဟပ်ပါမည်နည်းဟု အချို့ကမေးကြလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်စောစောကရင်းပြခဲ့သလို အထက်ကချပေးသည့် သဘောမျိုးမဟုတ်လျှင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ၏တိုးတက်လာနေသော သြဇာကို ခုခံတားဆီးရေးအတွက် ရည်ရွယ်၍ အင်အားချင်းညီမျှစေရေးဟု သော ကျဉ်းမြောင်းသည့်အမြင်နှင့် ပြောဟန်ရှိသော မစ္စတာချာချီတစ်ကြိမ်က ပြောဖူးသည့် "ဥရောပ ပြည်ထောင်စု"မျိုးမဟုတ်လျှင် မိမိသဘောအရ ဖွဲ့စည်းသောအဖွဲ့ဖြစ်လျှင် ကောင်းပါသည်။ အမှန်စင်စစ် တစ်နေ့နေ့တွင် ပြင်သစ်ပိုင် အင်ဒိုချိုင်းနား၊ ယိုးဒယား၊ အင်ဒိုနီးရှားနှင့် ကျွန်တော်တို့ပြည်ပါဝင် သော "အင်ဒိုချိုင်းနား ပြည်ထောင်စု"ဆိုသည်မျိုး ဖွဲ့စည်းရန် လိုအပ်ကောင်းလိုအပ်၍ ဖြစ်နိုင်ကောင်း ဖြစ်နိုင် ပေလိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းမဟုတ်။

လူမျိုးရေးအရ သေနင်္ဂဗျူဟာရေးအရ၊ စီးပွားရေးအရနှင့် အခြားဘက်များတွင် တူညီမှုပေါင်း များစွာရှိသော ဤနိုင်ငံတို့၏သမိုင်းဖြစ်စဉ်အရ ဤ ပြည်ထောင်စုမျိုးဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် လူမျိုးစုံသွေးစည်းရေး ဝါဒကို နားလည်အောင် ကြိုးစားရမည်။ မှန်ကန်သော လူမျိုးစုံသွေးစည်းရေးဝါဒကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရ မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အခြားနိုင်ငံများနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အဘက်ဘက်တွင် ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံးတို့၏အကျိုးအမြတ်တို့ကိုရကာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝမှာလည်း အတိုင်းအဆမရှိ ပိုမို မြင့်မား ကြွယ်ဝလာစရာရှိသည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ

ကိုယ်ချဉ်းသာ နေမည်ဆိုက အကျပ်အတည်းများထဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ဘဲ နောက်ပိတ်ဆုံး၌ ပျက်စီးခြင်း ကိုပင် ကြုံတွေ့ရဖွယ်ရာရှိပေသည်။

ဤ သို့သော် သိပ္ပံနည်းကျသည့် လူမျိုးစုံသွေးစည်းရေးဝါဒ၊ အပြန်အလှန်အကျိုးပြု သဘောမျိုးရှိသည့် လူ မျိုးစုံသွေးစည်းရေးဝါဒသည် အမျိုးသားရေး၏အကျိုးစီးပွားတို့နှင့် ကောင်းစွာကိုက်ညီသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းကဲ့သို့သော လူမျိုးစုံသွေးစည်းရေးဝါဒသာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါလျှင် ခိုင်မြဲသော ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ကမ္ဘာ့လွတ်လပ်မှုလည်း ရလာနိုင်ပေသည်။ ထိုအခါတွင် လူသားတစ်ရပ်လုံး၏တည် ဆောက်မှု စွမ်းပကားမှ ပေါ်ထွက်လာသည့်အကျိုးတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ခံစားနိုင်ကြပြီး အနုမြူစွမ်းအား ကို သိပ္ပံနည်းအရ တွေ့ရှိလာရချက်ကိုလည်း အပြန်အလှန်ဖျက်ဆီးရမည့်နေရာတွင်မသုံးဘဲ ခန့်မှန်းနိုင် ခြင်းငှာ မစွမ်းသည့်ထုတ်လုပ်မှု အင်အားတို့ကို ဖော်ထုတ်ပေးရာတွင် ထိရောက်စွာ အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ယနေ့ကျွန်တော်တို့ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာအားလုံးကို ဖြေရှင်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ လူများ ကျန်းမာမည်၊ ပို၍အသက်ရှည်မည်၊ လူဦးရေ နည်းမှုများမှုဆိုသော ပြဿနာတို့လည်း ပေါ်တော့မည်မဟုတ်။ ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့တွင်လည်း ပေါများကြွယ်ဝလာမည်။ အချိန်ပြဿနာ၊ ဝေးကွာမှု ပြဿနာ တို့ကို လည်း အောင်နိုင်ပြီး ကမ္ဘာကြီးသည် အလှမ်းဝေးသော အိမ်နီးချင်း တို့၏ ကမ္ဘာမဟုတ်တော့ဘဲ နီးကပ် သော အိမ်နီးချင်းတို့၏ကမ္ဘာဖြစ်လာပေမည်။ မူလက အဆင့်မြင့်စွာဖြင့် တည်ရှိခဲ့သည့် လူသားတို့၏ ကမ္ဘာမိသားစုတည်း

ဟူသော သဘောမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ပြန်ရောက်မည်။ ဤသဘော မှာ အလွန်တင့်တယ်သော သဘောဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ယနေ့ ကမ္ဘာတိုင်းပြည် အချင်းချင်း ပို၍ပို၍ မှီခိုလာကြ ရပြီကို ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ခဲ့ကြရပြီ။ ဖြစ်စဉ်တို့၏ယုတ္တိအရ ကမ္ဘာကြီး သည် ပို၍သာ ညီညွတ်လာရ တော့မည်။ ဤသည်မှာ မဖြစ်နိုင်သည်မဟုတ်၊ အချိန်မကျသေး၍သာ မရင့်ကျက်သေးခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုပင် ကျွန်တော်တို့ "ဒေသဆိုင်ရာအုပ်စု"များ အကြောင်းပင် ပါနေသော ယုတ္တိသဘောတို့ဖြစ်သည်။ ခေတ်မီသိပ္ပံ နည်းစနစ်တို့ကလည်း ဤဖြစ်စဉ်ကို ပို၍လျင်မြန်စေမည်သာဖြစ်သည်။ ရူပသိပ္ပံပညာနှင့် သဘာဝ သိပ္ပံနည်းတို့က လူမှုရေးသိပ္ပံ၊ စိတ်သဘောသိပ္ပံတို့၏အရှေ့က ပြေးနေသောကြောင့်သာ စစ်များ၊ အကျပ်အတည်းများ စသည့် အချိုးမကျသေးမှုကလေးများ ကျွန်တော်တို့ တွေ့နေရသေးခြင်းဖြစ် သည်။ သို့သော် ဒုတိယသိပ္ပံပညာနှစ်မျိုးကလည်း ပထမသိပ္ပံပညာနှစ်မျိုးကို အမိ လိုက်နေပြီဖြစ်၍ မိသွားသောအခါ အထက်ကဖော်ပြခဲ့သည့် လူမျိုးစုံ သွေးစည်းရေးသဘောသည် ဖြစ်နိုင်သည့် နယ်ပယ်ထဲသို့ ရောက်လာပေတော့မည်။ ဤအတောအတွင်းတွင်ကား ဤသဘောဘက်သို့ ဦးတည်၍ဖြစ်နိုင်သ လောက် ကျွန်တော်တို့ဆောင်ရွက်သွားကြရမည်။ ဤသည်ပင်လျှင် သိပ္ပံနည်းကျသော လူမျိုးစုံသွေး စည်းရေး ဝါဒဖြစ်သည်။ အမျိုးသားရေးစစ်စစ်ဆိုသည်မှာလည်း မရှိပေ။

အမျိုးသားရေးဆိုသည်မှာ ဘာလဲ၊ အမျိုးသားရေးဆိုသည်မှာ ရပ်တန့်နေသော၊ အကြွင်းမဲ့ပြီး ပြည့်စုံသော အရာဝတ္ထုလား၊ မဟုတ်ပေ။ ယင်း၏အနှစ်သာရရော ပုံသဏ္ဍာန်သည်ပါ ထာဝရပြောင်းလဲနေသည်။ လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး၊ စာပေ ရေးဆိုသော ကြွေးကြော်သံတို့ဖြင့်သာ အမျိုးသားရေးဝါဒကို တည်ဆောက်ထားသည်မဟုတ်ကြောင်း လူမှုရေးသိပ္ပံနှင့် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံကို လေ့လာသူတိုင်း သိကြသည်။ မည်သည့် တိုင်းပြည်တွင်မဆို လူမျိုး တစ်မျိုးမကရှိကြသည်။ ယနေ့အဖို့ ကျွန်တော်တို့တွင် လူမျိုးတစ်မျိုးတည်းက ဘာသာအမျိုးမျိုးကို ကိုး ကွယ်နေကြသည်။ အမေရိကန်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့သည် စာပေတစ်ခုတည်းဖြစ်သော်လည်း တိုင်းပြည်တစ် ပြည်တည်းမဟုတ်။

ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် ဘာသာစကားပေါင်းမြောက်များစွာရှိလျက် ပြည်သူလူထုမှာ တစ်လုံးတစ်စည်း တည်းရှိသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် အမျိုးသားရေးဝါဒဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။ အဓိကအချက်မှာ တူညီသော ဘဝတစ်ခု တွင် အေးအတူ ပူအမျှနေရခြင်း၊ လူမျိုးရေးအလိုက် ဘာသာစကားအလိုက် တူ ညီသော အကျိုးစီးပွားများကို တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးစေရခြင်း၊ တစ်မျိုးတည်း တစ်စားတည်းသောအသိကိုပေး ခြင်း၊ တစ်မျိုးတည်း တစ်စားတည်းဖြစ်နေရန် လိုအပ်မှုကိုလည်း အသိပေးခြင်းဖြစ်စေသည့် တူညီသော ထုံးတမ်းစဉ်လာ များကို ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လူမျိုး၊ ဘာသာနှင့် စာပေတို့မှာ လူမျိုး တစ်မျိုး ဖြစ်ရန် ဖန်တီးသည့် အခြေခံအချက်များ မဟုတ်ပေ။

သမိုင်းဖြစ်စဉ်အရ တူညီသော ဘဝတစ်ခုတွင် အတူတကွ နေရမှုသည်သာ အမျိုးသား၊ အမျိုးသားရေးကို ဖန်တီးသည့် အဓိကမှု

တစ်ခုဖြစ်သည်။ ယနေ့အဖို့ တိုင်းပြည်အချင်းချင်း ပိုမိုကူးလူး ဆက်ဆံလာမှု တို့ကြောင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီး၏ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေများတွင် နိုင်ငံခြားသားများ တိုင်းရင်းသား အဖြစ်ခံယူရေး နှင့် ပတ်သက်သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်များပါရှိသည်။ ကျွန်တော့်အမြင်အရဆိုလျှင် တစ်ချိန်က အမျိုးသားရေးဆိုသည်တွင် ဗဟိုမှဘေးသို့ တွန်းကန်ထုတ်သည့်သဘော၊ အဓိက လူမျိုးတစ်မျိုးမှ လူမျိုးများ ခွဲထွက် သွားခြင်းသဘောရှိ၍ ယနေ့အ ဖို့တွင်မူ ဗဟိုသို့ပြန်လည်စုစည်းသည့် သဘောမျိုး သို့ပြောင်းလဲလာပြီဟု မြင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အမျိုးသား ရေးနှင့်ပတ်သက်သော ကျွန်တော်တို့ အယူအဆမှာလည်း ခေတ်နှင့်အတူ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲတိုးတက် ရပေမည်။ သို့မဟုတ်က လူသားတစ်ရပ်လုံးအတွက် အလွန်မလိုလားအပ်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ဖက်ဆစ်စနစ်တွင်း ကဲ့သို့ ကိုယ့်အမျိုးသားရေးဝါဒတွင် ကိုယ် နစ်မြုပ်ကာ ဂျာမနီပြည်ကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်ဆုံး ပျက်စီး မည်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် အချောင်သမား နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တို့သည် ပြည်သူလူထု၏ပြင်းထန်သော အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ် ကို အမြတ်ထုတ်ကာ သူတို့အကျိုး သူတို့ အသင်းအဖွဲ့၏အကျိုးကို ဆောင်ရွက်တတ်သော သဘောမျိုး သမိုင်းတွင်ရှိခဲ့သည်။ ဤသို့ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ကို အမြတ်ထုတ်တတ်ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့သတိ ပြုရမည်။ သို့မဟုတ်ပါက အမျိုးသားရေး ပဋိပက္ခများကို ပေါ်ပေါက်စေရန် ကျွန်တော်တို့၏အာရုံကို အဓိက ရည်မှန်းချက်မှ ဝေးသွားအောင် ဖန်တီးခြင်းခံရပေလိမ့်မည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာ့အလားအလာ အာရှတိုက်အလားအလာတို့ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဦးနှောက်ကို ဝိုင်းဝန်းနေသည့် မရှင်းလင်းသော အမြင်များကိုလည်း ရှင်းလင်းပစ်ပြီးပြီ။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ပို၍မှန်ကန်ရှင်းလင်းစွာ မြင်ကြရပြီ။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင်ရှိသော အမျိုးသား ရေးတာဝန်ကို မည်သို့ထမ်းဆောင်ကြမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသားရေးတာဝန်အနက် အကြီးမားဆုံး တာဝန်မှာလည်း အမျိုးသားလွတ်လပ်မှုရအောင် ဆောင်ရွက်ရေးတာဝန်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ မြင်ခဲ့ကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသားလွတ်လပ်မှုကို မည်သို့ရအောင် ယူကြမည်နည်း။

ယနေ့အဖို့ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ်သည်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့နယ်ချဲ့စနစ် သည် လည်းကောင်း အလွန်တ ရာ အားနည်းသွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်မိန့်ခွန်းအစပိုင်းတွင် ဤအကြောင်းကိုမြင်တွေ့ခဲ့ရပြီ။ ယနေ့ အာရှ တိုက်သည် တိုးတက်လျက် ရှိသည်။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့အင်အားကို ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ထူထောင် မိပြီ။ ဤအင်အားသည်လည်း ထာဝရ ကြီးမားလျက်ရှိနေသည်။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ်သည် ပြည်တွင်း ရေး ပြည်ပရေးတို့၌ ကြာလေ နှစ်လေဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားများသည် နိုင်ငံခြားရေး ကိစ္စတို့တွင် အမေရိကန်ကို တွယ်ကပ်နေရသော်လည်း အမေရိကန်ကလည်း ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားကို ယနေ့အထိ အကူအညီ ပေးနေသေးသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးတိတ်တိတ်ကြိတ်၍ စစ်ပွဲဆင်နွှဲကြရေး အတွက် နောက်ကွယ်တွင် ကယောင် ကတမ်း ပြင်ဆင်နေကြသည်ကို မြင်ရသည်။

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ်သည် ယနေ့ထက်တိုင် စီးပွားရေးနှင့် ဘဏ္ဍာရေး အုပ်စုများ၊ ဦးစားပေး အုပ်စုများအကြောင်း ကြံစည်စဉ်းစားဆဲဖြစ်၍ ဤသဘောကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ဘရက်တန်ဂွမ် ငွေရေးကြေးရေး စာချုပ်မှ ချေးယူသွားသောချေးငွေတို့နှင့် ပတ်သက်သည့် ပါလီမန်တွင်း ပါလီမန်ပြင် ဆွေးနွေးချက်တို့တွင် တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား စီးပွားရေးအုပ်စုများ၊ ဦးစားပေးအုပ်စုများ ဖွဲ့စည်းခြင်းကို ဆန့်ကျင် ကြရမည်။ ကျွန်တော်တို့ကား တိုင်းပြည်အချင်းချင်း လွတ်လပ်စွာ စီးပွားရေး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို လိုလားသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ကမ္ဘာနှင့် ဗမာ၏ ယနေ့ လိုအပ်ချက် ဖြစ်သော ကြောင့်ပင်။

သို့သော် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ်က ဤသို့သော စီးပွားရေး ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုတို့ကို သဘောတူညီပုံမရ။ ဗြိတိန် ပြည်ရှိ ဆိုရှယ်လစ်ဆိုသူ အချို့သည်ပင်လျှင် လွတ်လပ်သော ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးစနစ်ကို ဆန့်ကျင်လျက် ရှိကြသေးသည်။ သူတို့သည် အမျိုးသားစီးပွားရေးဝါဒ၊ စီးပွားရေး နယ်ချဲ့ဝါဒ အမြင်မှ မလွတ်ကင်းကြ သေးသချေ။ ငွေစက္ကူကျပ်တည်းမှု၊ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ရမှု တို့၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တို့ကိုလည်း မမေ့နိုင် ကြသေးပေ။ ငွေစက္ကူလဲလှယ်မှု ကြီးကြပ်ထားရေး၊ ဦးစားပေး အုပ်စုများ ထားရေးတို့မှာ လိုအပ်သေး သည်ဟု သူတို့ယူဆနေကြသေးသည်။ အမှန်မှာ အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာနှင့် အခြား ပြဿနာတို့ကို စီး ပွားရေးနှင့် နိုင်ငံရေးတို့၌ တိုတောင်းသော အမြင်ရှိသည့် ဝါဒဖြင့် ဖြေရှင်း၍ ရမည်မဟုတ်။

အလုပ်လက် မဲ့ဖြစ်ရမှု၊ အလုပ်လက်မဲ့တို့အား အစိုးရက ထောက်ပံ့ကြေး ပေးနေခဲ့ရမှုတို့မှာ ငွေစက္ကူကျပ်တည်း၍ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ အရင်းရှင်စနစ်၏ သဘာဝအရ မရှောင်မလွဲသာ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်ခဲ့ရပြီ။ ဗြိတိန်ပြည်သူလူထုသည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဗြိတိန်ပြည်သစ်ကို ထူထောင်လိုပါက ပြည်တွင်းရေးပြဿနာ၊ ကိုလိုနီဆိုင်ရာပြဿနာနှင့် ကမ္ဘာ့ပြဿနာ တို့တွင် ဆိုရှယ်လစ်လုပ်ငန်းအရ ဆောင်ရွက်ကြပေလိမ့်မည်။ ပြည်တွင်း၌ ပြည်သူတို့၏ စီးပွားရေး ကောင်းကျိုး အတွက် အဓိကတာဝန်ကို အစိုးရက ယူရမည်ဖြစ်၍ ပုဂ္ဂလိကအရင်းရှင်တို့၏ လက်တွင် လွှဲအပ်ထားရန် မဖြစ်။

ပြည်ပရေးရာတွင် ကမ္ဘာ့ စီးပွားရေးစနစ်ကို ထောက်ခံရမည်။ ကိုလိုနီနိုင်ငံအားလုံးအား စွန့်လွှတ်ရမည်။ လွတ်လပ်လာသော ကိုလိုနီနိုင်ငံမှ လုပ်သားအားလုံး၏ ကုန်လုပ်စွမ်းအားများသည် ထိုအခါ ကြီးမားစွာတိုးပွားလာပြီး၊ ဗြိတိသျှ ပြည်သူတို့ ပိုမိုကြွယ်ဝလာစေရေးအတွက်ပင် အကျုံးဝင်လာအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မည်။ ဗြိတိသျှ ပြည်သူလူထုက လေဘာပါတီအား အစိုးရအဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်လိုက်ခြင်းမှာ ဤသဘောပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့နားလည်သည်။ သူတို့သည် ပြည်တွင်းပြည်ပဆိုရှယ်လစ်စနစ် တည်ဆောက် လိုကြသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ နားလည် ကြသည်။ အခြားစနစ်တစ်ခု တည်ဆောက်လိုကြစရာလည်းမရှိ။

ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို တစ်စိတ်စီတစ်ပိုင်းစီ ကျင့်သုံးနေခြင်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော ပြဿနာများကိုထိ ရောက်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်မည်မဟုတ်။ ဗြိတိန်ပြည်၏လေဘာပါတီအစိုးရသည် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဆီသို့ ရဲဝံ့စွာ

ချီတက်ရမည်။ ကျွန်တော်တို့အပြင် လူအမြင်အရ ဗြိတိန်ပြည်၏ ဆိုရှယ်လစ်အစိုးရသည် တွန့်ဆုတ် လျက်ရှိနေသည်။ အချို့အပိုင်းတွင် သူတို့သည် ကျွန်ဆာပေးတစ်တို့ထက်ပင် ပို၍ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဗြိတိန်ပြည်ဆိုရှယ်လစ်အစိုးရက အမေရိကန်မှ ငွေးချေးရာနှင့် ဘရက်တန် ဝန်စာချုပ်ချုပ်ဆိုရာ၌ တွန့်ဆာပေးတစ်နှင့် ဗြိတိန်ပြည်အထက်လွှာ လူတန်းစားအား တောင်းပန်တိုးလျှိုးသလို လုပ်နေရသည်ကို မြင်ရခြင်းမှာ သနားစဖွယ်ဖြစ်သည်။

သူတို့ ဤသို့သာဆက်လုပ်နေပါက သူတို့ တစ်သက်မှ တစ်ခါရသော ပြည်တွင်းရေး ပြည်ပရေးတို့ကို ဖန်တီးနေနိုင်သော အခွင့်အရေးတို့ကို လက် လွှတ်သွားကြတော့မည်ထင်သည်။ သူတို့ပါတီ၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အကျိုးစီးပွားရေး သာမက ဗြိတိသျှဂုဏ် သိက္ခာနှင့် အကျိုးစီးပွားတို့ပါ ကျဆုံးသွားတော့မည်။ သူတို့ပြည်တွင်း မှ အိုးအိမ်ပြဿနာ၊ အလုပ်သမား ရှားပါးမှုပြဿနာ၊ ကျောက်မီးသွေးရှားပါးမှုပြဿနာ၊ လူမှုဖူလုံရေး ပြဿနာတို့သည် ကြီးမား၍သာလာ တော့မည် ထိုအခါ ပြည်တွင်း၌ အမျိုးမျိုး သဘောကွဲလွဲ လာတော့မည်။ ကိုလိုနီနိုင်ငံတို့မှာလည်း ယခင် ဘယ်အချိန်အခါနှင့်မျှမတူအောင် အင်အားကြီးမား လာကြပြီဖြစ်သည် တစ်ကြောင်း၊ ကမ္ဘာ့ပြည်သူလူထု ၏ထောက်ခံကူညီမှုကို ရကြသည်ကလည်း တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူတို့လွတ်လပ်ရေး သူတို့ဘာသာ ရယူသွားကြတော့မည်။ သမိုင်းဝင် အင်အားစု အားလုံး သည်လည်း ကိုလိုနီနိုင်ငံများဘက်မှ ရှိနေလေပြီ။ အာရှတိုက်နှင့် ကမ္ဘာရှိ ကိုလိုနီနိုင်ငံဆိုင်ရာ ပြဿနာများအပေါ်တွင် သမိုင်းက သက်ညှာသောအချိန်

သို့ရောက်နေလေပြီ။ ဤသည်ပင်လျှင် ဗြိတိန်ပြည်နှင့် ဗြိတိန်ပြည်သူတို့အတွက် အလားအလာဖြစ် တော့သည်။ ဤအလားအလာကို သူတို့ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ကြမလဲ။

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားသည် နိုင်ငံတကာရေးရာတွင် စီးပွားရေး အချောင်သမား ဝါဒနှင့် ကိုလိုနီရေးရာ တွင် စီးပွားရေးဖက်ဆစ်ဝါဒကို လိုက်နာကျင့်သုံးနေဟန်ရှိသည်။ ဤသို့ ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် သူ့သေတွင်း ကို သူတူးနေခြင်းပင်ဖြစ်သည် ဤနည်းအားဖြင့် ဗြိတိန်ပြည် နာလန်ထူမည်မဟုတ်။ သို့သော် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားသည် ကိုလိုနီနိုင်ငံများကို ပို၍သွေးစုပ်ခြင်းနည်းအားဖြင့် သူ၏နေရာဟောင်းကို ပြန်လည် ရရှိအောင် ဂမူးရှူးထိုးကြိုးစားနေသည်။ အိန္ဒိယပြည်ကဲ့သို့သော စတာလင်နယ်ပယ်တွင် ပါဝင်သည့် သူ ကိုလိုနီနိုင်ငံတို့ထံမှ အမြတ်ထုတ်ခြင်းအားဖြင့် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေး နယ်ပယ်တွင် သူ့အတွက်သူ ရနိုင်သမျှ ယူနေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်ကြရသည်။

ဤလုပ်ပုံကို အမေရိကန်ပြည်မှ ငွေချေးရာတွင်လည်းကောင်း၊ ဘရက်တွန်ဂွဒ် ငွေရေးကြေးရေး စာချုပ်ချုပ်ရာတွင်လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့ မြင်ခဲ့ရပြီ။ ဗမာပြည်တွင်လည်း ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ သမားသည် "ပြန်လည်ထူထောင်ရေး" ဟူသော အမည်ဖြင့် စီးပွားရေး ဖက်ဆစ်စနစ်ကို တိတ်တဆိတ် သွတ်သွင်း နေလေသည်။ ဤစီးပွားရေးဖက်ဆစ်စနစ်အတွက် စီမံကိန်း များ၊ ပရိဂျက်များမှာ သူ၏စစ်နှင့်ပတ်သက်သော ဝါဒများယွင်းခြင်းကြောင့် ပြည်သူလူထုက မထောက်ခံ ၍ ဖက်ဆစ်များ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာရာတွင်

ဗမာပြည်မှ ကသောကမျောဆုတ်ခွာထွက်ပြေးပြီး အရေး ရှုံးနိမ့်စွာ ဆင်းမလား တွင်နေခဲ့ရစဉ်က ရေးဆွဲခဲ့သည်များဖြစ်သည်။ ဤစီမံကိန်းများ၊ ပရိဂျက်များအား လုံး၏ အကြောင်းပြောရန် အချိန်မရှိသောကြောင့် ယင်းတို့နှင့်ပတ်သက်သော ယေဘုယျသဘောများ ကိုသာ ပြောသွားပါမည်။

ယနေ့ ဗမာပြည်၏အဓိကလိုအပ်ချက်တို့မှာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး၊ သက်သာချောင်ချိရေးပင်ဖြစ်သည် ဆိုသည်ကို မည်သူမျှငြင်းနိုင်မည်မဟုတ်။ သို့သော် ဤကိစ္စကို ဗြိတိသျှအစိုးရက မည်သို့ဆောင်ရွက် ပေးသွားရန်ကြံရွယ် သနည်း။ ဤပြန်လည်ထူထောင်ရေး ပရိဂျက်များအတွက်ဆို၍ ဘုရင်ခံသည် အတိုး မရှိ ချေးငွေပေါင် ၈၇ သန်း ချေးယူပြီးပြီဟုဆိုသည်။ အတိုးမရှိဟုဆိုသည်။ သူကိုယ်တိုင်မှ ၂ ရာခိုင်နှုန်း အတိုးနှင့် ငွေချေးယူနေရသည့် ဗြိတိသျှအစိုးရက ကျွန်တော်တို့ကို အတိုးမယူဘဲ ဘယ်လိုချေးနိုင်ပါသ လဲ။ အမှန်မှာ ၎င်းသည်ငွေချေးသည်လည်းမဟုတ်၊ အတိုးမရှိသည်လည်းမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗြိတိန် ပြည်ပြည်က ငွေချေးသည်ဆိုခြင်းမှာ ငွေရခြင်းမဟုတ်၊ ကုန်ပစ္စည်းဈေးထဲတွင် ထည့်ပြီးဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ယခု အတိုးမရှိငွေချေးသည်ဆိုသည့်ကိစ္စကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ရန်မလို။ သူတို့အမေရိကန်မှ ငွေချေးမည့်ကိစ္စကို ပါလီမန် အတွင်းအပြင်တွင် ဆွေးနွေးကြစဉ်က စိုးရိမ်ပူပင်မှုများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ အစိုးရက ပါလီမန်ကိုရော ပြည်သူလူထုကိုပါ ငွေချေးယူရာ၌ ဘာ စည်းကမ်းချက်မှမပါပါဟု အကြိမ် ကြိမ်အဖန်ဖန် ရှင်းပြခဲ့ရသေးသည်။ အချို့က အလုပ်သဘောဆန်လွန်းသည်၊ ကြောက်ရွံ့တတ်လွန်း သည်ဟုပင်

အမေရိကန်အစိုးရကို အပြစ်တင်ကြသေးသည်။ သို့သော် ဗြိတိသျှက ဗမာကိုငွေချေးသော အခါတွင်မူကား ငွေချေးယူသော စည်းကမ်းချက်များ အထင်အရှားဖော်ပြမထားစေကာမူ စည်းကမ်း ချက်များ ပါရှိလေသည်။

ဘာစည်းကမ်းချက်များလဲ။ ချေးယူရရှိငွေကို ဗြိတိန်ပြည်၌သာ သုံးစွဲရမည်ဆို သော စည်းကမ်းချက် ကိုထားဦးတော့၊ ဘုရင်ခံ ရေးဆွဲထားသော ပြန်လည်ထူထောင်ရေးပရိုဂျက်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလျှင်ပင် ယင်းချေးငွေမှာ ဗမာပြည်သူလူထု၏စီးပွားရေးကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ရန် မဟုတ်ဘဲ ဗြိတိသျှတို့၏ ဗမာပြည်ကို စီးပွားရေးအရချုပ်ကိုင်ထားမှုကို ပြန်လည် ထူထောင်ရန်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရမည်။ ဖြစ်နိုင်လောက်သော ရည်မှန်းချက်များ ပြုပြီး အစိုးရချုပ်ကိုင်မှုဆိုသော အမည်ကိုသုံးလျက် ဗြိတိသျှ အရင်းရှင် တို့အား ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးလိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ အကြမ်းအားဖြင့် ဗြိတိ သျှတို့က ဗမာပြည်မှာ ဆောင်ရွက်ရန် ကြံစည်စိတ်ကူးထားပုံဖြစ်သည်။

သို့သော် ယနေ့အထိ ကျွန်တော် တို့တိုင်းပြည်တွင် အသက်စည်းစိမ် အိုးအိမ်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသော ထောင်ပေါင်းများစွာ ပြည်သူလူထုကို လျော်ကြေးပေးရန် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ အရေးယူမှုဟူ၍ တစ်ခုမျှမတွေ့ရသေးပေ။ ကျွန်တော်တို့တိုင်း ပြည်မှ အပျက်အစီးများမှာ ၁၉၄၂-ခုနှစ် ဗြိတိသျှတို့ ဆုတ်ခွာစဉ်က မြေလှန်စနစ်အသုံးပြုသွားခြင်းနှင့် ဗြိတိသျှတို့၏ပုံးကြဲ ဖျက်ဆီးမှုများကြောင့် ပျက်စီး ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမကသေး၊ ကျွန်တော်တို့ပြည် သူများ ဤစစ်ပွဲတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ခြင်း သည် ဗြိတိသျှအစိုးရက ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်မပေးနိုင်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ သူတို့၏နယ်ချဲ့သေနင်္ဂဗျူဟာအရ

ကျွန်တော်တို့ကို စွန့် ခွာသွားခဲ့ကြသော ကြောင့် တစ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။
ဗမာပြည်၌ ဤသို့မရှုမလှ အရေးရှုံးနိမ့်ခဲ့ခြင်းအ တွက် သူတို့မှာ ကြီးစွာ
တာဝန်ရှိကြောင်း သူတို့ကိုယ်တိုင်ပါလီမန်တွင် ဝန်ခံပြီးခဲ့ပြီ။

ဗမာပြည်၏ကာကွယ် ရေးသည် သူတို့၏တာဝန်ဖြစ်သည်ဟုပင်
သူတို့ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗမာပြည်ကို ၁၉၄၁-ခုနှစ် အဆင့်အတန်းအထိ
ပြန်လည်ထူထောင်ရန် ဗြိတိသျှအစိုးရက ငွေကြေး ထောက်ပံ့ကြေးကို အလကား
ပေးသင့်ပေသည်။ သို့သော် ယခုကား ချေးငွေအဖြစ် ပေးထားသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ
ပြည်သူလူထုထံမှ အခွန်အဖြစ် ပြန်လည်ကောက်ယူမည်ဆိုသည့်
အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။ ဤအချက် ကို ထားဦးတော့။

ငွေချေးယူရသောကြောင့် ပြည်သူလူထုအကျိုးဖြစ်မည်ဆိုလျှင်
တော်သေးသည်။ ယခုကား ချေးငွေကို သူတို့အကျိုးစီးပွားများ
ပြန်လည်ပျိုးထောင်ရေးအတွက်သာ အသုံးပြုမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤငွေ ပေါင်
၈၇ သန်းမှာ ချေးငွေမဟုတ်၊ တုံးတိပြောရလျှင် ပြည်သူလူထုထံမှ
စစ်လျော်ကြေးတောင်းခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ပြည်သူလူထုမှာ
စစ်လျော်ကြေးရမည်ကို မရရှိမှုမက ဖုံးကွယ်ထားသော စစ် လျော်ကြေးကိုပင်
ပေးရဦးတော့မည်။ ဤသည်မှာ အမှန်အတိုင်းဖြစ်သည်။

ပြည်သူလူထုအား လျော်ကြေးပေးရေးအတွက် ဘာကြောင့် ဘာမျှ
မလုပ်သေးသလဲဟု အစိုးရကို မေးသောအခါ အစိုးရက ကုန်ခဲ့သော
သုံးနှစ်အတွင်း အခြေခံအချက်အလက်များ မရရှိသေးသောကြောင့် နှင့်
ထိုအချက်အလက်များ စုဆောင်းရန်နှင့် ပြည်သူ့ဆန္ဒကို စုံစမ်းရန်မှာလည်း

လေထီးနှင့် မဆင်းနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဘာမှမလုပ် နိုင်သေးဟု ဖြေပါသည်။ သို့သော် အခြားတစ်ဖက်တွင်ကား ဗြိတိသျှ အရင်းအနှီးများ ပြန်လည်ယူသွင်း လာနိုင်ရေးအတွက် အရင်းအနှီးကို များယူတတ်ရမည်ဟုပြောသည်မှာ ယုတ္တိတန်လှပေသည်။ ကျွန် တော်တို့ အရင်းအနှီး ခေါ်ယူရမည်ကားမှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အရင်းအနှီးလိုပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်တွင် ဖုံးကွယ်ထားသော စစ်လျော်ကြေးပေးရမှု၊ လက်ဝါးကြီးအုပ်စနစ် တစ်ဖက် သတ် အရင်းအနှီးမြှုပ်နှံမှုများ မလိုပါ။

ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေး ဘုတ်အဖွဲ့၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး ပရိဂျက်များနှင့်ပတ်သက်၍ကား "ဒေသဆိုင် ရာ လိုအပ်ချက်ထက် ပိုလှုံနေသော သီးနှံများကို အစိုးရကဝယ်ယူမည်ဟု ကြေညာရမည်"ဟု အဆိုပြု ထားသည်။ "မက်လောက်သော ဈေးနှုန်းများပေးခြင်းဖြင့် ဈေးကွက်ကို အာမခံနိုင်ပါမှ အများဆုံး ကုန်ထုတ်လုပ်မှု နှင့် အခြေအနေမှန်ကို အမြန်ပြန်ရောက်မှုတို့ကို အားပေးရာရောက်မည်"ဟု အစိုးရက မျှော်လင့် သည်။ မက်လောက်သော ဈေးနှုန်းများဟုဆိုထားသည်။ ဤဈေးနှုန်းတို့မှာ လယ်သမားများကို ပေးဖို့လား သို့မဟုတ် ဗမာပြည် ကိုယ်စားလှယ်ဆိုသူများကို ပေးဖို့လား၊ လယ်ယာထွက်ပစ္စည်းများ၏ ဈေးနှုန်းကို အစိုးရက သတ်မှတ်ပေးရေးကို ကျွန်တော်တို့သဘောတူပါသည်။

ဤသို့ သတ်မှတ်ပေးပါ ရန် စစ်မဖြစ်မီကာလကပင် ကျွန်တော်တို့ တောင်းဆိုခဲ့ကြ၍ မရခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ငွေကြေး ဖောင်းပွလာနေသော ခေတ်တွင် ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်မည်ဆိုသည်။ ဘယ်လို

သတ်မှတ် ပါမည်နည်း။ ကမ္ဘာ့ ဈေးနှင့် စားသုံးသူတို့၏ဘဝကို အခြေခံ၍ အခြေခံထွက်ကုန်တို့၏ ဈေးနှုန်းကို သတ်မှတ်ပေးရမည်ဆို သည်ကို ကျွန်တော် သဘောတူပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်မှုများ မပြုသေးမီ ငွေ စက္ကူဖောင်းပွနေသော ပြဿနာကို ပထမကိုင်တွယ်ရမည်။ ဤသို့ မလုပ်ပါက ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်သည် ဆိုခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ လယ်သမားတို့၏ လည်မျိုကို ညှစ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ထိုအခါ ဘယ်လို ဖြစ်မည်နည်း။ လုယက်တိုက်ခိုက်မှုတို့ များပြားလာခြင်း၊ စစ်ပစ္စည်းများခိုး၍ အရောင်းအဝယ် ပြုခြင်း (ဤလုပ်ငန်းမှာ ယနေ့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းဖြစ်နေသည်) တို့ ဖြစ်လာမည်။

ကျွန်တော်တို့ ငွေစက္ကူ ဖောင်းပွမှုကို မည်သို့တိုက်ခိုက်နိုင်သနည်း။ ပထမဆုံး ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက် ရမည်မှာ ပြည်တွင်း ပြည်ပမှ ကုန်ပစ္စည်းများ၊ လွတ်လပ်စွာ ဝင်ရောက်လာနိုင်ရေး၊ ထိုကိစ္စအတွက် ကုန်ထုတ်လုပ်မှု၊ သယ်ယူပို့ဆောင်မှုတို့ကို ဆောင်ရွက်ပေး၍ အစိုးရက ဤတာဝန်အားလုံးကို မယူနိုင်ဟု ဆိုလျှင်လည်း စီးပွားရေးအရ လွန်ကျွံမှုများဖြစ်မလာအောင် စောင့်ကြည့်ပေးနေရေးပင်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် တို့သိပြီးဖြစ်သည်။ ဤနေရာ၌ သွင်းကုန်ပို့ကုန်ကိစ္စ အကျိုးဝင်လာသည်။ ဤလုပ်ငန်းတို့မှာ လက်တွေ့အားဖြင့် အစိုးရ၏လက်ဝါးကြီးအုပ် လုပ်ငန်းဖြစ်လာမည်။

သို့သော် ဆိုဗီယက်ယူနီယံက ပြည်ပကုန်သွယ်မှု ချုပ်ကိုင်ထားသည့်သဘောမျိုးမဟုတ်သေး။ ကျွန်တော် တို့ ဆီမှာ အစိုးရက အတွေ့အကြုံမရှိသေးပါဟုဆို သောကြောင့် "ကိုယ်စားလှယ်" ဆိုသူများ

ရှိလာသည်။ ကောင်းပြီ အစိုးရက လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူနိုင်သေးပါလျှင် ယခင် "လက်ဝါးကြီးအုပ် အဟောင်း" များကိုသာ ဘာကြောင့်ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ခန့်ထားရမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေ ကိုကော ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အသုံးမပြုနိုင်ပေ ဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့မှာ အတွေ့အကြုံမရှိသေးဟု ငြင်းချက် ထုတ်ကြပြန်သည်။ အတွေ့အကြုံမရှိ သေးဟုဆိုကာ ကျွန်တော်တို့သင်ယူနိုင်သည့် အခွင့်အရေး ကို မပေးဘဲ ထားခဲ့သည်။

အရောင်းအဝယ် နှင့် ပတ်သက်၍ ဗမာများမလုပ်တတ်ရအောင် ဘယ်လောက်အခက်အခဲ အတားအဆီး ရှိပါသလဲ။ ဗမာတို့အကြံဉာဏ် လိုသည်ဆိုက အစိုးရကမပေးနိုင်ဘူးလား။ ထိုမျှမကသေး ဂျပန် ငွေစက္ကူကို တန်ဖိုးမရှိဟု ကြေညာလိုက်ခြင်းကြောင့် ပြည်သူလူထုနှင့် အထူးသဖြင့် တောရပ်နေပြည်သူလူထုကြီးမှာ ကြီးစွာဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ကြရသည်။ ဗမာပြည်တွင် ဂျပန်ငွေတရားမဝင်ဟု ကြေညာခဲ့သော်လည်း အာရှတိုက် အရှေ့ တောင်ပိုင်းရှိ အချို့ဂျပန်သိမ်းပိုက်ခဲ့ဖူးသော နိုင်ငံတို့၌ အတော်အတန်တန်ဖိုးပေးထားသည်ကို တွေ့ရ သည်မှာ ဆန်းကျယ်သည်။ ဗြိတိသျှအစိုးကဘယ်လိုလမ်းညွှန်မှုများအရ ဤသို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသလဲ။

ထိုတိုင်းပြည်တို့မှာ ဗြိတိသျှကိုလိုနီများမဟုတ်၍ စိတ်မဝင်စား သောကြောင့်လော၊ စစ်တိုက်ခိုက်မှုများ ရပ်စဲသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ရန်သူက ငွေစက္ကူ အကန့်အသတ်မရှိထုတ်ဝေမည့် အန္တရာယ်လည်းမရှိတော့။ အခြားသော တိုင်းပြည်များမှာ ဆောင်ရွက်သလို ဗြိတိသျှအစိုးရက ဂျပန်ငွေစက္ကူအပေါ်တွင်

သင့်တင့် သော တန်ဖိုးနှုန်းဘာကြောင့် မသတ်မှတ်ပေးနိုင်ပါသနည်း။ ထို့နောက် ဗမာပြည်သူတို့က ဂျပန်ထံမှ ရ သင့်ရထိုက်သည်များ ရရေးအတွက် သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံတကာ အဖွဲ့အစည်းများတွင် စကားပြောရန် ဗမာပြည်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဗြိတိသျှမဟုတ်ဘဲ ဗမာပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်ကို စေလွှတ်ရေးအတွက် ဘာကြောင့်မစီစဉ်ပေးနိုင်ပါသနည်း။

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့သည် ဗမာပြည်အတွင်း စီးပွားရေးဖက်ဆစ်စနစ် ယူသွင်းလာနိုင်ရေးအတွက် ဤသို့အားဖြင့် အဆုံးမရှိ ငြင်းခုံပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှု ပြဿနာမှာလည်း ကျွန်တော်တို့တိုင်း ပြည်တွင် ဆိုးဝါးသောအတိုင်းအတာသို့ ရောက်လာလေပြီ။ အလုပ်လက်မဲ့များလည်း ပေါများလှပြီ။ ပြည်သူလူထုလက်တွင်လည်း ငွေမရှိ။ ဤအခြေအနေတို့နှင့်တကွ အခြားမြောက်မြားစွာသော အခြေအ နေတို့က မကောင်းသော စီးပွားရေးနိမိတ်လက္ခဏာများအဖြစ် ပြသလျက်ရှိသည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရကား ကျွန်တော် တို့လိုသမျှ ပစ္စည်းတို့ကို အချိန်မီအဆင့်အတန်းမီနှင့် အလုံအလောက် ပို့မပေးနိုင်ပါဘဲလျက် နှင့် ကုန်ပစ္စည်းများ လွတ်လပ်စွာ ဝင်ထွက်ရေးအတွက် တံခါးဖွင့်ပေးရမည့်အစား အခြားတိုင်းပြည်တို့ နှင့် ကုလသမဂ္ဂ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့တို့ (UNNRA) ၏ ပစ္စည်းတို့ကိုပင် မဝင်စေဘဲ ပိတ်ပင်ထားသည်။ သို့သော် ဤနည်းဖြင့် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားသည် သူ့နေရာဟောင်းကိုပြန်လည်ရရှိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ဤနည်းမှာ သူတို့အဖို့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမည်နည်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့ဤအချက်ကို ဂရုမထား။ သူ့ကို ဂမူးရှူးထိုးဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့အဖို့

နယ်ချဲ့စနစ်ဟောင်းကို ပြန်လည်အင်အားဖြည့် ပေးရ မည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဗမာပြည်တွင်းသို့ စီးပွားရေးစနစ် သွတ်သွင်းလာရေးအတွက် လိုအပ်သော တရားဥပဒေခွင့်ပြုချက်များကို ဖန်တီးလာသည်။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်ဟာ များနည်း။

ကျွန်တော်အချိန်မရှိသဖြင့် ဘုရင်ခံအမည်ကိုသုံး၍ တရားသူကြီး တစ်ဦး ပြုလုပ်လိုက်သော ဥပဒေအ နည်းငယ်ကိုသာ ဖော်ပြပါတော့မည်။

၁၉၄၃ခုနှစ် အထူးတရားသူကြီးများ အက်ဥပဒေ(၅)အရ အထူးတရားသူကြီးတစ်ဦးကသာ သက်သေ ထွက်ချက် အတိုချုပ်ကို ရေးမှတ်ထားရမည်။ တရားခံတစ်ယောက်က သူပြုလိုသော သက်သေပြပိုင်ခွင့် မရှိ။ တရားသူကြီး က လိုအပ်သည်ဟု ယူဆသော သက်သေများကိုသာ ခေါ်ယူစစ်ဆေးရမည်။

အခြားနည်းအားဖြင့်ဆိုသော သေဒဏ်ပေးနိုင်သောအမှုများကို စစ်ဆေးရာတွင် အထူးတရားသူကြီးက တရားခံကို အတိုနည်းအရ စစ်ဆေးမည်။ အတိုနည်းဆိုသည်မှာ အသေးအဖွဲ့အမှုများကိုသာ စစ်ဆေး သင့်သည်ဟု အများက ယူဆထားကြသည်။

အထူးတရားသူကြီးတစ်ဦး၏စီရင်ချက်ကို အယူခံ၍လည်းမရ။ အထက်ရုံးက ပြင်ဆင်၍လည်းမရ။ ပုဒ်မ ၆(၁)အရ၊ ဟိုက်ကုတ်လွှတ်တော်ကပင် ပြန်လည် ပြင်ဆင်မှုမပြုရ။ သို့သော် ပုဒ်မ၇(၂)အရ၊ သေဒဏ် အပြစ်ပေးထားသောအခါတွင်ကား၊ ၎င်းအပြစ်ဒဏ်ကို ဟိုက်ကုတ်တရားသူကြီး တစ်ဦးက ပြန်လည်သုံး သပ်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ တစ်ခြားတနည်းအားဖြင့်ဆိုရသော်

သေဒဏ်ခံရသော ပြစ်မှုမှတစ်ပါး တရားခံတစ် ဦးသည် သူ့အားပေးထားသော အပြစ်ဒဏ်ကို ပြန်လည်စောဒကတက်နိုင်သည့် နည်းလမ်းမရှိတော့ချေ။

၁၉၄၃ ခု၊ တရားရုံးများ အရေးပေါ်စီမံမှု ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄အရ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်းနှင့် တတိယတန်း ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတစ်ဦးဦးက ချမှတ်ပေးထားသော အပြစ်ဒဏ်ကို မည်သည့်တရားခံကမှ အယူခံ ခွင့်မရှိ။ အထူးအာဏာရ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတစ်ဦးက ချမှတ်ပေးထားသော အပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း ထောင် ၅နှစ်ထက်မကျော်လွန်လျှင် မည်သည့်တရားခံကမှ အယူခံနိုင်ခွင့်မရှိ။ စက်ရှင်တရားသူကြီး၊ ရာ ဘက် စက်ရှင်တရားသူကြီးတစ်ဦးက ချမှတ်ပေးထားသော အပြစ်ဒဏ်ကို သေဒဏ်မဟုတ်လျှင် မည် သည့် တရားခံကမှ အယူခံနိုင်ခွင့်မရှိ။

ထောင် ၅ နှစ်ထက်ပိုခံရ၍ အယူခံသောအခါလည်း ဟိုက်ကုတ်ကို အယူခံရန်မဟုတ်။ စက်ရှင်တရားသူ ကြီးထံ အယူခံရန်ဖြစ်၍ စက်ရှင်တရားသူကြီးဆိုသည်မှာ ယနေ့အဖို့ အထူးတရားသူကြီးပင်ဖြစ်၍ အယူခံမှုများကို ကောင်းစွာစဉ်းစားပိုင်းဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အားလပ်ခြင်းမရှိပေ။

ပုဒ်မ ၁၄ အရ၊ ပုလိပ်ထံပေးသော ဖြောင့်ချက်ကိုသက်သေအဖြစ် တင်ပြနိုင်ခွင့် ရှိလာသည်။ အမှုစစ်ဆေးသော ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ဦးကိုပြောသည့်ထွက်ချက်နှင့် တရားခံကိုပြန်၍အရေးမယူရဆိုသော စည်းကမ်းချက်ကိုလည်း ပုဒ်မ ၁၄အရ ပယ်ဖျက်ထားလိုက်သည်။ ဤသို့အားဖြင့် တရားလိုဘက်က (က) တ ရားခံသည် ပုလိပ်ရှေ့၌ ဖြောင့်ချက်ပေးသည်ဟုဖြစ်စေ၊

(ခ) တရားခံသည် အမှုစစ်ဆေးနေစဉ်အတွင်း မည်သို့မည်ပုံ ထွက်ဆိုသွားသည်ဟု သတ်သေတင်ပြနိုင်သည်။

ဤသို့သော သက်သေတရားမဝင်ရေး အတွက် ကန့်သတ်ချက်တို့မှာ (က) တရားခံ ထွက်ဆိုချက်ပေးသည်ဆိုသောအခါ ပုလိပ်အချုပ်အနှောင်အတွင်းက ပေးခြင်းမဟုတ်စေရ၊ (ခ) ပုလိပ်ကခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ မတရားဩဇာသုံးခြင်း မဟုတ်စေ ရတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပုလိပ်တို့သုံးနေကျ လှည့်ကွက်မှာ တရားခံ၏ထွက်ဆိုချက်မရသေးမချင်း ဖမ်း ဆီးခြင်းမပြုသော လှည့်ကွက်ဖြစ်၍ တရားခံတစ်ဦးအဖို့ ပုလိပ်က ခြိမ်းခြောက်ပါသည်။ မတရားဩဇာ သုံးပါသည်ဆိုသည်ကို သက်သေပြရန်မှာလည်း အလွန်ခက်ခဲသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ ထောင်ကျသွား သော အမှုပေါင်းများစွာ စစ်ဆေးခဲ့ဖူးပါသည်ဟူသော မှတ်ချက်ကိုရယူလိုသည်။ မူမရှိသောအချို့ပုလိပ် စစ်ဆေးရေး အရာရှိတို့ လက်တွင် ဤဥပဒေသည် အန္တရာယ်များသော အာဏာများဖြစ်လေသည်။ ပုလိပ်အပြောနှင့် တရားခံ အပြောဟူ၍သာ ရှိပေတော့မည်။

မြိတ်သူ တရားစီရင်ရေးစနစ်သည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်စနစ်နှင့်တူလာပြီဟု ယခင်က ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီ။ တစ်ထပ်တည်းတူနေပါပြီ။ အကြောင်းမှာမူ ဤဥပဒေပြင်ဆင်ချက်တို့ကြောင့် ပြည်သူလူထုမှာ မူမရှိ သော ပုလိပ်အရာရှိ တို့နှင့် ကလဲ့စားချေလိုကြသော တရားသူကြီးတို့၏နိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းမှုကို အချိန်မရွေး ခံရရန် အကာအကွယ်ကင်းမဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ခရိုင်အများအပြားတွင် အုပ်ချုပ်ရေးဘက်က တရားစီရင်ရေး ဘက်သို့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေမှု

အမြောက်အမြားရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့မသိ သည်မဟုတ်။ ဤဥပဒေတို့မှာ အရေးပေါ်ကာလအတွက် ယာယီမျှသာဖြစ်ပါသည်ဟု ငြင်းခုံကြလိမ့် မည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်တို့၌ တိုက်ခိုက်မှုများရပ်စဲသွားပြီးနောက် လွတ်လပ်မှုများတိုးပွား ရရှိ လာနေပါလျက် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်တွင် အရေးပေါ်ကာလအကြောင်းပြု၍ ပြည်သူလူထုထံမှ လွတ်လပ်မှုတို့ကို ရုပ်သိမ်းခဲ့လေသည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် ဗမာပြည်ကိုကယ်တင်ရန် စေတရာကောင်း နှင့် ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ပါလီမန်မှတစ်ဆင့်နှင့် ထိပ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တို့မှတစ်ဆင့် ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ဤအရေးပေါ်ဥပဒေများ၊ စီးပွားရေးပရိဂျက်များမှာ သူတို့၏ကောင်းသောစေတနာများပင် ဖြစ်ပါသ လော။ ဗမာပြည်၏လူဦးရေ ၁၇- သန်းအနက် လူ ၁၇-ယောက်လောက်သာ နားလည်နိုင်သောစကား ဖြင့် ဥပဒေအရာဆိုသည်မှာ နက်နဲရှုပ်ထွေးလှပါသည်ဟု လီးလွှဲပြောနေ၍ အကျိုးထူးမည်မထင်ပါ။

ဤ နေရာ၌ ပထမအကြိမ်ကျင်းပခဲ့သော လူထုအစည်းအဝေးက သူတို့စီမံကိန်းများ၊ ပရိဂျက်များကို ကြေ ညှာရန်နှင့် ယင်းတို့ကို ပြည်သူ့ဆန္ဒအား စုံစမ်းတိုင်ပင်ပြီးမှ အတည်ပြုရန် တောင်းဆိုသောအခါ "ကျွန် တော်တို့ လေထီးနှင့်ဆင်း၍ ခင်ဗျားတို့နှင့်မတိုင်ပင်နိုင်ခဲ့ပါ"ဟု ဆင်ခြင်ပေးကြပြန်သည်။ ဤသို့သော ပြောဆိုမှုတို့သည် သူတို့၏ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားလာစေလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဗြိတိသျှဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် ကိုသာ တိုးပွားစေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အာဏာကိုင်ခွဲထားသူများအား သတိပေးလိုပါသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရက ဗမာပြည်တွင်းသို့ စီးပွားရေးဖက်ဆစ်စနစ်သွတ်သွင်းလာရန် ကြံ စည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် တရားဥပဒေအကာအကွယ်ဖြင့် အတင်းထိုးသွင်းရန် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရင်ခံက တစ်ဦးချင်းအုပ်ချုပ်ရမည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ တရားဥပဒေအရဆို လျှင် ဘုရင်ခံသည် ဗမာပြည်၏အာဏာရှင်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဤသည်ပင် ဘုရင်ခံနှင့် ကျွန်တော်တို့၏သဘောကွဲလွဲချက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့က မဖြစ်နိုင်သည်ကို တောင်းဆိုနေသည်မဟုတ်။ သူကိုယ်တိုင်က ပြောကြားခဲ့ဖူး သည့်အတိုင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့လိုအခြေ အနေမျိုးတွင် ကြားဖြတ်အစိုးရဆိုသည်မှာ ရှိရသည့် အတိုင်း အဓိက နိုင်ငံရေးအဖွဲ့တို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များဖြင့် အမှုဆောင်အဖွဲ့ဖွဲ့ရန် တောင်းဆို နေကြခြင်း သာဖြစ်သည်။ ဤအမှုဆောင်အဖွဲ့သည် ဥပဒေ အရ ပြည်သူလူထုထံ စုပေါင်း တာဝန် ယူသော စနစ် ကျင့်သုံးခွင့် ရှိရန် တောင်းဆိုနေကြခြင်းသာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့မူလတောင်းဆိုချက်များဖြစ်သော ဗမာအမျိုးသားချည်းသာ ပါဝင်သည့် အာဏာကုန်ရှိသည့် အမျိုးသားအစိုးရဖွဲ့စည်းပေးရေး တောင်းဆိုချက်နှင့် စာလျှင် ကျွန်တော်တို့များစွာ လျှော့ပေးထားပါသည်။ အရေးကြီး သော ဌာနများဖြစ်သည့် ကာကွယ်ရေး၊ နိုင်ငံခြားရေး၊ နယ်စပ်ဒေသ အုပ်ချုပ်ရေး တို့ကို ဘုရင်ခံ လက်တွင်ပင်ထားရန်နှင့် ဘုရင်ခံရွေးချယ်ခန့်အပ်သည့် ဗမာကိုယ်စားလှယ် ဗြိတိသျှ ကိုယ်စားလှယ် တို့ကိုပင် လက်ခံရန် ကျွန်တော်တို့သဘောတူသည်။

အလွန်အရေးကြီးသောဌာနတစ်ခု ဖြစ်သည့် ဘဏ္ဍာရေးဌာနကိုပင် ဘုရင်ခံခန့်အပ်သူအားပေးရန် ကျွန်တော်တို့ မတွန့်တိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ ၏တစ်ခုတည်းသော တောင်းဆိုချက်မှာ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ရန် သူတစ်ဦးတွင်သာ တာဝန်ရှိသည်မှာ တရားဥပဒေအရ မှန်ကန်သော်လည်း ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သူ့အုပ်ချုပ်မှုကို ဒီမိုကရေစီကျစေရန် တောင်းဆိုခြင်းသာဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အမည်သွင်းသူ ကိုသာ ပြည်ထဲရေးဌာနပေးရမည် ဟူသော စည်းကမ်းချက်တစ်ခု ထပ်ထည့်ထားသည်။

ဤစည်းကမ်းချက်ထည့်ထားခြင်းမှာ ရန်ညှိုးကြောင့်၊ ကလဲ့စားချေ လိုသောကြောင့်၊ ယုတ်မာသော ရည်ရွက်ချက် ကြောင့်မဟုတ်။ ဤစည်းကမ်းချက် ထည့်ရခြင်းမှာ ဂျပန်ပြည်သို့ စေလွှတ်သော အမေရိကန် သံအမတ်ကြီး ဂျိုးဇက်ဂရူးပြောဖူးသကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ လူပုဂ္ဂိုလ်ရာထူးအရ စိုးရိမ်သောကြောင့် မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်တွင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အစဉ်အလာများကြောင့် သာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဆိုမှာ အားလုံး တွေ့မြင်ကြသည့်အတိုင်း အလွန်ပင်မှုတသော အဆိုဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘုရင်ခံက အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ထိုအဆိုကို လက်ခံနိုင်ခြင်းမရှိ။

ဤတွင် လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ များစွာ အလျှော့ပေးခဲ့ သည်မှာလည်း ကျွန်တော် တို့မှာ အားနည်းသောကြောင့်မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်ကာလအ တွင်း များစွာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း ခံခဲ့ရပြီးသည့်အတွက် အခက်အခဲနှင့်တွေ့နေရသည့် ဤအချိန်မျိုးတွင် အပျက်သဘောလုပ်ငန်းမျိုး မလိုအပ်ဟု ကျွန်တော်တို့ ယူဆသောကြောင့်

သာဖြစ်သည်။ ဘုရင်ခံသည် အရေးပါသော ကိစ္စများကို ဥပဒေအရ ချုပ်ကိုင်ထားရုံမက ကာကွယ်ရေး၊ ဘဏ္ဍာရေးစသော အရေးပါသည့် ဌာနများကိုပါ ချုပ်ကိုင်ထားမှန်းသိပါလျက် ဤအနည်းဆုံး တောင်းဆိုချက်ကိုသာ တောင်းဆိုခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်၏လွတ်လပ်ရေးနှင့် ပြန်လည် ထူထောင်ရေးအတွက် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆောင်ရွက်လိုသော ဆန္ဒကိုပြသ လိုသောကြောင့် သာဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤအတိုင်းဖြစ်မလာ၊ အာဏာလက်ဝယ်ထားသူများသည် လှပသောသဘောထားတို့ကို လျှာဖျား ကလေးဖြင့်သာ ပြောဆိုနေကြ ပြီး တိုင်းပြည်တွင် စီးပွားရေးဖက်ဆစ်စနစ် ထူထောင်ရန် ကြိုးပမ်း နေကြသည်။ သူတို့သည် တကယ့် ဖြစ်ရပ်တို့ကို မကြည့်မမြင်ဘဲ တိုင်းပြည်၏အများဆန္ဒကို ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း ဆန့်ကျင်နေကြ သည်။ ကမ္ဘာ့အနှံ့အပြားတွင် ကျွန်တော်တို့အကြောင်း ပုတ်ခတ် နေကြသည်။ စဉ်းစား၍ ရသမျှသော နည်းလမ်းတို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အင်အားကို ဖြိုခွင်းနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို အသေးအဖွဲ့ ရန်စမှုများ ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ရန်ဖက် ပြိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ကျွန် တော်တို့သာ အဆုံးကလျှင် နိုင်ရမည်ကို ကျွန်တော်တို့သိသည်။

ကျွန်တော်တို့အင်အားကို ကျွန်တော် တို့သိသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဆွပေးနေစရာမလို။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏အချိန်ဇယားအ တိုင်း ပြည်သူလူထုအား အလိုအပ်သော ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများမဖြစ်စေရဘဲ လွတ်လပ်ရေးဆီကို ချီတက် မည်။ ကျွန်တော်တို့စဉ်းစားနေသော ပြဿနာမှာ

ဤပြဿနာများ ပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ခံက အမှန်တရား ကို ရှောင်တိမ်း၍ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝလိုက ကြွယ်ပါစေ။ နိုင်ငံရေး ပြောက်ကျား နည်းပရိယာယ်နှင့် စီးပွား ရေးဖက်ဆစ်စနစ် မဟာသေနင်္ဂဗျူဟာကို ကျင့်သုံးလိုပါက ကျင့်သုံး ပါစေ။ ကျွန်တော်တို့မှာ မတုန်လှုပ်။ သူ၏နိုင်ငံရေးပြောက်ကျားနည်း ပရိယာယ်မှာ ကျဆုံးရမည် သာဖြစ်သည်။ ပြောက်ကျားနည်း အောင် မြင်ရန်မှာ ပြည်သူလူထု၏ ထောက်ခံမှုသာဖြစ်၍ သူကား ပြည်သူ့ ထောက်ခံမှုကို ရလည်းမရ၊ ရလည်း မရနိုင်။

သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းစဉ်မှာ အဘယ်နည်း။ ယင်းလုပ်ငန်းစဉ်တို့ကို မည်သို့အကောင်အ ထည်ဖော်မည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့ ရည်မှန်းချက်မှာ ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းခွင့်ဖြစ်၍ ဤရည်မှန်းချက်အောင် မြင်ရေး အတွက် ဗြိတိသျှအစိုးရထံ ကျွန်တော်တို့တောင်းဆိုထားချက်မှာ အရွယ်ရောက်သူတိုင်း မဲပေး သော ရွေးကောက်ပွဲဖြင့် တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ဖွဲ့စည်းရေးဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိကြပြီး ကြားဖြတ် ကာလ အတွင်း အမျိုးသားအစိုးရဖွဲ့၍ ဤအမျိုးသားအစိုးရက ဗမာပြည်သူလူထုလက်ထဲသို့ အာဏာလွှဲ ပြောင်းပေးရေး အတွက် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆသော အစီအမံအားလုံးကို ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့်ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက် နိုင်သော အာဏာရှိစေရန်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဗြိတိသျှအစိုးရကမူ ကျွန်တော်တို့ကို အကန့် အသတ်မရှိသော ကာလအဆုံး၌ ဒိုမီနီယံအဆင့်အတန်းဖြစ်သောသူတို့၏ လောကနိဗ္ဗာန် ပေးပါမည်ဟု ဝိုးတိုးဝါးတား ကတိပေးထားသော စက္ကူဖြူ စာတမ်းကိုသာ

ပေးခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့တောင်းဆို ချက်တို့ကို ဗြိတိသျှ အစိုးရက မလိုက်လျောပါက ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟု မေးစရာရှိလာသည်။ ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပမပေးလျှင် ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဗြိတိသျှအစိုးရက ဆန္ဒသာ ရှိခဲ့ပါလျှင် ရွေးကောက်ပွဲ ကို ဆောလျင်စွာ ပြုလုပ် မပေးနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ လိုအပ်သော ပြင်ဆင်မှုတို့ကို ခြောက်လအတွင်း အပြီးလုပ်နိုင်သည်။ မပြီးနိုင်ဟု ဗြိတိသျှအစိုးရက ဆိုလာပါက သက်သက်မဲ့ ဆင်ခြင်ပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရွေးကောက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်စရာဘာမှမလိုပါ။ မဲဆန္ဒရှင်စာရင်း သာလျှင် ပြုလုပ်ရန်လို ပါသည်။ ရွေးကောက်ပွဲလုပ်နိုင်ရန်အတွက် လုံလောက်သော လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှုလည်းရှိနေပါသည်။ ယခင်အခါ များက လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု အခြေအနေ ယခုထက်ဆိုးဝါးနေသည့်အကြားမှ ရွေးကောက်ပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့ဖူး ပါသည်။ မဲဆန္ဒပေးပိုင်ခွင့်ရှိသူ စာရင်းကိုလည်း လွယ်ကူစွာပင်လုပ်နိုင်ပါသည်။ ဤ ကိစ္စ အကြောင်း လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ပြောခဲ့ဖူးပါပြီ။ ဤကွန်ဂရက်တွင်လည်း ထပ်မံတင်ပြပါဦးမည်။ ကျွန်တော် တို့ ထပ်ပြောရန်မလိုပါ။ အခြားသူများပြောပြီးခဲ့ပါပြီ။ မဲဆန္ဒရှင်စာရင်းကို ခြောက်လအတွင်း အပြီး လုပ်နိုင်ပါသည်။ ယခင်အခါများကလည်းကောင်း၊ အခြားဒေသတို့တွင်လည်းကောင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြပါပြီ။ အခြားဘာပြင်ဆင်ရန် လိုပါသလဲ။ တရားမျှတလွတ်လပ်သော ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပနိုင်မည့် အခြေအနေ များ ဖန်တီးပေးရန်လိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူပါသည်။

ကျွန်တော်တို့က တော့ ကဖျက်ယဖျက်လုပ်မည်မဟုတ်ပါ။ "တိုင်းပြည်မှာ ငြိမ်းချမ်းမှုရှိရမည်" မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်တွင် ယခင်ကလည်း ရှိခဲ့သော၊ ယခုလည်းရှိနေသော ဗြိတိန်ပြည်အပါအဝင် အခြားတိုင်းပြည် တို့တွင်လည်းရှိနေသော ဓားပြမှု အနည်းအကျဉ်းမှအပ ငြိမ်းချမ်းမှုရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။ အရှေ့တိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသည် ငြိမ်းချမ်းမှု အရှိဆုံးပင်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ရှိပါလျက်နှင့် ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပ မပေးလျှင်ကော၊ ထိုအခါ သမိုင်းဖြစ်စဉ်၏ယုတ္တိတရားက ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ပြည်သူအကူအညီနှင့် ကျွန်တော်တို့ပြည်ကို ပြန်လည်ထူထောင်ပါ မည်။

ဤကွန်ဂရက် တွင် လုပ်ငန်းစဉ်အကြမ်းတစ်ခု ကျွန်တော်တို့တင်ပြပါမည်။ ဤလုပ်ငန်းစဉ်အ ကြောင်း ကျွန်တော် မပြောလိုတော့ပါ။ အနည်းငယ်သာပြောလိုပါသည်။ လုပ်ငန်းစဉ်မှာ အတော်အတန် ပြည့်စုံ သော လုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်သော်လည်း ဤလုပ်ငန်းစဉ်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ပထမပိုင်းတွင် ရည်မှန်း ချက်အလွန်အကျွံထား၍ မဖြစ်။ ကျွန်တော်တို့သည် သင့်တင့်သောနေရာမှ အစပြု၍ တစ်ဖြည်းဖြည်း ဖွံ့ဖြိုးကျယ် ပြန့်လာစေရမည်။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းကို သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ လုပ်၍ သက်သာချောင်ချိရေး၊ ထောက်ပံ့ရေး၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး၊ ပညာရေး၊ အိုးအိမ် ပြန်လည် ထူထောင်ရေး၊ ပြည်သူ့ကျန်းမာရေးတို့မှစ၍ တစ်စတစ်စ တိုးတက်ဆောင်ရွက်သွားရမည်။ ကျွန်တော် တို့ အောင်မြင်မှုအတွက်

လိုအပ်သောအခါတိုင်းနှင့် ဖြစ်နိုင်သောအခါတိုင်းတွင် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေး ဆိုသော အခြေခံမူကို ကျင့်သုံးကြရမည်။

ကျွန်တော်တို့ရွေးကောက်ပွဲတော့ ကျင်းပပေးပြီး တိုင်းပြည်ပြု လွှတ်တော် ဖွဲ့မပေးလျှင် ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော့် အမြင်မှာ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်မှာ မိုးပေါ်မှကျလာမည်မဟုတ်။ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်တို့အရ ပေါ် ထွက်ရမည် သာဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပပေးလျှင် ပြည်သူတို့၏အကူအညီဖြင့် ရွေး ကောက်ပွဲ တွင် အနိုင်ရအောင်လုပ်ပြီး ဗြိတိသျှအစိုးရအား ကျွန်တော်တို့လိုလားချက်များကို ပေးရန်၊ မပေးက မပေးသည့်အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်ဂီတသံကို နာခံရန် အကြပ်ကိုင်ရမည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတို့၏ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးနိုင်မည့် တရားဝင် ဆောင်ရွက်နိုင်သော အခွင့်အရေးများ မရရှိပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကျွန်တော်တို့အာဏာရရှိရေး၊ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ပြန်လည် ထူထောင်သွား မည်။ ဤသို့ဆိုခြင်းအားဖြင့် အချို့လိုလားနေကြသည့် စင်ပြိုင်အစိုးရ ထူထောင်ရေးဟူသော တိုးတက်မှု မရှိသည့် သဘောတရားကို ကျင့်သုံးမည်ဟု ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်။ ဤနည်းမှာ အနုမြူဗုံးထက် အင်အား ကြီးမားသော တစ်ခဲနက်သော ပြည်သူ့သေနင်္ဂဗျူဟာနှင့် နည်းပရိယာယ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူလူထုသည် သူတို့၏တည်ဆောက်နိုင်မှု စွမ်းအားနှင့် သမိုင်းတွင်ပါဝင်ရမည့် အခန်းကို ကောင်း စွာသဘောပေါက်စွာနှင့် စုစည်းစည်းရုံးမိပြီဆိုလျှင် ဤပြည်သူတို့၏ထိုးစစ်ကို မည်မျှကြီးမားသော အသက်မရှိသည့် ရုပ်ဝတ္ထုအင်အားကမှ ခုခံနိုင်စွမ်းရှိတော့မည်မဟုတ်။

(၄)

ဤကိစ္စနှင့်တစ်ဆက်တည်း နိုင်ငံတွင်းရှိ ပြည်သူ့အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသားပန်းတိုင်အရောက် ချီတက်ရေးအတွက် စုစည်းစည်းရုံးရမည့် တာဝန်အကြောင်းပြောရန် လိုအပ်လာပါသည်။ ပထမဆုံး ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စကား အမျိုးသားညီညွတ်ရေးပင်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို သရုပ်ဆောင်သည့် (ဖဆပလ)အဖွဲ့ကြီးရှိပြီ။ ဤအဖွဲ့ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ပိုမိုသိပ်သည်း ဖွံ့ဖြိုးအောင်၊ စနစ်တကျဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ရမည်။ အဖွဲ့ကြီးအား ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်မည့် ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ပိုမိုကောင်းမွန်တိုးတက်စေမည့် အစီအစဉ်တို့ကို ကျွန်တော်တို့အကြံပေးတင်ပြခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဤနေရာ၌ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးဆိုသည်မှာ ဘာဖြစ်သည်၊ ဘယ်လို ပုံသဏ္ဍာန်ရှိရမည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို ဆွေးနွေး လိုပါသည်။ အမျိုးသားညီညွတ်ရေးဆိုသည်မှာ ထိပ်ပိုင်းညီညွတ်ရေးကိုသာ ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်။ လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ ကျားမရွေး၊ ဂိုဏ်းဂဏပါတီမရွေး၊ အမျိုးသားတာဝန်နှင့် အမျိုးသားရည်မှန်းချက် များအတွက် အပြောနှင့်သာမဟုတ်။ အလုပ်တွင်ပါ ညီညွတ်သော ညီညွတ်ရေးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ညီညွတ်ရေးပုံသဏ္ဍာန်နှင့်ပတ်သက်၍ကား ပါတီအားလုံးသည် မိမိတို့၏ ပါတီတို့ကို အမျိုးသားအဖွဲ့ကြီး နှင့် လုံးဝပူးပေါင်းပစ်ရမည်ဟူသော အယူအဆ မျိုးလည်း ရှိသည်။ ဤအယူအဆမျိုးရှိသူများ၏ ပါတီများ တည်ရှိနေက အမျိုးသား လှုပ်ရှားမှုကြီး၏အင်အားလျော့ပါးစရာရှိသည်ဟု တကယ်ပင် စိုးရိမ်နေကြ သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဤပြဿနာကို လက်တွေ့ ပြဿနာအဖြစ်

ချဉ်းကပ်ရန်လိုသည်။ ပါတီ ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော် နားလည်ထားသလို လောလောဆယ်ပြဿနာများနှင့်ပတ်သက်၍ အယူအဆတူ ကြသူ အလုပ်သမားဖြစ်စေ၊ လယ်သမားဖြစ်စေ၊ အခြားလူတန်းစားဖြစ်စေတို့၏ တိကျသော အကျိုးစီး ပွားကို ကိုယ်စားပြုကြသူတို့၏ ပေါင်းစည်း ထားရာ ဖြစ်သည်ဆိုပါမူ ဤပါတီများကို ဖျက်သိမ်းလိုက်သည် ဆိုစေကာမူ လက်တွေ့တွင် ဆက်လက်တည်ရှိနေမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

အရေးကြီးသည့် အချက် မှာ သူတို့တည်ရှိသင့် မတည်ရှိသင့်ဆိုသော အချက်မဟုတ်ဘဲ သူတို့က အမျိုးသားအကျိုးစီးပွားနှင့် ဆန့်ကျင်သည့် ပါတီရေးလုပ်ငန်းများ မပြုလုပ်ကြရေးသာဖြစ်သည်။ အမျိုးသား ပြဿနာ တိုင်းတွင် သူတို့သည် ဂိုဏ်းဂဏစိတ်ကင်းရှင်းစွာဖြင့် အတူတကွ တညီတညွတ်တည်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြဖို့ လိုသည်။ ပါတီအနေနှင့် သူတို့၏ လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းမှာ ယခုကွန်ဖရင့်ကဲ့သို့သော အမျိုးသားအဖွဲ့အ စည်းကြီး၏ ကိုယ်စားလှယ်များအား သူတို့အတွေးအခေါ်ကို လက်ခံလာအောင် ကြိုးပမ်းရေး သာ ဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် သူတို့အခန်းမှာ ပညာပေးရေး အခန်းသာဖြစ်၍ ပါတီလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရေး အခန်းမဖြစ်စေရ။

ဤသို့သာ ဖြစ်ပါလျှင် ပါတီများတည်ရှိနေ၍ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အ စည်းကြီး အင်အားနည်းသွားလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဤနည်းအားဖြင့် ပိုမို၍မြင့်မားသော ညီညွတ်ရေး ပုံ သဏ္ဍာန်တစ်ခုအဖြစ် တစ်ခဲနက် ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက် နိုင်စေလိမ့်မည်။ ဤသည်သာလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ အခြေခံလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ဝါဒဖြန့်ချိရေး၊ စည်းရုံးရေး၊ ပြန်လည် ထူထောင်ရေး တို့နှင့်ပတ်သက်သော မြောက်မြားစွာသော ပြဿနာများကို ကိုင်တွယ် ရမည်။ ဤကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် တိုင်း ပြည် အတွက် တာဝန်ယူလိုစိတ်ရှိသောသူ၊ တာဝန်ယူရန် အရည်အချင်းရှိသောသူ၊ စီမံတတ်သူ၊ လုပ်ငန်း အကောင်အထည်ဖော်တတ်သူ၊ လုပ်ငန်းအကောင်အထည်ဖော်မည့် သူများအား လေ့ကျင့်ပေးနိုင် သူများ ကျွန်တော်တို့ လိုလားသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့မှာ နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေး တာဝန် များ စီမံကိန်းချရေး၊ ညွှန်ကြားရေး၊ လုပ်ငန်းအကောင်အထည်ဖော်ရေးအတွက် ကောင်းစွာ တည်ဆောက် ထားသော ဗဟိုဌာနချုပ်တစ်ခုရှိရမည်။

ဤကိစ္စအတွက် အရည်အချင်းပြည့်စုံသော ပြည် သူများအနက်မှ မိမိတို့၏လုပ်အားကို တိုင်းပြည်လက်သို့ အပ်လိုသော စေတနာ့ဝန်ထမ်းများ အများအပြားလိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခု ကျွန်တော်က စိတ်ဆန္ဒရှိသူများသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကြီးတွင် လာရောက်တာဝန်ယူကြပါရန်၊ ၎င်းတို့၏ အမည်စာရင်းပေးသွင်းကြပါရန်၊ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းဆောင်ရွက် ရာတွင် ဘယ်လိုကူညီသည်၊ ဘယ်လောက် ကူညီနိုင်သည်ကို ပြောကြပါရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ သူတို့၏ဆောင်ရွက်မှုတို့ကို ကျေးဇူး တင်စွာဖြင့် လက်ခံပြီး တိုင်းပြည်အနေနှင့် ထာဝစဉ်သတိရနေလိမ့် မည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤမျှနှင့်မရသေး။ ဤဗဟိုဌာနချုပ်ကြီးတွင် ဝါဒဖြန့်ချိရေး လုပ်ငန်း၊ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းနှင့် အခြားလုပ်ငန်းများလုပ်ရန်အတွက် ခေတ်မီ ကိရိယာ တန်ဆာပလာနှင့် နည်းစနစ်များ လိုသေးသည်။ သို့ဖြစ်၍

ကျွန်တော်တို့အဖို့ နောက်ဆုံးနှင့် အရေးအကြီးဆုံးသောပြဿနာ၊ ရန်ပုံငွေဆိုသော ပြဿနာသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ရန်ပုံငွေတောင်တင်းစွာရှိမည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထောက်ပံ့ လာနိုင်လောက်မည့် ရန်ပုံငွေကိုရနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ရှာရမည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ် သည်။ သို့သော် ရှေးဦးစွာ ဤအဖွဲ့ကြီးကို ရန်ပုံငွေထောက်ပံ့ရန်မှာ ပြည်သူတို့ တာဝန်ဖြစ်သည်။ ဤအဖွဲ့ကြီးမှာ အမှန်အားဖြင့် ပြည်သူတို့အဖွဲ့ကြီးသာ ဖြစ်သည်။

ဤသည်တို့မှာ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေကြရသော တာဝန်များဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤတာဝန်များကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ကြစို့ဟု ယခု ဖိတ်ခေါ် လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကံကြမ္မာကို ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ဖန်တီးနိုင်စွမ်း၊ ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ အဓိကအားဖြင့် ကိုယ်၏ တည်ဆောက်မှု စွမ်းအား ကို ကိုယ်သံသယမဖြစ်ကြနှင့်။ ဤစွမ်းအားမှာ တောင်များကို လည်းကောင်း၊ မိုးကောင်းကင်ကိုလည်းကောင်း ရွှေ့ပြောင်းနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ကိုယ့်အင်အား ကို ကိုယ်သိ၍ ၎င်းအင်အားဖြင့် သမိုင်း၏ဘီးတို့ကို စနစ်တကျ လည်ပတ်လေအောင် ခိုင်မြဲစွာဆက်စပ်ပေးပြီးသော ကျွန်တော်တို့ပြည်သူတို့၏ ညီညွတ်သော ဆန္ဒနှင့် ဉာဏ်ပညာ တို့ကို မည်သည့်မိုးမြေက ခုခံတားဆီးနိုင်စွမ်းရှိပါမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့မှာ စနစ် ကျသော တိုးတက်မှုအတွက် ဆောင်ရွက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ပြည်သူလူထု၏စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို ငြိမ်းချမ်းစွာနှင့်ဆောလျင်စွာရယူမည်ဖြစ်သည်။

+++++

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သခင်ပညာ

လူကြီးနှင့် လူငယ်

တိုင်းပြည် ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းတွင် လူကြီးနှင့်လူငယ်ဟူ၍ အလုပ်သမား နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိ လေသည်။ လူကြီး တို့ အဖို့မှာ ကောင်းမွန်သော နည်းလမ်း များကို ညွှန်ပြနိုင်သည့် စွမ်းရည်သတ္တိ ရှိစေရမည်။ လူငယ်တို့မှာလည်း ထိုသို့ညွှန်ပြသည့် လမ်းကို တန်းတန်း ဖြောင့်ဖြောင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းဘိလျက် လိုက်ရဲရပေမည်။

ကိုအောင်ဆန်း

ယခု မြန်မာပြည်တွင်ကား လူကြီးများမှာလည်း စွမ်းရည်သတ္တိမရှိ၊ ဗလာချည်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူငယ်တို့အား ကောင်းမွန်သော နမူနာပြုရမည်ဖြစ်သော လူကြီးများစွာတို့ သည် ကလပ်တက်ခြင်း၊ ဖဲရိုက်ခြင်း၊ အမျိုးမျိုးကလိမ့်စေ့ငြမ်းဆင်သည့် အမှုမျိုးသာတွေ့ရ ၏။ သို့ဖြစ်ရကား အကယ်၍ ဆောင်ရွက်ချက်သောလူငယ်များမှာ ညွှန်ပြသည့် အလင်းရောင်ကင်းမဲ့လျက် အမိုက်မှောင် ထဲတွင် ခြေစမ်း လက်စမ်း ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ရ လေသည်။

အချို့သောသူတို့က လူကြီးများကို ဆဲသည်ဟု လူငယ်တို့အား အပြစ်တင် ကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စမှာ လူငယ်နှင့်လူကြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံး အပြစ်မကင်းကြပေ။ လူကြီးတို့မှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကောင်းမွန်သော လမ်းညွှန်ပြခြင်းမရှိ။ လူငယ်တို့မှာ လူကြီးတို့၏ အပြစ်ကို ပြရုံမှတစ်ပါး အခြားအလုပ် ပြခြင်း မရှိသေး။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မှာကား အိန္ဒိယပြည်မှာ မဟာတ္ထမဂန္ဓိ၊ စီအာဒတ်၊ မိုတီလာနေရှူး၊ တိလတ် အစရှိသူ တို့ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အိုင်ရာလန်ဒီဗလာရာ၊ အီတလီပြည် ဂရီဘောလဒီ၊ မစ်ဇနီတို့ကဲ့သို့လည်းကောင်း ကျကျနန ခေါင်းဆောင်နိုင်၍ ခေါင်းဆောင်မည့် မည်သည့် လူကြီးကိုမဆို နောက်လိုက်အဖြစ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ပင်ရှိလေသည်။ ထိုသို့ ခေါင်းဆောင်နိုင်မည့်၊ ထိုသို့ခေါင်းဆောင်ရဲမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ထွက်ပါလေ။ စောင့်လျက် ကျွန်ုပ်တို့မျှော်မည်။

နာမည်ကြီးသည့် ဤတက္ကသိုလ်၌ လမ်းညွှန်မည့်လူကြီးရှိလျှင် လူငယ်တို့သည် ရှေ့သို့တိုးတက်၍ လုပ်ငန်း ကို ထွင်နိုင်မည်ဖြစ်သည့်အပြင်

မိမိတို့အလှည့်ကျရောက်သောအခါ ခေါင်းဆောင်သည့်လုပ်ငန်းကို မပင်မပန်း ဘဲ ထမ်းဆောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်တို့ကလည်း ထိုအချိန် ထိုအခါအတွက် ယခုကပင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားရမည်။ ကြိုးစားအားထုတ် ရပေမည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား များသည် ဤအ ရေးတွင်အချက်အချာဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ယခုလက်ရှိ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများမှာ နာမည်ပေးသလောက် အဆံမရှိ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတို့သည် ယခု ရရှိနေသော ကျွန်ုပ်ညာ ကို အဟုတ်ကြီး မှတ်ထင်နေကြ၍ နထင်သွေးရောက်ပြီးလျှင် မြန်မာတို့ပြုသမျှကို ရှုံ့ချကဲ့ရဲ့ လိုသောစိတ်၊ လွတ်လပ်သော သခင်အလုပ်ကို ဂုဏ်နိမ့် သည်ထင်သော စိတ်တို့ကို မွေးမြူထားနှင့်သဖြင့် အထက် မရောက် အောက်မကျ ခွသမား များ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတို့သည် ဟိရိသြတ္တပ္ပတရား ကင်းမဲ့လျက် ၎င်းတရားကိုပင် နားမလည်နိုင်ရှိနေပေသေးသည်။ မကြောက်ရမည့် နေရာတွင် ကြောက်၍၊ မရှက်ရမည့် နေရာတွင် ရှက်နေသည် ကို တွေ့ရပေသည်။ နိုင်ငံခြားသားတို့ကိုမြင်လျှင် ဒူးတုန်ချင်သည့် စိတ်မပ ပျောက်သေး။ ဘောလုံးပွဲတွင် ဆဲချင်၊ ဆိုချင်၊ သောင်းကျန်းချင်သည့် စိတ်ခါတ်မှာ လည်း အထူးရှက်စရာ ကောင်းလေ သည်။ လွတ်လပ်သော အလုပ်ကို မခင်မင်၊ လွတ်လပ် သောဘဝ၏ တန်ဖိုးကိုမသိ၊ ထို့ကြောင့် လွတ်လပ်သော

ဘဝကိုမတောင့်တ၊ မကြံဆရ အောင် မကြိုးစားကြဘဲ ရွှေရည်မွမ်းမံထားသော လှောင်ချိုင့် ထဲတွင် အပျော်ကြီးပျော်နေကြ ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတို့တွင် အလွမ်းနာသမားတို့ကား များလှစွာ၏။ သို့သော် တလွဲ လွမ်း နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ သနားတတ်သော သူများကိုလည်းတွေ့ရပါ၏။ သို့သော် တလွဲသနား နေကြပေသည်။ ချစ်ယောင်ဆောင်၍ သေအောင်သတ်တတ်သော ရန်သူတို့က အရှူအရှိုက်နှင့် ငိုချင်း ချသည်ကို မြင်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် ဖိုလှိုက်ဖိုလှိုက် နှင့် ဝမ်းနည်းသည့် စကားသံများကို ကြားရပေသည်။ ဘက်ရိုက် တော်သူ တစ်ယောက် မောပန်းနေ၍ ကောင်းမွန်စွာ မကစားနိုင်ရှာသည့်အခါ အတော်မသိသော လူထုကြီး သည် မဟာကရုဏာတော် အနန္တရှိလှ၍ စုတ်တသတ်သတ် ပြောဆိုကြသည်ကိုကား ကြားသိရ ပေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တွင်းနစ်၍ ရတနာ၊ ရွှေ၊ ငွေ ဆုံးပါးပျက်စီးနေသော ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုင်းပြည်အတွက်နှင့် နံနက်စာနံနက်၊ ညစာ ညရှာစားရသော များမြောင်လှစွာသော ဆင်းရဲသားတို့အတွက်မူကား သနားခြင်း ကရုဏာ တရားသည်ကား ခေါင်းပါးလှပေ၏တကား။ ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများမှာ ပညာ၏ အဆိုးအကောင်းတန်ဖိုးကို မဝေဖန်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်ပညာနှင့် သခင်ပညာ ဤပညာ ၂မျိုးကို အချို့သူတို့မှာ နားမလည်ဘဲ ပြောနေကြပေသည်။ ဤပညာ ၂မျိုး ကို ရှင်းလင်းရန်မှာလည်း

မလွယ်ကူလှပေ။ ကျမ်းတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့နှင့်ရေးသားမှ ရှင်းလင်း မည့် အရာဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလန်၊ ဂျပန်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ အီတလီ၊ ဂျာမနီ၊ ရှုရားတိုင်းပြည်တို့တွင် သင်ကြား သော ပညာရေး စနစ် တို့နှင့် အိန္ဒိယပြည်နှင့် မြန်မာပြည်တွင်ပေးအပ်သော ပညာရေးစနစ် မှာ မိုးနှင့်မြေကြီးမျှ ကွာခြား နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပညာသင်ကြားရေးရာတွင် သက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပညာရပ်များအပြင် ရိုးရိုး သင်ကြားရာတွင်လည်း စွမ်းစွမ်းတမန် ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်လိုသည့် စိတ်နှင့်ထိုသို့ပြုနိုင်သည့် အရည်အချင်း တို့ကို ကျောင်းသား လူငယ်များမွေးမြူလာနိုင်အောင် ပြုပြင်ပေးရမည်။

အိန္ဒိယပြည်နှင့် မြန်မာပြည်ရှိ ပညာရေးစနစ်မှာ မူလတန်းအလယ်တန်း၊ အထက်တန်း၊ တက္ကသိုလ်ဟူ၍ အဆင့်လေးပိုင်းမျှရှိလေသည်။ ရှိသောအဆင့်လေးပိုင်းတို့သည်လည်း ကောင်းမွန်ကျနစွာမရှိ၊ ဤမျှသော ပညာ ကို ကျွန်ုပ်တို့အားပေးရာတွင် သာရာစားတွေများ လာစေ၍ ကျွန်ုပ်တို့၊ သဘောက် စိတ် ပေါက်သူများရှိလာအောင် ဖြစ်လေသည်။ ဤရည်ရွယ် ချက်မှာ အင်္ဂလိပ်ပညာကို အိန္ဒိယတွင် ပထမထွင်သူ (လောဒ်မက်ကောလေး) က လမ်းကြောင်းပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်တစ်ဦးဖြစ်သော (လော့ကာဇုံ) က လည်းအိန္ဒိယပြည်ရှိ ပညာရေးစနစ်ကို ချုပ်နိုင်သမျှချုပ်ရမည်ဟု မြွက်ကြားဖူးလေသည်။ အကြောင်းကား အင်ပိုင်ယာချဲ့ထွင်ရေးစနစ်ကို တည်တံ့ခိုင်မြဲစေရန် ဖြစ်လေသည်။

အင်ပိုင်ယာ ချဲ့ထွင်ရေးစနစ်သည် အရေးကြီးအရာပါသော ကိရိယာ လက်နက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်ကို ၎င်း အင်ပိုင်ယာ ချဲ့ထွင်ရေး ကို မကြိုက်နှစ်သက်သူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတချို့က အတိအလင်း ရေးသား ထားကြလေသည်။ အဝေးကြီးမရှာဘဲ အနီးကလေးဖြစ်သော (မြန်မာစာညွန့်ပေါင်းကျမ်း) အချီးတွင်လည်း အင်ပိုင်ယာချဲ့ထွင် ရေးစနစ်နှင့် ပညာရေးစနစ် မည်သို့သက်ဆိုင်ကြောင်း အရိပ်အမြွက် မျှ ပြထား လေသည်။

သို့ပညာရေးစနစ်ကို အင်ပိုင်ယာချဲ့ထွင်ရေးစနစ်နှင့် တံသုတ်ကိုက်ညီ လေအောင် မြန်မာ ပြည်၌ ပညာမသင် မနေရ ဥပဒေမထားရှိခြင်း၊ သင်ကြားရန် ဘာသာရပ်များမှာ အနည်းငယ် သာရှိ၍ အကုန်အစဉ် သင်မပေးခြင်း၊ ကျောင်းကန်အသီးသီးတို့တွင် ကလေးလူငယ်တို့အား အင်ပိုင်ယာ ချဲ့ထွင်ရေး စနစ်၏ ထောက်ပံ့သူ များများဖြစ်အောင် ပညာတတ်နည်းအောင် အမျိုးမျိုး အတားအဆီး အပိတ်အပင် များထားခြင်း တို့ ဖြစ်လေသည်။

ဥပမာတစ်ခုပြရသော် ယခု ကျွန်ုပ်တို့တက္ကသိုလ် ပညာရေးစနစ်မှာ (ဂျေဟောလဒိန်) (ကာဒီနယ်နယူးမင်း) (အဘရာဟမ်ဖလက်နာ) (ဖရော်ဖက်ဆာဇင်မန်း) စသော ပုဂံဂိုလ် ကြီးတို့ ရေးသားချက်များမှာ အထူး ကွာခြားပြီးလျှင် အတွင်းရေးသိသူတို့သည် မည်မျှဆိုးဝါး သည်ကို သိကြရပေသည်။ တိုင်းပြည်ငွေ နှင့်ဆောက်၍ တိုင်းပြည်ရှိလူများအတွက် ကျောင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တက္ကသိုလ် (ယုဒသန် တက္ကသိုလ်ဆရာဖြစ်သင် အားလုံး ပေါင်းဆိုလိုသည်) မှာ တိုင်းသူပြည်သားတို့အား (ကလေးကို အရိပ် အရောင် ပြတယ် ဖိုးလ နတ်သား) မျှသာ ဖြစ်လေသည်။

တိုင်းသူပြည်သားများမှာ ဤပညာရေးတွင် ဘာမျှပြောပိုင်ဆိုပိုင်ခွင့်မရှိ။

တိုင်းသူပြည်သား က မြောက်တင်သော ကိုယ်စားလှယ်အနည်းငယ်မျှ အုပ်ချုပ်ရေးတွင်ပါသော်လည်း တန်ခိုး အာဏာအလျဉ်းမရှိပေ။ တက္ကသိုလ်ကောင်စီ အစည်းအဝေးမှာ တစ်နှစ်တွင်တစ်ခါနှစ်ခါမျှ ပြုလုပ်၍ နာရီဝက် နှင့် အစည်းအဝေးမှ စာတမ်းများကို ၎င်းတို့ စီစဉ်သလို ဖတ်ပြပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသွားသည်က များလေသည် ဟု ကျွန်ုပ်တို့ကြားရလေသည်။

အချို့က မြည်မာပြည်ပညာရေးစနစ်တွင် ပညာတော်သင်စေလွှတ်ခြင်းကို ညွှန်ပြကြ၏။ ပညာတော်သင် စေလွှတ်ခြင်း သည် စင်စစ်ကောင်းမွန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ပြည်တွင် အသုံးပြုသည့် စနစ်မှာ အလွန်ညံ့ဖျင်း နေသည်။ တစ်နှစ်လျှင် ပညာတော်သင် ၁၂ယောက် မက တစ်ထောက်စေလွှတ်စေကာမူ ယခု စနစ်အရ လွှတ်သောပညာသင်သူတို့မှာ တစ်ရာ မှ တစ်ယောက်မြန်မာပြည်အား အကျိုးရှိအောင် ပြုလုပ်နိုင် သည့် အရည်အချင်းရှိ မည်မ ဟုတ်ပေ။

ပညာတော်သင်စေလွှတ်သည် ဆိုသည်မှာ ဘိလပ်ကိုပို့ခြင်းကို သာဆိုသည်မဟုတ်။ တစ်စုံ တစ်ခုသော အတတ်ပညာထွန်းကားရာသို့ ထိုအတတ်ကို အပြီးတိုင်မြောက်သင်လိုသူအား စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သကြား လုပ်ငန်း သင်လိုသူအား သကြားလုပ်ငန်း အကြီး အကျယ်ပြုလုပ်ရာ ဌာနသို့လည်းကောင်း၊ လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေး အတတ်သင်လိုသူအား ထိုအတတ်ပြန့်ပွားရေး ဌာနသို့လည်းကောင်း အချုပ်အချယ် မရှိဘဲ စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်လေ သည်။ သို့မှာလျှင် တိုင်းပြည်ကြီးပွားနိုင်မည်။ ဤကား ကျွန်ုပ်ပညာနှင့် သခင်ပညာ ခွဲပြ ပုံတည်း။

မိဘများသို့

ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာပြည်ရှိ မိဘများထံသို့ ကျွန်ုပ်တို့ အစီရင်ခံလိုသည်။ ယခုခေတ်ကြီး သည်ကား အပြိုင်အဆိုင်ခေတ်ကြီးဖြစ်သည်ကို ၎င်းတို့သိရှိကောင်း သိရှိကြ ပါလိမ့်မည်။ အပြိုင်အဆိုင် ခေတ်ကြီးတွင် ဟောင်းနွမ်းသော နည်းစနစ်မျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အ ရှည်သဖြင့် မတည်တန့်နိုင်ပါ။ အစိုးရ ရာထူး ဌာနတို့အတွက်သာ မိမိတို့သားသမီးပညာ ရေး ကို ရှေးရှုပြု၍ ညွှန်ကြားခြင်း မပြုပါလင့်။ အမျိုးနှင့် တိုင်းပြည် အကျိုးရှိစေမည့်လုပ်ငန်း များကို မိမိတို့သားသမီးများ ပြုလုပ်ခြင်းကို တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်းမပြုဘဲ အားပေးကြစေ လိုပါ သည်။

ငွေအင်အားပြည့်စုံလျှင် မိမိတို့၏ သားသမီးများနှင့် သင့်တော်မည့် တိုင်းပြည်သို့ စေလွှတ်ခြင်းက ဤတက္ကသိုလ်သို့ချည်း စေလွှတ်ခြင်းထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယူဆ မိပေသည်။ ဥပမာ ဆိုသော် ဂျပန်ပြည်သည် ယခုအခါတွင် စက်မှုပညာတွင် အလွန်ထွန်း ကား၍ အခြားတိုင်းပြည်များထက် ရာခိုင်နှုန်း ၅၀မျှ ပိုမို၍ ဂျပန်ဖြစ်ကုန်ပစ္စည်းတို့ကို နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့နိုင်လေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား ဂျပန်ပြည် သို့ မိမိတို့၏ သားသမီးများကို ပညာသင်စေလိုလျှင် ဤတက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်သည်ထက် အကျိုးရှိ မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သိရသလောက်မှာ ဂျပန်ပြည်တွင် ပညာသင်ကြားရသည့် စားရိတ်သည်လည်း အလွန်ဆုံး တစ်လလျှင် ၁၀၀၊ ၁၅၀မျှ ကျမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင် ကြားရသည့် စားရိတ်နှင့် များစွာမကွာပေ။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့တစ်သက်မျှ ကောင်းစားသည် ကို မကြည့်ရှုဘဲ နောင်လာ နောင်သား များ၏ အကျိုးကို မျှော်ကိုး၍ မြန်မာပြည်ရှိ မိဘများ သည်မိမိတို့၏ သားသမီးတို့အား ကမ္ဘာတစ်ဖက်စွန်းပင် ဖြစ်စေကာမူ သောကနှင့်သံယော ဇဉ်ကို ဘေးချိတ်၍ စွန့်စားသင့်သည်။ ပညာရှိစေ သင့်သည်။ စီးပွားရှာစေသင့်သည်။ ဤသည်သာလျှင် ယခုခေတ်နှင့်ညီသော နည်းလမ်း ဖြစ်ပေသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ ကိုအောင်ဆန်းတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝက တက္ကသိုလ်အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း တွင် ရေးသားသော ကိုလိုနီ ခေတ် နှင့် ပက်သက်သော ဆောင်းပါးဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်ကရေး သားသော မူရင်းသတ်ပုံအတိုင်း ဖော်ပြ ထားပါသည်။

စာကိုး။ ။ အိုးဝေ၏ ရွှေရတုအဆင့် လက်ရွေးစင်စာအုပ်၊ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ အိုးဝေစာ ပေတိုက်။

+++++

နောက်ဆုံးစကား မိန့်မြွက်ကြား

(ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်သည် မကွယ်လွန်မီ ရက်သတ္တပတ်ဖြစ်သော ၁၉၄၇ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၃ရက် နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ မြို့ကတော်ခန်းမဆောင် အပြင်ဘက်မှနေလျက် လူထု ပရိတ်သတ်ကြီးအား ဟောကြား သွားသော အောက်ပါမိန့်ခွန်းစကားသည်ကား "အပ္ပမာဒေန ဘိက္ခဝေ သမ္မာဒေထ" ဒေသနာဗမ္မ နှင့် အညီ "တိုင်းရင်းသားအပေါင်းတို့... မမေ့မလျှော့ကြကုန်လင့် အသိတရားနှင့် ပြည့်စုံကြကုန်" နောက်ဆုံးသတိပေးသွားသည့် မိန့်ခွန်းစကားပင်တည်း။)

ရည်ရွယ်ချက်အဓိက ရည်ညွှန်းပြ

ယနေ့အစည်းအဝေးကတော့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်အမတ်တွေ ကိုယ့်နယ်ဆိုင်ရာ ပရိတ်သတ်ကို တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို အစီရင်ခံဖို့ အလုပ်ခိုင်းတာကဖြစ်လာတဲ့ အစည်းအဝေးပါပဲ။ တခြားနိုင်ငံတွေမှာ လွှတ်တော်အမတ်တွေ ရယ်လို့ တိုင်းပြည်က တင်မြှောက် လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီလွှတ်တော်အမတ်တွေက လွှတ်တော် အစည်းအဝေးမရှိတဲ့အခါ မျိုးမှာ မိမိတို့ အားလပ်ချိန်ရသမျှ အတောအတွင်းမှာ မိမိတို့ ရွေးကောက်တင်မြှောက်လိုက်တဲ့ နယ်ကိုပြန်သွားပြီးတော့ သူတို့ လွှတ်တော်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ် ဘာလုပ်ခဲ့တယ်အစရှိသည်ဖြင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကိုယ့်နယ် ကို ပြန်ပြီး အစီရင်ခံတဲ့ ထုံးစံရှိပါတယ်။ အဲဒီထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း ဗမာပြည်မှာလည်းပဲ ဒီထုံးစံ ဖြစ်စေချင်တဲ့ အတွက် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ တိုက်တွန်းချက်အရ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်အမတ်တွေက ကိုယ့်နယ် ဆိုင်ရာ လူတွေကို ပြန်ပို့ အစီရင်ခံတဲ့ အဓိပ္ပာယ် မပါတော့ဘဲ နိုင်ငံရေးရှင်းတမ်း တရားပွဲတွေ လုပ်လာကြတယ်။ အခုလည်းပဲ ဒီနေ့ကျင်းပတဲ့ နိုင်ငံရေးရှင်းတမ်းတရားပွဲကြီး ဖြစ်လာရတယ်။ ယနေ့ နိုင်ငံရေးရှင်းတမ်းဟာ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအနေဖြင့်သာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရန်ကုန်မြို့နယ် တစ်နယ်ကနေပြီး တင်မြှောက်လိုက်တဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် အမတ်အဖြစ်နဲ့ထားပြီး ကျွန်တော် အခု စကားပြောလိုက်ပါတယ်။

တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ထင်ရှားပေါ်

ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဆိုတာ ရှေးတုန်းက ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ လူတွေ အနည်းအကျဉ်း ကြားဖူးပေမဲ့ ဒီတစ်ခါမှပဲ တိုင်းပြည်ရဲ့ လူတွေက ရွေးကောက်တင်မြှောက်ရပြီးနောက် တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ဆိုတာဟာ ရှေးတုန်းက လုပ်နေကျ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်ပဲလို့ ထင်နေကြတဲ့ လူတွေ အမြောက်အမြားရှိကြတယ်။ ပထမရှေးဦးစွာ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ သေသေချာချာ ကျကျနန ရှင်းလင်းပြောပြလိုပါတယ်။ အခုကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော် ဘာလဲဆိုတာ သေသေချာချာကျကျနန ရှင်းလင်းပြောပြလိုပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ရယ်လို့ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်ပေါ်လာသလဲ ဆိုရင် အမတ်တွေစုံပြီး ဒီရန်ကုန်မြို့မှာ စုဝေးကြပြီးတဲ့ နောက် ဇွန်လဝရက်နေ့မှာ စတင်ကျင်းပတဲ့နေ့ကစပြီး တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဆိုတာ ဖြစ်လာခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒီအရင်တုန်းက ရွေးကောက်ပွဲပြီးပင်ပြီးငြားသော်လည်း တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ရယ် လို့ အဖွဲ့ကို မဖွဲ့စည်းနိုင်သေးပါဘူး။

သို့သော်လည်းပဲ ဒီတိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဟာကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးရာဇဝင်မှာ အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် တစ်မျိုးဖြစ်နေပါတယ်။ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် တွေဟာ တခြားနိုင်ငံ တွေမှာလည်းပဲ အသီးသီးပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလိုပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ အခါမှာလည်းပဲ အဲဒီတိုင်းပြုပြည် တွေရဲ့ အခြေအနေအရ အမျိုးမျိုးပဲပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ထုံးတမ်း သက်သေသာဓကတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ သဘောတရား

သက်သက်နဲ့ ကြည့်ပြီးပြောရမယ်ဆိုရင် တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော် ဘာအတွက် ပေါ်ပေါက်လာရသလဲဆိုရင် တိုင်းပြည်အသစ်တည်ဖို့ တိုင်းသစ်ပြည်သစ် နိုင်ငံသစ် တည်ထောင်ဖို့အတွက် ပေါ်ပေါက်လာ ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာစာပေမှာ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာအစဆိုးပြီးတော့ စတဲ့အခါတုန်းက မဟာသမ္မတ မင်းမြောက်ကြတယ် ဆိုပြီးတော့ လူတွေ၊ ကိုယ်စားလှယ်တွေ စုရုံးပြီးတော့ အဲဒီအစည်းအဝေးမျိုးဟာ ကမ္ဘာကြီးမှာ ပထမဆုံး တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ရယ်လို့ ဆိုရမှာဘဲ။ အဲဒီတော့ အဲဒီလိုပဲ နိုင်ငံအသစ်တည် ထောင်စရာ ရှိတဲ့အခါ မှာ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဆိုတာ ပေါ်လာစမြဲပဲ။

လွှတ်တော်ဆိုခြား အစားစား

နိုင်ငံအသစ်ဆိုတဲ့ သဘောကတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို တခြားနိုင်ငံက နေပြီးတော့ အုပ်စိုး လွှမ်းမိုးထားလို့ အဲဒီလို အုပ်စိုး လွှမ်းမိုးခြင်းကို တွန်းလှန် ပယ်ချပြီးနောက် မိမိတို့တိုင်းပြည် မိမိတို့ အစိုးရ ကိုယ့်မင်း ကိုယ့်ချင်း တည်ထောင်ဖို့အတွက် တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် လုပ်တာတစ်မျိုး။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သတင်းစာတွေထဲမှာ ခဏခဏ ဖတ်နေရမှာပဲ။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံခေါ်တဲ့ အဲဒီနိုင်ငံကြီး ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ် သုံးဆယ်လောက်က တော်လှန်ရေးအကြီးအကျယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလို တော်လှန်ရေး ပြီးတဲ့ နောက်သူလည်း နိုင်ငံသစ်ဖြစ်လာတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ခေတ်ဟောင်း ခေတ်ဆွေးကို မှီခိုနေတဲ့ ဇာဘုရင်စံနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ တိုင်းပြည်ဟောင်း၊ စံနစ်ဟောင်းကို တော်လှန် တွန်းဖယ် ပစ်ပြီးတဲ့နောက်

အသစ်ကျပ်ချွတ်ပြန် ပြီးတော့ တိုင်းပြည်ကို စံနစ်တစ်မျိုးနဲ့ တည်ထောင်တဲ့ အတွက် ကြောင့် အဲဒီနိုင်ငံသစ်က တစ်မျိုးဖြစ်တယ်။ ဒီနိုင်ငံသစ်ကတော့ အခြားလူမျိုးခြားအောက်မှာ ရောက်ပြီးမှ ဖြစ်လာတဲ့ နိုင်ငံသစ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်လူမျိုးဖြစ်တဲ့ လူတန်းစားအချင်းချင်း ချုပ်ချယ်လွှမ်းမိုးမှုမှာ လွတ်မြောက် လာပြီးတဲ့နောက် နိုင်ငံသစ်တည်ထောင်ခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ နိုင်ငံသစ်ဆိုတာ အကြမ်း အားဖြင့် အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်ကို လက်အောက်ခံနိုင်ငံတွေအဖို့မှာ နိုင်ငံသစ် ဆိုတဲ့ သဘောဟာ လူမျိုးခြားများရဲ့ လက်အောက်က လွတ်မြောက်လာပြီး တဲ့နောက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်း ကိုယ့်အစိုးရနဲ့ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း တည်ထောင်တာကို ကျွန်တော်တို့ အဖို့မှာ နိုင်ငံသစ်လို့ဆိုရတယ်။ သို့သော် လွတ်လပ်နေတဲ့ နိုင်ငံတွေဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ယုလူမျိုးအချင်းချင်း အုပ်စိုးတဲ့ တိုင်းပြည်တွေမှာတော့ ရှိနေတဲ့ အစိုးရစနစ်အဆောက်အဦ တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲဖျက်ဆီးပြီးတဲ့နောက် အသစ်ကျပ်ချွတ်စံနစ်တစ်မျိုးနဲ့ တိုင်းသစ်နိုင်ငံသစ် တည်ထောင်ပုံကတစ်မျိုး၊ အဲလိုနှစ်မျိုးရှိတဲ့အခါမှာ အဲဒီနှစ်မျိုးစလုံး ပေါ်ပေါက်တဲ့ အချိန်အခါမျိုးမှာ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဆိုတာ ထုံစံအားဖြင့် ပေါ်လာစမြဲဖြစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပေါ်လာစမြဲဖြစ်သလဲဆိုရင် အဲဒီလို တိုင်းပြည်သစ် နိုင်ငံသစ်ဖြစ်နေတော့ ပြန်ပြီး ဥပဒေ၊ စံနစ်တွေ အကုန် အသစ်ပြန်ပြီးတော့ ရေးဆွဲရမှာဖြစ်တော့ အခြေခံကစပြီး ပြုလုပ်ရမဲ့ အတွက်ဖြစ်ပါတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် ရှိနေတဲ့အိမ်ဟောင်းကို ပြင်ရန်အလုပ်မဟုတ်ဘဲ တစ်အိမ်လုံး ဖျက်ဆီးပြီးတဲ့နောက် အဲဒီ ဖျက်ထားတဲ့ နေရာမှာ ထပ်ပြီး အိမ်သစ် ဆောက်တာနဲ့တူပါတယ်။ အဲဒီလို အိမ်အသစ်ဆောက်တဲ့အခါမှာ ဒီအိမ်သစ် ကို ဘယ်လိုစနစ် ဘယ်လိုစီမံကိန်းမျိုးနဲ့ တည်ဆောက်မယ်ဆိုပြီးတဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ဗိသုကာ အတတ်ဆရာ တွေက ပထမဦးစွာ အိမ်ပုံစံတွေ ရေးဆွဲပြီး ဒီပုံစံအရ ငွေဘယ်လောက် ကုန်ကျမယ်ဆိုတာ တွက်ချက်၊ သေသေချာချာ နေ့ကောင်းရက်မြတ်ရွေးပြီးမှ အိမ်သစ်ဆောက်သလိုပဲ။

အခု ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအသစ်ကို ပြန်ပြီး တည်ထောင်ဖို့အတွက် တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်က ပြန်ပြီး ဥပဒေသစ်စနစ်သစ်တွေ စီစဉ်ရေး ဆွဲရပါလိမ့်မယ်။ စီမံကိန်း ချရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို တိုင်းပြည်သစ် နိုင်ငံသစ်ပုံစံဟာ ဘယ်လိုရှိသင့်တယ်ဆိုတာ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်က ဆုံးဖြတ်ရမမြဲပဲ...။ ဒါ့ကြောင့် တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ရဲ့ တာဝန်ဟာ နိုင်ငံသစ်ထူထောင်ဖို့ တာဝန်ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်မျိုးဟာ သာမန်အားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင် ဘယ်တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်မဆို အချုပ်အာဏာ နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်မျိုးသာ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ယခုအခါ နိုင်ငံသစ် တည်ထောင်ရမယ်...။ တည်ထောင်ရအောင် ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီ...နိုင်ငံသစ်ကို တည်ထောင်ဖို့အတွက် ပေါ်ပေါက် လာတဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ဟာ အချုပ်အခြာနဲ့ ပြည့်စုံဖို့လိုပါတယ်။ အဲဒီလို အချုပ်အခြာ နဲ့မပြည့်စုံရင် ကိုယ်တည်ချင်တဲ့ နိုင်ငံမျိုးကို တည်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ယခုကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဟာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး ရာဇဝင်မှာအတော် ကလေး ထူးဆန်းတဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော် အခြေအနေနှင့် ကွာခြားနေတဲ့အချက်တွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို ကွာခြားမှုတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဟာလည်း ထူးခြားနေတဲ့ အကြောင်းတွေ ရှိပါတယ်။

ပြင်သစ်ပြည်မှာပုံပမာ

ဥပမာ....၊ အခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ ပြင်သစ်ပြည် မှာ ဟိုးရေးအခါတိုန်းက တော်လှန်ရေးဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ပေါ်လာခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလိုပေါ်လာတဲ့အခါမှာ ဒီတိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ဟာ အာဏာရပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ အခုတစ်ခါ ဒီစစ်ကြီးပြီးတဲ့နောက် ဒီပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးအတောအတွင်းမှာ ပြင်သစ်တွေဟာ ဂျာနမာန်တွေကို ပြန်ပြီး တွန်းလှန်မောင်းထုတ်ပြီးတဲ့နောက် တိုင်းပြည်မှာ ပြန်ပြီးတော့ ဂျင်နရယ်ဒီဂေါ အစရှိသဖြင့် ပြန်ပြီးရောက်လာတဲ့အခါ သူတို့တိုင်းသစ်ပြည်သစ် နိုင်ငံသစ် ထူထောင်ရတယ်။ အဲဒီလိုထူထောင်တဲ့အခါမှာ တည်ထောင်ဖို့ရာအတွက် တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ဆိုတာ ထပ်ပြီးတော့ လုပ်ရတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့ တိုင်းပြုပြည် ပြုလွှတ်တော်မျိုးဟာ အာဏာ ရပြီးသား တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ဖြစ်တယ်။ အာဏာရပြီးသား တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဟာ မိမိတို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ကနေ ဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှကို ချက်ချင်း အတည်

ဖြစ်စေပြီးတော့ တစ်တိုင်းပြည်လုံး က အာဏာစက်တည်အောင် ချက်ချင်းလုပ်နိုင် တယ်။

အမေရိကန် ပမာစံ

အမေရိကန်မှာဆိုရင် ပထမရှေးဦးစွာ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှာ သူတို့လူတစ်မျိုးတည်း အဖြစ် နေကြပြီးတဲ့နောက် အင်္ဂလိပ်မှာရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို မကျေနပ်လို့ သူတို့တော်လှန်ပြီးတော့ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲတွေ စစ်ပွဲကြီးတွေဆင်နွှဲပြီးတဲ့ အခါကျတော့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ကျင်းပတဲ့ အခါတုန်းက သူတို့မှာ အာဏာရပြီးသား အခြေအနေမှာ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ကျင်းပတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကတော့ အခုတိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ကျင်းပနေတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် တို့ တိုင်းပြည်က အာဏာရပြီးသား အခြေအနေတော့မဟုတ်သေးပါဘူး။

အိုင်ယာလန်ကို ပမာစံ

ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ရဲ့ အခြေအနေဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် တောင်ပိုင်း အိုင်ယာလန်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်၂၇နှစ် လောက်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ တူပါတယ်။ အဲဒီ အိုင်ယာလန် မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခြေအနေမျိုးက ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုရင် ပထမအင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ကမ္ဘာစစ်ကြီး အတောအတွင်းမှာ ဆူပူပုန်ကန်တော်လှန်တာတွေဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ စစ်ကြီးပြီးတဲ့ နောက် သူပုန်ကီစွတွေဟာ ရပ်စဲသွားတယ် အဲဒီရပ်စဲသွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ တစ်ခါ အင်္ဂလိပ်အစိုးရနဲ့ အိုင်ယာလန် ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး စာချုပ်ချုပ်ကြတယ်။ အဲဒီစာချုပ်ချုပ်ပြီးတဲ့နောက်

သူတို့ တိုင်းပြု ပြည်ပြု လွှတ်တော်ဆိုတာ သူတို့ လုပ်တယ်။ လုပ်တဲ့အခါမှာ အိုင်ယာလန်ပြည်ဟာ အာဏာ မရသေးဘူး။

ဟိုအိုင်ယာလန်တုန်းက ပေါ်တဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်မျိုး ကတော့က အမှန်စင်စစ် ဒိုမီနီယံ အဆင့်အတန်း ဖြစ်တဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမျိုးကိုသာ ရေးဆွဲဖို့ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်းပဲ ကျွန်တော်တို့ အခုရထားတဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ကတော့ ကိုယ်ကြိုက်ရာ ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို အင်အားစိုးရက သဘောတူပြီးသား ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာ မှာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ထက် တစ်ပန်းသာနေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ တော့က ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဟာ အဲဒီအခြေအနေမျိုးမှာ ပေါ်လာပြီးတော့ ဒီလိုထူးခြား တဲ့ အချက်တွေရှိပါတယ်။

အိန္ဒိယတိုင်း ယှဉ်ကာနိုင်း

ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်က အချုပ်အခြာ အာဏာ မရသေးဘူး။ မရသေးဘူးဆိုတာက ရအောင်လုပ်တဲ့နည်းအမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ဒါတွေက ကျွန်တော်နောက် ပြောပြပါဦးမယ်။ ဥပဒေသဘောကို ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဟာ အချုပ်အခြာအာဏာ မရသေးဘူး။ အချုပ်အခြာအခွင့်ရဲ့ အဆင့်အတန်းသာရသေးတယ် (Status) အဆင့်အတန်းကသာလျှင် ကျွန်တော်တို့ အချုပ်အခြာအာဏာလွှတ်တော်ရဲ့ အဆင့်အတန်းကရတယ်။ ရတဲ့သဘောက ယခု တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော် လုပ်ကြတယ်ဆိုရင် ဒီတိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ကို ဘုရင်ခံလာပြီးတော့ ရိုးရိုး

ဥပဒေပြုလွှတ်တော်လို စကားမပြောနိုင်ဘူး။ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်တွေလို စကားမပြောနိုင်ဘူး။ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်မှာ သူလာပြီး နားထောင်ချင်တယ်ဆိုရင် ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ နားထောင်နိုင်တယ်။ ဘုရင်ခံအဖြစ်နဲ့ကလာပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာလုပ်ပါညာလုပ်ပါဆိုပြီး မပြောနိုင်ဘူး။ ရိုးရိုး ဥပဒေပြုလွှတ်တော်ဆိုရင် သူလာပြီး စကားပြောနိုင်တယ်။ အခုအချုပ်အခြာ အခွင့်နဲ့ အဆင့်အတန်းသဘောမျိုးရောက်တော့ကာ ဒီတိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဟာ သူ့ဟာသူ လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိတယ်။ အဲ့ဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိတဲ့အတွက် (Status) အဆင့်အတန်းမှာ အချုပ်အခြာသဘောမျိုးရှိတယ်။

အဲ့ဒီလိုဖြစ်နေတော့ အိန္ဒိယပြည်က တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အခြေအနေတုန်းက ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်နဲ့ မခြားနားဘဲ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေမျိုးရှိတယ်။ အခုတော့ အိန္ဒိယပြည်မှာ ပေါ်ပေါက်မဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုပြီး အဆင့်သာသွားတယ်။ ဘယ်လိုသာသွားမလဲဆိုရင် အချုပ်အခြာအာဏာ အဆင့်အတန်းမှာသာမကဘဲနဲ့ အာဏာပါရတဲ့ အခြေအနေမျိုးရောက်သွားတယ်။ အဲ့ဒီတော့ ကျုပ်တို့ထက်သာတဲ့ဘက်ကလည်း သာတယ်။ သို့သော်လည်း သူတို့ လျော့တဲဘ်ကလည်း ဘယ်လိုလျော့သလဲဆိုရင် သူတို့ကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ဒိုမီနီယံပေးတဲ့အခါမှာ ဒိုမီနီယံအဖြစ်နဲ့ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေရမလဲဆိုရင်ဟိန္ဒူ၊ မူဆလင် စေ့စပ်တဲ့နေရာမှာ ကြာရင် ကြာသလောက်

နေရမယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက မပေးချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အချင်းချင်း မတည့်လို့ နေရတာဖြစ်တယ်။

တစ်နှစ်ကတိစောင့်ကာကြည့်

အဲဒီတော့က ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်ရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က ၁၉၄၆ ခု ဇန်နဝါရီလမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ပထမ ဖဆပလ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ညီလာခံ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးက ဗမာနိုင်ငံဟာ လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို လိုချင်တယ်၊ ဘယ်လို ဒိုမီနီယံ (Dominion) ကိုမှ မလိုချင်ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက်အဖြစ်နဲ့ အတိအလင်း ကြေငြာခဲ့တယ်။ အဲဒီကတော့ အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် တို့ မေလအတွင်းမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ဖဆပလပဏာမညီလာခံမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗမာပြည်ကြီးကို လုံးဝ လွတ်လပ်ပြီး အချုပ်အခြာအာဏာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သမ္မတနိုင်ငံအဖြစ်နဲ့ တည်ထောင်မယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဒီတိုင်းပြုပြည်ပြုလွတ်တော်ကြီးမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တင်သွင်းပြီးတော့ ကာ အချုပ်အခြာအာဏာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သမ္မတနိုင်ငံ တည်ထောင်မယ်ဆိုပြီး တင်သွင်းလို့ ဆုံးဖြတ်တောင် ပြီးပြီ။ ဒီတော့ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်လုပ်တဲ့ အလုပ်က အင်မတန်ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တိုင်းပြည်ကို ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို ရအောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ကို ကြေငြာထားတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ရအောင်လုပ်မယ်ဆိုတာ လုပ်နေရက်ပဲ။ တစ်နှစ်လည်း မပြည့်သေးပါဘူး။ သို့သော် ပြည့်တယ် မပြည့်တယ်ဆိုတာမျိုးကတော့

အလျော့အပို နည်းနည်း ရှိချင်ရှိမယ်။ သို့သော်လည်း အဲဒီလို အချိန်အခါမျိုးမှာ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်က ဗမာပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ရအောင်မလုပ်နိုင် သေးဘူးဆိုလို့ ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ထစ်တက် ချင်တက်ရမယ်။ အဲဒီ အချိန်အခါကို မရောက်သေးဘူး။ အချိန်စေ့လို့ ဗမာပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ရအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကတိပျက်တယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်အခါလည်း မရောက်သေးဘူး။

အဲဒီအချိန်အခါထိ လွတ်လပ်ရေးကို အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ရအောင် ကြိုးစားနေတယ်။ ကြိုးစားနေရတဲ့ အတိုင်း ဒီလိုလုပ်နေတဲ့လုပ်ငန်းဟာ အောင်မြင်မလား မအောင်မြင်ဘူးလားဆိုတာ အခုနေအခါမှာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အချိန်လိုပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ မပြီးသေးဘူး။ အလုပ်တွေ ပြီးလာတဲ့နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်း ဟာ အောင်သလား မအောင်သလားဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မြင်မှာပဲ။ အဲဒီလိုမြင်လာတဲ့အခါ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ဟာ ဘယ်လို အဖွဲ့ချုပ်မျိုးလဲ။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာကို မြင်လာမယ်။ အခုနေအခါမှာ ကျွန်တော်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။

ကျုပ်တို့အစိုးရလုပ်တဲ့ အချိန်အခါမျိုးမှာဖြစ်နေပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ချို့ယွင်းချက်တွေ အမြောက်အများ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်သိတယ်။ ဘယ်အစိုးရမှ ချို့ယွင်းချက်မရှိတဲ့ အစိုးရဆိုတာ မရှိဘူး။ တိုင်းပြည်မှာ စေတနာထားပြီးတော့ကာ တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး လုပ်လာခဲ့တာ တိုးတက်သ လား။ မတိုးတက်ဘူးလားဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ပါ။

နောက်ရက်များမကြာခင်လောက်ဆိုရင် သခင်နု ပြန်လာလို့ နောက်ရက် တော်တော်လေး ကြာလို့ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ တိုင်းပြည်ကို အတိအ လင်း ကြေညာနိုင်တဲ့ စာတမ်းမျိုး ထုတ်နိုင်ပါလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီတော့ကာ ကျွန်တော်တို့ဟာ လွတ်လပ် ရေးလုပ်ငန်းမှာ ဘယ်ထိအောင် စခန်း တက်လာပြန်ပြီ။ တိုင်းပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းမှာ ဘယ်လို စခန်းတက်လာပြီ ဆိုတာ အစရှိသဖြင့် ခင်ဗျားတို့ မြင်ရပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီတိုင်းပြည်ပြန်လည်ထူထောင်တဲ့ လုပ်ငန်းမှာတစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့်တက်လာကာ လွတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ဆင့်တက်လာတာကို ရက်များမကြာခင် ခင်ဗျားတို့မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ တွေကို မြင်ရရှိတင်မကဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအစိုးရနဲ့ အရင်တုန်းကရှိတဲ့ အစိုးရတွေ အကုန်လုံးယှဉ်ပြီး ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောရဲတယ်။ အရင်တုန်းက ကျုပ်အတိအလင်းပြောတယ်။ လာဘ်စားတဲ့ တူတွေရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘာပြောဦးမလဲ။ အဲဒီလိုလူတွေက အခုနေအခါမှာ တိုင်းပြည်ကို မိမိတို့ပါတီ ပြန်ပြီး အာဏာရအောင် ခြေထိုးကြတယ်။ ခြေထိုးကြတဲ့ကိစ္စမှာ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြစ်ကြတဲ့ လူတွေဟာ စေတနာပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်တဲ့ရန်သူ နံပါတ် ၁ တွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီရန်သူနံပါတ် ၁ တွေကို ခင်ဗျားတို့ ထောက်ခံချင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ခင်ဗျားတို့လည်ပင်း ခင်ဗျားတို့ပဲ ကြိုးကွင်းတပ်ကြပေတော့။

ကျုပ်တို့ဟာ ဒီတိုင်းပြည်မှာ အစိုးရဖြစ်အောင် အတင်းအဓမ္မလုပ်လာလို့ အစိုးရဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည်လူထုရဲ့ ထောက်ခံမှုကြောင့်

ကျုပ်တို့အစိုးရဖြစ်နေတာပဲ။ တိုင်းပြည်လူထု ယုံကြည်မှုမရှိဘူး.. မကြည်ညိုဘူး ဆိုရင် ကျုပ်တို့လည်း တွယ်မနေပါဘူး။ ထွက်မှာပါဘိ။ သို့သော်လည်း တစ်နှစ်လောက် ကျုပ်တို့ကိုစောင့်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ဟာ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ။ ရာဇဝင်ထဲ အရေးခံရမဲ့လူတွေ လား၊ ရာဇဝင်မှာ အဆဲခံရမယ့် လူစားတွေလားဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် သိပါလိမ့်မယ်။

လွတ်လပ်ရေးအဓိပ္ပာယ် သိကြဖွယ်

ဒီတော့ကာ လွတ်လပ်ရေးဆိုလို့ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြဦးမယ်။ လွတ်လပ်ရေးဆိုတိုင်း ပဒေသာပင်မြေက မပေါက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းပြခဲ့ချင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ့်နှယ်စိတ်ကူးကြသလဲ။ ပဒေသာ ပင် နေ့ချင်းညချင်း ပေါက်တော့မလို ခင်ဗျားတို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်။ တချို့ကလည်း ဂျပန်ခေတ်တုန်းက လွတ်လပ်ရေးရပြီဆိုပြီး ဘာလုပ်ကြသလဲဆိုရင် ဟင်္သာတနယ်ဘက်မှာတွေ့ခဲ့တယ်။ လွတ်လပ်ရေးရ တယ်ဆိုပြီး လူတကာသွားတဲ့လမ်းပေါ်မှာ ဆေးလှန်းတယ်။ အဲဒါ လွတ်လပ်ရေးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဟာ က လမ်းသွား လမ်းလာလုပ်တဲ့ လူတွေကို နှောင့်ယှက်ရာရောက်တယ်။ လွတ်လပ်ရေးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် က ကိုယ် တစ်ယောက် ကောင်းစားဖို့ဖြစ်စေ၊ လူတစ်မျိုးလုံးကောင်းစားဖို့ဖြစ်စေ၊ တခြားလူတွေရဲ့အကျိုး ကို မထိခိုက်ဘဲ နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ့်အကျိုးအတွက်လုပ်နိုင်တာ လွတ်လပ်ရေးပဲ။

ကိုယ့်စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့နေရာမှာ

တခြားလူတွေရဲ့အနှောင့်အယှက်မရှိစေရဘူး။ တခြားလူတွေရဲ့ အကျိုး ကို လည်း မထိခိုက်ဘူး။ တိုင်းပြည်ကိုလည်း မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်

လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရှိရမယ်။ အဲဒီတော့ တခြားလူတွေကို နှောင့်ယှက်တဲ့လွတ်လပ်ရေးဟာ လွတ်လပ်ရေးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို (License) ရမ်းကားမှုလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီတော့ လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သဘောမျိုး မဟုတ်ဘူး။ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်တယ်။ လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါ တိုင်းပြည်မှာ ပိုပြီး စည်းကမ်း ရှိဖို့လိုတယ်။ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့လုပ်ကြမှ လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ တကယ်ရမယ်။ လွတ်လပ်ရေး ကြောင့် အခွင့်အရေးရလာတဲ့အခါ အခွင့်အရေးတွေ ပိုရတာတွေလည်း ပိုလာလိမ့်မည်။

ဒီတိုင်းပြည်ကို အင်္ဂလိပ်က အုပ်ချုပ်နေတုန်းက ဒီတိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်ဖို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ တာဝန် ဖြစ်တယ်။ ဗမာ ပြည် လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါမှာ ဗမာပြည်ကိုကာကွယ်ရမဲ့ တာဝန်ဟာ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ဖြစ်လာ မယ်။ အရင်တုန်းကလို အေးအေးဆေးဆေးနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အစိုးရလုပ် တဲ့ လူတွေက တိုင်းပြည်ကာကွယ်ဖို့အတွက် ဗမာပြည်မှာ စစ်သားတွေ နည်းတယ် ဆိုရင် ဗမာတိုင်း၊ ဗမာတိုင်းအရွယ်ရောက်တဲ့ လူတွေမှန်သမျှ ကျန်းမာဘဲ လူမှန်ရင် စစ်ထဲမဝင်မနေရ။ စစ်မှုမဝမ်းမနေရ ဆိုပြီး စံနှစ်နဲ့ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ နှစ်နှစ်တန်သည်ဖြစ်စေ သုံးနှစ်တန်သည်ဖြစ်စေ စစ်ထဲမှာဝင်ရမယ်။ တိုက်ချင်မတိုင်ချင် ဝင်တိုက်ရမှာဘဲ။ အဲဒီဟာ လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါမှာ ဖြစ်မဲ့ တာဝန်မျိုး ပါပဲ။ အဲဒီလို ပဲ ဒီတိုင်းပြည် လွတ်လပ်တဲ့အခါမျိုးမှာ ယိုးဒယားပြည်လို ဖြစ်ချင်သလား။ တူရကီပြည် လိုဖြစ်ချင်သ လား။ အမေရိကန်ပြည်လို ဖြစ်ချင်သလား။ အင်္ဂလိပ်ပြည်လို

ဖြစ်ချင်သလား။ ဆိုဗီယက်ပြည် လို ဖြစ်ချင် သလား။ အဲဒီလိုဖြစ်ချင်တာတွေဟာ တိုင်းပြည်မှာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ မဖြစ်ဘူး။

ကြီးကြီးကုတ်ကုတ် လိပ်တွေလုပ်

အဲဒီတော့ကာ ဘိလပ်မှာစစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါမှာ အင်မတန်မွဲနေတယ်။ မွဲနေတယ်ဆိုရင် အရင်တုန်းက သူတိုင်းပြည်က ထွက်တဲ့ကုန်က သူတိုင်းပြည်ကို ဝင်တဲ့ကုန်ထက် အဆပေါင်းများစွာပိုပြီးများနေတယ်။ အဲဒီလို များနေတဲ့အတွက် သူတိုင်းပြည်က လူတွေကို အတော်ကြီးချောင်ချောင်လည်လည် ဖြစ်အောင် ထား နိုင်တယ်။ ဒီစစ်ကြီးပြီးတဲ့နောက် အင်္ဂလိပ်အစိုးရအဖို့မှာဆိုရင် နိုင်ငံခြားမှာရှိနေတဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင် ငွေပင် ငွေရင်း စိုက်ထားတဲ့လုပ်ငန်းတွေကို အမေရိကန်ကိုရောင်းပစ်ရတယ်။ အကြွေးဆိုရင်လည်း ရွှေ ဒဂါး သန်းပေါင်း ထောင့်ငါးရာလောက်တင်နေတယ်။ အဲဒါတွေအပြင် နောက်ပြီးတော့ သူတို့တိုင်းပြည် မှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကလည်း အတော်ပဲ ကုန်သွားတယ်။

ကုန်ရုံတင်မကဘူး။ နိုင်ငံခြားနဲ့ ကုန်ကူးတဲ့ နေရာမှာ ထွက်ကုန်က ဝင်ကုန်ထက် အများကြီး နည်းနေတယ်။

ဒီတော့ စစ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ရှေးနဂိုအခြေအနေကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရအောင်ဆိုပြီးတော့ (တစ်နှစ်တည်းနဲ့ရဖို့၊ နှစ်နှစ်တည်း နဲ့ရဖို့မဟုတ်ဘူး။ လေးနှစ် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ် အဲဒီလိုလုပ်ယူရမယ်) အဲဒီလိုလုပ်တဲ့ကိစ္စမှာ "ရှင်နည်းရာ အဂ္ဂလူထွက်"ဆိုသလို ဖြစ်နေတယ်။ အင်မတန်ပဲ ရာသီဥတုက ဆိုး ဝါးပြီးတော့ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း အကြီးအကျယ်ပျက်စီးတယ်။ သူတို့ရဲ့စီးပွားရေး အခြေအနေ ကို ထိခိုက်

နေတော့ကာ နဂိုအခြေအနေကို အမြန်ဆုံးပြန်ရအောင်ဆိုပြီး သူတို့ ဘာကြိုးစားနေသလဲ။ အင်္ဂလိပ်တွေ မဝယ်နိုင်ဘူး၊ မဝယ်ရဘူး၊ ဥပမာ အဝတ်အထည်တွေဆိုရင် အင်္ဂလိပ်ပြည်ကလုပ်တယ်။ အင်္ဂလိပ် တွေက လုပ်ပေးမယ့် အင်္ဂလိပ်တွေကို တစ်ကိုယ်ကို နှစ်ထည်သုံးထည်ထက်ပိုပြီး မဝတ်ရဘူး။ လိုသလောက် ထက် ပိုပြီးမဝယ်ရဘူး။ (ကူပွန်)ဆိုတာတွေ ပေးတယ်။ အဲဒီလိုပေးပြီးတော့ ရောင်းတယ်။ အဲဒီ(ကူပွန်)ရှိမှ ဝယ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုရောင်းချတယ်။ အဝယ်ခိုင်းတယ်။

နိုင်ငံခြား ကို ပိုတာတွေမှန်သမျှကို ပိုပြီးရောင်းတယ်။ နိုင်ငံခြားက ဘိလပ်ကိုသွင်းတဲ့ပစ္စည်းတွေကျ တော့ လည်း အရင်ကလို အရမ်းမဲ့မသွင်းခိုင်းဘဲ လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့သွင်းပြီးတဲ့နောက် နိုင်ငံခြားကသွင်း တဲ့ ပစ္စည်း တွေကို ချွေချွေတာတာနဲ့ အရင်ကထက် အများကြီးလျော့ပြီး အသွင်းခိုင်းတယ်။ လျော့ပြီး သုံးခိုင်း တယ်။ သူတို့ဆီမှာ အရင်တုန်းက စားရတဲ့ပေါင်မုန့်ဟာ အခုအခါမှာဆိုရင် အင်မတန်ကို လျော့ ပြီး စားရတယ်။ အခုနေအခါမှာ ဒီလိုလုပ်မှနောက် လေးငါးခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်ရှစ်နှစ်ရှိတဲ့အခါ အင်္ဂလိပ် ပြည် ဟာ နဂိုအခြေအနေကို ပြန်ရောက်ဖို့အကြောင်းရှိတယ်။ အဲဒီတော့ကာ အဲဒီလို ကျကျနနမလုပ်ဘဲ ဆိုရင် မရနိုင်ဘူး။ တိုင်းပြည်ထူထောင်ဖို့ဆိုတာ လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းပြည် ဖြစ်ငြားသော်လည်း အလုပ်လုပ် ရတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိစေချင်တယ်။

ချွေချွေတာတာ ရုရှားမှာ

ဆိုဗီယက်ယူနီယံဆိုတဲ့ တိုင်းပြည်ဟာ တော်လှန်ရေးလုပ်ပြီးတုန်းက စစ်အတောအတွင်းမှာလုပ်တဲ့ ကွန်မြူနစ် စံနစ်ဆိုပြီး လုပ်တယ်။ စစ်ကြီးပြီးတဲ့နောက် (New Economic Policy) ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ စီးပွားရေး စံနစ်နဲ့

လုပ်ရတယ်။ နောက်ငါးနှစ်စီမံကိန်းတွေ ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှာ လုပ်တယ်။ ငါးနှစ်စီမံ
ကိန်းတွေ လုပ်တဲ့အခါမှာ ပထမစီမံကိန်းလုပ်တုန်းက တစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ အခြေအနေ
အားလုံးကို ခြုံပြီး၊ ရှေ့ရှုပြီး လုပ်တော့ တစ်တိုင်း တစ်ပြည်လုံး ကောင်းဖို့
ရှေ့ရှုပြီးလုပ်ရတဲ့အတွက် လူတွေစားချင်တိုင်း မစားရ ဘူး။ ဝတ်ချင်တိုင်း
မဝတ်ရဘူး၊ နေချင်တိုင်း မနေရဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်နေရတယ် အဲဒီတော့
ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည် ကို ပြန်လည်ထူထောင်ကြမယ်ဆိုရင် (National
Planing)ခေါ်တဲ့ အဲဒီလို စီမံကိန်းမျိုးနဲ့မလုပ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်
ဘယ်တော့မှမကြီးပွားနိုင်ဘူး။ မထူထောင်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိစေ ချင်
တယ်။

အဲဒီတော့ ပဒေသာပင် မြေကပေါက်မလာနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့
အလုပ်လုပ်မှ ပေါက်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ နားလည်စေချင်တယ်။
လွတ်လပ်ရေးရပင် ရငြားသော်လည်း တိုင်းသူပြည်သားလူအများအ ပေါ်
ကျရောက် လာမဲ့တာဝန်တွေ ကျွန်တော်တို့မထမ်းဆောင်ချင်ဘူးဆိုရင်
ခင်ဗျားတို့ရမဲ့ လွတ်လပ်ရေးဟာ ဒီနေ့ ရပြီး နက်ဖြန်ခါ အခြားလက်ပြန်ပါ
သွားမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိစေချင်တယ်။ အဲဒီလို လွတ် လပ်ရေးရတဲ့ အခါမှာ
စီမံကိန်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လုပ်တောင်မှ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာမယ်။

ယိုးဒယားကိုရှု ပမာပြု

အဲဒီလို မလုပ်နိုင်လို့ရှိရင် ယိုးဒယားပြည်ရဲ့အဆင့်အတန်းတောင်မှ
မိမှာမဟုတ်ဘူး။ ယိုးဒယားပြည် ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံထဲမှာတော့ ညံ့ညံ့ပဲ။
သို့သော်လည်းပဲ ယိုးဒယားပြည်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဗမာ ပြည်နဲ့ စာရင် သာတာပဲ။

စစ်တပ်တွေ ကောင်းကောင်းရှိတယ်။ ရေတပ်တွေရှိတယ်။ လေတပ်တွေရှိ တယ်။
အဲဒီလို ဟာတွေ ယိုးဒယားပြည်က ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာတော့
အဲဒီလိုဟာတွေ မရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ သုညက စပြီး အကုန်လုံးပြန်ပြီး
အုတ်မြစ်ချပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာဖြစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ က တခြားနိုင်ငံတွေက
ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းရင် ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့က လေးငါးဆယ်လှမ်းလှမ်းမှ နောင်
ဆယ်နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကြာလို့ရှိရင် တန်းတူညီတူဖြစ်နိုင်မယ်။
တန်းတူညီတူ မဖြစ်သမျှ ကာလ ပတ်လုံး တိုင်းပြည်ကြီးဟာ
လွတ်လပ်တယ်ဆိုပေမဲ့လို့ ဟိုလူမြင်လည်း မျက်နှာချိုသွေးရ ဒီလူမြင်လည်း
မျက်နှာချို သွေးရတဲ့ နိုင်ငံမျိုးဖြစ်မယ့်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကို
အတိအလင်းပြောလိုက်မယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း
ညီညွတ်ရေး လူထုညီညွတ်ရေးရှိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ စားဖား တွေ ညီညွတ်ရေး ကို
မလိုချင်ဘူး။

အောင်သည်အထိ ကြိုးစားဘိ

အခုဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေအရ လွတ်လပ်ရေးကိစ္စကို
ခန့်မှန်းပြောရမယ်ဆိုရင် လွတ်လပ်ရေးဟာ ရဖို့ အခြေအနေတော့
တော်တော်ပဲများတယ်ဆိုတာ ပြောချင်ပါတယ်။ ပြောပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဗမာစကား
လည်း ရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားကတော့ Don't hollow till you out of the wood
သစ်တောမြက်မည်း အတွင်းက မထွက်မီခင် ငါတော့ဘေးလွတ်ပြီလို့ မအော်ပါနဲ့။
ခြင်္သေ့မင်း ဥပမာလိုပြောရမယ်ဆိုရင် ခြင်္သေ့ များဟာ သားကောင်ကို
လိုက်တဲ့နေရာမှာ ကြီးတာငယ်တာ ပဓာနမထားပဲ ကြီးကြီးငယ်ငယ် လုံ့ လစိုက်တဲ့

နေရာမှာ အဲဒီအတိုင်းပဲ လုံ့လစိုက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီထုံးစံအတိုင်း ကျွန် တော်တို့ဟာ ပန်းတိုင် ရောက်သည်အထိ အဲဒီထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ဟာ ပန်းတိုင်ရောက်သည်အ ထိ ကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်မယ် ထင်သည့် တိုင်အောင် ကြိုးစားမှုအားထုတ်မှု လုံ့လဝီရိယကို လျှော့လို့ မဖြစ်ဘူး။

မလျှော့တမ်းအဟုတ် ဖွဲ့နှင့်လုပ်

ကျွန်တော်တို့ ဗမာတွေမှာ ချို့ယွင်းတာတစ်ခုရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုရင် ဒါကလည်းပဲ ကျွန်တော်တို့ ကျွန် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အတွက် ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကျွန်တော် ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ပုသိမ်ဘက် ကိုသွားတဲ့ အခါမှာ လှေပြိုင်ပွဲတစ်ခုကြည့်ခဲ့တယ်။ လှေပြိုင်ပွဲလုပ်တဲ့အခါမှာ ပန်းတိုင်ကို မရောက်သေး ဘူး။ ရှေ့ကို နည်းနည်းနိုင်လာပြီဆိုရင် နိုင်နေတဲ့လှေက တက်ကိုထောင်တယ်။ ရှုံးတဲ့လှေကလည်း ပန်းတိုင် မရောက်သေးဘူး။ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ကြိုးစားနိုင်သေးတယ်။ မကြိုးစားချင်တော့ဘူး ရှုံးမှာပါပဲ ကွာ ဆိုပြီးတော့ ခြေပစ်လက်ပစ်နဲ့ တက်မခပ်ချင်တော့ဘူး။ အဲဒါဟာ တိုင်းပြည် ထူထောင်တဲ့နေရာမှာ အဲဒါက လွတ်လပ်တဲ့ လူမျိုးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ စိတ်ဓါတ်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒါက ကျွန်ဖြစ်မဲ့စိတ်ဓါတ်မျိုးပဲ။ ဒီ စိတ်ဓါတ်မျိုး ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျုပ်တို့ဗမာတွေ ကျွန်ဖြစ်နေမှာပဲ။ အဲဒီလှေပြိုင်ပွဲတုန်းက လှေ တစ်လှေဟာ တက်ထောင် မိတာနဲ့ ပွဲတစ်ပွဲမှာ ရှုံးသွားတယ်။

ဘောလုံးပွဲကန်တဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ်ကစပြီးဝိုးသွင်းရရင် အတော်ပဲ အားတက်လာတယ်။ နောက်တစ် ခါ တော်တော်လေး ဝိုးများလာတယ်ဆိုရင် လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ကန်ချင်လာတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း နောက်ဆုံးအပြီးသတ်

ကျတော့မှ ကပ်ပြီး ဂိုးသွင်းသွားလို့ ရှုံးတာတွေ၊ သရေဖြစ်တာတွေကို ဘောလုံးပွဲ ရာဇဝင် မှာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် တွေ့မှာပဲ။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ သူတို့လူတွေက ပထမနာရီဝက်မှာ ၁၀ မိနစ်လောက်ကြာတော့ တော်တော်လေးကန်မိလို့ ဂိုးပြန်မသွင်းနိုင်သေးဘူးဆိုရင် လူကိုပြန်ချတာပဲ ကျွန်တော်တို့ဗမာပြည်မှာ အဲဒါ (sporting spirit)မရှိဘူး။ ဒါဘာလဲဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ဗမာတွေရဲ့ စိတ်ဓါတ် ထက်မြက်တယ်ဆိုတာ တစ်လွဲမှာ ဆံပင်ကောင်းနေတာပဲ။ တကယ့်နေရာမှာ အသုံးမကျဘူး။ ဗမာဗမာချင်း ချဖို့လိုချင်တယ်။ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး လုပ်တဲ့နေရာမှာ အသုံးမချချင်ဘူး။ ဗမာအချင်း ချင်း ချဖို့ လုပ်ချင်တယ်။ ဒါတွေ လုပ်ချင်ရင် ဘယ်တော့မှ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ လွတ်လပ် ရေးလည်း ကျကျနနလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလို စိတ်ဓါတ်မျိုးကို လုံးဝဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ လိုတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်လုပ် နောက်ဆုံးတစ်နေ့ပြီးတဲ့အထိ ရှုံးမယ်ထင်သည်ဖြစ်စေ၊ နိုင်မယ်ထင်သည်ဖြစ်စေ မလျှော့တန်း ဇွဲနဲ့ လုပ်သွားမယ်။

ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ နမူနာ

အင်္ဂလိပ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို အုပ်ချုပ်နေလို့ ကျွန်တော်တို့က မုန်းပေမဲ့လို့ အင်္ဂလိပ်တွေမှာ ချီးမွမ်း ပြီး နမူနာ တွေ ယူစရာအများကြီးရှိတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့စစ်ကြီးမှာ သူတို့အကျဉ်းအကျပ် ဘယ်လောက် ရောက်ခဲ့ သလဲ။ အဲဒီအကျဉ်းအကျပ်ထဲက သူတို့ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း အံ့ကြိတ်ပြီး ခါးတောင်း ကျိုက်ပြီး ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ သူတို့ကိုကြည့်ပါ။ အခုလည်း သူတို့တိုင်းပြည်မှာ ကြပ်ကြပ် တည်းတည်းနေရတာကို လူတွေက မညည်းဘူးလားဆိုတော့ ပုထုဇဉ်သဘာဝ ညည်းတာပဲ။ ညည်းပင် ညည်း

သော်လည်း စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ညည်းကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ စည်းကမ်းကို မရှိသလောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီမှာတော့ နိုင်ငံရေးလုပ်တဲ့ နေရာတွေမှာ ယခုနေအခါမှာ နယ်ချဲ့သမားသဘော ကျမဲ့ အလုပ်မျိုး တွေ လုပ်နေတယ်။ အခုကျွန်တော် တိတိလင်းလင်း ပြောထားပါမယ်။

အင်အားငယ်လျှင် ငယ်မည်ပင်

ဗမာပြည်မှာ လူထုညီညွတ်ရေး တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း ညီညွတ်ရေးတွေဟာ မပြိုကွဲဘဲ ဘယ်သူမှ ဖောက်ထွင်းလို့မရလို့ရှိရင်၊ နောက်ပြီးတော့ လက်ဝဲသမားခေါ်တဲ့ လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားတွေ ညီညွတ် သထက် ညီညွတ်လာလို့ရှိရင် အဲဒါ အင်အားကြီးသလောက် ခင်ဗျားတို့ လွတ်လပ်ရေးဟာ ပိုကောင်း မယ်။ အင်အားငယ်ရင် ငယ်သလောက် ခင်ဗျားတို့လွတ်လပ်ရေးဟာ အခွင့်အရေးနည်းလာမယ်။ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုနေရာမှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေတချို့ ခြေထိုးတာတွေကို ယောင်မှားလို့ အင်မတန် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကြရင်တော့ ခင်ဗျားတို့လွတ်လပ်ရေးရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိန္ဒိယပြည်မှာလို အခြေအနေမျိုး ရောက်လာမယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ သတိထားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ပုံးဗောလအော မနုမြော

ဒီဟာတွေကို သတိထားပြီး တိုင်းပြည်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အနည်းငယ် ပြောပြချင် တယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေမှာ အင်မ တန်ပဲဆိုးနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ဟာ

ဒီကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးတဲ့နောက် ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့နိုင်ငံတွေ ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်လို "မိအေးနှစ်ခါနာ"ရှိတဲ့ တိုင်းပြည်မျိုးမရှိသေးဘူး။ ဂျပန်ဝင်လာတော့ လည်း စစ်မြေပြင်ဖြစ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်ပြန်ဝင်လာတော့လည်း စစ်မြေပြင်ဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒီလို မိအေးနှစ်ခါ နာဖြစ် တဲ့ ဗမာပြည်ဟာ အင်မတန်ပဲ စီးပွားရေးမှာ ပျက်စီးတယ်။

သူတို့ပြည်မှာ သွားကြည့်ပါ

အင်္ဂလိပ်ပြည်မှာလည်း စီးပွားရေးပျက်စီးတော့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေက စီမံကိန်းတွေ ဘာတွေလုပ်တယ်။ သိပ်ပြီးတော့ ကျကျနနမရှိဘူး။ သို့သော်လည်း... ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်နဲ့စာရင်တော့ စံနှစ်က ပို ကောင်းတယ်။ ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ လေးငါးဆယ်နှစ်လောက်ကျရင် တကယ်ချောင်လည်လာအောင် ဝိုင်း ဝန်းပြီး ကြိုးစားနေကြတယ်။

ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှာဆိုရင် စစ်ကြီးပြီးချင်း ငါးနှစ်စီမံကိန်းဆိုပြီး ခြိုးခြံဖို့လုပ်နေကြတယ်။ ဆိုဗီယက်ယူနီ ယံမှာ ရှေးကလို စားလိုက် သောက်လိုက် ချောင်ချောင်လည်လည် စားရသောက်ရ မရှိတော့ဘူး။ ပြန် ပြီး ချွေတာနေကြပြီ။ ဒါက နိုင်ငံခြားထွက်ကြည့်မှသိတယ်။

စစ်ဖြစ်နေတုန်းက ကျွန်တော် ဂျပန်ပြည် ရောက်ဖူးတယ်။ ဂျပန်ပြည်က လူတွေ ဗမာပြည်က လူတွေ လောက် အဝတ်အထည်ကို ပေါပေါများများ မဝတ်ရဘူး။ မစားရဘူး။ နေတဲ့နေရာမှာတော့ သပ်သပ် ရပ်ရပ် နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်က တော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဘုံးဘောလအော စားသောက် နေထိုင်ကြတာပဲ။

အိန္ဒိယပြည်ကို သွားကြည့်ပါ။ ဟိုတယ်တွေကိုသွားရင်
၂၄ယောက်ထက်ပိုပြီး ကျွေးချင်လို့မကျွေးရဘူး။ ပေါင်မုန့် မရဘူး။ အာလူးတစ်ခု ပဲ
ရတယ်။ နောက်ပြီး ဟင်းတစ်မယ်ထက် ပိုမရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဆန်းကဖီ
ကို သွားလို့ရှိရင် ဟင်းတစ်မယ်တင်မကဘူး။ နှစ်မယ်၊ သုံးမယ်၊ လေးမယ်
အကန့်အသတ်မရှိ စားချင်တိုင်း စားနိုင်တယ်။ အင်္ဂလန်ပြည်မှာ
ဟိုမှာထမင်းမရဘူး။ ဆန်မရဘူး။ ပေါင်မုန့်ဆိုရင် အရင်က ထက် လျော့ပေးတယ်။
အဲဒီလို မြီးခြံပြီးတော့ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်နေကြတယ်။
ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ကျပ်တယ်ကျပ်တယ်နဲ့ ပြောနေကြတယ်။ လူတွေက
ဗုံးဗောလအော သုံးစွဲ နေကြ တုန်းပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်မှာ ဆီမရှိလို့ မစားနိုင်ဘူးလို့ပြောကြတယ်။
ဆီမရှိလို့ မစားနိုင်တာမှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်းပဲ ဒီဆီကို ဘာအတွက်
သုံးနေကြသလဲ။ ဗုံးဗောလအောသုံးသလား မသုံးဘူးလားဆိုတာ သွားကြည့်ရင်
သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာမှအရေးမကြီးလို့ထင်တယ်။
ခင်ဗျားတို့ ဆီတွေ ဗုံးဗောလအောသုံးတဲ့အတွက်ကြောင့် ကုလားပြည်က
နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် ဆီတွေ အမြောက်အမြား သွင်းနေ ရတယ်။ အဲဒါ ဈေးကြီးတဲ့အထဲမှာ
အကြောင်းတစ်ရပ်ပဲ။

ပြီးတော့ ငရုတ် ကြက်သွန်ကိုကြည့်ပါ။ ဗမာပြည်မှာ
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်စိုက်လို့မရဘူးလား။ ကျွန်တော် ဆိုရင် ကျွန်တော့အိမ်မှ
စိုက်ထားတယ်။ အိမ်ရာကွက်လပ်ရှိတဲ့ နေရာမှာရှိတဲ့ လူတွေကစိုက်ကြပါလား။
ဒီလိုတော့ မစိုက်ကြဘူး။ ဈေးမှာ ဝယ်စားတော့ အဲဒီငရုတ်ကြက်သွန်တွေ

ဘယ်ကလာသလဲ။ အိန္ဒိယ ပြည်က လာတယ်။ အိန္ဒိယပြည်ကလာတော့ အိန္ဒိယပြည်ကို ခင်ဗျားတို့ ပိုက်ဆံပေးနေရတယ်။ ဒီတိုင်း ပြည်မှာ ရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို တခြားနိုင်ငံက ဝယ်ရတဲ့အတွက် ဈေးတွေကြီးတယ်ဆိုတာဟာ အခုလို အကြောင်း မျိုးတွေကြောင့်ပဲ။

အနှစ် နယ်ဆယ် မှန်းဆတယ်

ခင်ဗျားတို့ကသာ အတင်းလုပ်တဲ့အခါမှာ အဆင်သင့်ရှိရမှာပဲ။ ဆယ်ရေး တစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာဆိုသလို ကိစ္စ မပြီးသေးသော် ကျွန်တော်တို့ စိတ်အားမလျော့ရသေးဘူး။ အရင်တစ်ခါကျွန်တော် ပြောခဲ့သလို နိုင်ငံရေးဘက်ကနေပြီးတော့ကာ မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ဆူတာပူတာကတော့ ပိုလာသလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်တဲ့ နေရာမှာ ဆူပူသောင်းကျန်းမှုတွေကို ဗမာပြည်မှာရှိတဲ့ လူ တွေက အားလုံးကူညီပိုင်းဝန်းဖို့လို တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားပေးဖို့ မလိုဘူး။

သို့သော်လည်း ဗမာပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး။ တိုင်းပြည်လူထုရဲ့ ညီညွတ်ရေးလုပ်တဲ့နေရာမှာ ယခုထက်ပိုပြီး ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးပြီး အလုပ်လုပ်ကြဖို့လိုတယ်။ အလုပ်လုပ် တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးက လုပ်တဲ့နေရာမှာ လိုသေးတယ်။ ကျွန်တော် မကျေနပ် သေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အလုပ် လုပ်ကြဖို့လိုတယ်။ ဒီလိုလုပ်မှသာလျှင် လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ရည်မှန်းထားတဲ့ အချိန်ပိုင်း အတွင်းမှာရမယ်။ ရပြီးတဲ့နောက် ရှေ့ကိုနင်းကန်ပြီး ဆက်လက်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်မှ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်ကြာတဲ့အတွင်းမှာ တန်ကာကျမယ်။

ကုဋေ ကုဋာ ကုန်သွယ်ရာ

ထပ်ပြီး ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်သေးတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ပညာရေးကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် ပညာရေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်ဟာ အရင်စစ် မဖြစ်ခင် ကထက် အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်နေတယ်။ အင်မတန် အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်နေတော့ အခမဲ့မူလတန်းပညာမသင်မနေရ ဥပဒေလုပ်ပေးပါလို့ ပြောတယ်။ ဥပဒေ လုပ်ပေးမဲ့ ဘယ်လောက်ကြိုးစားမှ ဘယ်လောက်ကြာမှ အဲဒီလိုအခမဲ့ မူလတန်း မသင်မနေရပညာ ဆိုတာ ဟာ ဗမာတစ်ပြည်လုံး ရွာတိုင်းမြို့တိုင်းမှာ ဖြစ်မလဲဆိုရင် အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာမှဖြစ်မယ်။

အခုရှိတဲ့ ဆရာတွေက အင်မတန်နည်းနေတယ်။ ဒီဆရာတွေကို သင်ရမဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေ၊ နော်မံကျောင်းတွေ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးမှာ ဒီကျောင်းတွေ၊ အဆောက်အဦတွေရှိရမယ်။ ဒီကျောင်းတွေ မှာ သုံးရမဲ့ ကိရိယာတန်ဆာပလာ ပစ္စည်းတွေ၊ ခဲတံ၊ စာအုပ်၊ ကျောက်သင်ပုန်း စုံစုံလင်လင်ရှိရမယ်။ အဲဒီ အတွက် အဲဒါတွေအတွက် ဘယ်လောက် ကုန်မလဲဆိုရင် ကုဋေပေါင်း အများကြီးချီပြီး ကုန်မယ်။ အဲဒါ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကျိုးလုပ်ပါမှ ဗမာပြည်တစ်ပြည်လုံး အခမဲ့မူလတန်းပညာ မသင်မနေရ ဆိုတာ ရွာ တိုင်းမြို့တိုင်းမှာ ဖြစ်နိုင်မယ်။

ကုန်း ရေ လေတပ် လွန်ရှိအပ်

နောက်ပြီး ကာကွယ်ရေးဘက်မှာ ကြည့်ပါဦး။ အခု ကျွန်တော်တို့ရှိတဲ့ စစ်တပ် ဗမာပြည်မှာ ဆူတာပူတာကို နှိမ်ဖို့လောက်တော့ လုံလောက်တယ်။ အဲဒီဆူတာပူတာကို စစ်တပ်ရော ပုလိပ်ရော နှစ်ဆပိုထားတယ်။ အဲဒီလို

နှစ်ဆပိုထားရတဲ့အတွက် နှစ်ဆပိုပေးရတဲ့ စားရိတ်ကုန်တယ်။ အဲဒါဘယ်သူ့ဆီက ငွေနဲ့ပေးရလဲ ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ပေးတဲ့ အခွန်ငွေထဲကပေးရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဈေးတွေကြီးနေတယ်။

သို့သော်လည်းပဲ တိုင်းပြည်ကာကွယ်ဖို့ဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်တွေနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး။ သံချပ်ကာ ကားတပ်ဆိုတာ မရှိသေးဘူး။ ဒီတပ်မျိုးဟာ အခုလိုဖြစ်တဲ့ စစ်ကြီးမျိုးမှာဆိုရင် တော်တော် တန်တန် ကြီးမား တဲ့ ရန်သူကလက်နက်ကောင်းကောင်းနဲ့ တိုက်လိုက်တယ်ဆိုရင် နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ ရင်ဆိုင် တိုက်လိုက်ရင် ပြုတ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာရှိတာက ရေတပ်ဆိုတာ ဗန်းပြရေတပ်ပဲရှိသေးတယ်။ တကယ့်တကယ် ဘာမှ တိုင်းပြည်ကို မကာကွယ် နိုင်သေးဘူး။

လေတပ်ဆိုတာက အခုမှစတုန်းရှိသေးတယ်။ လေတပ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒီတိုင်းပြည်မျိုးမှာ ရှိတဲ့ လေတပ်မျိုးမှာ အဖျင်းဆုံး လေယာဉ်ပျံငါးရာ (First Lino Plane) ရှိရမယ်။ အနည်းဆုံးစစ်ဖြစ်ဖြစ်ချင်း လေယာဉ်ပျံငါးရာ လောက်ရှိမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါတောင်မှ လုံလောက်တယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး။ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကို ဘယ်လောက် ကျသလဲ ဆိုရင် တော်တော်ကိုပဲကျတယ်။ ငါးသိန်းတစ်သန်းလောက် ကျတယ်။ လေယာဉ်ပျံ အစင်းငါးရာ ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ပဲ တွက်ကြည့်ပေတော့။

တစ်သန်းနဲ့တွက်ကြည့် ကုဋေငါးဆယ်ကုန်မယ်။ ကုဋေငါးဆယ် ကုန်ပြီးတဲ့နေ့ အဲဒီလေယာဉ်ပျံရဲ့ နောက်မှာက တစ်စင်းကို သုံးလေးစင်း အရံထားရမယ်။ နောက်မှာက လေယာဉ်ပျံအဖျင်းဆုံး ငါးရာလောက် ရှိမှဖြစ်မယ်။

အဲဒါက ကုဋေငါးဆယ်အားလုံးပေါင်း ကုဋေ တစ်ရာသွားရော။ ပျက်တဲ့ လေယာဉ်ပျံတွေကို ပြင်ဖို့ အလုပ်ရုံတွေ၊ စက်ရုံတွေ၊ စက်ဆရာတွေ ရှိရမယ်။ ကိရိယာတွေရှိရမယ်။ အဲဒါတွေ အားလုံးတွက်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကုဋေပေါင်း အများကြီးချီပြီး ကုန်မယ်။

ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်က တစ်နှစ်တစ်နှစ်ကို ရတဲ့ဝင်ငွေက စစ် မဖြစ်ခင်က ကုဋေနှစ်ဆယ်အထိပဲရတယ်။ အခုစစ်ပြီးတဲ့အခါမှာ နှစ်ဆယ့်နှစ်ကုဋေ ပဲရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်ဖြစ်ညှစ်ညှစ်ရအောင်လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ အမျိုးမျိုးစီမံကိန်းတွေနဲ့ လုပ်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် ကုဋေသုံးဆယ်ဟာ လွန်ရော ကျွဲရောပဲ။ ကျွန်တော် တို့စီမံကိန်းတွေလုပ်တဲ့အခါမှာ အမြတ်အစွန်းက ချက်ချင်း ရချင်မှရမယ်။

အဲဒီလိုတိုင်းပြည်မှာ ဝင်ငွေကနည်းနေပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးရမဲ့ ဟာက လေတပ်မှာကြည့်မယ်ဆိုရင် ကုဋေ အဖျင်းဆုံး တစ်ရာငါးဆယ် နှစ်ရာလောက် ကျမယ်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ဟာ စစ်တိုက်တဲ့ အချိန်အခါမှာ လူတစ်သန်း လောက် စစ်တပ်အင်အားရှိမှ ကောင်းမယ်။ အခုရှိနေတဲ့ စစ်တပ်ဟာ နှစ်သောင်းလောက်ပဲရှိတယ်။ နှစ် သောင်းလောက်ဆိုတာ (Army) ကိုပြောတာ၊ (Navy) ရေတပ်မပါဘူး။ (Airforce) လေတပ်မပါဘူး။ အဲဒီ နှစ်သောင်းလောက် ရှိတဲ့ စစ်တပ်တောင်မှ ငွေရှစ်ကုဋေလောက်ကုန်ရင် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည် ကာကွယ်ရေးအတွက် အဖျင်းဆုံးစစ်သားတစ်သန်းလောက် စစ်ဖြစ်စမှာလိုတော့ ဘယ်လောက်ကုန်မလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ပဲ တွက်ကြည့်ကြ။

ညီညွတ်မှုအရေး ထိန်းသိမ်းပေး

အဲဒီတော့ ဒီငွေကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံးရအောင် လုပ်ရမယ်။ နောက်တစ်ခါ စစ်ကြီးမဖြစ်ခင် အမြန်ဆုံးရ အောင် လုပ်ရမယ်။ အဲဒီ အတောအတွင်း ဟိုနားကမထိတထိစတာ၊ ဒီနားက မထိတထိစတာ ကျွန်တော် တို့က ပြန်ပြီးချရလိမ့်အုံးမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ အားသွန်အားစိုက် အလုပ်လုပ်ရမယ်။ လွတ်လပ်ရေး ရသည့်တိုင်အောင် ကျပ်ပြည့်တင်းပြည့် မခံစားရဘူးမှတ်ပါ။ ကွန်မြူနစ်အစိုးရတက်တက်၊ ဆိုရှယ်လစ်အစိုး ရတက်တက်။ ဘာအစိုးရတက်တက် ခင်ဗျားတို့မလုပ်လို့ရှိရင်မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ရဲရဲကြီး ပြောချင် တယ်။

ခင်ဗျားတို့က လွတ်လပ်ရေးကိုလိုချင်ရင် ရနိုင်တဲ့စည်းကမ်းရှိကြပါ။ လွတ်လပ်ရေးကိုလိုချင်ရင် လွတ်လပ် ရေးကို ရနိုင်တဲ့ ညီညွတ်မှုကို ထိန်းသိမ်းထားပါ။ လွတ်လပ်ရေးကို လိုချင်ရင် ရနိုင်လောက်တဲ့ ထူထောင်မှု ကိုလုပ်ကြပါ။ အဲဒီလို လုပ်ပြီးတဲ့ နောက်လည်းပဲ ရှေ့ကို လွတ်လပ်ရေး အရသာကို ခံစားချင်တယ်။ ခံစား ချင်တယ်ဆိုရင် အလုပ်လုပ်ဖို့ စည်းကမ်းရှိကြဖို့ ခင်ဗျားတို့အခုတည်းက ခင်ဗျားတို့အကျင့်ဆိုးတွေ အကျင့် ဟောင်း တွေကို ပြင်ကြဖို့တော်ပြီ။ ဖျောက်သင့်ပြီလို့ဆိုတာ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ပြောခဲ့ချင်ပါတယ်။

+++++

သခင်အောင်ဆန်း၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်းနှင့်

နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများအား မှတ်တမ်းတင်ထားချက် အမှတ်(၅)

ထုတ်ပြန်သောနေ့စွဲ ၁ ရက်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၄၁ အမှတ်(၅) သခင်အောင်ဆန်း

အဖအမည် ။ နတ်မောက် မှ ဦးဖာ

မွေးရပ်။ နတ်မောက်

မွေးနှစ်။ ၁၉၁၅

ယခုနေရပ်။ အမှတ် ၇၆၊ ရေကျော်လမ်း၊ ရန်ကုန်

အလုပ်အကိုင်။ မရှိ

ပုံသဏ္ဍာန်များ။

အရပ်အမြင့်။ ၅ ပေ ၅ လက်မ

ကိုယ်နေဟန်။ ပိန်သည်၊ ကိုင်းသည်

ဆံပင်။ နက်၊ ရှည်၊ နောက်ပြန်ဖြိုး ဘယ်ခွဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံသာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ဖြိုးထားသည်။

မျက်ခုံး။ သေးသွယ်သည်

မျက်လုံး။ ညို၍ကျဉ်းသည်

နှာဖူး။ မြင့်၊ ကျယ်၊ နောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ်ယိုင်သည်

အမြင်။ ကောင်းသည်

နှာခေါင်း။ ဖြောင့်သည်၊ နှာဝ ဖျားကျယ်သည်၊ အတွင်းဘက်သို့

နှာရောင်ကောက်သည်

ပါးစပ်။ စိစိပိတ်ထားသည်၊ နှုတ်ခမ်းထော်သည်

သွားများ။ သန့်ရှင်း၍ ပုံမှန်ဖြစ်သည်။

လက်ချောင်းများ။ ရှည်၍ တွဲကျသည်။

နားရွက်များ။ ကြီးသည်၊ ကားသည်၊ နားထင်အသားများသည်

မျက်နှာ။ ဘဲဥပုံ မေးကျဉ်းသည်

အသားရောင်။ ဗမာတစ်ယောက်အတွက် မမည်း၊ မဖြူ သာမန်ဖြစ်သည်။

မုတ်ဆိတ်။ မရှိ

နှုတ်ခမ်းမွှေး။ မရှိ

ထူးခြားချက်များ။ စကားပြောမြန်သည်။ ခေါင်းငုံ့ကာ လမ်းမြန်မြန်
လျှောက်တတ်သည်။ လုံချည်တိုတို ဝတ်သည်။ သုန်သုန်မှုန်မှုန် အမူအရာရှိသည်။
ဝတ်နေကျ။ ရိုးရိုးဗမာအဝတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဗလေဇာအင်္ကျီဝတ်သည်။
ကောင်းစွာမှတ်မိကြသော အရာရှိများ။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗမာပြည်ရာဇဝတ်မှုခင်း
စုံစမ်းဌာနမှ အင်စပက်တော် ဦးစိုးမြင့်၊ ဆပ်အင်စပက်တာခေါ်
ရာဇဝတ်အုပ်မောင်ငွေဆိုင်၊ မောင်မောင်သစ်၊ မောင်လှမောင်၊ အိပ်စိ-
မောင်သန်းညွန့်၊ မှုခင်း။

ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်း။ နတ်မောက်မြို့တွင် ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည်။
၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရသည်။ တက္ကသိုလ်တွင်
ဆူပူလှုပ်ရှားရာ၌ သူခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ် တက္ကသိုလ်သပိတ်ကို
သူစည်းရုံးခဲ့သည်ဟု အကြီးအကျယ် သံသယဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၃၆-၃၇
ခုနှစ်အတွက် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးကောက်
တင်မြှောက်ခံခဲ့ရသည်။ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်း သားသမဂ္ဂ၏
ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်လည်း ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံခဲ့ရသည်။ ဤတာဝန်များကို
ထမ်းဆောင် နေစဉ် အင်္ဂလန်၊ ဆွစ်ဇာလန်၊ ဘယ်လ်ဂျီယံ၊ ပြင်သစ် စသောနိုင်ငံများမှ
ကျောင်းသားသမဂ္ဂများနှင့် အဆက် အသွယ် ရခဲ့သည်။ အမျိုးသားနေ့၊
အုပ်ချုပ်ရေးသစ် တိုက်ဖျက်သောနေ့ စသော များစွာသော နိုင်ငံရေး ဆန္ဒပြပွဲများ
တွင် အတူတူတွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရင်း သခင်များနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်လာခဲ့သည်။
သူ၏ ဟောပြောချက် များသည် နယ်ချဲ့စနစ်ကို ရှုတ်ချပြစ်တင်ရေးနှင့်
အရင်းရှင်စနစ်ကို ရှုတ်ချပြစ်တင် ရေးများသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

၃၀။ စက်တင်ဘာ ၁၉၃၈နေ့တွင် သူ ဥပဒေတန်း တက်ရောက် သင်ကြားနေသော တက္ကသိုလ်ကောလိပ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်မှလည်း နုတ်ထွက်ခဲ့သည်။ တိုင်းပြည် အကျိုးစီးပွား အတွက် ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်နှင့် ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ဖို့ အချိန်ပိုရရန် သူတက္ကသိုလ် မှ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတင်းစာတိုက်များသို့ ကြေညာချက်တစ်ခုပို့ခဲ့သည်။ သူသည် ဗဟိုဌာနချုပ် တို့ဗမာအစည်းရုံး၏ တွဲဖက် အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် စတင်ဆောင်ရွက်သည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်မှာပင် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်လာခဲ့သည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၉၃၉ခုတွင် ရန်ကုန်တွင် အထွေထွေ မငြိမ်မသက်ရှိမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ အရေးပေါ် လုံခြုံရေး ဥပဒေအရ ဖမ်းဆီးခံရပြီး ၁၅ ရက် ထိန်းသိမ်းခြင်းခံခဲ့ရသည်။

၆ ရက်မှ ၉ ရက်ဧပြီလ ၁၉၃၉ နေ့အထိ မော်လမြိုင်တွင် ကျင်းပခဲ့သော ဌာနချုပ်၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် နှစ်ပတ်လည်ညီလာခံ၌ လုပ်ငန်းကိစ္စများ စီစဉ်တကျဆောင်ရွက်ရန် သူတာဝန်ဖြစ်ခဲ့ သည်။ အလုပ်သမားရေး ဆိုင်ရာ၊ တောင်သူလယ်သမားရေးဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် စစ်ကြီးတစ်ရပ်ဖြစ် ပေါ်လာခဲ့လျှင် ဗြိတိသျှတို့အား မကူညီရန်ဆုံးဖြတ်ချက်များကို တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ အထွေထွေအတွင်း ရေးမှူးအဖြစ် သူ့ကို ပြန်လည် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခဲ့ကြသည်။

၁၃ ရက်၊ ဧပြီလ၊ ၁၉၃၉ နေ့တွင် သူသည် ကျိုက္ခမိ၌ အရင်းရှင်စနစ်။ နယ်ချဲ့စနစ်တို့ကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချ သည့် တရားတစ်ပွဲဟောပြောခဲ့သည်။ ၂၀ ရက်

မေ ၁၉၃၉ခုတွင် ကျောက်တန်း၌ တို့ဗမာဂါဒကို သူရှင်းလင်း ဖွင့်ပြဟောပြောခဲ့သည်။

မေ၊ ၁၉၃၉ တွင် သူ့အား " မီးတုတ်ဗိုလ်" များ၏ သင်တန်းတွင် ပို့ချပေးရန် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ မီးတုတ်ဗိုလ် များ၏ တာဝန်များမှာ ဝါဒပြန့်ပွားရေး လုပ်ငန်းများ လုပ်ရန်နှင့် စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ဖို့ အကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်လာပါက လုပ်ကြရန်ဖြစ်သည်။

ဇွန်လ၊ ၁၉၃၉ တွင် သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် ညှိနှိုင်းပြီး ဗဟိုဌာနချုပ် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ "တို့ဗမာဂါဒနှင့်စည်းမျဉ်း" ပြန်လည်ပြုပြင် ရေးသားခဲ့သည်။ ၎င်းကို ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တို့ဗမာ အစည်း အရုံး အမှုဆောင်အစည်းအဝေးတွင် အတည်ပြုခဲ့သည်။

၁၄ ရက်၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၃၉ ခုနေ့တွင် နိုင်ငံခြားဆက်ဆံရေးဌာနကိုပါ တာဝန်ခံလုပ်ကိုင်ရန် တာဝန်ပေးသည်။

၁၇ ရက်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၃၉ ခုနေ့တွင် မည်သည့်စစ်ပွဲတွင်မဆို ဗမာများက ဗြိတိသျှတို့အား မကူညီရန် နှင့် အကယ်၍ စစ်ကြီးဖြစ်လာခဲ့သော် ဗြိတိသျှတို့ထံမှ လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လုယူရန်အလေးအနက် ထပ်မံ ဖော်ပြသော ကြေညာချက်တစ်ရပ်ထုတ်ခဲ့သည်။

၂၇ ရက်၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၃၉ နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ သိမ်ဖြူရပ်ကွက်၌ တောင်သူလယ်သမားများကိစ္စကို ဘာမျှ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းမရှိသည့် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးပု၏ အစိုးရအဖွဲ့ကို သူပြစ်တင်ရှုတ်ချဟောပြောခဲ့သည်။

၂၉ ရက်၊ သြဂုတ်လ၊ ၁၉၃၉ နေ့တွင် ဌာနချုပ်ဗဟိုတို့ဗမာအစည်းအရုံး အရေးပေါ်အစည်းအဝေးသို့ သူ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှတို့အား ဗမာနိုင်ငံကို စစ်အတွင်းသို့ ဆွဲမသွင်းရန် တောင်းဆိုသော ဆုံးဖြတ် ချက်များချခဲ့ကြသည်။

စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၃၉ခုမှစ၍ နိုင်ငံအနှံ့ ဗမာ့လက်ရုံးတပ် (အပျော်တမ်းတပ်)များ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ရေးကို သူအထူးအာရုံစိုက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

၂၃ ရက်၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၃၉ နေ့တွင် ဗဟိုဌာနချုပ်တို့ ဗမာအစည်းအရုံးသည် အဖွဲ့တစ်ခုအဖြစ်ပါဝင် နေသော ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်များ အစည်းအဝေးသို့ သူတက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအစည်းအဝေး၌ ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းဝင်များသည် ရာထူးလက်မခံပါဟု ကတိများပေးကြရန် တိုက်တွန်း ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

၁၁ ရက်၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၃၉ နေ့တွင် ပုသိမ်ထောင်အတွင်းရှိ အထူးလိုလားချက်များ မရရှိသဖြင့် အစာငတ်ခံ တိုက်ပွဲဝင်နေကြသော သခင်အကျဉ်းသားများ၏ တောင်းဆိုချက်တို့ကို မလိုက်လျောဘဲရှိနေသည့် အစိုးရ အားကန့်ကွက်ရန်နှင့် ပြည်သူ့လွတ်လပ်ခွင့်များကို ချုပ်ချယ်လျက်ရှိခြင်းကို ကန့်ကွက်ရန် မိမိတို့ အရပ်ဒေသ များ၌ အစည်းအဝေးများပြုလုပ်ဖို့ အစည်းအရုံးခွဲများသို့ သူညွှန်ကြားချက်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

၁၂ ရက် နိုဝင်ဘာလ ၁၉၃၉ နေ့တွင် သခင်များသည် ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း၌ ပါဝင်နေခြင်းသည် လွတ်လပ်ရေး ရရှိရန်အတွက်ဖြစ်ကြောင်း ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်၌ကျင်းပသော အစည်းအဝေးတစ်ခုတွင် သူရှင်းလင်း

ပြောဟောခဲ့သည်။ ၃ ရက်နှင့် ၅ ရက်၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၃၉ နေ့များတွင် "ပါတော်မူနေ့" နှင့် အမျိုးသားနေ့များ ကျင်းပရန် သူစီစဉ်ခဲ့ပါသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၉၃၉ မှ ဇန်နဝါရီလ ၁၉၄၀ အထိ သူသည် ဗဟိုဌာနချုပ် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝါဒ ဖြန့်ချိရေး လုပ်ငန်းတို့ကို အပြင်းလုပ်ခဲ့ပါသည်။ မန္တလေးမြို့၊ မုံရွာမြို့နှင့် အခြားအရပ်များတွင် တို့ဗမာဝါဒကို အကျယ် ဖွင့်ဟောပြောခဲ့ပြီး ကွန်မြူနစ်ဝါဒအတွက်လည်း ဟောပြောပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဟောပြောပွဲတက်ရောက်ကြသူများအား စစ်ဖြစ်လာလျှင် လွတ်လပ်ရေးရရှိအောင် အခွင့်အရေးကို အရယူ ကြံဖို့ တိုက်တွန်းဟောပြောခဲ့သည်။

၁၃ ရက်နှင့် ၁၄ ရက်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၄၀ နေ့များတွင် တောင်ငူမြို့၌ ကျင်းပသော ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံးညီလာခံသို့ သူတက်ရောက်ခဲ့သည်။ လယ်မလုပ်သောသူများ လက်ဝယ်ရောက်ရှိနေသော လယ်မြေအားလုံးကို လျော်ကြေးမပေးဘဲ အစိုးရကသိမ်းယူရေး၊ အချို့သော နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများအား အစိုးရက "ခ" အတန်း အခွင့်အရေးများ မပေးဘဲ ထားသည်ကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချရေး၊ မိမိတို့၏ အင်အားကိုပြသည့် အနေဖြင့်ဆန္ဒပြပွဲများ စည်းဝေးပွဲများ ပြုလုပ်ရေး အစရှိသော ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချခဲ့ကြပါသည်။ သူ့ကိုလည်း ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံး၏ အလုပ်အမှုဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ခန့်ထားခဲ့ကြပါသည်။

၁၄ ရက်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၄၀နေ့တွင် ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်း (လွတ်လပ်ရေး) သည် ဌာနချုပ်ဗဟို တို့ဗမာ အစည်းအရုံး၏ ပန်းတိုင်ဖြစ်ကြောင်း တောင်ငူမြို့၌ သူကြေညာခဲ့သည်။

၂၂ ရက်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၄၀ နေ့တွင် ရန်ကုန်စီရင်စု၊ တို့ဗမာအစည်းရုံး အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး သခင် စံထွန်းလှအား ရန်ကုန်တွင် အာဏာဖိဆန်ရေး လုပ်ငန်းများလုပ်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်မှုများပြုလုပ်ရန် သူညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

၂၆ ရက်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ရန်ကုန်မြို့၊ မြေနီကုန်း၌ ကျင်းပပြုလုပ်သော အစည်းအဝေးတစ်ခု၌ သူဟောပြော ခဲ့ပါသည်။ အစည်းအဝေး တက်ရောက်ကြသူများအား ယခုစစ်ကြီးအတွင်း၌ ဗြိတိသျှတို့ထံမှ လွတ်လပ်ရေး ကို ပြန်၍ရယူရန် စည်းလုံးညီညွတ်ကြဖို့ သူမေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါသည်။

၂၆ ရက်နှင့် ၃၀ ရက်၊ ဇန်နဝါရီလနှင့် ၁ ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီနေ့များတွင် မန္တလေးမြို့၊ သံဃာတော်များ၏ ညီညွတ်ရေးကြိုးပမ်းမှုအတွက် ကျင်းပသော အစည်းအဝေးများသို့ အခြားအဖွဲ့အစည်းအသီးသီးမှ ကိုယ်စား လှယ်များနှင့်အတူ သူတက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

၂၅ ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီနေ့တွင် ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းက ဦးစီးကျင်းပသော လူ ၆၀၀ ခန့် ပါဝင်သော စီတန်းလမ်းလျှောက် ဆန္ဒပြပွဲတွင် သူပါဝင်ခဲ့ပြီး အဓိဋ္ဌာန်စာတမ်းကို ခေါင်းဆောင်များကိုယ်စား ဖတ်ကြားခဲ့ ပါသည်။ အလုပ်သမားများ၊ တောင်သူလယ်သမားများ၊ ကျောင်းသားများ၊ အမျိုးသမီးများ တို့သည် စည်းရုံး ညီညွတ်ကြလျက် မိမိတို့၏ အသီးသီးသော တိုက်ပွဲငယ်ကလေးများကို လွတ်လပ်ရေးအတွက်တိုက်သည့် တိုက်ပွဲ အရေးတော်ပုံကြီး အဖြစ် ပေါင်စည်းလုပ်ကိုင်သွားကြမည်ဟု အဆိုပါ အဓိဋ္ဌာန်ချက်တွင် ဖော်ပြပါရှိ လေသည်။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ရမ်းဂါးမြို့၌ ကျင်းပသော အိန္ဒိယအမျိုးသားကွန်ဂရက် နှစ်ပတ် လည်အစည်းအဝေး (Indian National Congress, Ramgarh) သို့ တက်ရောက်လေ့လာရန် ရန်ကုန်မှ အိန္ဒိယသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။ ကွန်ဂရက် အစည်းအဝေးပြီးသည့် နောက် အိန္ဒိယပြည်နယ် အသီးသီးသို့ သူခရီးလှည့်လည်ခဲ့ပါသည်။ ၂၉ ရက် မတ်လ ၁၉၄၀ နေ့တွင် ဒေလီမြို့ ဟိန္ဒူကောလိပ်နှင့် ဗမာပြည်သူတို့က ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ပွဲဝင်ရာ၌ မိမိတို့နိုင်ငံ၏ လုပ်ငန်းအချင်းချင်းပေါင်း စပ်ပေးသွားနိုင်ရေး အတွက် နည်းလမ်းများရှာဖွေရန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် မတ်လ ၃၀ရက်နေ့တွင် အနောက်မြောက်နယ်စပ် ပတ်ရှာဝါပြည်နယ် (Peshawar) သို့ သူရောက်ခဲ့ပြီး ဆာမိုင်းကယ်အို ဒွိုင်းယား (Sir Micheal O'Dawyer) ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် စေ့ဆော်ပေးခဲ့သော စိတ် ဓာတ်ကို သူချီးကျူးကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလ ၂ ရက် နေ့တွင် (Lahore) မြို့၌ လွတ်လပ်ရေးကို အကြမ်းမဖက်ဘဲ ရနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူပြောခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၀ ပြည်၊ မေ၊ ၁ ရက်နေ့တွင် သူရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်ပါသည်။

ဇွန် ၁ ရက်၊ ၁၉၄၀ တွင် ဟင်္သာတစီရင်စု ဇလွန်မြို့တွင် သူ အစည်းအဝေးတစ်ခု၌ ဟောပြောခဲ့ပါသည်။ ပြည်သူများ ဆင်းရဲဒုက္ခအတိ ကြုံတွေ့နေရခြင်းမှာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ် အရင်းရှင် စနစ်တို့ကြောင့်ဖြစ်သည် ဟု ပြောနိုင်ကြောင်းနှင့် ဗြိတိသျှတို့၏ ချယ်လှယ်ညှဉ်းပန်းမှုအကြောင်းကို

အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းပြောကြားခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် ဗမာပြည်သူတို့၏ တကယ့်ရန်သူအစစ်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောခဲ့သည်။

စစ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောရာ၌ ဂျာမနီသည် စစ်နိုင်ရန် သေချာ သလောက် ဖြစ်နေ၍ ဗမာနိုင်ငံသည် မင်းမဲ့နိုင်ငံဖြစ်လာနိုင်ဖွယ် ရှိနေကြောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရန် အခွင့်ကောင်းကြီးပင် ဖြစ်ကြောင်း သူက ထောက်ပြခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါတွင် အာဏာဖိဆန်ရေး တိုက်ပွဲဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်၍ ထိုလုပ်ငန်းအတွက် ရန်ပုံငွေများကောက်ခံလျက် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း သူကြေညာပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ ဤဟောပြောချက်များ အတွက် သူ့အား ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၁၂၄(က)အရ တရားစွဲရန် သဘောတူအမိန့် ရယူခဲ့ပါသည်။

သူသည် သီဟိုဠ်နိုင်ငံမှ သမာသမတ် (ကွန်မြူနစ်)ပါတီ Lanka Samasmajist (Communist) Party ဝင် သီဟိုဠ်အမျိုးသား အေ၊ စီ၊ ဝီရသကေရ (A.C. Weeraskera) နှင့် အဆက်အသိမ်းရရှိပြီး ထိုသူအားဂုဏ်ပြု သည့်အနေဖြင့် ၁ရက်၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၄၀နေ့တွင် ဌာနချုပ် ဗဟိုတို့ဗမာအစည်းရုံး၌ လက်ဖက်ရည်ပွဲ တစ်ခုတည်ခင်းခဲ့သည်။ ၁၉၄၀ပြည့်၊ ဇွန်လ၊ ၁၂ရက်နေ့တွင် ဝီရသကေရက သီဟိုဠ် နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင်ဖြစ်သော သီဟိုဠ်သမာသမတ် ပါတီ ကော်မတီ အဖွဲ့ဝင်ဒီ၊ ပီ၊ အာဂုဏဂါဒ (D.P.R. Gunawardana)ထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးပို့ရာ၌ သခင်အောင်ဆန်းသည် ဌာနချုပ်ဗဟိုတို့ဗမာ အစည်းအရုံးမှ အတိုးတက်ဆုံးသော အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပါရှိပါသည်။

၂ ရက်၊ ဇွန်၊ ၁၉၄၀ နေ့တွင် ဇလွန်မြို့၌ ကျင်းပသော ဟင်္သာတစီရင်စု တို့ဗမာအစည်းအရုံး နှစ်ပတ်လည် ညီလာခံတွင်မူ မိန့်ခွန်းတို့ကို တစ်ခု ပြောကြား

ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှတို့ စစ်ပွဲတိုက်နေချိန်ကို အခွင့်ကောင်း တစ်ရပ်အ နေနှင့် အရယူပြီး လွတ်လပ်ရေးအတွက် ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ကိုင်ဖို့ အရေးကြီး ကြောင်း ကို အလေးအနက်ပြောပြခဲ့သည်။ ထို့နောက် တို့ဗမာဝါဒကို သူရှင်းပြပြီး လာရောက်နားထောင်ကြသူများအား တို့ဗမာအစည်းရုံးကို အားပေး ထောက်ခံကြရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

ထိုည ထိုနေရာ၌ ကျင်းပသော နိုင်ငံရေးတရားပွဲ၌ ပရိသတ်အား တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို အားပေးထောက်ခံ ကြရန် တိုက်တွန်းပြန်ပါသည်။ အစည်းအရုံးဝင်များသည် လုံးဝလွတ်လပ်ရေးရရှိဖို့ အခွင့်ကောင်းကို ထိထိရောက်ရောက် အသုံးပြုလျက် လုပ်ကိုင်နေကြသည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဟောပါသည်။

၁၉၄၀ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ၊ ၃ရက်နေ့တွင် ဟင်္သာတစီရင်စု ဇလွန် ပုလိပ်ဌာနပိုင် ဒေါင့်ကြီးတွင် တရားတစ်ပွဲ ဟောခဲ့ပါသည်။ မကွေးတိုင်းမင်းကြီး၏ ဒါဘာပွဲ၌ (၁) သူတို့၏ အရပ်ဒေသကို ဗမာပြည်ထဲထည့်သွင်းရန်၊ (၂) အမျိုးသားများအား အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ၂ ဘာသာ ပညာသင်ကြားပေးရန် နှင့် (၃) ဆပ်ဒီရီအတွင်း တို့ ဗမာအစည်းအရုံးများ ထူထောင်ခြင်းကို မနှောင့်ယှက်ရန် တောင်းဆိုခဲ့၍ ကန်ပက်လက်ဆပ်ဒီရီမှ ချင်းအမျိုးသားများ အဖမ်းခံကြရသည်ဟု ပြောပြပါသည်။

၅ရက်၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၄၀နေ့တွင် သူ့ကို တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ဖြင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများက အပြိုင်အဆိုင်မရှိ ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခဲ့ပါသည်။

၁၅ရက်၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၄၀နေ့တွင် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂခန်းမ၌ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂက တင်မြှောက်ထားသော တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသစ် များအား မိန့်ခွန်းတစ်ရပ်ပြောကြားခဲ့သည်။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို ရှင်းလင်းပြောပြပြီး မကျေနပ်ချက်၊ နှစ်နာချက်များရှိလျှင် သူမှတစ်ဆင့် ပြောပြနိုင်ကြောင်း၊ သူ့အနေဖြင့် ကျောင်းသားများ အကျိုးစီးပွားကို သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

ချောက်-သခင်ဖိုးလှကြီး၊ မြင်းခြံ-သခင်မေအောင်နှင့် မန္တလေးသခင်လေး တို့ထံမှ နဂါးနက်အသင်း၏ ဌာနချုပ်ကို မြင်းခြံမြို့မှ မန္တလေးမြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စာတစ်စောင်ပေးခဲ့ပါသည်။ သူတို့က တိုင်းပြည် အတွက် အသက်ပေးဆောင်ရွက်မည့် သူရဲကောင်းတစ်ဦးလိုအပ်နေရာ သခင်အောင်ဆန်း သည် ထိုသူရဲကောင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြောင်း အသင်း အပေါ် သစ္စာစောင့်သော ကျောင်းသား ၅၀ စုပေး မည်ဖြစ်ကြောင်း စာထဲတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။ ဗြိတိသျှတို့ကို အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ခေါ်ယူမည်ဖြစ်၍ မိမိတို့ လုပ်ငန်းကို အပြီးသတ်လုပ်ကိုင်ရန် အချိန်ကျရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ထကြွကြရန် အချိန်ကောင်းဆိုက် ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ၎င်းစာကို အဆုံးသတ်ထားပါသည်။

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ၊ ၂၉ ရက်နေ့တွင် တို့ဗမာ အစည်းအရုံးခွဲများသို့ သခင်ခေါင်းဆောင်များကို ဖမ်းဆီး နေခြင်းကို ကန့်ကွက်သည့် အစည်းအဝေးပွဲများ၊ ဇူလိုင်လ ပထမပတ်အတွင်း ပြုလုပ်ကြရန် ညွှန်ကြားချက် တစ်ရပ်ထုတ်ခဲ့ပြီသည်။

ဥပဒေပြုစွန်း၍ သခင်များ၏ ပစ္စမအကြိမ် ညီလာခံ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ဖတ်ကြားရန် အသင့်ရှိကြသော လူ ၁၀၀၀ ခန့် ရှာဖွေစုဆောင်းကြရန်လိုကြောင်း၊ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်များကို အပျံ့နှံ့ဆုံးပျံ့နှံ့အောင် လုပ်ရန်လိုကြောင်း စွန့်စွန့်စားစား အနစ်နာခံပြီးလုပ်ကြမည့် အစည်းရုံးဝင်များ စည်း ရုံးသိမ်းသွင်းရန်လိုကြောင်း၊ ဗမာ့လက်ရုံးတပ်များ ထူထောင်ရန်လိုကြောင်း လွတ်လပ်ရေး ရန်ငွေကောက် ခံကြရန်လိုကြောင်း ခေါင်းဆောင်မည့်သူများအတွက် သင်တန်းများဖွင့်လှစ်ပေးရန် လိုကြောင်း အစရှိသည် တို့ကိုပါ ထိုညွှန်ကြားချက်တွင် ဖော်ပြပါရှိပါသည်။

၂၉ရက်၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၄၀နေ့တွင် သူ့အား ၁ရက် ဇွန်လ ၁၉၄၀နေ့က ဇလွန်မြို့၌ ဟောပြောခဲ့သော အစိုးရ အရေးယူနိုင်သည့် ဟောပြောချက်အရ ဟင်္သာတမြို့ ပထမတွဲဖက်တရားသူကြီးက ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်းထုတ်ခဲ့ ပါသည်။ သူချက်ချင်းဆိုသလို ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ့အား တရားစွဲဆိုရန် အမှုကိုပိတ်လိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးရန် ထုတ်ထားသောဝရမ်းကို ဖျက်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကို အကြီးအကျယ်ထောက် ခံနေကြသော တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ မကျေမနပ် ဆူပူလာမငများ တိုးတက်လာခြင်းသည် ထိုအမှု ပိတ်လိုက်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ကြောင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ၁၉၄၀နှစ်ကုန်အထိ ခြေရာခံ၍မရပါ။ သူတရုတ်ပြည်ရောက်နေကြောင်း ရရှိသောသတင်းများက ညွှန်ပြခဲ့ပါသည်။ တစ်ဦးသော သတင်းပေးက သူ့အား တရုတ်သူလှူတစ်ဦးဟု သံသယရှိသဖြင့် အေမြိုင်မြို့တွင် ဂျပန်တို့က ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီဟု ပြောပါ သည်။

၁၉၄၀ နိုဝင်ဘာလထဲတွင် သူသည် တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်ပါသည်။ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၆ ရက်မှ

သတင်းစာတိုက်များသို့ ပေးပို့သော သတင်းတွင် သူ ဤသို့နုတ်ထွက် လိုက်ခြင်းမှာ နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းများဖြင့် မအားအောင်ဖြစ်နေသောကြောင့်ဟု ဖော်ပြပါသည်။

သူ၏ ရိုးသားဖြောင့်စင်းမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သဘောထားများ ကွဲလွဲကြ ပါသည်။ သူ၏ အယူအဆများသည် မှန် သည်၊ အလွန်စိတ်အားသန်စွာ ယုံကြည်သူဖြစ်သည်ဟု အချို့က ပြောကြပါသည်။ တခြားသူများကလည်း သူသည် စိတ်တိုပြီး အပြစ်ပြော၊ ဘုပြော၊ ဘောက်ပြောသာ ပြောနေပြီး ဆူပူလှုံ့ဆော်ရေးသည် အကျိုးရှိသောအလုပ်ဟု ယုံကြည်နေသူဖြစ်သည်ဟု ပြောကြပါသည်။ မည်သည့် အယူအဆသည် မှန်စေတော့၊ သူသည် ဌာနချုပ်ဗဟို၊ တို့ဗမာအစည်းရုံး အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးအနေဖြင့် အလွန် ကြိုးစား လုပ်ကိုင်သူဖြစ် သည်။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး၏ ထုတ်ပြန်ချက်များကို သူကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့ပြီး ၎င်းတို့တွင် ဖော်ပြပါရှိသော သဘောအယူအဆများနှင့် ညွှန်ကြားချက်များမှာ သူ၏ လက်ရာများပင်ဖြစ်ရန်ရှိပေသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး သည် ယနေ့ ကြောက်စရာကောင်းသော ဖျက်ဆီးရေးလှုပ်ရှားမှုကြီးအဖြစ် ကြီးထွား ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ အများအားဖြင့် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် အခြား သခင်တို့ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်ကို သံသယ ဖြစ်စရာမရှိပါ။ (၁၉၄၀ နှစ်ကုန် အထိ ပြုစုထားသည်)

အမှတ်(၅)

ထုတ်ဝေသောနေ့စွဲ ၁ ရက်၊ ဇန်နဝါရီ ၁၉၄၂

ရန်သူတော်စာရင်းပင် အမှတ်(၅)၏ နောက်ဆက်တွဲသမိုင်း

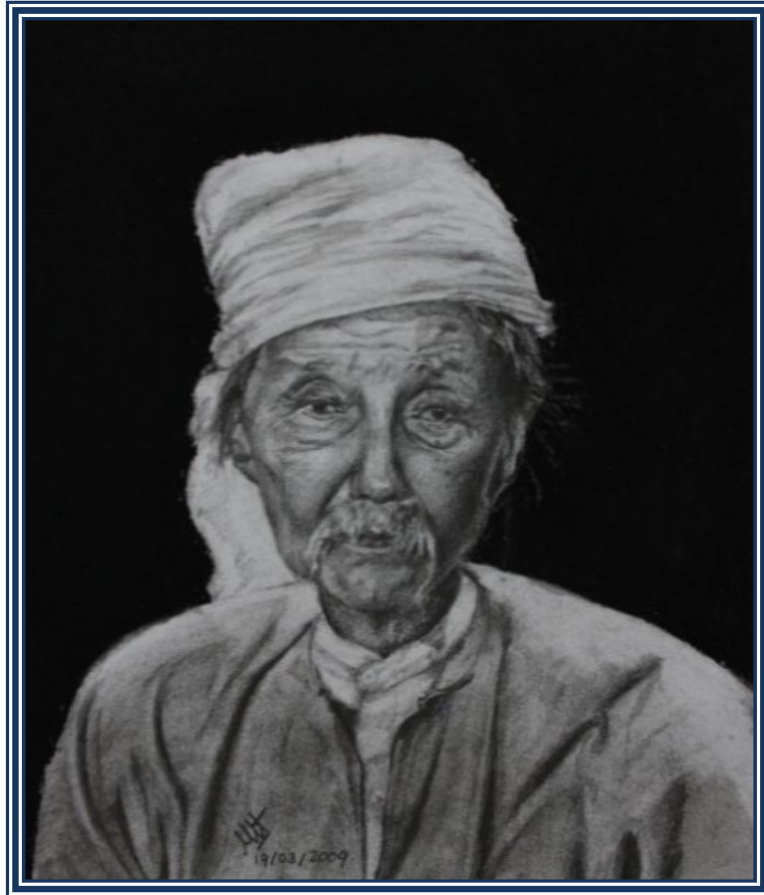
သခင်အောင်ဆန်း

သခင်အောင်ဆန်းဘယ်မှာရှိသည်ကို ယနေ့အထိ အတိအကျ မသိရသေးပါ။ သူသည် ဂျပန်ပြည်တွင် ရောက်နေပြီဟူသော ခိုင်မာလှသော ကောလဟာလသတင်းများ ဖြစ်နေပါသည်။

၁၉၈၇ ခု၊ ဇူလိုင် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ ပြိတိသျှအစိုးရ၏ ရန်သူတော် အမှတ်(၅) သခင်အောင်ဆန်း

+++++

အောင်ဆန်းအက်တလီနှင့် ဗမာပြည်

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၇ရက်နေ့တွင် ကျင်းပမည့် "တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်" ရွေးကောက်ပွဲ မကျင်းပမီ ရက်အနည်းငယ် အလိုတွင် ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက သူရေးသားထားသော "အောင်ဆန်းအက်တလီ နှင့် မြန်မာပြည်" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆောင်းပါးကို "အိုးဝေ" သတင်းစာဖြင့် ဗမာ့ခေတ်၊ မြန်မာ့အလင်း၊ ဂျာနယ်ကျော်၊ ဟံသာဝတီ၊ သူရိယ၊ လွတ်လပ်ရေး၊ သံတော်ဆင့် စသည့် မြန်မာနေ့စဉ် သတင်းစာတို့တွင် တစ်နေ့တည်း တစ်ရက်တည်း ပြိုင်တူ ထည့်သွင်း ဖော်ပြပေးရန် ကျွန်တော့် အား တာဝန်ပေးခဲ့ပါသည်။

သတင်းစာတိုက် အားလုံးလိုလိုမှ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးစွဲရှိသည့်အတိုင်း ဆရာကြီး၏ဆန္ဒကို ရှင်းလင်း ပြောပြ ချဉ်းကပ် ပါသော်လည်း ညှိနှိုင်းမရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သို့နှင့် ဤဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ "အောင်ဆန်းအက်တလီနှင့် မြန်မာပြည်" ဆောင်းပါးသည် ကျွန်တော့်ထံတွင် နှစ်ပေါင်း၄၀ နီးပါး သောင်တင်၍ နေခဲ့ပါသည်။

ဆရာကြီး၏ စေတနာမေတ္တာကို ဖော်ပြထားသော ထို ဆောင်းပါး လက်ရေးစာမူကို မူရင်းအတိုင်း ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပေးနိုင်ရန်ပေးပို့ လိုက်ပါသည်။

ဆောင်းပါးထဲတွင် ဆရာကြီး၏ "အလင်္ကာဒွေးချိုးကြီး" ပါရှိပါသဖြင့် မြန်မာကဗျာလော့လာလိုသူများ၊ ဆရာကြီး၏ စာများကို မြတ်နိုးခုံမင်ကြသော မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်ကြီးမှာ ဆရာကြီး၏ လက်ရေးမူနှင့် ရေးထိုး ထားသော လက်မှတ်ကိုလည်း အမှတ်တရအနေဖြင့် ထိန်းသိမ်းထားသင့်ကြသည်ဟုလည်း ယူဆ ပါ သည်။

ထို့ကြောင့် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းမှ တစ်ဆင့်ဖော်ပြပေးခြင်းဖြင့် မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်ကြီးအတွက် အကျိုး မုချ ရှိမည် ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

အောင်ဆန်းအက်တလီနှင့်မြန်မာပြည်

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ဗမာပြည်တွင် အာကင်သို့သော အောင်ဆန်း အက်တလီ စာချုပ်နှင့်အညီ ဤမည်သော တိုင်းပြု ပြည်ပြု ရွေးကောက်ပွဲကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယင်းသို့သော ဖဆပလ။ ဆိုရှယ်လစ်၊ ကွန်မြူနစ်၊ တစ်သီး ပုဂ္ဂလ၊ သခင်၊ ထို့ပြင် တလော စော-စိန်-မော်-ပေါ်တို့ မလျော်သော ရန်ဖြစ်မှုကြီးကို ပြီးငြိမ်းစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ကာလဟာ ဝိနိစ္စယဇ္ဇိကာစာကျမ်းကို ကြိုးပမ်းတော်မူလေသောအကြံဖြင့် အဟံ၊ အရည်းပီပီ၊ ခရီးလည်လျက်၊ ယောဂီဓလေ့၊ တောမှိုမွေ့မဟဲ့လို့၊ လောကီဓလေ့ ပစ်ခွာခဲ့ပြီ။

ဟောဒီ မအေ့ချစ်စရာတို့နှင့် မြစ်အညာတစ်ခွင် အကြင်ဆိုသလိုနော် စစ်ကိုင်း၌ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဟု ရှင်ဘုရင် ကိုယ်တော်ကို၊ အကြင် အကြိုတော် အဆိုတော်တွေနှင့် အအိုတော် အပျိုတွေပိုင်းသကဲ့သို့၊ ချောင်တိုင်း ချောင်တိုင်းမှာ သမုတ်အပ်သော အကျွန်ုပ်သည် အသမံ၊ မျက်ကြီးမာန်ကြီး ထန်သတည်းဟု ရန်မီးကိုမွှေးသဖြင့် မအေးသေး၊ မငြိမ်းသေးသော ကလဟံ၊ သူကတစ်ဖုံ၊ ငါကတစ်ဖုံနှင့် ငြင်းခုံစကား ခိုက်ပွားမာန်ယစ် ရန်ဖြစ် ခြင်းကို သမထေဒံ၊ သမထေ ဒေန၊ ရ လီသမထ ဝိနယဟု ရသမြိုက်ဆေး မြန်းရေအေးဖြင့် သမံ၊ ရန်ကြီးအဟုတ်၊ မာန်မီးပုံကို ချက်ကုံဖြိုးကြွေ၊ မိုယံးခလေ့သို့ ခိုးငွေမသန်း၊ တိုး၍ ဖျားချမ်းလေ အောင် ငြိမ်းဖျမ်းတော်မူထသော ဇနဉ္စ၊ အောင်လံတလူလူ တန်ဆောင်ထူလျှက် အောင်သူများထီး အောင်သီးချွေဆွက် ဘုရားမြတ်ကို လည်းကောင်း အစရှိသည်ဖြင့် ရေးနေတုန်း တန်းလန်းမှာ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပူးပေါင်းချင်တဲ့၊ တကောင်းသူမ သီလရင် သန္ဓနီနှင့်၊ ရုရှားနှင့် တွဲချင်ပေသော သရေခေတ္တာသူ ရသေ့မ ဘေဒါရီတို့က ဤသို့သော အောက်ပါ ခွေးချိုးကြီး အလင်္ကာဖြင့် ဆရာ့ကို လျှောက်ထားကြပုံဖြင့်။ အဘယ်သို့ လျှောက်ထားပါသနည်းဟူမူ

အလင်္ကာခွေးချိုးကြီး

တစ်ခေတ်မှာ သာပါတယ်၊ ချစ်စရာတကယ် နေခြည်မညိုနိုင်တဲ့၊ ရွှေပြည်မြို့သူ ဘေဒါရီ ဒကာမရယ်နှင့်၊ ရွှေအညာဆီဌာနမှာ မြို့တကောင်း သံသယတွင်မှ၊ မျိုးကောင်းဖန်သအောင် တစ်ဉာဏ်ရှိပေတဲ့၊ သန္ဓနီပါ တပွဲမနှစ်ဦးရယ်က၊ ကနွဲ့ကရ ပလူးကာ တကဲ့ဆရာ နူးချင်ရော့သလာ့ ...

(ဪ) နူးတကွက ဦးတချချ နှင့်၊ ဖူးကြတာမနား။ အမူလာပုံ၊ ဇမ္ဗုမြန်မာဘုံမဖြင့်၊ တစ်အာရုံဖြေဖျော်တော်မူဘို့၊ ကဝေ အကျော်အမော် ကို ရွှေနားတော် သွင်းရပါတော့၊ ... (ဪ) အချင်းချင်းမမျှ၊ အတင်းထိထပ်ပြီး၊ ငြင်းကြခုံကြ၊ ဂဠုန်မတွေလို အုံတဖွဖွနှင့် စောင်းသယောင် မြောင်းသယောင် ခေါင်းဆောင်အမျိုးမျိုးတွေကြောင့်၊ တောင်ရိုး အကုန် အသရေညှိုးရတဲ့ပြင်၊ ချောင်မျိုးစုံ သဝေထိုးလုပါပေါ့၊ ရွှေဂိုးနှင့် ပြည်ရွှေတောင်မလို ဘီအေကောင်တွေ ကလဲ တစ်ကောင်တစ်လေမှ မရှိတာကြောင့်၊ ကဝိ ခုံတောတင်လို့မို့၊ ဒဂုံမော်တစ်ခွင် မှာ တမိုင်းမိုင်းမက်ရ တဲ့၊ စစ်ကိုင်းဘက် စခန်းဆီက၊ ကသိုဏ်းကွက်မှန်းစရာ ဘန်းရတနာ အများရယ်က၊ တရားနာပရစီလို့ ညညီလာ အခံမစဲမိပ၊ ဆရာဋီကာ အလံမလှဲရအောင်၊ ... ဘန်းဗဟိုပျော်တွေမှာ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယ်တော်နှင့် နွဲ့ရပါလိမ့်၊ (အမယ်မင်း) အခွဲအတွဲနှစ်ရပ် အကွဲအပြဲ သတ်ကြမည့်၊ အဆဲဇာတ်နှစ်မူ အသွားကိုဖြင့် ... (အို ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့) အလဲလဲအထပ်ထပ် အကဲခတ်ခတ်ပြီး၊ ပွဲပြတ်တော်မူပါဘုရား။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသို့သော ကဗျာအသွားကို ကြားရသနဲ့။ အိုတပွဲမအပေါင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့၊ ယင်းသို့ သောအခါမှာ မေတ္တာကရုဏာ၊ သစစာအဓိဋ္ဌာန်တရားကိုသာ ပွားများကြပါ။ ဆရာမူကား ဘယ်သူ ဘယ်ဂါ ကိုယ့်ဒကာဟု ပမာမထား။ မမှားသော တရားသောဘက်က အချက်ကျကျ၊ လှလှပပ နိုင်ပါစေသတည်းဟု သစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်မူမိကြောင်းများကို အောက်နားကပါရှိသည့် အနီသည် လေးချိုးကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို ခတ်သုတ် သုတ်ရေးသား၍ ပေးသနားလိုက်သောဟူ၏။

သစ္စာမိဋ္ဌာန်ဘွဲ့ လေးချိုးကြီး

(၁) လောကီလူ့ဘောင် အိမ်ထောင်သားကို မွေးကြတော့၊
သဘောသီသီ၊ နုသယောင် အရိန်တပြောင် ပြောင် ကြားလိုရေးတွေနှင့်၊
တရားဗြဟ္မစိုရ်ဝေးသူတို့ တစ်နွေးထဲ နွေးသကွယ် (အိုကွယ်) အများထိုခို
အကြွေးတွေနဲ့ အေးလဲမအေးဘွယ်။

(၂) ဪ ခေါင်းတမျိုးရယ်နှင့်၊ တကောင်းမြို့ဆီက၊ ပေါင်းဖို့
အကြံရှိပေတဲ့၊ သန္နိနီ ရဲမေ ဒကာမရယ် နှင့်၊ ရဲနေကျ ပြေဌာနီ ဘေဒါရီတို့က၊
နှစ်ထွေနှစ်ဖြာမညီ အနီလို လျှောက်ပြန်သနဲ့၊ ... ဆရာနောမှာ ဒကာမ
ပဒေသာပေါက်သလိုပ၊ နှစ်ယောက် နှစ်ဖြာ ကွဲချိန်ထင့်၊ အရောက်အလာ
မနည်းမူ၍ ...၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်မတွင်ကျယ်အောင်၊ ဘန်းစမှန် ပလ္လင်ဝယ်ပြီး
ပြန်ပေါ့၊ ခွဲဖို့ တွဲဖို့ နှစ်လီနှစ်သွယ်ပေနော်ကွယ်၊ မနဲသမို့ အဲအနို့ ပွဲသို့ စည်တယ်။

(၃) လ ဧပြီ ဇရက်အဆန်းတွင်ဖြင့်၊ မြန်မာ့ရွှေပြည် သတိုးအဆက်
လွမ်းလောက်အောင်၊ အညှိုးမပျက် အကြမ်းတွေနှင့်၊ အခွဲမတွဲ တပည့်အနယ်နယ်
ပွဲကြည့်မကွယ်ကြည့်မယ်လို့ တကယ်နှစ်ကယ်ကြည်း၊ (အိုကွယ်) မဲထည့်မယ်
မထည့်မယ်နှင့် နှစ်သွယ်နှစ်နည်း။

(၄) ကောင်းချိုးသင်္ခါ၊ (ခေါင်း)ထီးယာဉ်သာဘို့၊ ဂေါင်းကြီးတွေ
တင်ရာက၊ ပေါင်းပေါင်းစည်းစည်း မကြင် နာတဲ့၊ အင်ပါယာဆိုတဲ့ ခေတ်တွင်ဖြင့်၊
အကြင်အခါ မလျှို့တဲ့ တပဲတွေရဲ့၊ ထိုထိုအဖွဲ့ မချစ်သာသနှင့်၊ အဆစ်မပါချင်မို့လဲ၊
အပြစ်အရာရာ မြင်လို့မို့၊ ဆရာသခင် ကရုဏာပွားသူက၊ ... ဇမ္ဗူခေတ်မြန်မာမှာ
သစ္စာ မေတ္တာကလဲ ပါးချိန်မို့၊ ... (ဪ) ယခုအဖြစ် မသာမယာမှာ ဘသူမှ

မချစ်ပါဘု၊ ဥပေက္ခာထားရောမယ် လို့၊ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ဆုပန်လို့ တောင်းရပါတော့၊
ဆရာဟိတ်တခံ ကုသလံအပေါင်းတို့ကြောင့်၊ ... (အမယ်မင်း)
မကောင်းသောသဘောနှင့် လောင်းအရှောတို့မှာဖြင့်၊ ခယောင်းပေါ်တွဲ
ပြောင်းတော ထိုအထက်၊ အိုနပျက် နအမြက်မဝသလိုပ၊ အရှက်တရရနှင့်၊
တမိုင်မိုင်တတွေတွေ ညီးလောက်အောင်၊ ... (အိုမယ်စန္ဒာရဲ့) မကောင်းသလော၊
ကောင်းသလောတွေနှင့် ၎င်းနှစ်လော နှစ်ပိုလ်ထွက်ကြတော့၊ ကောင်းသော
ဟိုတစ် ဖက်မှ အကွက်ကျကျ (ဇက်)ခွခွပြီး၊ အထက်က နိုင်စေသတည်း။

ဤသည်တို့ကား

- (၁) လေးပါးပါယ်ရွာ၊ လားဘို့ရာကို၊ မြစ်တား ဆုံးမခြင်း
- (၂) ခြောက်ပါးနတ်ရွာ၊ သွားဘိုငှာကို၊ ကောင်းစွာညွှန်ပြခြင်း
- (၃) မကြားတောင်းသော၊ ထုံးဟောင်းနည်းနာ၊ မှတ်ဘို့ရာကို၊ ထင်စွာ
ဟောပြခြင်း
- (၄) ရှိနေရာရာ၊ ဘေးရန်ကွာအောင်၊ မေတ္တာဝေငှခြင်း
- (၅) အရန်အတား၊ မြတ်တရားကို၊ သင်ကြားပြသခြင်း တည်းဟူသော ဆရာ
ရသေ့ရဟန်းတို့က မှီးငြမ်း သောဒကာဒကာမတို့အား၊ ပြောလား ဟောလား
လုပ်အပ်တဲ့ ကျင့်ဝတ် ၆ ပါးတို့နှင့် အညီပင်တည်း။

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း

(နာယက)

ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော်အသင်း

ဗမာ့နိုင်ငံရေးသုခမိန့်

မောင်ထင်

ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင်
နိုင်ငံရေးကို သက်မွေးဝမ်းကျောင်း
အလုပ်တစ်ခုပမာ ထင်မှတ်ကာ
နိုင်ငံရေး လုပ်စားနေ ကြသောသူတို့
ပေါများလှ၏။ ထို့ကြောင့်
သဘောတရားအားဖြင့် မပြည့်ဝဘဲ

နောက်လိုက် စုနိုင်လျှင် လူထုအာဏာကို ရစမြဲဖြစ်သည်။ အာဏာရလာလျှင်
ဘာမဆိုလုပ်၍ တင့်တယ်သည်ဟု ထင်မှတ် မှားနေကြ၏။
ဤထင်မှတ်မှားခြင်းသည် နိုင်ငံ၏ ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သည်မဟုတ်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အနောက်နိုင်ငံ နယ်ချဲ့သမားတို့နှင့် စစ်မြေပြင်တွင်
နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ခဲ့ရသော ၁၈၂၅ခုနှစ် မှ စ၍ ၁၉၄၈ခုနှစ် တိုင်အောင်
လွတ်လပ်ရေးကို ကြိုးပမ်းခဲ့ကြရ၏။ နိုင်ငံတော်ကြီး ထင်း အစည်းပြေ သကဲ့ သို့
မဖြစ်ရအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြရ၏။ သို့သော် ထိုမျှ ရှည်လျားသောကာလ ပရိစ္ဆေဒ
အတွင်း တွင် နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးတို့အတွက် နိုင်ငံရေးလမ်းစဉ်ကို ချမှတ်ပေးသော
နိုင်ငံရေး သုခမိန့်ဟူ၍ မြန်မာ့မိုင်း တွင် များများစား စား မပေါ်ထွန်းခဲ့ချေ။
ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ထွန်းကားခဲ့ပါသည်ဟု

လက်ညှိုး ထိုး၍ ပြရန်ရှိပါ၏။ သို့သော် ဦးဘိုးလှိုင်မှာ သူ၏ တော်လှန်ရေးဆန်သော နိုင်ငံရေး၊ အတွေးအခေါ်တို့ကြောင့် မကြာခဏ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်လျက်ရှိရကား ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ စေကာမူ လူထု စည်းရုံးမှုကြီးကို မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ချေ။ ကင်းဝန်မင်းကြီးခေတ်၌ ဥရောပပြန် မြန်မာတို့ သည် ဥရောပတိုက်၏ နိုင်ငံရေးအဆင့်အတန်းကို မြင်ခဲ့ပြီးလျှင် မြန်မာမင်းအုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို ပြုပြင်ပြောင်း လဲရန် ကြံစည်အားထုတ်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သီပေါခေတ်၌ ကင်းဝန်မင်းကြီးသည် မှန်းခြေမပေါက်ခဲ့ချေ။

ဗြိတိသျှခေတ် ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် တစ်ပိုက်လောက်၌ လူထု တစ်ရပ်လုံး နိုးကြားထကြွ၍ လူထုစည်းရုံးမှုကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါ၏။ ဂျီစီဘီအေ နုမမကွန်ဖရင့်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေတ်၌ ပေါ်ပေါက်လာသော ဖဆပလ၏ တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်ပဏာမ ညီလာခံအတွက် ရှေ့ပြေးဖြစ်သည်ဟု ဆိုလောက်ပါ၏။ သို့သော် ဂျီစီဘီအေခေတ်၌လည်း နိုင်ငံရေး သုခမိန်ဟူ၍ မပေါ်ထွန်းနိုင်ဘဲ နိုင်ငံရေးကို ဆက်ကြေးရရေး အတွက်သော်လည်းကောင်း ကုမ္ပဏီထောင်၍ အုပ်စားရေးအတွက်သော်လည်းကောင်း။

ရာထူးရရေး အတွက်သော်လည်းကောင်း မဖွယ်မရာအသုံးချ၍ နိုင်ငံရေး လုပ်စားခြင်းတို့သာ လွှမ်းမိုးလာခဲ့ပြန်သော ကြောင့် နိုင်ငံရေးသုခမိန်အရာ၌ တည်သင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ပင်လျှင် တိမ်ကော၍ သွားကြရကုန်သည်။ ထိုခေတ်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အစိုးရနှင့် မဆက်ဆံရေး ဝါဒ၊ အာဏာဖိဆန်ရေးဝါဒ၊ အခွန်မပေးရေးဝါဒ၊ အုပ်ချုပ်ရေး တိုက်ဖျက်ရေးဝါဒတို့မှာ မြန်မာပြည်က အိန္ဒိယပြည်မှ ကာဗွန်စက္ကူခံ၍ ပုံတူကူးချသော ဝါဒများ သာလျှင်

ဖြစ်ခဲ့၏။ မြန်မာ့ အခြေအနေမှန်ကို သုံးသပ်၍ ထိုအခြေအနေမှန်အပေါ်၌ တည်ဆောက်သော သဘောတရားဟူ၍ မထွန်းခဲ့ချေရကား ခိုင်အာခီ အုပ်ချုပ်ရေး၏ နည်းပရိယာယ်တို့ကြောင့် ဝံသာနု ဂျီစီဘီ အေ ၂၁ ဦး၊ လှိုင်ပုကျော် ဂျီစီဘီအေ၊ ဦးစိုးသိမ်း ဂျီစီဘီအေ၊ ဦးစုဂျီစီဘီအေ၊ မော်မြင့်ဗြဟ္မာ၊ ပြည်သူ့ပါတီ၊ မျိုးချစ်ပါတီ၊ ဆင်းရဲသား ဝံသာနုပါတီစသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာကွဲကာ လူထုသည် ထင်း အစည်းပြေသကဲ့သို့ ပြေလာခဲ့သည်။

နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် ရင့်မကြီးတို့ ယင်းကဲ့သို့ ကွဲကြ ပြကြသောအခါ လူငယ်များ ကြီးမှူးသည့် ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံးဟူ၍ ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။ သို့သော် ထိုလူငယ်များလည်း လူကြီးတို့၏ ခြေရာကို နင်းကာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်လာပြန်သည်။

ဤအချိန်တွင် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂမှ မောင်အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံရေးစခန်း ထလေသည်။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ မှ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ မောင်အောင်ဆန်း ကူးပြောင်းလာခဲ့ရာတွင် လူငယ်တို့၏ အင်အားစုသည် စည်းရုံး ၍ လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကား ၁၉၃၈ခု အောက်တိုဘာလဖြစ်သည်။ မြန်မာ တစ်မျိုးသားလုံးသည် ဗြိတိသျှလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရေးကို နိုင်ငံရေးစနစ်ဖြင့် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။ ယင်းသို့ ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်မှာ ငါးထောင်စား ရာထူးတွင် အဆုံးသတ်ကြလေသည်။

မောင်အောင်ဆန်းကား ယင်းကဲ့သို့ ငါးထောင်စာရာထူးတွင် ခြေကုန်နေသော နိုင်ငံရေးကို လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုဟု မယူဆချေ။ နိုင်ငံရေးစနစ်အရ ကြိုးပမ်းမှုသည် ကျွန်ခေတ်၌ သံသရာရှည်ဖို့သာ ဖြစ်မည်ဟု

အယူ ရှိခဲ့သည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ၌ မောင်အောင်ဆန်းက ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံးသို့ ဝင်ခဲ့သည် မှာအခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ပြီးလျှင် လက်ရုံးရည် ကို အားကိုးကာ စစ်စိတ် စစ်မာန်ဝင်နေသော အစည်းအရုံးဖြစ်သည်ဟု ယူဆသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤနိုင်ငံရေးအမြင်သည် ယခုခေတ် လယ်ယာမြေ ပြည်သူပိုင် ပြုလုပ်ရေးအတွက် လမ်းခင်းပေးသော အမြင် ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့သော် လူမျိုးနှင့် နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် ပြည့်စုံသောအမြင် မဟုတ်သေး။ ထို့ကြောင့် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး သခင်အောင်ဆန်းကား ...

ဆရာစံ သူပုန်ဟူ၍ အဘယ်ကြောင့် ပေါ်လာရပါသနည်း။

ကုလား မြန်မာ အဓိကရုဏ်း၊ မြစ်ပွားသော အကြောင်းရင်းကား အဘယ်နည်း။

မြန်မာ တို့ ၏ အခြေခံ လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းကား မည်သို့ပါနည်း။

မြန်မာ့စီးပွားရေးသည် မည်သည်ကို အခြေခံ ပြုပါသနည်း။

အင်ပိုင်ယာ ဝါဒ သမားတို့၏ ဗျူရိုကရေစီသည် မြန်မာတို့အပေါ်၌ မည်သို့ ဖိစီးနေပါသနည်း။

တစ်မျိုးသားလုံး နှင့်ဆိုင်သော လူထုစည်းရုံးမှုကို မည်သို့ လှုံ့ဆော်ရပါမည်နည်း။

ဆူးအက်တူးမြောင်း ဖွင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချစ်တီးများကို ဖိတ်ခေါ်လာသော မြေယာစနစ်ကို မည်သို့ တော်လှန်မည်နည်းဟူသော အချက်တို့ကို ဆန်းစစ်ကြည့်လိုသည်။

၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး သခင်အောင်န်းသည် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး ၏ ပေါ်လစီနှင့် လုပ်ငန်းစဉ် ညွှန်ကြားချက်တို့ကို ဖတ်ရှုကြခဲ့ပါလျှင် ထိုအချိန်က သခင်အောင်ဆန်း၏ အတွေးအခေါ်တို့တွင် အထက်ပါ မေးခွန်းများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ထိုပေါ်ပေါက်လာသော မေးခွန်းများ၏ အဖြေကိုလည်း ရှာဖွေ၍ တွေ့ခဲ့သည်ဟူသော အချက်တို့သည် ပေါ်လွင်လာပေလိမ့်မည်။

သခင်အောင်ဆန်း၏ အမြင်သည် မည်သို့ ရှိခဲ့သနည်း။ ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဤခေတ်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်များကို လေ့လာရန်အလို့ငှာ ဗိုလ်ချုပ်ပြောဆိုခဲ့သော မိန့်ခွန်းများ၊ ဗိုလ်ချုပ်ရေးသားခဲ့သော ကြေညာစာတမ်းများ၊ အဆိုကြမ်းများ၊ လုပ်ငန်းစဉ်များ စသည်တို့ကို ရှာ ဖွေစုဆောင်းထားဖို့လိုပေသည်။ ယခု ကျွန်တော် တင်ပြရသည်မှာ များသောအားဖြင့် စိတ်မှတ်နှင့်သာဖြစ် သည်။ စနစ်တကျ လေ့လာဖို့ရာမှာ စနစ်တကျ သုတေသနပြုဖို့ လိုပေသည်။ ယခု ဤဆောင်းပါးအဖို့ကား ကျွန်တော် မှတ်မိသော ၁၉၃၉ ခု ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး လုပ်ငန်းစဉ် ကြေညာစာတမ်း၊ ၁၉၄၅ ခု ဗိုလ်ချုပ်၏ ပြောချက်များ၊ ၁၉၄၆ ခု ဗိုလ်ချုပ်၏ ဖဆပလ လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် အခြား မိန့်ခွန်းများကို အခြေတည်၍ ပြောရပေ လိမ့်မည်။

မြန်မာ့လူ့ဘောင် အဖွဲ့အစည်းသည် သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စနစ်၌ အခြေတည်ခဲ့သည်။ ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ် စနစ်၌ အရင်းတည်ခဲ့သည် ဟူသည်တို့ကို ဗိုလ်ချုပ်သည် အသိအမှတ်ပြုခဲ့၏။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်က ဤ

အခြေအနေကို သဘောပေါက်သည်မှာ နိုင်ငံခြားမှ အယူအဆတို့ကို အခြေခံခဲ့သည်မဟုတ်။ မိမိနိုင်ငံ၏ အခြေကို မိမိ လေ့လာပြီးမှ သဘောပေါက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဟောပြောပွဲတစ်ခုတွင် မြန်မာ့နိုင်ငံ၏ ကံကျွေးစနစ်ဟူသည်မှာ အနောက်နိုင်ငံနှင့်မတူဘဲ လူတန်းစားတစ်ရပ်က အခြားလူတန်းစား တစ်ရပ်ကို စီးပွားရေး ချယ်လှယ်ခြင်းမရှိကြောင်း ပဒေသရာဇ် ဣကရာဇ်ခေတ်၌ပင် မျိုးရိုးကို မလိုက်ဘဲ ပညာအရည်အချင်းကို လိုက်၍ ရာထူးဌာနနှုတ်များကို ခန့်အပ်ကြောင်း၊ မြန်မာမိန်းမတို့၌ လွတ်လပ်မှုနှင့် တန်းတူ အခွင့်အရေး ရှိကြောင်း၊ လူထုစီးပွားရေးမှာ သမဝါယမသဘောကို အခြေခံ၍ ပြည်တွင်းဖူလုံမှု အပေါ်၌ တည်ရှိခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေမှန်ကို နိုင်ငံရေး သုခမိန် ပီသစွာ သုံးသပ် ခဲ့သည်။

ဤအခြေမှန်ကို မြင်သောကြောင့်သာလျှင် ၁၉၃၉ ခုနှစ်က တောင်သူလယ်သမားစည်းရုံးမှု၊ အလုပ်သမား စည်းရုံးမှုတို့ကို လှုံ့ဆော်ရန် လိုအပ်ကြောင်းဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်သဘောပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ စည်းရုံးရာ၌လည်း ဉာဏ် အုပ်ချုပ်ရေး၏ အပြစ်တို့ကို လူထုနားလည် သလောပေါက်စေ၏။ ဉာဏ် အပြစ်တို့ကို ကုစားရန် အလို့ငှာ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ဖွဲ့စည်းရန် တောင်းဆိုခဲ့၏။ ထိုတိုင်းပြု ပြည်ပြုလွှတ်တော် ဖွဲ့စည်းပါမှ ပြည်သူလူထု၏ ဆန္ဒအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသော အုပ်ချုပ်ရေး အခြေခံဥပဒေကို အတည်ပြုနိုင်မည် ဖြစ်သည်ကိုလည်း လူထုအား နားလည်သလောပေါက်စေ၏။

ဤသို့မှ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ကို ဖွဲ့စည်း မပေးနိုင်ပါက ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေးကို အပြုတ်တိုက်ရန် ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အမျိုးသမီးတောင်သူ လယ်သမား၊ အလုပ်သမား လူလတ်တန်းစား စသည့် လူထု ၏ အစိတ်အပိုင်းအားလုံးက အကြီးအကျယ် သပိတ်မှောက်ကြဖို့ရာ ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး သခင်အောင်ဆန်းက လှုံ့ဆော်ခဲ့ လေသည်။ သခင်အောင်ဆန်း အမြင်၌ ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေး သည် အဆင့်သုံးဆင့်ရှိသည်။ ပထမအဆင့် မှာ ဗြူရိုကရေစီ၊ ဒုတိယအဆင့်မှာ ဒိုင်အာခီ၊ တတိယ အဆင့်မှာ အမြင်ကောင်းအောင် ပိုမိုမွမ်းမံခြယ်လှယ် ထားသော ဒိုင်အာခီ (ငှာ အုပ်ချုပ်ရေး) ဟူ၍ မြင်လေသည်။ ထိုအဆင့်သုံးဆင့်ကို ဖြိုရန် လူထုစည်းရုံး မှုသာလျှင် ရှိသည်ကို ၁၉၃၉ ခုနှစ် ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး ကြေညာစာတမ်း၌ အတည့်အလင်း ပြဆိုခဲ့ပေ သည်။

ထိုခေတ်အမြင်နှင့် ကြည့်လျှင် လက်ရုံးရည် အားကိုးဖြင့် နိုင်ငံရေး ကြိုးပမ်းရမည်ဟူသည်မှာ စိတ်လိုက် မာန်ပါ ပြုကျင့်တတ်သော လူငယ်တို့၏ မိုက်ရူးရဲအလုပ်သာဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြရပေမည်။ စင်စစ် ထိုခေတ် က လူကြီးများ သာမက လူငယ်များကပါ ဤကဲ့သို့ ဆိုခဲ့ကြ၏။ သို့သော် နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ် အမြော် အမြင်ရှိသူ မောင်အောင်ဆန်းအဖို့ကား လက်ရုံးအားကိုးဖြင့် သိမ်းပိုက်ထားသော နိုင်ငံကို လက်ရုံးအားကိုး ဖြင့်သာ လွတ်လပ်အောင် ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။ ဤခေတ်၌ကား ဤသို့ မောင်အောင် ဆန်း ပိုင်းဖြတ်ထားသော အတွေးအခေါ်တို့သည် အခြေအနေဖြင့် ဟပ်မိသည်ဟု ဝန်ခံကြရပေပြီ။

ဤမျှနှင့်ပင် မောင်အောင်ဆန်းအား နိုင်ငံရေးသုခမိန်ဟု
ဘွဲ့ထူးတပ်ရမည်လော၊ မဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံရေး သုခမိန်အရာသို့ ရောက်စေသော
အခြားအတွေးအခေါ်များ ရှိပါသေးသည်။

ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး၌ တစ်နှစ်မျှ အလုပ်လုပ်ခဲ့သောအခါ
သခင်အောင်ဆန်းသည် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးသဘော တရားများကို
ထပ်မံမြင်လာပြန်သည်။

ထိုခေတ်က မြန်မာနိုင်ငံရေးသမား လက်ဟောင်းကြီးတို့သည်
မြန်မာအမျိုးသား ကြီးပွားရေး မူရင်းကို ချခဲ့ကြ သည်။

" မြန်မာပြည်သည် လယ်ယာကိုင်းကျွန်းကိုအားထားရသော ပြည်ဖြစ်၍
မှီခိုအားထားရန် အရေးအကြီးဆုံး သော အချက်သည် ကောက်ပဲသီးနှံ ထွန်းကား၍
ဈေးကောင်းကောင်းနှင့် ရောင်းနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏ "

" လယ်သမားတို့၏ လက်၌ လယ်ခြေယာခြေ မရှိသလောက်ဖြစ်၍
နိုင်ငံခြားသား ချစ်တီးများနှင့် နေရှင်တို့ လက်ထဲသို့ လယ်ခြေ ယာခြေ
ရောက်ကုန်ပြီ။ ထိုဘေးမှ ကာကွယ်ရန် လိုနေသည်။ "

" ယခု အုပ်ချုပ်ရေးအရ ပြည်သူတို့ တင်မြှောက်သော အမတ်တို့က
မြေသိမ်းဥပဒေလုပ်နိုင်သည် "

သခင်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေးသုံးသပ်ချက်တို့မှာ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့၏
အရှိက်ကို ထိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဗြိတိသျှ တို့သည် သခင်အောင်ဆန်း၏
နိုင်ငံရေးကျားကွက်ကို တစေ့တစောင်း မြင်သဖြင့် များစွာ တုန်လှုပ်
ထိတ်လန့်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် လွတ်လပ်ရေးကို လိုလားကြသော

နိုင်ငံရေးပါတီအားလုံးတို့၏ "လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး" ၌ သခင်အောင်ဆန်းသည် ခြေသည်းလက်သည်း ဖြစ်လာသောအခါ ဗြိတိသျှ တို့ သည် သခင်အောင်ဆန်းအား တွေ့ရာသချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ လိုက်လံဖမ်းဆီးလေသည်။

သို့သော် သခင်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေး အတွေးအခေါ်၌ လွတ်လပ်ရေးကို ကျွန်ုပ်တို့ချည်း ပြည်တွင်းရေး တစ်ရပ်အနေဖြင့် အတွင်းကြိတ်တိုက်၍မရ၊ နိုင်ငံခြားဂါဒဖြန့်၍ နိုင်ငံခြားအကူအညီဖြင့် တိုက်ယူရမည်။ ဂျပန်သည် မြန်မာနိုင်ငံကို ကျူးကျော်လာနိုင်သည်။ သို့သော် ဂျပန်၏ ကျူးကျော်မှုကို မိမိတို့က ဦးအောင် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာခြင်းဖြင့် ခံတိုက်နိုင်ရမည်ဟူ၍ စဉ်းစားထားခဲ့သည်။ ဒေါက်တာဘမော်နှင့် ဒေါက်တာသိန်းမောင် တို့က သခင်အောင်ဆန်းအား ဂျပန်အကူအညီကို ယူကြည့်ပါဟု ပြောသည်။ သခင် အောင်ဆန်း ကား တရုတ်သော၊ ယိုးဒယားသော၊ ဂျပန်သော ရွေးချယ်ရန် အချိန်မရချေ။ ရရာ အကူအညီကို ယူမည်ဟု သန့်ဋ္ဌာန် ချမှတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် တရုတ်ပြည်ကို ခြေဦးလှည့်၍ တရုတ်ထံမှ အကူအညီ တောင်း ရန် ပို၍ ရည်သန်ခဲ့သည်။ အခြေအနေအရ တရုတ်နှင့် ဖူးစာမဆုံရဘဲ ဂျပန်နှင့် ဖူးစာ ဆုံခဲ့ရ၏။

ဂျပန်၏ အကူအညီကို ယူခဲ့စေကာမူ၊ ဂျပန်၏ ကတိမတည်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျပန်ကို ပြန်ချမည် ဟူသော သဘောတရားကိုလည်း မောင်အောင်ဆန်းသည် ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖြစ်လာသောအခါ တစ်နေ့ တခြား ပိုမို၍ မြင်လာခဲ့၏။

ဂျပန်ကို ခံချရာ၌လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏ စစ်ဥပါယ်မှာ နိုင်ငံရေး သုခမိန်ဆန်လှပေသည်။ ဂျပန်ကို ချကြရတော့ မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်ချုပ်သည် ၁၃ ရာစုနှစ်က ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာအမျိုးသား လူထု တစ်ရပ်လုံး အကြံက ပြောက်ကျားတိုက်ခိုက်နည်းစနစ်ဖြင့် ကျူးကျော်သူ ကူဗလိုင်ခန်ကို မြန်မာနိုင်ငံ မှ နှင်ထုတ်ခဲ့သည့် နည်းပရိယာယ်ကို တွေးမိလေသည်။ ထို့ပြင် ၁၇ ရာစုနှစ်က အလောင်းဘုရား သည် မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ စည်းရုံးမှုကို ရလေအောင် ရန်သူတို့အား ပြောက်ကျား စနစ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရပုံ ကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်သတိရမိသည်။ နောက်ဆုံး၌ အခြေအနေမှန်ကို ကြည့်၍ တွေးတော တတ်သော အမြော် အမြင်ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်၏ တော်လှန်ရေးသည် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်ခဲ့ပြီးသော် မြန်မာနိုင်ငံတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၅ ကို တော်လှန်၍ လွတ်လပ်ရေးကို ကြိုးပမ်းဖို့ရာ အခြေအနေပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်သည် ၁၉၃၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ အစည်းအရုံး၏ လုပ်ငန်းစဉ်ကြေညာချက်သည် ၁၉၃၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ အစည်းအရုံး၏ လုပ်ငန်းစဉ် ကြေညာချက် ကို အစဉ်အလာမပျက်စေဘဲ ဆက်လက်သုံးစွဲသွားပြန်သည်။ ဤသို့ ပြောရခြင်း မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ၁၉၄၆ ခု ဇန်နဝါရီ ၁၂ ရက်နေ့စွဲနှင့် ဖဆပလလုပ်ငန်း အစီအစဉ်ကြေညာချက်မှာ ဗိုလ်ချုပ် သည် သခင်အောင်ဆန်း ဘဝက ကြေညာခဲ့သော လုပ်ငန်းစဉ်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် သဘော သွားချင်း အလားတူ ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

အထက်ဖော်ပြခဲ့သော ဖဆပလလုပ်ငန်းစဉ်၌ ဗိုလ်ချုပ်သည် သခင်အောင်ဆန်းဘဝက နိုင်ငံရေး အတွေး အခေါ်တို့ကို လက်တွေ့ အသုံးပြုသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းရာ၌ " လွတ်လပ်ရေး ကို လိုလားနှစ်သက်သော လူမျိုးများနှင့် ယဉ်ကျေးမှုတွင်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးတွင်လည်းကောင်း၊ ပိုမို ရင်းနှီးစွာ ဆက်သွယ်နိုင်စေရန် စီစဉ်ရမည်" ဟူ၍လည်းကောင်း။ " အင်ဒိုနီးရှားနှင့် အင်ဒိုချိုင်းနားပြည်များရှိ အမျိုးသားလွတ်လပ်မှု လုပ်ငန်းနှင့် ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ နိမ့်နင်းချုပ်ချယ် ကျွန် တမယ်မျှ ဖြစ်နေကြရသော လူမျိုး အပေါင်းတို့၏ လွတ်လပ်မှုလုပ်ငန်းကြီးနှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆက်သွယ် နိုင်အောင် စီစဉ်ရမည်" ဟူ၍လည်း ကောင်း။ ဖဆပလ ကြေညာခဲ့သည်မှာ သခင်အောင်ဆန်း ဘဝက ယူဆ ထားသော " နိုင်ငံခြား အဆက် သွယ်ယူ" သည့် သဘောတရား၏ အဆက်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမျှမကသေး၊ လူထုတပ်ပေါင်းစု ဖြစ်စေရန်အလို့ငှာ ဖဆပလ၏ နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းများ၌ " မြန်မာနိုင်ငံ ပြန် လည်တည်ဆောက်ရေး၊ နိုင်ငံသစ် စီမံဖန်တီးရေးကိစ္စများကို ပါတီသဘော နိုင်ငံရေး သဘော မသက် ရောက်သော အဖွဲ့များက ဆောင်ရွက်ရမည်။ သို့မှသာလျှင် ဤကိစ္စများတွင် တတ်ကျွမ်း နားလည် သူများ နှင့် အစိုးရအမှုထမ်းများလည်း ဤ အမျိုးသားလုပ်ငန်းကြီးတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်" ဟု ဖော်ပြ ထားသည်။ ဤစကားကို ကျွန်တော် အကျယ်ချဲ့၍ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြနေစရာ မလိုချေ။ ဗိုလ်ချုပ်၏ သဘောတရား တို့သည် မည်မျှမှန်ကန်နေသည်ကို ဤခေတ်လူထုသည် လက်တွေ့ သိရှိနေကြပြီး ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

ထို့ပြင် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု၌ ရခိုင်၊ မွန်၊ ကရင်စသော အမျိုးသားများနှင့်တကွ တောင်တန်းသား အားလုံးတို့အပေါ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ထားရှိသော စေတနာသည် သန့်ရှင်းမှန်ကန်သည်ကိုလည်း မည်သူမျှ စောဒက မတတ်နိုင်ကြချေ။ ဖဆပလ လုပ်ငန်းစဉ် ကြေညာချက်၌ အမျိုးသား လူနည်းစု များသည် လူများစု အခွင့်အရေးကို ရထိုက်သည်ဟု ဖော်ပြထားသည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်၏ အမြော်အမြင် ကြီးမှု ကို ထင်ရှား စေသည်။ လူနည်းစုတို့သည် လူအများစုတို့၏ အခွင့်အရေးကို တန်းတူရနိုင်သည့်နောက် လူနည်းစု အခွင့် အရေးဟု ပြောနေရန် အကြောင်းမရှိတော့ပြီ။

ဤမှန်ကန်သော စေတနာ အကျိုးဆက်ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်က " လွတ်လပ်ရေး တစ်နှစ်အတွင်း ရရမည်" ဟု ကြုံးဝါးလိုက်သောအခါ မြေပြန့်သားရော တောင်တန်းသားပါ ဗိုလ်ချုပ်၏နောက်တွင် မားမားမတ်မတ်ရပ်၍ တညီ တညွတ်တည်း ရှိခဲ့လေသည်။ မြန်မာနှင့် သွေးနီးသော အမျိုးသားတို့ကို မဆိုထားဘိဦး၊ တစ်ခေတ် က ရန်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဗြိတိသျှ အမျိုးအနွယ်တို့ကိုပင်လျှင် ဗိုလ် ချုပ်သည် တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်း သောက်သည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် တိုင်းရင်းသားချင်း အမျိုး တော်စပ်သည်ဟူသော သဘောတရား ကို ချမှတ်ပေးခဲ့လေသည်။

" ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့က လာပါဆိုလို့ ကျွန်တော်လာခဲ့ရတာပါပဲ။ အမျိုးဘာသာမရွေး ဒီတိုင်းပြည်က လူများရဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာရေးကို ဆောင်ရွက်ဖို့တာဝန်ဆိုတာဟာ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်ပါ ပဲ။

ကျွန်တော် ဘဝတစ်သက်လျာမှာ ဒီတာဝန်ကို အစဉ်ဆောင်ရွက်သွားရဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့စစ်အတွင်း မှောင်အတိကျနေသလို ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်အခါမျိုးမှာ ခင်ဗျားတို့ (အင်္ဂလိပ်ကပြား) လူစု ထဲက မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ အတိဒုက္ခကို ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ ခင်ဗျား တို့ ဒုက္ခဖြစ်ရတာတွေ သိရတော့ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။ စိတ်လဲ နာကျည်းမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဒုက္ခ တွေ ပြေရာပြေကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘာသာ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ဟိတ်ဟန်မထုတ်ဘဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုင်း ယခု ခင်ဗျားတို့က ဒီကိုလာပြီး မိန့်ခွန်းပေးပါဆိုတော့ ကျွန်တော် မှန်တာ တွေကို အမှန်အတိုင်း အစီရင်ခံခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ဟာ လွတ်လပ်တော့မယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ အကြီး အကျယ် ပြောင်းလဲနေပါတယ်။

ဒီလို ပြောင်းလဲနေတဲ့ အခြေအနေမှာ ခင်ဗျားတို့ဟာ အသိတရားအသစ် တွေကို သိလာကြပြီး တန်ဖိုးအသစ်တွေကို နားလည်ကာ နိုးကြားလာဖို့လိုပါတယ်။ လွတ်လပ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ရှေ့ကို အလားအလာ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံသားများအတွက် မြော်ကိုး စရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူဦးရေရှိတာထက်ပိုပြီး အလုပ်အကိုင်တွေက များလာပါ လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ အထဲမှာ ဒီကိစ္စနဲ့အလားတူ အခြားကိစ္စများမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့သာ ဒီတိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ လူတွေနဲ့ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်ပါ တယ် ဆိုတာကို ပြကြရင် ဒီကိစ္စနဲ့

ပတ်သက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာမျှကြောင့်ကြစရာရှိဖို့ မလိုဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် ယခုပြောခဲ့ပါတယ် "

ဗိုလ်ချုပ်သည် အထက်ပါ စကားရပ်တို့ကို ၁၉၄၆ ခု ဒီဇင်ဘာလတွင် အင်္ဂလိပ်မြန်မာ အမျိုးသား ကောင်စီ ၏ အစည်းအဝေး၌ ပြောကြားခဲ့၏။ နိုင်ငံရေးသုခမိန့်ပီသစွာ ကုန္တရေဖြင့် စေတနာ အရင်းခံ အမှန်တို့ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောကြား ဗိုလ်ချုပ်သည် ကရင်၊ ရခိုင်၊ ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်၊ ကယားစသော အမျိုးသားများ ၏ အသည်းစွဲသာမက အင်္ဂလိပ် မြန်မာအမျိုးသားတို့၏ အသည်းစွဲလည်း ဖြစ်ခဲ့ လေသည်။ ယနေ့တိုင် အင်္ဂလိပ်မြန်မာအမျိုးသားတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ စကားကို နားထဲ၌ စွဲ၍ နေကြလေသည်။

လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့ပြီဟုဆိုလျှင် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရရတော့မည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်သည် မျှော်ကိုးခဲ့၏။ ဗိုလ်ချုပ် တောင့်တသော ငြိမ်းချမ်းရေးမှာ သင်္ချိုင်းထဲက ငြိမ်းချမ်းရေးမဟုတ်။ လွတ်လပ်ရေး၊ တိုးတက်ရေးနှင့် ကြီးပွားချမ်းသာရေးကို ဖန်တီးမည့်ငြိမ်းချမ်းရေးသာလျှင် ဖြစ်ဘိ၏။

ဗိုလ်ချုပ် လွန်ခဲ့သည်မှာရှစ်နှစ်ရှိပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံသားတို့ အဖို့ကား ဗိုလ်ချုပ်လွန်ခဲ့သည်မှာ မနေ့တစ်နေ့ ကလို လို ထင်မိကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကို ချစ်သည့် ဇောဖြင့် အများပင် တမ်းတကြ၏။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်၏ အတွေးအခေါ် တို့ကိုကား သတိရမှ ရကြပေလိမ့်မည်။ စင်စစ် ဗိုလ်ချုပ်သည် နပျိုသောအရွယ်၌ နိုင်ငံရေး ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သော်လည်း သူ၏အတွေးအခေါ်တို့မှာ ဝါရင့်သော နိုင်ငံရေးသုခမိန့်တို့၏ အတွေးအခေါ် မျိုး ဖြစ်ရကား ဗိုလ်ချုပ်အား

တကယ်ချစ်ပါသည်။ ခင်ပါသည်။ သတိရပါသည်ဟုဆိုလျှင် ပညာရှင် ဆန်သော
ဗိုလ်ချုပ်၏ အတွေးအခေါ်များ ရင့်သန်ခဲ့သည့်နည်းတူ လူထု၏
စဉ်းစားဉာဏ်လည်း ရင့်သန်လာကြစေရန် လူထုတစ်ရပ်လုံး
ကြိုးစားသင့်လှပေသည်။ နိုင်ငံရေးသမား ပေါသလောက် နိုင်ငံရေးသုခမိန်
ရှားလှသော ဤနီငီင် တွင် နိုင်ငံရေးသုခမိန်များထွန်းပေါ်လာပါစေရန် ရည်သန်၍
ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ဗိုလ်ချုပ်၏ ဟော ပြောချက် ကြေညာချက်၊
မိန့်ကြားချက်တို့ကို ယခုတင်ပြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကို ၂၀ ရာစုနှစ် မြန်မာ့နိုင်ငံရေး
သုခမိန်ဟု ကျွန်တော် ယူဆလျှင် ယုတ္တိတန်၏။ မတန်၏ကို စာရှုသူ တို့
ဂဏသေချာ ပိုင်းခြား ဝေဖန်နိုင်ကြ ပါစေသတည်း။

+++++

အောင်ဆန်း(သို့မဟုတ်)အရိုင်း

ဒဂုန်တာရာ

သူ၏ အောက်မှ လူထုကြီးသည် စည်းကမ်းသေလပ်ခြင်း
အတန်ငယ်ကင်းမဲ့စွာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။ လူထုကြီး သည် စူးစိုက်ခြင်းမရှိ၊
တချို့က ပြုံးရယ်၍နေ၏။ နောက်နားရှိ လူထုအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကား အချင်းချင်း
ခေါင်းချင်း ကပ်ကာ တီးတိုးပြော၍နေ၏။ သို့သော် ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကားမရှိ။
လေးစားခြင်း သည် အားလုံး၌ တညီတညွတ်တည်းတည်ရှိ၏။ အစိမ်းပုပ်ရောင်
ကတ္တီပါကားကြီးသည် သူ့ကို နောက် ကားခံ ၍ ထား၏။ ကားလိပ်ကြီးမှာ ဘာရုပ်ပုံ
တောတောင် မှ ခြယ်လှယ်ထားခြင်းမရှိ ပကတိပိန်းပြောင် ပြောင်ဖြစ်၏။

ကတ္တီပါကားသည် အခြားဘာအဓိပ္ပာယ်ကိုမျှ ထူးထူးထွေထွေ မဖော်ပြပါ။ သို့သော်မှိုင်း ညိုခြင်းတစ်ခုသာ ရဲဝံ့စွာ ဆောင်၍နေသည်။ သူသည် သည်စိမ်းညိုမှိုင်းသော ကားကြီး၏ အရှေ့စင် မြင့် ဇာတ်ခုံ ပေါ်၌ ရပ်ကာ စကားပြော၍နေသည်။ သူသည် ဗမာပထဝီမြေကြီးမှ ဗမာ့ဂါဝှမ်းစစ်ဖြင့် ယက်လုပ်သည့် ပင်နီဖျင်ကြမ်း ကြီးကို ဝတ်ထား၏။ လုံချည်မှာ နီရဲသော ရွှေတောင်ပိုးလုံချည်ဖြစ်၏။ ခေါင်းမှာ ပွယောင်းယောင်း နှင့်မသေသပ်။ မျက်နှာအသွင်အပြင်မှာ အပူပိုင်းဒေသ အီကွေတာပေါ်ရှိ ကျွန်းစုများ တွင်နေထိုင်သော မွန်ဂိုလီယံ အနွယ်လူရိုင်းမျက်နှာနှင့် တူ၏။

သို့မဟုတ် တောင်ပေါ်ချင်း တစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် တူ၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား လူလတ်တန်းစား ၏ လက္ခဏာ ဖြစ်သော ထယ်ဝါခြင်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းတို့သည် သူ့တွင် လုံးဝမရှိအောင်း၊ လမ်းပေါ် တွင် နေရာတကာ တွေ့မြင်နိုင်သော သာမန် ဆင်းရဲသားတစ်ဦးနှင့် တူ၏။ ဗမာလူထုကြီးထဲမှ သူတစ်ဦး၏ အသွင် အပြင် မျိုးသာဖြစ်၏။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ကား၍ လှုပ်ကာလှုပ်ကာ စကားကို ပြော၏။ သူ၏ စကားလုံးများကား ပြေပြစ်ခြင်းမရှိ၊ ချောမွေ့ခြင်း မရှိ၊ သို့သော် အတွင်း၌ကား အနက် ပါ၏။ သင်ပထမဆုံးတွေ့မြင်သော အောင်ဆန်း၏ပုံပန်းကို ရေးပြပါဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် သည်ပုံကို ရေး ပြမည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါကား ၁၉၃၅ခု ပထမဦးဆုံး ကျင်းပအပ်သော ဗမာနိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာကျောင်းသားများ ညီလာခံကြီး ကို ရန်ကုန်မြို့ ကျူဘလီဟော ခန်းမတွင် ဆင်ယင်နေသောအခါ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် အထက်တန်း ကျောင်းတွင်

ပညာသင်ကြားလျက်ရှိရာ နယ်မှ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ကျောင်းသားများ ညီလာခံသို့ တက်ရောက်စဉ် အောင်ဆန်းစကားပြောသည်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ၁၉၃၆ခု သပိတ်မှောက်ကိစ္စ တောက်လောင်တော့မည့် ဆဲဆဲ၊ မီးခိုးများ အူနေသည့်အခိုက်၊ အောင်ဆန်း အမည် ကို သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရသောအခါ၊ သူ့ကို သိချင်သောစိတ် အင်မတန်ထက်သန်ခဲ့သည်။ ထိုအခါက အောင်ဆန်းမှာ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအသင်း၏ ကြွေးကြော်သံဖြစ်သော အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်မှာ စာပေဝါသနာပါသူဖြစ်ရာ အောင်ဆန်း ကို အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် စိတ်ဝင်စား၏။ အားကျ၏။ သူ့အကြောင်းကိုသိချင်၏။ တွေ့ဖူးချင်၏။ သို့သော် ဂျူဘလီဟော ကျောင်းသားများ ညီလာခံ တွင် သူ၏ရုပ်သွင်နှင့် သူစကားပြောသည်ကို တွေ့ မြင်ကြားနာရသောအခါ အထင်နှင့်အမြင် ကွာ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်ထင်ထားသည်မှာ ကောလိပ်ကျောင်းသား၊ ရုပ်ဖြောင့်ဂိုက်ကျ၊ စကားပြော ကောင်းဟုဖြစ်၏။ အယ်ဒီတာလည်းဖြစ်သဖြင့် အတော်အထင်ကြီးထား၏။

တွေ့ရသောအခါ ရုပ်ကလည်းမဖြောင့်၊ စကားပြောကလည်းမပြောပြစ်၊ သို့ဖြစ်၍ စိတ်ကမကျေနပ်၊ ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ အရွယ်နုနယ်သေး၍ စိတ်ကူးယဉ်ဖြင့်သာ အောင်ဆန်းကို ရုပ်ဖြောင့်စေချင်၊ စကားပြော ကောင်းစေချင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲကမကျေနပ်။ နောက်တစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်လည်း တက္ကသိုလ်ရောက်၍နေသည်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်သည့် ၁၉၃၇-၃၈ခုနှစ်က ကိုအောင်ဆန်းသည်

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂတွင် ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ တွင် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ကိုအောင်ဆန်းနှင့် အသိဖြစ်လာ၏။

အသိသာဖြစ်ရုံဖြစ်သည် မရင်းနှီးခဲ့ပေ။ သူနှင့်ကား ရင်းနှီး၍မဖြစ်၊ သူသည် ရင်းနှီး၍ရသော လူစားမျိုး မဟုတ်၊ နိုင်ငံရေး အတူတူ တွဲဖက်လုပ်လျှင်သာ သူနှင့်ရင်းနှီးမည်ဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ်တွင်နေစဉ် ကျွန်တော် သည် သမဂ္ဂနိုင်ငံရေး ကိုသာ တဖက်သတ်မလိုက်၊ စားပေလည်းဖတ်ချင်၏။ စာလည်းရေးချင်၏။ ဂီတ ကိုလည်း လိုက်စားဖူး ၏။ သည်လိုအစုံလုပ်ချင်သဖြင့် သူနှင့်မရင်းနှီးနိုင်ပေ။ သူကား နိုင်ငံရေး သမား သက်သက် ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်ကို ယခု သခင်ဗဟိန်းက အသိဖွဲ့ပေးခဲ့၏။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးသမားသက်သက် မဟုတ်သဖြင့် သူနှင့် အသိထက်လွန်မြောက်၍ ရင်းနှီးသော အဖြစ် သို့ မ ရောက်သွားခဲ့ပေ။ သခင်ဗဟိန်းနှင့်ကားသည်လိုမဟုတ်၊ သခင်ဗဟိန်းသည် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ သူဖြစ် ၏။ စာပေကဗျာအလင်္ကာများကို နှစ်သက်၏။ ဂီတကိုချစ်၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော် နှင့် ခဏနှင့်ပင် ရင်းနှီးချစ်ခင်ကာ၊ ယခု သူကွန်မြူနစ်ဖြစ်နေသည့် ဘဝအထိပင် ရင်းနှီး ချစ်ခင်ခြင်း မပျက် ကျွန်တော်ကား ခုခံရေးကိုလည်းမပြု၊ နိုင်ငံရေးသမားလည်းမဟုတ် သို့သော် ချစ်ခင် ရင်းနှီး၏။ ကိုအောင်ဆန်းနှင့်ကား ဤကဲ့သို့မဟုတ်၊ ကျွန်တော်စာရေးဂါသနာပါသည်ကို ကိုအောင်ဆန်း သိ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ရေး ခဲ့သော ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းမှ ရတုပိုဒ်စုံမှ စသော ကဗျာများ၊ ဝတ္ထုတိုဆောင်းပါးစသည့် စာပေ များကို သူဖတ်ဖူးလိမ့်မည်မထင်၊ ဂရုစိုက်၍ဖတ်မည့် လူမျိုးလည်းမဟုတ်၊ သို့သော် တစ်ခါက သခင်ဗဟိန်း နှင့် အတူ

သမဂ္ဂကော်မတီခန်းတွင် ပင်းယ မဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံနှိပ်ထားသော ကျွန်တော်၏ ဆောင်းပါး တစ်ခု ကိုကား ကျွန်တော် ၏ ရှေ့တွင် ဖတ်သည်ကို တွေ့ရဖူး၏။ ဖတ်ပြီးလျှင် ဝေဖန်ချက် ပေး၏။

ကိုအောင်ဆန်းသည်လည်း အင်္ဂလိပ်ဗမာ ဆောင်းပါးရှင် တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသော သူ၏ဆောင်းပါးများကို ဂန္ထလောက မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်ရဖူး၏။ သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတရား တော်နှင့် ပတ်သက် သော ဆောင်းပါးများကိုရေး၏။ ကျောင်းသားများ အဝတ်အစားဆင်ယင်ရေး ပြဿ နာ ကိုလည်း သူသည် ဂန္ထလောကတွင် ပန်းတနော်ဦးသန့် နှင့် အပြန်အလှန် ရေးသည်ကို အမှတ်ရ၏။ ဗမာနိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအသင်း၏ ကြွေးကြော်သံဖြစ်သော မျိုးညွှန်မဂ္ဂဇင်းတွင်ပါ သော သူ၏ လောကဝိဟာ အမည်ရှိ ဗမာဆောင်းပါးတိုကလေးကိုကား ကျွန်တော်အတော်သဘောကျ ပါ၏။ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပညာဗဟုသုတ အမြင်တို့ကို ပေးသော စာသင်ကျောင်းနှင့် ဥပမာတင်၍ ရေးထား ၏။

ကိုအောင်ဆန်းသည် ဗမာစာအရေးညံ့သူမဟုတ်ပေ။ တိတိကျကျ ရေး၏။ ပါဠိကို မှန်ကန်စွာသုံး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟာသဉာဏ်ပါ၏။ ပုသိမ်မြို့တွင် ကျင်းပသော ကျောင်းသားများညီလာခံ သူ၏ ဥက္ကဋ္ဌ မိန့်ခွန်းတွင် ကင်ဘဲလ် အစီရင်ခံစာကို " ပညာရေးပူရာဏကျမ်းကြီးပေတကား" ဟု ပြောင် လှောင် ထားသည်မှာ သရော်ချက် (Irony) ပါ၏။ ကျောင်မှထွက်ပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ဝင်သွားသောအခါ ငတ်ပြတ်လာ၍လား မပြောတတ်။ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း တွင် ဆောင်းပါး ရေးလိုကြောင်း ကျွန်တော်ကိုပြော ၏။ ကျွန်တော် လည်း တိုက်ရှင် တို့နှင့် စီစဉ်၍

လစဉ်ကိုအောင်ဆန်းဆောင်းပါးများ ပါစေ၏။ ဒဂုန် မဂ္ဂဇင်း က ကိုအောင်ဆန်း
ရေးသော ဆောင်းပါးများအတွက်ငွေချီးမြှင့်၏။

သူရေးသော ဆောင်းပါးကား "နိုင်ငံရေးအမျိုးမျိုး" ဟူသော
ဆောင်းပါးဖြစ်၏။ ဂရိတ်နိုင်ငံရေးက အစချီ၍ မျက်မှောက်ဗမာ နိုင်ငံရေး
အခြေအနေအထိ ရေး၏။ စာပြောလှ၏။ ဖတ်လို့ကောင်း၏။ သူလည်း ဒဂုန် တွင်
ကြာကြာမရေးရ၊ မကြာခင် ဂျပန်ပြည်သို့ ထွက်သွားသဖြင့် သူ့ဆောင်းပါးလည်း
ရပ်၍သွား၏။ အစိုးရ ကလည်း ညှိုးထား၍လားမပြောတတ်၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း
ထိုနှစ်မှာပင် ပိတ်ခြင်းခံရရှာ၏။ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော ၁၉၃၈- ၃၉နှစ် က သူသည်
ဘီအယ်လ် တန်းတွင်ရှိ၍ ပဲခူးကျောင်းဆောင် အလယ်ထပ်တွင်နေသည်။ အခန်း
သည် သပ်ယပ်ခြင်းကင်းမဲ့၏။ သူ၏ အခန်းတွင် စာအုပ်များပြည့်နှက်၍ နေ၏။
စာအုပ်များသည် စား ပွဲပေါ် တချို့၊ ဘီရိုပေါ်တချို့၊ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင်တချို့၊
ပြန့်ကြဲကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်၍ နေကြ၏။ သူသည် အင်မတန်စာဖတ်
သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူသည် ဒေါသကြီးသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သည်လိုအများကထင်၏။
ကျွန်တော့် အဖို့ကား ဒေါသကြီးသည် မကြီးသည်ကိုကား မသိ၊ သူ့တွင်
စိတ်လိုက်မာန်ပါစိတ်(Emotionalism) တွေရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်၏။
နှစ်ကိုကား အသေအချာ မမှတ်မိတော့။ သပိတ်မှောက် နှစ်လည် အထိမ်းအမှတ်
ပွဲတစ်ခု တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂတွင် ကျင်းပ၏။ ပရိတ်သတ်ထဲမှထ၍ ဝေဖန်စကားများ
ထပြောကြ၏။ ထိုပြောကြသည့်အထဲတွင် စစ်ကိုင်း ကျောင်းဆောင် မှ
ကုလားကျောင်းသားတစ်ဦး က ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း မစ္စတာရာရှစ် ကို ဝေဖန်ရာ၌

အတော် ထိခိုက်သော အပြစ်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြော၏။ ကုလားကျောင်းသား ပြောသည့် စကားများသည် အခြေခိုင် သည် မခိုင်သည်ကိုကား မမှတ်မိတော့။

ကိုအောင်ဆန်း သည် မစ္စတာရာရှစ် အတွက် ဒေါပွကာ ထိုကုလားကို ကြိမ်းမောင်း၍ ရဲရင် ထွက် စသော အသုံး မျိုး သုံး၏။ လက်သီး ဆုပ်ကာ ကုလားအပါး သို့တိုး၍ သွား၏ ဘေးကကျောင်းသားများက ပိုင်း၍ ဆွဲထား ရ၏။ သူသည် ဒေါသကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိသည်။ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အိုးဝေညို (အမေရိကန်ပြန်) အမျိုးရှိသော ကျောင်းသားတစ်စုက မကျေနပ်သဖြင့် သမဂ္ဂကို အယုံအကြည်မရှိ အဆို တင်သွင်း၏။ ထိုအစည်းအဝေး ၌ ကိုအောင်ဆန်း ညိုမြ ကို ဒေါပွကာ၊ ဥက္ကဋ္ဌကုလားထိုင် မှနေ၍ ညိုမြ အတင်း ကို အတော်ပြောလိုက် ၏။ သည်လိုစိတ်လိုက်မာန်ပါပြောပြီး နောက်တစ်ပတ်လောက် ကြာသော အခါ ထိုနေ့က အောင်ဆန်း က ညိုမြ အား ရုံ့ချပါသော စကားများကို ရုတ်သိမ်းလိုက်ကြောင်း၊ ကြော်ငြာစာ ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အသီးသီးတွင် ထွက်ပေါ်၍လာ၏။ တက္ကသိုလ်ရှိစဉ်က ကိုအောင်ဆန်း သည် ပြုံးသော မျက်နှာထား ကို ထားခဲ့၏။ သူ၏ မျက်နှာထားသည် သုန်မှုန်၏။ တစ်ခါ တွေ့ဖူးသော သူ့ကို နောက်တစ်ခါတွေ့ လျှင် နှုတ်ဆက်ချင်မှဆက်၏။ သူ့ကို သိသူက ပြုံးပြသော်လည်း သူသည် တုံ့ပြန်၍ ပြုံးချင်မှပြုံး၏။ သူကလည်း အစဉ်လိုလို နိုင်ငံရေးကိုသာ တွေးနေဟန်တူ၏။ ဗမာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေး အတွက် စိတ်ပူ ပုံရ၏။

ထိုကြောင့် သူသည်သုန်မှုန်လျက် နေသည်။ သူစကားပြောလျှင်လည်း နိုင်ငံရေးအကြောင်းကိုသာ ပြောသည်။ သူပြောနေစဉ် ဘေးရှိလူများက

နားထောင်နေရသည်။ ဘေးက လူများ၏စကားကိုသူ မကြား။ သူပြောချင်တာ တွေကိုသာ စွတ်ပြော၍နေတတ်သည်။ တစ်ခါက ရန်ကုန် ကို ဂျပန်တို့ သိမ်း ပိုက်စအချိန် ဝီတိုရိယ ရိပ်သာရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် သခင်မြနှင့် ရဲဘော်များနေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်တော့် မှာလည်း တောက ရောက်ခါစဖြစ်၏။ ဧည့်ခန်းရှိ စန္ဒယားတွင် ကျွန်တော်က ထိုင်ကာတီးနေ ၏။ ဘေးမှ သခင်စံဝေနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတချို့က ပိုင်း၍ သီချင်းလိုက်ဆိုလျက် ရှိ၏။ ဘီအိုင်အေ သမား များမှာ၊ ဂီတအင်မန်ငတ်နေ၍ သီချင်းသံကို တောင့်တနေသဖြင့် အတင်းတီးခိုင်း ကြ ၏။ စန္ဒယားမှာ အသံတွေ ပျက်၍ နေ၏။ "ချစ်ခင်မှာလား... ကြင်မှာလား ခင်ခင်ရယ်...ချစ်သံနွယ် အဟုတ်ကို ချစ်တော့မယ်၊ ခင်ရယ်ကြင်မယ်..."

ပိုင်း၍ဆိုနေကြရာမှ သည်နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ ကိုအောင်ဆန်းသည် ဂေါက်ဂေါက်ဂေါက် နှင့် တစ်ဖက်မှ လျှောက်လာကာ စန္ဒယားအပါးတွင် လက်ထောက်ကာရပ်လျက် "ဟေ့ ရပ်ကြ ခုလိုအခါမျိုး မှာ ရဲစိတ်၊ မာန်စိတ်တက်စေမဲ့ ရဲတင်းသံတို့ကိုသာ ဆိုရတယ်ဗျ။ ဒီချစ်မယ်ကြင်မယ် သီချင်းမျိုးက မဟန်ဘူး"၊ ရုတ်တရက် ကြောင်၍ စန္ဒယားကို ခေတ္တရပ်လိုက်၏။ သူသည် သူပြောချင်တာပြောပြီး၍ ထွက် သွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်းဆက်၍ သီဆိုကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူကားသည်လို လူစားမျိုး ။ သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုလှမောင်(ယခု ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်၏) လက်ထပ်ပွဲသည် ဘီအိုင်အေခတ် ၌ ရွှေတောင်ကြား တွင် လုပ်၏။ သူ၏ လက်ထပ်ပွဲသည် ဘီအိုင်အေသမားများတွင် ပထမဆုံးဖြစ်၏။

လက်ထပ်ပွဲပြီးသောအခါ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် မိတ်ဆွေများ စုရုံးကာနေကြ၏။ ကြေးစားစန္ဒယားဆရာ တစ်ဦး က တီးကာ ဖျော်ဖြေလျက်ရှိ၏။ သည်အတွင်း ကိုအောင်ဆန်းသည် စန္ဒယားဆရာကို ရပ်စေကာ ကျွန်တော့် ကို လူကြားထဲမှ အတင်းဆွဲခေါ်၍ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးစေ၏။ သူသည် စန္ဒယားကို လက်ထောက် ကာ မရတရဖြင့် လိုက်ဆို၏။ တီးသောသီချင်းမှာ ကဏ္ဍနသီချင်းပင်ဖြစ်၏။ တေးဆုံးလျှင် လက်ခုပ် တီးကာ နောက်တစ်ပုဒ် တီးခိုင်းပြန်၏။ တစ်ခါက ဂျပန်ခေတ်ဝန်ကြီးတစ်ဦး ၏ ထမင်းစားပွဲတွင် သူလာ၏။ ထမင်းစားပွဲ စမည်ပြုသောအခါ သူ့ကို စစ်သေနာပတိဟု အားလုံးက လေးစားသောအား ဖြင့် ထမင်းစားခန်းကြီးထဲ သို့ သူ့ကို အရင်ဝင်စေ၏။

အခြား ဧည့်သည်များက အဝတွင်ရပ်၍ သူ့အဝင် ကို စောင့်လျက်နေကြ၏။ သူသည် စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် ဝင်လာသော အခါ ရုတ်တရက် စားပွဲထိပ် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဇတ်ခနဲ ဘယာကြော်တစ်တုံး ကို ယူကာစားလိုက်၏။ သူထမင်းစား နေစဉ် ဧည့်သည်ဝင်လာလို့လည်း ဗမာ့ဧည့်ဝတ်ထုံးတမ်းအရ ဝင်စား ပါဦး လား ဟု ခေါ်ချင်မှခေါ် သော လူစားမျိုးဖြစ်၏။ ဒါတွေကြောင့် သူ့ကို မိတ်ဆွေရင်းများက ကြောင်သည်ဟု အမှတ်ထားကြ၏။ သူ့တွင်သိမ်မွေ့ခြင်းမရှိ။ အလှအပကို သူမမက်မော။ သူသည် ကြမ်းတမ်းသည်။ ရိုင်းသည်။ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရေးတွင်ရှိသော ဧည့်ဝတ်ထုံးစံယဉ်ကျေးခြင်းစသည်တို့ကို သူသည် လုံးဝဂရုမစိုက်။ ဂီတ၊ ပန်းချီ၊ သဘင်စသော အနုပညာရပ်များကို မလိုက်စား။ သူ့ကိုသူ အတင်း

ယဉ်ကျေးအောင် မလုပ်။ သူ၏ နဂိုအတိုင်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် မပြုပြင်ဘဲနေ၏။

သူ့တွင် နိုင်ငံရေးဝါသနာ ကား ပြင်းထန်လှချေ၏။ သူသည် နိုင်ငံရေးကို သာ တစ်ခုတည်းလုပ်သော သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသည်ရိုင်း၏။ ကြမ်း၏။ ကြောင်၏။ ကိစ္စမရှိ၊ သူသည် ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ဂုဏ်သရေ ရှိ လူကြီး လူကောင်း မဟုတ်။ တစ်ခုတည်းသော ယုံကြည်ချက်နှင့် တစ်ခုတည်းကိုသာ လုပ်သော နိုင်ငံရေး သတ္တဝါဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိစ္စမရှိ။ ၁၉၄၂ခုနှစ်တွင် သူနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့၏။ သူသည် အတတ်ပညာ(Art) အကြောင်း ကိုပြောပြ၏။

"အတတ်ပညာ ဆိုတာရှိတာပဲ။ လင်မယားဘဝမှာလည်း အတတ်ပညာမြောက်အောင်လုပ်ရတာပဲ။ အတတ်ပညာ မဲ့ ရင် လင်မယားကွဲမှာပေါ့။ ဒီလိုပဲ တော်လှန် ရေးမှာလည်း အတတ်ပညာရှိတာပဲ။ အတတ်ပညာမြောက်မှ တော်လှန်ရေးဟာလည်း တကယ့် တော်လှန်ရေးအစစ်ပဲ" သည့်နောက် သူနှင့် ကျွန်တော် မတွေ့တော့၊ တွေ့ဆုံဖို့လည်း အကြောင်းမရှိ။ အကြောင်းမရှိဘဲ သူ့ဆီသွားလည်ကလည်း ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့ လောကွတ်ပြုငှာခေါ်မည့် လူစားမျိုး မဟုတ် တစ်ခါက ဗိုလ်ချုပ်ဘဝတွင် မော်တော်ကားကြီး ထဲ ဌ သူ၏ဇနီး ကလေးများနှင့် တစ်ပြုံကြီးကို မြင်လိုက်၏။

အော် သား နဲ့ မယား နဲ့ မို့ လူ စိတ် တော်တော် ပေါက်လာပြီ၊ အရင်ကလို "ကြောင်" တော့မည်မဟုတ်။ အကြမ်း၊ အရိုင်းမှ၊ ယဉ်ကျေး လာတော့မည်ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ မှန်မမှန်ကား မပြောတတ်။ ဖဆပလဥက္ကဋ္ဌ

အမျိုးသား ခေါင်းဆောင် ဦးအောင်ဆန်း ကိုကား ကျွန်တော်မသိ၊ သူ၏ နိုင်ငံရေးကို ဝေဖန်ခြင်းမဟုတ်၊ သူ၏ လူ အဖြစ်သာ ကျွန်တော်သိသည်အထိ ပြောပြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခုတော့ထင်သည်။ သူသည် လူထုထဲမှ လူတစ်ဦးဖြစ်၍ လူထုနှင့် ဆက်စပ်နေ၍ လူထုခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာရသည်ဖြစ်လိမ့်မည်။

+++++

ဦးအောင်ဆန်း

(ဦးအုန်းမြင့်)

(ဤဆောင်းပါးရှင် ဦးအုန်းမြင့်မှာ ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း၏ အရင်းအနီးဆုံး မိတ်ဆွေ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးအုန်းမြင့်နှင့် သခင်တင်ဦးတို့မှာ သခင်ဘဝကပင် ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်း၏ ပြောမနာ ဆိုမနာ မိတ်ဆွေရင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးအောင်ဆန်း မကွယ်လွန်မီကလေးက ကျင်းပခဲ့ သော သတင်းစာဆရာများ အစည်းအဝေးတွင် ဦးအောင်ဆန်းက "ကျုပ်အကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်သာ ကောင်းကောင်းသိတယ်" ဟု ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ဤဆောင်းပါးမှာ ဦးအုန်းမြင့်၏ ဆောင်းပါးပင် ဖြစ်သည်။)

တိမ်ဖုံးသောလပမာ

ဗိုလ်ချုပ်ကွယ်လွန်ပြီဟု ပြောသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်၏ အနီးတွင်ကပ်၍ ဗုန်းကျပြီး ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟီးပေါက်ကွဲကာ၊ မီးခိုးလုံးတွေ ပိတ်ဖုံးမှောင်မဲသွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လိုက်မိတော့သည်။ လျှပ်တစ်ပြက် လုံးလုံးသတိလစ်ခါ လဟာပြင်ကြီးကဲ့သို့ ရှိနေရာမှ တဖြေးဖြေးပင် တရေး ရေး ထင်မြင် ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာကား ယခင်နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာမှ ယခုအထိ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အတူ နေထိုင် လုပ်ကိုင် စားသောက်သွားကာ ပြောဆိုရပုံများပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့စိတ်ထဲတွင် ထင်ယောင် မြင်ယောင် ပေါ်ပေါက်လာသော်လည်း သာယာသော နေ့လည် နေ့ခင်းတွင် မြင်တွေ့ရသော အခြင်းအရာမျိုးကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ၊ တိမ်ဖုံးသော လရောင်အောက်တွင် မြူတွေအုံ့ဆိုင်းနေသည့်ကြားမှ မြင်ရသော အရိပ်အရောင် ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေသည်။

သခင်အောင်ဆန်း

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပင်ဖြစ်သော်လည်း ကော့စမစ်တစ်ဟဲရားကရင်း တို့နှင့်ဝေးစွ။ အုန်းဆီပင် ထိတွေ့ ဖူးဟန် မတူသော စုတ်ဖွားဖွားဆံပင်၊ ကြမ်းပေ့ဆိုသော ကော်လာမပါသည့် ပင်နီရောင်မွဲ ရှုပ်လက်တို အရောင်မပြောင်သော ကြေးနီရောင်ဘန်ကောက်လုံချီတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် အမြီးပိုင်း ပါးလျက် ရှိသော လေယာဉ်ပျံ ဖိနပ်နှင့် သခင်ပေါက်စ ကိုအောင်ဆန်းကို ပြန်၍မြင်ယောင်မိသည်။ မျက်နှာထားမှာမူ ရှူးသိုးသိုး ပင်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆို၍ ယုံနိုင်စရာအလျဉ်းမရှိသည့် သခင် အောင်ဆန်းကို တက္ကသိုလ် ပဲခူးကျောင်းဆောင်တွင် စ၍ တွေ့ရလေသည်။

သူကားဒီလို

ထိုအချိန်မှစ၍ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် မကြာခဏတွေ့ရသည်။
တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ မကြာမကြာ ပေါက်၍ပေါက်၍လာတတ်သည်။
သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဂဠုန် နေသော အိမ်သို့ လည်း
လှည့်၍လှည့်၍ လာတတ်လေသည်။ သူနှင့်တစ်နေ့တခြားပို၍ ရင်းနှီးလာလေလေ
သူ့အား ကြည်ညို လာလေလေ ဖြစ်တော့သည်မှာ အခြားမဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ဆုံတိုင်း တခြားစကားကိုမပြော၊ လွတ်လပ်ရေး
အကြောင်းကိုသာ ပြောသည်။ အချိန်နာရီ ရှိသမျှ လွတ်လပ်ရေးအတွက်
အမြဲတမ်းအလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်သာစောနေသည်။ သူ့မှာ လွတ်လပ်ရေး အတွက်
အမြဲတမ်းအလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်စောလွန်းအားကြီး၍သာ အခြားသူများကခေါ်လျှင်
ကြားချင်မှ ကြားသည်။ သူများပြောလျှင် ဂရုတစိုက်နားထောင်ချင်မှ ထောင်သည်။
သူ့ဘာသာသူ စဉ်းစား နေသည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် မိတ်ဆွေရင်းများကပင် သူ့အား ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်သည်။
သွေးကြီးသည်၊ ခွကျသည်၊ အူကြောင်ကြောင် နိုင်သည်။ ဦးနောက်
ကျဉ်းနေသည်ဟု အမျိုးမျိုး အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်ကြသည်။ သူ့အကြောင်း နှင့်
စပ်လျဉ်း၍ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ပြန်၍ မြင်ယောင် လျက်ရှိရပေသည်။
တနေ့သော် သခင်ဗိုလ်(ဂျပန်တော်လှန်ရေး အတွက် အိန္ဒိယပြည်မှ မြန်မာပြည်သို့
လေယာဉ်ပျံနှင့်အလာ လေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျ၍ သေဆုံးသွားရရှာသူ) သည်
ကျွန်တော်နှင့် သခင် သန်းထွန်းတို့ဆီသို့ ဒေါကြီး မောကြီး နှင့် ရောက်လာသည်။

"ဟေ့ ကိုဗို၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲဗျ"ဟု ဆီး၍ မေးကြရာ၊ သခင်အောင်ဆန်းပေါ့၊ ကျွန်တော်သူ့ကို ကွန်တီနင်တဲလ်ဒေါင့်မှာ ယောင်ချာချာနဲ့တွေ့တယ်၊ တွေ့လို့ ဟေ့ သခင်အောင်ဆန်း ဘယ်လဲ ဘိုင်စကုတ် ကြည့်မလို့လား၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူကြည့် မယ်လို့ နှုတ်ဆက်တယ်၊ သူက ခပ်တည်တည် လူကိုကြည့်ပြီး ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားတယ်။ လူတွေအများကြီးထဲမှာ သိပ်ရှက်စရာ ကောင်းတာပဲ" ဟု ရှူးရှူး ရှားရှားဖြစ်နေသဖြင့် "ကိုဗိုကလည်းဗျာ သူ့အကြောင်းအသိသားနဲ့ပဲ" ဟု ဝိုင်းဝန်း ဖြောင့်ဖျ လိုက် ရသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် သူ့ကိုယ်တိုင် ပေါက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် "ဟေ့ သခင်အောင်ဆန်း ခင်ဗျား မနေ့က ကိုဗိုကို အူကြောင်ကြောင် လုပ်လွှတ်လိုက်လို့ ကိုဗို ဒေါပွနေတယ်" ဟု ပြောရာ၊ သခင်အောင်ဆန်း မှာ ကျွန်တော်ပြောသည်ကို အရှင်းနားမလည်၊ "ဘာလဲကွ"ဟု ဆိုနေပြန်၍ အကျိုး အကြောင်း ပြောမှ "ငါသူနဲ့မတွေ့ပါဘူး"ဟု ပြန် ၍ဖြေလေသည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံး

တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင် အေးအေးလူလူ စာသင်နေရာမှ လွတ်လပ်ရေး စိတ်စောမှုဖြင့် အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် နေရသော သခင်ဘဝသို့ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်လာလေပြီ။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး အမြဲတမ်း အလုပ်သမား အတွင်းရေးမှူးအလုပ်ကို လက်ခံပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့ လာလေသည်။ ချွေးနံ့တသင်းသင်းထွက်နေသော လွှာချင်းစောင်တစ်ထည် ချေးညှော်လှိုင်၍ မာသော နေရာ မာ၍ မှို့များထွက်နေသည့် နေရာ ထွက်နေသော မွေရာခေါင်းအုံးတို့ဖြင့် ဖုံးအထပ်ထပ် တက် နေသော ကြမ်းပြင်တွင်

စာအုပ်ပုံကြီးငယ် သတင်းစာအဟောင်းအမြင်းများ၊ ပတ်လည်ပိုင်းနေပြီး အမြဲ မရှင်းသည့် အိပ်ရာထက်တွင် အိပ်ကာ၊ လမ်းဘေးဆိုင်တွင် စားကာသောက်ကာနှင့်ပင် လွတ် လပ်ရေး တိုက်ပွဲ ကို သဲသဲမဲမဲလုပ်လေသည်။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါတွင်ကား၊ ဘိုင်အမြဲကျနေသည့် အပေါင်းအဖော်များတွင် ပိုက်ဆံရှိမရှိ နားမ လည်၊ ဟေ့ ည ငါဘာစားချင်သည်ဟု ပြောပြောဆိုဆိုထွက်ကာ သူဝင်ချင်သည့်ဆိုင်ဝင်ပြီး စားချင်တာ တွေ စား၍ အတူပါလာသူ အပေါင်းအသင်းများမှာ ပိုက်ဆံမရှိ၍ ချောက်ကျခဲပေါင်းမှာ မရေမတွက်နိုင် တော့ပေ။ တစ်ခါ တစ်ခါလည်း ပိုက်ဆံမရအရ ချေးခိုင်းပြီး ရုပ်ရှင်ပြခိုင်းတတ်သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်သည့် အခါလည်း အတန်း မရှောင် တစ်မက်တန်းကလည်း တိုးခွေ၍ဝင်သည်။ ပြနေစဉ်လည်း တစ်ပိုင်းတစ နှင့် ထွက်သွား တတ် လေသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လျှင်လည်း သူသဘောကျပါက အားရပါးရ ဝါးကနဲ ရယ်ချ လိုက် လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်၊ သူများရယ်လို့ ရယ်ချင်မှရယ်သည်။ သူရယ်လျှင် ကား သူတစ်ယောက်တည်း ရယ်သံသာ ထူးထူးခြားခြား ထွက်တတ်လေသည်။

ရေနစ်စဉ်က

ပြန်၍မြင်ယောင်ပါသေးသည်။ အချိန်မှာ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများကွန်ဖရင့် ပုသိမ်မြို့တွင် ကျင်းပပြီး မော်တင်စွန်းသို့ နွေရာသီ စခန်း ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ခုသော နံနက်လင်းအားကြီးတွင် ကျွန်တော်တို့ လူပေါင်း ၁၄ ယောက် ဇီးချိုင့် "ရခိုင်ရွာ"သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ လမ်းတွင် တောင်ကျ ချောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးနေကြရင်း တောင်ရေကျလာရာ ၁၄

ယောက်အနက် ၁၃ယောက်သာ ရေကူး တတ်၍ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ရေနစ်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ အားလုံး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြစ်နေရာမှ သခင်ဗဟိန်း(ကွယ်လွန်) ဦးဇော်ဝိတ် (ကာယဗလ) နှင့် အခြားတစ်ဦး တို့ကကယ်၍ သက်သာတော့သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အားလုံးပင် ရေအောက် ကျောက်ကျင်း များ ထိခိုက်၍ ဒဏ်ရာအနည်းအများရကြရာ၊ သခင်အောင်ဆန်း ခြေထောက်မှ ရေရာမရှိအောင် အရှအနများ အစင်းများထင်နေသော်လည်း နေပူကြဲကြဲ သဲသောင်ပြင်တွင် မငြီးမတွားလျောက် ၍ သွားလေသည်။

သူပုန်ထရမယ်

ဇီးချိုင့်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နံနက်စာစားပြီး ရွာသူရွာသားများအား တရား ဟောတော့သည်။ ဤတွင်မှ "လွတ်လပ်ရေးကို လက်နက်ကိုင်တော်လှန်မှသာရမယ်။ ကျုပ်တို့ သူပုန် ထရမယ်"ဟု သခင်အောင်ဆန်း အတိအလင်းဟောပြောခဲ့လေသည်။ (သူပုန်ထမှ လွတ်လပ်ရေးရမယ် သူပုန်ထ ရမယ်)ဟု ဒေါမာန်ပါပါ ဟောလိုက်သံကြားရသဖြင့်၊ ထိုအခါက ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထခဲ့ရာ၊ ယခု တိုင် တွေးမိတိုင်း ကြက်သီးထလာပေတော့သည်။

ဇီးချိုင့် ရွာ တွင် ဟင်းအမျိုးပေါင်း ၂၀ ကျော်နှင့် စားသောက်လာကြရာ၊ အပြန်တွင် သခင်အောင်ဆန်း ဓါတ်တွေလျှောသဖြင့် အတော်ကို အလူးအလဲ ခံခဲ့ရသေးသည်။ သူကား ဓါတ်လျှောသည်မှာ ခဏခဏ ပင်။

သံယောဇဉ်မရှိအောင် နွားတွေလို

၁၉၃၈ခုနှစ်လောက်က အိန္ဒိယသို့သွားကြသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ခေါ်တောကုလားများ၊ ဂေါ်ရင်ဂျီ ကုလားများ၊ မိလ္လာသိမ်းကုလားများ အရောရော အနှောနှောသွားကြရသည်။ အခြားသူအား လုံးလိုလို အဖို့ မသတိစရာကြီးလို ဖြစ်နေသော်လည်း သခင်အောင်ဆန်းမှာ ဘာမျှဂရုမစိုက်။ သတိထား မိဟန် မတူ စကားဝိုင်းဖွဲ့၍ ပြောကြတိုင်း လူငယ်လူရွယ်တိုင်း နိုင်ငံရေးကို အမြဲတန်း (Whole time) လုပ်ဖို့ လိုတယ်။ ဒီလိုလုပ်ဖို့လည်း သံယောဇဉ်မရှိမှဖြစ်မယ်၊ သံယောဇဉ်မရှိအောင် နွားတွေလို ဝှေးသင်း ထားရင် ကောင်းမယ်ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

သခင်အောင်ဆန်း ကား သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှ ပြောချလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို ဂရုမစိုက်၊ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ဘာမဆိုလုပ်ချင်သည်၊ လုပ်သည်။

ပျောက်သွားပုံ

အိန္ဒိယအသွား အပြန်လည်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခဏခဏဝမ်းလျှောသဖြင့် အလူးအလဲခံရရှာသည်။ သို့သော်လည်း တချက်မညည်းမတွားခဲ့။ အိန္ဒိယမှ ပြန်လာကြပြီးနောက် ဗမာပြည်တွင် လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲ ပိုမိုပြင်းထန်လာရာ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုး၊ ကိုဗဟိန်းစသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ တစ် ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အဖမ်းခံရသည့်ကြားထဲမှာ သခင်အောင်ဆန်း ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွား တော့သည်။

ခွေးမသားစစ်ထဲဝင်

ထိုနောက်မှာကား ဂျပန်တို့ ဗမာပြည်ဝင်လာသည့်အခါ သူ့အား ဗိုလ်တေဇအဖြစ်နှင့် ပြန်၍တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် လည်း တောမှ ရန်ကုန်သို့တက်လာပြီး သူ့အား ဒီဗွန်းကုတ်တွင် စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့်တွေ့လိုက် ရသောအခါ သူက ကျွန်တော့်အား သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြီးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က "ဗိုလ်တေဇ နေ ကောင်း ရဲ့လား"ဟု စကားစလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် "ဘာ ဗိုလ်တေဇလဲ ခွေးမသား စစ်ထဲဝင်ရ မယ်" ဟု ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကို ယခုတိုင်ကြားယောင်လျက် ရှိပါသေးသည်။

ထို့နောက် သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်တင်ဦး (ယခု အစိုးရ အသံလွှင့်ဌာနအစီအစဉ်လက်ထောက်) သူရဲ ဗအေး (ယခု အာလံကွန်မြူနစ် ပါတီခေါင်းဆောင်)တို့ ဝိုင်းလံဒင်းဘဲလ်လီတွင် အတူနေကြသည်။ တစ် နေ့နံနက် သူအိပ်ရာထဲတွင် ကျွန်တော်က မုံရွာထောင်ထဲတွင်ရှိသည့် သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုးနှင့် အခြားရဲဘော်များကို သွားထုတ်ရန် လက်နက်နှင့် လူပေးဖို့ပြောသည့်အခါ "ခွေးမသား မင်းသေချင်သလား၊ သူတို့လည်း သူတို့ဘာသာထွက်လာကြမှာပေါ့၊ မင်းမသွားရဘူး"ဟု ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ပြော လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်သလို ကြည့်နေစဉ် "ဒီပြင် လူတွေကြည့်လွှတ်ပို့မယ် ကွယ်၊ မင်း လိုက်မသွားပါနဲ့"ဟု လေချိုကလေးနှင့် ပြောသံကို ယခုတိုင်နားမှ မထွက်နိုင်မေ့နိုင် ကြား ယောင် လျက်ပင် ရှိပါသေးသည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော့်အပေါ် ကြင်နာစိတ်ရှိသော်လည်း သခင်တင်ဦး၊ သခင်ဗအေး ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မိတိုင်း "ခွေးမသားတွေ မင်းတို့စစ်တိုက်ရမယ်"ဟု အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။

သူနှင့်အရက်

တစ်နေ့သော် ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်စကြာအိမ်ရောက်သွားကြသည်။ ဗိုလ်စကြာတို့အိမ်တွင် သခင်တင် (ယခု လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီး)၊ နောင်ကြီးလင်း (ကွယ်လွန်သူ သထုံခရိုင်ဝန် သခင်လင်းကြီး) တို့ လည်းရှိရာ၊ အားလုံးကားပင် "စစ်ဗိုလ်ဆိုရင် အရက်သောက်ရတယ်"ဟု ပြောပြောဆိုဆို သခင်အောင်ဆန်း အား ဝိုင်း၍ အရက်တိုက်ကြတော့သည်။ ပထမတော့ မသောက် ဖွတ်ငြင်းသေးသည်။ နောက်မနေ နိုင်တော့ "စစ်တိုက်မှပဲ သောက်မယ်၊ ငါ သောက်မယ်၊ အဟမ်းဟဲဟဲ"ဟုဆိုကာ တစ်ခွက်မော့ လိုက် လေသည်။ မော့ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် "မင်းတို့ဥစ္စာ မကောင်းဘူး၊ နံလည်းနံတယ်၊ ပူလည်းပူတယ်" ဟု မှတ်ချက် ချလေသည်။ ဗိုလ်စကြာ သခင်တင်နှင့် နောင်ကြီးလင်းတို့ ကောင်းမှုကြောင့် ၃-၄ ခွက် လောက် သောက်ပြီးနောက် "သူ့ကို အတင်းတိုက်ရမလား" ဟု ဆဲသည်။

နောက် "ငါ အိမ်ပြန်မယ်"ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထပြန်လေသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ "ငါမူးတယ် အိပ်မယ်" ဟုပြောကာ အိမ်ရာဝင် လေသည်။ ခဏမျှငြိမ်နေပြီး အိပ်ပျော်သွားပြီဟု ထင်နေစဉ် "ဟေ့ ခွေးမသား အုန်းမြင့်၊ တင်ဦး၊ ငါ မူး တယ်၊ အိပ်လို့မရဘူး" ငါ့အမူးပြောအောင်လုပ်ပေးကြဟု အော် တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားသော အခါ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ထပြီး "ငါ

အမူးပြေအောင် လုပ်ပေးကြ ခွေးမသား တွေ" ဟု တကြိမ်းတည်းကြိမ်းနေ၍ "ရေချိုးဗျာ ပျောက်သွားမှာပဲ"ဟု ပြောလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ကြိမ်းတော့သည်။ သခင်အောင်ဆန်းမှာ ရေကို ၇ ရက် ၈ ရက်ကြာမှ ချိုးချင်မှ ချိုးသည်။ အမြင်မတော်၍ အခြားလူများက အတင်းချိုးခိုင်းမှ ချိုးတတ်သည့် အလေ့မှာ မပျောက်။ ထိုနောက်မှ သူ့အား သခင်တင်ဦးနှင့် ကျွန်တော် ၂ ယောက်တွဲ၍ လမ်းလျှောက် နေရတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အိပ်ရာထခါတိုင်းထက်နောက် ကျပြီး အိပ်ရာမှနိုးလျှင်နိုးချင်း "ခွေးမသား တွေ ငါမူးနေသေးတယ်"ဟု မနက်ခင်း နှုတ်ဆက်လိုက်လေ သည်။

နောက် ဗမာ့တပ်မတော်ဖွဲ့လေပြီ။ သခင်တင်ဦး၊ သခင်ဗအေးနှင့် ကျွန်တော်တို့စစ်ထဲမဝင်၍ "ခွေးမ သားတွေ စစ်ထဲဝင်ရမယ်" ဟု တကြိမ်းတည်း ကြိမ်းနေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းကား စစ်တပ်ကြီး ကျယ်မှ လွတ်လပ်ရေး ရမည်။ စစ်တပ်ကြီးကျယ်မှ လွတ်လပ်ရေးအစစ်ခိုင်လုံမည်ဟု တထစ်ချယုံကြည် သည်။ စစ်တပ်ကြီးကျယ်မှုကို ကြိုးစားသည်၊ လုပ်ခဲ့သည်။

ခေါ်ခင်ကြည်နှင့်

ကျွန်တော် နယ်သို့ထွက်သွားပြီး ပြန်လာသောအခါ သူဆေးရုံတွင်ရောက်နေလေပြီ။ သခင်တင်ဦးနှင့် ကျွန်တော် သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားကြရာ၊ ဟိုခွေးသား "တင်ဦး ကို ငါ့မိန်းမဖို့ လက်စွပ်ဝယ်ခိုင်းတာမရဘူး၊ မင်း ဝယ်ပေးရမယ်"ဟု စကားစလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကျေနပ်အောင် "ဝယ်ပေးပါ့မယ်"ဟု ပြော၍ "ဟေ့ တင်ဦး၊ အုန်းမြင့် ကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်၊ ဟေ့ကောင် လက်စွပ်ဝယ်ဖို့နော် ခွေးမသား မင်း သုံး မပစ်လိုက်နဲ့ဦး"ဟု

တစ်ဆက်တည်းပြောလေသည်။ ထိုအခိုက် ဆရာမလေးတစ်ယောက် ဆေးခွက်
ကိုင်၍ ဝင်လာရာ "မသောက်ဘူး၊ မသောက်ဘူး၊ ဆရာမ မခင်ကြည်တိုက်မှ
သောက်မယ်"ဟု ခေါင်းတ ခါခါ ပြောသဖြင့်၊ ဆရာမကလေးပုံးပြီး
လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ဦးကျော်ငြိမ်း ယခု ပြည်ထဲရေး
ဝန်ကြီးက "မြန်မြန်ရအောင် လုပ်ပေးလိုက်စမ်းဗျာ ဟဲ့ဟဲ့" ထုံးစံအတိုင်း
လေအေးလေပြော့ ကလေး နှင့်လှမ်း၍ နောက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် တောသို့ပြန်သွားရာ သခင်အောင်ဆန်း
ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် လက်ထပ်သည့်သတင်း ကို ကြားရလေသည်။ ထိုစဉ်က
သခင်အောင်ဆန်းမှာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆင်းရဲပင်ပမ်းကြီးစွာ ကြိုး ပမ်း ၍
အတော် မကျန်းမမာဖြစ်နေရာ၊ ဒေါ်ခင်ကြည်
၏ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုပြုစုမှုကြောင့်သာ နာလံထူလာ ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
သို့မဟုတ်က တရှောင်ရှောင်နှင့် ထိုစဉ်ကပင် လုံးလုံးလဲဖွယ်ရာရှိပေသည်။ ဒေါ်ခင်
ကြည် ၏ကျေးဇူးကြောင့်သာ ယခုကဲ့သို့ လွတ်လပ်ရေးကို
ဆက်လက်ကြိုးပမ်းနိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ သော် လွတ်လပ်ရေးအတွက်
တိုက်နေရင်းပင်၊ လွတ်လပ်ရေးမရခင် လမ်းခုလတ်တွင်ပင် ရန်သူ့လက် နက်ဖြင့်
အသက်ဆုံးရှုံးရရှာလေပြီ။

တော်လှန်ရေးအပြီး

နောက် ဂျပန်ကို တော်လှန်ကြလေပြီ။

အင်္ဂလိပ်ပြန်၍ ဝင်လာပြီး မကြာခင်ပင် သခင်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်လက်ျာ
(ယခု ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး) မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်ဗိုလ်ကလေးအချို့

ဟင်္သာတသို့ရောက်လာသည်တွင်မှ သူနှင့် ကျွန်တော်ပြန် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့သောအခါ "ဟေ့ကောင် ခွေးမသား မင်းဒီမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ၊ စစ်ထဲ ဝင်ရမယ် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့"ဟု ခေါ်ပြန်သည်။

ရုံးထိုင်သည့်နေ့

ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ပြန်၍ ရောက်လာသောအခါ၌ကား၊ သူ့မှာ နေ့မအား ညမအား အလုပ်လုပ်နေရ သဖြင့် အေးအေးလူလူ ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်း နေခွင့်မရခဲ့ပေ။ သို့သော် ဖဆပလ အစိုးရအဖွဲ့စ၍ ရုံးထိုင် သည့်ညနေတွင် အတွင်းဝန်များ ရုံးလှေခါးအဆင်း၌ သူနှင့်ဗိုလ်ထွန်းလှကိုတွေ့ရာ "အစိုးရလုပ်ရတာ မနိပ်ပါဘူးကွာ... အုန်းမြင့်ရာ"ဟု ညီးညီးညူညူ ရှုံ့မဲ့ကာပြောပြီး ကားပေါ်သို့တက်သွားသည်ကို ယခု တိုင် ကြားယောင် မြင်ယောင်လျက်ရှိတော့သည်။

ဘိလပ်ပြန် ကွန်ဖရင့်၌

ဘိလပ်မှပြန်လာကြပြီး။ တစ်ည သူ့အိမ်တွင် သတင်းစာဆရာများကို ဖိတ်ခေါ်ကာ ရှင်းလင်းပြောပြလေ သည်။ ရှင်းပြကြပြီးနောက် အသီးသီးထ၍ ပြန်ကြစဉ် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ကပ်လာပြီး၊ "ဟေ့ကောင် မင်း က ဘာနားလည်လို့ သတင်းစာထဲမှာ တောရေးတောင်ရေးနဲ့ထည့်ရတာလဲ"ဟု မျက်နှာထားနှင့် ပြောပြော ဆိုဆို သူ့လက်ထဲရှိ လန်ဒန်တိုင်းသတင်းစာခေါက်နှင့် ရိုက်လေတော့ရာ၊ အနီးရှိပုဂ္ဂိုလ်များ အံ့ အားသင့်နေကြ၏။ နောက် "ခွေးမသား မင်းတစ်နေ့လာဦး။ ဟဲဟဲ"ဟု ရယ်တော့မှ၊ အားလုံးကြက်သေ သေ နေရာမှ

ဝိုင်း၍ရယ်နိုင်ကြတော့သည်။ သခင်အောင်ဆန်း ဝန်ကြီးဖြစ်လို့လည်း ဟန်မကြီး၊ စတိုင်မ လုပ် သူ့သဘောရိုး အတိုင်း ပြောဆိုနေ၊ ဆက်ဆံနေကျအတိုင်းပင်။

သူ၏ဇာတ်သိမ်း

ထိုနောက်တစ်ဖန် အစိုးရအဖွဲ့သစ် ပြန်လည်ပြင်ဆင်၍ဖွဲ့မည့် နံနက်က သူအိမ်တွင် သတင်းစာဆရာ များနှင့် ဝန်ကြီးများဆုံကြပြန်သည်။ ထိုနေ့နံနက်က ၇ နာရီခွဲသာသာလောက်တွင် သူ့ကလေး အထွေးဆုံး သမီး အနိစ္စရောက်သွားသဖြင့်၊ ဧည့်သည်တွေ ရှေ့မှောက်တွင်ပင် အိမ်ပေါ်မှချသွားရလေသည်။ သို့သော် ဧည့်သည်များ အနက် တစ်ဦးနှစ်ဦးသာ သိသည်။ ဆရာချို (ကွယ်လွန်သူ ဒီးဒုတ်ဦးဘချို)ကား စုတ်တသတ်သတ် နှင့်ရှိတော့သည်။ နိမိတ်သိပ်မကောင်းကြောင်း ပြောရှာသေးသည်။ သို့သော် သူကား ကလေး သေ၍ ဘာမျှမထိခိုက် မတုန်လှုပ်၊ သူ၏လုပ်ငန်းများကို ခါတိုင်းလိုပင် ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ရှာလေ သည်။

သူ့ဇာတာ

ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် ကိုသိန်း(ဖေန)တို့သည်၊ ဆရာချို၏စကားကိုသာ စိတ်တွင် တအံ့တနွေးနွေး ဖြစ်ကာ မကြာခဏ သူ့အကြောင်းကိုပြောရသည်။ တစ်နေ့ညနေခင်းတွင် သခင်အောင်ဆန်း ဒေါ်ခင် ကြည်နှင့် ကလေးတွေပါ ဗဟန်းပလာတာဆိုင်၌ တွေ့ကြသည်။ ဟန်ကြီးပန်ကြီးမလုပ်တတ်သော သခင် အောင်ဆန်းသည် ပလာတာဆိုင်၌ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဒူးတစ်ဖက်ထောင်ထိုင်ကာ ပလာတာ စားသည်။ သူ့ဇာတာ မေးရန်ပြောပြီး သူ့အိမ်သို့လိုက်သွားကြသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ ဇာတာကို

ဒေါ်ခင်ကြည် က ထုတ်ယူလာသဖြင့်၊ ကျွန်တော်လည်း ဇာတာကိုင်ပြီး "ဟင် ခင်ဗျားဇာတာက ရေနံ လည်း မရှိဘူး၊ ပဲခူး၊ တောင်နေပြီ"ဟုပြောရာ၊ "အောင်မာ မင်းက ဒီဇာတာဟာ နာမည်ကျော် ဆရာဦးထွန်းမြတ် ဖွဲ့ပေးတာကွ"ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်သေးသည်။

သူ့ဇာတာမှာ ဖွဲ့ရိုးဖွဲ့စဉ် ရှေးရိုးရေးစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော်လည်း အလွန်အလွန် ထူးခြားချက်တစ်ခုပါရှိ သည်ကား။

(ဘုံပညာနှင့်ပြည့်စုံသော သတိုးသားကို မာတာမိခင် ဖွားသန့်စင်သည်၊ နာမသညာ ခေါ်တွင်ရာကား၊ မောင်ထိန်လင်း အသက်ရာကျော်ရှည်စေသော်)ဟု ပါရှိလေသည်။

အမှန်မှာ (ဘုန်းပညာ)ဟု ဖြစ်ရမည့်အစား (ဘုံပညာ)ဟု သူ့ဇာတာတွင် ထူးထူးခြားခြားပါရှိခြင်းကို ကို သိန်း ရော ကျွန်တော်ပါ ပြော၍မဆုံးနိုင်အောင်ရှိလေသည်။

သူနှင့်နောက်ဆုံးတွေ့ရသည့်နေ့

သူနှင့်နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသည်မှာကား၊ ဆရာချို၏အခန်းထဲ သတင်းစာဆရာများ ကွန်ဖရင့်တွင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နေ့ကမူ သခင်ဆောင်ဆန်းမှာ တစ်ချိန်လုံးလုံး ရယ်ကာပြုံးကာ ဒေါမာန်ပါပြောသွား လေသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် ဤတစ်ကြိမ်သာ အာဝဇ္ဇာန်းရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမော ကျေ ကျေ နပ်နပ် စကားပြောသွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပြောဆိုပြီးနောက် အသီးသီးပြန်ကြသောအခါ ကျွန်တော် လည်း သူ့အနားသို့ကပ်သွားပြီး "မြို့ရွာ လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ အကာအကွယ်တွေများ လုပ်ထားရဲ့

လား"ဟု မေးရာ "ဟေ့ အုန်းမြင့် ရ၊ သူတို့က ကာကွယ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်သလား"ဟု နှုတ်ခမ်း နှစ်ခု စေ့ကာ ပြန်၍ပြောသွားလေသည်။

ဤစကားများ ပြောသွားခဲ့ပြီးဖြစ်၍မှ မကြာမီပင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို အုပ်ချုပ်ရသော အစိုးရပဟိုဌာန မြန်မာပြည်၏ မြို့တော် ရန်ကုန်မြို့ အလယ်ခေါင် အတွင်းဝန်များရုံးပေါ်သို့ ရန်သူတို့ အတင့်ရဲရဲ ချဉ်းနင်း ဝင် ရောက်ကာ၊ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းကြောင့် သူ့မှာ လွတ်လပ်ရေးရခါနီး လမ်းခု လပ် တွင် ကျဆုံးသွားရရှာလေပြီ။

သူ့အလိုရှိသော တကယ့်လွတ်လပ်ရေး၊ သူ့အလိုရှိသော ခေတ်မှီလက်နက်များဖြင့် လုံးဝပြည့်စုံသော စစ်သားတစ်သန်း ရှိ စစ်တပ်ကြီးကို ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်နိုင်သူကား။ သူ့အလိုရှိသော တစ်မျိုးလုံး ညီ ညွတ်ရေးဖြင့် သဲသဲမဲမဲ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် သူ့အလိုကို ဖြည့်စွက်ကာ သူ့ကျေးဇူးကိုဆပ်ကြဖို့သာ ရှိ ပေတော့ သတည်း။

ဦးအုန်းမြင့်
+++++

သည်နှစ်ဦး

မန်းတင်

(၁၉၅၀ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လထုတ်
ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးဆရာ
မန်းတင် က၊ (သည်နှစ်ဦး)ဆောင်းပါး၌
ကိုယ်တွေ့ ရေးသားထားပုံ ဖော်ပြ
လိုက်ရပါကြောင်း)

ထုတ်ဝေသူ

နေရှား၊ အိန္ဒြာ နှင့်
ကိုအောင်ဆန်း တက္ကသိုလ်သို့
သွားရတော့မည်။

မသွားမီ နွေဥတု

ကျောင်းပိတ်ချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ၏
ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ညီလာခံသဘင်ကြီး ကျင်းပလေသည်။ ကျင်းပသည့်
နေရာကား မန္တလေးမြို့၊ ဗဟိုအမျိုးသားအထက်တန်း ကျောင်းတွင် ဖြစ်လေသည်။
မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်များ အစုံအညီ ရောက်ရှိ
နေကြလေသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များကိုလည်း
ထိုနေရာတွင် တွေ့ မြင်ရ လေသည်။

ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုလှရွှေ၊ မစ္စတာရာရှစ်၊ ကိုညွန့်၊ ကိုထွန်းတင်၊ ကိုစိန်၊ ကိုဗဟိန်း၊ ကို သိန်းအောင်၊ ကိုခင်မောင်လေး ကျွန်တော်လည်း ထိုနေရာတွင် ရောက်နေပါသည်။ မည်သည့်ကျောင်း ကမှ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် နှင့်ရောက်ရှိနေကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ သပိတ်မှောက်ဆောင်ရွက်ဖွယ် ကိစ္စအဝဝ တို့ကို ကူညီ ဆောင်ရွက်ရန် ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ညီလာခံသို့ ရောက်ရှိလာကြသည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ အားထမ်းကျွေးရန် "အိုးသူကြီး" အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရမည့်သူမှာ မန္တလေးသား ကိုစိန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အား အကူအညီပေးရင်း ထမ်းပွဲပြင်ခြင်း၊ ပန်းကန်သိမ်း ခြင်း အစရှိသည့် ဝေယျာဝစ္စကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်နေရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မီးဖိုချောင်တာဝန်ခံများသည် အများကို ကျွေးပြီးသည့် နောက်ဆုံးမှ ထမ်းစားကြရပါသည်။ အများ အားဖြင့် ထမ်းရောဟင်းပါ တက်တက်ပြောင်နေတတ်သည်က များသောကြောင့် အစာငတ် ခံကြရသည်။ ညီလာခံကျင်းပရာ အမျိုး သားကျောင်းကြီးသည် မြန်မာဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် စုလစ်မွန်းချွန် များ အနည်ငယ်တပ်ထား သောကြောင့်၊ အလွန်ကျက်သရေရှိလေသည်။ မော်တော်ကားစိမ်းကြီး နှင့် ဓါတ်ရထားစိမ်းကြီး တို့သည် နံနက်တစ်ခါ၊ နေ့လည်တစ်ခါ၊ ဖုံသိပ်စေခြင်းငှာ၊ ဘယ်လောက်ပင် ရေဖြန်းဖြန်း နေမင်း၏အရှိန်ကို မနိုင် နိုင်ပါ။ ခဏကြာလျှင် ဖုံတို့သည် ထမြဲတိုင်းထကြကုန်ပါသည်။ လမ်းမကြီး ဆီမှ ဖုံတို့သည် မကြာခဏ ပင် လေယာဉ်စီးကာ ညီလာခံကျင်းပရာ အမျိုးသား ကျောင်းဝင်း အတွင်းသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ညီလာခံသဘင်ကြီးကား နှစ်ရက်လား သုံးရက်လား ကြာပါသည်။ မည်သည့်အဆိုတွေသွင်း၍ မည်ကဲ့ သို့ မိန့်ခွန်း စကားတွေကို ပြောကြပါသလဲ။ သည်ဟာတွေကိုတော့ ကျွန်တော် သတိမရတော့ပါ။ သို့ သော် မျက်စိ ထဲတွင် စွဲနေရစ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးရှိပါသည်။ သူတို့ကား "နေရူး၊ သူ့သမီး အိန္ဒြာနှင့် ကို အောင်ဆန်း" တစ်နေ့သော် အစည်းအဝေး တွင် နေရူးနှင့်သူ့သမီး အိန္ဒြာတက်ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့ကို ကျောင်းသားကြီးများက ခရီးဦးကြိုကာ အစည်းအဝေးခန်းမအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာလေ သည်။

ဂျာဗီဟာလနေရူးသည် တစ်ကိုယ်လုံးပင် တိုင်းရင်းဖြစ် အဖြူများကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ဦးထုပ်ပါး ကလေး အဖြူ၊ အင်္ကျီခပ်ရှည်ရှည်အဖြူ၊ ဒိုတီအဖြူ၊ သူ့နာခေါင်းသည် ပေါ်လွင်၍ သူ့မျက်လုံး အစုံသည် တောက်ပနေလေသည်။ သူ့ချစ်သမီး အိန္ဒြာကား အဝါနုဆာရီကို ဝတ်ခြုံ၍ ဖခင်၏နောက်မှ ကပ်ပါ လာလေသည်။ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းများတွင် နေရူးက ထောင်တွင်းမှ သူ့ချစ်သမီးထံပေးစာများကို ဖတ်ဖူး နေသည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေးသူဖခင်နှင့် စာလက်ခံသူ သူ့သမီးကို အသေအချာကြည့်နေရ ပါ တော့သည်။ အိန္ဒြာသည် အရှေ့တိုင်း၏အလှကို ပေါ်လွင်စေလေသည်။ နေရူးသည် မိန့်ခွန်းစကား အနည်းငယ် ပြောပြီး နောက်သူ့သမီးနှင့်အတူ ပြန်သွားလေသည်။

ပြီးလျှင် ကိုအောင်ဆန်း မိန့်ခွန်းပြော လေတော့သည်။ သူသည် အစည်းအဝေး၏သဘာပတိဖြစ်လေသည်။ ပင်နီအင်္ကျီနှင့် ပိုးလုံချည်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူသည် စကားကို အားရပါးရ ပြော နေလေသည်။ ပြောစက ခပ်လေးလေးပင် ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့နှင့် ပြောနေလေသည်။ တော်တော်

အရှိန် ရလာသောအခါ သွက်လာလေသည်။ အထစ် အငေါ့လည်း
အစတုန်းကလောက် မရှိတော့ပါ။ ကြာလာ လေလေ ဒေါပါလာလေလေ၊
စားပွဲနောက်မှ ပြောနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း စားပွဲစွန်းသို့ ရောက် လာလေသည်။
နောက် စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်လာလေ သည်။ နားထောင်နေသည့် ကျောင်းသား-
ကျောင်းသူ များမှာ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည့်ဟန် မတူပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြွက်စီကြွက်စီဖြစ်လာပါသည်။ မိန့်ခွန်းကလည်း
ရှည်လျားပါသည်။ ပြောရင်း ပြော ရင်းပင် သူ့လုံချည် ကို မ၍
ဒူးနှင့်ညှပ်ထားလေသည်။ ခဏခဏ မပါများသောအခါ၊ ဒူးပေါ်ကာနီးလာလေ
သည်။ သည်အထဲ လုံချီက ရုတ်တရက်ပြုတ်ကျ၍ ကတိုက်ကရိုက်ဖမ်းပြီး
ပြန်ဝတ်ရသေးသည်။ အတော်ကြီး ကြာမှ မိန့်ခွန်းဆုံးသွားလေ၏။
ညီလာခံကြီးကျင်းပနေပုံကို ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ရေးရေး သာမြင်ပါ
တော့သည်။

မန်းတင်

+++++

ပဲခူးကဝေ

ဂွဏ္ဍလောကမဂ္ဂဇင်း ၁၉၂၅သည် တက္ကသိုလ်နယ်မြေအတွင်းရှိ မြန်မာနိုင်ငံ ပညာပြန့်ပွားရေးအသင်း၏ လစဉ်ထုတ်စာစောင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအသင်း၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ စာပေများကို မြန်မာ ပြန်ဆိုရန် စာကြည့်ခန်းများ တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ရန် စာပေ ဝါသနာရှင်များကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရန်ဖြစ်ရာ ဂွဏ္ဍလောက မဂ္ဂဇင်း၌လည်း အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာနှစ်ဘာသာဖြင့် ဝတ္ထုကောင်း၊ ဆောင်းပါးကောင်း၊ အက်ဆေးကောင်း၊ ကဗျာကောင်း၊ စာပေဝေဖန်စာကောင်းများ၊ စာကြည့်ခန်း၊ စာကြည့်တိုက်၊ သတင်းများအပြင် ဘာသာပြန်ပြိုင်ပွဲ စာမူ ကောက်နုတ်ချက်များ ထည့်ပေးလေ့ရှိ၏။

ပြိုင်ပွဲစာမူများသည် နိုင်ငံခြားဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါး၊ အက်ဆေး၊ ကျမ်းကောက်နုတ်ချက်စသည်ဖြင့် အမျိုး အစားများလေသည်။ ဘာသာပြန် အကောင်းဆုံး စာမူအတွက် ချီးမြှင့်ငွေမှာမူ စာအတိုအရှည်လိုက်၍ ၁၅ ကျပ်သော်လည်း၊ ၁၀ ကျပ်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်တတ်လေသည်။

ထိုဘာသာပြန် စာပေပြိုင်ပွဲများကို စာပေဝါသနာရှင် အများအပြား ဝင်ရောက်ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်တွင် မောင်ညွန့်(ပုဂံဆောင်)၊ (သခင်)ဘသောင်း၊ သီလဝ(မောင်သန့်)၊ မောင်ဝ(ဦးစိန်တင်)၊ မောင်မျိုးမင်း (ပခုက္ကူမြို့)၊ ဟင်္သာတဆရာ(ဦးဘိုးရင်)၊ မေအုန်း(ကိုအုန်း)၊ သူရိယကန္တီ(ဂျေအေသန်း) စသူတို့လည် စာမူဆုချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ကြရသည်။

ဤတွင် ကိုအောင်ဆန်းသည် ရေနံချောင်းအမျိုးသားကျောင်းမှ ၁၀ တန်း ၁၉၃၂ကို အထူးအမှတ်များဖြင့် အောင်မြင်၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ပဲခူးကျောင်းဆောင်သားဖြစ်လာ ခဲ့လေသည်။

သူသည် ဥပစာတန်းတက်ရင်း အားအားရှိသမျှ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး စာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာတတ်လေသည်။ စာပေမဂ္ဂဇင်းများနှင့်လည်း နီးစပ်ရင်းနှီးလေသည်။

ထိုအခါ ၁၉၃၃ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလထုတ် ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်း ဘာသာပြန် စာပေပြိုင်ပွဲ အမှတ်၄၁ကို သူ သတိပြုမိလေသည်။ ထိုစာမူမှာ ပါမောက္ခဟာရီဂျေလတ်စကီး၏ စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်လေသည်။

ပါမောက္ခလတ်စကီးသည် နာမည်ကျော် လန်ဒန်တက္ကသိုလ် ဘောဂဗေဒ ကျောင်းတိုက်မှ နိုင်ငံရေးပညာရှင်ဖြစ်လေသည်။ သူရေးသမျှ စာများသည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ နိုင်ငံရေးပညာ လေ့လာသူများအပေါ် အလွန်ဩဇာ ညောင်း၏။

ယခု ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းလာ ကောက်နုတ်ချက်တွင် လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်မှုအကြောင်းကို ပါမောက္ခ ကြီးက တင်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုစာကောက်နုတ်ချက်သဘော အချုပ်မှာကား ပြည်ရွာအကျိုးအတွက် လူအများလွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်ခွင့်ရဖို့လိုပါသည်။ လူအများ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စဉ်းစားတွေးခေါ်၍ သဘောတူလက်ခံသော တိုင်းပြည်နိုင်ငံသာလျှင် အရာရာအခြေခိုင်ပါသည်။ ထိုအခါ လူတစ်ဦးတစ် ယောက်အဖို့ အရာကိစ္စ သင့်မသင့်၊ ကောင်းမကောင်း ချင့်ချိန်ဝေဖန်လိုသော စိတ်မျိုးကို နိုင်ငံတော်က လေးစားရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့တွေး၊ ဤသို့လုပ်ဟူ၍ နိုင်ငံတော်က စေခိုင်းသော် တစ်ခါတစ်ရံထိ ရောက်သလိုလို ထင်ရသော်လည်း နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ပြင်းထန်သော ပြုပြင်မှုနှင့် ကြုံရတတ်ပါ သည် ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ကိုအောင်ဆန်းသည် ပါမောက္ခလတ်စကီး၏စာကိုဖတ်ရှုဘာသာပြန်ဆို၍ ပဲခူးကဝေဟူသော ကလောင် အမည်သုံးကာ ပြိုင်ပွဲဝင်လေသည်။

၁၉၃၄ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလထုတ် ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် ဘာသာပြန်စာပေ ပြိုင်ပွဲအမှတ် ၄၁နှင့်ပတ်သက် ၍ အကဲဖြတ်စာပါလာလေသည်။ အောက်ပါ ကောက်နုတ်ချက်ကို ကြည့်ပါလေ။

ပဲခူးကဝေမှာ တိုးတက်ရန်အလားအလာရှိ၏။ သို့သော် ဘာသာပြန်ပုံ
တိုက်ရိုက်ကျလွန်း စင်းလွန်း၏။ ဘာသာပြန် ဆရာကောင်းဖြစ်ဖို့ မြန်မာစာ
ပိုမိုဖတ်ရှုလေ့လာရမည်။ မောင်သိန်း၏အရေးအသားကား ရှင်းလင်းလွယ်ကူ၍
အနက်ပေါ်လွင်ပါ၏။ ဘာသာပြန်ပုံ အကောင်းဆုံးဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဘာသာ
ပြန်ရာတွင် အမှားအယွင်းတွေပါနေသည်။ ပဲခူးကဝေကဲ့သို့ပင် ခက်ခဲသော
ဘာသာပြန်အတတ်တွင် အလေ့အကျင့်လိုနေပေသေးသည်။ ယခု ပြိုင်ပွဲအတွက်
အကောင်းဆုံးစာမူ သတ်သတ်ချီးမြှင့်နိုင်ဖို့ အဆင့်အတန်းလိုသေးသည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆုငွေ ၁၀ ကျပ်ကို မြောင်းမြအစိုးရအထက် ကောင်းမှ
မောင်သိန်းနှင့် ပဲခူးကဝေ (အောင်ဆန်းယူနီဘာစတီကောလိပ်) တို့နှစ်ဦးအား
ခွဲဝေချီးမြှင့် လိုက်သည်။

တိုက်စိုး

ကြည့်ရန်စာ-

(၁) "Prize Competition No.41" The World of Books,
Vol. 17, No.106 (November 1933), 461.

(၂) "Competition No.41 Award" The World Books,
Vol. 18, No. 108 (January 1934), 563-564.

(၃) ဒဂုန်ရွှေမျှား၊ မြန်မာနိုင်ငံစာပေဆုများ၊ ရန်ကုန်၊ စာပေဗိမာန်၊ ၁၉၇၂

ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်း ပြန်ပြောင်းသတိရမိစရာများ

ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို မြင်လိုက်ရလျှင် အတိတ်က အောက်မေ့စရာတို့ကို ပြန်၍သတိရမိသည်သာ ဖြစ်သည်။ အခြားအရာ တို့နှင့်မတူဘဲ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ထိုအစွမ်းရှိနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ကိုကြည့်မိရင်း စိတ်ထဲတွင် ဖော်ပြပါအတိုင်း ခံစားမိသည်။ ပုံထဲက ဗိုလ်ချုပ်၏ ဘေးတစ် ဖက်တစ်ချက် တွင် သူ့မိတ်ဆွေများကို မြင်ရသည်။

ဓာတ်ပုံမှာ ၁၉၄၃ ခုနှစ်က ရိုက်ကူးထားသောပုံဖြစ်သည်။ ပုံထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်မှာ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် စိတ်အေးလက်အေးရှိနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မသိမသာ ပြုံးရိပ်ထင်နေသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ မျက်နှာကြော တင်းတင်း မဟုတ်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ထိုအချိန်က အဓိပတိဒေါက်တာဗမော်၏ ဝန်ကြီးအဖွဲ့တွင် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေသည်။ ယင်း

ဝန်ကြီးအဖွဲ့ကား ဂျပန်သိမ်းပိုက်တပ်များ၏အရိပ်အောက်တွင် ဖွဲ့စည်းထားရသော အစိုးရဖြစ်သည်။ ဤဓာတ်ပုံကိုရိုက်ရန် "ဂရတ်စမီယာဗေးလ်" အမည်ရှိ သူ၏ နေအိမ်သို့ သူကဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ့စိတ်ထဲတွင် စစ်ရေး ကိစ္စများနှင့် အမျိုးသားလွတ်လပ် ရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စများသည် အပူတပြင်းစဉ်းစားစရာကိစ္စများ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟုမည်သူလျှင် ထင်မိပါမည် နည်း။

လူထူးဆန်းတစ်ယောက်

ဗိုလ်ချုပ်၏ဘဝတွင် နိုင်ငံရေးကျင်လည်မှုကာလသည် တိုတောင်းလွန်း လှသည်။ သူ့နိုင်ငံရေးသက်တမ်းသည် ၁၉၃၂ခုနှစ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပရဂျက်တွင်စတင်သည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၉၃၃ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည်။ ပဲခူးဆောင်၏မြေညီထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းတွင် နေထိုင်ရသည်။ ထို အဆောင်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူ၏အဆောင်သားအဖြစ် ထားရှိရ၍ ဂုဏ်တင့်သော အဆောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ပဲခူးဆောင်သို့ရောက်ရှိပြီး ရက်များမ ကြာမီပင် ဗိုလ်ချုပ်ကို ကျွန်တော်တို့အဖို့ လူထူးလူဆန်းအဖြစ် မျက်မှန်းတန်းမိလာသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အား အတော်ကလေးဆန်းသော နည်းလမ်းဖြင့် သိကျွမ်းလာရသည်။ သူသည် (၁၉၇၁ခုနှစ်တွင် သစ်လုပ်ငန်းအဖွဲ့၏ ဒုတိယအကြီးအကဲဖြစ်ခဲ့သော) ဦးကျော်သိန်း၏အခန်းသို့ သွားလေ့ရှိရာ ကျွန်တော်၏ အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်၍သွားသည်။ ဦးကျော်သိန်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ အခန်းချင်း ကပ်လျက်။ သူသည် တစ်ရက်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ရက်လောက်ခြားပြီး ဦးကျော်သိန်းအခန်းသို့ သွား၍လည် ပတ်သည်။ ထိုသို့ သွားသောအခါတိုင်း

ဗိုလ်ချုပ်သည် ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာကြည့်၍သွားတတ်သည်။ ကျွန်တော်၏ အခန်းဘက်သို့ မည်သည့်အခါမှ စောင်းငဲ့၍ကြည့်လေ့မရှိ။ စောင်းငဲ့ကြည့်သည့် အခါရှိပြန် လျှင်လည်း အမှတ်မထင် ကြည့်မိသလိုသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဆိုသည့် လူသည် စိတ်ဝင်စားစရာ သတ္တဝါဟူ၍ သူထင်မှတ်သည့်ပုံ အနည်းငယ်မျှမပြု။

လေးနက်သည့်သွင်ပြင်

သူသည် အမြဲတမ်းပင် လေးနက်သည့်မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ဆင်ထားသည်။ စဉ်းစားစရာတို့ကို စူးစိုက်၍ စဉ်းစားနေသည့်ပုံရှိနေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူနှင့်သိကျွမ်းလိုစိတ် ပြင်းပြလျက်ရှိနေသည်။ သို့သော် သူ၏ စကားမပြောချင်သလို၊ ခပ်ကင်းကင်းနေချင်သလို ပုံစံများကြောင့် သူနှင့်အသိမဖွဲ့ရဲချေ။ တစ်ခါသော် သူ့အတွက် စာတစ်စောင်ကို လက်ကမ်း ပေးသည့်အခါ သူက "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" စကားလေးမျှပင် မပြော။ အခြားနည်းဖြင့်လည်း စာကမ်းပေး၍ ကျေနပ်ကြောင်းမပြု။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူနှင့် ကျွန်တော့်အကြား ပေါင်းကူးဆက်သွယ်၍မရသော အရံအတားကြီး ထူထားလိုက်သည့်ပုံဖြစ်သွား သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဗြိန်းခနဲပင် သူနှင့်ကျွန်တော် အဆင့်မတူဟူ၍ ဒေါသဖြင့် ထင်မြင်မိလိုက်လေ သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကား အညာသားကျောင်းသား၊ သူတစ်ပါးထက် ကြီးမြတ်သည့်အမှတ်လက္ခဏာလည်း ဘာမှ မပါ။ သူက ငါနှင့်မတူမတန်ဟု ထင်နေလျှင် ငါကလည်း ဤကျေးတောသားတစ်ယောက်ကို ဘာ လို့ဂရုစိုက်နေရမှာလဲ။ သူ့အပြုအမူမှာ ဤအတိုင်းသာဖြစ်နေသောကြောင့်

ကျွန်တော်တို့အခန်းရှေ့ရှိ စင်္ကြံ လမ်း တွင် သူနှင့်ဆုံမိသည့်အခါများ၌ သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်မိသည်။ ထိုသို့ ကြည့်မိသည့်အခါ ခါကျမှ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပြဿနာတစ်ခုကို စဉ်းစားနေသည်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ ယင်း သို့ သိလိုက်သော အခါ သူ့အပေါ် အမြင်တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။ သူ့မျက်နှာထားမှာ တကယ်အားဖြင့် တင်းနေခြင်း မဟုတ်။ ထိုမျက်နှာတွင်သိမ်မွေ့ပြီး စိတ်ထဲတွင် ရိုးသားသည့် လက္ခဏာများထင်နေသည်။

တစ်နေ့တခြားတိုး၍ခင်မင်

သို့သော် သူ့ကို လူအများက နားမလည်ကြ။ ကျောင်းသား အတော်များများက သူ့ကိုလှောင်ပြောင်ကြ သည်။ အချို့က သူ၏ထူးဆန်းသော အမူအရာကို မကြိုက်ကြ။ အချို့ သူသည် "လူမဆန်သူ"ဟု သ မှတ်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင် သူသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် စတင်၍ ခင်မင်လာသည့်အပြုအမူကို မျှော် လင့်မထားဘဲ ပြုန်းခနဲပြုလုပ်လိုက်သည်။ ပဏာမနှုတ်ဆက်ခြင်း အလျဉ်းမပါဘဲ သူသည် ကျွန်တော်၏ အခန်းတွင်း သို့ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်က ညဉ့်အချိန် စာကြည့်နေသည်။ သူကဝင်လာပြီး "ခင်ဗျားက ပုဒ္ဒဘာသာဝင် လား"ဟု ရုတ်တရက်မေးသည်။

ကျွန်တော်၏ဘုရားစင်တွင် ဖရောင်းတိုင်များ ပူဇော် ထားသည်ကို သူမြင်လျက်နှင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်အခါက ကျောင်းသား အတော်များများ၏အိပ် ရာကုတင်ခေါင်းရင်းရှိ သစ်သားအဝတ်ဘီရို ခပ်နိမ့်နိမ့် ပေါ်တွင် ဘုရားစင်များ ထားလေ့ရှိကြသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ဦး ဟု သူထင်လိုက်မိပုံရသည်။ သူ၏စကားနည်းခြင်း၊ ဟန်ကြီးပန်ကြီး ဘာသိဘာသာနေခြင်း၊ အမူအရာတို့သည် မရှိတော့။ သူသည် ကျွန်တော့်အခန်းထဲတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်းကို ရှည်ရှည်လျားလျားကြီး ပြောနေလေတော့သည်။ ဤအကြိမ်သည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ သူ၏စရိုက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အတွင်း ကျကျမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏နိုင်ငံရေးအတွင်းသဘောကိုမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ်မူနောက် တစ်နှစ်မျှ ကြာပြီးသည့်တိုင် နိုင်ငံရေးသည်သာလျှင် သူဝါသနာအပါဆုံးအရာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အရိပ် အမြွက်မျှ မသိသေး။

သူ၏စရိုက်လက္ခဏာ နောက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် မကြာမီပင်သိလာရပြန်သည်။ သူသည် အင်းယား ကန်ပေါင် ပေါ်တွင် ညနေခင်း အပြင်းပြေလမ်းလျှောက်သွားကြရအောင်ဟု အမြဲခေါ်သည်။ လမ်း လျှောက် ရင်း သူကစ၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စကားပြောသည်။ အပြန်အလှန်ပြောရင်း ကျွန်တော်က သူ၏ သဒ္ဒါအသုံးအနှုန်းနှင့် အသံထွက်ကို ပြင်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က မသိမသာပြုပြင်ပေးခြင်းဖြင့် သူ အင်္ဂလိပ်စာ တော်လာလိမ့်မည်ဟု သူ တကယ်ထင်နေသလား ကျွန်တော် တွေးတောမိသည်။

ဤသူကား သူများတကာ ထင်ထားသည့် လူစားမဟုတ်ပါတကား။ သူသည် ရိုးသားသည်။ တဲ့တိုးပြော ဆို ဆက်ဆံ တတ်သည်။ ဟန်လုပ်မနေပဲ သင်ယူဆည်းပူးတတ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အားသင်ကြား ပေးစရာ မရှိသလောက်ပင်ဆိုသည်ကို မကြာမီ ကျွန်တော်သိလာရတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သုံးစွဲနိုင်စွမ်း

သူရေးသော အင်္ဂလိပ်စာသည် တိကျသည်။ ရှင်းလင်းသည်။ ထိုဘာသာစကားကို နိုင်နင်းနိုင်သည့် ပင် ကို အရည်အချင်း ပေါ်လွင်သောအဆင့်အတန်းမျိုးဖြစ်သည်။ သူ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသည့်အခါ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် တစ်ချက်တစ်ချက်၌ အသံထွက်တွင် ချွတ်ချော်သည်။ နောက်နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် စာအုပ်များကို အငမ်းမရ ဖတ်သည်။ ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ်စာကို ထိထိရောက် ရောက် ဖော်ပြနိုင်သည့် အရာအဖြစ် အထူးကြိုစား၍ အသုံးပြုသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအစည်းအဝေးများတွင် ခန်းမရှိနေရာ မထ၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား ဖြင့် စကားပြောတတ်သည်။ ဤအကျင့်မှာ သူ့အဖို့အဆန်းမဟုတ်တော့၊ အခြားသူများက "ဗမာလိုပြော ပါဗျ" ဟု ဝိုင်းအော်နေသည်ကို အမှုမထားဘဲ ပြောမြဲပင်ဆက်၍ ပြောသည်။ ဘာကိုမျှ သူမမူ၊ ပြောင်ကြ လှောင်ကြ လည်း သူမလျော့၊ စိတ်လည်းမဆိုး၊ ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့ယုံကြည်ချက်အတိုင်း လုပ်ဆောင်နေ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားများက အင်္ဂလိပ်စကားပြောခြင်းအပေါ် အမြင်ကျဉ်းမြောင်း၍ သေးသိမ် သော သဘောထားနေကြသည်ကိုလည်း လှစ်ဟပြပေးလိုက်သလိုလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ အင်္ဂလိပ် စကားကောင်းကောင်း ရေးတတ်သွားမည်ဟု သဘောထားသည်။

နိုင်ငံတကာနှင့် ဆက်ဆံရေးအတွက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာသည် အရေးပါသည်ဟူသော တစ်ဆက်သတ်မ ကျသော အမြင်ကို ခေါင်းဆောင်

အနည်းအပါးကသာ ကိုင်စွဲကြသည့်အနက် သူလည်းတစ်ယောက်အ ပါအဝင် ဖြစ်သည်။ သူသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏အရေးကိစ္စ အဖြာဖြာတွင် အင်္ဂလိပ်စာသည် အရေးပါရမည် ဟူ၍ တန်ဖိုးထားတတ်သော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသည် မြန်မာနိုင်ငံ ၏ တိုးတက်မှု အတွက် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ကြီးမြတ်လိုစိတ်ပြင်းပြ

သူ၏စရိုက်လက္ခဏာတွင် ပေါ်လွင်သော အခြားအချက် တစ်ခု ရှိသေးသည်။ သူသည် ကြီးမြတ်လိုခြင်းတည်းဟူသော ပြင်းပြသောစိတ်ဆန္ဒ ပြည့်လှမ်းနေသည်။ သူ့စိတ်အလျဉ်တွင် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ် အေးချမ်းမှုရှိပြီး၊ သူ့မှာ ထိုအရည်အချင်းလိုသည်ဟု ထင်နေသည်။ တစ်ချိန်တွင် ရွှေတိဂုံစေ တီရင်ပြင် ၌ လှည့်ပတ်ကြည်ညိုနေစဉ် သူ့ကို ယခင်ယခင်ကထက်ပို၍ ကျွန်တော် ခင်မင်သွားစေသော စကားတစ်ခု ကို သူပြောသည်။ သူက နည်းနည်းကလေးမျှ ချုပ်တီးခြင်းမထားဘဲ ကျွန်တော်နှင့်သူ အတူ ရှိနေချိန်တွင် သူ့မှာ စိတ်တွင် အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုရသည်ဟုပြောသည်။ သူသည် သူ့ရင်တွင်းမှ ခံစားချက် များကို အကုန်ထုတ်ပြောတတ်သည်။ သူ့စိတ်နှလုံးတွင် အဖြေရှာနေသော ပြဿနာများကို လည်း အမြဲတမ်း ထုတ်ပြောတတ်သည်။ သူ၏စရိုက်လက္ခဏာတွင် ရှိသော အခြားတစ်ဖက်ကား သူ ချ မှတ်တော့မည့် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ချက်ကလေးမျှ ပွင့်မထွက်အောင် နှုတ်ပိတ်နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကား အလွန်အရေးကြီး လှသော အရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သော ဆုံး ဖြတ်ချက် မျိုးတည်း။

နောက်များမကြာမီပင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျောင်းသားနိုင်ငံရေး ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ထဲတွင် နက်နက်နဲနဲ ပါဝင် လာလေသည်။ သူသည် ကျောင်းသားရေးရာ ကော်မတီများတွင်စတင်၍ တာဝန်ယူလာသည်။ နောက်ပိုင်း တွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ၏အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့တွင် ပါဝင် လာသည်။ သမဂ္ဂ၏အဘော်ဖြစ်သော "အိုးဝေ"မဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာ (စာတည်းမှူး) အဖြစ် တာဝန်ယူသည်။ ကျွန် တော်က လက်ထောက်အယ်ဒီတာ (စာတည်း)အဖြစ် တာဝန်ယူသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ညိုမြ (ဦးသိန်း တင်) ရေးသားသော "ငရဲခွေးကြီး လွတ်နေသည်"အမည်ရှိ ဆောင်းပါးပါလာရာမှ ၁၉၃၆ ခုနှစ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေ့တွင် ဘာဖြစ်လာမည်မသိသော ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် မြန်မာ သွင်းကုန်လုပ်ငန်းဌာန မှ အသံချဲ့စက်တစ်ခု ခေတ္တငှားယူဖို့စဉ်သည်။ အသံချဲ့စက်ကို ရပြီးသောအ ခါ ကျွန်တော် တို့သည် သမဂ္ဂအဆောက်အအုံသို့ တန်း၍လာခဲ့သည်။ သမဂ္ဂတွင် အဆောင်နေကျောင်း သား တို့ စုဝေးရောက်ရှိနေကြပြီ။ ကျောင်းသားထု အစည်းအဝေးသည် (၁၉၃၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်) ညနေလေးနာရီတွင် စတင်သည်။ အစည်းအဝေးပြီးဆုံးသည့်အခါ ကျော်ကြားသည့် ကျောင်း သား သပိတ်ကြီးဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ယင်းသပိတ်ကြီးသည် နောင်အခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု အပေါ်တွင် ထူးထူးခြားခြားကြီး အရှိန်ဩဇာသက်ရောက်မည့် သပိတ်ကြီးပင်တည်း။

"ငရဲခွေးလွတ်"ဆောင်းပါးကိစ္စ

တက္ကသိုလ်ပညာရေးလောကအတွင်းသို့ နိုင်ငံရေးပါဝင်လာအောင် ထိုးသွင်းခြင်းအတွက် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အခြားခေါင်းဆောင်များအား လူ့အချို့က အပြစ်တင်ကြသည်။ သပိတ်သည် လှိုင်းလုံးကြီးပမာ အလိုအ လျောက် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ်သော် သပိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာ အာဏာပိုင်တို့ အခြေအ နေကို ကိုင်တွယ်ပုံ မလိမ္မာမှုအကြောင်းတရားကများသည်။ "ငရဲခွေးကြီး လွတ်နေသည်"ဟူသော ဆောင်းပါး ကိစ္စ ကို ပြန်ကြည့်သည့်အခါ ထိုဆောင်းပါး၏အဓိပ္ပာယ်ကို မည်သူမျှ ရေရေရာရာ နားမလည် ကြ။ "ငရဲခွေး"ဆိုသည့် ဇာတ်ကောင်မှာ မည်သူ့ကို ရည်ရွယ်သလဲဟူ၍လည်း တိတိကျကျမသိကြ။ မသိကြသည့် လူများထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်လည်း ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်အမြင် ကို ပြောရလျှင် ထိုဆောင်းပါးတွင် သုံးနှုန်းထားသော စကားလုံးများမှာ အတန်ငယ် ကြမ်းသည်။ ထို့ပြင် ကြံဖန်၍ ချီးမွန်းရလျှင် ခပ်ရိုင်းရိုင်း ရယ်စရာများပါသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဆောင်းပါး က ရည်ရွယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အဖို့ သူ့လုပ်ရပ်ကို ပြင်သွားနိုင်စေမည်ဆိုလျှင် ဤဆောင်းပါးသည် မဂ္ဂဇင်း တွင် ထည့်သွင်းသင့်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ဤဆောင်းပါးကို ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အား တင်ပြသော အခါ သူက မဂ္ဂဇင်းတွင်ထည့်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဤသို့အားဖြင့် ဤဆောင်းပါးသည် "အိုးဝေ" မဂ္ဂဇင်းထဲ၌ လူကြိုက်အများဆုံး ဆောင်းပါးအဖြစ် ပါသွားပြီးလျှင် ၁၉၃၆ ခုနှစ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား သပိတ်ကြီး ပေါ်ပေါက်စေသော အကြောင်းအချက်ကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

တက္ကသိုလ်ပရဂျက်တွင် "အိုးဝေ"မဂ္ဂဇင်းထွက်ပြီး မကြာမီ ဘာများဖြစ်မလဲဟူ၍ ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုး ပေါ်ထွက် ဆူညံလာသည်။ ဆောင်းပါးက ရည်ညွှန်းသောပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား ဟိုလူဖြစ်နိုး သည်လူဖြစ်နိုး ဖြင့် ပြောကြ ဆိုကြသံများလည်း စုံနေသည်။ ဆောင်းပါးကိုယ်တိုင်က မည်သို့မျှ လက်ညှိုးထိုးခြင်းမပြု ဘဲ ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း စကားများအမျိုးမျိုး စုံလင်အောင်ပြောကြဆိုကြခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဆောင်းပါး က ရည်ညွှန်းသော သူကို လူသိသွားသည်။ ဤသို့ဖြစ်နေရာ ဤအကြောင်းကို ဆူဆူညံညံပြောဆိုနေ ကြသံ များသည် အာဏာပိုင်တို့က မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်လျှင် သူ့အလိုလိုငြိမ်သွားမည်မှာ သေချာ ပေသည်။

ယင်းသို့မနေဘဲ ဆောင်းပါးရှင် မည်သူဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလျှင်ပြော၊ မပြောက အရေး ယူမည် ဟု ထိုအာဏာပိုင်တို့က ဗိုလ်ချုပ်အား ခြိမ်းခြောက်၍ ဖော်ခိုင်းသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ဖော် ပြောလိမ့်မည် ဟူသော အထင်နှင့်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်က ဖော်မပြောနိုင်ဟု ငြင်းလိုက်သောအခါ သပိတ်မှောက် မှုကြီး ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ကျောင်းသားတို့၏အရေးကိစ္စများထဲသို့ နိုင်ငံရေးဝင်လာရ ခြင်း မှာ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တို့ လှည့်ပတ်မှုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ မြန်မာနိုင်ငံကိုလိုနီကျွန်ဘဝတွင်း သို့ ရောက်နေရခြင်းကြောင့်သာဖြစ်သည်။

အကြီးအကျယ် စိတ်ပင်ပန်း

ကျွန်တော်တွေ့သည်။ ထိုအချိန်က သူ သည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကို ဦးစီးကွပ်ကဲလျက်ရှိသည်။ ဂျပန်သိမ်းပိုက်မှုကာလရှည်လာပြီး

၁၉၄၄ ခုနှစ်ထဲသို့ ရောက်လာချိန်၌ ဗိုလ်ချုပ် အကြီးအကျယ် စိတ်ပင်ပန်းလျက်ရှိသည်။ တစ်နေ့သော အခါ သူသည် ကျွန်တော့်၏ရှေ့တွင်ပင် သူ့လက်အောက် တပ်မှူးကြီးအချို့အား ရယ်စရာသဘောဖြင့် ဂျပန် တွေ မကောင်းပုံအကြောင်း စိတ်ထဲရှိသမျှ ထုတ်ဖော်ပြီး နိုင်ငံရေးတရား ဟောရမည်ဆိုလျှင် အင်း ယားကန် အတွင်း လူမရှိသည့် ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်သို့ သွား၍ ပြောရဖြစ်တော့မည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကပြော သည်။

ဂျပန်ပေးသော လွတ်လပ်ရေး၏နှစ်ပတ်လည်(၁၉၄၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁ ရက်)နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အား ဂျပန်ဗလီခန်းမအတွင်းရှိ စင်မြင့်ပေါ်တွင် တွေ့မြင်ရသည်။ သူနှင့်အတူ ဂျပန်လက်နက်ကိုင် တပ်များ၏အကြီးအကဲများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏အဓိပတိဖြစ်သူ ဒေါက်တာဘမော်အပြင် အိန္ဒိယအမျိုးသား တပ်မတော်၏သေနာပတိဖြစ်သူ ဆူဘတ်စ်ချန္ဒရာဘိုစ်တို့စီ၍ ထိုင်နေကြသည်။ ယင်းအခမ်းအနားတွင် မိန့်ခွန်းပြောသူများသည် လွတ်လပ်ရေးနှစ်ပတ်လည်ကို ဂုဏ်ပြုပြောဆိုရင်း အိန္ဒိယပြည်နှင့်ရင်ဆိုင်ဖြစ် သော အနောက်မြောက် စစ်မျက်နှာမှ ဂျပန်စစ်တပ်များ ဆုတ်ခွာခဲ့ခြင်းသည် စစ်ပရိယာယ်လုပ်ခြင်းဖြစ် ကြောင်း၊ (အင်္ဂလိပ်နှင့်)မဟာမိတ်တို့ အရှက်တကွဲဖြင့် နောက်သို့ဆက်ပြေး ရအောင် စစ်ကစားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုကြသည်။ ဆူဘတ်စ်ကလည်း သူ၏စစ်တပ်များက မကြာမီ အိန္ဒိယပြည်ကြီး လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်တော့မည်ဟူ၍ ပြောဆိုသည်။

ပြောရိုးပြောစဉ်ကို စွန့်၍

ဗိုလ်ချုပ်မိန့်ခွန်းပြောရမည့် အလှည့်ကိုရောက်သောအခါ သူသည် ပြောရိုးပြောစဉ်တို့ကို ဖြတ်ချလိုက် သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ရရှိသော လွတ်လပ်ရေးသည် အတုအယောင်ကြီးဖြစ်ကြောင်း အားမာန်ဖြင့်ပြော သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် မည်သည့်ဘက်က စစ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ လွတ်လပ်ရေးကိုရရှိမည်သာဖြစ် ကြောင်း ပြောသည်။ မကြာမီပင် ပြည်သူလူထုများသည် တကယ့်ရန်သူ အစစ်ကို သိလာလိမ့်မည်ဟု သူက ဆိုသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က ထိုသို့ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျဉ်းမရှိသော ရဲရင့်သတ္တိဖြင့် ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြော ချလိုက်သော အခါ ပရိသတ်ကြီးက သောင်းသောင်းညံ့ ဩဘာလက်ခုတ်တီးကြလေသည်။ လက်ခုပ် ဩဘာသံ စဲသွားလျှင် သဲသဲကွဲကွဲ ကြားနိုင်သော တီးတိုးမှတ်ချက်ပြောကြသံများသည်။ တစ်လောပြီး တစ်လော ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဗမာနိုင်ငံလိုအပ်နေတာ ဒီလိုလူမျိုးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် သားတို့ စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဒေါသကို ထုတ်ဖော်ပြောရဲသည့် သည်လိုလူမျိုး ရှိမှဖြစ်မည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ပြောဆိုနေကြသံများသည် အဆက်မပြတ်။

ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့ဘဝ၏ထူးခြားသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို မြင်နေရသည်။ လျှပ်စစ်မီးမောင်းကြီးများ သည် အလင်းအား အစွမ်းကုန်လင်းလျက် (ဇာတ်ခုံ)စင်မြင့်ပေါ်သို့ ထိုး၍ကျနေသည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် သရုပ်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များရှိနေပြီး သူတို့အသီးသီး ပြောချင်သည်များကို ပြောနေကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က မိန့်ခွန်း ကို စတင်၍ ပြောလိုက်သည်တွင်

ခန်းမကြီးထဲ၌ ဗိုလ်ချုပ်၏စိတ်အားထက်သန်မှုဓာတ်ကြီး ကူး သွားသည်။
နားထောင်နေသော ပရိသတ်အား ထိုဓာတ်သည် ပျံ့နှံ့လွှမ်းမိုးသွားသည်။
မီးမောင်းများ၏ အလင်းရောင်သည် ခပ်စောစောက ထုတ်ဖော်ခဲ့ကြသော
မုသားစကား အကြားအဝါတို့ကို ထိုးဖောက် ပစ်လိုက်ပြီးလျှင်
ဗိုလ်ချုပ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်နေသော အမှန်တရားကို ထွန်းလင်းစေလျက်
ရှိသည့် နယ်ပင်။ ဗိုလ်ချုပ်၏နှုတ်ခမ်းမှ သစ္စာစကားတို့သည်
အန္တရာယ်ပြည့်လျှမ်းသော ရေတံခွန်များသွန်၍ ကျလာနေသည့်နယ်
အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

ဂျပန်စစ်ဘက် နယ်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့မှာ ဒုက္ခကြီးရောက်နေသည်။
အလင်းရောင်များ၏ အပူဒဏ် ကြောင့် ရဲရဲနီနေသော သူတို့၏မျက်နှာများပေါ်၌
ချွေးသီးချွေးပေါက်များ အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ ချုပ်တီး နေရသော ဒေါသ၊ အနာပေါ်
တုတ်ကျသလို အခံရခက်ခြင်းတို့သာမက မကြာမတင် သူတို့တွေ့ရတော့ မည့်
အရေးနိမ့်ခြင်း၏ ခပ်ရေးရေး အရိပ်အရောင်တို့သည်ပင် ထိုမျက်နှာများတွင်
ပေါ်လွင်နေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် အောင်ပွဲရသွားပြီ။ ပြည်သူလူထုကြီး၏အသည်းနှလုံးတွင်
သူ၏ပုံရိပ်စွဲထင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ပြီ။ ဤသည်ကား တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့်
ဂျပန်သိမ်းပိုက်ရေးတပ်များ၏အမှားအယွင်းများအတွက် ဗိုလ်ချုပ်က သူ့တွင်
အပြစ်ကင်းစင်ကြောင်း ကြေညာချက်ပေးတည်း။

သခင်တင်မောင်၏အသုဘ၌ မိန့်ကြားသောစကားများ

အလားတူ မိန့်ခွန်းမျိုး ဗိုလ်ချုပ် နောက်တစ်ခါ မိန့်ကြားရန် အခွင့်ကြုံပြန်သည်။ ဤအကြိမ်ကား သာမန် အားဖြင့်ဆိုလျှင် နိုင်ငံရေး မိန့်ခွန်းပြောဖို့ မသင့်လျော်လှသော အချိန်အခါနှင့် နေရာတွင်ဖြစ်သည်။ အချိန်အခါမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှေလှော်အသင်း၏ကက်ပတိန်ဖြစ်သူ သခင်တင်မောင်၏ ဈာပနာ အခမ်းအနားဖြစ်သည်။ နေရာမှ ကြံတောသုဿန်ဝင်း တွင်းမှ ဇရပ်တစ်ဆောင်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်မိန့်ခွန်း မပြောမီ အရှေ့က သခင်ဘရင်ကြီးနှင့် သခင်ကျော်စိန်တို့က မိန့်ခွန်းပြောသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်က မိန့်ခွန်း ပြောကြားရာတွင် သခင်တင်မောင် ကွယ်လွန်ခြင်းမှာ နိုင်ငံအပေါ်၌မိုး၍တည်နေသော ဖက်ဆစ်ဝါဒ တည်းဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုးကြီးကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း။

ယင်းကြောင့် ဆေးဝါးများရှားပါး၊ ဆေးကုသမှုဌာနများ မပြည့်စုံမှု ဖြစ်ရကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြီးလျှင် ဂျပန်၏ သိမ်းပိုက်စိုးမိုးမှုကို သွယ် ပိုက်၍လည်းကောင်း။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အတိအလင်း သော်လည်းကောင်း ပြစ်တင်ပြောကြား သွားသည်။ တစ်ခဏသော် အသုဘရူပရိသတ်သည် သူတို့ ရောက်နေသည့်နေရာမှာ အသုဘနေရာဖြစ် သည်ကိုပင် မေ့နေကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အား ဂျပန်များက လက်စားချေ ကြလေမည်လားဟု သူတို့က စိုးရိမ်သွားကြသည်။ သို့သော် ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့ချေ။

ထို့နောက်တွင်ကား ယခုတော်လှန်ရေးနေ့ဟူ၍ အမည်ထင်ရှားသည့် ၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လ ၂၇ရက်နေ့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေ့မတိုင်မီ

လေးငါးဆယ်ရက်က ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အတူရှိနေသည်။ ဦးကျော်သိန်းလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူရှိနေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ပြည်မြို့ဘက်သို့ ခရီးထွက်မသွားမီ နှစ်ညလည်း အတူနေလိုက်ရသည်။ သူထွက်ခွာသွားသည့် ညနေပိုင်းတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးလှအောင် (မြေ တိုင်းဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်)၊ ဗိုလ်မင်းခေါင် (ပြည်ထောင်စုပါတီအစိုးရအဖွဲ့တွင် ဝန်ကြီးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူ)နှင့် ဦးထွန်းအံ့ (ရန်ကုန်မြို့တော် မြူနီစီပယ်မင်းကြီး)တို့လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏ အိမ်တွင်ရှိနေခဲ့ကြ သည်။

အချိန်သတ်မှတ်ပုံ မှန်လိုက်လေ

ဗိုလ်ချုပ်က သူသည် မတ်လအလယ်လောက်တွင် ပြန်ရောက်လာမည်ဟု ကျွန်တော့်အားပြောသွားသည်။ သူ့အချိန်သတ်မှတ်ချက်သည် မှန်လေချေသည် တကား။ အကြောင်းကား ထိုအချိန်တွင် ဗြိတိသျှ တို့သည် ပြန်ရောက်နေကြပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်သည်လည်း နိုင်ငံအတွက် အနာဂတ်အသစ်ကို သူ့လက်တွင် ကိုင်ဆောင်ကာ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်သည် စာအုပ်ကြီးသမား ဆိုရှယ်လစ်မဟုတ်။ သူသည် သူ့နိုင်ငံ၏အကျိုးကို ဆောင်သော သူ့ ခေတ်အလိုအရပေါ်ပေါက်သော ဆိုရှယ်လစ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် လိုအပ်သည့်အချိန်အခါတွင် တခြားတစ်ဖက်ကို လှည့်ဖြားအနိုင်ယူရန် ပရိယာယ်ကို သုံးတတ်သည်သာ ဖြစ်ငြားလည်း အမြဲသဖြင့် ကား ပို၍မြင့်မားသော ရည်ရွယ်ချက်ကြီးအတွက်သာ သူရှေ့ရှုလုပ်ကိုင်သည်။

ကျွန်တော့် အဖို့ မှာ ဗိုလ်ချုပ်သည် အမြင့်မားဆုံးဂုဏ်ရည်ကို ရအောင် တက်လှမ်းသွားနိုင်သည့်အချိန်မှာ သူလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခွရလုဆဲဆဲအချိန်တွင် ပြည်သူလူထုအား စက်ဆုတ်ဖွယ်ရာ အကျင့်များကို ကွင်း ရှောင်ကြဖို့ သတိပေးသည့်အချိန်ကဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးတွင် အချောင်သမား ဝါဒသို့ လိုက် ပါချင်လွန်းသူများအား ရည်ညွှန်းပြီး ထိုစကားများကို သူပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်သည် ဤဆောင်းပါးကို နိဂုံးချုပ်သည့်အနေဖြင့် သူတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ (၁၉၃၃-၃၅ ခုနှစ်များအတွင်း) ကရေးခဲ့သော စာအချို့ထဲမှ ကောက်နုတ်ချက်များကို အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါ သည်။

"ကျွန်တော်သည် ယင်းသို့သောအရာများကို ကျွန်တော်၏ဘဝခရီး၏ အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် လက်ခံပါ သည်။ သစ္စာတရားနှင့် သီလစင်ကြယ်ခြင်းတို့ကို ရှာဖွေသော ဘဝခရီးကို ဆိုလိုပါသည်။ တွေးတောကြံ စည်မှုတွင် ရိုးသားခြင်း၊ အပြောနှင့်အလုပ်တွင် ရိုးသားခြင်းတို့ကို ကျွန်တော် ရှာကြံပါသည်"

"လူအများကြီးအဖို့နှင့် အထူးသဖြင့် အသက်ကြီးလာသူများအဖို့ အခွင့်အာဏာတည်းဟူသော အိပ်မက် ဆိုးနတ်ကို မစုံမက်ဘဲ မနေနိုင်ကြ။ သူတို့သည် အောက်ခြေအထိနိုက်၍ မစဉ်းစားကြ။ ကျွန်တော်တို့ သည် ဗုဒ္ဓဘာသာသဘောအားဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို မရသေးသည့်အတွက် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုဆိုင် ရာ တရားအချို့ကို လက်ခံရမည်လား မှန်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်မာန်မပါဘဲ လွတ်လပ် ကင်းရှင်းသောနည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့အနည်းငယ်မျှ စဉ်းစားခြင်းပြုကြရပေမည်။ ဤနည်းအားဖြင့် သာလျှင်

ကျွန်တော်တို့သည် အမှန်(သစ္စာ)တရားကို ရရှိကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လူ ငယ်များအတွင်း၌ စိတ်ဓာတ်ပိုင်း၌ ကွက်လပ်ကြီးဟာနေသည်ကို ထင်းထင်းကြီး မြင်နိုင်နေသည်တကား။ ကျွန်တော်တို့သည် ရဲဆေးတင်ကာ မပြင်ကြပါလျှင် မကြာမတင်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် စိတ် ဓာတ်ပိုင်းတွင် သြချရလောက်အောင် ချွတ်ချုံကျကျကုန်ကြမည်ကို စိုးကြောက်မိပါတော့သည်"

"ယခုအချိန်အခါ၌ ကျွန်တော်တို့တွင် တွေးခေါ်မြော်မြင်တရား အနည်းအပါး ဖြစ်စေ လိုနေသည်။ ဘာသာရေး ဒဿနိကတရားဖြစ်စေ၊ အခြား ဒဿနိက တရားဖြစ်စေ လိုနေသည်။ ကျွန်တော် နားလည်ခံယူ နိုင်စွမ်းမရှိသော ခေတ်သစ်ယဉ်ကျေးမှုကြီးက ကျွန်တော်တို့အပေါ် သက်ညောင်းလာနေစေသော ပျက်စီးခြင်း ကိုဆောင်သည့် သြဇာသက်ရောက်မှုကို ခုခံတွန်းလှန်နိုင်ရန်အတွက် ဒဿနိကတရားကို လိုပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မဟတ္တမဂန္ထီကြီး သမုတ်ခဲ့သလို "လိပ်ပြာကလေးတွေ"ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကာလ တာရှည်ခဲ့ပါပြီ"

သခင်လှထွန်း

Guardian Magazine (August, 1971) ပါ My Recollection of Bogyoke Aung San by Tin Aung ကို ဘာသာပြန်ပါသည်။

+++++

ဗိုလ်ချုပ်ရေးခွဲတဲ့ အဖိုးရွှေလရောင်

မြို့လုလင်သာတဲ့ ကွန်းဆီက၊ တို့သခင်စာဖွဲ့လို့ ညွှန်းလိုက်ရဲ့၊

"ကေသာရယ်... ဒါနဲ့ လွမ်းကြပေရော့ကွာ"

မြို့သူကြီးရယ်လို့၊ တစ်မျိုးချီးလောက်ပေရဲ့၊ တို့ထီးနေတမျှပေပ၊ ရွှေလရောင်ဗိုလ်ဝင်ခံလို့။

ဟိုအရင်တဖန်၊ စစ်အင်ခင်းလို့ရယ်... ကျင်းခွဲဖျူဟာ၊

ဓာတ်ကောလီအခါမရတာမို့၊ မြန်မာများဘုန်းသမ္ဘာ၊ ရှုံးပါပေါ့ ကံတစ်မျိုး။

မင်းထက်မှာ၊ ခင်းလက်မသာယာနှင့်၊ ဗမာ-ဗမာခြင်းတောင်မှ၊

အတင်းရန်မူလို့၊ ရန်သူကို ရန်သူလို့မမှတ်တဲ့ပြင်၊ ကိုယ့်တပ် ကိုယ်ပြန်နင်းကြတဲ့၊

ဖျင်းလှတဲ့ ကမြင်းမကောင်၊ ဗိုလ်တချို့ရယ်က၊ ကိုယ့်ဘို့ အလွတ်ရုံးတော့မ ဟဲ့လို့၊

တောင်ကုန်းသာသာယာသာ မြင်းမကီစခန်းဆီက၊ တရှောင်ရှောင် ပုန်းကာ မဟဲ့လို့၊

အခင်းသိတဲ့၊ အတွင်းတပည့်တွေက၊ မင်းအဖိဖမ်းချင်ကြသတဲ့၊

အကြမ်းဘတမ်း၊ မလုပ်ကောင်းလဲ၊ ဦးခေါင်းဖြတ်ကာ၊ အသေသတ်ရှာကြသတဲ့၊

မကျေနပ်ရှာသူ၊ ချောင်တပည့်တဘန်းတို့ရဲ့၊ ပြေရပ်မှာ တပေါင်နဲ့ လွမ်းကြပေရော့၊

ဪ... တောင်သမန်းမြို့၊ နေလနှစ်ဆောင် အညှိုးတွင်မှ၊ ပြေမြန်မာ့ဘောင်၊

အစိုးရမူ၍၊ အခေါင်မမြန်း၊ အမှောင်စမ်းသမို့၊ အောင်ပန်းညှို့ရရာတဲ့၊

"အောင်ဆန်းတို့ရဲ့ ရွှေလရောင်အဖိုး"

(သတ်ပုံမူရင်း)

(ဆရာကြီးသခင် ကိုယ်တော်မှိုင်း၏သခင်ဦးကာစာအုပ် နိဂုံးတွင် ရေးထားသည့် လေးချိုးကြီး

ဖြစ်သည်။)

၁၉၃၄-၃၅ခုနှစ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းများတွင် နယ်ချဲ့ကိုပြတ်သားစွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် "ဦးမင်းရောင်၊ ရွှေလရောင်၊ ဗိုလ်လရောင် အကြောင်းကို" အမျိုးမျိုး ရေးကြသည်။ အချို့က ပြေးလွှားပုန်းလျှိုးရင်း "ဝမ်းလျှော ရောဂါ" ဖြင့် သေသည်။ "လယ်ဝေးကိုဘရီ" ဆိုသူကလည်း မင်းကြီးဦးမင်းရောင်ကို နယ်ချဲ့အမှုထမ်းဦးပု ဆိုသူက ဖမ်းမိသဖြင့် လယ်ဝေးအနီးတွင် ကားစင်တင်၍ သတ်သည်ဟုရေးသည်။ ဤသို့ လွဲမှားစွာ ရေးသား နေကြသည်ကို မဟုတ်မမှန်ပါ ဖြေရှင်းသူကား "အညာသားလေး၊ ရန်ကုန်"ဆိုသူဖြစ်သည်။ ထို အညာ သားလေးဆိုသူသည် (၁၉၃၅ ခု၊ ဇွန်လထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင်)တစ်ကြိမ် ထို့နောက် (၁၉၃၅ ခု၊ ဩဂုတ်လ ထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင်)တစ်ကြိမ် ဆောင်းပါးကို (၁၊ ၂)ဟု နှစ်ပိုင်းခွဲကာ မင်းကြီး ဦးမင်း ရောင် အကြောင်း ကို ဖြေရှင်းရေးသားခဲ့သည်။

(ထိုအခါ စာရေးသူ အညာသားလေးသည် မည်သူဖြစ်သည်ဟု စုံစမ်းသောအခါ ၁၉၃၅ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဖြစ်နေသည့် ကိုအောင်ဆန်း ဆိုသူဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။ ယခုဖော်ပြလိုက်သော ဆောင်းပါး (၁ နှင့် ၂) သည် နောင်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖြစ်လာသူ၏လက်ရာဖြစ်ကြောင်းကို အမှတ်တရ ရှိကြစေရန် ဖော်ပြလိုက် ရပါသည်။)

+++++

ဤစာကိုရေးသူ ကျွန်တော်သည် မင်းကြီးဦးမင်းရောင်၏မြေးတစ်ဝမ်းကွဲ
တော်စပ်ပါသည်။ မင်းကြီး ဦးမင်းရောင်တွင် ဦးမင်းမောင်ဆိုသူ ညီတစ်ယောက်
ရှိသည်။ ထိုဦးမင်းမောင်သည် မြန်မာမင်းလက်ထက် တွင် (တောင်တွင်း၊
ပင်းနတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း)စသည့် သုံးမြို့ဝန်၊ အခွန်ဝန်၊ တောင်ငူနယ်
ခြံဝန် စသည့် အမှုတော်အမျိုးမျိုးကို ထမ်းရွက်ခဲ့ရသည်။

စုံနံ့သာမြိုင် ရှာပုံတော်ကိုရေးသော ဆရာကြော့သည် ကျွန်တော့်အဘိုး
ဦးမင်းမောင်ထံတွင် စာတော် ဖတ်အဖြစ် အမှုထမ်းရလေသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့
အထက်မြန်မာပြည်ကို သိမ်းယူသောအခါ သူပုန်ထကြွရာတွင် မြို့လုလင်မြို့သူကြီး
ဦးမင်းရောင်သည် "ဗိုလ်လရောင်၊ ရွှေလရောင်၊ မင်းကြီးဦးမင်းရောင်" စ သော
နာမည်များဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ခိုက်လေသည်။ နောက်ပါတပည့်များစွာတို့ဖြင့်
လှည့်လည်ကာ မကြာခဏ စစ်တပ်များကို ဝင်စီးသည်။ အောင်မြင်သည်လည်း
ရှိသည်။ မအောင်မြင်သည်လည်း ရှိသည်။ လယ်ဝေးအနီးသို့လည်း
ရောက်ချင်ရောက်လမ့်မည်။ သို့သော် ဗိုလ်မင်းရောင် သေရပုံကား လယ်ဝေး
ကိုဘရီရေးသကဲ့သို့ ကားစင်အတင်ခံရခြင်းမဟုတ်ပါ။ လက်နက်အင်အားကလည်း
မရှိ၊ အစီအမံ၊ အခန့်အခွဲတွင်လည်း အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် အနည်းငယ်မျှ
မတူညီလေရကား ဦးမင်းရောင်စစ်တပ်သည် တစ်ဖြည်းဖြည်း ကစင့်ကလျား
ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် တောတောင်များအတွင်း နောက်ပါအနည်းငယ်မျှနှင့်
ပြေးလွှား ပုန်းအောင်းရင်းဖြင့် နတ်မောက်တွင် စခန်းချလျက်ရှိသော စစ်ဗာရီ
စစ်တပ်က ဖမ်းဆီးပစ်ခတ်ခြင်းကိုခံရကာ ခေါင်းဖြတ်ယူခြင်းကို ခံလိုက်

ရလေသည်။ ဦးမင်းရောင်ခေါင်းကို နတ်မောက်စခန်းချရာသို့ ယူဆောင်လာကာ လူအများ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စေရန် ပြသထားသည်။ ကျွန်တော်ကြားဖူးသည်မှာ ဦးမင်းရောင်သည် သူ့ နောက်ပါ လူတစ်ယောက် ၏ သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် ဤသို့သေရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဦးမင်းရောင်၏မျိုးရိုးသည် အမှန်စင်စစ် ကုန်သည်မျိုးသာဖြစ်၍ မင်းမှုထမ်းသူ နည်းပါးလေသည်။ ညီဖြစ် သူ ဦးမင်းမောင် တစ်ယောက်သာလျှင် ရာထူးအတော်အတန်မြင့်ကာ မင်းမှုထမ်းဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဦးမင်းရောင်၏မိဒွေးတော်စပ်သူမှာ နတ်မောက်မြို့သူကြီး ဦးရွှေနီ၏ဇနီး မယ်စိုးဖြစ်လေသည်။ (ဤနေရာတွင် မိဒွေး ဆိုသူမှာ အမေ၏ညီမကို ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။) မြို့သူကြီး ဦးရွှေနီ၏အမျိုးအနွယ်ကား မင်းမှု မင်းထမ်း များလေသည်။ ဦးရွှေနီ၏ညီ ဦးဘွားဆိုသူမှာ တရုတ်မြို့ဝန်ဖြစ်လေသည်။ ထို့အပြင် တောင်စဉ်ဝန် ဦးဝိုက်နှင့် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် ခန်းပတ်မင်းကြီးသည် ဦးရွှေနီ၏အမျိုးအနွယ်ဖြစ် သည်။ (ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ ဦးမင်းရောင်ကို မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြခြင်းဖြစ်ဟန်တူ သည်။)

ဦးမင်းရောင်သည် ညီဖြစ်သူ ဦးမင်းမောင်နှင့် စိတ်ဓာတ်ချင်းလုံးဝမတူ။ ဦးမင်းရောင်သည် စိတ်ဓာတ် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည်။ ဦးမင်းမောင်ကား စိတ်နှလုံးထား ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သောကြောင့် ဝန်ကြီးများ ကလည်း ဦးမင်းမောင်ကို ချစ်ခင်ကြသည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်သားရပါသည်။ (ဤအကြောင်းရေးရခြင်းမှာ အမှန်ကို သိစေလို၍ ရေးရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ဘိုးပင်တော်စေကာမူ အမှန်အတိုင်း ရေး သားပေးပို့ရခြင်းဖြစ်သည်။)

"၁၉၃၅ ခု၊ ဇွန်လ သူရိယမဂ္ဂဇင်း"မှ

အယ်ဒီတာခင်ဗျား၊ ဝါဆိုလထုတ် ဆရာတို့မဂ္ဂဇင်းတွင် "စစ်ကဲ ဦးပုလေး"အကြောင်းက စုံလင်စွာရှာဖွေ ၍ လယ်ဝေးကိုဘရီ ရေးသားချက်ကို ကျွန်တော်ဖတ်ရှုရပါ၏။ သို့ဖတ်ရှုရာတွင် ကားစင်အတင်ခံရသူမှာ ကျွန်တော် ၏ အဘိုး ဦးမင်းရောင် မဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှားလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်အဘိုး၏ နမတော်သူက ပြောပြသည်မှာ ဦးမင်းရောင်သေဆုံးရသည်မှာ ဝမ်းရောဂါနှင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဤစကားမှန်သည် မမှန်သည်ကို ကျွန်တော်ဖော်ပြလို ပါသည်။

ဦးမင်းရောင်၏ အဆက်အနွယ်များမှာ ကျွန်တော်သိရသလောက် ကျွန်တော်၏ ဘေးမအရင်း နတ်မောက်မြို့သူကြီးကတော် မယ်စိုးနှင့် မြို့သစ်တွင် နေထိုင်သော ဘေးမ၏ သမီးနှင့်သမက် (နာမည်များ ကို မမှတ်မိတော့ပါ) တို့သာ ဖြစ်ပါသည်။ မယ်စိုးကား ဦးမင်းရောင်၏ "မိထွေး" ပင်ဖြစ်သော်လည်း အ သက် အရွယ်မှာ သူနှင့် အတူတူပင်ရှိလောက်သည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်သားရပါသည်။ ဦးမင်းရောင်တွင် နမများရှိသည်ဟု ဆိုသော်လည်း မည်သူမည်ဝါများ ဖြစ်ကြသည်ဟု ကျွန်တော်စုံစမ်းခြင်းမရှိသော ကြောင့် မသိရပါ။ သို့သော် အနည်းငယ် သဲလွန်စတွေ့ဟန်ကား အင်္ဂလိပ်တို့ အထက်မြန်မာပြည်ကို လက်ရုံးဆန်ထူ၊ လက်နက်နိုင်ငံမူသည်တွင် မကြည်ဖြူ၍ ကျွန်တော်၏အဘိုးသည် ရတတ်သမျှသော ဗိုလ်ပါ အလုံးအရင်းနောက်ပါ တို့နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်စဉ် အဘိုး၏နမတစ်ဦးသည် အင်္ဂလိပ် တို့ကိုကြောက်လန့်၍ အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ထွက်ပြေးရင်း ထိုတွင်ပင်အိမ်ထောင်ကျရာ သား

တစ်ယောက် ရလေသည်။ ထိုသားသည် (နယူးဘားမား၊ အယ်ဒီတာဟောင်း၊ ဦးဘလှိုင်ဟု သိရပါ ကြောင်း) မှန်သည် မှားသည် ကျွန်တော်မသိပါ။ ဦးဘလှိုင်သာ ဖြေရန်ရှိပါသည်။

ဦးမင်းရောင်အား စစ်ဟရီတပ်သားများက ပစ်ခတ်ခေါင်းဖြတ်ယူခဲ့ကြောင်း နတ်မောက်သို့ သတင်း ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်၏ အဘိုးအရင်း ဦးမင်းမောင်နှင့်အခြားသော ဦးမင်းရောင်ကို သိသူများပါ (ယခုတိုင် နတ်မောက်တွင်ရှိကြသေးသည်) သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသောအခါ ဦးမင်းရောင် မျက်နှာတွင် ရှိသော "မဲ့" မှာနေရာအနည်းငယ် ရွေ့နေသည်ဟု သွားကြည့်သူများက ပြောကြသည်။ လူသည် အ သက်ရှင်နေစဉ်နှင့် သေသွားစဉ်တွင် အနည်းငယ်ရုပ်ပြောင်းတတ်သည်ကို သတိမူရာသည်။ ထို့ပြင် ဦးမင်းရောင် ၏ လည်ပင်းမှာလည်း တိုနေရသည်မှာ လည်ပင်းကို အရင်းမှကပ်ကာ ခေါင်းကိုဖြတ်ယူလာ ခြင်း မဟုတ်သောကြောင့်ဟု စဉ်းစားရပါမည်။

သွားကြည့်ကြသူအားလုံး ကမူ ဗိုလ်လရောင်ခေါင်းအစစ်အမှန်ပါပဲဟု နောက်ဆုံးမှာ ဝန်ခံကြသည်။ ကျွန်တော်၏ အဘိုးအရင်းကပင်လျှင် သူ၏ယောက္ခမ မယ်စိုးအား "မယ်စိုး... ဗိုလ်လရောင်ခေါင်းတော့ အမှန်ပဲ၊ ဆွမ်းသွတ်ချင်သွတ်ကြပေရော့"ဟု ပြောဆိုကြောင်း၊ သို့သော် ကျွန်တော်၏ဘေးမနှင့် အဘွား တို့မှာ အဘယ့်ကြောင့်မသိ ထိုသို့ပြောသည်ကို မယုံကြည်ကြကြောင်းဟု ကျွန်တော် မှတ်သားဖူးသည်။ ဤတွင် စဉ်းစားရန်ပင်။ သွားရောက်ကြည့်ရှုသူများက ဒိဋ္ဌသက်သေ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဟုတ်ပါသည် ဟု ဆိုချက် ကို မယုံကြည်ဟု လက်မခံဘဲနေသည်မှာ စဉ်းစားဖွယ်ရာပင်။

သွားရောက်ကြည့်ရှုသူများမှာ ဦးမင်းရောင် ရှိစဉ်တွင် ရင်းနှီးစွာ သိရှိကြသူများဖြစ်ကြသည်ကို သတိချပ်ရာသည်။

မယုံကြည်သူများ၏အကြောင်းရင်းကို ရှာဖွေသော် မြန်မာများသည် မယုံတတ်သော သဘောအလိုမှ တစ်ပါး အခြားကိုမမြင်ပေ။ လွန်ခဲ့သော သာယာဝတီ ပဋိပညာခေါင်းဆောင် ဆရာစံကိုမိ၍ သူ၏ဓာတ်ပုံကို သတင်းစာ များတွင် မိပြီဟု ကြော်ငြာလိုက်သောအခါ ငယ်စဉ်က ပုံတူရေးထားသည့်ပုံဟု မယုံမကြည် ကြချေ။ ယခုလည်း ဦးမင်းရောင်၏နမတော်သူက ဝမ်းရောဂါဖြင့် သေဆုံးသည်ဆိုသည်မှာ အများပြော ချက်ကို ကြား၍ တစ်ဆင့်ခံပြောဆိုခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ဦးမင်းမောင်ကို နှစ်မြို့ဝန်ဖြစ်သည်ဟု ပြောချင်ကြ သည်။ ဦးမင်းမောင် သုံးမြို့ဝန် ဖြစ်သည်ကိုလည်း မသိကြ။ မန္တလေးမြို့တွင် ဦးမင်းမောင်၏သမီးကြီး ခင်ခင်ကြီး၊ (ခင်ခင်လေးဆိုသော သမီးအငယ်က ကွယ်လွန်သွားပြီ)နှင့် မွေးချင်းများကိုလည်း မစုံစမ်း ကြ၊ မိမိ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်မှလည်း မည်သည့်နေရာကိုမျှမသွား။

ယခု ဦးမင်းမောင် ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဦးမင်းရောင်၏ မိခင် မယ်ခဲ က ဆယ်နွယ်သောအမျိုးများမှာ မြို့သစ်အပိုင် ကိုင်းရွာတွင်ရှိလေသည်။ ဤဖော်ပြချက်များ ကို ထောက်ထား လျှင် ဦးမင်းရောင်မှာ ခေါင်းဖြတ်ခံရသည်ဟု ကျွန်တော်ရေးခဲ့သည်မှာ အမှန်ဟု ယူဆ ထိုက် ပါကြောင်း။ ကျွန်တော်က ရေးသည်ဖြစ်၍ မှန်သည်ဟု မဆိုလိုပါ။ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက် များကို ကြည့်၍ ဤသို့ရေးရခြင်းဖြစ်၏။

ဦးမင်းရောင် ကား စိတ်ထက်မြက်၏။ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့လုပ်တတ်၏။ ရက်စက်၏။ ညီဖြစ်သူ ဦးမင်းမောင်ကား စိတ်နှလုံး နူးညံ့၏။ အနုပညာကို ဝါသနာပါ၏။ စောင်းတီးတော်၏။ သီချင်းအဆိုကောင်း၏။ တစ်ခါ၌ ကြက်သား စားချင်သည်ဟု အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးမင်းရောင်က ညီကို ကြက်သတ်ခိုင်းသည်။ ညီက မသတ် ဖြတ်ဝံ့ ဟုငြင်းလျှင် ဦးမင်းရောင်သည် ကြက်ကို ကိုယ်တိုင်သတ်၍ ချက်ပြုတ်စား၏။ ညီဖြစ်သူကို လုံးဝ မကျွေး၊ ခွေးတွေကို ကျွေးပစ်၏။ သူတို့၏အဘွား မယ်ခဲ၏မယ်တော်ကြီး ပျံ့စရာပနတွင် ဦးမင်းမောင်တ ပည့်က တစ်ဖက်၊ ဦးမင်းရောင်၏တပည့်က တစ်ဖက်၊ လက်ဝှေ့သတ်စေသောအခါ ညီဖြစ်သူ၏တပည့် က နိုင်လေ သဖြင့် ဦးမင်းမောင်က ပဝါတစ်ပိုင် ဆုချလျှင် ဦးမင်းရောင်သည် သူ၏တပည့်က ရှုံးသော် လည်း ပုဆိုး တစ်ထည် ဆုချလိုက်သည်ဟူ၏။

ဦးမင်းရောင် ၏ တပည့်များမှာ မိုက်ပေဟူသော လူများသာဖြစ်ကြ၏။ သူ၏တပည့် မောင်တုတ်ဆိုသူမှာ ဇာတ်ပွဲများတွင် လူပြက်လက်စွဲများက ပြက်လုံးထုတ်လိုက်လျှင် အခြားသူများ ရယ်မောပြီးသောအခါမှ သူ တစ်ယောက်တည်း အသံဖြင့် ကျယ်လောင်ရှည်ကြာစွာ ရွဲ့၍ ရယ်မောတတ်လေရာ ဦးမင်းရောင်မှာ အလွန် သဘောကျ၍ ထိုသို့ပြုလုပ်သည့်အခါတိုင်း ဆုအမြဲပေးသောဟူ၏။ အင်္ဂလိပ်များနှင့်တိုက်ခိုက်၍ ပြေးလိုက် ရှောင်လိုက်ဖြစ်နေလျှင် ညီဖြစ်သူက လက်နက်ချပါရန် အတန်တန်ပြောဆို၍ စာရေးပို့ပါသော် လည်း နားမထောင်ပေ။

သူ၏တပ်ထဲတွင် စားတော်ကဲ စာတော်ဖတ်စသည်ဖြင့်
အမှုထမ်းသူများအား ကျွန်တော် ဆယ်နှစ် အရွယ် လောက်က
မြင်ခဲ့ကြားခဲ့ရသည်။ တစ်ခါက သူ၏တပည့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးကို စာရေးဆရာ
ဇေယျက တွေ့ဖူးခဲ့ ၍ စုံနံ့သာမြိုင် ဆရာကြော့ရေး ဘိုးတော်ဘွဲ့ပါ
ရေးသားချက်ကို ဖတ်ဖူး ခဲ့ပါ၏။ ဦးမင်းရောင်မှာ ရွတ်ပင် ရွတ်သော်လည်း
လူကြီးသူမများကို အထူးရိုသေကိုင်းရှိုင်းတတ်လေ သည်။ ဦးမင်းမောင် သည်
လည်း ထိုအတိုင်းပင်။

အညာသားလေး ရန်ကုန်။

"၁၉၃၅ ခု ဩဂုတ်လ သူရိယမဂ္ဂဇင်း"

ကြည်ဦး

+++++

သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သူ့ကဗျာ သူ့နိမိတ်

၁၉၈၀ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လထုတ် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟူသော ဆောင်းပါးကို သုတေသီတစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်သော်က က ရေးသားတင်ပြခဲ့ပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်း ၏ကဗျာမှ William Ernest Henley ရေးသားသည့် အင်္ဂလိပ်ကဗျာ Invictus ကို မှီငြမ်းပြု၍ ရေးသား ကြောင်းကိုလည်း တင်ပြထားပါသည်။ ဤကဗျာကို သခင်အောင်ဆန်းသည် ၁၉၃၆ခုနှစ် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အတွဲ၆၊ အမှတ်၁၊ ခေါင်းကြီးပိုင်းတွင် ရေးသားထည့်သွင်းခဲ့ပါသည်။

ကဗျာ၏အမည်မှာ "အနိုင်မခံ" ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါက သခင်အောင်ဆန်းသည် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတာဝန်ခံ အယ်ဒီတာဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းကြီးပိုင်းကို သခင်အောင်ဆန်းပင် ရေးမည်ထင်ကြောင်း၊ သို့သော် ထို ခေတ်အခါက

မသိနားမလည်သူ များကမူ ယင်းကဗျာကို သခင်အောင်ဆန်းမရေး၊ အစကနဦး ရေးသားသူ မှာ ကဗျာဆရာ ပါမောက္ခကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နာမည်ကြီး သတင်းစာ ဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ကောင်း ယုံမှားသံသယရှိနေကြကြောင်း၊ မောင်သော်ကက သူ၏ အထင်မှာမူ ယင်းကဗျာကို သခင် ဆောင်ဆန်းပင်ရေးမည်ဟူ၍ တထစ်ချယုံကြည်ပါကြောင်းနှင့် သူ၏ ဆောင်းပါးတွင် တင်ပြထားပါသည်။

ငိုအတွက် ကျဉ်းမြောင်းလှသည့် သုဂတိဘုံကို သွားရသည်ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျယ်ဝန်းလှသည့် ဒုဂတိဘုံသို့ သွားရသည်ပင်ဖြစ်စေ ငါသည် ဂရုမစိုက်။ ငိုအပေါ် အပြစ်အနာအဆာပုဒ်တီး ပုဒ်မတွေလည်း ငါမမူ။ ဤကမ္ဘာကြီး၌ နယ်ချဲ့တို့သည် လောဘဒေါသမောဟတို့ဖြင့် မင်းမူနေ၏။ ဤလောဘဒေါသတို့ကင်းရာ ကုန်ရာဖြစ်သော အခြားမဲ့၌ကား ငိုအား နားနေစရာသေခြင်းတရားသည့် ငုံ့လင့်လျက်ရှိနေ၏။

ယင်းကဗျာကို သခင်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရေးသားကြောင်းကို ကျွန်တော် ရဲရဲကြီးထောက်ခံ တင်ပြလိုပါသည်။

ဤသို့တင်ပြရာ၌ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ထိုအချိန်အခါက ရင်းနှီးစွာ တွေ့ဆုံကြရလျက် စာပေဆွေးနွေးမှုများ ပြုလုပ်ကြသည်ကိုလည်း တင်ပြလိုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၉၃၀/၃၁ ခုနှစ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကောလိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်းမှာမူ ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ် သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူသည် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ဆွတ်ခူးပါ သည်။ ကျွန်တော် က ၁၉၃၇ တွင် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးပါသည်။

သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော် တို့ စာမေးပွဲ အောင်ကြစဉ်အခါက မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတွင် ဝိဇ္ဇာတန်းအောင်စာရင်း ထွက်ပေါ်လာ ပါသည်။

ယင်းအောင်စာရင်းလည်း ယခုတိုင် ကျွန်တော့်ထံတွင် ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသား သမဂ္ဂအသင်းတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ဖူးသည့် အားလျော်စွာ ၁၉၃၃-၃၄ခုနှစ်တွင်ကျောင်းသား များ သမဂ္ဂအသင်း ၏ အမှုဆောင်တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုနှစ်က ကျွန်တော် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရသော တာဝန်မှာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အသင်းမဂ္ဂဇင်းဟူ၍ပင် ရိုးရိုးခေါ်နေပါသေးသည်။ ၁၉၃၅-၃၆ ခုနှစ် သခင်အောင်ဆန်း သမဂ္ဂ မဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာဖြစ်လာသည့်အခါမှသာ ယင်းမဂ္ဂဇင်းကို "အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း" ဟူ၍ အမည်ပြောင်းလာပါသည်။ သမဂ္ဂအသင်း မဂ္ဂဇင်းစတင်ထုတ်ဝေသည့်နှစ်မှာ ၁၉၃၀-၃၁ ခုနှစ် ဖြစ်ပြီး သခင်အောင်ဆန်း အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ယူစဉ်မဂ္ဂဇင်းမှာ အတွဲ ၆၊ အမှတ် ၁ သို့ ရောက်လာပါသည်။

သမဂ္ဂအသင်း၏အမှုဆောင်များကို နှစ်စဉ်ဓာတ်ပုံရိုက်၍ အသင်း အဆောက်အအုံနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲ ထားရာ ၌ ကျွန်တော် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ယူစဉ်အခါက ဓာတ်ပုံတစ် ခုလည်း ထိုအခါက ရှိနေ ပါသည်။ ထိုအခါက သမဂ္ဂအသင်း၏ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဦးသိန်းမောင်ဖြစ်ပါသည်။ ဥပ ဒေတန်းတက်နေသူဖြစ်ပြီး သူ့ကို "ကုလားမသိန်းမောင်"ဟူ၍ ခေါ်ကြပါသည်။ ထိုဓာတ်ပုံတစ်ခုကို ကျွန် တော့်ထံ သိမ်းဆည်း ထားခဲ့ဖူးရာ ကျွန်တော်၏ပုံမှာ နောက်ဆုံးတန်းညာဘက်က လက်နောက်ပစ်လျက် ရှိနေပြီး အောက်ခြေ တွင် "ကိုချမ်းမြ

(မဂ္ဂဇင်းတာဝန်ခံ)"ဟူ၍ စာတန်းထိုးထားပါသည်။ ထိုအခါက ကို ညိုမြလည်း အမှုဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါ ယင်းဓာတ်ပုံတစ်ခုသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်များ စာကြည့်တိုက်တွင် ရှိနေလိမ့်ဦးမည် ထင်ပါသည်။ ၁၉၃၅-၃၆ ခုနှစ်တွင် သခင်အောင်ဆန်းသည် မဂ္ဂဇင်းတာဝန်ခံအယ်ဒီတာဖြစ်လာပြီး ၁၉၃၆-၃၇ ခုနှစ်တွင် ကိုညိုမြက မဂ္ဂဇင်းတာဝန်ခံအဖြစ် ဆက် လက်ထမ်းဆောင်ပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်း သည် ၁၉၃၅-၃၆ ခုနှစ် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတာဝန်ခံဖြစ်လာစဉ် ယင်းမဂ္ဂဇင်း၏ ခေါင်းကြီးပိုင်းတွင် "အနိုင်မခံ"ကဗျာကို ရေးသားထည့်သွင်း ပါသည်။ ဤဘာသာပြန်က ဗျာကို သူကိုယ်တိုင် ဘာသာပြန် ရေးသားကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်သိပါသည်။ ကျွန် တော်သည် သမဂ္ဂအသင်းသို့ အားလပ်သည့်အချိန်တိုင်း သွားရောက်လည်ပတ်ပါသည်။ ထိုအချိန်အခါ က ၁၉၃၆ ခု၊ ဇွန်လ တွင် ကျွန်တော်မှာ မြန်မာစာဌာနတွင် အချိန်ဝက်နည်းပြဆရာအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံ ရပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်း ကို တက်ရောက်သင်ကြားနေသည့် အခါဖြစ်ပါသည်။ သမဂ္ဂသို့ရောက်လာသည့်အ ခါတိုင်း သခင်အောင်ဆန်း နှင့် တွေ့ကြုံပါသည်။

တစ်နေ့သော် သခင်အောင်ဆန်းက ကိုချမ်းမြ၊ ကပ္ပတိန်အောက်ဖ်သည် ဆိုးလ် (Captation of the Soul) ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြန်မလဲဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ပေါရာဏစကားမှာတော့ ကပ္ပတိန်ဆို တဲ့ ဝေါဟာရမျိုး ကို ထမုန်သူကြီးဟူ၍ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာလိန်မှူးဆိုရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မည်ထင် တယ်ဟူ၍ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။ ဤဝေါဟာရကိုလည်း သခင်အောင်ဆန်းက

သဘောမကျသူပါ။ မကြိုက်သေး ဘူးဗျာ၊ လူတိုင်းနားလည်နိုင်မှ
ကောင်းမှာဟူ၍ပြောပြီး သူ၏မှတ်စုအကြမ်းစာအုပ်ထဲတွင် ယင်းကဗျာ
ဘာသာပြန်ကို ရေးခြစ်လိုက်၊ ဖျက်လိုက်လုပ်နေသည်ကိုပင် တွေ့ရပါသည်။

ကိုအောင်ဆန်းသည် သွားလေရာ၌ စာအုပ်တစ်အုပ် သူ၏လက်ထဲတွင်
ပါလာတတ်ပါသည်။

ထိုအခါက သူ၏လက်ထဲတွင် လက်ရွေးစင် အင်္ဂလိပ်ကဗျာ
ကောက်နုတ်ချက် (Selected Poems) တစ်အုပ်ရှိနေပါ သည်။ အနိုင်မခံကဗျာ
ကိုအောင်ဆန်းရေးသားရာ၌ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းခေါင်းကြီးပိုင်းတွင် သူ၏ နာမည်မပါ
ကြောင်းမှာ အဆန်းမဟုတ်ပါ။ ခေါင်းကြီးပိုင်းကို ရေးသားသူ၏အမည်မှာ
မဂ္ဂဇင်းတို့၏ ထုံးတမ်း စဉ်လာ အရ ပါလေ့ပါထမရှိကြပါ။ ခေါင်းကြီးပိုင်းကို
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာများကသာလျှင် ရေးသားကြရ စမြဲဖြစ်ပါ သည်။
အခြားကဗျာတစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စကိုလည်း သခင်အောင်ဆန်းရေးဖူးသည်ကို
သိပါသည်။ သို့သော် သူ၏အမည်ကို မတွေ့ရပါ။

"ကျုပ်တို့က ရေးမည့်ရေးရင်လည်း နာမည်ရင်းသာထည့်မယ်၊
ကလောင်အမည်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မသုံးဘူးဗျ"ဟူ၍ သူပြောတတ်သည်
ကိုလည်း ကြားသိရဖူးပါသည်။ တချို့စာပေ သုတေသီများက ဆို ကြသည်။
"ကိုအောင်ဆန်း ကဗျာတွေဟာ အလွန်တက်ကြွတဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ကဗျာတွေဖြစ်လို့
သူ့နာမည် ကို မထည့်ဘူး၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်နေစဉ် ဆုံးခန်းတိုင်မရောက်မီ
အဖမ်းအဆီးမခံသင့်သေးဘူးလို့ သူ ယူဆတယ် ထင်တယ်တဲ့"

ကဗျာဟူသည် တစ်ပုဒ်တလေသာ ရေးဖွဲ့စေကာမူ ပြောင်မြောက်သော ကဗျာဖြစ်ပါက တစ်ပုဒ်တည်း နှင့်လည်း ကျော်ကြားခဲ့ရဖူးပါသည်။ ရှေးအခါက ရကန်ဆရာဦးတိုး၊ ဇချင်းဆရာဦးဖျော်တို့သည် ဤအ တိုင်းပင် ဖြစ်ကြသည်။ ဤကဗျာကို သခင်အောင်ဆန်းသည် W.E.Henley ၏ Invictus ကဗျာမှတစ် ဆင့် ဘာသာပြန်၍ ရေးဖွဲ့ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်မဟုတ်ဟူ၍ တချို့ဆိုချင်ဆို ကြလိမ့်မည်။ ကဗျာဆရာကို ဤသို့ အပြစ်မတင်ထိုက်၊ ရှေးအခါက ရှင်မဟာသီလဝံသ၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌ သာရ တို့သည်လည်း ဘုရားဟော ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်တော်လာ ဝတ္ထု၊ အဋ္ဌကထာဋီကာများမှ ဘာသာ ပြန်ဆိုပြီး ပျို့ကဗျာ တီထွင်ရေးသားကြသည်ပင် ဖြစ်ကြပါသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့သည် သခင်အောင်ဆန်း၏ကဗျာကို ဖတ်ရှုပါလျှင် အလွန်လေးနက်ပြောင်မြောက် သော အဖွဲ့အနွဲ့၊ ရဲသွေးရဲမာန်စိတ်ဓာတ်ကို သွေးသွင်းသေးသော စကားလုံးများကို တွေ့ကြရပါသည်။ ထို့အပြင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာပြန်ဆိုပုံများသည်လည်း အလွန်လေးနက်ပေါ်လွင် လှသည်။ မြန်မာ ဆန်သော ဝေါဟာရများကိုရွေးချယ်ပြီး အကွက်ကျကျ သူ့နေရာနှင့်သူ ထားသိုသုံးစွဲတတ်သည်မှာ များ စွာ ချီးမွမ်း ဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးအခါ လူကြီးများပြောဆိုကြရာ၌ ကလေး၊ သူရူး၊ သဘင်သည်၊ ကဗျာဆရာတို့မည်သည် သူတို့ပြော ဆိုဖွဲ့နွဲ့ သော စကားများ၌ အတိတ်တဘောင်များပါလာတ်သည်။ နိမိတ်လက္ခဏာများလည်း ပါလာ တတ်သည် ဟု ဆိုကြပါသည်။ အလောင်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တော်အခါက စိန္တကျော်သူဟူသော ကဗျာ ဆရာကြီး တစ်ဦးသည် သူရေးလေသမျှ

ကဗျာရတုများ၌ အတိတ်နိမိတ်လက္ခဏာများ ပါလာတတ်သည်ကို တွေ့ကြရသည် ဟုဆိုသည်။ ထို့အတူ ယခု သခင်အောင်ဆန်း၏ကဗျာ၌လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဖတ်ထားသော နိမိတ်ရှေ့ပြေးများကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ကြ ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် သခင်အောင်ဆန်း၏ကဗျာကို ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ကြည့်ကြ ပါစို့။

INVICTUS

ငါ့အား ဖုံးလွှမ်းထားသော လက္ခဏာသန်းခေါင်၊ ဤမှောင်မိုက်တွင်းမှနေ၍ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတတ်သော ငါ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဖန်ဆင်းပေးသည့် နတ်သိကြားတို့အား ငါကျေးဇူးတင်၏။

Out of the Night that covers me, black as the pit from pole to pole. I think what ever Gods may be for My unconquerable soul.

လောကဓံ တရားတို့၏ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လက်ဆုပ်တွင်းသို့ ကျရောက်နေရငြားသော်လည်း ငါကား မတုန်လှုပ်၊ မငိုကြွေး၊ ကံတရား၏ ရိုက်ပုတ်ခြင်းဒဏ်ချက်တို့ကြောင့် ငါ၏ဦးခေါင်းသည် သွေးသံတို့ ဖြင့် ရဲရဲနီ၏။ ညွတ်ကား မညွတ်။

In the fell clutch of circumatance I have not winced nor cried aloud. Under the bludgeoniñG of chance My head is bloody, but unbowed. Beyond the place of wrath and tears, Loom but the horror of the shade.

ဤလောဘဒေါသတို့ ကြီးစိုးရာဌာန၏ အခြားမဲ့ဌာနကား သေခြင်းတရား
သည် ကြောက်မယ်ဖွယ်ရာ ငုံ့လင့်လျက် ရှိ၏။ သို့သော် ငါ့အား မတုန်လှုပ်သည်
ကိုသာ တွေ့ရအံ့။ နောင်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မကြောက်သည်ကိုသာ
တွေ့ရအံ့။

And yet the menace of the years finds and shall find me
unafraid.

သုဂတိသို့ သွားရာတံခါးဝသည် မည်မျှကျဉ်းမြောင်းသည်ဖြစ်စေ၊
ယမမင်း၏ ခွေးရေပရိတ်၌ ငါ့အပြစ် တို့ကို မည်မျှပင်များစွာ မှတ်သားထားသည်
ဖြစ်စေ၊ ငါ့ကား ဂရုမပြု။

It matters not how strait the gate, how charged with
punishments in the scroll.

ငါသာလျှင် ငါ့ကံ၏အရှင်သခင်ဖြစ်၍ ငါသာလျှင် ငါ့စိတ်၏ အကြီးအကဲ
ဖြစ်သတည်း။

I am the master of my fate. I am the captain of my soul.

အထက်ပါကဗျာ၌ သခင်အောင်ဆန်းသည် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှသည်
တောင်ဝင်ရိုးစွန်းတိုင်အောင် တူးထားသော တွင်းကျဉ်းတစ်ခုကို သူ့အမြင်၌
ခံစားမိသည်။ ကမ္ဘာလုံးကြီးတစ်ခုကို ရှေ့၌ထားကြည့်ပါလျှင် အပေါ်
မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှ အောက်တောင်ဝင်ရိုးစွန်းအထိ တူးဖော်ထားသော ကျဉ်းတစ်ခု
ကို သူ့မြင် သည်။ အချိန် ကာလမူ မိုက်မှောင်နေသော လကွယ် သန်းခေါင်အခါ

ဖြစ်သည်။ သို့ငြားသော်လည်း သူသည် မကြောက်၊ ဤမကြောက်စိတ်ကို ဖန်ဆင်းပေးသည့် နတ်သိကြားများကို သူကျေးဇူးဆိုမိသည်။

ဤနေရာ၌ (Great men think alike)ဟူသော အင်္ဂလိပ်စကားပုံတစ်ခုကို ကျွန်တော်သတိရမိသည်။ ပညာရှိကြီး များ၏တွေးဆပုံသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တူကြသည်။ ဦးပုည၏ "လှေခံ အလှူခံမေတ္တာစာတွင် ဥမင်တွင်း၌ ကျင်းခုနစ်တောင် နက်အောင်တူး၍ လကွယ်နေ့တွင် မိုက်ငွေ့လူလူ၊ ဖွားတော်မူ သည်။ ငကြူ"ဟူ၍ ရေးသားထားဖူးပါသည်။

ကဗျာ၏ဒုတိယအပိုဒ် "In this fell clutch"ကို ဘာသာပြန်၍ ဖွဲ့နွဲ့ပုံမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်များနှင့် များစွာ ညီညွတ်တိကျလှသည်။ ကြမ်းကြုတ်သော လက်ဆုပ်တွင်းဟူ၍ ဘာသာပြန်ပုံမှာ များစွာဆီလျော် သည်။ Circumstance ကို သူသည် တွေ့ကြုံနေရသော ဘုံဘဝကိုဆိုလိုပေသည်။ ဤစကားလုံးကိုပင် "လောကဓံတရား၏" ဟူ၍ ပြန်ဆိုလိုက်ပုံမှာ မြန်မာတို့၏လက်သုံးစကား "ရှင်၊ သေ၊ ဖြစ်၊ ပျက်၊ ရ၊ ကန်၊ ဆံ၊ ကဲ၊ ပူဆင်းရဲ"၏သဘောကို လေးနက်စွာ သူတင်ပြထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

"Bludgeoning of chance"ကို သူပြန်ဆိုလိုက်ပုံက ကံတရား၏ ရိုက်ပုတ်ခြင်းအနက်ကို သူတိုတိုတုတ် တုတ်ဖြင့် တင်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် Bludgeoning ဟူသည်မှာ ပုလိပ်တို့ကိုင်စွဲသော နံပါတ် တုတ်ဖြင့် ရိုက်ခြင်းကို ကဗျာက ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ Chance ဟူသည်မှာ အခွင့်အရေးတိုက်ဆိုင်ခြင်းကို သူဆိုလိုပေသည်။ အကြောင်းတစ်ခု၏ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် ငါ့အား နံပါတ်တုတ်ဖြင့် ရိုက်ခြင်းခံရ သည် ဖြစ်၍

ငါ၏ခေါင်းသည် သွေးချင်းချင်း နီရဲနေ၏။ ငါ့ကားဦးခေါင်းကို မညွတ်၊ မငုံ့ဟူ၍ သူဆိုလိုပေ သည်။

ဤစကားကိုထောက်လျှင် သူသည် နောက်များမကြာမီ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကြောင်း နိမိတ်များကို သူ မြင်ထားလေသလောမသိ။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ရေနံမြေဥကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုဘ ဟိန်း၊ ကိုဘဆွေတို့အား အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ဖမ်းဆီးထားလေမှုကြောင့် ကျောင်းသားများ အတွင်းဝန်ရုံး ကို ဝိုင်း၍ ဆန္ဒပြကြရာတွင် ကျောင်းသား ၃၀ ခန့် သွေးမြေကျရသည်။ ပုလိပ်တို့၏နိပါတ်တုတ်ဒဏ် ကြောင့် သွေးချင်းချင်း နီကာ ဗိုလ်အောင်ကျော် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ဦးခေါင်းမှသွေး ချင်းချင်းနီအောင်ကျခဲ့ရသော်လည်း ဦးခေါင်းကို မညွတ် ဟူသော အဖြစ်ကို သူသည် နှစ်နှစ်ကျော်ကာလ ကပင် ကြိုတင်၍ နိမိတ်ရှေ့ပြေး မြင်ထားလေသလောဟူ၍ ထင်မြင် ရသည်။ ဤအနိုင်မခံကဗျာကို ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် သူရေး၍ထည့်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဗိုလ်အောင်ကျော် သေဆုံးရသည်။ ကဗျာဟူသည် အတိတ်နိမိတ်ကိုဆောင်လျက် ထွက်ပေါ်လာစမြဲတည်း။

ထိုကဗျာ၏တတိယအပိုဒ်တွင်ကား (Beyond the place of wrath and tears, Loom But the Horror of the Shade)ဟူသော စကားကို သခင်အောင်ဆန်းသည် ဘာသာပြန်ဆိုလိုက်ပုံကား စိတ်ထိ ခိုက်ခြင်းဖြစ ရလေသည်။ ဤအပိုဒ်ကား အတိတ်နိမိတ်ဆန်လှသည်။

သူပြန်ဆိုလိုက်ပုံ၌ လောဘ၊ ဒေါသတို့၏ ကြီးစိုးရာဟုဆိုခဲ့သော်လည်း ဤကမ္ဘာကြီး၌ နယ်ချဲ့သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ဖြင့် မင်းမူနေ၏။ မင်းမူခြင်းကြောင့် ခံစားတွေ့ကြုံနေရသော ဒုက္ခ၊ ကျဆင်း ခဲ့ရသော မျက်ရည်တို့သည် အိုင်ထွန်းလျက်ရှိ၏။ ဤလောဘ၊ ဒေါသတို့ကင်းရာ ကုန်ရာဖြစ်သော အခြားမဲ့ ၌ကား ငါ့အား နားနေစရာ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သေခြင်းတရားသည် ငံ့လင့်လျက်ရှိ၏ဟူ၍ သူ ဆို လိုက်ပေသည်။

ဤကား သူ့အတိတ်၊ ဤကား သူ့နိမိတ်ပင်တည်း။ နယ်ချဲ့၏အာဇာတ၊ ရန်ငြိုး၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မော ဟတို့၏မင်းမူခြင်းအောက်မှ မလွတ်ကင်းသေးသမျှ သူ့နိုင်ငံအတွက် သူ ငိုခဲ့ရ၏။ သူ ပူဆွေးခဲ့ရ၏။ ဤ ပူဆွေး ငိုကြွေးခြင်း၏ကင်းရာ ကုန်ရာ အခြားမဲ့၌ သူ့အား နားနေရာ (Rest in peace) အရိပ်အာဝါသ ကြီး သည် သူ့အား ငံ့လင့်လျက်ရှိသည်ဟူ၍ သူရေးသားခဲ့၏။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် ဤကဗျာတွင် သူရေး သား ခဲ့ပြီးနောက် ၁၁ နှစ်မြောက်ကြာသော ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် သူသည် ငံ့လင့်လျက်ရှိသော အရိပ်အာဝါ သကြီး အောက် သို့ သူရောက်ရလေတော့သည်။

ဤကား သူသည် ၁၁ နှစ်မတိုင်မီကာလပင် မြင်ထားသောနိမိတ်ဟူ၍ ဆိုရပေမည်လောမသိ။

ကဗျာစပ်ဆိုပြီး၍ ၁၁ နှစ်ကျော်ကာလသို့ ရောက်လေသော ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် တိုင်းပြည်အတွက် သူ့အ သက်ကို စတေးခြင်းခံရတော့မည်ကို သူမသိ၍ကားမဟုတ်၊ သူ သိပါသည်။

"ဗိုလ်ချုပ် သတိထားပါ၊ ယခုတလော လက်နက်တွေ ပျောက်ရ ၊ နေတယ်တဲ့၊ ဦးစောကလည်း သူ့မျက်စိက ဒဏ်ရာဟာ

ဗိုလ်ချုပ်ဘက်တော်သားတေ ၊ ရဲ ၊ လက်ချက်လို့ စွပ်စွဲနေတယ်တဲ့" ဟူသော သတိပေးစကား ကိုပင် သူဂရုမစိုက်။

"ဟေ့ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းနေတဲ့ နိုင်ငံချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ တစ်နေ့နေ့ ဒီလမ်းကိုပဲ သွားကြရတာပဲ၊ ဒါ ဟာ အဆန်း လား" ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်က ဆိုခဲ့သေး၏။

သခင်အောင်ဆန်း ၏ ဘာသာပြန်ဆိုပုံတွင် လက်ဖျားခါရလောက်အောင် ချီးမွမ်းဖွယ် သူသုံးစွဲထားသည့် အပိုဒ်မှာ စတုတ္ထအပိုဒ်ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းကား (It matters not how strait the gate, How charged with punishments in the scroll) ဟူသော အပိုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ ဤအပိုဒ်၌ သူဆိုလိုသည်မှာကား။

သုဂတိသို့သွားရာလမ်းသည် အလွန်ပင် ခက်ခဲကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ လူတိုင်းမရောက်နိုင်၊ ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်လွန်ပြီးမှ ရောက်ရသည်။ ဒုဂတိဘုံ၏တံခါးမှာကား ကျယ်လွန်းလှသည်။ ငရဲဘုံသို့ အသွားများသ ဖြင့် တံခါးဝကဖြင့် ကျယ်လွန်းလှသည်။ ဤသည်ကိုလည်း သူသည် တရားသဘောဖြင့် မြင်ခြင်းဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဆိုလိုက်သည်။

"ငါ့အတွက် ကျဉ်းမြောင်းလှသည့် သုဂတိဘုံသို့ သွားရသည်ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျယ်ဝန်းလှသည့် ဒုဂတိဘုံသို့ သွားရသည်ပင်ဖြစ်စေ၊ ငါသည် ဂရုမစိုက် ငါ့အပေါ်အပြစ်အနာအဆာတွေကို ဘယ်လိုပင် ကုတ်ကပ်ရှာ ဖွေပြီး ဥပဒေ ပုဒ်ထီးပုဒ်မတွေနှင့် ဘယ်လိုပင် စွဲချက်တင်သည်ပင်ဖြစ်စေ၊ ငါ၏မကောင်းမှုဟူသမျှတွေ ကို ယမမင်း၏ ခွေးရေပုရပိုက်၌ မည်မျှပင်

ရေးမှတ်ထားပြီး ပေးမည့်အပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း ရေးမှတ်စာရင်း ပြထားသည့် တိုင်အောင် ငါသည် ဂရုမစိုက်"ဟူ၍ သူ့ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤကဗျာကို ထိုခေတ်က လူငယ်ကလေးများအား နိမ့်ကျသောစိတ်ဓာတ်၊ သူ့ရဲဘောကြောင်နေသော စိတ်ပျော့စိတ်ညံ့တို့ကို ချေမှုန်းလျက်၊ သတ္တိ ပြောင်မြောက်ရလေအောင် သူ့ရသတ္တိနှင့် ရဲရဲတောက် လူငယ်များ ပေါ်ပေါက်လာရလေအောင် ရဲဆေးတင်ပေးလိုက်သော ကဗျာဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုခေတ် ထိုအခါက လူငယ်ဟူသမျှ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်လှပြီး နယ်ချဲ့ကိုခံတိုက်လိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာလျက် မြင်းခွာတစ်ချက် ပေါက်က မီးတစ်ချက်တောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုချင်ပါ သည်။

ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်လုနီး၍ သခင်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်ပြည်သို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်အဖြစ် သွားရောက် ရမည့်အချိန်ပိုင်းတွင် ခေတ္တပုန်းအောင်း နေရရာ ထိုအချိန်မှာ ပုလိပ်မင်းကြီးက သခင်အောင်ဆန်းအား ဆုငွေငါးကျပ်ထုတ်၍ပင် ကြေငြာထားသောအခါဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် သထုံ ကျောင်းဆောင်၌ အဆောင်မှူးအဖြစ်ဖြင့် အမှုထမ်းနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းများလည်း ပိတ်ထားချိန် ဖြစ်၍ မည်သူမျှမရှိကြပါ။ ထိုသထုံကျောင်းဆောင်အလယ်ထပ် အမှောင်ခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ သခင်အောင်ဆန်းသည် လာရောက်ပုန်းအောင်းနေသည်ကို ကျွန်တော် အမှတ်မထင် တွေ့ရပါသည်။ သူ သည် အလွန်အဖျားတက်နေဟန်တူပါသည်။

အစောင့်ဒရဝမ်က လူသံကြားသည်ဟူ၍ လာပြောသည့်အခါ ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ကြည့်သည်တွင် ပက် ပင်းပါ သူ့ကိုတွေ့ရသည်။

သူ့အား တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးပြီးနောက် တစ်နေ့တွင် သူ ထိုနေရာမှပျောက်သွားပြန်ပါသည်။ ဤအကြောင်း ကို လွတ်လပ်ရေး ရပြီးခါစ အချိန်က မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် "အိမ်နိမ့်စံ"ကို အောင်ဆန်း ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ကျွန်တော် ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးခဲ့ပါသည်။

မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်များ သိမ်းပိုက်စဉ်အခါက တောင်ငူမြို့၌ ကျွန်တော်သည် ၁၉၄၂မှ ၁၉၄၅ခုနှစ် တိုင်အောင် အရှေ့အာရှ လူငယ်များ အသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါက လည်း တပ်မတော်အတွက် ရန်ကုန်မှ ဗိုလ်ထွန်းလှတို့ တောင်ငူခရိုင်အတွင်း စစ်သားစုဆောင်းရန်လာ ကြရာ၊ ကျွန်တော်တို့အာရှလူငယ်အဖွဲ့ကပင်လျှင် စစ်သားလောင်းတစ်ရာခန့်ကို တောရွာများသို့ဆင်း၍ စုဆောင်း ပေးကြရပါသည်။

ကမ္ဘာ့စစ်ကြီး ပြီးမြောက်သည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရွှေတိဂုံခြေရင်း၌ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖဆပလပြည်လုံးကျွတ်ညီလာခံကြီးကို ခေါ်ယူစဉ်အခါကလည်း တောင်ငူမြို့မှ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ကျွန်တော်တက်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တွေ့ရပြီး သူနှင့်တကွ ရန်ကုန်သို့ လာ၍ နိုင်ငံရေးလုပ်ပါဟူ၍ တိုက်တွန်းပါသော်လည်း ကျွန်တော်က ဝါသနာမပါကြောင်းကို တင်ပြ တောင်းပန်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါက မှတ်မှတ်ရရပင် သူက တောင်ငူမြို့သို့ လွတ်လပ်ရေး တရားဟောရန် လာခဲ့မည့်အကြောင်း လာလျှင် ကျွန်တော့်ထံသို့ ဝင်လာမည့်အကြောင်း မှာကြားပါသည်။ တစ်ချိန်တွင် သူသည် တောင်ငူမြို့ သို့ ရောက်လာစဉ် သူ မှတ်မိလေသလောမသိ ကျွန်တော်၏အိမ်သို့

ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရှေးဦးစွာ ဝင်လာလျက် မျက်နှာသစ်၊
လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးမှ တရားပွဲကိုသွားပါသည်။

တရားပွဲ မှာ ကျွန်တော်၏ရုပ်ရှင်ရုံ "ရင်စီနီမာ" ၌ ကျွန်တော်
ပြင်ဆင်ထားရာ ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော်နှင့် အတူ ရောက်လာကြပါသည်။

ထိုအခါသည် သူနှင့်ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ကြရသည့်
အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကြာကြာမနေလိုက်ရတော့ပါ။
လောဘ၊ ဒေါသတို့၏ကြီးစိုးရာ ဤကမ္ဘာ၏အခြားမဲ့၌ သေခြင်းတရား သည်
ငုံ့လင့်လျက်ရှိ၏ဟူသော အတိတ်နိမိတ်အတိုင်း မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြီးကို
လက်လှမ်းယူနေဆဲ အခါ၌ပင် တိုင်းပြည်အတွက် သူ့အသက်ကို စတေးခံ၍
သွားရပါလေတော့သတည်း။

မြကောတု

(စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၈၁)

+++++

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

(ဤဆောင်းပါးရှင် သခင်ဗအေးမှာ ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကျောင်းသားဘဝက စတင်သိခဲ့၍ သခင်ဘဝနှင့် အင်္ဂလိပ် တို့ တော်လှန်စဉ် ကလည်းကောင်း၊ ဂျပန်ကို တော်လှန်စဉ်ကလည်းကောင်း ဗိုလ်ချုပ်၏ အပါးတော်မြဲအဖြစ် ၂ ကြိမ် တိုင်တိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သိသော ဗိုလ်ချုပ်

၁၉၃၄-ခုနှစ် တက္ကသိုလ်တွင် သမဂ္ဂအမှုဆောင်များ ရွေးကောက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းသားအများ အပြားပင် အတော်စိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။

အကြောင်းကား ယခုအခါ ဗမာနိုင်ငံလုံးကို ခေါင်းဆောင်အ ဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့်သူများ (ဝါ) သခင်ပေါက်စဟု နာမည်ပြေးသူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ပြည်ထဲရေးဝန် ကြီး ကိုကျော်ငြိမ်း၊ ဗမာကွန်မြူနစ်ပါတီ ကိုသိန်းဖေအပါအဝင် လူတစ်ခုနှင့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဆရာ ဗြူ ရိုကရက်တို့အလိုကျ အလိုတော်ရိများဟု သတင်းကြီးသူများ အကြိတ်အနယ် အရွေးခံကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုရွေးကောက်ပွဲတွင် ကိုကျော်ငြိမ်းမှ တစ်ဆင့် "ကိုအောင်ဆန်းဆိုတာ သူပဲ၊ မဲရအောင် လုပ်ပေးပါ"ဟု ပြောဆိုခြင်းက စတင်သိခဲ့လေသည်။

အိုးဝေအယ်ဒီတာ

ကိုအောင်ဆန်းကား ၁၉၃၅ သမဂ္ဂမှ ထုတ်ဝေသည့် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်စေလေ သည်။ ၎င်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ဆာဦးတင်နှင့်ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးကို ယခု အိုးဝေသတင်းစာ ညှိမြဲက ရေးသားခဲ့သဖြင့် တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှ ရေးသားသူကို ဖော်ထုတ်ရန် တောင်းဆိုရာ ၎င်းက ငြင်းပယ်ခဲ့လေသည်။

ထိုငြင်းပယ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ၎င်းအားကျောင်းမှ ထုတ်ပယ်ပစ်ခြင်း၊ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ယခု (နန်းရင်းဝန် သခင်နု)တို့အား အရေးယူခြင်းများခံရသည်ကို အကြောင်းပြု၍ လျှို့ဝှက်သောအစည်းအဝေးတစ်ရပ် ကျင်းပလေသည်။

ပြန်ကြားရေးဌာန

နောက်ဆုံး ၁၉၃၆-ခု၊ မတ်လတွင် သပိတ်မှောက်၍ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်တွင် နေထိုင်ကြရာ ၃-လမျှ ကြာ ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ညိုမြနှင့် ကျွန်တော်တို့ကား ပြန်ကြားရေးဌာနတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြရလေ သည်။ သပိတ်မှောက်စဉ် ၃-လကျော်ကျော် ဘုရားပေါ်တွင် တကုတ်ကုတ်နှင့် အမြဲရေးသားလုပ်ကိုင် နေသူမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သခင်ဘဝတွေ့ရပုံ

နောက် ၂-နှစ်လောက်ကြာသောအခါ သခင်အရေးတော်ပုံ တစ်ခုဖြစ်လေ၏။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် သခင်ထွန်းအုပ် တို့ဗမာအစည်းအရုံး ၂-ခုပေါ်လာရာ၊ သခင်နု၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်း၊ သခင်လှဖေ ယခု(ဗိုလ်လက်ျာ)တို့ ပါဝင်လာတော့၏။

မန္တလေးရဟန်းပျိုများ အစည်းအဝေး

တစ်နေ့ ကျွန်တော်နယ်မှ ရန်ကုန်ဆင်းလာရာ ရေကျော်ရပ်ရှိ တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ရောက်သွား၏။ သခင်အော်ဆန်းက အစည်းအဝေး သွားရန် ခေါ်၍ ဘာအစည်းအဝေးလဲဟု မေးရာ မန္တလေးဆရာတော် ဦးကလျာဏ ခေါင်းဆောင်သော ရဟန်းပျိုများသည် ရန်ကုန်ဆင်းလာ၍ ရွှေတိဂုံဘုရား အရှေ့ဘက် ဦးအုံးခင် ဇရပ်တွင် ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဗမာပြည် ခေါင်းဆောင်များ ညီညွတ်စေရန် လာရောက်ဆွေးနွေးသော အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ထိုစဉ်အခါ ဂဠုန်နှင့် ဘာသဘောကွဲခဲ့သနည်း

၎င်းအစည်းအဝေးတွင် သခင်အောင်ဆန်းက ဗမာပြည် လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးကို တင်ပြ၏။ အခြားခေါင်း ဆောင်များဖြစ်သော ဦးပေါ်ထွန်း၊

ဦးဘဝင်း၊ ဦးသိန်းမောင်ကြီးတို့တတွေနှင့် ဂဠုန်စောတို့လူတစ်ခုက
လုံးဝလွတ်လပ်ရေးစကားတွင် (လုံးဝ)ဆိုသော စကားကို မထည့်ရန်
အငြင်းပွားတော့၏။ နောက်ဆုံး ဦးစောက မြန်မာပြည်ပြန်ရေးဟု
ပြင်ဆင်လေတော့၏။

ဤသို့အားဖြင့် ၎င်းအစည်းအဝေးကား၊ တောင်မရောက် မြောက်မရောက်
အဆုံးသတ်တော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်အပါးတော်မြဲဖြစ်လာပုံ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သခင်အဖြစ်နှင့် ဟင်္သာတတွင် တရား
ဟောစဉ် ရာဇဝတ်ဝန်က ဆုငွေ ၅ ကျပ် ထုတ်ရာမှစပြီး အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့စံနစ်အား
တော်လှန်ရန် ဗမာပြည်မှ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး ဂျပန်တို့နှင့် တွေ့ဆုံ၍
ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ဖွဲ့ကာ ယိုးဒယားပြည်မှဖြတ်၍
ဗမာပြည်သို့ဝင်လာခဲ့ရာ ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်လာ၏။

ကျွန်တော့်မှာကား ဗမာပြည်အတွင်းမှ တော်လှန်ရန် သခင်ချစ်၊
ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ သခင်တင်၊ သခင်တင်ဦး အစရှိသည်တို့နှင့်
ပြည်တွင်းမှ ဆောင်ရွက်နေရ၏။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ဝင် လာရာ
၎င်းတို့၏ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲခြင်းကို သိလျှင်သိခြင်း၊ ပြန်လည်တော်လှန်ရန်
လက်ရွေးစင် စစ် ဗိုလ်သင်တန်းကို ဒီဗွန်းကုတ်တွင် လျှို့ဝှက်စွာသင်ကြားနေစဉ်
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အပါးတော်မြဲ ရွေးချယ်ကြတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ
တာဝန်ကျတော့သဖြင့် ၎င်းတာဝန်ကို ယူရတော့၏။

အိပ်ရာအိပ်ခင်း ဘာမျှမရှိ

ယခု ဗမာနိုင်ငံတစ်ခုလုံးက လေးစားကြည်ညိုခြင်းခံရသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကား အိပ်ရာခုတင်ဝေး ဝှ၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး ဘာမျှမရှိခဲ့သဖြင့် ကျနော်၊ ကိုအုန်းမြင့်၊ သခင်တင်ဦးတို့သည် အသိ မိတ်ဆွေများထံမှ၎င်း၊ နီးရာအိမ်များမှ၎င်း၊ ၎င်းအတွက် ကုတင်၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်များရှာဖွေပေးရ၏။ ၎င်းနေထိုင်ရန် ရွှေတောင်ကြားရှိ အိမ်တစ်အိမ်ကို ရွေးချယ်ရ၏။ ထိုအိမ်တွင် သခင်သန်းထွန်း (ထောင် မှထွက်လာသူ) ကိုကျော်ငြိမ်း၊ ကျွန်တော်တို့တတွေ စောင်မရှိသဖြင့် ခင်းသောကော်ဖော်ကို အားလုံး ခြုံကာအိပ်ခဲ့ရ၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အကျင့်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကား စာအလွန်ဖတ်သူဖြစ်၏။ တစ်ခါတရံ နောက်ဖေးသွားစဉ်၊ နောက်ဖေးသွား ရင်း စာဖတ်နေရာ နာရီဝက်ကျော်ကြာသဖြင့် ခေါ်ယူရ၏။ ထမင်းကိုလည်း အမှတ်တရမရှိ၊ စားချိန်တွင် ခေါ်ယူကျွေးမွေးရ၏။ မုန့်ပဲသရေစာကိုစားရန် ကောင်းစွာဂရုမစိုက်၊ ရေကိုကား အတင်းချိုးစေရ၏။

ဂျပန်ကို တော်လှန်ရန် စည်းဝေးခြင်း

ရွှေတောင်ကြားလမ်းရှိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏နေအိမ်တွင် ဂျပန်ပြန်ရဲဘော်များနှင့် ဂျပန်ကို တော်လှန် ရန် အကြိမ်ကြိမ်ဆွေးနွေးခဲ့၏။ ကျနော်ကား တံခါးမှူးအဖြစ် အမြဲဆောင်ရွက်ခဲ့ရ၏။ ထိုဆွေးနွေးချက်တို့ ကား မပေါက်ကြားခဲ့ပေ။

ဗိုလ်ချုပ်စစ်တိုက်ထွက်ပုံ

ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နေစဉ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် အထက်ဗမာ ပြည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်တိုက်ခိုက်ရန် ဂျပန်စစ်ဘက်ဆိုင်ရာမှ အမိန့်ပေးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် သည် စစ်မြေပြင်ထွက်ခဲ့ရတော့၏။ ကျွန်တော့်မှာကား ၎င်း၏အပါးတော်မြဲအဖြစ် ဆက်လက်ဆောင် ရွက်ရတော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကားမှောက်ခြင်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် အထက်ဗမာပြည် ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်လာသော် လည်း ၎င်းစီးစရာ ကားမရှိ၍ ကားဘက်ဆိုင်ရာတို့မှ လက်ပန်တန်းဒေါ်ခါတွန်၏ကားဆိုသည့် ကားကို ပေးတော့၏။ ထိုကားမှာ ကားပုံသဏ္ဍာန်လှသော်လည်း မီးမရှိ၊ ဘရိတ်မမိပေ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် စစ်တိုက်ထွက်ရန် တာဝန်ကျသည့်အတိုင်းထွက်ရာ ၎င်းကားတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကားမောင်း တာဝန်ကျသူ ဗိုလ်ရှိ(ဝါ)သခင်ထွန်း (မင်းလှ)တို့နှင့် ၎င်းသာပါ၏။ ရဲဘော်တစ်ယောက်ကား ကားပေါ်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် မီးထိုးရင်းလိုက်ရ၏။ ဗိုလ်နေဝင်းစီးသောကားသည် ရှေ့မှလမ်းပြသောအနေဖြင့် မောင်းရ၏။

တိုက်ကြီးအလွန် ရွာကလေးတစ်ရွာအရောက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကျွန်တော်စီးသောကား သည် လမ်းဘေးအုတ်ခုံနှင့်တိုက်မိပြီး ကားလမ်းဘေးချောက်ထဲ ရွာစီးရိုးအတွင်းသို့ ထိုးဝင်လာတော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်အား ကားဖင်ထိုင်ခုံနှင့် မတိုက်မိရန် ကျွန်တော် အမြန်ပွေ့ဖက်လိုက်ရတော့၏။

အကယ်၍ မ ပွေ့လိုက်က ကားဖင်ထိုင်ခုံနှင့်တိုက်မိပြီး ၎င်းအတွက် စိုးရိမ်ရ၏။
ခဏကြာမှ ဗိုလ်ချုပ်သတိမေ့သွား သေး၏။ ကျွန်တော်လည်း
ရွာလူကြီးများကိုခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြစဉ် ဗိုလ်နေဝင်း ကားသည်
ပြန်လာပြီး မေးမြန်း၍ တိုက်ကြီးမြို့အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှဖေထံမှ
ကားတစ်စင်းတောင်း၍ ည တွင်းချင်း ခရီးထွက်တော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်ရံတော်ကင်း

နောက်တစ်နေ့ ပြည်မြို့သို့ရောက်ရာ ဗိုလ်ချုပ်၏အသက်ကို
စောင့်ရှောက်ရန် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်ရံတော် ကင်းအဖြစ် တပ်ကြပ် တစ်ယောက်နှင့်
ရဲဘော် ၁၀ယောက်တို့ကို ဗိုလ်ဖုန်းမြင့်တပ်မှ လက်ရွေးစင်ရွေးချယ်
ခေါ်ယူထားလိုက်၏။

ဗိုလ်ချုပ်အိပ်သော ကုတင်စက်သေနတ်ထိခြင်း

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အောင်လံမြို့တွင် ၂-ရက်မျှနေပြီး
ဗိုလ်ချုပ်သည် သင်္ဘောဖြင့် ချီတက် သွား၏။ ကျွန်တော်က
ဗိုလ်လက်ျာကိုစောင့်ရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်သင်္ဘောထွက်သွား၍ နောက်တစ်နေ့မနက်၊
ကျနော်လည်း အောင်လံမှ ကားနှင့်ထွက်၍ ၁၅ မိနစ်အကြာတွင် အောင်လံမြို့
အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်ပျံတို့ သည် စက်သေနတ်ပစ်၊ ဗုံးနှင့်ကြဲတော့၏။
စက်သေနတ်ကျည်ဆံသည် ဗိုလ်ချုပ်အိပ်သော ခုတင်ကိုထိ မှန်ခြင်း၊
ဗိုလ်ချုပ်နေသော တိုက်လှေခါး ပြုတ်ကျသွားခြင်း၊ လူတစ်ယောက်
စက်သေနတ်ထိသွားစေခဲ့ ၏။

ဗိုလ်မိုးကြိုးကို ပြန်ခေါ်စေ

မင်းဘူးသင်္ဘောဆိပ်ရောက်ရာ၊ ဗိုလ်မိုးကြိုးကို အမြန်ဆုံးခေါ်ယူရမည်ဟု အမိန့်ကျပြန်တော့၏။ ရန်ကုန် သို့ နေ့ချင်းကားနှင့်ပြန်၍ တစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်လာရာ၊ ဆင်ဖြူကျွန်းအရောက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်တို့ကို မှီတော့ ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ခြောက်လုံးပြူးဆွဲခြင်း

ဆင်ဖြူကျွန်းတွင် နေထိုင်စဉ် တပ်မတော်ရဲဘော်အချို့တို့သည် ဝမ်းရောဂါဖြစ်တော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်သိရှိ သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ၎င်းရဲဘော်များနေထိုင်မှုကို စစ်ဆေးရာ၊ ရဲဘော်များ မြို့ပြင်ဇရပ်တွင် အကာ မရှိ၊ အခင်းမရှိ၊ ခြံစရာစောင်မရှိ၊ ရေဆာလို့မှ ရေပေးမည့်သူမရှိ၊ မရှုမလှဖြစ်နေသော ရဲဘော်များကို မြင်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ် မျက်ရည်ဖြိုင့်ဖြိုင့်ကျတော့၏။ ဒေါသလည်း အထူးကြီးတော့၏။ ညတွင်းချင်းပင် ဆင်ဖြူကျွန်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများကိုခေါ်ပြီးလျှင် တန်းစီ၍ အမျိုးမျိုးပြောဆိုပြီး အားလုံးကို ရဲဘော်များအား ဤမျှရက်စက်စွာထာရမည်လားဟု ၎င်း၏ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်၍ပစ်မည်လုပ်တော့ ၏။ ကျွန်တော်ကား အတင်းဆွဲထားရတော့၏။ ၎င်း၏ဒေါသကို အမျိုးမျိုး အေးငြိမ်းအောင် ပြောပြရ တော့၏။

ရန်သူကိုအလေးမပြု

ဆင်ဖြူကျွန်းမှထွက်ခဲ့ရာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တို့မှလည်း မနီးမဝေးတွင်ရှိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကား များ စွာအလေးမပြု၊ မကြာခဏတပ်ကြီးများကို ကျော်လွန်၍ ကျနော် ကားမောင်းသူ ကိုယ်ရံတော်တပ်သား အချို့နှင့် မကြာခဏနယ်ချဲ့ခဲ့၍ မကြာခဏသတိပေးရ၏။ ၎င်း၏သဘောထားကား

အခြားသူများ တိုက်ခြင်းထက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျရှေ့မှ ၎င်းကိုယ်တိုင် တိုက်ချင်စိတ်များစွာရှိတော့၏။

သံပုရာအိုင်

ပခုက္ကူခရိုင် သံပုရာအိုင်သို့မရောက်မီတွင် ရန်သူများရှိသည်ဟု ကြားရ၍ တပ်များသည် အပြေးတက်ခဲ့ ရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား ရှေ့ဆုံးမှမကြာခဏတက်ခဲ့၏။ တစ်ညလုံးရန်သူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသောအခါ ညအိပ်ကြတော့၏။ မိုးဝေလီဝေ လင်းအချိန်တွင် သေနတ်သံများအမြောက်အမြား ကြားရတော့၏။ သံပုရာအိုင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်ဇေယျနှင့် ဂျပန်အကြံပေးအရာရှိ အမြောက် အမြားရှိတော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား ကိုယ်တိုင်ထွက်မည်လုပ်၍ ဆွဲထားရ၏။ မကြာမီ ဗိုလ်ဖေသက်တပ်မှ ကုလားစစ်သား ၃၀ မျှ ဖမ်းမိလာရာ ၎င်းက ကောင်းစွာထားရန် အမိန့်ပေး၏။

အစ်ကိုကို အရှာခိုင်းခြင်း

ယင်းမာပင်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ၎င်းမြို့နေ ဒီစကြိုတ်ကောင် စီချယ်ယာမင်း ဦးကျွန်းကျော်ဆိုသူက ဗိုလ်ချုပ်အမှူးပြု၍ ဗိုလ်အားလုံး ထမင်းစားဖိတ်၏။ ထမင်းစားပွဲတွင် ကြက်သွန်နှင့် ထမင်းသာကျွေး၏။ တချို့ဗိုလ်တို့ကား ဒေါပွဲကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဂရုမစိုက်ဘဲစား၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် အခြားဗိုလ်တို့ မပြောဝံ့တော့ပေ။

ဗိုလ်ချုပ် ဒုတိယအကြိမ် ဓားဆွဲခြင်း

ယင်းမာပင်စခန်းမှ ဗိုလ်နေဝင်းတပ်သည် ကန်နီသို့ချီရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အခြားတပ်တို့ကား ကန်နီနှင့် ညောင်ပင်ကြီးကြားရှိ အိုင်တောင်မောင်းတောင်လမ်း

သို့ ချီတက်ရန်ဖြစ်၏။ ယင်းမာပင်မှ လမ်းပြရန် ထည့်ပေးသောသူသည် ၎င်းလမ်းကိုမပြဘဲ ညောင်ပင်ကြီးလမ်းဘက်သို့ ၃-မိုင်မျှခေါ်သွား၏။ ၃-မိုင်မျှ ခေါ်သွားပြီးမှ လမ်းမှားနေကြောင်းသိရသည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်သည် အထူးဒေသ ထတော့၏။ စစ်တပ်တို့ မည်သည်အချိန်မီနှင့် လမ်းမှန်မှ တိုက်ခိုက်မှုအောင်မြင်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား လမ်းပြကိုသတ်မည်ဟု ခါးဆွဲ ရာ တောင်းပန်ထားရ၏။

မျက်ခွံမှ သွေးချင်းချင်းထွက်ခြင်း

၎င်းညအပြင်း ချီတက်ခဲ့ရာ လမ်းတွင်လှည်းများနှင့် ချီတက်ရ၏။ လမ်းကလည်းကျဉ်း၊ ဖုတ်ကလည်း ခိုး သဖြင့် အနည်းငယ် နောက်ကျနေရာ၊ ၎င်းက အော်ဟစ်ခေါ်ယူသဖြင့် အပြေးသွားရာ လမ်းဘေးဆူမြုံငြိ ဤ မျက်ခွံမှ သွေးပေါက်ပေါက်ကျတော့၏။ ကံကောင်း၍ မျက်လုံးတော့ မထိပေ။

ဗိုလ်ချုပ်အားခေါ်ယူခြင်း

ကောလင်းအရှေ့ဘက် မြေနီစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကို ခေါ်ယူသဖြင့် မန္တလေး သို့ဆင်းသွားရ၏။ မန္တလေး ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာဘမော်အား ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နှင့် မြန်မာပြည်အုပ် ချုပ်ရေးကို ဂျပန်တို့က ကိုင်စေခဲ့၏။ ဤသို့အထက်ဗမာပြည် ဗန်းမော်မြို့ထိအောင် တိုက်ခိုက်သိမ်းယူ ပြီးနောက် မန္တလေး အမရပူရပြန်ရောက်သောအခါ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။

မူးအောင်လုပ်ရမည်

ရန်ကုန်ရောက်၍ မကြာမီ ဗိုလ်မိုးကြိုးသည် ဂျပန်သို့ပြန်တော့မည်ဟု သိရရာ၊ ၎င်းပြန်ခါနီးတွင် ဂျပန် ပြန်စစ်ဗိုလ်များ ညစာစားပွဲကျင်းပ၏။ ဗိုလ်ချုပ်က

၎င်းစစ်ဗိုလ်များ မှူးအောင်တိုက်ရမည်ဟု မပြောစဖူး အမိန့်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အရက်မျိုးစုံကို စုပေါင်းရောပြီးတိုက်ရာ ဗိုလ်ဇင်ယော်၊ ဗိုလ်ရန်နိုင်၊ သခင်ဘဟိန်း၊ ဗိုလ်လင်းယုန်တို့ကား အထူးမူးကြတော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ၆ မိုင်အိမ်တွင် တွေ့ရစဉ်

ကျွန်တော်သည် ဗမာတပ်မတော်ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရာ မပါဝင်ခဲ့တော့ပေ။ ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်လက်ထပ်ပြီး၍ တစ်နှစ်ကျော်မျှရှိသောအခါ ရန်ကုန်မြို့ ၆-မိုင် ၎င်း၏နေအိမ်သို့ အလည်ရောက်သွား၏။ သူကား ဘာမ ပြော ညာမပြော အခန်းတွင်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့၏။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ မခင်ကြည်ကို ဖက်၍ထွက် လာပြီး "မင်းမရှိလို့ ငါမိန်းမယူရတယ်ကွ"ဟု တုံးတိတိ ပြုံးစိစိနှင့် ပြောလေသည်။

ကန်တော်ကြီးစောင်းအိမ်

ကန်တော်ကြီးဘေးရှိ အိမ်တွင်နေစဉ်၊ ၎င်းက လာရောက်ရန်မှာယူသဖြင့် သွားရောက်ရာ ၎င်း၏အိမ်အ ပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော့အား တို့ဂျပန်ကိုချတော့မည်။ မင်းနယ်မှာ ကျကျနနစီစဉ်၊ ဗိုလ်ရန် အောင်နှင့်လည်း အထူးတိုင်ပင်ရန်ပြော၏။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ရန်အောင်မှာ အနောက်တိုင်းမှူး ဖြစ်ပေသည်။

တော်လှန်ပြီးသည့်နောက်

ဂျပန်ကို တော်လှန်ပြီး၍ ကနဦးစာချုပ်အရ ဗမာ့တပ်မတော်ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းရာ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့် ကိုခေါ်၍ "မင်းဘာလုပ်မလဲ"ဟု မေး၏။

ကျွန်တော်က တပ်မှထွက်ပြီး နိုင်ငံရေးဆောင်ရွက်မည်ပြောရာ ၎င်းက ငါလည်းတပ်မှထွက်ပြီး နိုင်ငံရေးဆောင်ရွက်မည်၊ ကောင်းသည်ဟုပြောတော့၏။

ကျွန်တော်လည်း တပ်များပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရာ မပါဝင်တော့ဘဲ မိမိနေရပ်သို့ ပြန်ခဲ့ပေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်နေထိုင်သော အောင်လံမြို့သို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် ရွေးကောက်ပွဲ တရားဟောရန်လာတော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား အောင်လံမြို့တရားပွဲတွင် အခြားမြို့ ရွာများတွင် ဟောပြောသကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ၊ ရုရှားပြည်တော်လှန်ရေးအကြောင်းနှင့် ၎င်း၏ဖဆပလမှ မည်သူ့အား အသိအမှတ်ပြု၍ ထိုသူ့အားမဲထည့်ရန်ကိုမဟောဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့၍ တော်လှန်ရေးသမား စစ်စစ်ကိုသာ မဲပေးရန် နိဂုံးချုပ်သဖြင့် ကြားဖူးသူအပေါင်းတို့ အံ့အားသင့်ကြ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကား ကွယ်လွန်လေပြီ။

ယခုကား ဗိုလ်ချုပ်ကား ကွယ်လွန်လေပြီ။ ဤကဲ့သို့ တိုင်းပြည်အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် အပေါင်း ပါဝန်ကြီးများသေဆုံးခြင်းကား ရာဇဝင်တွင်စေတော့သည်။

အို... ဗိုလ်ချုပ်၊ ရဲဘော်ကား သေလွန်လေပြီ။ သို့သော် ရဲဘော်အလွန်လိုချင်တောင့်တလှသော လွတ် လပ်ရေးကား ရဲဘော်၏တမလွန်ဘဝက ခေါင်းဆောင်နေသည့်အတိုင်း၊ ငါနှင့်တိုင်းပြည်ချစ်သော ရဲဘော်အမြောက်အမြားတို့သည် မရမချင်း ဆောင်ရွက်ကုန်အံ့။

ရဲဘော်ကား ရန်သူနယ်ချဲ့သမားများနှင့် ၎င်းတို့အပေါင်းပါတို့၏
လက်ချက်ဦးသွားလေပြီ။ သို့သော် ငါတို့ သည် ပူဆွေးတောင့်တနေခြင်းထက်
ရဲဘော်လိုလားသော လွတ်လပ်ရေးစခန်းသို့ အပြင်းချီတက် ကြ တော့ အံ့။
သခင်ဗအေး

+++++

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဖမ်းသင့် မဖမ်းသင့်ပြဿနာ

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်၍ မြန်မာတပ်မျိုးသားလုံး အုံကြွကာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား လက်နက်ဆွဲကိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပါသည်။ အင်္ဂလိပ်တပ်များ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာ ကြသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်း ၍ တိုင်းရင်းသားများ စည်းလုံးညီညွတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ဗြိတိသျှလက်အောက်မှ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် မြန်မာပြည် ဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဘုရင်ခံလုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သောကြောင့် ဂျပန်တပ် များ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ရဲဘော်သုံးကျိပ်သည် ဂျပန်တပ် ဦးမှပါလာကြပြီး အင်္ဂလိပ်တပ်များကို မြန်မာပြည်မှမောင်းထုတ်ရာတွင် အရေးကြီးသောအခန်းမှ ပါဝင်ခဲ့ ကြသည်ကို သိသူဖြစ်သည်။ သူက ဘုရင်ခံ ဒေါက်တာဘမော်၊ ဦးပုနှင့် ဦးစောတို့က နန်းရင်းဝန်များအ ဖြစ် လုပ်ကိုင်နေစဉ် မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်၌ အလုပ်သမားများ၊ လယ်သမားများ၊ ကျောင်းသားများကို သခင်အောင်ဆန်း နှင့်တကွ သခင်ခေါင်းဆောင်များက ဦးဆောင်၍ ၁၃၀၀ ပြည့်အရေးတော်ပုံတွင် နယ် ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင် မြန်မာပြည်မှအိန္ဒိယ ပြည်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရသဖြင့် သခင်ဆိုလျှင် အလွန်မျက်မှန်းကျိုးနေသူဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် မေလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အမှတ် ၁၄ တပ်မတော်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာဝီလျံဆလင်းတို့ တွေ့ဆုံစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား လူသတ်မှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးယူရန် သက်သေများ ရှိနေပြီဟု ဆာဝီလျံဆလင်းက ထုတ်ဖော်ပြောပြဖူးသည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်ဦးက ဗိုလ် ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကို ဦးဆောင်ချီတက်လာရာ၌ သထုံခရိုင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ် အစိုးရလက်ထက်၌ ရွာသူရွာသားများကို မျက်နှာလိုအားရ နှိပ်စက်ခဲ့သော ကု

လားလူမျိုး သူကြီးတစ်ဦးအား ရွာသားများက ဖမ်းဆီးထားသည်။ ခေါင်းဆောင်များက သူကြီး၏ကျူး လွန်ခဲ့သော အပြစ်များကို ဗိုလ်ချုပ်တို့အား တင်ပြကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ ဆောင် ရွက်ရန် တရားရုံးများရှိနေသည်မဟုတ်သောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်က တော်လှန်ရေးဥပဒေကို ကိုယ်စားပြု၍ သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ဘုရင်ခံ အလုပ်အမှုဆောင်ကောင်စီဝင်တစ်ဦးက မျက်နှာလိုအားရ ယင်းအမှုကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျူးလွန်ခဲ့စဉ်က ၎င်းကိုယ်တိုင်ရှိနေပါသည်ဟု အစဉ်းအဝေးတစ်ခု၌ ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့သည်။ ဘုရင်ခံက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် လူသတ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း အမှန်ပင်ဖြစ်၍ ဖမ်းဆီးခွင့်ပေးပါရန် မြန်မာပြည် ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန်နှင့် ဗြိတိသျှနန်းရင်းဝန်ထံ ကြေးနန်းရိုက်၍ အမိန့်တောင်းသည်။

အမိန့်တောင်းရသည်က အကြောင်းရှိပါသည်။ အရှေ့တောင်အာရှ စစ်သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလော့လူ ဝီမောင့်ဘက်တန်၊ အမှတ် ၁၄ တပ်မတော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆာဝီလုံဆလင်းနှင့် အမှတ်၁၂ တပ်မတော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစတော့ဖို့ဒ် တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်ဆင်နွှဲခဲ့သည့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော် လှန်ရေးသည် မဟာမိတ်တို့၏ဗမာပြည်စစ်ဆင်ရေးတွင် မည်မျှအရေးပါ အထောက်အကူပြုခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ဖူးကြသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ပွင့်လင်း ရိုးသားမှု၊ မျိုးချစ်စိတ်ရှိမှုတို့အပေါ်တွင်လည်းကောင်း အထင်ကြီးလေးစားနေကြသူများ

ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဖမ်းဆီးခဲ့သော် တစ်မျိုးသားလုံး အုံကြွမှုဖြစ်မည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်အတွင်းတွင် ဖွဲ့ စည်းထားသော မြန်မာတပ်သားများအားလုံး တပ်ကိုစွန့်ခွာ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနောက် ပါသွားကြမည်။ အမျိုးသားပုန်ကန်ထကြွမှုများပေါ်ပေါက်ခဲ့သော် နိုင်ငံခြား တပ်များ သုံးလိုခဲ့လျှင် သက်ဆိုင်ရာ အ စိုးရထံမှ ခွင့်ပြုမိန့်ရယူရန်လိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများက ဗြိတိသျှနန်းရင်းဝန်နှင့် မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာအတွင်းဝန်ထံသို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဖမ်းဆီးခြင်းမပြုရန် စာရေးကြသည်။

ဆာဒေါ်မန်စမစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်နေ့မှ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၂ ရက်နေ့အထိ ၈ လခန့် ဘုရင်ခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာတွင် ထိုအချိန် ထိုအခါက ဖဆပလနှင့်လူထု၊ လူထု နှင့် ဖဆပလ ခွဲမရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် လူထုကိုခွဲ၍မရသည်ကို လည်းကောင်း သိရှိသွားခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များအား အာဃာတ ကိုအလေးပေး၍ သုံးသပ်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် အမြင်မှန်မရခဲ့ပေ။

၁၉၄၆ ခုနှစ်နှစ် ဦးက ယူဂန်ဒါနိုင်ငံမှပြန်လာသော ဦးစောကို သူက အလွန်အထင်ကြီးပါသည်။ ဦးစောသည် မျိုးချစ်ပါ တီ၏ခေါင်းဆောင်၊ စစ်ကြိုခေတ်က သူနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်လာခဲ့သော နန်းရင်းဝန် ဖြစ်ရုံမက လုပ်ရည် ကိုင်ရည်နှင့် လုပ်ရဲကိုင်ရဲသူဖြစ်၍ ဦးစောသည် ဆာပေါ်ထွန်းနှင့်သာပေါင်းပြီး ဖဆပလ အား တိုက်ခိုက် ရလျှင် ဖဆပလပြိုကွဲနိုင်မည်ဟု ဆာဒေါ်မန်စမစ်

ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစောအား အလုပ်အမှု ဆောင်ကောင်စီတွင်ခန့်ရန် ဘိလပ်သို့လှမ်း၍ ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။

ဘိလပ်တွင်ရှိသော နန်းရင်းဝန်ကလီမင့်အက်တလီနှင့် မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန် ဆာပက်သစ် လောရင်(စ)တို့က ဦးစော၏အတိတ်လုပ်ရပ်များကို မမေ့နိုင်ကြသေးပါ။ ဦးစောသည် ၁၉၄၁ခုနှစ်က ဘိလပ်နန်းရင်းဝန် ချာချီထံသို့သွား၍ စစ်ကြီးပြီးသွားခဲ့သော် မြန်မာပြည်အား လွတ်လပ်ရေးပေးပါမည် လောဟု သွားရောက်မေးမြန်းခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်သို့အပြန်လမ်းခရီး၌ ဂျပန်က အမေရိကန်နှင့်အင်္ဂလိပ် တို့အား စစ်ကြေညာခဲ့သည်။ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ လစွဘွန်းမြို့သို့ရောက်နေချိန်တွင် ဂျပန်သံရုံးနှင့် ဆက် သွယ် ခဲ့သည်။ ဤတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရက ဦးစောအားဖမ်းဆီးပြီး၊ ယူဂန်ဒါနိုင်ငံတွင် စစ်အတွင်းက အ ကျယ်ချုပ် ချုပ် ထားခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ လန်ဒန်တွင်ရှိနေကြသော နန်းရင်းဝန်နှင့် မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန် တို့က ဘုရင်ခံ၏အထက်ပါသဘောကို ကန့်ကွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘုရင်ခံဆာဒေါ်မန်စမစ်သည် မတ်လအတွင်း၌ ပြင်ဦးလွင်သို့ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။ မတ်လ၂၈နေ့တွင် ရန်ကုန်သို့ပြန်လည် ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖမ်းဆီးအရေးယူရန်အတွက် အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်လိုသောကြောင့် မတ်လ၂၇ရက်နေ့၌ ဘုရင်ခံ၏လက်ထောက်အရာရှိကြီးများ၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဗိုလ်ချုပ်များ၊ ရဲဘက်ဆိုင်ရာ ရဲမင်းကြီးပါဝင် သော အစည်းအဝေးတစ်ရပ်ကို ကျင်းပခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးများသာ တက်ရောက်သော အ

စည်းအဝေးဖြစ်သောကြောင့် ထိုအချိန်က "ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်"ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လာသောအခါ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်များကို ပြည်သူလူထုက သိလာခွင့်ရလာကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါင်းဆောင် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး၏ဖခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အင်္ဂလိပ်အရာရှိ များက ယင်းအစည်းအဝေး၌ ၎င်းတို့၏ထင်မြင်ချက်အသီးသီးကို တင်ပြသွားခဲ့ကြသည်။ ထိုအကြောင်း ကို သိလိုကြသူ၊ စပ်စုလိုကြသူများ ဗဟုသုတရှာမှီးလိုကြသူများ လေ့လာဖတ်ရှုနိုင်ရန် ယင်း အစည်းအဝေး မှတ်တမ်းကို တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

၁၉၄၆ခုနှစ် မတ်လ ၂၇ရက်နေ့၌ ရန်ကုန်မြို့အစိုးရ အိမ်တော်၌ ကျင်းပသော အစည်းအဝေးမှတ်တမ်း

အစည်းအဝေး သို့ တက်ရောက်ကြသူများ

- ၁။ ဆာဂျွန်ဂိုက်(စ) အစည်းအဝေးဥက္ကဋ္ဌ
- ၂။ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ အိမ်(ချ)အာဘရစ်(ဂ်)
- ၃။ လေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ဆာဟရဆောင်းဒါး(စ)
- ၄။ ဗိုလ်ချုပ်သောမတ်(စ)
- ၅။ စီ၊ အယ်၊ ဘီ၊ ပီးယား(စ)
- ၆။ တီ၊ အာ၊ ဟရ(စ)
- ၇။ အမ်၊ အာ၊ ဘီ၊ ဒွန်နစ္စတန် (အတွင်းဝန်ချုပ်)
- ၈။ ဂျီ၊ ချက်တဲလ် ပုလိပ်မင်းကြီး
- ၉။ စဘီအော၊ ဒုတိယပုလိပ်မင်းကြီး

- ၁၀။ အေ၊ စီ၊ ကားတာ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ပုလိပ်ကော်မရှင်နာ
- ၁၁။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကေ၊ အက်(၈)လိုင်း မြန်မာ့ရေတပ်
- ၁၂။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ပါးဗစ်စမစ်၊ တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်
- ၁၃။ ဗိုလ်မှူးကြီး အယ်၊ ဂျီ၊ ဟန့်၊ လုံခြုံရေးအရာရှိ ကာကွယ်ရေးဌာန

ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်

ဆာဂျင်(၈)။ ။အောင်ဆန်းအား လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ စွပ်စွဲချက်များကို အရေးယူဆောင် ရွက်ရန် အစည်းအဝေးခေါ်ယူရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သိနေကြသည် မှာ ကာလအတန်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများကို မလုပ်ကြရသေးပါ။ သို့သော် ဤအမှုသည် အမှန်တကယ်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည်ကို ယုံကြည်ရန်အကြောင်းအချက်များရှိနေ ပါသည်။

လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်စဉ်က အချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာတွင် ရှိနေကြသူများက သက်သေခံ ထွက်ချက်များ ပေးခဲ့ကြပါသည်။ ဒီဇင်ဘာအတွင်းက အရေးယူဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်သော မြန်မာပြည် ပုလိပ်အဖွဲ့က အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ပုံမှန်စစ်ဆေးမှုများကို ထိုအချိန်က မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ယခုအချိန်တွင် အမှု နှင့် ပတ်သက်၍ ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်းသွားခဲ့ပါသည်။ ဘုရင်ခံ၏အလုပ်အမှုဆောင်ကောင် စီဝင်လူကြီး တစ်ဦး က အစည်းအဝေးတစ်ခု၌ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားစဉ်က သူကိုယ်တိုင် မျက်မြင်သက်သေ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် သက်သေခံရန် အသင့်ရှိပါသည်ဟု ပြောကြားသွားခဲ့ပါသည်။

ပြည်သူလူထုရှေ့မှောက်တွင် စွပ်စွဲပြောဆိုသွားသည်ဖြစ်၍ ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေများကို ဘုရင်ခံက မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန်ထံသို့တင်ပြ၍ အောင်ဆန်းကို ဖမ်းဆီးခွင့်တောင်းထားပါ သည်။ ယင်းကိစ္စကို ယနေ့ မတ်လ ၂၇ရက်နေ့အထိ ဆိုင်းငံ့ထားရသည်မှာ အောင်ဆန်းအားကြိုတင်၍ ဖမ်းဆီး ခဲ့ သော မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပမည့် အစည်းအဝေးများတွင် စွပ်စွဲချက်များကို သူတို့၏ မိန့်ခွန်း၌ ထည့်သွင်းသွားနိုင်ကြမည်ဖြစ်၍ သူတို့ကို အခွင့်အရေးပေးသလို ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန်ထံမှ ပြန်ကြားစာ တစ်စောင်ရရှိခဲ့ပါသည်။ အောင်ဆန်း၏ အမှုကို အရေးမယူဘဲထားရန် အလွန်ခက်ခဲမည်ကို သူကိုယ်တိုင် သဘောတူပါကြောင်း၊ အမှုနှင့်ပတ် သက်၍ အားလုံးသောအချက်အလက်များ ပြည့်စုံသည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်သည်အထိ ဆိုင်းငံ့ထားရန် အကြံပြု လာပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ခြေလှမ်းမမှားရန်နှင့် နိုင်ငံရေးအရ လက်စားချေသည်ဟူသော သဘောထား မျိုး၊ အထင်အမြင်မျိုး မပေါ်ပေါက်အောင် သေသေချာချာလုပ်ရန်လိုပါသည်။ အောင်ဆန်း ကို ပြည်သူလူထုရှေ့မှောက်၌ စွပ်စွဲခဲ့သောအလုပ်၊ အလုပ်အမှုဆောင်ကောင်စီဝင်၏ ပြုမူဆောင်ရွက် မှာ လည်း အလွန်ခက်ခဲသော မေးခွန်းတစ်ရပ်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

သူ၏အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လန်ဒန်မြို့တွင် အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်လာရုံမကသေးဘဲ ပါလီမန်တွင်လည်း မေးခွန်းများထုတ်လာကြသဖြင့် ကံဆိုးလှပါသည်။ နာမည်ကြီးသော ဂျာနယ်တစ်စောင်ကမူ သူသည်လည်း အောင်ဆန်းကဲ့သို့ လူကောင်း တစ်ဦး မဟုတ်ဟု ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ယနေ့ညနေတွင် စစ်သေနာပတိချုပ် (ဗိုလ်ချုပ် ကြီးလော့(ဒ်)လူဝီမောင့်ဘက်တန် ဆိုလိုပါသည်-စာရေးသူ)ထံမှ သည်းထန် သော စကားအသုံးအနှုန်း များကို ရေးထားသည့် စာတစ်စောင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ရရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို့ အောင်ဆန်းအပေါ်တွင် အရေးယူမှုများ ပြုလုပ်နေသည်ကို သူက သဘောမတူကြောင်းဖြင့် မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာအတွင်းဝန် ထံသို့ အကြောင်းကြားထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်၍ အဆုံးအဖြတ်တစ်စုံတစ်ရာ မချရသေးဘဲ တိုးလိုးတန်းလန်းဖြစ်နေပါသည်။

နက်ဖြန်မနက်အချိန်တွင် ဘုရင်ခံသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်ရောက်လာ မည်ဖြစ်ပါ၍ ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအ ကဲများက ယင်းသို့အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဖြစ်ပေါ်လာမည့် တန်ပြန်လှုပ်ရှားမှုများကို မည်သို့ မည်ပုံ အောင်မြင်စွာ ကိုင်တွယ်ရမည်ဆိုသည့် ရှုထောင့်များ တင်ပြကြရန်လိုပါသည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ပထမ ဆုံး တင်ပြရန် မှာ ရန်ကုန်မြို့နှင့် နယ်များတွင် ပေါ်ပေါက်လာမည့် တန်ပြန်လှုပ်ရှားမှုများကို မည်သို့ ထင်မြင်သည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြစေလိုပါသည်။

မစ္စတာချက်တယ်။ ။အောင်ဆန်းကို ဖမ်းဆီးခဲ့သော် နိုင်ငံအနှံ့ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လှုပ်ရှားမှုများဖြစ် ပေါ်လာမည်မှာ သေချာလှပါသည်။ အချို့သော ခရိုင်များ၊ သရက်၊ တောင်ငူတောင်ပိုင်း၊ သထုံခရိုင် အနောက် မြောက်ပိုင်းတို့တွင် မြန်မာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်၍ ဖွဲ့စည်းခဲ့သော လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ များ ရှိနေပါသည်။ အောင်ဆန်းအဖမ်းခံရသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ သူတို့၏ဥပဒေမဲ့ဆောင် ရွက် မှုများကို တိုးချဲ့သွားလိမ့်မည်။

အခြေအနေသည် မည်မျှအထိ ကြီးမားသွားမည်ကို ကြိုတင်ပြောပြ ရန် ခက်ခဲ လှပါသည်။

ဗြိတိသျှအရာရှိအချို့ အသတ်ခံခဲ့ရသော ၁၉၃၀-၃၁ ခုနှစ် သူပုန်ထကြွမှုနှင့် အ လားတူ ဖြစ်လာ နိုင်ပါသည်။ နယ်များတွင် တစ်ပြိုင်တည်း လှုပ်ရှားမှုများ ပေါ်ပေါက်လာပါလိမ့်မည်။ လက်နက်ကြီးငယ် ပေါင်း တစ်သောင်းကျော်ကျော်သည် လူဆိုးများ၏လက်ထဲတွင်ရှိနေပါသည်။ ထိုအ ရေအတွက်သည် ပုန်ကန်ရန် အတွက် လုံလောက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် စနစ်တကျ စည်းရုံးပြီး ရန်ကုန်သို့ ချီတက်လာကြသည်မဟုတ်ဘဲ နယ်များတွင်ရှိသော အုပ်ချုပ်ရေးကို ပုန်ကန်ကြ ဖွယ်ရှိပါသည်။

ဆာဂျန်ဝိုက်(စ)။ ။မကြာသေးသောအချိန်ကစ၍ အခြေအနေ တစ်နေ့တစ်ခြား ဆိုးရွားလာသည်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရပါသည်။ သူတို့ ဟောပြောတဲ့အခါ သုံးနှုန်းသွားတဲ့စကားလုံးတွေဟာ ပိုမိုပြင်း ထန်လာပြီး တော်လှန်ရေးဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေပါလာတာ တွေ့ရသည်။ အခုအချိန်ကစပြီး မိုးရာသီ ရောက်လာ တဲ့ အထိ ဒီကြားထဲမှာ ပေါ်ပေါက်လာမည့် ဒုက္ခမျိုးစုံကို ကြိုတင်စဉ်းစားထားကြစေလိုသည်။ သို့မှသာ အမှန်တကယ် အရေးကြုံခဲ့သော ယခုကတည်းက စီမံထားပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မစ္စတာပီးယား(စ)။ ။ဆောင်ဆန်းရဲ့အတိုက်အခံထဲက အောင်ဆန်းကို နိုင်ငံရေးအရ စွပ်စွဲရဲ့သူများ ပေါ်ပေါက် နိုင်ဖွယ်ရှိသည် မရှိသည်ကို ပုလိပ်အဖွဲ့မှ သိပါသလား။

မစ္စတာချက်တလ်။ ။ဟုတ်ကဲ့ ရှိမည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော်
ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကြိုတင် ဆောင်ရွက်ထားခြင်း မရှိပါ။

ဆာဂျွန်ဝိုက်(စ)။ ။တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ပုလိပ်ဌာနသို့သွား၍
တရားဝင်တိုင်ကြားလာ ဖွယ် ရှိ ပါသည်။ တရားဥပဒေအရ အရေးယူရမှာကတော့
အမှန်ပါပဲ။

မစ္စတာချက်တလ်။ ။အထွေထွေလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ကို
ထုတ်ပြန်ရန် စဉ်းစားနေပါလျှင် အောင်ဆန်း ၏အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန်
မသင့်ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ဘရစ်(ဂ်)။ ။အပြစ်ဒဏ်ကျအောင် ခင်ဗျားလုပ်နိုင်မလား။

မစ္စတာချက်တလ်။ ။အပြစ်ရမည်ဟု ထင်မြင်လာသည်။
ယခုအခြေအနေတွင် တစ်မှုကိုပြီးမြောက် အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်သေးပါ။
အလွန်ခိုင်လုံသော အမှုဖြစ်မလာမချင်း အောင်ဆန်းကို ဖမ်း၍မဖြစ်ပါ။

ဆာဂျွန်ဝိုက်(စ)။ ။အောင်ဆန်းကိုမဖမ်းဘဲ ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလျှင်
သက်သေခံအထောက်အ ထားများ ပြည့်စုံရန်ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ အောင်ဆန်းကို
ဖမ်းလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သက်သေခံအ ထောက် အထားများ အတွက်
လွယ်ကူသွားလိမ့်မည်။ သင့်အနေနှင့် အရင်ဆုံးလုပ်ရမည့် အလုပ်သည် အလုပ်
အမှုဆောင် ကောင်စီဝင်လူကြီးကို စစ်ဆေးရပါမည်။

မစ္စတာချက်တလ်။ ။ဟုတ်ကဲ့ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးအနေဖြင့်
တင်ပြရမည်ဆိုပါက သက်သေခံအ ထောက် အထားများ ပိုမိုရရှိမည်။ အမှုတွဲပြီး
ပြည့်စုံသည်အထိ အောင်ဆန်းကို မဖမ်းသေးဘဲ ဆိုင်းငံ့ ထားရန် လိုအပ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သောမတ်(စ်)။ ။ဒီအမှုကို စတင်လိုက်သည်နှင့်
အလားတူအခြားအမှုများကို ကိုင်တွယ် ရန် အချက်ပေးသလို ဖြစ်နေမလား။

မစ္စတာချက်တလ်။ ။လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှုတွေလို အမှုကြီးတွေမှာပါ
ဒီလိုအလားတူ အမှုတွေကို ကိုင် တွယ် စစ်ဆေး နေသည်မှာ ကြာပါပြီ။
အချို့အမှုများကို စီရင်ချက်ချပြီးပါပြီ။

ဆာဂျွန်ဝိုက်(စ)။ ။အလားတူအမှုမျိုးတွေထဲက လူသတ်မှု၊
တရားခံတချို့ကို ကြိုးဒဏ်ပေးပြီးပါပြီ။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် က ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေပါ။
အောင်ဆန်းကဲ့သို့ အဆင့်အတန်းရှိသူကို အပြစ်မပေးဘဲ လွတ်ထား ရသဖြင့်
စဉ်းစားလိုက်ရင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သောမတ်(စ)။ ။အောင်ဆန်းကို ဖမ်းလိုက်ပါလျှင်
မြန်မာစစ်တပ်အတွင်း၌ အလွန်ပြင်း ထန် သော ဂယက်ရိုက်မှုဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု
မြင်ပါသည်။ မြန်မာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်သားဟောင်းများအ တွက် သူတို့၏
ခေါင်းဆောင် အပေါ် တွင် သစ္စာရှိမှု၊ ရိုမရိုဆိုသည်ကို ကြီးမားသော
စမ်းသပ်မှုဖြစ်လာပါ လိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏သဘောထား အမှန်ကိုတင်ပြရပါလျှင်
မြန်မာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်သားဟောင်းများ သည် တပ်မှ စွန့်ခွာသွားမည်ဟု
အလွန်သေချာပါသည်။ တကယ့်တကယ် အခက်အခဲတွေ့ကြမည့်သူ များမှာ
အရာရှိ များဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဘရစ်(ဂ်)။ ။စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနက အောင်ဆန်းအပေါ်
သုံးသပ်ထားချက်ကို ဖတ် ကြည့်ကြ စေလိုပါသည်။
ကျွန်ုပ်၏အယူအဆကိုတင်ပြရသော် "မြန်မာနိုင်ငံအား မိမိ၏ခြေထောက်ပေါ် တွင်

ရပ်တည်လာသည်ကို ကြိုးစားကြရမည့်အစား နိုင်ငံရေးပြဿနာများပေါ်တွင် ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေကြသည်" ယူဆပါသည်။ မိုးရာသီရောက်လာပါက နိုင်ငံခြားမှ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများရောက်လာ မည်ဖြစ်၍ အခြေအနေတိုးတက်ကောင်းမွန်လာပါလိမ့်မည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်ရှိနေသော အိန္ဒိယစစ်တပ် ကို အသုံးပြုရေး မှာလည်း အလွန်ရှုပ်ထွေးသော နိုင်ငံရေးပြဿနာတစ်ရပ်ဖြစ်လာမည်ကို စဉ်းစားသင့် ပါသည်။

ဆာဂျွန်ဂိုက်(စ)။ ။မြန်မာပြည်၏ လက်ရှိအခြေအနေသည် ယမ်းမှုန့်များအပြည့်ထည့်ထားသော သံစည်၏ အပေါ်တွင် တက်ထိုင်နေရသလို ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဘရစ်(ဂ်) တင်ပြသလို ဖြစ်လာမည်ကို သံသယ ရှိပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့သည် အလျင်အမြန် ဆောင်ရွက်ရမည့် ပြဿနာများကို ကိုင်တွယ် နေရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဘရစ်(ဂ်)။ ။ယမ်းမှုန့်များသည် မကြာမတင် စိုထိုင်းသွားပါလိမ့်မည်။

ဆာဂျွန်ဂိုက်(စ)။ ။ယခုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အဆုံးအဖြတ်ကို အပြီးအပိုင်ဆောင်ရွက်ရန် ရည်ရွယ် ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ အမြင့်ဆုံးအဆင့်က မည်သို့ကိုင်တွယ်ဆောင်ရွက်သင့်သည်ကို စီမံချက်ချပေးပါလိမ့်မည်။ မနက်ဖြန် ဘုရင်ခံ ပြင်ဦးလွင်က ပြန်ရောက်လာပါက ဤအစည်းအဝေးတွင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသွား သည်များကို ပြန်လည်တင်ပြပါမည်။ အခြေအနေတစ်ရပ်လုံးကို ခြုံငုံမိကြသည်ဟု ကျွန်ုပ်က ထင်မြင်ပါ သည်။ ဘုရင်ခံထံ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းများကို ပြန်လည်တင်ပြပါမည်။

ဤတွင် အစည်းအဝေးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါသည်။

မြင့်ဆွေ(ဖြူး)

စာအုပ်ကိုးကား

၁။ Bumma, The Struggle for Independence 1944-1948- edited
by Hugh Thinker, 1983.

+++++

ကျွန်တော်ကြားဖူးသလို ပြောဆိုပါမည်

၁၉၄၀ခု ဇူလိုင်လထဲတွင် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်တို့သည် ဟိုင်လီသင်္ဘောကြီး ပေါ်သို့ တက်၍ လိုက်သွားရာ ဟိုင်နံကျွန်းသို့ ရောက်လျှင် ဂျပန်ရဲများက ဖမ်းဆီးထားသည်။ တရုတ် ပြည်ကို သွားမည်ထင်၍ ဖမ်းသည်ဟု ဆိုသည်။ သခင်အောင်ဆန်းက ဂျပန်မြန်မာချစ်ကြည်ရေးအသင်း ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဒေါက်တာသိမ်းမောင် (ဆရာဝန်)ထံသို့ စာရေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါဦးဟု ဆိုသည်။

ဒေါက်တာသိမ်းမောင်က ဒေါက်တာဘမော်နှင့်သွားတွေ့ပြီး ဆွေးနွေး သည်။ ဒေါက်တာဘမော်မှာ ထိုစဉ်က ဝန်ကြီးချုပ်မဟုတ်တော့၊ နိုင်ငံရေး ဩဇာတော့ရှိသည်။ ဒေါက်တာဘမော်က ရန်ကုန်မြို့၌ သွားစိုက်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည့် ကိုကိုဘူးဆိုသူကို ခေါ်၍ ပြောသည်။ မစ္စတာဆူဇူကီးနှင့်

တွေ့ပေးပါ။ သိပ် အရေးကြီး တဲ့ ကိစ္စရှိနေတယ်ဟု ပြောသည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ တရုတ်ဘုန်းကြီးဟန်ဆောင်၍ စုံထောက် လုပ်နေသူ ဆူဇူကို ခေါ်လာ၍ ဒေါက်တာနှင့် တွေ့ပေးသည်။ ဒေါက်တာက-

"ဒီမှာ မစ္စတာဆူဇူကီး၊ ခင်ဗျားတို့ကျိုကို အမြန်ပြန်ပါ။ ဟောသည် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားအိမ်မှာ ခေါ်ထားပြီး သားသမီးလိုမွေးပါ။ သူတို့ လုပ်ချင်တဲ့ ကိစ္စကိုလည်း ကူညီပါ။ အာရှတိုက်မှာ စစ်ကြီး ဖြစ်လာရင် ကျုပ်တို့နိုင်ငံဟာ ခင်ဗျားတို့ဘက်က ကူတိုက်မယ်"

မစ္စတာဆူဇူကီးသည် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ပြန်သွား၍ ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့က ခေါ်လာ၍ ဆူဇူကီးအိမ်သို့ ပို့သည်။ သခင်အောင်ဆန်းတို့သည် မိနာမိကီကန်းစီမံကိန်းကို ရေးဆွဲသည်။ ဆူဇူကီး၏ အမည်ရင်းမှာ မိနာမိကီကန်းစီမံကိန်းကို ဂျပန်လေတပ်နှင့် ရေတပ်တို့အား တင်ပြ၍ ဆွေးနွေးကြသည်။ မြန်မာပြည်မှ မျိုးချစ် စိတ်ဓာတ် ရှိသူများကို ပြန်ခေါ်ရန် သခင်အောင်ဆန်းသည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ နှစ်ကြိမ်ပြန်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သခင်ထွန်းအုပ်ကို ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ထားသဖြင့် သခင်ထွန်းအုပ်သည် ပုတီးကုန်းမြို့၏ အရှေ့ဘက် နှစ်မိုင်ခန့်အကွာရှိ သိုက်တောရွာကြီးသို့ ရောက်လာသည်။ ဆရာဦးရွှေသော် ၏အိမ် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အပြင် မီးဖိုဆောင်ပါ တွဲထားသဖြင့် အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ သခင်ထွန်းအုပ် ကို အရီးလေး ဒေါ်မြနှစ်တို့ အိမ်သို့ ပို့ထားရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှ အဖိုးကြီး၏ မြေးဖြစ်သူ ဆရာမဒေါ်လှတင်နှင့်

ဤစာရေးသူတို့က သခင်ထွန်းအုပ်ကို ကူညီပေးရသည်။ တစ်နေ့တွင် သခင်ထွန်းအုပ်က ပြောသည်။

"ငါ့ကိုကွာ သခင်အောင်ဆန်းက ဆရာဆက်ဆက်လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုကျတော့ ဆရာက အုပ်ချုပ်ရေး ပညာ ကိုသင် ကျွန်တော်တို့က စစ်ပညာကိုသင်၊ မြန်မာပြည်ပြန် ရောက်တော့ အတူတူလုပ်ကြတာပေါ့တဲ့"

သို့နှင့်ကျွန်တော်တို့ သိုက်တောရွာမှာ နံနက်သုံးနာရီခန့်တွင် လှည်းကလေးနှင့် သခင်ထွန်းအုပ်နှင့် သခင်ထွန်းခင် တို့ကို ပေါင်းတည်မြို့ အရှေ့ဘက်ရှိ မှတ်တိုင်မြို့ကလေးသို့ ပို့ပေးရသည်။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး မှ သခင်ခင်မောင်က ကားနှင့်ကြိုနေသည်။ သခင်ထွန်းအုပ်တို့သည်။

ရှမ်းစုရပ်ကွက်ရှိ ဆရာမဒေါ်သိန်းဆိုင် အိမ်မှာ ပုန်းနေကြ၍ သခင်ဗစိန်၏ ဇနီး သခင်မဒေါ်ခင်ခင်က ဂျပန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးနှင့် ဆက်သွယ်ကာ ဂျပန်ပြည်သို့ ထွက်ခွာရန် စီစဉ်ပေးသည်။ ထိုနှစ်မိုးဦးစရာသီ လဆုတ်ရက် ဖြစ်သည်။ လူဆယ်ယောက်တို့သည် ပန်းဆိုးတန်းသဘောဆိပ်တွင် သဘောကို ရှာမတွေ့ မိုးဖွဲဖွဲ ကျလာသဖြင့် ကြာလျှင် ပုလိပ်တွေမိသွားမည်ဆိုကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လှည်းတန်းကျောင်းဆရာ ကိုစံသိန်း၏ အိမ်မှာပုန်း၍နေရပြန်သည်။ ကိုစံသိန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ကျောင်းသို့ သွားနေကြ၍ သမီးကလေးကို အိမ်စောင့်ထားခဲ့သည်။ ကလေးသရေစာ မုန့်ရောင်းသည့် ဆိုင်ကလေး ဖွင့်ထားသည်။ ကာတွန်းစာအုပ်၊ မြင်းတစ်စာအုပ်ကလေးတွေကို ကြိုးတန်းနှင့် ချိတ် ထားသည်။ တစ်နေ့တွင် လူ ၂ယောက်ရောက်လာ၍ မြင်းအကြောင်း ပြောကြသည်။ သခင်ထွန်းအုပ်က ကလေးမ ကလေးကိုခေါ်၍ ဟိုးရှေ့မှာ

အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောနေတဲ့လူကို လက်ကုပ်ပြီးခေါ်ခဲ့၊ ဘကြီး တွေ့ချင်လို့ ပြောပြ ထိုသူငယ်ဝင်လာ၍ ထပ်ခိုးပေါ်ရောက်လာသောအခါ-

"ဟာ....ဆရာပါကလား"

"အေး...ငါတို့သဘောရှာမတွေ့လို့ တစ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ပြီ၊ မင်းလုပ်နိုင်ရင် ကောင်းမယ်"

"ကျွန်တော်စဉ်းစားဦးမယ်"

"အေး.....ကြာကြာမနေနဲ့."

၂ရက်ကြာသောအခါ ထိုသူက

"ကျွန်တော်လိုက်မယ်ဆရာ"

သခင်ရှုမောင်ဖြစ်ပါသည်။ သခင်ရှုမောင်သည် မြောင်းမြမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ခိုးလာခဲ့ရာ ဖခင်က သဘော မတူ၍ ကြိမ်းမောင်းသဖြင့် ပြန်ပို့လိုက်ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက တာတီးခေါ် ကျော်သိန်းကို ဖွားမြင် ခဲ့ရာ သခင်ဗစိန်ဇနီးက စောင့်ရှောက်ထားရသည်။ လက်ရှိ မတင်တင်ဆိုသူနှင့် ရည်ငံနေစဉ် ယခုလို ကိစ္စပေါ်လာသဖြင့် စွန့်စားပြီး လိုက်သွားဖြစ်သည်။ လူသသယောက်တို့သည် သဘောဝမ်းဗိုက် ထဲမှာ နေကြရသည်။

သဘောကြီးသည် နံနက်လေးချက်တီးလောက် စတင်ထွက်ခွာရာ ဇနာရီလျှင် ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်၍ အပေါ်တက်ကြပါဟု လာပြောသဖြင့် တက်သွားသည်။ ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ပင်လယ်ကြီးကို တွေ့ရ၍ နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို စားသောက်ကြသည်။ သခင်ရှုမောင်သည်

အရပ်အမောင်း ကောင်း၍ ခေတ်ပညာ ကိုလည်း တတ်သည်။ တက္ကသိုလ်တွင် ပထမနှစ်အောင်ပြီး ဒုတိယနှစ်မှာ ပြဿနာ ဖြစ်၍ ထွက်လိုက်ရသည်။

ဟိုင်နံကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဖြစ်သွားသည်။ သခင်ထွန်းအုပ်မှာ တိုကျိုသို့ရောက်ပြီး မစ္စတာ ဆူဇူကီးအိမ်မှာပင်နေ၍ အသံလွှင့်ဌာနမှ စကြိမ်တိုင် အသံလွှင့်သည်။ ထိုခေတ်က အရာရှိကြီး တို့အိမ်မှာသာ ရေဒီယိုရှိသဖြင့် ပြည်သူဆင်းရဲသားများ နားမထောင်ကြရ။ သို့ရာတွင် သတင်းထူးကို ကြားသူတို့က မကြားရသူများကို တစ်ဆင့်ဖြန့်ကြသည်။

အနောက်ဥရောပတိုက်မှာလည်း ဂျာမနီအာဏာရှင် ဟစ်တလာသည် နိုင်ငံတစ်ခုပြီး တစ်ခု တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်နေသည်။ မြန်မာများက ဝမ်းသာဩဘာပေးကြသည်။ ၁၉၄၁ခု ဒီဇင်ဘာလ ၇ရက် နေ့ညဦး ညစာစားချိန်တွင် ဂျပန်လေတပ်က ဟိုနိုလူလူကျွန်းတွင် ချရပ်ထားသော လေယာဉ်တင်သင်္ဘောကြီး နှစ်စင်းနှင့် အရံသင်္ဘောငယ် ၁၇စင်းတို့ကို အလစ်ဝင်တိုက်ရာ အားလုံး ပျက်စီးကုန်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျင်နရယ်မက်အာသာက ဂျပန်စစ်တပ်ကို ခုခံမတိုက်ကြနှင့် အားလုံး လွှတ်ပေးလိုက်ကြဟု အမိန့်ပေးကာ အမေရိကန်သို့ သွားသည်။

သို့နှင့် ဂျပန်စစ်သားများသည် ဓားရှည်ကြီးတရမ်းရမ်းနှင့် အရှေ့အာရှနိုင်ငံများထဲသို့ သေနတ်တစ်ချက် မဖောက်ရဘဲ ဝင်၍ သိမ်းယူသည်။ ထိုင်းလင်းခေါ် ယိုးဒယားနိုင်ငံတွင် ရှင်ဘုရင်ကို စည်းမျဉ်းခံ ဘုရင်အဖြစ်ထားသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာမူ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်နှင့်

ရွှေတောင်တိုက်ပွဲတွင် တစ်ကြိမ်၊ ပြည်မြို့ အထက် သစ်တောကြီးပိုင်းမှာ တစ်ကြိမ်တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံ အင်ဖာမြို့ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာ သွားကြသည်။

ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့သည်။ စစ်လေးကြောင်းခွဲပြီး သုံးရောင်ခြယ် အလံကြီးကို လွှင့်ထူကာ ဝင်လာကြသည်။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှိသူများက BIAခေါ် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်လာကြရာ လူ ၂၀၀၀ ကျော် သွားသည်။

- အင်းကို ဟင်္သာ ဆင်းလတ္တံ့.
- ဟင်္သာကို မုဆိုးလေးနှင့် ခွင်းလတ္တံ့.
- မုဆိုးကို ထီးရိုးရိုက်လတ္တံ့.
- ထီးရိုးကို မိုးကြိုးပစ်လတ္တံ့.

ဆိုသော အတိတ်တဘောင်စကားအရ ဗိုလ်ချုပ်ဆူဇူကို ဗိုလ်မိုးကြီးဟု နာမည်မှည့်ကြသည်။ သခင်ထွန်းအုပ်နှင့် သခင်အောင်ဆန်းတို့ ဖွဲ့စည်းထားသော ရန်ကုန်နေပြည်တော် အစိုးရကို လည်း ရပ်စဲစေ၍ ဒေါက်တာဘမော်ကို ဗန်းမော်ထောင်မှ ထုတ်ခေါ်လာ၍ မေမြို့မှာ ဆွေးနွေးကာ အစိုးရဖွဲ့ရန် တာဝန်ပေးပြီး ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ဂျပန်ဘုရင် တင်နော်ဟေ့ကာသည် ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့က တက္ကသိုလ်၌ ၁၄နှစ်ကြာ ကျောင်းနေခဲ့စဉ်က ဒေါက်တာဘမော်သည် Ph.D ဒေါက်တာဖွဲ့ကို ပါရီ တက္ကသိုလ် မှ ယူခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က တွေ့လိုက်ရသည့် ဒေါက်တာဘမော်ကို ဂျပန်ဘုရင်က ဝါရင့် နိုင်ငံရေးသမားကြီးဟု လေးစားသွားသည်။ သို့နှင့် ၁၉၄၂ခု ဩဂုတ်လ တစ်ရက်နေ့တွင် ဒေါက်တာဘမော် အစိုးရဖြစ်ပေါ်လာသည်။

BIA တပ်တွင် လူများလှသဖြင့် သင်တန်းမတက်ရဘဲ လိုက်လာသူတွေကို လျှော့ချပါ။ လူ ၅၀၀၀ လောက် သာ ထားပြီး BIA တပ်ကိုဖွဲ့ပါဟု ခိုင်းသဖြင့် လျှော့ချလိုက်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဆန်း ဖြစ်သွားသည်။ ကိစ္စမရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးကို ရဂျပန်အစိုးရက ပြန်ခေါ်သဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ၏ နေရာ Major General ရာထူးတွင် တိုးမြှင့်ပေးလိုက်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပင်ဖြစ်သွားရာသည်။

ဒေါက်တာဘမော်ကသည် ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်အီးဒီး၊ ကဂါဘီတိုကနှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ အဆင်မပြေလပါ။ သူတို့က စစ်အောင်နိုင်ရေးကိုသာ အဓိကထားပြီး မလေးမခန့်ပြောဆိုဆက်ဆံ ကြသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ ၁၉၄၃ခု မတ်လတွင် ဂျပန်ဘုရင်၏ မွေးနေ့ဖိတ်သဖြင့် ဒေါက်တာနှင့် သခင်မြ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဒေါက်တာ သိမ်းမောင်တို့ သွားကြသည်။

ထိုပွဲတွင် ဒေါက်တာဘမော်သည် မန္တလေး ကြီးကြီးချိတ် ပိုးတောင်ရှည်ပုဆိုးကို ဝတ်၊ ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီနှင့် အရောင်တွေ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်နေသည့် ရွှေကျင်ခေတ် ပုဆိုးကို ခေါင်းပေါင်းကာ တက်လာ၍ ဂျပန်အဘုရင်ကို ဂုဏ်ပြုသည့် စကားကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် နာရီဂက်တိတိ ပြောသွားသည်။ ပရိတ်သတ် များ တအံ့တဩဖြစ်ကြသည်။

ဂျပန်ဘုရင် က သူ၏ဓာတ်ပုံပါ ဂုဏ်ပြုတံဆိပ်ကြီးကို ချီးမြှင့်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာသည် ရန်ကုန် ပြန်ရောက်လျှင် ထိုတံဆိပ်ကြီးကို မိမိကုလားထိုင်၏ နောက်ဘက်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားကာ ဗိုလ်ချုပ်အီးဒီး နှင့် ကဂါဘီတို့ကို ဖိတ်ခေါ်၍ ရောက်လာသောအခါ ဂျပန်ရှင်ဘုရင်၏ ဓာတ်ပုံကိုမြင် လျှင်

ကြမ်းနှင့်နဖူး ထိအောင် ရှိခိုးရသည်။ ထိုအခါ ဒေါက်တာက ဘယ့်နယ့်လဲ ဦးစိန်၊ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ရောက်ပြီလေဟု ဝင့်ကြွား ပြောဆိုသည်။

၁၉၄၃ခု သြဂုတ်လ ၁ရက်နေ့တွင် ဂျပန်ကပေးသည့် လွတ်လပ်ရေးကို ရခဲ့သည်။

သပြေထွန်းတဲ့ တောင်ကျွန်းဒီပါ၊ မင်္ဂလာ အခါရောက်ပြီ အောင်အတိတ်နဲ့ အောင်နမိတ်တွေဟာ ထပ်ပေါ်လာပါပြီ လွတ်လပ်ရေးကို ရပြီ၊ ငါတို့ စံဌာနီ၊ ဗမာ့အောင်ပွဲကို နွဲ့ကာ အလွန်ပဲ သာယာစည်၊ အောင်ပန်း ဆွတ်ကာ အောင်သပြေနဲ့ ထုပိမင်္ဂလာတည်၊ အောင်သပြေပွဲ၊ အောင်သပြေပွဲအောင် မြေထဲ မှာ လွတ်လပ်ကြပါပြီ....

လွတ်လပ်ရေး မရခင် ၁၉၄၂ခု သြဂုတ်လအတွင်း မစ္စတာဆူဂူကီး ပြန်သွားပြီးနောက် သခင်ထွန်းအုပ်က ဦးဆောင် ၍ ရဲဘော် သုံးကျိပ် ဂုဏ်ပြုပွဲကို မြို့တော်ခန်းမကြီး၌ ပြုလုပ်သည်။ သဟာယ ဆရာတင်ကို ရှာဖွေ ခေါ်ယူ၍ လိုချင်သည့်စာကို ပြကာ သီချင်းရေးခိုင်းသည်။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တပ်မတော်ဖွဲ့ဖို့ ဂျပန်ပြန်မှာကွယ်၊ တကယ်ပဲ အသက်နဲ့လဲလို့ ဆင်းရဲ ဒုက္ခခံကာ ကြံစည်တယ်၊ သူရဲကောင်းတဲ့ ဗိုလ်အောင်ဆန်းနဲ့ အာဇာနည်တွေရယ် တို့ဗမာပြည်ဝယ် မိဘတိုင်း ကကွယ်၊ ဗိုလ်အောင်ဆန်းလို သူရဲကောင်းမွေးရမယ်၊ ဩော်-ဘုရင့်နောင်နဲ့ ရာဇာဓိရာဇ်တို့လို၊ မင်းရဲကျော်စွာ၊ ပမာပုံနယ်၊ အလောင်းဘုရားတို့လိုကွယ်၊ ဗမာတိုင်း ဗမာမျိုး၊ အားကိုးလောက်ပေတဲ့၊ မကြောက်တန်း၊ မလန့်တမ်း၊ ဗမာတွေ အောင်ပန်းဆွတ်ကြရှာလေတယ်-

ရာဇဝင်အတ္ထုပ္ပတ္တိလည်းရှိရမယ်၊ မော်ကွန်းလည်း ထိုးလောက်တယ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ဗိုလ်အောင်ဆန်းရယ်၊ တိုင်းပြည်ကျိုးစွန့်ခဲ့တယ်၊ မျိုးဇာန်နွယ်၊ လွတ်လပ်ဖို့ တို့များကို ကျွန်တွင်းမှကယ်၊ တိုက်ဗမာ စိုးမိုးဖို့ မျှော်ကြရှာလို့ ပေါ်လာတယ်။

ဗမာ့သူရဲကောင်း သီချင်းအဖြစ် သမိုင်းဝင် (documentry) ဖြစ်သွားပါသည်။ အာရှလူငယ်အစည်းအရုံးကို စက်မှုကျောင်းမှ အမှတ်စ၊ ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်းလမ်းသို့ ပြောင်းလိုက်သောအခါ ထိုနေရာတွင် မကြာမကြာ ဟောပြောပွဲ ပြုလုပ်သဖြင့် ကျွန်တော်ရောက် တတ်ပါသည်။ အရှင်ဆိုးသိန်းဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးလည်း ဟောပြောခဲ့သည်။ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်က ဂဠုန်ဆရာစံ အကြောင်း လေ့လာချက် စာတမ်း ကို ဖတ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလာ၍ ဟောပြောမည်ဆိုသဖြင့် လူအတော်များများ လာရောက် ကြသည်။ မြောင်းမြကို ခင်ဆွေက အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း သည် ယခုမှ ၂၆နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ရွှေတောင်ပိုးလုံချည်အနီနှင့် အဖြူကွက်တုံကလေးကို ဝတ်၍ ခေါင်းတုံးဆံတောက်ခေါ် ဆံပင်အတိုညှပ်ထားသည်။ သူက-

လူငယ်တွေဟာ ဗလငါးတန် တိုးတက်ဖို့လိုကြောင်း၊ တပ်ထဲ ဝင်နိုင်သူတွေက ဝင်ကြပါ။ မဝင်နိုင် သူတွေက အာရှလူငယ်ထဲဝင်ကြပါ။ ကျရာတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ကြပါ။

အသင်းအဖွဲ့ရယ်လို့ ဖြစ်လာရင်၊ ငါမင်းသား မလုပ်ရရင် ပတ်မကြီး ထိုးဖောက်မည်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးမထားကြပါနဲ့၊ အသင်းအဖွဲ့ရယ်လို့ ဖြစ်လာရင်

စိတ်ဝမ်းကွဲတတ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် တောင်ပေါ် ဒေသက တိုင်းရင်းသားတွေကို စည်းရုံးဖို့လိုတယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ခရစ်ယာန် အသင်းအဖွဲ့တွေကို တောင်ပေါ်ဒေသကိုသွားပြီး စာသင်စေကြတယ်။ အင်္ဂလိပ် စာလုံးပေါင်းနဲ့ ဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်ပေါ်သားတွေဟာ "တနင်္ဂနွေနေ့မှာ၊ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းတက် ရတာ၊ အလွန်ပျော်စရာ" ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုတတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တကောင်း အဘိရာဇာ ဆိုတဲ့ တို့ဗမာသီချင်းကို ကြားတောင် မကြားဖူးကြဘူး။

ဤဟောပြောပွဲတွင် နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ အပြင် ဟောပြောပွဲတွေမှာတော့ အဓိပတိကြီး ဒေါက်တာဗမော်က ရှိုးနှင့်မိုးနှင့် ဝတ်ထားပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကတော့ ယူနီဖောင်း ခပ်နွမ်းနွမ်းကလေးကိုသာ ဝတ်ထားသဖြင့် ပရိသတ်က ကြည်ညိုကြသည်။

အဓိပတိကြီးက သူ့ကို အဓိပတိကြီး၊ အာဏာရှင်ကြီးဟု ဝင့်ကြွား ပြောဆိုလေ့ရှိသည်မှာ အာဏာရှင် ဟစ်တလာ ခေတ်စားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဝန်ကြီးချုပ်သာ ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာမှာလည်းအာဏာရှင်၊ တို့လည်း အာဏာရှင်၊ ကမ္ဘာမှာလည်း ခေတ်သစ်ထွင်၊ တို့လည်း ခေတ်သစ် ထွင်၊ စွမ်းကြ ဉာဏ်ရည် ပညာရှိတဲ့၊ ဗမာ ဗမာ အာဏာရှင်-

ဤတွင် သခင်ဗစိန်က မကျေမနပ်ဖြစ်လာကာ ဘီအိုင်အေလည်း သခင်၊ ဘီဒီအေလဲ သခင်၊ အားလုံး သခင်တွေချည့်ပဲ၊ ဓားမတစ်ချောင်းမှမပါ၊ ခုတော့ ဓားမက တန်ခိုးကြီးလိုက်တာ အိမ်ကနေပြီး ရာထူးတွေခန့်နေတယ်။ ဒီဓားမကို

ဖြုတ်ချမယ်ဟု တိုင်ပင်ကာ လွှတ်တော်တွင် ဓားမဖြုတ်ချရေး အဆိုတင်သွင်းသည်။ သခင်ထွန်းအုပ်က ထောက်ခံသည်။ အခြားသခင်တွေက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ ဤတွင် သခင်ဗစိန်က တိုင်းထွာဆဲရေးခြင်း ပြုတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် အဓိပတိကြီးရာထူးမှ နုတ်ထွက်မည်ဟု ပါလာသည်။ ဂျပန်ဘုရင်တင်နော် ဟေ့ကာက အဓိပတိကြီး မထွက်ပါနှင့်ဟု ဆန့်ကျင်သူနှစ်ဦးကို နယ်နှင်ဒဏ် ပေးလိုက်ပါဟု ဆိုသည်။ သခင်ထွန်းအုပ်နှင့်အတူ သခင်ဟန်ထွန်းက လိုက်သွားသည်။ သခင်ဗစိန်တို့ မိသားစုနှင့် သခင်လှထွန်းက အတူလိုက်သွားသည်။ သခင်ဗစိန်၏ ဇနီး သခင်မဒေါ်ခင်ခင်မှာ ရဲဘော်သုံးကျိပ် တို့ကို မွေးထုတ်ပေးသည့် မိခင်ကြီးမဟုတ်ပါလား။ အမိုးမရှိသည့် ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပေါ်တက်၍ ဝှေ့ရက်သားကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သွားရသည်။ မိုးကဖွဲဖွဲရွာချတော့ တံဘက်ကြီး ကို ခြုံထားရသည်။

- ဟုတ်လည်းဟုတ်၏
- သူလည်းမနာလို
- ကိုယ်၌လည်းအကျိုးမရှိ

ဆိုသည့် စကားမျိုးကို မပြောအပ်ဟု ရှေးပညာရှိများဆိုခဲ့ကြသည်။ သူ့ဩဇာရှိနေချိန်တွင် ကိုယ်ကသွား၍ တိုက်လျှင် ကိုယ်သာ နစ်နာတတ်သည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ် တပ်မတော်အင်အားပြပွဲကို ကန်တော်ကြီး တောင်ဘက် ရှိ ပြိုင်ရုံမှာ ပြုလုပ်သည်။

၁။ တပ်မတော်ကြီးကို အင်အားရှိဖို့ အရာရာမှာ ကူညီ၊
ရဲဘော်အပေါင်းကို ကိုယ့်သွေးသားလို အစဉ် မမေ့အပ်ပေပြီ၊ ကြီးကြီးစားစား
ခိုများဂုဏ်ရည်၊ ဇွဲသတ္တိညီ၊ ထူးထူးခြားခြား စွန့်စားကြံစည်အင်အား စွမ်းပြမည်၊
တိုင်းပြည်နိုင်ငံ ကျက်သရေ ဆောင်ကြဉ်း တကယ်မွန်မြတ်တဲ့ တပ်မတော်
ရှေ့ကိုချီ။

ဆရာရွှေတိုင်ညွန့်၏ နောက်ဆုံးလက်ရာဖြစ်ပါသည်။ တပ်မတော်
ရေတပ် တူရိယာအဖွဲ့က စုပေါင်း သီဆိုတီးမှုတ်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က

တပ်မတော်သားတွေမှာ အဝတ်အစားမလုံလောက်၊
ဆေးဝါးမလုံလောက်၊ အားနည်းချို့တဲ့နေကြောင်း၊ လူထုအများ က
ပိုင်းဝန်းကူညီစေလိုကြောင်း မိန့်ခွန်းပြောသည်။

ပရိသတ်များက မိမိတို့ ဝတ်ဆင်လာသည့် နားကပ် ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်၊
ငွေများကို စုပုံလှူဒါန်းသည်။ ဤ နေရာတွင် အဓိပတိကြီးမပါတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကို
လူထုက ယုံကြည်သည်။ အားကိုးသည်။ ဂျပန် ကင်ပေတိုင် တို့က
သံသယရှိလာသည်။ သူတို့ကို ဆန့်ကျင်တော့မည်လော၊ အဓိပတိကြီးကို စုံစမ်း
မေးမြန်းကြသည်။ အဓိပတိကြီးက-

ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဟာ ကျုပ်သားတွေ၊ သူတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့
အပေါ်သစ္စာရှိတယ်၊ ကျုပ်ဒါပဲသိတယ်ဟု တင်းတင်း မာမာ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

၁၉၄၅ခု၊ မတ်လ ၁၃ရက်နေ့တွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်တွင်
အနောက်ဘက်ကွင်းကြီး ထဲတွင် တပ်ထွက်ပွဲ ကို ပြုလုပ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မြင်းစီး၍ စစ်သည်တော်တွေ၏ အလယ်တည့်တည့်မှာ ရပ်ပြီး မိန့်ခွန်း ပြောသည်။

ရဲဘော်တို့ စကားကို အကျယ်ချဲ့ပြီး ရှည်ရှည်မပြောချင်ဘူး၊ ယခုစစ်မြေပြင်ကို ထွက်ရမယ်၊ အထက်က ဗိုလ်တွေကလည်း ငယ်သားများကို သက်သက်ညှာညှာပြုလုပ်ပါ။ ငယ်သားများကလည်း အထက်က ဗိုလ်တွေရဲ့ အမိန့်ကို လေးစားလိုက်နာပါ။ ရဲဘော်တို့ကို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ရဲဘော်တို့နဲ့အတူ ငါလည်းလိုက်ခဲ့မယ် ဒါပဲ။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးစတင်ပါပြီ။

ဤနေရာတွင် မိနာမိကီကန်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ရေးထားသောစာကို တင်ပြပါမည်။ သူတို့က ဘကြီးမိုင်းနှင့်သခင်မြကို ကျိုက်ထီးရိုးမှာတွေ့လို့ ကောင်းမွန်စွာ ခေါ်လာပြီး ရန်ကုန်ကို ပို့ပေးခဲ့သည်။ သလဲတန်းရွာမှာ သခင်စိုးခေါ် ဗိုလ်မြဒင်သည် "ငါတို့ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဟာ ဂျပန်မှာသွားပြီး စစ်ပညာ သင်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ဟာ ငါတို့ဆရာ၊ ဆရာကို ပြန်တိုက်ရမယ်ဆိုရင် ငါတို့ဟာ အာစရိယ ဝိုဏ်း သင့်မယ်။ မတိုက်နိုင်ဘူး"ဟု ဆိုသည် "မတိုက်လို့မရဘူး၊ အထက်ကအမိန့်" အာဏာသံနှင့် ပြောသော အခါ မတိုက်ဘူးဟုဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နှင့်ပစ်၍ သေကြောင်းကြံလိုက်သည်။ သဘောမှာ ပြန်မတိုက်ကြောင်း ပြောလိုရင်းဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် မလူတွေမသိသည့် အချက်နှစ်ခုကို ဖော်ပြသည်။

၁။ မြောင်းမထောင်တွင် သခင်ပေါင်း ၅၀ရှိသည်။ နာမည်ခေါ်၍ ထုတ်သောအခါ ၄၉ယောက်ရသည်။ တယောက်ကတော့ သူ့နာမည်

သခင်ဟုထည့်၍ မခေါ်သောကြောင့် မထူးဘဲနေ၍ လွတ်ကျန်ခဲ့သည်။ အားလုံးကို မြို့ပြင်ထုတ်၍ သတ်ပြီး ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲ ပစ်ထားခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စကို ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်မိသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဖျားသွားကြောင်း ပန်းတနော်ဦးခန့်က ပြောခဲ့သည်။

၂။ သထုံအရေးပိုင်သခင်လင်း၊ လမ်းဝန်ထောက် သခင်သာဦးနှင့် သခင်များ၊ အာရှလူငယ်များ ၂၇ယောက်ကို ဖမ်းပြီး မော်လမြိုင်မှ ကျိုက်မရောသို့ အထွက်တွင် သတ်ကာ မြှုတ်ထားခဲ့သည်။ နောက်လူများက ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကာ ဂုဏ်ပြုသည့်အနေနှင့် မှတ်တိုင်ကလေးတွေ စိုက်ထားသည်။ ဤကိစ္စကို ပန်းချီဆရာကြီး သီးသက်ညွန့်ကို ပြောပြသောအခါ ဟုတ်မှန်ကြောင်း၊ မိမိမှာ အာရှလူငယ်ဖြစ်၍ စောစော သတင်းရသည်နှင့် ရှောင်နေလိုက်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဖက်ဆစ်ကို တိုက်ဖို့မလိုတော့ပါ။ ဂျပန်သားများသည် ချင်းပြည်နယ်မှ အိန္ဒိယနိုင်ငံ အင်ဖာသို့ တက်၍ တိုက်ရာ အကျအပဆုံးများစွာနှင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင့် ဘက်တန်၏ တပ်သည် အင်းဖာမှ ချင်းပြည်နယ်ကို ဖြတ်၍ မြစ်ကြီးနားဘက်သို့ ဝင်စပြုနေသည်။

အဓိပတိကြီး၏ အစိုးရအဖွဲ့ကို မော်လမြိုင်၊ မုဒုံဘက်သို့ ခေါ်သွားပြီး မကြာမီ ပြန်လွတ်လိုက်သည်။ လော်လီကားကြမ်းကြီး စီးသွားရသည်မှာ မသက်သာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွဲညီနောင်ခေါ် အမေရိကန် လေယာဉ်ကြီးနှစ်စင်းက မဲမဲမြင်ရာကို စစ်သေနတ်နှင့် ပစ်သဖြင့် ကားပေါ်က ဆင်း၍ ကန်သင်းရိုးဘေးမှာ

ဝပ် နေရသည်။ အဓိပတိကြီးကို ဂျပန်ပြည် ဆူဂါမိုအကျဉ်းထောင်သို့ ပို့လိုက်သည်။

၁၉၄၅ခု၊ ဩဂုတ်လ ၇ရက်နေ့တွင် ဂျပန်ပြည် ဟိရိုရီးမားမြို့ကို အမေရိကန်က အနုမြူဗုံးချလိုက်သည်။ နောက်နေ့တွင် နဂါးစကီးမြို့ပေါ်သို့ ဗုံးတစ်လုံးချလိုက်သည်။

ဂျပန်ဘုရင်က လက်မြောက်အရှုံးပေးပါပြီဟု ကြေညာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မတ်အာသာနှင့် ဂျပန်ဘုရင်တို့ စစ်ပြေငြိမ်း စာချုပ်ချုပ်ကြသည်။ ဂျပန်တွင် စစ်တပ်မထားရ၊ ကာကွယ်ရေးအတွက် အမေရိကန်က တာဝန် ယူသည်။ ဂျပန်သည် စီးပွားရေး၊ ပညာရေးကိုသာ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ရမည်။ ဤအချိန်မှစ၍ ဂျပန် တို့သည် ပညာရေး၊ စီးပွားရေးကိုသာ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရာ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော နိုင်ငံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်က- ဆာရာနာရာ၊ Seven nigh in Japan, Princess and Photographer ရုပ်ရှင်ကားများ ကမ္ဘာကျော်သွားသည်။

ဤတွင် စစ်တွင်းခေတ် လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုအကြောင်း အဆုံးသတ်ပါသည်။

သုခမိန်

+++++

စံပြုစာနဲ့ စံပြုလူ

ကျန်းမာရေးကြောင့် စာရေးလျှော့ထားတော့ စာဖတ်ချိန်ပိုရလာတယ်။ တစ်နေ့ကလည်း အသစ်ပြန် ထုတ်တဲ့ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရဲ့ ဘာသာပြန်စာအုပ် "အိုင်ဗင်ဟို" ကို ပြန်ဖိတ်မိတယ်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်တလဲလဲ ဖတ်ထားတဲ့စာအုပ်ဖြစ်ပေမယ့် စာအုပ်ဆုံးတဲ့အထိ လက်ကမချနိုင်အောင် "စွဲ"နေ သေးတာပဲ ဖြစ်တယ်။ "အိုင်ဗင်ဟို" ကို ကျောင်းသားဘဝမှာစပြီး သင်ခွဲရစဉ်ကတည်းက "စွဲ" ခဲ့တာ ခုထိလည်း "စွဲ" တုန်းပါပဲ။ စွဲတာမှ တော်ရုံ မဟုတ်ဘူး။ စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင် "အိုင်ဗင်ဟို"ကို ဘဝတစ် လျှောက်လုံး စံပြုပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ်ကို သဘောထားခဲ့တာ။

စိတ်ဓါတ်ဖွံ့ဖြိုးရေးက

"အိုင်ဗင်ဟို"ကို စသင်ရတာ မက်ထရစ်တန်းမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်က ခုခေတ်လို ၁၀တန်းထိမနေ ရပါဘူး။ စတန်းပြီးတာနဲ့ (Matriculation Exam) လို့ခေါ်တဲ့ "တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ" ဖြေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် စတန်းပြီးတာနဲ့ "မက်ဒရစ်တန်း"ခေါ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို တက်ရပါတယ်။ အဲဒီမက်ထရစ်တန်းမှာ အိုင်ဗင်ဟိုနဲ့ကြုံရတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီခေတ်က အင်္ဂလိပ်စာမှာ စကားပြေက ဂန္ထဝင်စာအုပ် တစ်အုပ်နဲ့ ဂန္ထဝင်ကဗျာတစ်အုပ် သင်ရပါတယ်။ ဂန္ထဝင်စာအုပ်တွေက သုံးလေးနှစ်တစ်ကြိမ်ပြောင်းလေ့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်က အိုင်ဗင်ဟိုနဲ့ကြုံတဲ့နှစ်ပါ။

မြန်မာစာမှာလည်း အလားတူပါပဲ။ စကားပြေက ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့နဲ့ ဦးပုညတို့ ဦးကြင်ဥတို့ရဲ့ ပြဇာတ်တစ်အုပ်သင်ရပြီး "ကဗျာပန်းကုံး"လို ကဗျာစာအုပ်လည်း သင်ရပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်ရော မြန်မာစာမှာပါ ရှေးဂန္ထဝင်စာကြီးပေကြီးတွေနဲ့ ဂန္ထဝင် မြောက်ကဗျာတွေ သင်ခဲ့ရလို့ထင်ပါရဲ့။ ရှေးခေတ် ကျောင်းသားတွေဟာ ဘာသာစကားနှစ်မျိုးစလုံးကို ပိုကျွမ်းကျင်ကြတာတွေ့ရတယ်။ အိုင်ဗင်ဟို၊ ဆိုင်းလ်မနား၊ ဒေးဗစ်ကော့ပါးဖီး၊ ရှိတ်စပီးယားစတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာတွေနဲ့ ဝေသန္တရာ၊ မဟောသခါ၊ ဇနကာ၊ တေမိ စတဲ့ ဇာတ်တော်ကြီးတွေနဲ့ ဝိဇယပြဇာတ်၊ ရေ သည်ပြဇာတ်၊ ပါပဟိန် ပြဇာတ်စတဲ့ ပြဇာတ်တွေကို သင်ကြား ကြရတာဟာ ဘာသာစကားသင်ရုံ သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ လူငယ်တွေကို စိတ်ဓါတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် လည်း ပါဝင်ပါတယ်။

"စံ"ပုဂ္ဂိုလ် "စံ"စာအုပ်

အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ဟာ အောင်မြင်ပါတယ်။ အိုင်ဗင်ဟိုတို့ ဇနကာတို့ဟာ လူငယ်တွေရဲ့ဘဝတစ်သက် တာ "စံပြုပုဂ္ဂိုလ်" Idealအဖြစ်ကို သဘောထားခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့ဆိုရင် အနိုင်ကျင့် ခံ အားနည်းသူ တွေဘက်က ရပ်တည်ပြီး မတရားမှုပြုသူတွေကို တိုက်ခိုက်တဲ့ အိုင်ဗင်ဟိုဟာ "စံပြု ပုဂ္ဂိုလ်" အဖြစ်သာ မကပါဘူး။ နတ်ဘုရားတစ်ဆူလိုကို သတ်မှတ်ပြီး ကိုးကွယ်ခဲ့တာပါ။

အိုင်ဗင်ဟို ဟာ "Idea"မျှသာမက "idol"လို့ကို သဘောထားခဲ့တာပါ။ ရန်သူနဲ့ သူသေကိုယ်သေ ခါးချဉ်း ယှဉ် တိုက်ခိုက်နေကြတာတောင် ရန်သူ့လက်က ခါးလွတ်ကျသွားတဲ့အခါမှာ ဓားကိုပြန်ကောက်ယူစေ ပြီးမှ ဆက်တိုက်ခိုက်တဲ့ (Fairplay) စိတ်ဓါတ်ခေါ် လူကြီးလူကောင်းစိတ်ဓါတ်ကို ဒီနေ့ထိ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အိုင်ဗင်ဟိုတို့ ရော်ဘင်ဟုဒ်တို့လို စာအုပ်မျိုးတွေဟာ ကလေးလူငယ်ရဲ့စိတ် ဓါတ်မျိုး ကို အများကြီး ပြုပြင်ပေးနိုင်တဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေဖြစ်ပါတယ်။

အိုင်ဗင်ဟိုကို "idol"အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သလိုပဲ ဘဝတ်စလျောက်လုံး ဦးထိပ်ပန်ဆင်ခဲ့တဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် လည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီကဗျာက လူတိုင်းရင်းနှီးနေတဲ့ ကဗျာပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နှစ်သက်လွန်းလို့ ကျောင်းဆောင် အခန်းနံရံမှာတောင် ကပ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကဗျာပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုအောင်ဆန်းဟာ အဲဒီကဗျာလေးကို စွဲစွဲမြဲမြဲကို နှစ်ခြိုက်ခဲ့ကြတာကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရယ် လို့

ဖြစ်လာခဲ့ရတာထင်ပါတယ်။ ကဗျာက W.E Henley ရဲ့ Invictus ဆိုတဲ့ ကဗျာဖြစ်ပါတယ်။

- * Out of the Night that covers me,
black as the pit from pole to pole,
I think, whatever Gods may be
for My unconquerabel soul.
- * In the fell clutch of circumatance,
I have not winced nor cried aloud.
Under the bludgeorinG of chance
My head is bloody, but unbowed.
- * It matters not how strait the gate,
How charged with punishments the scroll.
I am the master of my fate.
I am the captain of my soul.

အသူရာတစ်ရာနက်တဲ့ ကျောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုသဖွယ်
လောကကြီးတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေတဲ့ ည အမှောင်တိုက်ကြီး
ဖုံးအုပ်နေတဲ့ကြားက အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတဲ့ ငါ့ဝိညာဉ်ကိုပေးသနားတဲ့ မည်သည့်
နတ်ဘုရားပဲဖြစ်စေ ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေး ဆိုးရွားခက်ခဲလှပေမယ့် ငါဟာ
နောက်မတွန့်ခဲ့သလို ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးမပြုခဲ့ဘူး ကံကြမ္မာရဲ့အထုအထောင်း

အရိုက်အပုတ်တွေအောက်မှာ ငါ့ဦးခေါင်းသည် သွေးအချင်းချင်း နီရဲခဲ့ သော်လည်း ဦးမညွတ်ခဲ့။

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ မျက်ရည်တွေပြည့်နှက်နေတဲ့ ဒီလောကရဲ့ဟိုမှာ ဘက်မှာလည်း ကြောက်စရာအ ရိပ် အမည်းတွေက ဖုံးလွှမ်းနေပေမယ့် အကြောက်တရားမဲ့တဲ့ ငါ့ကိုသာ အခုလည်းတွေ့ နောင်လည်း တွေ့လိမ့်မယ်။

တမလွန်ကိုသွားရာတံခါးဝဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကျဉ်းမြောင်းနေပါစေ ခွေးရေပုရိုက်မှာ ဘာတွေပဲရေး ထည့်ထားပါစေ ငါသာလျှင် ငါ့ကြမ္မာရဲ့အရှင် ငါသာလျှင် ငါ့ဝိညာဉ်ရဲ့သခင်ဖြစ်တယ်။

ကဗျာတစ်ပုဒ်ရဲ့ကျေးဇူး

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုအောင်ဆန်းကနေ သခင်အောင်ဆန်းဖြစ်၊ သခင်အောင်ဆန်းကနေ ဗိုလ် ချုပ်အောင်ဆန်းဖြစ်၊ နောက်တော့ သူရဲကောင်း အာဇာနည်ဖြစ်ခဲ့တာဟာ ဒီကဗျာလေးက အစပြုခဲ့တာ လို့ဆိုရင် မမှားဘူးထင်ပါတယ်။ ဒီကဗျာလေးက ကိုအောင်ဆန်းကို တွန်းအားတွေပေး၊ သတ္တိတွေမွှေး ပေးခဲ့တာ၊ ကိုအောင်ဆန်းဟာ ခလေးဘဝက အခြားကလေးများလိုပဲ အမှောင်နဲ့ သူရဲကြောက်တတ်တဲ့ သာမန် ကောင်လေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်မှာ ဒီကဗျာလေးက သူ့ကို ရဲရဲတောက် တွန်းပို့ လိုက်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

လူငယ်တွေ အတွက် စံထားရတဲ့စာအုပ်၊ စံပြုရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာမျိုး လိုအပ်ပါ တယ်။ အဲဒီ "စံ"တွေကို အားကျရာကတစ်ဆင့် အတုယူချင်စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါတယ်။ ကျောင်း သားဘဝကတည်းက ဒီလို "စံ"တွေ ရှိခဲ့လို့သာ

ကိုအောင်ဆန်းဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လူကြီးလူ ကောင်း အားလုံးလေးစားရတဲ့ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တာလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ကိုအောင် ဆန်းဟာ အသက် ၂၀ အရွယ် လောက်မှာ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး အသက် ၂၃ နှစ်လောက်မှာ "ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး" ခေါင်းဆောင်သခင်အောင်ဆန်း ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ရဲဘော်သုံး ကျိပ်ကို ဦးဆောင်ပြီး ဗိုလ်တေဇ အဖြစ် မြန်မာပြည်ပြန်လာချိန်မှာမှ သူ့အသက် ၂၇ နှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ အသက် ၃၀ လောက် ကျတော့ "ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်ချုပ်"နဲ့ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ သူကွယ်လွန် တော့ အသက် ၃၂ နှစ်ပဲ ရှိသေးတာပါ။

စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သူများ

သူက စာရေးဝါသနာပါပြီး ကျောင်းသားဘဝကတည်းက မြန်မာလိုရေး၊ အင်္ဂလိပ်လိုပါ စာတွေရေးခဲ့ပါ တယ်။ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးလောကထဲရောက်တော့ လည်း ကြိုကြားကြိုကြား စာတွေရေးခဲ့ပါတယ်။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် နိုင်ငံရေးကထွက်ပြီး စာရေးဆရာ လုပ်မယ်လို့လည်း စိတ်ကူးရှိခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ထူးခြားချက်တစ်ခုကတော့ လွတ် လပ်ရေး မရမီ ခေတ်ကရော လွတ်လပ်ရေးပြီးခေတ်မှာပါ တိုင်းပြည်ရဲ့တိုင်းရေး ပြည်ရေး နိုင်ငံရေးကို ဦး ဆောင် ဦးရွက်ပြုခဲ့ကြသူ အားလုံးလောက်နီးပါးဟာ သတင်းစာစာရေးဆရာတွေ ဖြစ်နေကြတာပါပဲ။

လူကြီးတွေထဲက ဆရာကြီးသခင် ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဆရာ ဒီးဒုတ်ဦးဘချို၊ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ ဦးနုတို့ရှိခဲ့ကြပြီး လူငယ်တွေထဲက ကိုအောင်ဆန်း၊

ကိုဗဟိန်း၊ ကိုသိန်းဖေ(မြင့်)၊ ကိုလှရွှေ၊ သခင်သန်း ထွန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းမြိုင်စသူတွေရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီခေါင်းဆောင်တွေအားလုံးဟာ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် စာရေးဆရာ လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံးဟာ သမ္မတရာထူး၊ ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူး၊ ဝန်ကြီးဝန်ကလေး ရာထူးတွေထက် စာရေးဆရာဘဝကို ပိုပြီးတန်ဖိုး ထားကြ သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့အားလုံးဟာ ကျောင်းသားဘဝမှာကတည်း က "စံပြုစာအုပ်"တွေ "စံပြုပုဂ္ဂိုလ်"တွေ ရှိခဲ့ကြလို့ဖြစ်ပါတယ်။

အသေစောခဲ့ကြတယ်

လူငယ်ကျောင်းသားဘဝဆိုတော့ သူတို့ "စံပြု"ခဲ့ကြတဲ့ စာအုပ်တွေက စောစောကပြောခဲ့တဲ့ အိုင်ဗင်ဟို လို၊ သူရဲကောင်းသုံးယောက်လို ရှိတ်စပီးယားလို၊ ဇနက္ကလို၊ ဘူရိဒတ်လို၊ ပါပဟိန်လို၊ ဝိဇယလို စာအုပ် တွေဖြစ်ကြပြီး သူတို့ရဲ့ "စံပြု"ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း အိုင်ဗင်ဟို၊ ရော်ဘင်ဟုဒ်၊ မိုက်ကယ်ကောလင်း၊ ဂျီဆေးရီဇော်တို့တတွေလို သူရဲကောင်းတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ "စံ"စာအုပ်တွေနဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေက မတရားမှုမှန်သမျှ ဆန့်ကျင်ကြပြီး အဖိခံ၊ အနှိမ်ခံ၊ အနိုင်ကျင့်ခံသူတွေဘက်က မားမားမတ်မတ် ရပ် တည်ခဲ့ကြပါတယ်။

အားလုံးဟာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းကြတယ်။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကြတယ်။ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန် ကြတယ်။ အဲဒါတွေကို အားကျလို့ သူတို့တတွေကလည်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့၊ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်တဲ့၊ အဖိခံ အနှိမ်ခံတွေဘက်က ရပ်တည်တဲ့ သူမျိုးတွေဖြစ်ချင်ခဲ့ကြတာပါပဲ။ ဒီအချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီတာ က သတင်းစာဆရာ၊

စာရေးဆရာ အလုပ်ပဲ ဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံရေး လောကမှာတော့ ဘယ်နိုင်ငံရေးလော
ကပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချက် တွေနဲ့ ညီဖို့ မလွယ်ဖူးလေ။ ဒါ့ကြောင့် သူတို့အားလုံး
သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆ ရာဖြစ်ချင်ခဲ့ကြတာပါ။ ဝမ်းနည်း စရာကောင်းတာက
သူတို့အသေစောခဲ့ကြတယ်လေ။

လူထုစိန်ဝင်း

၁၃-၁-၂၀၀၉

+++++

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို သက်ရှိထင်ရှား တစ်ကြိမ်သာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပုံ

ကျွန်တော်မွေးဖွားလာသော ၁၉၃၂တွင် ကိုအောင်ဆန်းသည် ဆယ်တန်းအောင်၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်နေပေပြီ။

၁၉၁၅ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ (၁၂၇၆ခု၊ တပေါင်းလဆန်း ၁ရက်) ဖွားမြင်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော့်ထက် ၁၇နှစ်ကြီးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူမှန်းသိလာသော စာလည်း ဖတ်တတ်စ ပြုလာသော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ခါနီးများတွင် သခင်အောင် စန်း(ဆန်း)၏ နာမည်ကို

ကြားဖူးစပြု လာပါပြီ။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်၊ ပြီးတော့ ခိုဗမာအစည်းအရုံးခေါင်းဆောင် လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲ ခေါင်းဆောင်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ စစ်ရောက်လာသော အချိန်တွင်ကား ပိုလ်အောင်ဆန်း၏ အမည်မှာ နေရောင် လရောင် ကဲ့သို့ လင်းထိန်သွားလေသည်။ မိမိ၏ အသက်နှင့်ဘဝကို တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးနှင့် ပြည်သူတို့အတွက် ပေးလှူ၍ သူဆောင်ရွက်ပုံ၊ စစ်ပညာသင်ကြားပုံ၊ မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကြီးဖွဲ့၍ နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ် တို့ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်ပုံ၊ ထို့နောက် ပရိယာယ်ပေပုစ်များ၍ ကောက်ကျစ်ရက်စက်သော အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်၍ လွတ်လပ်ရေးအရယူခဲ့ပုံတို့ကို ကျွန်တော်တို့သည် ပုံပြင်သဖွယ် ကြားသိ အားကျ သူ့လမ်းညွှန်ရာ ချီတက်တိုက်ပွဲဝင်လိုစိတ်များ မှန်တိုင်းကျသကဲ့သို့ တက်ကြွပြင်းထန် ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သူ့စကားများကို ရေဒီယိုမှတစ်ဆင့် ကြားရပါသည်။ သူ၏ရိုးသားမှုကို ရှင်းရှင်းကြီး မြင်ကြရပါသည်။ သူ၏အမြော်အမြင်နှင့် ဉာဏ်ပညာကိုလည်း ကိုယ်နိုင်သလောက်နှင့် ခံစားခဲ့ရပါသည်။ သူ၏ တက်ကြွရှင်းလင်းသော မိန့်ခွန်းများဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲထဲသို့ ဝင်နှံ့ရန် အသင့် ဖြစ်ကြရပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့မှာ အထက်တန်းကျောင်းသားများဖြစ်၍ ကျောင်းသားသမဂ္ဂများ ဖွဲ့၍ ကျောင်းသား အရေး၊ ပညာရေးတိုးတက်ရေးတို့အပြင် အဓိကအားဖြင့် တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးကို နံပါတ် ၁ ဦးစား ပေး၍ ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။ မြို့ထဲတွင် ချီတက် ဆန္ဒပြပွဲများ

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျင်းပခြင်း၊ လွတ်လပ်ရေး ဆန္ဒပြ သပိတ်မှောက်ခြင်းတို့အပြင် အနုနည်းနှင့် လွတ်လပ်ရေးရလျှင်ရ မရလျှင် ချမည်ဆိုသော ဗိုလ်ချုပ်၏ အမိန့်အရ စစ်ရေးပြင်ဆင်မှုကြီးတွင် ပါဝင်ရန် ကျောင်းသားတပ်ဦး၊ နောက် ကျောင်းသားရဲခေါင် တပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့၍လည်း အခြေခံစစ်ပညာများ သင်ကြားခြင်းတို့ကို ပြုကြပါသည်။

ဤသို့ ဗိုလ်ချုပ်၏အသံ၊ ဗိုလ်ချုပ်၏အမိန့်များအရ ဆောင်ရွက်နေကြသော်လည်း ထိုဗိုလ်ချုပ်ဆိုသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို တစ်ခါမျှ မမြင်မတွေ့ဖူးပါ။ သတင်းစာများထဲတွင်ပါသော သူ့ရုပ်နှင့် ရေဒီယိုမှ ရှားရှား ပါးပါးကြားရသော အသံတို့ကိုသာ မြင်ဖူးကြားဖူးရပါသည်။

သို့သော် ထိုဗိုလ်ချုပ်ကို ၁၉၄၇ ခုနှစ် စောစောပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရပါပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ၁၉၄၇ ဇန်နဝါရီလ၌ အင်္ဂလန်သို့သွား၍ အောင်ဆန်း-အက်တလီစာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်အတွက် ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပရန် တစ်ပြည်လုံးသို့လှည့်၍ တရားဟော စည်းရုံးနေသော အချိန်ဖြစ်၏။

မုံရွာမြို့သို့ ၁၉၄၇ မတ် ၂၁ရက်နေ့တွင် သူရောက်လာသည် သူစီးလာသည့် စတေရှင်ဝက်ဂွန်ကား အစိမ်းလေး မောင်းလေရာနောက်သို့ ကျောင်းသားကလေးငယ်များ တစ်အုံတစ်တန်းကြီး ပြေးလိုက် ကြသည်။

သူတရားပွဲ ကို မုံရွာမြို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်း (ယခု မုံရွာအထက-၁)ထဲတွင် ကျင်းပသည်။ ထိုကျောင်းမှာ ကျွန်တော် တို့ကျောင်းဖြစ်သည်။

နံနက်လင်းစမှစ၍ မုံရွာခရိုင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ပြည်သူ့ရဲဘော်များက ဝတ်စုံအပြည့်ဝတ်၍ စစ်တပ်ဖွဲ့ များကဲ့သို့ မျိုးချစ် သီချင်းများ သံပြိုင်ဆို၍ ချီတက်လာကြကာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းဝင်းထဲတွင် စနစ်တကျ နေရာယူကြသည်။ အခြားဖဆပလအဖွဲ့ဝင်များ၊ လူငယ်အစည်းရုံးဝင်များ။ မြို့လူထု၊ နယ်လူထု များကလည်း ကျောင်းဝင်းကြီးအပြည့် နေရာယူကြသည်။ ကျောင်းဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး စိမ်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျောင်းသားတပ်ဝတ်စုံများနှင့် ခွပ်ဒေါင်းအလံများ လွင့်၍ နေရာ ယူကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ့်ကျောင်းဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ တရားဟောစင်နှင့် အနီးဆုံး တွင် နေရာယူကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဝင်လာသောအခါ ပရိတ်သတ်ကြီး အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားပြီးနောက် ငြိမ်သွားသည်။ ဤမျှလောက် လူထုကြီးများပါလျက် တစ်ခါတည်း ဘာသံမျှမကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သွားသည်။

သို့သော် သူ့အသံကား မပျော့။ သူသည် ကျောင်းဝန်းကျယ်ကြီး (ဘောလုံးကွင်းအပါ) တစ်ခုလုံး လျှံနေသော ပရိတ်သတ်ကြီးကို အသံချဲ့စက်မပါဘဲ ပြောရသည်။ အသံချဲ့စက်ရှိသူတို့က အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့ နှင့် ဖိနှိပ်ရေး ယန္တရားကြီးများ ကို ကြောက်၍ အသံချဲ့စက်များ မငှားကြပါ။ ဖိနှိပ်ရေး ယန္တရားမှာ လူမြင်လျက် လည်းကောင်း၊ မမြင်ရဘဲနှင့်လည်းကောင်း

လည်ပတ်အလုပ်လုပ်နေပါသည်။ ပိုက်ဆံရှိတို့မှာ ထိုအံ့ ၏ အရိပ်ပိုင်းထဲတွင် သစ္စရှိရှိနေကြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့သဘာဝအသံနှင့်ပင် ဤမြင်မဆုံးသော တုတ်တုတ်မလှူတ်သော ပရိတ်သတ်ကြီးကို ကြားနိုင် သလောက် ကြားကြအောင် အသက်ဖိအား စေတနာအားများ အစွမ်းကုန်ထုတ်၍ ပြောကြား သွားသည်။

စိတ်ချရမဲ့အမတ်များလိုတယ်

၁၉၄၇ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၁ရက်နေ့ မုံရွာမြို့တွင်

ကျွန်တော်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းကတော့ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး လာခြင်းလာရခြင်းပါပဲ။ လာမဲ့တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲဟာ အရင်က ရွေးကောက်ပွဲနှင့် မတူဘူး ဆိုတာ သတိပြုစေချင်ပါတယ်။ အရင်ကလို တရားဟောမဲဆွယ်ပြီး လေသံပျော့နှင့် အော်နေလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အရင်ကခင်ဗျားတို့ တင်မြှောက်လိုက်တဲ့ အမတ်မျိုးတွေကို မလိုချင်ဘူး။

အင်္ဂလိပ်အုပ်နိုင်

ယခုလွှတ်တော် ဗမာပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ဆုံးဖြတ်မဲ့ လွှတ်တော်ဖြစ်ရမယ်။ စစ်ပြီးတဲ့နောက် အင်္ဂလိပ်အစိုးရဟာ ဗမာပြည်နဲ့ အိန္ဒိယပြည်ကို အုပ်ချုပ်နိုင်တဲ့ အခြေမရှိတော့ဘူး။ အရေးကြီးတဲ့ အချက် တစ်ခုကတော့ စစ်ပြီးတဲ့ ဘယ်အစိုးရမဆို ကမ္ဘာ့မေတ္တာပျက်ကို မခံနိုင်ဘူး။ အင်္ဂလန်ဟာ အမေရိကန်ရဲ့ ငွေနဲ့ လူလုပ်နေရတာ၊ အဲဒါကြောင့် သူဟာ အမေရိကန်ကို မုန်းအောင် မလုပ်ပုံဘူး။

အမေရိကန်ရှိတယ်

အမေရိကန်ဟာလည်း အရှေ့အာရှနဲ့ ပစိဖိတ်မှာရှိတဲ့ ကိစ္စကို အများကြီး ဂရုစိုက်နေတယ်။ ကမ္ဘာမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အမေရိကန်က ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ အမေရိကန်ဟာ တရုတ်ပြည်ကိုလည်း အေးအေး ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဗမာပြည်ကိုလည်း အ တူတူပဲ။ ဒီတော့ အမေရိကန်ဟာ အာရှပစိဖိတ် မှာဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ဂရုမပြုဘဲမနေနိုင်ဘူး။

အတွင်းကြေ ကြေနေပြီ

အင်္ဂလိပ်ဟာ အတွင်းကြေကြေနေပြီ။ အဲဒါကြောင့်မို့ အခုသူဟာ လူလိမ္မာစကားကို ပြောနေရတယ်။ ကျုပ် တို့ကို လွတ်လပ်ရေးလိုချင်သလား။ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် ကြေညာပါလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ပေးတဲ့ လွတ်လပ်ရေးမျိုးကို မကြိုက်ဘူး။ အခုကျုပ်တို့ဟာ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်မှာ ထိထိ ရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်မဲ့ သူတွေကို လိုချင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ စာချုပ်ချုပ်ဆိုတဲ့အခါမှာ ကျေနပ်ရင် ကျေနပ် မကျေနပ်ရင် ယခုအမတ်တွေဟာ သူပုန်အမတ်ဖြစ်ရမယ်။

သူပုန်လွှတ်တော်ကြီး

လွှတ်တော် ဟာလည်း သူပုန်လွှတ်တော်ကြီး ဖြစ်ရမှာပဲ။ ပြီးတော့ အခုလွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲဟာ မပြီးသေးဘူး ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ စိတ်ထဲမှာ စွဲထားဖို့လိုပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ လုပ်ဖို့တာဝန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဟာ ကျုပ်တို့ကို လွှတ်လပ်ရေးပေးဖို့အတွက် ကျုပ်တို့သို့မှာ စိတ်ချရမဲ့ အမတ်များများ လိုတယ်။ အဲဒီတော့ကာ ကျုပ်တို့ ရွေးလိုက်တဲ့

လက်ရွေးစင်အမတ်တွေကို ခင်ဗျားတို့က မဲပေး ဖို့ပဲရှိတယ်။ အဲဒီလို ခင်ဗျားတို့က ပိုင်းပြီး ကူညီကြမှ ကျုပ်ပြောတဲ့ တစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေး ကြေညာ နိုင်မှာ၊ အဲဒါမှမဟုတ်ရင် ဇာတ်မျောနေအုံးမှာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့သဘောဘဲ။ ပေးချင်ပေး။ မပေးချင်ရတယ်။

စာတတ်တဲ့လူတွေ

ယခုလွှတ်တော်အမတ်တွေဟာ စာတတ်ဖို့မလိုသေးပါဘူး။ တိုက်စရာရှိ တိုက်မယ်ဆိုတဲ့ လူကိုပဲလိုတယ်။ နောင်အခါကျမှ ကြည့်ပြီး စာတတ်တွေနဲ့စီမံရမှာပဲ။ အခုစာတတ်တွေ ရွေးလိုက်ရင် စကားများနေကြမှာပဲ။ လွတ်လပ်ရေး စခန်း ကို ရောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ညွှန်း။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခွန်းများ

စာပေဗိမာန်

အံ့မောင်

၆၊ ၁၊ ၂၀၀၉။ ရန်ကုန်။

+++++

အာဏာနိုင်ငံရေးကို စက်ဆုပ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်

စာရေးဆရာလုပ်လိုသူ

"အောင်ဆန်းတွင် ကိုယ်ကျိုးဆန္ဒ
 လုံးဝမရှိ၊ လွတ်လပ်ရေးရအောင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း
 ဆောင်ရွက်သည်မှာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်
 မင်းလုပ်လို၍ မဟုတ်၊ ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် မြန်မာ
 တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်စေရန်ဖြစ်၏။
 သူ့အဖို့မူကား လွတ်လပ်ရေးရပြီးလျှင် နိုင်ငံရေးမှ

ထွက်ကာ စာအုပ်များရေးလျက် အေးအေး ဆေးဆေး နေရန်ဖြစ်သည်"

ဗိုလ်ချုပ်အစ်ကို ဦးအောင်ဆန်းရေးသော "အောင်ဆန်းမိသားစု"စာအုပ်
 စာမျက်နှာ ၄၈၉-၄၉၀ တွင် အထက်ပါ အတိုင်း ရေးထားပါသည်။

သတင်းစာ ဆရာကြီး လူထုဦးလှကလည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည်
 လွတ်လပ်ရေးရပြီးလျှင် စာရေးဆရာ လုပ်မည်ဟု ပြောကြောင်းကို ပြန်လည်
 ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

"ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နောက်ပိုင်း ရန်ကုန်မြို့ကို ဗြိတိသျှတပ်များသိမ်းထားပြီး
 နှစ်လလောက် ကြာသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဆရာကြီးဦးရာဇတ်နှင့်
 လူထုဦးလှတို့ကို ရန်ကုန်ဆင်းလာရန်ခေါ်သည်။ xxx အစည်းအဝေးပြီးသောအခါ
 ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဆရာကြီး ဦးရာဇတ်တို့ကို တာဝါလိန်းလမ်းရှိ သူ့ အိမ်သို့
 ဖိတ်၍ ထမင်းကျွေးသည်။ ထမင်းစားရင်း နိုင်ငံရေးနှင့် စာပေအကြောင်းများ

ပြောကြသည်။ ထို စကားဝိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက လွတ်လပ်ရေးရပြီလို့ တိုင်းပြည်မှာ စိတ်ချရရင် သူ စာရေးဆရာလုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာကြီးဦးရာဇတ်ကို ပြောပြပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သူကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ရေးထားတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုပြလို ဖတ်ကြည့်ရပါသေးတယ်။ ရေးစ ပဲရှိပါ သေးတယ်" (လူထုဦးလှ၊ သတင်းစာများ ပြောပြတဲ့ စစ်တွင်းမြန်မာပြည်)

ဗိုလ်ချုပ်၏ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဗိုလ်ထွန်းလှခေါ် တက္ကသိုလ်နေဝင်းကလည်း "လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် ငါတော့ နိုင်ငံရေးကထွက်ပြီး စာတွေရေးမယ်၊ နိုင်ငံရေးတွေ၊ ရာဇဝင်တွေအပြင် အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ သား သမီး စောင့်ရှောက်ပြုပြင်ရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့အယူအဆ သဘောထားတွေကိုပါ စာအုပ်ရေးမှာပဲ" ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်က ၁၉၄၇ ခု ဧပြီလအတွင်း မေမြို့ (ယခု ပြင်ဦးလွင်)တွင် ပြောဖူးသည်ဟု ပြန် လည်ရေးသားခဲ့ပါသည်။ (မြဟန်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏စာပေလက်ရာ၊ စာ၂)

လွတ်လပ်ရေး နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကာလ

ဗိုလ်ချုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ပြိုင်ဖက်မရှိသော လွတ်လပ်ရေး ဝိသုကာကြီး ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်ဘဝက စတင်ခဲ့သော သူ၏နိုင်ငံရေးခရီးသည် တစ်မျိုးသားလုံး၏ရင်ထဲ အသည်းထဲမှ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးဘဝသို့တိုင် ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့ လက် အောက်မှ လုံးဝလွတ်လပ်ရေးရရှိရေးအတွက် နောက်ဆုံးနိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့ရသည့် ၁၉၄၅-၄၇ နှစ်နှစ်တာကာလသည် မြန်မာပြည်နိုင်ငံရေးတွင်

အရေးကြီးဆုံးအချိန်ကာလပိုင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ကံကြမ္မာကို အဓိကဖန်တီးမည့် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်သည် အသက် ၃၀ ကျော် မျှရှိသေးသည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဖြစ်နေသည်။

အာဏာနိုင်ငံရေးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့မဖြစ်ဘူး

ထိုသို့ ရည်ရွက်ချက်ထားရှိခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက ကျောင်းသား သမဂ္ဂ၏ ကြွေးကြော်သံအာဘော် "အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း"၏အယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့ခြင်း၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ဂန္ထလောက၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊ သူရိယမဂ္ဂဇင်းစသည်တို့တွင် စာပေများရေးသားခဲ့ခြင်း၊ ကိုယ်တိုင် ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိပင် အင်္ဂလိပ်လို စတင်ရေးနေပြီဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးမလုပ်တော့လျှင် စာရေး ဆရာလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းမှာ သဘာဝကျသည်။ ထိုထက် ပို၍အရေးကြီးသော အကြောင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်သည် အာဏာနိုင်ငံရေးကို ရှောင်ရှားလိုသောကြောင့်ဖြစ်ပေမည်။ ထိုအကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ် အစ်ကို ဦးအောင်သန်း၏ ရေးသားချက်တွင် တစ်စွန်းတစ်စတွေ့ရှိရသည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ်တစ်ဝိုက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အချိန်မှန်မစားနိုင်၊ အချိန်မှန် မအိပ်နိုင်ဘဲ ကြီး လေးသော တိုင်းပြည်တာဝန်များကို နေ့မအား ညမအား လုပ်ဆောင်နေသည်ကို မကြည့်ရက်၍ ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အတူနေနေသော ဦးအောင်သန်းက ဝေဖန်ပြောဆိုသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်က နိုင်ငံရေး သမားဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ အစားအသောက် ဂရုစိုက်နေလို့မဖြစ်ဘူးဟု ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် ဘာလို့

ဒီလောက်အလုပ်လုပ်နိုင်သလဲသိလား ဟုမေးသည်။ ဆိုစမ်းပါဦးဟု ဦးအောင်သန်းက ပြော သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ (ideal) ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်။ အဲဒီ ideal က လွတ်လပ်ရေးပဲဟုပြောပြီး ခဏဆိုင်းကာ လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် နိုင်ငံရေးကထွက်တော့မယ်၊ မထွက်လို့လည်းမဖြစ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲ ဆိုရင် လွတ်လပ်ရေးရပြီးတော့ (power politics) "အာဏာနိုင်ငံရေး" လာလိမ့်မယ်။ Power politics နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့မဖြစ်ဘူးဟု ဆက်ပြောသည်။ ထို့နောက် အနည်းငယ်စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး အဲဒီအခါကျရင် သူတို့လုပ်ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး ထိုင်ရယ်နေချင်တယ်ဗျာဟု ပြောသည်။

(အောင်ဆန်းမိသားစု၊ စာ ၂၃၂)

ဗိုလ်ချုပ်သည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးချိန် ပါတီတိုက်ပွဲတွေဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီးဖြစ် သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးအောင်သန်းကို ထိုစကားပြောပြီးနောက် ထိုသဘောထား ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လူသိရှင်ကြားထပ်ပြောသည်ကို တွေ့ရသည်။

၁၉၄၇ခု ဖေဖော်ဝါရီ ၂၅ရက်တွင် ကျင်းပသော တောင်သူလယ်သမားညီလာခံတွင်

"သပိတ်ကိစ္စ၊ လယ်သမားကိစ္စ၊ အလုပ်သမားကိစ္စ၊ တိုင်းပြည်ကိစ္စတွေနဲ့ ဟိုပြေးသည်လွှားနဲ့ အင်မတန် ခေါင်းကျိန်းတယ်။ ကျုပ်အဖို့ တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်လုပ်ရတာ ခင်ဗျားတို့က သိပ်ပြီးစည်းစိမ်ရှိတယ် ထင်တယ်။ ကျုပ်အဖို့ ကျားအမြီးဆွဲမိလို့သာ ဆက်လုပ်နေရတယ်။ သို့သော်

လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အထိ ဆက်လုပ်ပြီး လွတ်လပ်ရေး ရပြီးတဲ့နောက် အနားယူရမလား မပြောတတ်သေးဘူး"

(အောင်ဆန်းမိသားစု၊ စာ ၃၁၀)

၁၉၄၇ခု မေလ ၃၀ရက်နေ့တွင် ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်းလမ်းရှိ ဖဆပလဌာနချုပ်၌ ပြုလုပ်သော သတင်းစာဆရာများ အစည်းအဝေးတွင် "လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အချိန်အထိတော့ ကျုပ် နိုင်ငံရေး လုပ်ရဦးမှာပဲ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးလို့ ပါတီတိုက်ပွဲတွေဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်က မပါချင်ဘူး။ ဘေးဖယ်နေမယ်။ သူများ တွေ့လုပ်တာထိုင်ကြည့်ပြီး စာအုပ်ရေးမယ်" ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

(မြဟန်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏စာပေလက်ရာ၊ စာ ၃)

+++++

သစ်ပင်မြင့်လေ လေတိုက်ပိုခံရလေ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ လက်တွေ့နိုင်ငံရေးသက်တမ်းကို တို့ဗမာ အစည်းအရုံး အထွေထွေအတွင်းရေး မှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော ၁၉၃၇ က စ၍ ကျဆုံးသည့် ၁၉၄၇ အထိ ရေတွက်လျှင် ၁၀ နှစ်တာမျှရှိ သည်ကို တွေ့ရမည်။ ထိုမျှ တိုတောင်းလှသော ကာလအတွင်း တိုင်းပြည်အတွက် စွမ်းဆောင်ခဲ့သည် များကား အံ့မခန်းဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ခေတ်ပြိုင်နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များကား သူ့ခေတ် သူ့အခါအလျောက် ဒိတ်ဒိတ်ကြဲများ ချည်းဖြစ်သည်။ ဘကြီးဘဘေက စပြီး ရေတွက်ကြည့်ပါဦး။ ဒေါက်တာဘမော်၊ သခင်ဗစိန်၊ ဂဠုန်ဦးစော၊ သခင်ထွန်းအုပ်၊

သခင်မြ၊ သခင်နု၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်သိန်းဖေ(မြင့်)၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဦးဗဆွေစသည်တို့သည် နိုင်ငံရေး ခံယူချက်အသီးသီးဖြင့် နောက်လိုက် နောက်ပါများဖြင့် ရပ်တည်နေခဲ့ ကြသည်။ ယင်းတို့ကဲ့သို့သော ထိပ်တန်းနိုင်ငံရေးသမားများထဲမှ ချွန်ထွက်လာသော သခင်အောင်ဆန်းသည် ခေါင်းဆောင်မှုနေရာကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သစ်ပင်မြင့်လေ လေတိုက်ပိုခံရလေ ဟူသော စကားအတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုများကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေး လုပ်ငန်းစဉ်များကို ချမှတ်ရာတွင် အမြင်တိုသူများ၏ အမနာပ ပြောဆို ရေးသားမှုများကို ခံခဲ့ရသည်။

အရိုးတောင်း ဦးကျော်သိန်းကိုယ်တွေ့

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မကျဆုံးမီ၊ ငါးရက်မျှအလို ၁၉၄၇ ဇူလိုင် ၁၃ ရက် (တနင်္ဂနွေနေ့)တွင် ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမ လေသာဆောင်မှနေ၍ ပြည်သူလူထုအား နောက်ဆုံးမိန့်ခွန်းပြောရာ၌

“ဒီမီနီယံကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောတဲ့လူတွေ၊ ရေးတဲ့လူတွေဟာ နားလည်လို့ပြောတာ၊ ရေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဗမာပြည်မှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ သတင်းစာဆရာတွေ လုပ်နေပြောနေတာတွေဟာ သူတို့နားမ လည်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ နားမလည်ဘူးလို့ပြောလိုက်တော့ ခံချင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မခံချင် လောက် အောင် မှန်နေတော့ မခံချင်ဖြစ်နေတာပဲ။ အဲဒါကို ကျွန်တော်က ရဲရဲကြီးပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီလို လုပ်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားနဲ့ သတင်းစာဆရာတွေ အများကြီးရှိတယ်” (အောင်ဆန်းမိသားစု၊ စာ ၄၈၄) ဟု ပြောကြားခဲ့ခြင်းမှာ

ထိုစဉ်က ငါတကောကောပြီး ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေသူများအား ချက်ကျ ကျ တုံ့ပြန် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမိန့်ခွန်းကို ပြန်ဖတ်မိသည့်အခါ မန္တလေးမှ အရီးတောင်း ဦးကျော်သိန်း ရှေးဟောင်းနောင်ခြစ်များ ပြန်ပြော ၍ သိခဲ့ရသော သူ၏အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို သတိရမိသည်။

“စစ်ပြီးချိန် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဦးလေး ဝမ်းကွဲ တော် တဲ့ သခင်လေးမောင် က လွတ်လပ်ရေးသတင်းစာဆိုတာ ထုတ်တယ်။ ကျွန်တော်က သတင်း ထောက် ဝင်လုပ်ရတာပေါ့။ ဦးလေးက နိုင်ငံရေး အယူအဆမတူတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို နေ့တိုင်း ဝေဖန် ရှုတ်ချ ရေးတာပေါ့။ တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ဆိုပြီး ခေါင်းပေါ်တင်ထားချိန်မှာ ကျွန် တော့် တို့ သတင်းစာက နေ့တိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကို ရှုတ်ချရေးနေတော့ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ စောင်ရေကျကျလာ လိုက်တာ နောက်တော့ အလကားပေးတာတောင် ဖတ်တဲ့လူမရှိတော့လို့ သတင်းစာကို ရပ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်လည်း တခြားသတင်းစာတွေ ပြောင်းလုပ်ရတော့တယ်”

ဟု အရီးတောင်း ဦးကျော်သိန်းက လူထုကြည်ညိုလေးစားသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအား သွားပုပ်လေ လွင့် ရေးသားလျှင် ရေးသားသော သတင်းစာသာလျှင် ဇာတ်သိမ်းဆိုးခဲ့ရပုံကို သူ့ကိုယ်တွေ့အပေါ် သင်ခန်းစာ ယူ၍ ပြန်လည်ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သူ၏မှန်ကန်သော လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ကဖျက်ယဖျက်လုပ်၍ ရေးသားနေသော သတင်းစာအချို့တို့အား "ဆိတ်ဝှေးစေ"နှင့်နှိုင်းကာ ပြောကြားသော နာမည်ကျော် မိန့်ခွန်းတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ အမှန်အကန်မရေးဘဲ လိုတစ်မျိုး၊ မလိုတစ်မျိုးရေးသော သတင်းစာများ သည် ဆိတ်ဟိုဒင်း လို ဟိုဘက်ကပ်လိုက် သည်ဘက်ကပ်လိုက်ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ အဆိုပါ ဆိတ်ဟိုဒင်း သတင်းစာဆရာများသည် ဆတ်ဆတ်ခါကုန်ကြသည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။

စည်းမစောင့်သော သတင်းစာများ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံရေးသမားရင့်မကြီးမဖြစ်သေးမီ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် ဘဝကပင် စည်းမစောင့်သော သတင်းစာများ၏ လုပ်ရပ်ကို အတွင်းသိ အစင်းသိဖြစ်ခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းရှိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အသက် ၂၃နှစ်အရွယ်မှာပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အက်ဥပဒေပြင်ဆင်ရေး ကော်မတီတွင် ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရသည်။ ထိုကော်မတီ၏ သဘာပတိ မှာ ဟိုက်ကုတ်တရားဝန်ကြီး ဆာမြဘူးဖြစ်သည်။ ၁၉၃၈ ဩဂုတ်လတွင် ထိုကော်မတီသည် အတွင်း ဝန်များရုံးတွင် အစည်းအဝေးထိုင်ပြီးနောက် ပြန်လာကြရာ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ် ကိုအောင်ဆန်းအား ဆာမြဘူးက သူ့ကားနှင့်တင်ခေါ်လာသည်။ သူတို့ကားထဲရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတစ် ယောက်က

“ကုလားဗမာရိုက်ကုန်ပြီ” ဟု ဆီးပြော၏။ ထိုသတင်းကိုကြားသောအခါ ကိုအောင်ဆန်းက “သတင်းစာတွေ တရားခံပဲ”ဟု မှတ်ချက်ရလိုက်၏။

အမှန်ပင် နောက်ပိုင်းအဓိကရုဏ်း အသွင်ပြောင်းပြီး တစ်ပြည်လုံး ပျံ့နှံ့သွားသော ထိုကုလားဗမာရိုက်ပွဲမှာ သတင်းစာတွေက လှုံ့ဆော်ပေးမှုကြောင့် ဖြစ်၏။ ရွှေဇီအမည်ခံသူတစ်ယောက်က မော်လဝီနှင့် ယောဂီဟူသောစာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ရာ ထိုစာအုပ်အကြောင်းကို သတင်းစာအချို့က ဖော် ပြပြီး လှုံ့ဆော်ပေးသဖြင့် ဘာသာရေးကိုအခြေခံသော လူမျိုးရေးအဓိကရုဏ်းဖြစ်ကာ သတ်ဖြတ်မှုများ၊ မီးရှို့မှု ဖျက်ဆီးမှုများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုအောင်ဆန်းသည် ထိုအရွယ်က တည်းက အဓိကနှင့် သာမညကို ခွဲခြားတတ်သူဖြစ်သည်။ ပြဿနာတစ်ခုကို စဉ်းစားလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ပင်ရင်းအကြောင်းတရားကို ဒက်ခနဲ တွေးခေါ်နိုင်သော စွမ်းရည်ရှိကြောင်း ထိုဖြစ်ရပ်က လေးက ဖော်ပြခဲ့သည်။

၂၃နှစ်အရွယ် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုအောင်ဆန်းက ကုလားဗမာအဓိ ကရုဏ်းဖြစ်ပြီဟူသော သတင်းကိုကြားလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် “သတင်းစာတွေ တရားခံပဲ”ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ခြင်းကို ထိုစဉ်က အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော တရားဝန်ကြီး ဆာမြဘူး၏စိတ် တွင် “အာဂ ကောင်လေး ပါလား၊ ပြဿနာ၏အရင်းအမြစ်ကို မြင်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ထင်မြင်မိကြောင်း” ဆာမြဘူးကိုယ်တိုင်က ဗိုလ်ချုပ်အစ်ကို ဦးအောင်သန်းအား ပြောဖူးသည်။ (အောင်ဆန်းမိသားစု၊ စာ ၁၅၁-၁၅၂) ဆာမြဘူးသည် ကိုအောင်ဆန်းမှ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်အောင်ဆန်းမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်း၊

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးအောင်ဆန်းအား အလွန်လေးစားခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကျဆုံးပြီးနောက်လည်း ဗိုလ်ချုပ်မိသားစုထံ မကြာခဏသွားရောက်ကာ ခင်မင်နီးစွာ ဆက်ဆံ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

တစ်မျိုးသားလုံး ဆုံးရှုံးမှုများစွာထဲမှ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အသေမစောခဲ့လျှင် သူ့အားခွဲထားသည့် အတိုင်း လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် နိုင်ငံရေးမှထွက်ကာ စာရေးဆရာလုပ်မည်မှာ သေချာသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ် သည် အပြောနှင့်အလုပ် ညီညွတ်သူဖြစ်ကြောင်း သူ့ဘဝမှတ်တမ်းက သက်သေပြထားပြီးဖြစ်သည်။ ထွက်မယ်၊ ထွက်မယ်ဟု အော်နေပြီး ဆွဲထားမည့်သူဘက်ကို ကိုယ်ကိုယိုင်ပေးနေသည့် ကာတွန်းတစ် ခု လွတ်လပ်ရေးခေတ် သည်ဘက်ပိုင်းတွင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကား ထိုသို့သော လူစားမျိုးမဟုတ် ကြောင်း တိုင်းပြည်က သိပါသည်။ နိုင်ငံရေးကထွက်ပြီးလျှင် သူ့အတွေ့အကြုံများကို စာအုပ်ရေးမည်၊ မြန်မာနိုင်ငံပြန်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် နေ့စဉ်သတင်း စာတစ်စောင်ထုတ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ခဲ့သော ပန်း ကနော် ဦးသန့်ကိုလည်း သတိရမိပါသည်။ သူတို့ အသေစောခြင်းကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ကြီးမား လှစွာသော ဆုံးရှုံးမှုများစွာရှိခဲ့သည့်အနက် စာရေးဆရာကောင်း၊ သတင်းစာဆရာကောင်းနှစ်ယောက် ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းလည်း ပါဝင်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါကြောင်း။

မောင်ဝံသ

စာကိုး၊

၁။ ဦးအောင်သန်း၊ အောင်ဆန်းမိသားစု

၂။ မြဟန်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏စာပေလက်ရာ

၃။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခွန်းများ

၄။ အရီးတောင်း ဦးကျော်သိန်း ပြောပြချက်။

+++++

ပင်လုံနှင့် ဦးအောင်ဆန်း

အယ်ဒီတာမှတ်ချက်

အောက်ပါဆောင်းပါးမှာ ဦးဖေခင်(မဟာသရေစည်သူ) နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည် ပထမဆင့်ရေးသားသော “ကိုယ် တွေ့ ပင်လုံ” စာအုပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အပါးတော်မြဲ အတွင်းဝန်ဟောင်း ဗိုလ်ထွန်းလှ (တက္ကသိုလ် နေဝင်း)၏ အမှာစာကို ပြန်လည်ကူးယူ ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကိုယ်တွေ့ပင်လုံ”ဆိုသော ဆရာဦးဖေခင်၏ဆောင်းပါးများမှာ ပင်လုံစာချုပ်ဖြစ်ပေါ်လာရန် တောင်တန်းဒေသတွင် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးပမ်းခဲ့ရပုံများ ဖြစ်သည်။ ထိုရှည်လျားသော ဆောင်းပါးများကို ဗိုလ် ထွန်းလှ (ဆရာတက္ကသိုလ်နေဝင်း) မှ တက်နိုင်သမျှ လိုရင်းကို အကျဉ်းချုပ်

ရေးသားထားသော အမှာစာ ဖြစ်သည့်အတွက် ယခု “စာရေးဆရာကိုအောင်ဆန်း” စာအုပ်တွင် ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အပါးတော်မြဲ အတွင်းဝန်ဟောင်း ဗိုလ်ထွန်းလှ (တက္ကသိုလ်နေဝင်း) ၏ အမှာ

ကျွန်တော်သည် ၂၈-၁-၁၉၈၉ နေ့မှစ၍ ၁၀-၂-၁၉၈၉ နေ့ထုတ် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် (မြန်မာနှင့် အင်္ဂလိပ်)သတင်းစာများတွင် အငြိမ်းစားသံအမတ်ကြီး ဦးဖေခင်(နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ပထမဆင့်) ရေးခဲ့သော ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ “ရွှေတိဂုံညီလာခံ-ပင်လုံစာချုပ်၏မျိုးစေ့” အခန်းဆက်ဆောင်းပါးရှည်ကြီးကို အထူးစိတ်ပါဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ယင်းဆောင်းပါးရှည်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားမိသည်မှာ လည်း အကြောင်းရှိပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၆ ရက် နေ့က ဗြိတိန်ဘုရင်ခံ ဆာဟူးဘတ်ရန့်စ်ထံမှ ရယူပြီးနောက် ထိုအချိန်မှစ၍ ပင်လုံစာချုပ် လက်မှတ်ရေး ထိုးသည့် ၁၂-၂-၁၉၄၇ နေ့အထိ တောက်လျှောက် တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို အထူး ကြိုးပမ်းတည်ဆောက်ခဲ့ပုံ၊ တောင်တန်းဒေသပြည်နယ်များသို့ ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံ ခရီးထွက်ခဲ့ပြီး တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုများအား စည်းရုံးခဲ့ပုံများသည် ကျွန်တော့်အဖို့ မနေ့တစ်နေ့က ကြည့်လိုက်ရသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ခုကဲ့သို့ ပြန်လည်အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသလို ခံစားရပါသည်။

မြန်မာ့လွတ်လပ် ရေးအတွက် ဗြိတိသျှအစိုးရထံ အရေးဆိုရန် လန်ဒန်သို့မသွားမီ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ အတွင်းက ဗိုလ်ချုပ်သည်

ရှမ်းပြည်အနှံ့အပြားသို့ စည်းရုံးရေးထွက်ခဲ့စဉ်က ဗိုလ်ချုပ် ၏ “စတေရှင်ဝက်ဂွန်း”
မော် တော်ကားကို ဆောင်းပါးရှင် ဦးဖေခင်ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက် ခရီးသွားရင်း
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံး ညီညွတ်ရေးကိစ္စများ ဆွေးနွေးခဲ့ကြပုံများကိုလည်း
ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပြန်လည်မြင်ယောင် မိသဖြင့် ဦးဖေခင်၏ဆောင်းပါးမှာ
ကျွန်တော့်အဖို့ အထူးစိတ်ဝင်စား ဖွယ် ကောင်းနေပါတော့သည်။

ဦးဖေခင်၏ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်တွင်ပါသည့်အတိုင်း ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊
ပင်လုံညီညွတ်ရေးစာချုပ်၏မူလမျိုးစေ့ မှာ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလက
ကျင်းပခဲ့သော ဖဆပလ ပြည်လုံးကျွတ်ညီလာခံ (ရွှေတိဂုံအလယ် ပစ္စ ယံ
ညီလာခံကြီး) ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ ညီလာခံကြီးသည်
မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းတွင် အဓိက အကျဆုံး၊ အထင်ရှားဆုံး
သမိုင်းမှတ်တိုင်ကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းညီလာခံကြီးတွင် အဆိုတင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသော အဆိုများအနက်
အဆိုအမှတ် ၇ မှာ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး ရသည့်အခါ ရှမ်းပြည်အပါအဝင်
တောင်တန်းဒေသအားလုံးကို မြန်မာပြည်မနှင့် တစ်စု တစ်စည်းတည်း
ပေါင်းစည်းရေးအဆိုပင်ဖြစ်၍ ထိုအဆို တင်သွင်းခဲ့သူမှာ ဤစာအုပ်ရေးသားသူ
သံအ မတ်ကြီး ဦးဖေခင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် ဦးဖေခင်နှင့်ပတ်သက်၍ လူသိနည်းသော အချက်အချို့ကို
ဖော်ပြမှသာ ပိုမိုပြည့်စုံမည် ဟု ယူဆ မိပါသည်။

ညီလာခံတွင် တောင်တန်းဒေသနှင့် မြန်မာပြည်မ
ပူးပေါင်းရေးအဆိုတင်ခဲ့သူဖြစ်၍ ဦးဖေခင်သည် ရှမ်း အမျိုးသားတစ်ဦးဟု

ထင်သူက ထင်ကြပါသည်။ အမှန်မှာ သူသည် ပျော်ဘွယ်ဇာတိဖြစ်ပြီး ရှမ်းပြည် တွင် ကြီးပြင်း ခဲ့သူ မြန်မာ-မွတ်ဆလင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေတိဂုံညီလာခံသို့ တက်ရောက်လာခြင်း မှာလည်း ထိုစဉ်က ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် အလံတော်အောက်ရှိ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်သော မြန်မာ-မွတ် ဆလင်ကွန်ဂရက် (ထိုစဉ်အခေါ် ဗမက)၏ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးအဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဖေခင်သည် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းရာ၌ ရှမ်းပြည်အပါအဝင် တောင်တန်းဒေသမှ လူမျိုးစုအား လုံး၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှုသည် မရှိမဖြစ် အထူးအရေးကြီးသော လိုအပ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း ၏ ခံယူချက်ကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သူဖြစ်သည့်အလျောက် သူ၏နလုံးသားအတွင်း၌ ပြည် ထောင်စု စိတ်ဓါတ် အပြည့်အဝကိန်းအောင်းနေကြောင်းကို သူ၏လက်တွေ့ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ချက်များ က ထင်ရှားစေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်နေ့ထုတ် ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်၌ ရွှေတိဂုံညီလာခံအကြောင်း သတင်း ဖော်ပြရာတွင်

“၎င်းအဆိုကို မြန်မာ-မွတ်ဆလင်အဖွဲ့ကြီး ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဦးဖေခင်က တင်သွင်း၍ မန္တလေးသခင်ဗဟိန်း မြစ်ကြီးနား သခင်ကိုအေး၊ ဗန်းမော် ကိုထွန်းလှ တို့က ထောက်ခံလေသည်”

ယင်း ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်သတင်းစာမှာပင်

“အစည်းအဝေး အကျိုးဆောင် သခင်ဗတင်က ညီလာခံသို့ လူမြင်သူမြင်မတက်ဝံ့၍ တိတ်တဆိတ် လာ ရောက်သူ ရှမ်းအမျိုးသားကိုယ်စားလှယ် နှစ်ဦးတို့က မိမိတို့နယ်တွင် ဖြစ်ပုံပျက်ပုံများနှင့်တကွ ညီလာခံ ကြီးကို ထောက်ခံကြောင်း စာတစ်စောင် ရေးသားပေးပို့သည်ကို ဖတ်ပြလေသည်။” ဟုလည်း ဖော်ပြ ထားပါသည်။

ဤသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။ ထိုအချိန် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီက ဗြိတိသျှဘုရင်ခံ ဆာဒေါ် မန်စမစ်လက်ထက် ဗြိတိသျှအလိုတော်ရိ “ဆာပေါ်ထွန်း”အစိုးရခေတ်ဖြစ်ပြီး ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့က တိုင်းရင်းသား ပြည်သူများအား သွေးခွဲအုပ်ချုပ်သည့်စနစ် တည့်တုံရေးအတွက် အစွမ်းကုန် ဖိနှိပ်ချုပ် ချယ်ခြင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းများ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြုလုပ်နေသဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်မှ ကိုယ်စား လှယ်များ ရွှေတိဂုံညီလာခံသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မတက်ရောက်နိုင်ကြပါ။ ထိုသို့ လူသိမခံဘဲ တိတ်တဆိတ် ရန်ကုန်သို့လာခဲ့သူနှစ်ဦးမှာ နောက်ပိုင်း ပင်လုံစာချုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးတွင် အထူးအရေး ပါခဲ့သော တောင်ကြီးမြို့မှ ဦးထွန်းမြင့်နှင့် ဦးတင်အေး(နိုင်ငံတော် ကောင်စီဝင်ဟောင်း) တို့ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၂ ရက်နေ့တွင် သမိုင်းဝင် ပင်လုံစာချုပ်ကြီး လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ် ၂၂ ဦးအနက် ဦးတင်အေးသည်လည်း ရှမ်းပြည်နယ်မှ လူထုကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့ ပါသည်။

အလျဉ်းသင့်၍ ဦးတင်အေး၊ ဦးထွန်းမြင့်နှင့်

ဦးဖေခင်တို့၏ကြိုးပမ်းမှုတစ်ရပ်အကြောင်းကိုလည်း တင်ပြ လို ပါသည်။

ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးအရေးဆိုရန် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင် သော ကျွန်တော် တို့ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၆ ရက်နေ့က လန်ဒန် သို့ သွားခဲ့ကြပါသည်။ ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာအက်တလီ ဦးဆောင်သော ဗြိတိသျှကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နှင့် ဆွေးနွေးကြရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တောင်တန်းဒေသပြည်နယ်များနှင့် မြန်မာပြည်မတို့ ပူး ပေါင်းလျက် ပြည်ထောင်စုပုံသဏ္ဍာန်အဖြစ် လုံးဝလွတ်လပ်ရေးပေးရန် တိကျပြတ်သားစွာပင် တောင်း ဆိုခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ဖက်ဆွေးနွေးကြစဉ် အနှောင့်အယှက်တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာပုံကား ရှမ်းပြည် နယ်မှ စော်ဘွားနှစ်ဦးအမည်ဖြင့် “အောင်ဆန်းသည် ရှမ်းပြည်ကို ကိုယ်စားမပြု၊ ပြည်မမှ မြန်မာခေါင်း ဆောင်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်”ဟူသော ကြေးနန်းစာတစ်စောင် ဗြိတိသျှအစိုးရထံသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် သခင်မြ၊ ဦးကျော်ငြိမ်းစသော မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့များသည် အထူးစိုး ရိမ်မကင်းဖြစ်ခဲ့ကြရပါသည်။

သို့သော် နောက်နှစ်ရက်မျှအကြာတွင် နောက်ထပ် ကြေးနန်းစာတစ်စောင်ရောက်လာရာ ယင်းကြေး နန်း ၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရှမ်းပြည်နယ်အပါအဝင် တောင်တန်းဒေသအားလုံးကို ကိုယ်စားပြု သော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တောင်တန်းဒေသမှ

တိုင်းရင်းသားပြည်သူများအတွက် အရေးဆို ရန် အကြွင်းမဲ့ ထောက်ခံကြောင်း တောင်ကြီးမြို့၌ကျင်းပသည့် လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးက တစ်ခဲနက် ထောက်ခံ ဆုံးဖြတ် ကြောင်း တိကျပြတ်သားစွာ ဖော်ပြပါရှိပါသည်။

အဆိုပါ ကြေးနန်းစာကြောင့်လည်း ဆွေးနွေးပွဲပြေလည် ချောမောကာ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး အာမခံ ချက် ပေးသည့် အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ် ၂၇-၁-၁၉၄၇ နေ့တွင် အောင်မြင်စွာချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အဆိုပါတောင်ကြီး အစည်းအဝေးပွဲကြီး ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်စေရန် စွမ်းစွမ်းတမ်းတမ်းပမ်းဆောင်ရွက် နေသူများ အနက် ဦးဖေခင်၊ ဦးတင်အေးနှင့် ဦးထွန်းမြင့်တို့သည် အဓိကအခန်းမှပါဝင်ကြိုးပမ်းခဲ့သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်နေ့ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သောအခါ တောင် ကြီး လူထုအစည်းအဝေးပွဲမှ ပို့လိုက်သော ကြေးနန်းကြောင့် “အောင်ဆန်း-အက်တလီ”စာချုပ် အောင် မြင် ချောမောခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်က ဦးဖေခင်အား ပြောပြခဲ့ပါသေးသည်။

“လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်”ဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည့် “ပင်လုံစာချုပ်”ကို ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် အောင်မြင်စွာ လက်မှတ်ရေးထိုးနိုင်ခဲ့ကြောင်းကိုကား အားလုံးသိ ရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုစာချုပ်ချုပ်ဆိုရေးသည် လွယ်လင့်တကူ ပြေလည်ချောမောခဲ့သည်မဟုတ် ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့အထိ ကိုယ်စားလှယ်အားလုံး လက်မှတ်ရေးထိုးရန် မသေချာ ဘဲ လိပ်ခဲ တည်းလည်းဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို ကျွန်တော် စာပေဟောပြောပွဲများ၌လည်းကောင်း၊ ပြည်ထောင် စုနေ့ ဆောင်းပါးများ

ရေးသားရာ၌လည်းကောင်း ဟောပြောရေးသားလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်း ကို ဦးဖေခင် ၏စာအုပ်တွင် အသေးစိတ်ဖော်ပြထားပါသည်။

ဦးဖေခင်ရေးသားသည့်အတိုင်း ပင်လုံမြို့သို့ရောက်ပြီးခါမှ အခြေအနေမသေချာဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်ပျက်လာရာမှ ရန်ကုန်ပြန်တော့မည်ဆိုကာ ကျွန်တော့်အား လေယာဉ်ပျံမှာယူခိုင်းပါ သည်။ သို့သော် ဦးဖေခင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်ပြီး လေယာဉ် မမှာသေးဘဲ တစ်ဖက်က လူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်ကြီး များအား ကြိုးစားစည်းရုံးရင်း၊ တစ်ဖက်ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်အား ရန်ကုန်မပြန်ရန် ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုခဲ့မှုကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်ပြေပြီးမပြန်ဘဲ ပင်လုံမှာဆက်နေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်ချုပ်စိတ်ပြေအောင် ဖျောင်းဖျပြောဆိုခြင်းမပြုနိုင်ပါက ယနေ့ သမိုင်းဝင် ပင်လုံစာချုပ်သည် အကောင်အထည်ပေါ်လာစရာ အကြောင်းမရှိရုံမက မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း သည်လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်သွားကာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့ အကြိုက်ဖြစ်သွားမည်မှာ သေချာသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် သံအမတ်ကြီး(အငြိမ်းစား) ဦးဖေခင်သည် ရွှေတိဂုံအလယ် ပစ္စယံညီလာခံကြီးမှသည် ၁၂-၂-၁၉၄၇ နေ့ ပင်လုံစာချုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးချုပ်ဆိုပြီးသည်အထိ သူကိုယ်တိုင် တောက်လျှောက် ပါဝင်ခဲ့သော တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု တည်ဆောက်ရေးကြိုးပမ်းမှုများအကြောင်းကို ကွက် ကွက် ကွင်းကွင်း အသေးစိတ်ရေးသားဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ရာ နောက်လာလတ္တံ့သော ခေတ်အဆက်

ဆက်မှ သမိုင်းသုတေသီများ၊ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းကို
လေ့လာလိုသူများအတွက် ကိုးကားဖို့ ငြိမ်းစရာ အထောက်အထားခိုင်လုံသော
ရည်ညွှန်းစာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်နိုင်သည်သာမက အများပြည်သူ၊
ရဟန်းရှင်လူ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားများကအစ ဗဟုသုတအဖြစ်
လေ့လာမှတ်သား သင့်သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လာမည်မှာ
မလွဲကောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

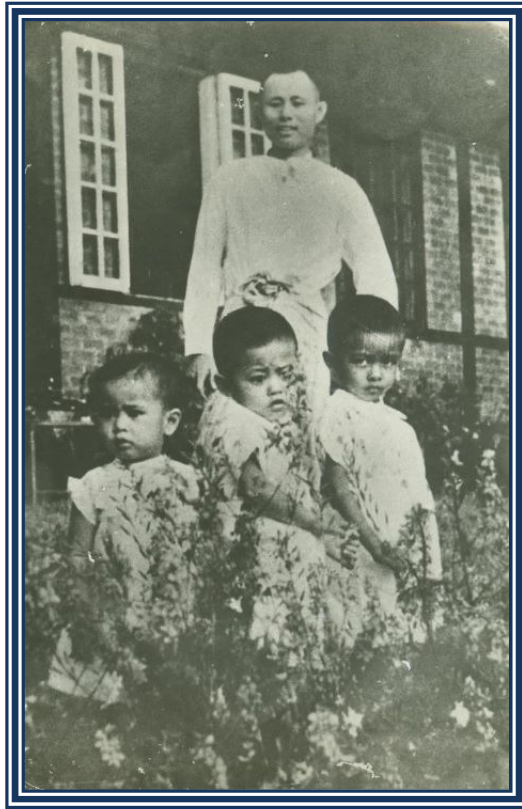
အခန်းဆက်ဆောင်းပါးများကို သတင်းစာတွင် ဖတ်ရစဉ်ကပင်
ကျွန်တော်သည် ထိုဆောင်းပါးများကို စုပေါင်း၍ စာအုပ်အဖြစ်
ထုတ်နိုင်လျှင်ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိခဲ့ရာ ဦးဖေခင်က သူ၏ဆောင်းပါး
များကို စာအုပ်ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်နေ၍ အမှာစာရေးသားပေးရန်
လာရောက်မေတ္တာရပ်ခံသောအခါ ကျွန် တော်လည်း ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာဖြင့်
ဤအမှာစာကို ရေးသားလိုက်ရပါသတည်း။

ဗိုလ်ထွန်းလှ(တက္ကသိုလ်နေဝင်း)

နိုင်ငံဂုဏ်ရည် (ပထမဆင့်)

+++++

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဂီတအနုပညာ

တက္ကသိုလ်နေဝင်း ကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အပါးတော်မြဲများအနက် ဂျပန်တော်လှန်ရေးအပြီးမှစ၍ ဖဆပလဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေစဉ် ကျဆုံးသည်အထိ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အမြဲမကွာလိုက်ပါခဲ့သော အပါးတော်မြဲ ဗိုလ်ထွန်းလှ ပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ဗိုလ်ချုပ်အပေါ်တွင် တွေ့မြင် ဝေဖန်ပုံကလေးများကို ရှုမဝတွင် ရေးသားခဲ့ရာ တစ်ဖန်ပြည်လည်၍ ဖော်ပြလိုက်ပါကြောင်း။

ထုတ်ဝေသူ

ကျွန်ုပ်သိသော ဗိုလ်ချုပ်

"ရွှေသားရုပ်သွင် ခင်မင်စရာငယ် မျက်နှာငယ် ဝါဝါဝင်း ရွှေလမင်းကြီးပုံနယ် ပတ္တမြားအသွေးနဲ့တူညီပါ တယ် အပါးက မြင်ရသူလည်း အသည်းစွဲတယ်"

ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသား မယ်ဘွဲ့သီချင်းဖြင့် မြာကြူနေခြင်း နေခြင်းမဟုတ်၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဗမာပြည်အစိုးရဝန်ကြီး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် စစ်ဝန်ကြီးလောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင် ကမ္ဘာ့သီချင်း ကို သံနေသံထားဖြင့် ဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၄၂ခု၊ ဇပြီလ ၅ရက်နေ့ည ဖြစ် လေသည်။ ဗမာပြည်၏ကံကြမ္မာရှေ့ကို ဘယ်လိုဖန်တီးလာဦးမည်ကို မသိရ သေးဘဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့တစ် တွေ စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ဗိုလ်တွေကို ကြည့်နေရသောအချိန်၊ အထက် ဗမာပြည် က အင်္ဂလိပ်ဆုတ် မပြေးသေးသော အခါသမယတွင် ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှ မိတ္ထီလာကိုလှမောင် (ယခု ယိုးဒယား ပြည်သွား သံအမတ်) က အရေးတကြီး မိန်းမယူလိုက်သဖြင့် ဘီအိုင်အေခေတ် ပထမဆုံး ပွဲဦးထွက် မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနား (ဒုတိယမင်္ဂလာဆောင်ကား သခင်ချစ်တို့စုံတွဲဖြစ်သည်) ကို ရွှေတောင်ကြား အမှတ် ၅၆ တွင် ဆရာကြီးကိုယ်တောင်မှိုင်း က ကြီးမှူးလျက် ကျင်းပနေကြလေသည်။

မင်္ဂလာပွဲသို့လာသော ပရိသတ်မှာ လူ ၃၀ ကျော်မျှရှိသော်လည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံး သခင်ခေါင်း ဆောင်များ၊ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂခေါင်းဆောင်များ၊ ဘီအိုင်အေစစ်ဗိုလ်များဖြင့် အတော်ကလေးမြိုင်ဆိုင် လျက် ရှိရာ၊

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်၏ စစ်သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်(ဗိုလ်တေဇ) သခင်အောင်ဆန်း သည် လည်း သတို့သား နှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးအဖြစ် ရောက်နေလေသည်။ ထိုညက ပရိသတ် မှာ အတော်ပျော်ကြဟန်ရှိလေသည်။

သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ကိုလှမောင်(ဗိုလ်ဇေယျ)၏ ဇာတ်မင်းသား ဟန် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နှင့် နိုင်ငံရေး တရားဟောသံ၊ ဒဂုန်တာရာ က စန္ဒရားတီး၊ ကျွန်ုပ်က တယောထိုး လျက် ဗိုလ်ဇေယျ၏သံနေသံထားဖြင့် သီချင်း ဆိုသံ တို့ကို ကြားရပြီးနောက် "ဟေ ဘိုးတာရာ ကဉ္စနသီ ချင်းဆိုစမ်းပါ"ဟု ထောင့်တစ်ထောင့်က အော်သံ ကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ချက်ခြင်းပင် ခြောက် ပေါက်သံပြောင်း၍စမ်းကာ ကဉ္စနသီချင်း ကို စ အတီးတွင် "ရွှေသားရုပ်သွင်ချီ" ပြည်လှဖေ၏ကဉ္စနသီချင်း ကို ခြောက်ပေါက်လည်း မဟုတ်၊ ခုနှစ်သံ လဲ မဟုတ်၊ ဘယ်လိုမှ တူရိယာမဆန်သော အသံသြကြီးဖြင့် ဆိုသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လား လား ဘီအိုင်အေဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗိုလ်တေဇ ခေါ် သခင်အောင်ဆန်း က အားရပါးရသီဆိုနေသည်ကို တွေ့ရလေ တော့သည်။

ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝ၌လည်းကောင်း၊ သခင်ဘဝ၌လည်းကောင်း၊ ဂီတတူရိယာအနုပညာ ၌ လုံးဝ ဝါသနာ မပါခဲ့သော ကိုအောင်ဆန်းသည်၊ တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေ က သူ၏(သပိတ်မှောက်ကျောင်း သားဝတ္ထု) တွင် အနုပညာသမားတွေကို ဆော်ထည့်ထားသည်ကို သဘောကျခဲ့သော ကိုအောင်ဆန်း သည် သူ၏ သူငယ်ချင်း ကိုလှမောင် ဖျာပုံသူ အပျိုချော မသန်းရင်နှင့် ချစ်ပွဲဝင်တော့မည့်ညတွင် အလို လို အားကျ သလို ဝမ်းနည်း သလိုလိုဖြစ်ရက စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးကာ၊ သူ့ဝါသနာမဟုတ်သော သီချင်း ကို

စိတ်ပါလက်ပါ ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပရိသတ်အားလုံးမှာလည်း အလွန်သဘောကျသွားကာ လက်ခုပ် လက်ဝါး တီး သြဘာပေးကြလေသည်။

သို့သော် တူရိယာမဆန်သော ဗိုလ်တေဇ၏ အသံကို ဝိုင်းကူသော သဘောဖြင့်၊ ကိုထွန်းအုံ(ယခု မြူနီစပါမင်းကြီး)၊ နယူးဘားမားကိုတင်မောင် (ယခု အမေရိ ကန်ပြည် မြန်မာသံရုံးအတွင်းဝန်)၊ ဗိုလ်ဇေယျ၊ သခင်ချစ် တို့ လူစုကပါ သီချင်းကို သံပြိုင်လိုက်၍ ဆိုပေး ကြလေသည်။ ဗိုလ်တေဇ ကဉ္စနသီချင်း ဆိုသည့်အတွက် သဘောအကျဆုံးလူကား ကျွန်ုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂတုန်းက ကျွန်ုပ်တို့ လူစုက တူရိယာပြိုင်ပွဲ သမဂ္ဂမှ ကြီးမှူးပြုလုပ်သည်ကိုပင် သူ သိပ် သဘောမကျခဲ့။ လွန်ခဲ့သော တစ်နေ့ က (ဇပြီ ၃ ရက်ညပင်) သခင်မြအိမ်၌ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ တီးမှုတ် သီဆိုနေစဉ် (တာရာ ရေး- "အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း"တွင်ပါသည့် အဖြစ်အပျက်) ကျွန်ုပ်တို့ ဆူ ဆူညံညနှင့် လူများများ ကြားတွင် တီးကောင်းသည် (ဇွတ်ချစ်မယ်) သီချင်းကို ဆိုသည်ကို ဗိုလ်တေဇက "ကိုယ့်လူတွေကလည်း အချစ် သီချင်း၊ မယ်ဘွဲ့မောင်ဘွဲ့တွေ လုံးလုံးတီးဖို့ မကောင်းဘူး၊ စစ်ချီစစ်တက် သီချင်းလိုဟာမျိုးပဲ တီးဖို့ ကောင်းတယ်"ဟု ပြောခဲ့သေး၏။

ဟော အခုတော့ ၎င်းဗိုလ်တေဇကိုယ်တိုင် ပြည်လှဖေဆိုသော ကဉ္စနမယ်ဘွဲ့သီချင်းကို ကြုံနေလေပြီ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဘယ်လောက်ပင် ကြမ်းတမ်းသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်စေကာမူ၊ ဗိုလ်တေဇ သည် သာမည လူတစ်ယောက် (ဝါ) ကိုအောင်ဆန်း မဟုတ်ပါလော၊ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ပုထုဇဉ်သားတို့၏ ပင်ကိုယ် စိတ်ဓါတ် (Instinct)သည် တိုင်းပြည်နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်း

အစီအစဉ်တို့နှင့် အလွန်အလုပ်များ လျက် ရှိသောသူ၏ ဦးနှောက်ကို လွှမ်းမိုးပြီး တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဘဝနေရသည်ကို ပျင်းရိငြီးငွေ့ ကာ ယုယမည့် ချစ်သူရှာတေးသွား(ကဏ္ဍ)ကို သူပစ်၍ ဟစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုညကပင် သူ၏ နောက်သလို ပြောင်သလိုနှင့် "ဘိုးလှမောင် တစ်ယောက် မကောင်းဘူးဆရာကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် တို့ လုပ်ငန်း မပြီးခင် မိန်းမယူတယ်"ဟု သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းအား တိုင်တန်းသေးသည်။ အဓိပ္ပါယ် ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂထွက် နိုင်ငံရေးသမားတစ်စုသည် လူငယ်ဘဝ အိမ်ထောင် ပြုကြရမည်။ သို့ သော် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲကြီး ဆုံးခန်းတိုင်မရောက်သေး၊ အိမ်ထောင် မပြုသင့်သေးဟု သူယူဆ သည်။ အမှန်ကတော့ သူလည်း မိန်းမလိုချင်လှပြီ၊ အချိန်အခါ မသင့် သေးသော ကြောင့်သာ ထို့ကြောင့် အောင့်နေရသည်။ ကိုလှမောင် မိန်းမယူတာကို သူအပြစ်မတင် မိန်းမစော ယူတာကိုဘဲသူဆိုလေသည်။

၎င်းနောက် သခင်ချစ်၊ ဗိုလ်ဇေယျ၊ သခင်လူအေးတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတို့သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။ ကိုသိန်းအောင် (ကွယ်လွန်သူ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်) ဗိုလ် လက်ျာ တို့သည်လည်း စွဲလှဆဲဖြစ်နေလေသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ဗမာပြည်မှ လုံးလုံးလျားလျား ဆုတ် ခွာ သွားခဲ့လေပြီ၊ အထက်မြန်မာပြည်စစ်များနှာ၌ မကြခဏ ဘီအိုင်အေနှင့် ဂျပန်တို့သည် ဘုကျကာ အချင်း များသည့် ကိစ္စတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

အထူးသဖြင့် အညာမှာ ဗိုလ်ဇေယျကို ဂျပန်ကင်ပေ တိုင်က ဖမ်းသည့်ကိစ္စက တပ်မတော်သား ရဲဘော် များ ၏ စိတ်ကို အထူးထိခိုက်စေခဲ့လေသည်။ ယင်း သို့လျှင် ဗမာပြည်၏နောင်ရေးနှင့် "ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ကို ဒို့သွေးခဲနဲ့ တည်ဆောက်အံ့"ဟု ကြွေးကြော် ကာ လက်နက်စွဲကိုင်လာခဲ့သော ဘီအိုင်အေ တပ်ကြီး၏ ကံကြမ္မာတို့ ဘယ်လို ဖြစ်အုံးမည်မသိသေးသော အလွန်စိတ်ညစ်ဖွယ်ကောင်းနေသည့်အချိန်၊ အနောက်တောင် မုတ်သုန်လေ စတင်တိုက်ခတ်လျက် အေးချမ်းသည့် မိုးပေါက်တွေ တဖြောက်ဖြောက် ရွာစ ပြုသော မိုးဦးကျအချိန်သမယတွင် ရန်ကုန်မြို့ အလံပြဘုရားလမ်း၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွင် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသဖြင့် အနားယူနေရ သော လူငယ်တစ်ဦးသည် အကြောင်း တစ်စုံ တစ်ရာ ကြောင့် ဦးနှောက်ရှုပ်နေလေသည်။ ထိုသူကား ဗိုလ် တေဇခေါ် သခင်အောင်ဆန်းပင်တည်း။ သူ၏ ဦးနှောက်တွင် ရှုပ်နေသော ပြဿနာကား မကြာသေးမီက ကိုလှမောင်မင်္ဂလာဆောင်စဉ် သူ့ခေါင်းထဲတွင် စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အိမ်ထောင်ပြုရေးပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ကိုလှမောင်ကစပြီး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လူငယ် နိုင်ငံရေးသမားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် မိန်းမယူသွားကြကတည်းက သူ၏စိတ်ထဲတွင် အတော်အားကျနေမိလေပြီ။ "ငါတို့တတွေ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး အောင်ပန်း အဆုံးသတ်ဆွတ်လှမ်းပြီးမှသာ အိမ်ထောင်ပြု အခြေစိုက်ရမည်" ဟူသော သူ၏ ယူဆချက် အစွဲ သည် မှန်ပါ၏လော၊ သဘာဝကျပါ၏လောဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲ၍မရအောင် ဇေဝေဝါ ဖြစ်နေလေသည်။

ဗမာပြည်၏ နိုင်ငံရေးနှင့်တကွ သူမျိုးစေ့ကြဲကာ ပျိုးထောင်ခဲ့ရသော ဘီအိုင် အေ တပ်မတော်ကြီး ၏ နောင်နေရေး တို့ အတွက် စဉ်းစားရင်း၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နွမ်းနယ်လျက်ရှိသော သခင်အောင်ဆန်းသည် သူ၏ နွမ်းနယ်မှု ကို သက်သာရာရစေမည့် အပြုအစုယုယမှုကို တောင့်တမိလာ လေပြီ။ ထိုအချိန်၌ သူ့အခန်းသို့ နေ့စဉ်လာ၍ ကိစ္စကြီးငယ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ ယုယပြုစုသောလုံးကြီး ပေါက်လှ သူ့နာပြုဆရာမလေး တစ်ဦးကို သူ သတိပြုမိ လေသည်။ ယုယစွာပြုစုစဉ် ဆရာမကလေးက ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးကြီး များဖြင့် သူ့အားစိုက်ကြည့်သည့်အခါ အလွန်နှစ်သိမ့်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု သခင်အောင်ဆန်း ၏ စိတ်ဝယ် ထင်မြင်မိလေသည်။

အခုလို နှစ်သိမ့်ဖွယ် အပြုအမူယုယမှုသည် မကြာခင် ဆေးရုံးက ဆင်းသည့်အခါ ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ ရာသက်ပန် ဖြစ်နေလျှင် အင်မတန် ကောင်းမှာပဲ ဟူ၍လည်း တွေးစပြုရင်း "အိမ်ထောင်ပြု သင့်သော အချိန်ကာလ" ပြဿနာကြီးကို သူ အကြီးအကျယ် ဖြေရှင်းနေရာလေသတည်း။ ၎င်း ဆရာမကလေး အမည် မှာ မခင်ကြည်ဟု ခေါ်လေသည်။

"ဗိုလ်တေဇ နဲ့ ဖူးစာဖက်က မခင်ကြည်မှာ အပျိုစင်ကညာ" ရက်များမကြာမီ ဗိုလ်တေဇခေါ် ဗိုလ်အောင်ဆန်း နှင့် ပြည်သူ့ဆေးရုံမှ ဆရာမမခင်ကြည်တို့ လျှပ်တစ်ပြက်လျင်မြန်စွာ လက်ထပ်သည့် အရေးကိစ္စ ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ၎င်းဆေးရုံခန်းမကြီးမှာပင် ကျင်းပသည့် မင်္ဂလာဆောင်ဧည့်ခံပွဲတွင် (ရွှေပြည်အေး) ရေးစပ်သော မင်္ဂလာစုံတွဲသီချင်းကို ကျွန်ုပ်တို့က

ဝိုင်းဆိုနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းသည် သူ
အတော်စဉ်းစားယူရသော ပြဿနာ၏အဖြေမှန်ကို ရသွားလေသည်။

"ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက် မိန်းမရသွားပြီ။ သူတို့ချစ်ခင်ယုယသောဇနီးသည်
နောင်လာမည့်သားသမီးများ) အပေါ် သူ၏သံယောဇဉ်တို့သည် တပ်မတော်
ရဲဘော်တွေအပေါ်ရှိသည့် သံယောဇဉ်ထက် ကြီးမားပေလိမ့်မည်။
အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကြောင့် သူ၏နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်း အဓိဋ္ဌာန်ပျက်သွားတော့မှာပဲ"
စသည်ဖြင့် တွေးတော ပူပန်ကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ယူကြုံးမရဖြစ်ရှာသူများကား
ဘီအိုင်အေမှ ဘီဒီအေပြောင်းကာ စ တပ်မတော်သား ရဲဘော်များဖြစ်လေသည်။
သူတို့စိတ်ဝယ်အတိုင်းမသိ ချစ်ခင်ကြည်ညိုမြတ်နိုးသော ဖခင်ကြီး
နောက်မိန်းမယူမည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော မိတဆိုးသားသမီးများပမာ
ဝမ်းနည်းကြလေ သည်။

တပ်မတော်က ရဲဘော်ကလေးတွေကသာ မဟုတ်၊ တပ်မတော်
အရာရှိကြီးများ အချို့နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားတချို့ကပါ
ထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်မိန်းမအယူစောသည်ကို အကြောင်း ကြောင်း တွေ့ကြောင့်
သဘောမကျခဲ့ချေ။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲမှမှန်သည်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် ဘယ်
သူ ဘာပြောပြော တဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်သော ဗိုလ်ချုပ်အား မည်သူမှမပြောသာ၊
မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကိုသာ ဖြစ်သလို ဝိုင်းဝန်းကူညီကာ စီမံပေးကြ
ရလေတော့သည်။ သခင်အောင်ဆန်း အိမ်ထောင်ပြုသည်ကို လုံးဝ
မကန့်ကွက်ခဲ့သူ တစ်ဦးကား တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်မှူး

သဘာဝလိင်ပြဿနာအကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည်သူ ကိုကြီးနပင် ဖြစ်သတည်း။

"အဲဒီတုန်းက မိန်းမယူဖို့အရေးကို ဗိုလ်ချုပ် အကြာကြီး စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လိုရသလား"

ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ၊ အစိုးရအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ၁၉၄၆ခု ဒီဇင်ဘာလ က ရှမ်းပြည်သွားရင်း မိတ္ထီလာမှ တောင်ကြီးသွား ကားလမ်းခရီးတွင် ချစ်ဇနီးဒေါ်ခင်ကြည် ပါ ခေါ်လာသည့် အခေါက်၊ ကျွန်ုပ် ဗိုလ်ချုပ်အား မေးခွန်းထုတ်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

"ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ... ငါက ကျောင်းနေတုန်းကတော့ ကိုယ်ယူမဲ့စံပြမိန်းမလောင်းကို အကြီးအကျယ် စိတ်ကူး ယဉ်ပြီး တွေးခဲ့သားပေါ့၊ ကျန်းမာရမယ်... သဘောထားကြီးရမယ်... ရုပ်ရည်အသင့်အတင့် ချောမော ရမယ်... မျိုးရိုးဇာတိကောင်းရမယ်... ငိုမိဘဆွေမျိုးများနဲ့ သင့်တော်ရမယ်..."

ဘာညာနဲ့... စုံ လို့ပေါ့လ... ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်ကတော့ ခေါင်းကလည်းရှုပ်ရှုပ်နဲ့ တစ်ခြား လူပျိုတွေလို ဟိုတယ်တွေ ဘာတွေတက်လည်း မပျော်ချင်တာကြောင့်။ (ဟယ်... တတ်နိုင်ပါဘူး၊ နောင်ခါကျမှ ကွဲခါမှကွဲရ ခုတော့ မိန်းမယူမှပဲ)ဆိုပြီး ဇွတ်ယူလိုက်တာပါကွာ၊ လူချင်းကြိုက်ပုံကလည်း မင်းတို့ကောင်တွေလို သံသရာ ရှည်ကြီး လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တိုတိုတုတ်တုတ် လိုရင်းသဘောရောက်တဲ့ (Very business like) နည်း ဘဲကွ" ဟု သူ့လက်ဝဲဘက်ရှိ ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်အား ပြုံးကြည့်ရင်း မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောပြလေ သည်။

တစ်ဖန်ဆက်လက်၍ "ဒါထက် နေစမ်းပါဦးကွ၊ အဲဒီတုန်းက ငါပြုန်းကနဲ မိန်းမယူပစ်လိုက်တော့ တပ်ထဲ က ရဲဘော် တွေ စိတ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်ကြသလဲ"ဟု ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့စိတ်ထဲတွင် သချင်သလောက် မေး ခွင့်မရ ခဲ့ သော မေးခွန်းကို မေးလိုက်လေသည်။

"ဟာ... ဘာဖြစ်ရမလဲ ငါတို့ဗိုလ်ချုပ်တော့သွားပြီ၊ မိန်းမ ရတယ်ဆိုရင်ပဲ တို့ရဲဘော်တွေသိပ်ပြီး ဂရုစိုက် တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့တပ်မတော်ကြီးလည်း ဘယ်လိုဖြစ်မလဲမသိဘူး။ အဲသလို ရဲဘော်တိုင်းလိုလို တွေးပြီး ဝမ်းနည်းကြတာပေါ့၊ တချို့ရဲဘော်ဆိုရင် မျက်ရည်တောင်ကျတာပေါ့ ဗိုလ်ချုပ်"ဟု ကျွန်ုပ်၏ ဘေးမှ (ထိုစဉ်က ဗိုလ်ရန်နိုင်၏တပ်ရင်း-၂)မှ ဗိုလ်မင်းလွင်က ဖြေလိုက်ရာ-

"ဟေ... ဟုတ်လား"ဟုသာဆိုပြီး ဗိုလ်ချုပ်သည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စတေရှင်ဝက်ဂွန်း မော်တော်ကား ပြုတ်တင်းမှ လမ်းဘေးရှိ တောင်ကမ်းပါးယံကြီးများဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေလေသည်။

ရဲဘော်အားလုံး (ဝါ) ဗမာလူငယ်အပေါင်းတို့သည် သူ့ကို မည်မျှချစ်ခင်ကြည်ညို၍ အားကိုးကြသည်ကို သူ ကောင်း ကောင်းကြီး သိပေသည်။

အမှန်ကတော့ ရဲဘော်တွေက သူ့ကို ကြည်ညိုအားကိုးကြသလောက် သူကလည်း ရဲဘော်တွေအပေါ် သံယောဇဉ် အတော်ကြီးလေသည်။ သားသမီးများများရှိသော ဖခင်ကဲ့သို့ သူ့တပည့်တပန်း ရဲဘော်တွေ ၏ နေထိုင် စားသောက်ရေး၊ ရဲဘော်တွေ၏နောင်ရေးကိစ္စများကို သူ့စိတ်ထဲဝယ် တွေးတောပူပန်နေခဲ့ရာ လေ တော့သည်။

တော်လှန်ရေးတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်တို့၏ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ်မှာ ကျွန်ုပ်အမှုထမ်းလျက်ရှိသော တိုင်းအမှတ် ၇ နယ်ပယ်ဖြစ်သော သရက်ခရိုင်၊ ဧရာဝတီမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်နေခဲ့ရာ ၁၉၄၅ ခု၊ မေလဆန်းတွင် အာလံမြို့၌ စခန်းချထားသော အမှတ် ၂၆၈-ဗြိတိသျှတပ်မဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးမှ တစ်ဆင့် ၁၄ နံပါတ် စစ်သေနာပတိဂျင်နရယ်ဆလင်းမိက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား တွေ့ဆုံလိုကြောင်းသိရသ ဖြင့် ဗိုလ်မှူးအောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်တို့စခန်း သရက်ချောင်းရွာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လျှို့ဝှက်စွာနေရာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းကြားတွင် ဂျပန် ၄၀၀၀ ကျော်ခန့် အစဉ်မပြတ် ဆုတ်ခွာလျက်ရှိခြင်းကြောင့် တပ်မ တော် တပ်စုများနှင့် ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲများလည်း မကြာခင်ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကို ၎င်း ဂျပန်စစ်တပ်ထုကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ အတော်ပင်ပန်းကျပ်တည်းစွာ ကြံဖန်ပြီးဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်လည်း ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မင်းခေါင်နှင့်အတူ သရက်မှအာလံသို့ကူးကာ အာလံရှိ ဗြိတိသျှတပ် မင်းကြီးနှင့်တွေ့ဆုံပြီးနောက် လေယာဉ်ပျံနှင့်တစ်ဆင့် စစ်ဗဟိုဌာနချုပ်ရှိရာ မိတ္ထီလာသို့ထွက်ခွာသွား လေသည်။

နောက်ထပ် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အတော်ကြာအောင် မတွေ့ရတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့တပ်တွေမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း စုရုံး မိကာ ဆုတ်ပြေးနေသော ဂျပန်ကို နောက်ပိုင်းမှ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်လျက် တိုက်ခိုက်လာခဲ့ ရာ ဇွန်လဆန်း သောအခါ ဗြိတိသျှတပ်မဟာ အမှတ် ၂၂ နှင့်အတူ တွဲဖက်တိုက်ခိုက်ရန် တိုင်းအမှတ် ၇ စစ်ဌာနချုပ် မှ နတ္ထလင်းမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

နောက် မကြာမီ ဗြိတိသျှစစ်တပ်နှင့် ဗမာ့တပ်မတော် ဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ တပ်အသီးသီးကို ရှင်း လင်း ပြောပြရန် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဗိုလ်မှူးလှအောင်နှင့်အတူ ပြည်မှတစ်ဆင့် နတ္ထလင်းသို့ ရောက်လာပြန် လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ရောက်သောနေ့ နံနက်တွင်ပင် ဗိုလ်မှူးမြင့်သည် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက်ရှာ လေသည်။

၎င်းနေ့ည နတ္ထလင်းမြို့ ကျွန်ုပ်တို့စစ်စခန်းချရာ ချစ်တီးတိုက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ရဲဘော်တစ်ခု စကား ထိုင် ပြောနေကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည် အခြားနိုင်ငံရေးကိစ္စ၊ တပ်မတော်၏နောင်ရေးကိစ္စအကြောင်းတွေ ပြောပြပြီး နောက်။

“နောက်တစ်ခုက ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းတွေက သေသေချာချာ ပြီးမြောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်လူထဲ က မိန်းမယူမယ်

ကြံတွဲလူတွေလည်း တစ်နှစ်လောက်တော့ အောင့်ထားဦး”ဟု ခပ်တည်တည် မှုတ်
လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူပျိုရဲဘော်တစ်ခုက ပြုံးမိကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဗိုလ်ချုပ်”

ကျွန်ုပ် က မရဲတရဲ တွန့်လိုက်မိသည်။

“နိုင်ငံရေးလုပ်နေတဲ့အခါ အိမ်ထောင်ပြုတော့ သားမယား
သံယောဇဉ်တွေက အတော်ရှိသားကွ၊ ရခါစတော့ ထုံးစံအတိုင်း မိုးမမြင် လေမမြင်
ပျော်သလောက် နောင်တဖြည်းဖြည်းကြာလာပြီး၊ သားသမီးတွေ ရလာတဲ့ အခါ
တာဝန်ကိစ္စတွေလည်း တဖြည်းဖြည်းများလာတတ်တယ်။ ငါဆိုရင်တောင်
လူပျိုဘဝတုန်း က ဖြစ်သလိုနေခဲ့ပေမဲ့ သားသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်နဲ့ ဆိုရင်ပဲ၊
အနည်းဆုံး တွေးပူရတဲ့ သံယောဇဉ်ကလေးရှိ လာတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ
အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုတော့ လူပျိုဘဝလို တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက် တိုက် သံယောဇဉ်
ကင်းကင်း နဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ မကောင်းလို့ပါပဲကွာ”

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဗိုလ်ချုပ်ပါးစပ်က စီကာပတ်ကုံးထွက်လာတဲ့ စကားတွေ
ဘယ်လောက်များ သဘာဝကျပြီး ဘယ်လောက် လူဆန်သော စကားများပေနည်း။

၁၉၄၅ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ။

ဗိုလ်ချုပ်သည် မဟာမိတ်သေနာပတိချုပ် မောင့်ဘက်တန်က
ပေးအပ်သော စစ်ဗိုလ်တပ်မင်းကြီးရာထူး ကို လက်မခံ ဘဲ၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က
ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်ဦးကို ပွဲကိုင်လျက်ရှိလေ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဦးအောင်လျက်- ပြည်သူ့ရဲဘော်
တပ်မတော်ကြီးကို တပင်တပန်းတည် ဆောက် နေကြဆဲဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သော
နံနက် ကျွန်ုပ် ဗိုလ်ချုပ်အိမ်သို့ရောက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့အိမ်လာနေပါလားကွ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် အခု မိန်းမရနေပြီ”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ငါလခွေး မင်းဟာက မြန်လှချေလား၊ ဘယ်တုန်းက
ရလိုက်တာလဲ၊ ဒို့တောင်မသိဘူး၊ ဘယ်မှာ လက်ထပ်သလဲ”

“လက်ထပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခိုးပြေးတာ”

စင်စစ် ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းမယူသည့်အတွက် ဗိုလ်ချုပ်က
ကြိမ်းမှာကြောက်နေလေသည်။ လွန်ခဲ့သော ၆ လ ကပင် နတ္ထလင်းမှာတုန်းက
ဗိုလ်ချုပ်သည် လူပျိုရဲဘော်တွေ မိန်းမယူကြသေးဖို့ ပြောခဲ့၏။

“မင်းအသက် ဘယ်လောက် ရှိပလဲ”

“နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်”

“ဟာ ဒါဖြင့် အောရိုက်ပဲ၊ အမှန်ကတော့ စောစောအိမ်ထောင်ပြုတဲ့
(Early Marriage)စနစ်ဟာ ကိုယ့် မှာ အလုပ် အကိုင် အတည်တကျနဲ့
ဝင်ငွေမရှိသေးလို့ ဘိုင်ကျတာကလွဲရင် အဘက်ဘက်က ကောင်း တာချည်းပဲ။
ဒို့မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာသာ ဝှက်ကျနေတာ တောအရပ်ဒေသတွေမှာဆိုရင်
ရှေးစနစ်အတိုင်း စောစော စီးစီး အိမ်ထောင်ပြုကြတာချည်းပဲ။ အဲဒါသိပ်ပြီး

ကျန်းမာသန့်ရှင်းပြီး အစစအရာရာ ကောင်းတဲ့ နည်းပဲကွ၊ မြို့ကလူတွေမှာသာ အင်္ဂလိပ်ပညာသင်လို့ အချိန်ကုန်ရတဲ့ထဲ အလုပ်အကိုင်နေရာကျဖို့ စောင့်ရ၊ ဟိုငွေရ သည်ငဲ့ရနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်သထက်ကုန်ပြီး လူလည်းဟိုင်းဆွေးပြီး မဟုတ်တာ ဖြစ်ချင် တဲ့ လူလည်း ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါလည်း သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေပဲ ဇွတ်မိန်းမယူ လိုက်တာ ပဲ ဟား ဟား” ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် အိမ်ထောင်ပြုတရားဟောနေလေသည်။

“နောက်ပြီး ငါတစ်ခုမကြိုက်တာရှိသေးတယ်၊ ဗမာ့ထုံးစံဆိုပြီး မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနား အကြီးအ ကျယ် လုပ်ပြီး ငွေတွေ နင်းကန်ဖြန်းတာဟာ အပိုပဲ၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှရိုးရိုးနဲ့ ကျဉ်းကျဉ်း မလုပ်ချင်ကြဘူး၊ ပိုက်ဆံဖြန်းပြီး လက်ထပ်မှ ဟုတ်တယ်ထင်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတော့ ခိုးယူတာ အအေးဆုံး ပဲလို့ထင်တယ်။ ဘာမှ သိပ်မကုန်ဘဲနဲ့ လိုရင်းရောက်တာဘဲ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ဒါလောက် ခေတ်မမီသေးတော့ ခက်တာပါပဲ၊ အခု ကျွန်တော် မိန်းကလေးအိမ်ကို လူကြီးများနဲ့ ပြန်အပ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်”

“ဟ ဒီပြန်အပ်တာလဲ ငါတော့ ပိုတယ်လို့ထင်တာဘဲ၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားနှစ်ဦးသဘောတူကြရင် လူသိ နတ်ကြား လင်မယား အဖြစ်နေလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့ကွ”ဟု ဗိုလ်ချုပ် တအားမှုတ်နေသည်ကို သူ့ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည် က ပြုံးရင်းနားထောင်နေသည်။

၎င်းတစ်ကြိမ် သာ မဟုတ်၊ သူ ရေတိမ်နစ် မကျဆုံးမိကလေးတွင် ကာကွယ်ရေးအတွင်းဝန် ဦးဘတင့်၏ မင်္ဂလာဆောင် သို့ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်သွားကြရာ၊ တကယ့် ရန်ကုန်မြို့ မျက်နှာကြီး မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ် သည့် အတိုင်း အပိုဆာဒါးတွေက အလွန်ရှုပ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဂုဏ်ပြိုင်ကာ အရမ်းဝတ် စား ဆင်ယင်လာကြသော မင်းပရိသတ်အပေါင်းကို သူအလွန် မျက်စိနောက်ဟန်ရှိလေသည်။ လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲ မှအပြန် ကားထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံပေါင်း ၃-ယောက်ပါလာရာ၊ တစ် လမ်းလုံး မျက်မှောင်ကုတ်၍ စကားမပြောဘဲလာခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်သည် တာဝါလိန်းထဲသို့ မော်တော် ကား ချိုးဝင်ကာ နီးသောအခါ

“ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ၊ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့နေရာမှ ခိုးယူတာ အကောင်းဆုံးပါပဲကွာ”ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ဇနီးဖြစ် သူအား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ဤကား အိမ်ထောင်ပြုရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်၏အယူအဆ သဘောတရား (Philosophy)ပင် တည်း။

အော် ဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်ချုပ် သူ့ကို အတိုင်းမသိ ကြည့်ညှိအားကိုးသော ပမာလူထုကြီးက ကောင်းကောင်း မသိ သလောက်၊ တကယ့်သဘာဝကျသော အတွေးအခေါ် ယူဆချက်များနှင့် “လူနှင့်အလွန်တူသော ဗိုလ်ချုပ်”

“လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် ငါတော့ နိုင်ငံရေးကထွက်ပြီး စာတွေရေးမယ်၊ နိုင်ငံရေးရာ ရာဇဝင်အပြင်၊ အိမ် ထောင်ပြုရေး၊ သားသမီးစောင့်ရှောက်ပြုပြင်ရေး၊ အချစ်ပြဿနာ၊ (sex)လိင်ပြဿနာနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ့ အယူအဆ သဘောထားတွေကိုပါ စာအုပ်ရေးဦးမှာပဲ”ဟု ၁၉၄၇ ခု၊ ဧပြီလက မေမြို့မှာ

ခေတ္တအနား ယူနေရင်း ပြောခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်သည် အထက်ပါသူ၏ရည်ရွယ်ချက်လေးတွေမှ မပြည့်သေးမီ ရေတိမ် နှစ်ခွဲရရှာ လေပြီတကား။

ဗမာလွတ်လပ်ရေးဗိသုကာ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် ဗမာနိုင်ငံလုံးက နှမြောတသကြသ လောက်။ သူ့ကို လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကောင်းကောင်းကြီးသိခဲ့သော ဒေါ်ခင်ကြည်၊ အောင်ဆန်းဦး၊ အောင်ဆန်းလင်း၊ မမစုကလေးတို့၏စိတ်ဝယ် မည်မျှ ယူကျုံးမရဖြစ်ရှာလေမည်နည်း။

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

၁၉၄၆ခု စက်တင်ဘာလ၊ ၂၉ရက်နေ့ဖြစ်လေသည်။ မိုးရာသီတစ်ချိန်လုံး အုံ့မှိုင်းရီဝေနေခဲ့သော ရန်ကုန်မြို့၏ ကောင်းကင်သည် မိုးရိပ်တိမ်လိပ်များ ကင်းစင်လျက် ကြည်လင်တောက်ပ၍နေလေသည်။ ဗဟန်းလမ်း အတိုင်း တိရစ္ဆာန်ရုံဘေးမှ အလံပြဘုရားလမ်းဘက်သို့ တအားပြေးနေသော ဂျစ်ကားတစ် စင်း၏ နောက်ပိုင်း တွင် ကာကီစိမ်းရောင် စစ်ဝတ်ယူနီဖောင်း ဖိုသီဖတ်သီဝတ်လျက်၊ ခေါင်းတုံးဆံ ထောက်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်းနှင့် လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမတစ် ယောက် တို့ကို မြင်ရလေသည်။

လူငယ်တစ်ဦးက ဂျစ်ကားကိုမောင်းလျက်ရှိလေသည်။ တခြားလူတော့ မဟုတ် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ၊ ပြည့်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ယမန် နေ့ကပင် ဘုရင်ခံ၏အမှုဆောင် ဝန်ကြီးအဖြစ်ရောက်သွားလျက် ပူပူနွေးနွေး ကာကွယ်ရေးနှင့် နိုင်ငံခြား ရေးဝန်ကြီး

ဦးအောင်ဆန်းအဖြစ် သူ၏ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်အတူ မြို့ထဲဘက်သို့ ထွက်လာခြင်းဖြစ် လေသည်။ ဂျစ်ကားမောင်းသည့် ရဲဘော်ကား စာရေးသူပင်ဖြစ်သတည်း။ တစ်လမ်းလုံး စကားတစ်ခွန်း မှ မပြောဘဲ ငေး၍သာလာခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်ကား အလံပြဘုရားလမ်း (အော်တိုလမ်း) တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်အားလှမ်း၍ အင်္ဂလိပ် လို ပြောလိုက်လေသည်။

(I am not happy in Office) “အစိုးရထဲဝင်ပြီး ရာထူးယူရတာ ငါတော့မပျော်ပါဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်ချုပ်”

ဒေါ်ခင်ကြည်က ဘာမျှမပြော။ ကျွန်ုပ်က လှမ်း၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ ငါတို့ နိုင်ငံရေးလုပ်လာတာ ပြုန်းကန် ဒီလိုအစိုးရအဖွဲ့ထဲရောက်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါ မှ စိတ်မကူးခဲ့ဘူး။ ခုတော့ မပျော်လင့်ဘဲ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ရာထူးယူလိုက်ရတော့ ငါ့စိတ်ထဲ ဘာ ကြောင့်မှန်း မသိရ၊ ပျော်ကိုမပျော်ပါဘူးကွာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ မောင်းမြဲ မောင်းနေလေသည်။ အမှန်တော့ သူ ဘာ ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မပျော်သလဲဟူသော မေးခွန်း၏အဖြေကို ကျွန်ုပ် သိသည်။ ကျွန်ုပ်သာမဟုတ် တစ် လမ်းလုံး ငေးလာရင်း အတွေးနယ်ကျွံနေဟန်ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်နှင့် သူ၏ဘေးမှ

ထိုင်လျက်ရှိသော ဒေါ်ခင်ကြည် သည်လည်း ၎င်းအဖြေကို သူ့စိတ်တွင်းမှ လှိုက်လှဲစွာသိကြသည်။

ထုတ်ဖော်မပြောကြ၍သာ၊ ၁၉၄၆ခု စက်တင်ဘာလ ၂၂ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ကို အမှတ် ၂၅ တာဝါလိန်းရှိ အိမ်သူ အိမ်သားတွေ စိတ်ထဲမှာ ထာဝစဉ် သတိရနေပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား ထိုနေ့တွင် ဗမာတစ်နိုင်ငံလုံး တွင် အလုပ်သမားအရေး၊ သပိတ်အရေးတို့ကြောင့် ဆာပေါ်ထွန်း အစိုးရ ပြုတ်ကျ ပြီးနောက် အကင်းပါး သော ဘုရင်ခံ သစ်ဆာဟူးဗတ်ရန်(စ်)က ဖဆပလခေါင်းဆောင်များနှင့် အပူတပြင်း စေ့စပ် ဆွေးနွေး လျက် ဗမာပြည်၏ရှေးရေးကံကြမ္မာ သတင်းကို လူတိုင်းက စိတ်ဇောကြီးစွာ နားစွင့်နေခိုက်၊ အလုပ်အ များဆုံး ခေါင်းအရှုပ်ဆုံးလူဖြစ်သော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ၏ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင် ကြည်တွင် စတုတ္ထမြောက် ရင်နှစ်သည်းချာ သမီးရတနာ လေး တစ်ဦး မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်လေသော ကြောင့်တည်း။

ဖဆပလ အလုပ်အမှုဆောင် အစည်းအဝေးများကား၊ ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ်အိမ်မှာချည်း လုပ်လေ့ရှိသည်။ ဗမာလူထုကြီး ၏ကိုယ်စားလှယ်အစစ်ဖြစ်သော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ဦးနှောက်ကား၊ အလုပ် အမှုဆောင် အဖွဲ့ပင်ဖြစ်ရာ၊ ဗမာလူထုနှင့် ဗမာပြည်၏ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးနိုင်သည့် ဖဆပလအလုပ်အမှု ဆောင် အစည်းအဝေးများသည် (အထူးသဖြင့် ထိုကဲ့သို့ လူထုအုံကြွမှုဖြစ်နေစဉ်တွင်) မည်မျှအရေးကြီး ကြောင်းကို စာဖတ်သူများ တွေးကြည့်နိုင်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နံနက် ၉ နာရီကစသော အစည်းအ ဝေး

တစ်ခုတွင် (နေ့လည်စာကို အစည်းအဝေးအခန်း၌ပင် ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပန်းကန်နှင့်ပင်ပြီးရသည်) ည ၉ နာရီ၊ ၁၀ နာရီထိုးမှပင် ပြီးတတ်လေသည်။

“တံခါးအမြဲဖွင့်ထားသော” ဆာဒေါ်မန်စမစ်၏ လော ကွက်ကို အခါခါ ငြင်းပယ်ခဲ့သော ဖဆပလအဖွဲ့ကြီး အစိုးရ အဖွဲ့ ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ကရမည့်အရေး သည် အလွန်ပင်အရေးကြီးရကား ဘုရင်ခံနှင့် စေ့စပ်ချက် များကို အထူးသတိကြီးစွာ သုံးသပ်ဝေဖန်ရ သည်မှာ ဖဆပလအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များအဖို့ အတော်ခေါင်းရှုပ်စရာဖြစ်နေသည်။ ဤသို့လျှင် ခေါင်းရှုပ် သောလူများ၏ သဘာပတိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် ၎င်းတော်သလင်းလဆုတ် ၁၂ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့က သူ့တွင် သမီးရတနာတစ်ဦးတိုးပြန်ပြီဟူသော မင်္ဂလာ သတင်းကောင်းကို ကြားရသောအခါ မည်မျှ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရှာလေမည်နည်း။

သူ၏ ကလေးအကြီးဆုံး နှစ်ယောက်မှာ ယောက်ျားက လေးချည်း ဖြစ်နေလျက် တတိယကလေးမှာ မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ပြေးလွှား ကစားဆော့တတ်သည့် အရွယ်ဖြစ်သော သားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း တစ်ခါ တစ်ခါ မျက်စိနောက်သော ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ၏ သမီးကလေးပေါ် အချစ်တွေ ပိုမိလေသည်။ ယခုတစ်ဖန် သမီးရတနာတစ်ဦးထွန်းကားပြန်ပြီ။ များမ ကြာမီ သူရုံးကပင်ပန်းပြီး ပြန်လာတိုင်း လှေခါးထိပ် မော်တော်ကားဆိုက်ရာသို့ “ဖေဖေပြန်လာပြီ”ဟုဆို ကာ ဘဝင်အေးစရာ အပြုံးကလေးဖြင့် ဆီးကြို တတ်သော သမီးကလေးနှင့်အတူ၊ အဖော်ရမည့် သမီး ထွေးကလေးကို

စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရင်း ဗိုလ်ချုပ် (ဝါ) အောင်ဆန်းဦး တို့ အဖေ၊ ဦးအောင်ဆန်း ၏ စိတ် တွင် နှစ်သိမ့်ကြည်နူးသွားလေသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာက သူ၏မျှော်လင့်ချက်အဆောက်အအုံကို တစ်ဟုန်တည်း မုန်တိုင်းဆင်း၍ ချေမှုန်း ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။ စက်တင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့ (ဗိုလ်ချုပ်တို့ဝန်ကြီးအဖြစ် ကျမ်းကျိန်သော နေ့) တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏သမီးထွေးကလေးသည် သူ့ဖခင်၏ဂုဏ်ရှိန်သမာဏ်ကို လူ့ပြည်တွင် ၅ ရက်မျှခံစား ကာ အနိစ္စ ရောက်သွားရှာတော့သတည်း။ ထိုသတင်းကို ကြားကြားခြင်း ဗိုလ်ချုပ် တစ်ချက်မျှငိုင်းသွား ကာ-

“အင်း အိမ်ထောင်ကျတဲ့ ၅ နှစ်ရာသီ အတွင်း ကလေးလေးယောက်ရလို့ များလှတယ်ဆိုပြီး စိတ်တော့ညစ်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရပြီးမှတော့ ကလေးကိုမသေစေချင်တော့ သိပ်နုမြောတာပဲဗျာ”ဟု ညည်းရှာ လေသည်။

နိုင်ငံရေးကိစ္စ အဝဝတွေကြောင့် အလွန်အလုပ်များလျက်ရှိသော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ နှလုံးထဲမှ ဖခင်တို့၏ချစ်ခြင်း မေတ္တာအဟုန်လည်း ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်လာလေသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ကပဲ သမီးရတနာရခဲ့သည့် ကြာသပတေးနေ့ကျသောအခါ အစိုးရအဖွဲ့ထဲသို့ဝင်ပြီး ဝန်ကြီးအဖြစ် ကျမ်းကျိန်ခဲ့သည်။ ၎င်းကြာသပတေးနေ့မှာပင် ချစ်သမီးကလေး ဆုံးရပြန်သည့် ကံကြမ္မာက သူ့အားပြောင် လှောင်ကာ ပျက်ရယ်ပြုပြင်ခြင်း မဟုတ်ပါလော၊ ဘယ်လောက်ဘဲ ဝန်ကြီးရာထူးက စည်းစိမ်ရှိသည်ဆို ဆို ဘယ်လိုပင် မော်တော်ကား၊ ရေဒီယို၊ တယ်လီဖုန်းစသော

အဆောင်အယောင်တွေများများ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာ (သမီးထွေးကလေး)
ဆုံးရှုံးရသည့် ဗိုလ်ချုပ်ချစ်များမှာ အဘယ်မှာလျှင် ပျော်နိုင်ရှာ မည်နည်း။

ထို့ကြောင့်ပင် “အစိုးရအဖွဲ့ထဲ အဘယ်မှာပျော်နိုင်ရှာမည်နည်း”
ထို့ကြောင့်ပင် “အစိုးရအဖွဲ့ ထဲဝင်ပြီး ရာထူး ယူရတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊
ငါတော့ မပျော်ဘူးကွာ”ဟု ပြောသော်လည်း သူမပျော်ရ မည့်
အကြောင်းများအနက် အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းသည် အရေးပါသော
အချစ်တစ်ချက်ဖြစ်ရမည် ဟု ကျွန်ုပ် က တထစ်ချထင်လိုက်မိသည်။ ဖဆပလ
အလုပ်မှုဆောင် အစည်းအဝေးများ၊ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ကော်မတီ
အစည်းအဝေးများကျင်းပစဉ် ဗိုလ်ချုပ်အား အမှတ်မဲ့ ချောင်းကြည့်ဖူးသူတို့သည်
သူ၏ စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆွေးနွေးဖြစ်လာနေသော ပြဿနာအကြောင်းအရာ၌
စိတ်အားထက်သန် စွာ အာရုံစူးစိုက်နေပုံ (Power of Concentration)ကို
သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။ ထိုပြဿနာအ ကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို
အချိန်ကြာမြင့်စွာ စိတ်အာရုံစူးစိုက်နိုင်ခြင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏ထူးခြားသော အရည်
အချင်းတစ်ခုပင်ဖြစ်လေသည်။ သူ၏နေ့စဉ်လုပ်ငန်း အစီအစဉ် စာအုပ်ကလေးကို
အမှတ်မဲ့ကြည့်လိုက် လျှင်။

နံနက် ၈ နာရီ - ဆိုင်ရွန်တိုဗီလာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး
အစည်းအဝေး

- ၁၀ နာရီ - အစိုးရအမှုထမ်း ကိုယ်စားလှယ်များနှင့်တွေ့။
- ၁၁ နာရီ - အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်နှင့် ချိန်းထားသည်။
- ၁၂ နာရီ - ကာကွယ်ရေးဆိုင်ရာ ကော်မတီအစည်းအဝေး။

နေ့ ၂ နာရီခွဲ - တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော် အခြေခံဥပဒေ ဆပ်ကော်မတီအစည်းအဝေး။

ညနေ ၄ နာရီ - ဖဆပလအမှုဆောင် အစည်းအဝေး။ စသည်ဖြင့် တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ၏ လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ဤသို့ပင် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည်။ အစည်းအဝေးတစ်ခုနှင့် တစ်ခုဆက်၍နေသ လောက် ဆိုင်ရာပြဿနာ အကြောင်းအရာတွေမှာ တခြားစီဖြစ်နေသည်ကို တစ်ချိန်လုံးစိတ်အာရုံစူး စိုက်လျက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြဿနာတွေကို အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းသွားနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ချီးမွမ်းအံ့ဩဖွယ်ရာ ပင်တည်း။ “ဗိုလ်ချုပ် အဲသလို အစည်းအဝေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်ပြီး စိတ်အာရုံ (Concentrate) စူးစိုက် နိုင်တာ တော်သကွာ။ ငါတော့ တစ်ခါတစ်လေ အစည်းအဝေးလုပ်နေရင်း စိတ်ကတခြားကို လွင့် သွား တတ်လွန်း အားကြီးလို့ မနည်းကို အားခဲပြီး အစည်းအဝေးထဲ စိတ်ရောက်အောင် ကြိုးစားရတယ်” ဟု အစိုးရအဖွဲ့ ထဲဝင်ခါစ ကိုကြီးနုက ကျွန်ုပ်အား ပြောဖူးလေသည်။ မှန်နေသည်။

ဖြူစင်သိမ်မွေ့သော စိတ်ထားနှင့် အနုပညာသမား ကိုကြီးနုသည် အစိုးရ အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် လုပ်ခြင်း၏တာဝန်ဝတ္တရားများ၊ အစည်းအဝေးများ၊ မသွားမနေရသည့် ဧည့်ခံပွဲထမင်းစားပွဲ ပါတီများ၏ ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိဟန်မတူပေ။ အစည်းအဝေးများ၌ မြင်ရသော ဘုကျကျမျက်နှာထားနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အား အချို့ က အလိုလိုကြောက်ကြ သည်။ အမှန်တော့ ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်နှင့်အခန့်မသင့်လျှင် ဘုမူတ် တတ် သလောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့ သည် လူသာမန်တို့၏စိတ်သဘောများ သူ့တွင်အပြည့်ရှိပေသည်။

သူ၏ချစ်ဇနီးနှင့် သားသမီးများအပေါ် ကြင်နာယုယသည့် စိတ်သည်လည်း အခြားလူများထက်မနည်းပေ။ သူ၏သားသမီးများ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေး၊ ပညာသင်ကြားရေး၊ သူတို့၏ရှေ့ရေးအတွက် ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်ထဲတွင် အစဉ်စဉ်းစား ဆင်ခြင်နေတတ်သည်။ ၁၉၄၅ခုနှစ် စစ်ကြီးပြီးသောအခါသမယတွင် တော်လှန်ရေး မျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်ကြီး၏သေနာပတိ ဂျင်နရယ်အောင်ဆန်းဆိုသူအား နိုင်ငံခြားသတင်းစာဆရာများ၊ သတင်း ထောက်များသည် အထူးစိတ်ဝင်စားလျက်ရှိရာ၊ မကြာခဏ တာဝါလိန်း ဗိုလ်ချုပ်အိမ် သို့ လာရောက် တွေ့ဆုံစကားပြောရင်း မဟာမိတ်စစ်ဘက်အရာရှိကြီးများရပ်ကွက်တွင် ထင်ရှား လှသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို စုံစမ်းအကဲခတ်လေ့ရှိကြ၏။

“ခင်ဗျားရှေ့ကို ဘယ်လိုကြံစည် စိတ်ကူးပါသလဲ၊ စစ်တပ်ကိုပဲ ဆက်လက်ဦးစီမလား၊ သို့မဟုတ် နိုင်ငံရေးကိုပဲ တစ်ရှိန်ထဲ လုပ်သွားမလား”ဟူသော မေးခွန်းကို ခဏခဏ မေးတတ်ကြသည်။

“ကျုပ်တော့ အခုစစ်လည်းပြီးပြီမို့ စစ်တပ်ကို ဆက်လက်ဦးစီးရှေ့ဆောင်မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်ကိုယ် စား အခု ဒုတိယစစ်သေနာပတိ ဗိုလ်လက်ျာ ကပဲ ဦးစီးပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်အဖို့တော့ နိုင်ငံရေးကို ထိထိ ရောက်ရောက် ဝင်လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒါလည်း ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးရတဲ့ အထိပါပဲ။ လွတ်လပ်ရေးရ ပြီးရင် နိုင်ငံရေးကထွက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စာအုပ်ကလေး ဘာလေးရေးမယ် ကြံတာပဲဗျာ၊ ကျုပ် ရဲ့ အိမ်ထောင် (Family) အတွက် ဂရုစိုက်ပြီး စီစဉ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ကလေးတွေ ပြုစု

စောင့်ရှောက်ရေး၊ ပညာသင်ကြားရေးကိစ္စတွေလည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်စီမံချင်တယ်။”

ဗိုလ်ချုပ်၏ အဖြေကား ဤသို့ချည်းသာတည်း။

ဤသို့လျှင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ထိရောက်စွာ ဝင်မလုပ်ရသေးမီကပင် ဗိုလ်ချုပ်သည် နိုင်ငံရေး က ထွက်ချင်သည့်ဆန္ဒကို အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ခဲ့လေသည်။ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌလုပ် ရာက အစိုးရ အဖွဲ့သို့ ဝင်ရသောအခါ၌ကား၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် နိုင်ငံရေးကထွက်မယ်ဟူသော စကားကို ခဏခဏ ပြောလာလေတော့သည်။

အိမ်မှ ဆူညံစွာဆော့ကစားနေရာမှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကစားစရာ လုကြငိုကြနှင့်လုပ်သော သားနှစ်ယောက် အား တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်မရှည်သော ဒေါ်ခင်ကြည်က မိခင်တို့ဘဝ “တယ်ဆိုတဲ့ကောင် လေးတွေပဲ”ဟု ညည်းမိရာ ကုတင်ပေါ်မှာလှဲရင်း စာဖတ်နေသော ကလေးတို့အဖေက

“ငါကလေး တွေ ဆိုးချင်ဆိုးပါစေကွာ၊ အရေးကြီးတာက ကလေးဆိုတာ (Character)စိတ်ဓါတ်ကောင်း ရှိဖို့ရယ် (Love Truth) တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ခြင်း လိုလားတဲ့စိတ်ရှိဖို့ရယ်၊ ဒါပဲ အရေးကြီးတယ်”ဟု သူ့ ကိုယ်နှင့်လည်း နှိုင်းယှဉ် သူ၏စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်မိသော (idea)စံပြယောက်ျားကောင်းကို မျှော် မှန်းရင်း ပြောလိုက် လေသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ သူ၏သားများကို တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သော စိတ်ဓါတ်ကောင်းကောင်းနှင့် တိုင်းပြည်၏ သားကောင်း ရတနာများ ဖြစ်စေချင်သည့် စေတနာတွေ ဗိုလ်ချုပ်တွင် အခြားအခြားသော ဖခင်များနည်း

တူရှိခဲ့လေသည်။ သားနှစ်ယောက်အနက် အကြီး(အောင်ဆန်းဦး)မှာ သေးသေးသွယ်သွယ် အသား အနည်းငယ်ညို၏။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်း၏။ လူကြီးများကဲ့သို့ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စကားကြီးစကား ကျယ်တွေ့လည်း ပြောတတ်၏။ သားအငယ် (အောင်ဆန်းလင်း)မှာမူ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားထွား ကြိုင်းကြိုင်း နှင့် အသားအရေဖြူဖွေးပြီး၊ ရယ်စရာမောစရာ အလွန်လှပတတ်ပြောတတ်၏။ ရဲဘော်တွေ က သူ့ကို တစ်ခါခါ (ကိုလင်း ဘတ်ဖလိုး- ကွဲကြီး) ဟု ချစ်စနိုးခေါ်တတ်၏။ သူ၏ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီး များမှာ မိခင်ထံမှရရှိသော အလှများပင်တည်း။

တစ်ညနေ၌ မိသားတစ်စုစုံညီစွာရှိစဉ် ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ၏ကလေးများကိုကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်ရာမှ သူ့ စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင် ဝေဖန်ချက်များကို ထုတ်ဖော်ပြောလေသည်။

"အကြီးကောင် ငဦးက (Very Serious)အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တည်တာရယ် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာရယ် ကို ထောက်တော့ သူ့အဖေလို လာမယ်ထင်တာပဲ။ အငယ် ငလင်းကြီးကတော့ သူ့ကြည့်ရတာ ရူး ပေါပေါကြီးပဲ။ ပေါ့ပေါ့စားပေါ့ပေါ့နေရင်း ကြီးလာမဲ့အကောင်ကြီးကွ၊ ကြီးလာရင် တေများ တေဦးမလားတောင် မသိဘူး။ ဘာဘဲပြောပြော ငဲ့သမီးကလေးကတော့ အားလုံးထဲမှာ အလိမ္မာဆုံး၊ ချစ်စရာအ ကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမရတဲ့ ငှ နှစ်အတွင်းမှာ ကလေးတစ်နှစ်တစ်ယောက် မှန်မှန်ကြီးရတာ က ခွကျသကွာ ဟဲ့ ဟဲ့"ဟု ရယ်သွမ်းသွေးကာနှင့် ပြောလိုက်ရာ အနီးရှိ ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်က

(ဘုကျပြီး အပြင်လူများကြောက်သည်ဆိုသော) ဗိုလ်ချုပ်အား
မျက်စောင်းထိုးလိုက်လေသတည်း။

အနုပညာနှင့်ဗိုလ်ချုပ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို နာမည်သာကြားဖူးကြသူများသည်
လည်းကောင်း၊ လူကိုယ်တိုင် သိကျွမ်းခဲ့သူ များသည်လည်းကောင်း၊ သူလို
စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် ဒေါသကြီးတတ်သူအဖြစ်၊ လောကကြီးအား တိတိကျ ကျ
မာကျောသော အကောင်အထည်ရုပ်ဝါဒမျက်စိဖြင့် ကြည့်တတ်သူ တစ်ယောက်
အဖြစ်သာ ထင်မြင် ကြ၊ သိကြပေသည်။ သို့ရာတွင် စာပေကဗျာ၊ ဂီတ၊
တူရိယာစသော ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ အယူအဆ
သဘောတရားများကိုသာ သိသူအတော်ရှားပေလိမ့်မည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝက ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့် အဝတ်အစား
ဘယ်ခါမှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်လေ့ မရှိသည့်အပြင်၊ "ဒီအောင် ဆန်းဆိုတဲ့
ငတိဟာနည်းနည်းမှ (ဆိုရှယ်)ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ"ဟူ၍ ကောလိပ်ကျောင်းသူ
နှင့် ကျောင်းသားများ အပြင်းအထန်ပွက်ကြ ဂေါ်ကြသည်ကို "ဆိုရှယ်" ဖြစ်သည်
ဆိုကာ ခေတ်စားနေချိန် က တက္ကသိုလ်ဗဟိုထမင်းစားခန်းမကြီး၌
သူထိုင်စားနေသော စားပွဲခုံသို့ အခြား ကျောင်းသားပင် ဝင်မထိုင် ဘဲ
ရှောင်သွားခြင်းခံရသော ကိုအောင်ဆန်းသည် ကျောင်းသားဘဝကပင်
နိုင်ငံရေးနယ် သို့ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ရောက်နေခဲ့လျက်၊ သူ၏ရှိသမျှအချိန်၌
တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂမျှော်စင် မှနေ၍ မျက်စိတစ်ဆုံး မိုး ကတ်စက်ဝိုင်းတွင်
ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအလင်းရောင်ကို မြင်လိုဇောဖြင့် တစ်ပင် တစ်ပမ်း

မျှော်ကြည့်နေခဲ့ ရှာသည်သာမက ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံး တွင် လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျွန်ခေတ် သမိုင်း တွင် ပထမအကြိမ် ဗမာ့ လက်နက်ကိုင်တပ်မတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့ပြီးနောက် ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေး စစ်ဆင်မှုများ၌သာ အလုပ်များခဲ့ရှာလေသည်။

ထို့နောက် ကမ္ဘာ့စစ်ကြီးအပြီးတွင်ကား ဖဆပလတပ်ဦးကြီးကို တစ်ဖန် ပဲ့ကိုင်ခေါင်းဆောင်ရပြန်ကာ နောက်ဆုံး လူမသမာတို့၏လက်ချက်ဖြင့် အနိစ္စရောက်သွားရသည့်တိုင် အောင် တိုင်းပြည်တာဝန်ကို အချိန်ပြည့် ရွတ်ချွန်စွာ အမှုထမ်းခဲ့ရသူကား သူလိုလူထုခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ဦးသည် လူထုထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက် ကဲ့သို့ ကဗျာနှင့်စာပေအကြောင်း၊ သီချင်းဂီတအကြောင်း ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ် အကြောင်း များကို လေ့လာသုံးသပ်ခြင်း၊ ဆွေးနွေးဝေဖန်ခြင်းများပြုနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသ လောက်၊ ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလျဉ်းဝါသနာပါမည်မဟုတ်ဟု အားလုံးက ထင်မြင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် သည်လောက်လည်း မဟုတ်သေးပါ။

တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင် ဗမာ့တပ်မတော်၏သေနာပတိဟောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ယခင်ဆောင်းပါးများတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း လူသာမန်တို့၏နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စိတ်ထားများ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာကို သုံးသပ်လိုစိတ်များ ချို့တဲ့ကင်းမဲ့ခြင်းမရှိသော “လူ-အောင်ဆန်း”လည်း ဖြစ်ပါ သည်။

၁၉၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ တစ်စုံစီမံအေးလှသော အခါသမယဖြစ်သည်။ မိတ္ထီလာမှ တောင်ကြီးသွား မော် တော်ကား လမ်း ပေါ်တွင် တောင်ကမ်းပါးယံများကို ဝက်ဘာလုည့်သကဲ့သို့ ကွေ့ကောက်လျက်ရှိသော "စတေရှင်ဝက်ဂွန်း" ကားစိမ်းတစ်စီးတွင် ကျက်သရေရှိလှသော ကြယ်ဖြူနှင့် အနီရင့်ရောင် ဖဆပလ အလံတစ်ခု လွှင့်ထားသည်ကို အခြားခရီးသွားမော်တော်ကားများက သတိပြုမိကြလေသည်။ ထိုအချိန် က ဖဆပလ အလံတော်ကို မော်တော်ကား၌ လွှင့်ထူလေ့ရှိသူ တစ်ဦးသာရှိသည်။ ထိုသူကား ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပင်တည်း။

ဒီဇင်ဘာက ၂၃ ရက်နေ့က သံဖြူဇရပ်တွင် ကျင်းပခဲ့သည့် ကျဆုံးခဲ့ရသော စစ်သည်တော်များ အလေး ပြုပွဲ အခမ်းအနား သို့ တက်ရောက်ရင်း တနင်္သာရီတိုင်း ကရင်အမျိုးသားများ နှစ်ပတ်လည်ပွဲကျင်းပရာ ကပ္ပလီရွာ သို့ ပင်ပန်းစွာသွားခဲ့ပြီးနောက် ကရင်နှစ်သစ်ကူးပွဲအမီ ကရင်နီနယ် လှိုင်ကော်မြို့သို့ ခရီး ပြင်းနှင်ရန် အတွက် ရန်ကုန်မြို့မှ မိတ္ထီလာသို့ ဝေဟင်ခရီးဖြင့်လာခဲ့ပြီး မိတ္ထီလာမှတစ်ဆင့် ရှမ်းပြည်သို့ ကား နှင့် တက်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

တနင်္သာရီတိုင်းတွင် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ခရီးကြမ်းများသွားခဲ့ရသော ဗိုလ်ချုပ်မှာ သင်းပြန့်သော ထင်းရှူး ပင်နံ့များ လှိုင်နေသည့် ရှမ်းကုန်းမြင့်ဒေသမှ လေကောင်းလေသန့်များကို ရှုရှိုက်ရသောအခါ တိုင်းပြည် ရေးရာ ကိစ္စများဖြင့် အလုပ်အလွန်များခဲ့သော သူ၏ဦးနှောက်တွင် အနည်းငယ် ကြည်လင်၍လာဟန်ရှိ လေသည်။ သူ၏စိတ်ထဲဝယ် သည်တစ်ခါ ရှမ်းပြည်တက်ရသည်မှာ

ပို၍ပျော်စရာကောင်းလျက် ကား လမ်းဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက် တွင် ရံလျက်ရှိသော တောင်တန်းကြီးများ၊ သစ်ပင်ဝါးပင်များ၏ရှုမျှော်ခင်း များသည် ပို၍သာယာသည်ဟု ထင်မြင်မိလေသည်။ အကြောင်းမူကား အခု တစ်ကြိမ်ခရီးထွက်ရာ၌ သူ၏ နံဘေးတွင်ကပ်လျက် ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်သည် လိုက်ပါလာသောကြောင့်ပေတည်း။

ဥပမာ လမ်းခရီး ၌ နှာစေးချောင်းဆိုးမှစ၍ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ပါခဲ့လျှင် သူနာပြုအတတ်၌ ဝါရင့်ပြီးဖြစ် သော ဆရာမဒေါ်ခင်ကြည်က သူ့အား ပြုစုယုယလိမ့်မည်ဖြစ်သတည်း။

“ဂန္ဓမာတောင်၊ လှိုင်ချောင်းမုတ်နန်းဆီ ဂုမ္ဘာန်တစ်ထောင် စောင့်ကြပ်ကာဆီးသည် နတ်ပန်းလေးနဲ့... နတ်ပန်း ကလေးနဲ့ သဏ္ဍာန်တူသည်... လေယူရာသင်း မွှေးလို့လှိုင်ကြည်... ဘုန်းသမ္ဘာရှင် မျှော်ကိုး ကာ စောင့်ခဲ့ပြီ”

လား... လား... မော်တော်ကားသည် ကလောမြို့သို့ နီးလာလျက် ပတ်ဝန်းကျင် ရှုမျှော်ခင်းမှာလည်း ပိုမိုစိမ်းစို သာယာလေရာ၊ ဗိုလ်ချုပ်မှာ သူ၏လက်ဝဲဘက်ရှိ ချစ်ဇနီး၏ပေါင်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ခါ၊ စည်း ချက်လိုက်ရင်း... အထက်ပါ မသန်းအေး၏မြပန်းခွေသီချင်းကို တူရိယာမဆန်သော သူ၏အသံဩကြီး ဖြင့် သီဆို နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မော်တော်ကားရှေ့ဆုံးတန်းမှစ၍ ဗိုလ်ချုပ်နောက်တည့်တည့်တွင်ထိုင်ကာ ခတ်ကုပ်ကုပ် လိုက်ပါ လာသော သတင်းထောက်ကြီး ဦးပုကလေးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ အဘိုးကြီးက

ပြုံးစိစိနှင့် သူ၏ ကော်ကိုင်း မျက်မှန်ကြီးထဲမှ မျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်၍
ပြလိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည်လို သီချင်းဆိုသည်ကို ဘယ်သူကယုံမည်နည်း။
တက္ကသိုလ် အင်းဝဆောင်တုန်းက ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့တတွေ
တူရိယာဂီတ တီးမှုတ်သီဆိုသမျှ အနားမှလာ၍ နား ထောင် လေ့ ရှိ၏။
သူကိုယ်တိုင်ကား ဘယ်တော့မှ သီချင်းဆိုလေ့မရှိ၊ သူများက ဆိုခိုင်း၍လည်းမရ၊
ရေ ချိုးခန်းတွင် လူတကာ နင်းအော်လေ့ရှိသလောက် ထိုသူမှာ ရေချိုးရာတွင်
သီချင်းတစ်ပုဒ်မှ ငြီးလေ့ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းကိုမေးသောအခါ
“ကျွန်ုပ်အသံက သီချင်းဆိုလို့ကို မဖြစ်လို့ပါ”ဟု အဖြေပေး လေသည်။
၎င်းမိတ်ဆွေကဲ့သို့ လူမျိုးအများပင်ရှိလေသည်။ ထိုသူများနှင့်စာလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ခမျာ
သူစိတ် ကူးရသည့် အခါ သီချင်းဆိုဖော်ရ၍ တော်လှပြီမဟုတ်ပါလော။

“ဒိုရာသန်းအေး အသံကလေးကတော့ အတော်ကောင်းတယ်ကွ၊ ငါတော့
သူ့အသံရယ် မေရှင်အသံ ရယ် အကြိုက်ဆုံးပဲ”ဟု ကလောမြို့အဝင်တွင်
ဗိုလ်ချုပ်က လုပ်လိုက်သေးသည်။

ကိုင်း ကဗျာမဆန်၊ တူရိယာမဆန် အနုပညာနှင့်
ဘယ်လိုမှဆက်စပ်၍မရသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် ယခု သူ့စိတ်ထဲတွင်
ထင်မြင်သည့်အတိုင်း။ ဗမာတူရိယာ တေးသံရှင်များကို ထုတ်ဖော်ဝေဖန် လိုက်
လေပြီ။ “ဘိလပ်ပြန်သန်း”နှင့် “မေရှင်”တို့၏ ညှုတ်တု တေးသီသံသည်
စိတ်ကူးယဉ်ကာ ရူးနေ သော လူပျိုပေါက် ကောင်ကလေး များကဲ့သို့ပင်
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား နားဝင်ပီယံဖြစ်ကာ၊ ဘဝင်နလုံးရွှင်ပြုံး စွဲမက် စေခဲ့ပေသည်။

၎င်းအကြိမ်တွင်သာမဟုတ် သူ့ခရီးထွက်တိုင်းလိုပင် စိတ်ကူးပေါက်သည့် အခါ သူ့ရသလောက် တစ်ပိုင်းတစ်စ ကာလပေါ်တေးချင်းများကို သူ၏ အသံသြကြီးများဖြင့် ညည်းလေ့ရှိကြောင်း သူနှင့်အမြဲလိုလိုပါ သော ရဲဘော်ဗိုလ်မင်းလွင်၊ ဒရိုင်ဘာနှင့် သတင်းထောက်ကြီး ဦးပုကလေးတို့သည် ကောင်းစွာသတိ ထားမိကြ လေကြသည်။

၁၉၄၇ခုနှစ် နွေဦးတွင် ရွေးကောက်ပွဲများမတိုင်မီ ဖဆပလ အမတ်လောင်းတွေ မဲရဖို့အတွက် ဗိုလ်ချုပ် သည် မြိတ်မှ မြစ်ကြီးနားထိအောင် ခရီးပြင်းများ ဒရိုက်ခင်းသွားကာ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ မဲဆွယ်ခဲ့ရသည် ကို စာဖတ်သူ များ မှတ်မိပေလိမ့်မည်။ ဗန်းမော်မှ ကသာသို့ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းမှ စုန်ဆင်း၍လာစဉ်၊ သာယာ စိမ်းစိုသော အထက်အညာမှ ဧရာဝတီပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကြည်နူးဖွယ်ရှုမျှော်ခင်းများကို ကြည့်ရင်း လက်ဝဲသုန္ဒရ ရေး မဲဖာတောင်ခြေတုကြီးကို ဗိုလ်ချုပ်သည် တစ်ပိုင်းတစ်စ ညည်းခဲ့သေးသည်။

“လှေကလေးကို လှော်မည်၊ ဘေးမသန်းဘဲ အေးချမ်းတော့သည်” ဟူသော မသန်းအေး၏သီချင်းသည် လည်းကောင်း၊ “လှိုင်းကလေးတွေ ဖွေးလို့ရယ် မြစ်ဧရာပြင်ဝယ်”ဟူသော မေရှင်၏တေးသွားသည် လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ် ခဏခဏ ငြီးလေ့ရှိသော သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ် အချို့ပင်တည်း။

“သစ္စမဏ္ဍိုင် မြဲခိုင်ခဲ့ပေ၊ မေတ္တာမိုးတွေ သွန်းဖြိုးရွာစေ” ချီပြည်လှဖေနှင့် မေရှင်တို့စုံတွဲညသော (သက် ဝေ)သီချင်းကား ဗိုလ်ချုပ်သဘောအကျဆုံး ကာလပေါ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပေသည်။ သက်ဝေသီချင်း ရေဒီယိုမှ လာခိုက် တွင် သူအိမ်မှာရှိသည့်အခါများ၌ အိပ်ရာပေါ်တွင် မိုန်း၍ ဇိမ်နှင့်နားထောင်လေ့ရှိ သည်။

တော်လှန်ရေးတုန်းက ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်း
သရက်ချောင်းရွာကလေးတွင် ရှေ့ တန်း စစ်ဌာနချုပ် ခေတ္တရုံးစိုက်ထားစဉ်
မိုးမှာဖြောက်ဖြောက်ရွာနေသော ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် တစ်ညနေ၌ ဗိုလ်ချုပ် က
ကျွန်ုပ်အား (သက်ဝေ)သီချင်း သီဆိုခိုင်းခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်မှတ်မိပါသေးသည်။

၁၃၀၉ခုနှစ် မိုးဦးကျတစ်ညသ၌ ဗိုလ်ချုပ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင်
လဲလျောင်းကာ အပန်းဖြေရင်း ရေဒီယို ကို သူ၏ဇနီးက ဖွင့်လိုက်ရာ
“မူဝံကြယ်မြေမှခကြွေ ကောင်းကင်မှာ နေလတွေကွယ်စေ”အစချီသော သက်ဝေ
သီချင်း ၏(Chorus) အပိုဒ်ကလေးကို စတင်ကြားရသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်မှာ
သူ့အကြိုက်သီချင်းဖြစ် ၍ အထူးဂရုစိုက်ကာ နားထောင်လေသည်။
“ခိုင်းတော့သက်ဝေ အချစ်စမ်းချင်စမ်း မစမ်းချင်နေ ထူးတဲ့ ခင်မင်တာတွေ
အသက်ကိုစွန့်ရတာတောင် မငြိုငြင်ဘူးရှင့် အသင့်လိုရာစေ” ဟူသော
မေရှင်၏သစ္စာ တိုင်ချက် ကလေး များကို သူ့စိတ်ထဲမှာ ယုံချင်သလိုလို၊
သဘောကျချင်သလိုလိုဖြစ်နေလေသည်။ တူရိ ယာသံ ဆုံးသွားပြီးနောက်
တက္ကသိုလ်နေဝင်း အပျော်တမ်းအဖွဲ့မှ ကာလပေါ်သီချင်းများဖြင့် ဖျော်ဖြေ၍
ပြီးဆုံးကြောင်း ကျေညာချက်ကိုကြားရသောအခါတွင်ကား ဗိုလ်ချုပ်မှာ
အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ထမင်းစားပွဲတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဆုံရာ သူက-

“ဟေ့ကောင် ညက မင်းတို့ တူရိယာဝိုင်း အတော်ဟုတ်သားပါကလား၊
သက်ဝေသီချင်းဆိုတာ ဘယ်သူ လဲ၊ ငါဖြင့်တကဲ့ မေရှင်ခါတ်ပြားမှတ်လို့”ဟု
မေးလိုက်သည်။

“ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမ ပဲ ဗိုလ်ချုပ်၊ စန္ဒယားက ဒဂုန်တာရာ၊ တယော က ကျွန်တော်ပဲ”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုတော့ အနိပ်သားပဲကွ၊ အေး လကွာ ငှါမိန်းမကိုလည်း သီချင်းဆိုသင်ခိုင်းဦးမှ ပဲ”ဟု ရယ်သွမ်းသွေးရင်း အနီးရှိ ဒေါ်ခင်ကြည်ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်ရာ ဇနီးဖြစ်သူက-

“အမလေး မလုပ်ပါနဲ့တော်၊ မေရှင်တို့ ဒိုရာသန်းတို့ ဓါတ်ပြားတွေ နားထောင်ပြီး သဘောကျနေတော် ရောပေါ့”ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

သူ့တပည့် ရဲဘော်တစ်ယောက်၏ဇနီးက ရေဒီယိုမှ အသံလွှင့် သီချင်းဆိုကြောင်း သိရသောအခါ၊ သူ၏ ဇနီးကိုလည်း သီချင်းဆိုတတ်စေချင်သည့် အားကျစိတ်များရှိကြောင်း ရယ်သလို မောသလိုနှင့် သူ ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သည်ဟာကော သဘာဝကျသော လူစိတ်၊ အနုပညာ၌ ဝါသနာထုံသော စိတ်များမဟုတ်ပါလော။

(သက်ဝေ)သီချင်းကို ဗိုလ်ချုပ် ဘယ်လောက်ထိအောင် စွဲခဲ့သနည်း ဆိုသော် ၁၉၄၇ခုနှစ်ဆန်းက သူ ဘိလပ်သို့ရောက်သွားစဉ်၊ သူ့အသည်းစွဲ အဆိုတော်တစ်ဦးဖြစ်သူ “ဒိုရာသန်းအေး”ကို လန်ဒန်မြို့၌သွား တိုးလေရာ ဗမာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များ ဆွေးနွေးပွဲအပြီး ဗမာပြည်မပြန်မီညက (ဒေါ်ချက်စတာ) ဟော်တယ်၌ ညစာစားပွဲကျင်းပရာ၊ ထိုညက “ဘိလပ်ပြန်သန်း”သည်လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏ဘေးတွင် ကပ် လျက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထမင်းစားပွဲအပြီးတွင် ထုံးစံအတိုင်း အဆိုကျော် ဒေါ်သန်း အေးအား သူ၏ချိုတေးသံသာဖြင့် ဖြေဖျော်ရန် ဝိုင်း၍ပွဲတောင်းကြလေသည်။ မသန်းအေးမှာ သူ၏ဖေး ဖရိတ် သီချင်းများဖြစ်ကြသော မြပန်းခွေ၊ မိဖုရားစော၊ ဟောဝန်နန်း၊ မိန်းမမြတ်တို့ကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆိုပြပြီးနောက် အနီးဆုံးလူဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်က-

“ဒီရာ ဟိုသီချင်းဟာလေ ဂူဝံကြယ်မြေမှာခကြွ အဲ အဲ သက်ဝေသီချင်း ဆိုစမ်းပါ” ဟုဝင်၍ အော်ဒါပေး လိုက်သဖြင့် မသန်းအေး ခများမှာ မနေသာဘဲ သူ့သီချင်းလည်း မဟုတ်၊ သူ့ဆိုနေကျလည်းမဟုတ်၊ ဗမာ သံသက်သက်ဖြစ်သော မွန္တလေးမြို့မငြိမ်း ရေး သက်ဝေသီချင်းကို ဆိုပြရလေတော့သည်။

သံပြိုင်ဆိုရမည့် “ဂူဝံကြယ် မြေမှာ ခကြွ” အပုဒ်သို့ ရောက်လေလျှင် မသန်းအေးသာမဟုတ်၊ ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင်ကို ပါဝင်၍ သံပြိုင်ဆိုနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တတွေမှာ သဘောမကျဘဲ မနေနိုင် တော့ချေ။

အခြားနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များနှင့်မတူသော နောက်တစ်ချက် ဗိုလ်ချုပ်မှာရှိသေးသည်။ ယခုခေတ်တွင် လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားများပင် ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုဖြစ်သော ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်နှင့် ပွဲလမ်းသခင်များသို့ မှန် မှန်သွားလေ့မရှိကြချေ။ အချို့က ဝါသနာမပါ၊ အချို့က အချိန်ဖြုန်းသည်ထင်၍ မသွားကြခြင်းဖြစ်လေ သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်များကို မှန်မှန်ကြီးကြည့်လေ့ရှိသည်။

ရုပ်ရှင်ဆိုလျှင် စစ်မဖြစ်မီ လူမွဲနိုင်ငံရေးသမား သခင်အောင်ဆန်းဘဝက တစ်မတ်တန်းတိုး၍ ကြည့်ခဲ့ သည်မှအစ၊ နောက်ဆုံး သူမသေမီအထိ

ရုပ်ရှင်ကားကောင်းများကို သူမလွတ်တန်းကြည့်ခဲ့၏။ နက်နဲ သိမ်မွေ့သော စိတ္တဗေဒနှင့်ယှဉ်သည့် ဇာတ်ကားများ (Character Story) သရုပ်ပြဇာတ်လမ်းများ၊ ရာဇဝင်သမိုင်းကို နောက်ခံကားပြုသည့်ရုပ်ရှင်များကို သူ အထူး သဘောကျလေသည်။

စစ်မဖြစ်မီက ရန်ကုန်တွင် ပြသွားသော Wuthering Heights.Rebecca.Gone With the Wind. Lady Hamilton. Waterloo Bridge. The Good Earth Suez စသည်တို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်နှစ်သက်သော ရုပ်ရှင် အချို့ပင်တည်း။

၁၉၄၇ ခုနှစ်ဦးက ရန်ကုန်တွင်ပြသော စပိန်ပြည်တွင်းရေးစစ်ကို နောက်ခံကားပြုသည့် (For Whom The bell tolls) ဇာတ်ကားကိုကား ဗိုလ်ချုပ် အထူးသဘောကျလေသည်။

ဟာသနှင့်ယှဉ်သော ဇာတ်ကားများကိုလည်း သူကြည့်လေ့ရှိ၏။ ခေတ်သစ်လူရွှင်တော်များဖြစ်သော Bod Abbot နှင့် Lot Costello Red Skelton တို့ပါဝင်သော ဇာတ်ကားများကို သူ အတော်ကြိုက်လေ သည်။

စစ်အတွင်းက စတင်ခေတ်စားလာသော ဗမာပြဇာတ်များကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်ဝင်စားခဲ့လေ သည်။ မြိုင်အဖွဲ့၏ (ဤစစ်ကြီးမှာ) (ဗမာသွေးခဲ)ပြဇာတ်များမှအစပြု၍ ရန်ကုန်တွင်ကသော ပြဇာတ် ဟူသရွေ့ကို မလွတ်တမ်းကြည့်ခဲ့လေသည်။

ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်သည် တိုင်းပြည်ရေးရာနှင့် နိုင်ငံရေးဗဟုသုတကို လူထုသို့ဖြန့်ချိရာ၌ အကောင်းဆုံး ယန္တရားလက်နက်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂဘဝထဲက ယူဆခဲ့တာ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဘဝဆွ လေး၏(စစ်ပြန်) ပြဇာတ်ကို ကြည့်ရသောအခါ၌ကား ၎င်းသူ၏ယူဆချက်ကို တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်မိ လေတော့၏။

ဗမာ့ရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ်လုပ်ငန်း၌ ဗိုလ်ချုပ်မည်မျှ စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြောင်း ကိုကား ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ်အစည်း အရုံးကြီး၏အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်များ အသိဆုံးဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခါသော် ဗိုလ်ချုပ်သည် ရယ်စရာဇာတ်ကားကြည့်ချင်သည်ဆိုပြီး လော်ရယ်နှင့် ဟာဒီတို့ပါဝင်သော (Beau Aunks)ရုပ်ရှင်သွားကြည့်၍အပြန်တွင် ကျွန်ုပ်က-

“ဘယ့်နယ့် ဗိုလ်ချုပ် ကောင်းရဲ့လား”ဟု မေးရာ-

“ဟာ မနိပ်ပါဘူးကွာ ဒီကောင်တွေ ရယ်စရာလုပ်တာကလည်း သဘာဝကျတဲ့ (Very silly jokes)ဟာ တွေ့ချည်းပဲ ငါဖြင့် ဒို့ဗမာ လူရွှင်တော်ဖိုးပါကြီး လောက်ကို ကောင်းတယ်မထင်ဘူး”ဟု ဝေဖန်လိုက်လေ သည်။ ဟုတ်ပါသည် မြိုင်ပြဇာတ် အဖွဲ့ မှ မျက်မှန်ဝိုင်းကြီးနှင့် ဖိုးပါကြီးသည် နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေကြောင့် အလုပ်များသော ဗိုလ်ချုပ်၏ဦးနှောက်အား ကြည်လင်ရွှင်ပြစေသည့် ပျော်တော်ဆက်တစ်ဦးဖြစ်ပေ သည်။ ဖိုးပါကြီးပါဝင်သည့် ပြဇာတ်များတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် (မြိုင်ရုံ)ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ထိုင်ကြည့်လျက် ဖိုး ပါကြီး အမူအရာပြက်လုံးများကို အားရပါးရ ဘေးလူတွေအားလုံးထက်ကျယ်အောင် ရယ်မောသဘော ကျလေ့ရှိကြောင်းကို မြိုင်ရုံပရိသတ်နှင့်တကွ ဗိုလ်ချုပ်ရှေ့တွင်

ကပ်လျက်ရှိသော (ရွှေပြည်)တို့ တီး ဝိုင်း မှ လူများ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး စာပေပတ်လျှင် ရှိသောခေတ်တွင် ပေါ်ထွက်လာသည့် ဇဝနဂျာနယ် ပထမစာ စောင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ တစ်ကြောင်းဆွဲပုံ တစ်ခုပါလေသည်။ ၎င်းပုံကို ဆွဲသူ၏အမှတ်အသားကား ပုံအောက်နားတွင် (Z)အင်္ဂလိပ် အက္ခရာတစ်ခုပင် ဖြစ်လေရာ ၎င်းပုံဆွဲသူမှာ အခြားမဟုတ် ဟာသဝိဇ္ဇာဇ ဝန ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်မှာ အလွန်သဘောကျခဲ့ လေသည်။

“ဒီဇဝနဆိုတဲ့တိဟာ စာအရေးသားမှမဟုတ်ဘူး၊ ကာတွန်းဆွဲလည်း မခေဘူးကွ၊ ပန်းချီပညာမြောက် တဲ့ အစွမ်းအစသူမှာရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူနယ် ကောင်းကောင်းမနေဘဲ တေတာက ခက်တယ်”ဟု ဂရုဏာ ဒေါသဖြင့် သူ မှတ်ချက်ချခဲ့ဘူးလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က ပန်းချီဘက်၌လည်း လုံးဝဝါသနာမပါသူ မဟုတ်ချေ။ ဗမာဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော ပန်းချီ ရုပ်များကို သူ သေသေချာချာကြည့်ကာ ဝေဖန်လေ့ရှိသည်။

“ဒီပုံက အင်္ဂလိပ်မမျက်နှာကိုကူးဆွဲပြီး ဗမာဆံထုံးတပ်ထားတာပဲကွ”ဟု၍ တစ်ခါက (ကောလိပ်ကျောင်း သား)ဝတ္ထုစာအုပ်မျက်နှာဖုံးမှ မိန်းမရုပ်တစ်ခု ကြည့်ရင်း ဝေဖန်ခဲ့ဖူးလေသည်။

မင်းသုဝဏ်ရေးပြီး ဆရာဦးခင်ဇော် တူရိယာသံသွင်းသော (မောင်ခွေးဘို့) ကလေးချောစာအုပ်မှ ဆရာ ဦးဘဉာဏ်၏ပုံများသည် တကယ့် အဆင့်အတန်း

မြင့်သော ပန်းချီဂုဏ်မြောက်ပုံများဖြစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်သည် ကောင်းစွာ သိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီလက်ရာကောင်းများ၏ အရသာကို သုံးသပ်ခံစား တတ်သည့် (Sense of Appreciation) အရည်အချင်း သူ့မှာရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုပုံပေသည်။

ဆရာဦးငွေကိုင်း၊ ဦးဗကြည်တို့၏လက်များကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ် မကြခဏ ချီးမွမ်းလေ့ရှိသည်။

စစ်အတွင်းက ဗမာ့တပ်မတော်တွင် စစ်ပန်းချီဌာနဟူ၍ ဆရာဦးငွေကိုင်းကို ဦးစီးစေကာ တခမ်းတနား ဌာနကြီးတစ်ခုဖွင့်ထားခဲ့ခြင်းကို ထောက်၍လည်း ဗိုလ်ချုပ်သည် ပန်းချီပညာကို မည်မျှအားပေးလို ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။ ၎င်းစစ်ပန်းချီဌာနမှ ဆရာဦးငွေကိုင်း အသက်သွင်းကာ သရုပ်ဖော်လိုက်သော နာမည်ကျော် (ရွှေတောင်တိုက်ပွဲ)၏ပန်းချီကားကို ဗိုလ်ချုပ် အထူးသဘောကျ ခဲ့လေသည်။ သည်လို ပန်းချီလက်ရာကောင်းများသည် လူငယ်များ၏စွန့်စားမှုနှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းကို စာပေ၊ ရာဇဝင် စာအုပ်များကဲ့သို့ပင် နောင်လာနောင်သားများအတွက် မှတ်တမ်းတင်လိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကို ဗိုလ် ချုပ် ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့ပေသည်။

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဆောင်းပါးများကို ဖတ်ဖူးသူများသည် လည်းကောင်း၊ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂနှစ်ပတ်လည် ညီလာခံသတင်းများ၌ ဗိုလ်ချုပ်၏ သဘာပတိမိန့်ခွန်း (အင်္ဂလိပ်လို) များကို ကြားဖူးသူများသည်လည်းကောင်း၊

ဗိုလ်ချုပ်တွင် စာပေရေးသားရာ၌ ထူးချွန်သော အစွမ်းရှိကြောင်းသိနိုင်ကြပေသည်။
ဗမာလိုရာ အင်္ဂလိပ်လိုပါ စွယ်စုံ မြောက်ကလောင်ရှင်တစ်ဦးပင်တည်း။

ဥပမာ ၁၉၄၆ ခုနှစ်ဦးက ရွှေတိဂုံ ဖဆပလညီလာခံကြီးတွင်
သူ၏သဘာပတိမိန့်ခွန်းမှာ တိုင်းပြည်သို့ ဖြန့်ချိသော ဗမာဘာသာပြန်ထက်
သူကိုယ်တိုင်ရေးသော အင်္ဂလိပ်လိုမူက သာလွန်ထူးကဲစွာ နက်နဲ ကောင်းမွန်ပြီး
အဆီအသား ပါလှပေသည်။

၎င်းပြင် ဗမာလိုရေးသားရာ၌လည်း ဗမာစကားပြေတွင် ပါဠိ
စကားလုံးများကို အထူးကျွမ်းကျင် သပ်ရပ်စွာ သုံးသပ်သူ အလွန်ရှားသူများအနက်
ဗိုလ်ချုပ်သည် တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ (ဥပမာ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းမှာ သူရေးခဲ့သော
နိုင်ငံရေးအမျိုးမျိုးဆောင်ပါး) ဆန်းသစ်စမာစာပေခေတ်ကို ရည်မှော်သော
(တာရာမဂ္ဂဇင်း) သူ အထူးဂရုစိုက်ကာ ဖတ်လေ့ရှိသည်။

တစ်ခါက ဒဂုန်တာရာသည် (ဘဟိန်း သို့မဟုတ် ကဗျာ) ဟူသော
“လူကိုလေ့လာခြင်း” ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးလိုက်၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည်
၎င်းဆောင်းပါးကိုဖတ်ပြီးနောက်-

“ဆောင်းပါးကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းစဉ်ကိုတော့
ငါနည်းနည်းပြောချင်တယ်၊ (ဘဟိန်း သို့မဟုတ် ကဗျာ) ဆိုတာက သိပ်ပြီး
တိတိကျကျ မရှိသေးဘူး။ (ဘဟိန်း သို့မဟုတ် Romance) ဆိုတာ မှ မှန်တယ်ကွ၊
ကဗျာက အင်္ဂလိပ်လို (Poetry) လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ အဲဒီစကားက သိပ်
မဆီလျော်လှဘူး။ (Romance) ဆိုတဲ့စကားမှ ဘဟိန်းနဲ့ အတိအကျ
ဆက်စပ်လို့ရတယ်” ဟု ခေတ်ဆန်း စာပေ ကလောင်မှူးကြီး ဒဂုန်တာရာအား

ဝေဖန်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အံ့ဩသွားမိလေသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ၎င်း၏ဆောင်းပါးကိုဖတ်ပြီး၊ ကဗျာဟူသော စကားလုံးကို သိပ် မကြိုက်ချင်လှ၊ သို့သော် သူ့ထက်ပို၍ ဆီလျော်မည့် စာလုံးကိုတော့ တွေး၍ မရသောကြောင့် ပင်တည်း။

တစ်ညနေ၌ စာပေအကြောင်းပြောရင်း တာရာမဂ္ဂဇင်းမှ (အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း) ဆောင်းပါး အကြောင်းရောက်သွားပြီး၊ သူက “ဌေးမြိုင်ကတော့ ငါ့ကို (အရိုင်း)တဲ့ကွာ၊ ဒါကတော့ ကြမ်းလွန်းတယ် ထင်တာဘဲ၊ ငါဟာ စင်စစ် ရိုင်းသလောက်တော့ ရိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရိုင်းတဲ့အချက်အလက်တွေ လည်း အများကြီးရှိသေးပါတယ်ကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား (What do you say)” ဟူ၍ အနီးတွင်ရှိသော ဒေါ်ခင်ကြည်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ပြုံးပြီးပြီး နှင့် မေးလိုက်လေသည်။

တက္ကသိုလ်နေဝင်း
+++++

ဦးခင်သန်းနှင့် တက္ကသိုလ်နေဝင်း

ဦးခင်သန်းက ရေနံချောင်းအမျိုးသားကျောင်းမှ အထက်တန်းပြဆရာ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ငယ် ဆရာ၊ စာပေသမား၊ တက္ကသိုလ်နေဝင်းက ဗိုလ်ချုပ်၏နောက်ဆုံးအပါးတော်မြဲ၊ ဘာသာပြန်ဆရာ။ ယင်းတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အနီးကပ်နေခဲ့သူများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းတို့၏ ဗိုလ်ချုပ်အပေါ် သဘောထားအမြင် များသည် အရေးကြီးပါသည်။ ၁၉၄၅ ခု နိုဝင်ဘာလထုတ် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းများတွင်ပါသော ယင်းတို့၏ အမြင်များသည် လူငယ်များ အလွယ်တကူ လေ့လာနိုင်အောင် ယှဉ်တွဲဖော်ပြလိုက်ပါ သည်။

သုတေသီတစ်ဦး

သို့

အယ်ဒီတာချုပ် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း

လူကြီးမင်းခင်ဗျား

လူကြီးမင်း၏နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း ၁၉၉၅ ခုနှစ် မေလထုတ်တွင် စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်နေဝင်း ရေးသား သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဆောင်းပါးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မြန်မာစာကိုသာ အဓိက အထူး ဦးစားပေး သင်ကြားသည့် ရေနံချောင်းအမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်းသည် မြန်မာစာတစ်ဘာသာ တည်း ကိုသာ ဦးစားပေး၍ သင်ကြားသည်ဟု ဆိုရာရောက်နေပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝက အင်္ဂလိပ်စာ မတော်ဟုလည်း ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စရာအကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရေနံချောင်း အမျိုးသားအထက်တန်း ကျောင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ၁၉၂၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၅ ရက်နေ့မှ သူ ဆယ်တန်း အောင်မြင် သွားသည့် ၁၉၃၂ ခုနှစ် မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့အထိ သူ့အား အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ပါဠိဘာသာတို့ကို သင်ပေးခဲ့ သော သူ၏ငယ်ဆရာ ဦးခင်သန်းဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နှင့်တကွ သူ၏ထိုကျောင်းတွင် နေခဲ့သော သူငယ်ချင်းများကိုပါ ပညာသင်ကြားပို့ချ ပေးခဲ့ရသဖြင့် သူတို့၏ထိုစဉ်က ပညာအရည်အချင်းကို ကောင်းစွာအနီးကပ်သိရှိရပါသည်။

ရေနံချောင်း အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းသည် အစိုးရ အထောက်အပံ့ခံကျောင်းဖြစ်သဖြင့် သင်ရိုး ညွှန်တမ်း ကိုလည်း လိုက်နာကျင့်သုံးရပါသည်။ ထို့အပြင် အစိုးရပြဋ္ဌာန်းချက် စာအုပ်များကို မသင်ကြား ဘဲနှင့် အမျိုးသားကျောင်းမှ ကလေးများသည် အစိုးရစာမေးပွဲများကို ဖြေဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ၁၉၂၈ ခုနှစ် မေလဦးတွင်ရောက်ရှိလာ၍ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အစ်ကို အရင်း အာဇာနည်ဦးဘဝင်း (ဘီ၊ အက်၊ စီ)သည် ရေနံချောင်းအမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်းတွင် အထက်တန်းပြဆရာဖြစ်၍ သင်္ချာဘာသာကို သင်ပြပါသည်။ ဆရာဦးဘဝင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နှင့် သူနှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ မောင်မေအောင်တို့သည် ကျောင်းအနီးတွင် အိမ်တစ်လုံးငှား၍ နေထိုင်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရေနံချောင်း အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းသို့ပ ၁၉၂၉ ခုနှစ် မေလတွင် အထက် တန်းပြဆရာ အဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တကွ အခြားကျောင်းသား ကိုးဦးပါဝင် သော သတ္တမတန်း (ဘီ)ကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ရပါသည်။ ထိုနှစ် မတ်လတွင် မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရ၊ ပညာ ရေးဌာနမှ ကျင်းပသော သတ္တမတန်းစာမေးပွဲတွင် ကျွန်တော် သင်ပြသောသတ္တမတန်း တပည့်ဆယ် ယောက်စလုံး အောင်မြင်ပြီး အောင်ဆန်းအပါအဝင် တပည့်သုံးဦးတို့ စကောလားရှစ် (ပညာသင်ဆု) ရ ရှိကြပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျောင်းတွင် ကျွန်တော်က အတိုင်ပင်ခံ စာတည်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်၍ လက် ရေး မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာကဏ္ဍ

စာတည်းအဖြစ် မောင်အောင်ဆန်းအား တာဝန် ပေးအပ်ရာ မောင်အောင်ဆန်းက ဆောင်ရွက်ရန် ကတိပေးပါသည်။ သို့သော် သူက အတွေ့အ ကြုံနည်းသော ကြောင့် "ဆရာ၊ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ် လို ဘာတွေရေးရမလဲ"ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က သတင်း၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထု၊ ပုံပြင်ကြိုက်ရာရေးနိုင်သည်ဟု ပြောပါသည်။ ဥပမာအနေနှင့် ကျွန်တော်က တို့ မြေးအဘိုးအခန်းတစ်ခန်း ဘယ်လိုရေးရမည်ကို အကြံပေးလိုက်ပါသည်။ ရက်အနည်း ငယ်ရှိလာသောအခါ မောင်အောင်ဆန်းက သူ ရေးလာသော တို့မြေးအဘိုးပုံပြောခန်းကို ကျွန်တော် အား ပြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မောင်အောင်ဆန်းရေးလာသော စာမူကို ယခုတိုင် အလွတ်ရလျက်ရှိ ပါသည်။ စာမူတွင် မြေးများက အဘိုးအား...

Grandpa: "Please tell us a story." ဟု ပြောရာ

အဘိုးက.. Children: "You had pumped me dry of story."ဟူသောစာပိုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ထိုစဉ်က ကိုးတန်းမျှသာရှိသေးရာ ထိုကဲ့သို့သော အဆင့်မြင့် အင်္ဂလိပ်စာ ကို ရေးနိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာတစ်ခုဟု ယူဆကောင်း ယူဆကြပေလိမ့်မည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အစ်ကိုအရင်း ဦးအောင်သန်း(ယခုကွယ်လွန်) ရေနံချောင်း အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းမှ သုံးနှစ် စော၍ ဆယ်တန်းအောင်မြင်သူရေးသော အင်္ဂလိပ်စာကိုဖတ်ရှုပါဦးလော့။ ရေနံချောင်း အမျိုးသား ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ ဦးအောင်သန်းရေးသော စာတစ်စောင်တွင်...

"The Principal gave a sympathetic ear to my request." ဟူ၍
ရေးသားသည်ကို သိရှိရပါသည်။

ထို့အပြင် အင်္ဂလိပ်လို စကားပြောရသော
ကျောင်းစကားရည်လုပွဲတစ်ခုတွင်.. "Why buddhist monk should learn
English" ဟူသော ခေါင်းစဉ်အကြောင်း လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍
ပြောခဲ့ပုံများကို ကျွန်တော် ကြားယောင်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရေနံချောင်း
အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားနေစဉ် ကတည်းက
အင်္ဂလိပ်စာတော်ကြောင်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပါ
သတည်း။

ဦးခင်သန်း

တိုင်းပညာဝန်(အငြိမ်းစား)

အမှတ်(၉၁)၊ ဘီ၊ တာမွေလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

၁၉၉၅ ခု နိုဝင်ဘာလထုတ် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း

အယ်ဒီတာချုပ်ခင်ဗျား

နိုဝင်ဘာလထုတ် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ပတ်သက်၍
ရေနံချောင်းအမျိုးသား (နေ ရှင်နယ်) ကျောင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ပညာသင်ကြားခဲ့စဉ်က

အင်္ဂလိပ်စာပြဆိုရာဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အငြိမ်းစား တိုင်းပညာဝန် ဆရာကြီးဦးခင်သန်း၏ အယ်ဒီတာချုပ်ထံ ပေးစာကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖတ်ရပါသည်။

ဆရာကြီးက နွယ်နီမှ ကျွန်တော်၏ဆောင်းပါးကိုဖတ်ပြီး ရေနံချောင်း အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်း မှာ မြန်မာစာ တစ်ဘာသာတည်းသာ ဦးစားပေးသင်ကြားပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုရာရောက်ကြောင်း ရေးသား ထားပါသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက် (စစ်ကြိုခေတ်)က မြန်မာနိုင်ငံတွင်

- Anglo-Venacular အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာကျောင်း
- European code အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဦးစားပေးသင်ကျောင်း
- နေရှင်နယ်(အမျိုးသား)ကျောင်း

များရှိရာ ကျောင်းအားလုံးသည် အစိုးရပညာရေးဌာနက ပြဋ္ဌာန်းသော သင်ရိုးညွှန်းတမ်းအတိုင်း သင်ကြားပို့ချကြရကြောင်းကို ထိုခေတ်မီလိုက်သူ အားလုံးသိကြပါသည်။ ဆရာကြီး စိုးရိမ်သလို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမသင်ဘဲ မြန်မာတစ်ဘာသာတည်း သင်ကြားခွင့်လည်းမရှိပါ။ သို့မှသာလျှင် ကျောင်းသားများသည် အစိုးရစစ် စာမေးပွဲများကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုခွင့် ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဖြစ်လာမည့် ကိုအောင်ဆန်း အင်္ဂလိပ်စာ တော်ကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် ၁၉၃၆ခုနှစ် တက္ကသိုလ် သပိတ်အချိန်ကာလကပင် သိခဲ့ပါသည်။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ (အိုးဝေ)မဂ္ဂဇင်းနှင့် နယူး ဘားမား(အင်္ဂလိပ်)သတင်းစာ၌ ကိုအောင်ဆန်း၏အင်္ဂလိပ်လိုရေးသားချက် လက်ရာများကိုလည်း ဖတ် ရ၍ ပို၍ပင် သိခဲ့ရပါသည်။

ယခု ဆရာကြီး ဦးခင်သန်း၏အယ်ဒီတာထံပေးစာ ဖတ်ရသောအခါ ကိုအောင်ဆန်းသည် ရေနံချောင်း အမျိုးသားကျောင်းမှာနေစဉ်ကပင် အင်္ဂလိပ်စာ အရေးအသား ထူးချွန်ပုံကိုပါ သိရ၍ ဝမ်းမြောက် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် ၁၉၃၆ ခုနှစ်က အာဇာနည်နေ့ (ဇူလိုင် ၁၉)ထုတ် နေရှင်းသတင်းစာ တွင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏အင်္ဂလိပ်စာ ကျွမ်းကျင်မှုကို အောက်ပါအတိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။

.. "of course his spoken accent did not have the grace and charm of Oxford, Eton or Harrow, he might not be able to discuss Shakespeare, Keats or Shelly. But as far as written English is concerned, his style of sentence construction; his choice of words, his powerful vocabulary, his skill at modern idiomatic English usage-all point out clearly that his English was at least equal, if not better than, any European school student.

"This article is my attempt to prove that Aung San, a product of National High School, Yenangyanug, was indeed a powerful and prolific writer of English prose."

အင်္ဂလိပ်စာ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသာမက သူ၏အစ်ကိုကြီး ဦးဘဝင်း (အာ ဇာနည်ဝန်ကြီး) အစ်ကိုလတ် ဦးအောင်သန်း (ယခုကွယ်လွန်)တို့သည်လည်း သာမန်လူများထက် အင်္ဂလိပ်စာ

အထူးတော်ကြကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တွေ့ လေ့လာသိရှိခဲ့ရပါသည်။
ဤသည်မှာ မျိုးရိုးဗီဇ (Genetic)ပါ အရည်အချင်းပေလောဟု မပြောတတ်ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဆရာကြီး ဦးခင်သန်း၏ထောက်ပြချက်အရ
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဖြစ်လာမည့် နတ် မောက်မြို့သား ကိုအောင်ဆန်းသည်
ရေနံချောင်း အမျိုးသားကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားနေစဉ်အခါက ပင် အင်္ဂလိပ်စာ
ထူးချွန်သူဖြစ်ကြောင်း ခိုင်လုံသော အထောက်အထားအဖြစ် သိရသဖြင့် အထူးပင်
ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်မိကာ ဆရာကြီးအား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

သုတေသီတစ်ဦး

သူနှင့် နှစ်ကြိမ်သာတွေ့ခဲ့ပါသည်။

ပထမအကြိမ် ၁၉၄၅ ရွှေသာလျောင်းဘုရားတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးကာစ
သူ့ကို ပထမအကြိမ်တွေ့ဖူး ပါသည်။ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်သွားပြီးဖြစ်သည်။
သူနှင့်တွေ့ဖို့ ချိန်းဆိုထားတဲ့နေရာကတော့ ပဲခူးမြို့ရဲ့ အနောက်ဖျားမှာရှိတဲ့
ရွှေသာလျောင်းရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး စံပယ်ရာနေရာ။

ထိုအချိန်က စစ်ပြီးစမို့ ပဲခူးမြို့ကို ဗြိတိသျှစစ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က
အုပ်ချုပ်နေ၍ မြို့တွင်းရှိ အဆောက် အအုံများတွင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်များ
စခန်းချနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ကြီးပြီးသွားသော်လည်း ပဲခူးမြို့ သူမြို့သားများ

မြို့တွင်းသို့ဝင်ခွင့်မရသေးဘဲ စစ်အတွင်းကလို မြို့စွန့်မြို့ဖျားရှိ
ဘုရားကျောင်းကန်ဇရပ် များတွင် စစ်ပြေးဘဝအဖြစ် ခိုလှုံနေရဆဲ။

သူလာမည့်အကြောင်း သတင်းစာများက ရေးသည်။ ထို့ကြောင့်
ထိုနေ့ကမိုးလင်းအချိန်မှစ၍ ရွှေသာလျောင်းရပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးတွင်
လူတွေရောက်နှင့်နေကြသည်။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တွင်လည်း လူတွေ၊
အောက်ခြေဘက်တွင်လည်း လူတွေ၊ ရပ်နီးက လူတွေပါသလို ရပ်ဝေးက
လူတွေလည်းပါသည်။ လူကြီး များ သာမက ကလေးများပါ တွေ့ရလေသည်။

အောက်တိုဘာလသည် သီတင်းကျွတ်လဖြစ်သည်။
မုတ်သုံရာသီကောင်းစွာ မကုန်သေး၍လားမသိ။ ထိုနေ့အဖို့ ရာသီဥတုက
အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း၊ နံနက် ၈ နာရီကျော်လာပြီဖြစ်သောလည်း နေရောင်ခြည်
ကောင်းစွာ မရသေး။

သူလာမည့်အချိန် နီးလာလေလေ လူတွေကများလေလေ။
နောက်ဆုံးခြေချစရာ ပင် နေရာမရှိတော့။ သူ ရောက်မည့်အချိန် နံနက် ၈
နာရီတဝိုက် ခန့်မှန်းနေကြသည်။ ရောက်ချိန်တန်နေသော်လည်း သူ မရောက်သေး
၍ ပရိသတ်က သူလာမည့် လမ်းဘက်သို့သာ မျှော်နေကြသည်။

သူလာလျှင် လွယ်လွယ်ကူကူ သွားနိုင်ဖို့ ရွှေသာလျောင်း
အရှေ့စောင်းတန်းတစ်လျှောက် ရဲဘော် ဟောင်းများက
လမ်းကြောင်းလုပ်ပေးနေရသည်။ သူ့ထက်ငါ မြင်လိုတွေ့လိုသောဆန္ဒကြောင့်
တစ်ခဏ ကြာလျှင် လမ်းကြောင်း ပျောက်သွားပြန်သည်။

ထိုမျှများပြားလှသော ပရိသတ်ကြီး ထိုနေ့ကတွေ့ဖို့စောင့်နေသည်မှာ မည်သူပါနည်း။ သူ့အမည်မှာ စစ် အတွင်းထိ မတည်ငြိမ်သေး။ အမျိုးမျိုးရေးကြသည်။ အချို့စာစောင်များက (စ)လုံးနှင့်ရေးပြီး (စန်း)၏။ အချို့က (ဆ)နဲ့ရေးပြီး (ဆန်း)၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကာနယ်အောင်စန်းဟူ၍ တစ်မျိုး၊ မေဂျာဂျင်နရယ် သခင်အောင်ဆန်း ဟူ၍ တစ်ဖုံ၊ စစ်ရာထူးနှင့်အတူ (သခင်)ပါ ထည့်လိုက်ပြန်သေးသည်။

ထိုသို့ ရေးသားသုံးနှုံးလာရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် စစ်ဝန်ကြီး မေဂျာဂျင်နရယ် အောင်ဆန်း၊ ထိုမှတစ်ဖန် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး မေဂျာဂျင်နရယ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟူ၍ အင်္ဂလိပ်လိုရော မြန်မာလိုပါတဲ့၍ စစ် ရာထူးကို ခေါ်ဝေါ်လာပြန်သည်။

ဒီလိုနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးခါနီး ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ကို ဖက်ဆစ်ဂျပန် တို့လက်မှ ဗိုလ်မှူးနေဝင်း (နောင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း) ဦးဆောင်သော ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်က သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ မေလ ၂ ရက်နေ့ကျမှ မဟာမိတ်တပ်များ ရန်ကုန်သို့ရောက်ကြသည်။ ဗြိတိသျှအမှတ် ၁၅ တပ်မတော်က ရန်ကုန်မြို့ကို စစ်အုပ်ချုပ်ရေးဖြင့် စတင်အုပ်ချုပ်သည်။

မကြာခင် မြန်မာသတင်းစာများစတင် ထုတ်ဝေကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဗြိတိသျှလက်အောက်ရောက်နေ စဉ် တစ်လျှောက်လုံး ပြည်သူများဘက်မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပြီး ပြည်သူများကို အလင်းရောင်ပေးခဲ့သည့် ရှေ့ဆောင်သတင်းစာကြီးတစ်စောင် ရှိခဲ့သည်။ ထိုသတင်းစာ ကြီးမှာ ခေါင်းကြီးပိုင်းမှနေ၍ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌသခင်အောင်ဆန်းသည် နိုင်ငံရေး

တွင်လည်း (ဗိုလ်ချုပ်)၊ စစ်ရေးတွင်လည်း (ဗိုလ်ချုပ်)ဖြစ်၍ ယနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့က (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ဂုဏ်ပြုလိုက်သည်ဟု ရေးသားရာမှအစ သူ့အမည်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဟု တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးက တစ်ညီတညွတ် တည်း ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခဲ့ကြသည်ဟု ယူဆ ရပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဆိုသည့် ရာထူးအခေါ်အဝေါ်မှာ ထိုအချိန် က အမြင့်ဆုံး ရှိနိုင်သည့် ရာထူးဖြစ်ပါမည်။

ဗိုလ်ချုပ် အခေါ်အဝေါ်နှင့်ပတ်သက်၍ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး မောရစ်(စ)ကောလစ်(စ) ရေးသားသော (Last and First In Burma)ဆိုသည့်စာအုပ်တွင်

“၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၆ ရက်နေ့တွင် မောင့်ဘက်တန်က အောင်ဆန်းနှင့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်အတွင်း ရေးမှူး သခင်သန်းထွန်းတို့ကို သီးခြားခေါ်တွေ့ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ မဟာမိတ်သေနာပတိချုပ်ကိုယ်တိုင် ဗမာ့အမျိုးသားတပ်မတော်ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးသည်ကို မြန်မာလူထုက သဘောကျကြောင်း၊ မောင့်ဘက်တန်က သူ၏မှတ်တမ်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။”

“ထိုအချိန်လောက်မှာပင် အောင်ဆန်းက (ဗိုလ်ချုပ်)ရာထူး အခေါ်အဝေါ်ကို စသုံးဟန်ရှိသည်။ သူ့အ သက်က ၂၉ နှစ်သာရှိသေးပြီး (ဗိုလ်ချုပ်)ဖြစ်နေသည့်အတွက်ပို၍ ထူးခြားနေသည်။”

ဟု စာရေးဆရာကြီး မောရစ်(စ)ကောလစ်(စ)က သူ့စာအုပ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း(ဗိုလ်ချုပ်)ရာထူး အခေါ်အဝေါ် သုံးစွဲနေသည့်အချိန်ကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးချိန် ၁၉၄၅ ခုနှစ်လောက်ကို ခန့်မှန်းထား သည်။

မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာကြီးက (ဗိုလ်ချုပ်)ဟု ဂုဏ်ပြုခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲသည့်နှစ်နှင့် စာရေးဆရာကြီး မောရစ်(စ)ကောလစ်(စ) ခန့်မှန်းသောနှစ်တို့မှာ တစ်နှစ်တည်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယနေ့လာမည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပြည်သူတို့အသည်းစွဲ နေပြီ ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ထို့ကြောင့် ရွှေသာလျောင်းရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး ရင်ပြင်ပေါ်နှင့်အနီးတဝိုက်တွင် လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းဇောင်း ပါမကျန် လူပင်လယ်ပြင်ကြီးရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟော” လူထုကြီး၏အာမေဇိတ်သံ။ ထိုင်နေသူများ မတ်တပ်ရပ်ကြသည်။ နောက်ဘက်ရောက်နေသူ များ ရှေ့သို့တိုးဝှေ့ကြသည်။ လက်ခုပိတ်သံများ ဆူပွက်သွားသည်။ နောက် ရယ်မောသံများ ထွက်လာပြန် သည်။ သူ့ကိုမြင်နိုင်ရန် သူ့ထက်ငါ တိုးဝှေ့ကြည့်ကြရာမှ အဖြစ်မှန်ကိုသိကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိသော စစ်ဝတ်စုံနှင့် ရဲဘော်တစ်ယောက် စောင်းတန်းအတွင်း ဝင်လာသည်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထင်ပြီး မှား၍ ကြိုလိုက်ကြသော အဖြစ်ကြောင့် ပွဲကျသွားခြင်းဖြစ် သည်။ ယခုလို ပွဲလန့်သည်မှာ သုံးကြိမ်ထက်မနည်း။ ဤမျှ လူထုကြီးမှာ သူ့ကိုတွေ့မြင်လိုလှပြီ။

နံနက် ၉ နာရီလောက်တွင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်သုံး ဂျစ်ကားတစ်စီး ရွှေသာလျောင်းဘုရား တန်ဆောင်းရှေ့ ထိုးရပ်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ် စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ကားဖြစ်ရမည်ဟူသော ယုံကြည်မှုနှင့် လူထုကြီးက

လက်ခုပ်သံများတီးလိုက်သည်။ လက်ခုပ်သံများ လေချွန်သံများမှာ အထက်ဘဝဂ်တိုင်အောင်ပင် ဟိန်း ထွက် သွားသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သွားမည့် လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် လမ်းကြောင်းရရန် ရဲဘော်များက လက်ချင်းယှက်၍ တားနေရသည်။ မကြာပါ ဗိုလ်ချုပ် ဂျစ်ကားပေါ်မှဆင်းပြီး စောင်းတန်းထဲ ဝင်လာပါပြီ လက်ခုပ်သံများ လေချွန်သံ များ ကြားနေရဆဲ။

“ဒို့ ဗိုလ်ချုပ်ကွ”။ ကျွန်တော့်လိုပင် ဗိုလ်ချုပ်ကို ပထမဆုံး မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ရသည့်အတွက် လက်ခုပ်သံများနှင့် ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုရသည် ကိုပင် အားမရတော့ပဲ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ အော်ဟစ် လိုက်သည့် ပရိသတ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်၏အသံ။

ဗိုလ်ချုပ်မှာ သူ့သွားမည့်နေရာကိုသာ စူးစိုက်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ခြေလှမ်းလှမ်းလျက်။ သူ့ဆောင်းထား သော ကာကီရောင်ဖော့ ဦးထုပ်နှင့် ဝတ်ထားသော ကာကီရောင်စစ်ဝတ်စုံတို့မှာ စိုရွဲနေသည်။ ပဲခူး ရန်ကုန်လမ်းခရီးလမ်းတစ်နေရာတွင် သီတင်းကျွတ်လက်ကျန်မိုးမိခွဲဟန်တူသည်။ ဝဲဘက်လက်ထဲတွင် မူ သူ စီးလာသော ရှူးဖိနပ်ကိုကိုင်လျက်၊ သူ့ဖိနပ်အရောင်မှာ အနက်ရောင်ဆိုသည်ကိုပင် ကျမ်းကျိန် ၍ ပြောရမည့် ကိန်းဆိုက်နေသည်။ စီးရဖန်များ သွားရဖန်များ၍လားမသိ။ ဖိနပ်အရောင်မှာ ရွံ့ရောင်ဖက်သို့ လှနေသည်။

ဖိနပ်ထဲမှထွက်လာသော ခြေအိတ်များမှာ ရှူးဖိနပ်စီးရာတွင် အသုံးပြုရမည့် ခြေ အိတ်အပါးစားမဟုတ်။ စစ်သုံး(ဘွတ်)ဖိနပ်ကြီးများ စီးရာတွင်

အသုံးပြုသည့် အစိမ်းရောင်ခြေအိတ်အ ထူစား။ သူ့လူမျိုး သူ့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အချိန်ရှိသရွေ့ စွမ်းဆောင်နေရ၍ ဖြစ်သလို ကြံ့သလို လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က အသားရောင်မှာလည်း သွေးရောင်ပင်မရှိ။ အစားမမှန်၊ အအိပ် မမှန်ဖြစ်နေပုံရသည်။

သူ့ရောက်ရမည့် နေရာကိုသာ ရောက်တော့မည်။ တစ်ဖက်တစ်ချက်က လက်ခုပ်တီး ဟစ်အော်ကြိုဆို နေကြသည့် လူထုဖက်ကိုလည်း တစ်ချက်မျှလှည့်မကြည့်။ မဲဆွယ်သူတို့၏ အပြုံးမျိုးကိုပင်မပြ။

သူသည် ပြည်သူ့ကိုချစ်သည်။ ပြည်သူသည် သူ့နောက်တွင် တစ်စုတစ်ဝေးတည်းရှိသည်ကို သူ ယုံ ကြည်သည်။ ပြည်သူကလည်း သူ၏ရိုးသားစင်ကြယ်မှုကို အပြည့်အဝယုံကြည်ကြသည်။ ပြည်သူတို့အ တွက် သူ့တွင် အနစ်နာခံ စွန့်လွှတ်မှု အမြဲရှိနေသည်ကို ပြည်သူတို့က သံသယမရှိ။ လုံးဝလက်ခံသည်။ ဤသို့ပြည်သူနှင့် သူ့အကြား အပြန်အလှန်ထားရှိသော နားလည်မှုတွေကြောင့် သူမတုန့်ပြန်၍လည်း ပြည်သူက အမှတ်မထား။ စိတ်မခု၊ ထို့ကြောင့် ပြည်သူတို့၏ ကြိုဆိုနေသော လက်ခုပ်သံများက အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေဆဲ။

ဒီလိုနှင့် သူ တရားဟောမည့်နေရာ ရောက်သွားသည်။ သူတရားဟောရန် စီစဉ်ထားသည့်နေရာမှာ ရွှေ သာလျောင်းရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး ရှေ့ရင်ပြင်ပေါ် အတက်အဆင်း မှန်ဝန်းတွင်ဖြစ်သည်။ တရားဟော မည့်နေရာမှာ ခမ်းခမ်းနားနားပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိ။ ရဲဘော်ဟောင်းများ ပိုင်းထိုင်နေသည့် ကွက်လပ်အ လယ်တွင် တိုင်တစ်တိုင်နှင့် စကားပြောခွက်တစ်ခု။ ဒါပဲရှိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် အခမ်းအနားမှူးလုပ်သူက “လူထုကြီးခင်ဗျား၊ အခုအချိန်ကစပြီး လူ ထုကြီးမျှော်လင့်တောင့်တနေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တရားဟောပါတော့မယ်” ဟု ကြေညာလိုက်ရာ လက်ခုပ်ဩ ဘာသံများ၊ လေချွန်သံများမှာ လေးဖက်လေးတန်မှ တစ်ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဆောင်းထားသော ကာကီရောင်ဖော့ဦးထုပ်ဘေးချပြီး စကားပြောခွက်ရှိရာသို့ ထလာသည်။ စကားပြောခွက်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက ပေါ်ခဲ့သောပုံစံမျိုး။ အချင်း ၄လက်မခန့်ရှိ အဝိုင်းသဏ္ဍာန် စကားပြောခွက်။ လေးထောင့်ပုံသံကွင်းထဲတွင် အထက်နှစ်ချောင်း။ အောက်နှစ်ချောင်း စပရင်များနှင့် ဆိုင်းထားသည့် ထိုစကားပြောခွက်တွင် မျက်နှာမူ၍ ဗိုလ်ချုပ်စ၍ဟောသည်။

ဟောပြောသော အကြောင်းအရာတို့မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများ အခြေအနေ။ ရန်ကုန် မြို့တွင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးက ကြီးမှူးကျင်းပခဲ့သော နေသူရိန် အစည်းအဝေးကြီးအကြောင်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော ဘုရင်ခံဆာဒေါ်မန်စမစ်က ဘုရင်ခံ၏ အတိုင်ပင်ခံကောင်စီ (Governor's Executive Council)(အစိုးရအဖွဲ့)တွင် ဖဆပလမှ ကိုယ်စားလှယ်များပါဝင်ဆောင်ရွက် ကြရန် ဖိတ်ခေါ်သည့် အကြောင်းများပါသည်။

ထိုသို့ဟောပြောရင်း

“ကျုပ်တို့ ဘုရင်ခံကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ အထင်မသေးကြနဲ့၊ သူလည်း ရတနာသုံးပါးကိုကြည်ညိုသူပါ”

ဗိုလ်ချုပ် ရှင်းလင်းချက် အပြည့်အစုံမသိရခင်ကပင် လူထုကြီးပွဲကျသွားသည်။ ဘုရားစောင်းတန်းတစ် လျှောက် သူ့ဖိနပ်သူ ကိုယ်တိုင်ကိုင်ပြီး ရှုသိုးသိုးနှင့်သွားနေသော ဗိုလ်ချုပ်တွင် ဒီလိုဟာသမျိုးရှိပါမ လားလို့ ထင်နေရာ၊ သူချစ်သောပြည်သူကို စကားပြောခွက်က တစ်ဆင့် အဆက်အသွယ်ရလာသည့် အခါတွင် ဟာသပါလာသည်။

“ခင်ဗျားတို့မရယ်ကြနဲ့၊ ကျုပ် အဟုတ်ပြောတာပါ။ ဘုရင်ခံက တကယ့်ကို ရတနာသုံးပါးကြည်ညိုသူပါ” ပရိသတ် တစ်ကြိမ်ပွဲကျသွားပြန်သည်။ ပရိသတ် ရယ်မောသံစဲသွားသောအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်က-

“ဘုရင်ခံ ရတနာသုံးပါးကြည်ညိုတဲ့အကြောင်းက ဒီလိုပါ။ ခင်ဗျားတို့ကြားကြတဲ့အတိုင်း သူ့အတိုင်ပင်ခံ ကောင်စီ(အစိုးရအဖွဲ့)မှာ အမှုဆောင် ၁၅ ဦးနေရာရှိလို့ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က ကိုယ်စားလှယ်တောင်း တယ်။ ကျုပ်တို့က (၁၁)ယောက် အမည်စာရင်းပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီထဲမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီက ကိုယ် စားလှယ် ကိုသိန်းဖေ (နောင် ဦးသိန်းဖေမြင့် စာရေးဆရာကြီး) အမည်ပါတယ်။ အဲဒါကို ဘုရင်ခံက ကို သိန်းဖေ နေရာအတွက် အခြားသူတစ်ယောက်ပေးပါလို့ ပြန်ကြားတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့က ဘာဖြစ်လို့ လဲလို့ မေးတော့”

“ဘုရင်ခံက ကိုသိန်းဖေက စစ်မဖြစ်ခင်က (တက်ဘုန်းကြီး) ဝတ္ထုရေးခဲ့လို့ ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ ပြဿနာပေါ် ဖူးတယ်။ ဒီတော့ ဝန်ကြီးအဖွဲ့မှာ သူ့ကိုထည့်လိုက်ရင် ဘုန်းကြီးတွေ ကန့်ကွက်လိမ့်မယ်လို့ အကြောင်း ပြတယ်။ အမှန်ကတော့ သူ့ဝန်ကြီးအဖွဲ့မှာ ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်ပါလာမှာ မလိုချင်တာကို

ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း မပြောဘဲ ဘုန်းကြီးနဲ့လှည့်ခြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရင်ခံဟာ ရတနာသုံးပါး ကြည်ညိုသူ ပါလို့ ကျုပ်ပြောတာ”

ဇာတ်စုံသိသွားသော ပရိသတ်ကြီး၏တတိယအကြိမ် ရယ်မောသံများနှင့် လက်ခုပ်သံများမှာ တော် တော်နှင့်အတောမသတ်။

ဒီနောက် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် လူထုကြီးစည်းလုံးညီညွတ်ဖို့ ပြောကြားရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

အစည်းအဝေးပြီးလျှင် ပြီးချင်း ခရီးဆက်ရဦးမည်ဖြစ်၍ အနားမယူ။ အဆိုပါနေရာမှ ထွက်တော့မည် ဟန်ပြုနေစဉ် ရဲဘော်ဟောင်းများက ကန္တီစာချုပ်အရ ဖွဲ့စည်းမည့် တပ်မတော်ကိစ္စ ၎င်းတို့ပါဝင်ခွင့်ရှိ မရှိ မေးကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်က မတ်တပ်ရပ်ရင်း အသစ်တစ်ဖန် ဖွဲ့စည်းမည့် တပ်မတော်သို့ ဝင်ခွင့်ရသူများရှိသလို ဝင်ခွင့် မရနိုင်သူများလည်းရှိနိုင်ကြောင်း ရဲဘော်ဟောင်းများကို အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအဖြစ် စုစည်းထားမည်ဖြစ် ကြောင်း အားပေးစကားပြောကြားပြီး စောင့်ဆိုင်းနေသော ဂျစ်ကားဆီသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။ ကျွန်တော့် တစ်သက်တွင် (ပထမ)ဆုံးအကြိမ် မြင်လိုက်ရသော အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း။

+++++

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲသမိုင်း ရဲ့ရှုပ်ပုံလွှာ

(သို့မဟုတ်)

နှစ်ယောက်မရှိသည့် တစ်ယောက်တည်းသော လူထုခေါင်းဆောင်

တစ်ခါက တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး မစ္စတာ ဆလော့စ်(D.J sloss) သည် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ကို သူ့ရုံးခန်း၌ခေါ်တွေ့သည်။ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းသည် ထိုအချိန်က တက္ကသိုလ်၏အာဘော် ဖြစ်သည်။ မစ္စတာဆလော့စ်သည် သာမန်ကျောင်းသားကလေးများက ဗြိတိသျှအစိုးရကို အထင် ကြီး၍ ကြောက်ရွံ့ ရုံသေ လာအောင် ပုံသွင်းလိုသူ၊ မြန်မာလူမျိုးတို့အား ကျွန်စိတ်သွင်းပေးလိုသူဖြစ် သည်။

အာဏာမာန်ယစ်နေသော မစ္စတာဆလော့စ် သည် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါလာသော "လွတ်နေသော ငရဲခွေး တစ်ကောင် (A hell hound at large)

ဆောင်းပါးကြောင့် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာကို ခေါ် တွေ့ခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။
မစ္စတာဆလော့စ်က-

"လွတ်နေသော ငရဲခွေးကြီးတစ်ကောင် ဆောင်းပါးကို ရေးတဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲ"

ဟု အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ကို မေးပါသည်။ ဆောင်းပါးရှင်ကို ထုတ်ဖော်ရန် တက္ကသိုလ်ကျောင်း အုပ်ကြီး က တောင်းဆိုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

"ဆောင်းပါးရှင်အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလျှင် အယ်ဒီတာကို အရေးမယူ"

ဟုလည်း ဆိုပါသည်။ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ၏ အတည်ပြုချက်ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးက ရယူလို ဟန် တူသည်။ သို့သော် မစ္စတာဆလော့စ်ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာသည် ချော့၍လည်း မပျော့၊ ခြောက်၍လည်း မကြောက်တတ်သော လူစားပင်ဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာက တက္ကသိုလ် ကျောင်းအုပ်ကြီး အား...

"အယ်ဒီတာဆိုတာ ဆောင်းပါးရှင်ရဲ့အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောရိုး ထုံးစံ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လုပ်ချင် သလို လုပ်ပါ။ ထုတ်ဖော်မပြောနိုင်ပါဘူး"

ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပြန်ပြောပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းမှ ထွက်သွားပါသည်။ ကျောင်းအုပ် ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ကြောင်နေပြီး၊ သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား စိန်ခေါ်အံ့တုခွဲသူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ အား ကျောင်းမှထုတ်လိုက်လေသည်။

အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအား ကျောင်းမှထုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား များ သပိတ်မှောက်လေတော့သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသပိတ်သည် ဟိုက် စကူး ကျောင်းသား များ သို့လည်း ကူးစက်သွားရာမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သပိတ်အရေးတော်ပုံ ကြီး ပေါ်ပေါက် လာရတော့သည်။

နီးကြားတက်ကြွနေသော ကျောင်းသားထု၏တော်လှန်ရေးစိတ်ဓါတ်ကို တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်များ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုတက္ကသိုလ်၏ ကျောင်းသားသပိတ်ကြောင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီး မစ္စတာ ဆလော့စ် နတ်ထွက်ပေးလိုက်ရပြီး၊ မြန်မာအမျိုးသား ဆရာကြီး "ဦးဖေမောင်တင်" ကျောင်း အုပ်ဖြစ်လာ ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂပေါ်လာပြီး၊ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာလည်း တ-က-သ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ် မစ္စတာဆလော့စ်ကို အပြုတိုက်ခံခဲ့သူ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ကား လုပ်ငန်း အပေါ်နှင့် ရဲဘော်ရဲဘက်များအပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့သော နိုင်ငံအာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီး "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း"ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခေါင်းဆောင်ပီသပြီး၊ သူရဲကောင်းအာဇာနည်တို့တွင် ရှိအပ်သည့် အရည်အချင်း နှင့်ပြည့်စုံ သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပေါ်ထွန်းခဲ့ဖူးသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း"ပင်ဖြစ်ပါ သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိခြင်း၊ ရဲဝံ့စွန့်စားခြင်း၊ တော်လှန်ခြင်း၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ် မဟုတ်မခံ ဆောင်ရွက်တတ်ခြင်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းခံခြင်း၊ လိမ္မာပါးနပ်ခြင်း၊ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ အပြောအဟော တည့်မတ်

ကောင်းမွန်ခြင်းစသည့် အာဇာနည်သူရဲကောင်း အရည်အချင်းနှင့် ပြီးပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်။

အာဇာနည်-

အာဇာနည် ဟူသည် အဘယ်နည်း။

အာဇာနည် ဟူသည်မှာ သတ္တိဗျတ္တိနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ သင့်မသင့် ရာမရာကို ခဏချင်းသိ၍ ပေါက် မြောက် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူကို ဆိုလိုခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် မိမိ တွင် ရှိသော သတ္တိဗျတ္တိ စွမ်းရည်ကို သူ့နေရာသူ အချိန်ကာလ၊ နေရာဌာနအားလျော်စွာ ပြီးမြောက် အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက် နိုင်သူ အား အာဇာနည်ဟုခေါ်ဆိုထိုက်သူပင် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ သမိုင်းတွင် ထင်ရှားသူဖြစ်ပြီး၊ ပြည်သူတို့၏ ဦးညွှတ်ရာ၊ အလေးထားရာ၊ ပြည်သူတို့၏ နှလုံးသည်းပွတ်တွင် ရာသက်ပန်စွဲမြဲရာ ခေါင်းဆောင် ကောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို အာဇာနည်ဟုဆိုထိုက်ပါသည်။ စစ်အတွင်းက ကိုယ် ကျိုးရှာမည် ဆိုလျှင် ချမ်းသာလောက်သည်။ အခွင့်အရေးတွေ့ရခဲ့သော်လည်း ဘာတစ်ခုမှမယူခဲ့။ သူ့အဖို့ နိုင်ငံရေး ဆိုတာ ဆင်းရဲခြင်း၊ ငတ်ပြတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်းနှင့် အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ရဲဝံ့ စွန့်စားခြင်း ပင် ဖြစ်သည်ဟု ခံယူထားပုံရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပင် သူပုန်စိတ်ထားရှိပြီး၊ အကြံကြီးသူဖြစ်သည်။ ငါ့မြင်းငါ့စိုင်း ညောင်ကိုင်း ရောက်ရောက် ဟူသော လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ လူရိုင်းစိတ်ထားရှိပြီး၊ လူယဉ်ကျေးများနှင့် အသားမကျ

ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မျက်နှာလို မျက်နှာရနှင့် အထက်လူကြီးများအား တိုင်တောကုန်းချော တတ်သူ များကို ရွံရှာစက်ဆုပ်သူဖြစ်သည်။

နေရာတိုင်းတွင် ဗိုလ်စွဲချင်သောစိတ်ဓါတ်ရှိ၍ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ သတ္တမတန်းစာမေးပွဲတွင် ဗမာတစ် ပြည်လုံး နဝမ စွဲခဲ့၍ အထက်တန်း စကောလားရှစ်ရခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းနှင့် အမျိုးသား ကျောင်းများ တွင် ပထမ စွဲ ၍ ဦးရွှေခို ဆုရရှိခဲ့သည်။ လူအများက "ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး" ဟုပြော လျှင် မဆုတ်မနစ် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြတတ်၍ သူလုပ်ချင်သော အလုပ်ကိုလည်း ဇွတ်တရွတ်လုပ် တတ်သော အကျင့်ရှိသူဖြစ်သည်။ လူတစ်ဦးက တစ်ဦးကို အနိုင်မထက် ကျင့်ခြင်း၊ မတရားညစ်ပတ် ခြင်း ကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးပြီး၊ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်ခြင်းကို အထူးနှစ်သက်လိုလားသူဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်ကူးအဆန်းအပြားများကို တွေးတောတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်း နေ ထိုင်ရင်း ပျင်းရိသောအခါများတွင် ပါးစပ်ဆိုင်းတီးကာ မိမိကိုယ်မိမိ ဖျော်ဖြေလေ့ရှိသည်။ ငယ်စဉ် က အတီး အမှုတ်၊ အကအခုန်တွင် နှစ်သက်သဘောကျခဲ့ပြီး အထူးသဖြင့် ဆိုင်းတီးဝါသနာပါခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် သည် စကားပြောအဆို နှုတ်နည်းသူဖြစ်ပြီး၊ အဝတ်အစား ခွကျမှုကြောင့် နောက်ပြောင် ခြင်း ကိုလည်း ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ဂိုက်ပေးခြင်း၊ ဆိုက်ပေးခြင်း၊ ကိုယ်ကာလအလှပြုပြင်ခြင်းတို့ကို စိတ်မဝင် စားသူ၊ အာရုံမထားသူဖြစ်၍ အဝတ်အစားကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝတ်လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။

ခေါင်းတုံး ဆံတောက် ကို ဆီမလိမ်း ဘဲ ၁၀ တန်းအောင်သည်အထိ ထားခဲ့လေသည်။ မည်သူ့ကိုမှ အရောတဝင် မနေခဲ့ပေ။

ကျန်းမာရေးအတွက် ဘောလုံးကစားခြင်းမှအပ အခြားကစားနည်းများကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ကပိုကရို နှင့် ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းသွားတတ်လေ့ရှိပြီး၊ လူ့လောက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတွင် ခွကျသူ ဖြစ်သည်။ ထင်ပေါ်မှုကို မလိုလာဘဲ ကုပ်ကုပ်လေးနေပြီး၊ နောက်ကွယ်မှ အလုပ်လုပ်ရသည်ကို နှစ်သက် သဘော ကျသူဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် မဆုတ်မနစ်၊ မဖြစ်မနေ၊ ပေပေ တေတေ၊ သေချင်သေ လုပ်မည့် လူစားဖြစ်သည်။ အလွန်လည်း ခေါင်းမာသူဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဥပဒေအချုပ်အချယ်ကို သူ၏အမျိုးသားရေး ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုတွင် ဆူးငြောင့်ခ လုတ် ဟု မှတ်ယူထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် အပိုတွေဘာမှမလုပ်။ လောကွတ်ဆိုတာ ကို အယုံအကြည် မရှိသူဖြစ်သည်။ လောကဝတ် ကို ပကာသန အပိုအလုပ် ဟု သဘောထားသူဖြစ် သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် လမ်းသွားလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုပြုလေ့မရှိသည်ကို သူ့အကျင့်တစ်ခုဖြစ်သည်။ သူကား အစဉ်းစား ကြီးသူဖြစ်သည်။ သူ၏စဉ်းစားခြင်းအလုပ်မှတစ်ပါး အခြားမည်သည်ကိုမျှ ဂရုမ စိုက်သူဖြစ် သည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် အခြားသူများကဲ့သို့ နေ့တွင် အလုပ်လုပ်လေ့မရှိ။ ညမှသာ တစ်ည လုံး စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ အရေးကြီးလျှင် တစ်မှေးမှမအိပ်ဘဲ အလုပ် လုပ်တတ်သည်။ စိတ် လည်း အလွန်မြန်သူဖြစ်သည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် အဆင်းရဲအခံနိုင်ဆုံး နိုင်ငံရေးသမားကို ပြပါဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကိုပြရမှာဖြစ် သည်။ စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့၊ ဝတ်ရမဲ့ဖြစ်နေစေကာမူ သူ့အားလစဉ်ငွေကြေးလိုသမျှ ထောက်ပံ့နိုင် သော သူမိခင်ကြီး ကို ဒုက္ခမပေးခဲ့ပေ။ ဗိုလ်ချုပ်သည် "အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကို လက်နက်ကိုင်ပြီး မတော် လှန်ရင် ဗမာပြည် ဘယ်တော့မှ မလွတ်လပ်နိုင်ဘူး"ဟု ယုံကြည်ခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး အင်္ဂါရပ်တစ်ခုမှာ "လုံ့လ ဝီရိယ ဇွဲ"ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် သည် စကား မပြောလျှင် လုံးလုံးမပြော။ ပြောလျှင်လည်း အိပ်နေသူကိုပင် နှိုး၍ပြောတတ်သည်။ စားစရာ မရှိလျှင် အငတ်ခံခဲ့ပြီး၊ စားစရာရှိလျှင် အဝစားတတ်သူဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝက ဗိုလ်ချုပ် ကို သူငယ်ချင်းတွေက "အောင်ဆန်းဆိုတဲ့ ငတိဟာ နည်းနည်းမှ ဆိုရှယ်မဖြစ်ဘူး ကွ"ဟု ပြောခြင်း ကိုခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် စာအလွန်ဖတ်သူဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ပင်နီအင်္ကျီဂုတ်ပြု၊ ချည်လှံချည်အဟောင်းကို ဝတ်၍ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် နိုင်ငံရေးလုပ် နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ "မြန်မာ့သမိုင်းတွင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို လက်နက်မ ဆောင် မသုံးဘဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ကျန်စစ်သားနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့လောက် ဘယ်သူမှ ထမြောက် အောင်မြင်ခြင်း မရှိ"ဟု သမိုင်းဆရာများက ဆိုခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် စကားပြောလျှင် ဘုကျသော်လည်း အလုပ်အလွန်လုပ်သူဖြစ်သည်။ ကျောင်းသား ဘဝက ရိုးရိုးနေခဲ့ပေမဲ့

မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသည့် မီးခဲလိုလူစားမျိုးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးကြိုး ပမ်းပမ်း နှင့် စွန့်စွန့်စားစား တိုင်းပြည်ကို သစ္စာမဖောက်ဘဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူပင် ဖြစ်သည်။ မိမိ ရရှိထားသော ရာထူးတာဝန်နှင့် ဩဇာအာဏာကို အလွဲသုံးစားမလုပ်ခဲ့သော သမိုင်း ၏ တောင်းဆို မှုကြောင့် ပေါ်ထွက်လာသော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။

ကျွန်တော် အလွန်လေးစားကြည်ညိုသော အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း"အ ကြောင်း ကို ရေးချင်တာတော့ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ မရေးဖြစ်သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ပတ်သက် ၍ စိတ်ကူးနှင့် ကျွန်တော် Sketch လိုင်းတွေ ရေးနေမိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်းကို သာမန်ကာလှုံကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့မပြောလိုပါ။ အလေးအနက်ထားပြီး ဗိုလ်ချုပ်၏ဘဝဖြစ်စဉ်ထဲမှ ထူး ထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ်လေးတွေကို ဆွဲထုတ်ပြဖို့ စိတ်ကူးမိပါသည်။

ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့မှတ်ခဲ့လေ့လာခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်များမှ၊ ကျွန်တော် စုဆောင်း ထားသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းစာအုပ်များမှ ကျွန်တော့်ရင်ထဲစွဲကျန်ရစ်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ် ၏ ရုပ်ပုံလွှာ အပိုင်းအစ များကို ကျွန်တော် ပြန်စီကြည့်နေမိသည်။ ဤဆောင်းပါးသည် အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဂုဏ်ပြုလိုသောကြောင့် ရေးရသော ဆောင်းပါးဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် သည် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးဗိသုကာ ပညာရှင်ပင်ဖြစ်သည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး နှင့် ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ၏ မီးရှူးတန်ဆောင်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏တစ်

ပိုင်း တစ်စ ရုပ်ပုံလွှာ ကို အရောင်လွင်လွင် နှင့် ကျွန်တော် ဆေးသားတင်နေမိပါတော့သည်။

(၁၉၄၀)ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး၏ အမှုဆောင်အစည်းအဝေးကို မန္တလေး တွင် ကျင်းပ လေသည်။ အမှုဆောင်အစည်းအဝေးကျင်းပနေဆဲမှာပင် ဗြိတိသျှလေဘာပါတီခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သူ "ဆာတက်ဖို့ကရစ်ပံ"သည် မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေကို လေ့လာရန်ရောက် ရှိ လာသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးလို၍ "ဆာတက်ဖို့က ရစ်ပံ"အား "သခင်ကျော်စိန်" က မန္တလေးသို့ခေါ်လာသည်။ အစည်းအဝေးတွင် သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်လေးမောင်၊ သခင်ကျော်စိန်၊ သခင်ထိပ်တင် ကိုယ်တော်ကြီး၊ သခင်လှဘော်တို့နှင့် ဆာတက်ဖို့ကရစ်ပံ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့သည်။

"ဆာတက်ဖို့ကရစ်ပံ"က

"အင်္ဂလိပ်လက်အောက်က လွတ်အောင်လွတ်လပ်ရေးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရအောင်လုပ်မှာလဲ" ဟု မေး သည်။

"သခင်အောင်ဆန်း"က

"တရားတယ် ထင်တဲ့ နည်းနဲ့ ရအောင် လုပ်ယူမှာပဲ"ဟု ဖြေ၏။

"ဆာတက်ဖို့ကရစ်ပံ" က

"ဘယ်လို တရားတယ်ထင်တဲ့ နည်းလမ်းလဲ"ဟု ထပ်မေး၏။

"သခင်အောင်ဆန်း"က

"တရားတယ်ထင်တဲ့နည်းဆိုတာ ရရာနည်းနဲ့ လုပ်မယ်လို့ပြောပါ။ ဥပမာဗျာ ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာ ထည့် ထား တဲ့ ဖောင်တိန်ဟာ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ ဖောင်တိန်ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ဆီက အနိုင်ကျင့်ပြီး လုယူ ထားတယ်ဆိုပါတော့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ပြီးပြန်ပေးပါ ဗျာလို့ ချော့ တောင်းမယ်။ မရရင် နောက်တစ်နည်းနဲ့တောင်းမယ်။ အဲဒီလို မရတဲ့အဆုံးကျတော့ မပေးဘူးလား၊ ပေးမလား ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်တောင်းမယ်။ ဒါနဲ့မှ မရရင် ဟောဒီလို အတင်းလုယူ မယ်"

ဟု ပြောပြောဆိုဆို "ဆာစတက်ဖို့ကရစ်ပ"၏အိတ်ကပ်ထဲက ဖောင်တိန်ကိုဆွဲယူလိုက်ရာ ကရစ်ပ ၏ ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ကြီးပါ ပြု၍ပါသွားတော့သည်။

"အဲဒါ ကျွန်တော် တရားတယ်ထင်တဲ့ နည်းပဲ။ ကျွန်တော့်ဖောင်တိန် ပြန်ရဖို့က လိုရင်းပဲ"

သခင်အောင်ဆန်း သည် ဧည့်သည့်တစ်ယောက်၏အင်္ကျီပြသည်ကို အားမနာ။ အလိုက်မသိတတ် စွာဖြင့် သူ ပြောလိုရာ ကို ဆက်ပြောခဲ့သည်။

"ကဲ အခုလို လုပ်ယူရတော့ ကောင်းသေးရဲ့လား၊ ကျွန်တော့်မှာတော့ ကျွန်တော့်ဖောင်တိန်ပြန်ရပါ ရဲ့၊ ခင်ဗျား မှာတော့ အင်္ကျီအိတ်အပြခံရတာသာ အဖတ်တင်တာပေါ့၊ စောစောကသာ ပြန်ပေးလိုက် ရင် အင်္ကျီ လည်း မပြဘူး။ ကျွန်တော့်လက်တောင် တော်တော်နာသွားတယ်။ ခု ကျွန်တော်ပြောနေ တာ တွေဟာ အပိုပြောတာလဲ မပါဘူး။ ခြိမ်းခြောက်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ဖြစ်လာနိုင် တဲ့ သဘော ကို ပြောပြနေတာပဲ"

"ကရစ်ပ" မှာ ဘာမျှမပြောနိုင်။ အားရပါးရ ဟားတိုက်၍သာ ရယ်မောနေရှာတော့၏။ ပြီးမှ "ကရစ်ပ" က

"အို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အောင်ဆန်း၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အောင်ဆန်း"ဟု အထပ်ထပ်ရေရွတ် နေတော့ သည်။

ဤသည်ကား ကျွန်တော်တို့၏ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အားမနာတတ်ပုံ၊ ပြတ်သားပုံပင်ဖြစ် သည်။ နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သခင်အောင်ဆန်းသည် မည်သူ့ကိုမှ အားမနာ။ မည်သူ့ကိုမှ ဂရု မစိုက်။ ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သခင်အောင်ဆန်းသည် ဤဇမ္ဗူမှာ မည်သူ နှင့်မှမတူနိုင်သော နိုင်ငံချစ် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။

သခင်အောင်ဆန်း သည် စားလည်းနိုင်ငံရေး၊ အိပ်လည်း နိုင်ငံရေး၊ နိုင်ငံရေးသာ အမိ၊ နိုင်ငံရေးသာ အဖ ဟု ခံယူပြီး၊ အားလုံးကို လျစ်လျူရှုခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာ"ဒဂုန်တာရာ" က "ရုပ်ပုံလွှာ" စာအုပ်တွင်ပါရှိသော "အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း"ဆောင်းပါးတွင် "သူ့တွင် နိုင်ငံရေး ဝိညာဉ် ကား ပြင်းထန်လှ၏။

နိုင်ငံရေးတစ်ခုတည်းသာ လုပ်သော လူတစ်ဦးဖြစ် သည်။ သူသည် ရိုင်း၏။ ကြမ်း၏။ ကြောင်၏။ ကိစ္စမရှိ။ သူသည် ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းမဟုတ်။ တစ်ခုတည်းသော ယုံကြည်ချက်နှင့် တစ်ခု တည်း ကိုသာ လုပ်သော နိုင်ငံရေးသတ္တဝါဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိစ္စမရှိ" ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရ ပါသည်။ သခင်အောင်ဆန်းသည်

ဒို့ဗမာ့အစည်းအရုံးဝင်ဖြစ်သည့် အချိန်မှစ၍ ဇာတိမြေ နတ်မောက် သို့ မပြန်သလောက်ဖြစ်၍ သူ့ အလွန်ချစ်သော အမေ နှင့် အဆက် ပြတ်သလောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

တစ်နေ့တော့... သူ့အမေ ရန်ကုန်ဆင်းလာပြီး ကြည့်မြင်တိုင် တွင် တည်းခိုနေစဉ် သခင်အောင်ဆန်း သည် "ဗိုလ်လက်ျာ" ကို ခေါ်ပြီး သူ့အမေ ထံ ရောက်လာသည်။ သူ့အမေ ကို လာတွေ့ခြင်းပင်ဖြစ် သည်။ သူ့အမေ က သနားကြင်နာစွာ နှင့် မေးခွန်းတွေ အမျိုးမျိုးမေးသည်။ သခင်အောင်ဆန်းသည် ခေါင်းငုံ့ပြီး မေးတာ ကို တိုတိုပြတ်ပြတ် ပဲ ဖြေသည်။ မိနစ် ၂၀ လောက်နေပြီး၊ သူ့အမေ ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်ခဲ့ သည်။ လမ်း တွင် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ သူ့ အလွန်ချစ်သောအမေအတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ် နေရှာ သည်။

သူ့အမေ နတ်မောက်ပြန်တော့ ဘူတာရုံ လိုက်ပို့သည်။ သခင်အောင်ဆန်း သည် ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ နေသည်။ မီးရထားထွက်စပြုသော ပလက်ဖောင်းပေါ်ထိုင်ချပြီး၊ ရထားပြတင်းပေါက်က ကြည့်နေသည့် သူ့အမေ ကို ရှိခိုးကန်တော့ လိုက်သည်။ အပြန်တွင် ဗိုလ်လက်ျာအား "ကျုပ် နိုင်ငံရေးလုပ်တာကို အမေ က ဒါလောက် မကန့်ကွက်ပါဘူး။ ကျုပ် အေးတိအေးစက်နိုင်တာ၊ စာမရေး ဘာမရေး နဲ့ စိမ်းကားတာကို အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရတယ်။ အမေက သနားပါ တယ်"

ဟု ညည်းတွား ပြောရှာသည်။

သခင်အောင်ဆန်း သည် သူ့အမေကို အခြားညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ချစ်သည်ထက်ပို၍ ချစ်သလို သူ့အမေ ကလည်း သူ့ အငယ်ဆုံးသား အပေါ် အခြားသားသမီးများထက်စာလျှင် ပို၍ချစ်ခဲ့ရာသည်။

ဗိုလ်ချုပ် သည် အမေချစ်သော သားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ လူသားဆန်ဆန် အမေကို မြတ်နိုး တန်ဖိုး ထားသော၊ ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်သော သားတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော်တို့တွေ့လိုက်ရပါတော့ သည်။

၁၉၄၅ ခု၊ မတ်လ၊ ၁၇ ရက် စနေနေ့တွင် ဗမာ့တပ်မတော်သားများသည် ယခု တော်လှန်ရေးပန်းခြံ၊ ပြုလုပ် ထားသော နေရာ ၌ တပ်ထွက်ပွဲအခမ်းအနားကို ကျင်းပကြလေသည်။

အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိ ကန်တို့အား ရဲရင့်စွာချေမှုန်းကြမည့် ဗမာ့တပ်မတော်သားများအား အဓိပတိ" ဒေါက်တာဘမော်"နှင့် ဂျပန်စစ်ဘက်အရာရှိကြီးများက လာရောက်အားပေး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ စစ်ထွက် ဗမာ့အောင်လံတော် ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလက်သို့ ဒေါက်တာဘမော်နှင့် မေဂျာဂျင်နရယ် ဆကူးရိုင်း တို့က ပေး အပ်လေသည်။ ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ရဲဘော်တို့အား တပ်ထွက် မိန့်ခွန်းပြောကြား လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏တပ်ထွက် မိန့်ခွန်းသည် နာမည်ကျော် သမိုင်းဝင်မိန့်ခွန်းပင်ဖြစ်သည်။ တိုတို နှင့်လိုရင်းရောက်အောင် စကားပရိယာယ်ကြွယ်ဝစွာဖြင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား လှည့်စားပြောဆို သွားပုံမှာ ရာဇဝင်မှာ စာတင်လောက်သည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား နားလှည့်ပါးရိုက်ခဲ့သော

မတ်လ တော်လှန်ရေး သည် မြန်မာ့သမိုင်းစာမျက်နှာတွင် သေနတ်သံများဖြင့် တုန်ခါမြည်ဟီးနေတော့ သည်။

ဖက်ဆစ်ဘီလူး တို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဆင်ထားသောအကွက်ထဲသို့ လှလှပပကျရောက်ခဲ့၍ မတ်လ တော်လှန်ရေး တွင် ပြည်သူတို့အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရဲဘော်တို့ တိုက်ရမည့် ဖက်ဆစ် အရာရှိကြီးများရှေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြောသွားသော တပ်ထွက် မိန့်ခွန်းမှာ

"ရဲဘော်တို့

အကျယ်ချဲ့ပြီး ရှည်ရှည်မပြောချင်ဘူး။

အခု စစ်မြေပြင် ကို ထွက်ရမယ်၊ ဆင်းရဲမယ်၊ ငတ်မယ်၊

အခက်အခဲ တွေ နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်။

ဗမာပီပီ ဗမာ့သွေးကိုပြပါ။ အထက်ဗိုလ် များရဲ့ အမိန့်ကို နာခံကြပါ။

အထက်ဗိုလ် တွေ ကလည်း သာတူညီမျှ ရဲဘော် စိတ်ထားပါ။

ရဲဘော် တို့ကို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရဲဘော် တို့နဲ့

အတူချီတက်မယ်။

ဗမာ့ရန်သူ ကို ချေမှုန်းကြ။

အနီးကပ်ဆုံး ရန်သူ ကို ရှာပြီး တိုက်ကြ။

ဒါပဲ"

လူထုပရိသတ်ကြီး၏လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွားသည်။

ထိုလက်ခုပ်သံများနှင့်အတူ "အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ"ဟူသော

ကြွေးကြော်သံများသည် ပဲ့တင်ထပ်မြည်ဟီးတုန်ခါနေတော့သည်။ ထို့နောက်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နှင့် တကွ ဗမာ့တပ်မတော်သားများသည် တပ်ဖျောက်၍ ရန်ကုန်မြို့မှ အလှူလှူ ပျောက် သွားကြလေသည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့သည် မိမိတို့အား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းမည့် ရဲဘော် များအား နှုတ်ဆက် အားပေး ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား တစ်ပြည်လုံး ဝိုင်းဝန်း တော်လှန်ကြသည့် "တော်လှန်ရေးနေ့"ဟူသော နေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီး မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ပေါ် ပေါက် လာခြင်း ပင် မဟုတ်ပါလော။ ဗိုလ်ချုပ်၏တပ်ထွက်မိန့်ခွန်းသည်လည်း သမိုင်းဝင်တော်လှန် ရေး မိန့်ခွန်း ဖြစ်လာခြင်း ပင် မဟုတ်ပါလော။

ဗိုလ်ချုပ်ပြောခဲ့သည့် "အနီးကပ်ဆုံးရန်သူကို ရှာပြီးတိုက်ကြ"

ဟူသောစကားသည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း တပ်ထွက်ရဲဘော်အားလုံးသိခဲ့ သော်လည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၊ စစ်ဘက်အရာရှိကြီးများမသိခဲ့။ သိများသိခဲ့လျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကို ဇက် ဖြတ်ပစ်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဤသည်ကိုမမူခဲ့။ ကြောက်လည်း မကြောက် ခဲ့။ သူ့အသက်ကို တိုင်းပြည်အတွက် ပေးလှူထားပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော။

အချိန်ကား ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွင်း၌ဖြစ်သည်။ ရွှေတောင်ကြားလမ်းရှိ တပ်မတော်အရာရှိကြီး "ဗိုလ်မှူးအောင် (ပြည်သူ့လွတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ)၏ခြံဝရှိ ကင်းဂိတ်တွင် "မြဝတီရဲခေါင်"ဆိုသော ရဲဘော် လေး ကင်းစောင့် နေသည်။ မိုးတဖွဲဖွဲရွာနေသည့်ကြားမှ ထီးမပါ၊ အကာမပါနှင့် ဦးခေါင်းငုံ့၍ စဉ်းစား လာသူ တစ်ယောက် ခြံဂိတ်ဝ သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ရဲဘော်ရဲခေါင်ရှေ့မှဖြတ်၍ တက်မည်ပြု၍ လှံစွပ် တပ်ထားသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် သူ၏ရင်ဘတ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်တားထားလိုက်ရသည်။

ခေါင်းမွှေးစုတ်ဖွား၊ မေးရိုးကားကား၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ စွပ်ကျယ်လက်တို၊ တစ်ပတ်ရစ်ယော ပုဆိုး၊ သဲကြိုးနီ လေယာဉ်ပျံဖိနပ် နှင့် ပိန်ကပ်ကပ် မွဲခြောက်ခြောက် လူတစ်ယောက်မို့ "ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ"ဟု ရဲဘော်ရဲခေါင်က မေးလိုက်သည်။

"ကျုပ် ဗိုလ်အောင်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ"

"ရုံးကိစ္စ လား၊ အိမ်ကိစ္စလား"

"အိမ်မှာတွေ့ပြီးပြောမှဖြစ်မဲ့ ရုံးကိစ္စပဲ"

ဟုဆိုပြီး ခြံတွင်းဖွတ်ဝင်လာ၍ ရဲဘော်ရဲခေါင်က ထိုသူကို လက်မောင်းရင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ ခြံသို့ ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ ရဲဘော်ရဲခေါင် က ထိုသူကို မာန်မဲကြိမ်းမောင်းရာ ထိုသူက အပြုံးမပျက် နား ထောင် နေရှာ သည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲ၊ ခင်ဗျား ဘာကောင်လဲ"

"ဒီလို ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်အိမ်ထဲကို အရမ်းဝင်ချင်တိုင်း ဝင်လို့ရလား"

"ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ဝင်ခွင့်ပေးလို့လဲ"

"ကျုပ် အောင်ဆန်းပါ၊ ရဲဘော်တို့ ကင်းဗိုလ်ကိုခေါ်လိုက်ပါ။ ကျုပ် သူနဲ့တွေ့မယ်"

"အောင်ဆန်း"ဆို၍ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားပြီး ကင်းဗိုလ်ကိုပြေး၍ ခေါ်ရသည်။ ကင်းဗိုလ်လည်း ဒရော သောပါး ရောက်လာပြီး ထိုသူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကင်းဗိုလ်သည် ပြာပြာသလဲ

"ဟာ... ဗိုလ်ချုပ် ရေတွေစိုလို့ပါလား၊ ကြွပါ ဗိုလ်ချုပ် အထဲကိုကြွပါ" ဟု ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်သည်။

ရဲဘော်ရဲခေါင်အဖို့ မြင်ကွင်းအားလုံး ချာလပတ်လည်သွားသည်။ နားထင်နားရင်းတွေ ပူလာပြီး၊ သေနတ် ကိုင်ထားသော လက်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ "ငါမှားလေခြင်း၊ ငါ မိုက်လေခြင်း"ဟု ရဲဘော်ရဲခေါင် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်၍မဆုံးတော့။ သူတို့ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ကင်းဗိုလ် "ဗိုလ် ကျော်ဒင်"ပြန်ရောက် လာပြီး၊ ရဲဘော်ရဲခေါင်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေတော့သည်။

"မင်း ငါ နဲ့ လိုက်ခဲ့ဦး၊ ဗိုလ်ချုပ်က မင်းကိုခေါ်ခိုင်းလို့"

ရဲဘော်ရဲခေါင်အဖို့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားပြီဟု ထင်လိုက်ရသည်။ နဖူးကိုလက်ဝါးနှင့် ရိုက်၍ "ငါတော့ သွားပြီ"ဟု ရေရွတ်ညည်းတွားလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းအတွင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် စန္ဒယားခုံကိုမှီ၍ လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေသည်။ ခေါင်းငုံ့ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။ အနီး တွင် ဗိုလ်မှူးအောင် က တည်ငြိမ်သော အပြုံးဖြင့် ဆိုဖာပေါ်ထိုင်နေသည်။

ဗိုလ်ကျော်ဒင်၏စစ်သံနှင့် အော်ဟစ်သတင်းပေးမှုကြောင့် ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်ချက်သာကောင်းနေ သော ဗိုလ်ချုပ် သည် ခေါင်းမော့လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က ရဲခေါင်ကိုကြည့်၍

"ရဲဘော် နာမည်"

"ရဲခေါင်"

"တပ်ထဲဝင်တာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရဲဘော်ရဲ့တာဝန်ကျေပွန်မှုကို ချီးကျူးပါတယ်။ စောစောကကိစ္စ ဘာမှခေါင်းထဲမထည့်နဲ့တော့ ဒီ အချိန်မှာ ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပဲ။ ရဲဘော် မှန်တယ်။ အေး တစ်ခုတော့ သတိထား၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ မလုပ်နဲ့ အဲဒါပဲ။ ကဲ... ကဲ သွားနိုင်ပါပြီ"

ရဲဘော် ရဲခေါင်သည် ဗိုလ်ချုပ်စကားကို မယုံသလို သံသယဖြစ်နေရင်း ဟုတ်ပြီဆိုမှ ကလေးငယ် တစ်ဦးလို ခုန်ပေါက် မြူးထူး စွာ မူလတာဝန်ကျရာနေရာသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်သွားခဲ့သည်။

ရဲဘော်လေး မြဝတီရဲခေါင်၏ရင်ထဲတွင် သူကြုံခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဘယ်လိုမှ မေ့လို့ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ အခြားဗိုလ်များနှင့်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ပါးရိုက်ခံရမှာတော့ သေချာသည်။ ရဲဘော်အပေါင်းနှင့် ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး၏ ဗိုလ်ချုပ် သည် သဘောထားကြီးသော၊ အမြော်အမြင်ရှိသော၊ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို တရားနည်းလမ်း ကျကျ ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းတတ်သော ဗိုလ်ချုပ်ပင် မဟုတ်ပါလော။ စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်မှန် ကန်သူပင် မဟုတ် ပါလော။

ဦးအုန်းမြင့်နှင့် သခင်တင်ဦးတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေရင်းများဖြစ်ကြ သည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပြောမနာဆိုမနာ မိတ်ဆွေများမို့ ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ သော သူငယ်ချင်း နှစ်ဦး ပင်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်က သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ဦးကို

"လူငယ်လူရွယ်အတိုင်း နိုင်ငံရေးကို အမြဲ(Whole Time)လုပ်နိုင်အောင် သံယောဇဉ် မရှိမှဖြစ်မယ်၊ သံယောဇဉ် မရှိအောင် နွားတွေလို ဝှေးသင်းထားရင် ကောင်းမယ်"ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

ဂျပန်တို့ ဗမာပြည်ဝင်လာသောအခါ သူ့ကို "ဗိုလ်တေဇ"အဖြစ် ဦးအုန်းမြင့်နှင့် သခင်တင်ဦးတို့ပြန် တွေ့ရ၏။ ဦးအုန်းမြင့်က "ဗိုလ်တေဇ နေကောင်းရဲ့လား" ဟု စကားစလိုက်ရာ

"ဘာ ဗိုလ်တေဇလဲ၊ ခွေးမသား စစ်ထဲဝင်ရမယ်၊ ခွေးမသားတွေ မင်းတို့စစ်တိုက်ရမယ်"

ဟုပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။ ဦးအုန်းမြင့်နယ်သို့ ထွက်သွားပြီး ပြန်လာသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ဆေးရုံ ရောက် နေသည်ဟု ကြားသိရ၍ သတင်းမေးရန် သခင်တင်ဦးနှင့်အတူ ဆေးရုံသို့လာခဲ့သည်။ ဗိုလ် ချုပ်သည် အပြင်းအထန်ဖျားသဖြင့် ဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံ တက်နေစဉ် ကာလ အတွင်း ဗိုလ်ချုပ် အနားတွင် သခင်တင်ဦးက နေ့ညမပြတ် စောင့်ရှောက်ပြုစုရ သည်။

ဦးအုန်းမြင့် နှင့် သခင်တင်ဦး ဗိုလ်ချုပ်အခန်းဝင်သွားရာ

"ဟို ခွေးမသား တင်ဦး ကို ငါမိန်းမ ဖို့ လက်စွပ်ဝယ်ခိုင်းတာ မရဘူး၊ အုန်းမြင့် မင်းဝယ်ပေးရမယ်"

မိန်းမ တောင်းရာတွင် လက်စွပ်လဲရန် လက်စွပ်ကို ဝယ်ခိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ် သည် ဒေါ်ခင်ကြည် နှင့် လက်ထပ်တော့မှာဖြစ်သည်။

"ဟေ့ တင်ဦး၊ အုန်းမြင့် ကို ပိုက်ဆံပေးလိုက် ဟေ့ကောင်
လက်စွပ်ဝယ်ဖို့နော်၊ ခွေးမသား မင်းသုံး မပစ် လိုက်နဲ့ဦး"

ဟု ဗိုလ်ချုပ် က ရယ်မောပြီး ပြောလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဘိလပ်ကပြန်လာပြီး တစ်ညတွင် သူ့အိမ်၌
သတင်းစာဆရာများကို ဖိတ်ခေါ်ကာ သတင်း စာ ရှင်းလင်းပွဲ လုပ်သည်။
ဦးအုန်းမြင့်ကို တွေ့သောအခါ

"ဟေ့ကောင် မင်းက ဘာနားလည် 'လို့ သတင်းစာထဲမှာ
တောရေးတောင်ရေးနဲ့ ထည့်ရတာလဲ"

ဟု မျက်နှာထား နှင့် ပြောပြီး လက်ထဲရှိ လန်ဒန်တိုင်းသတင်းစာခေါက်နှင့်
ရိုက်လေသည်။ နောက်မှ-

"ခွေးမသား.... မင်း တစ်နေ့လာခဲ့ဦး... ဟဲ ဟဲ"

ဟု ရယ်တော့မှ အားလုံးကြက်သေသေနေရာမှ ဝိုင်း၍
ရယ်နိုင်ကြတော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်က သတင်း စာ ဆရာကြီး များအား
"ကျုပ်အကြောင်း အုန်းမြင့် နဲ့ တင်ဦးတို့နှစ်ယောက်သာ ကောင်းကောင်းသိ
တယ်"ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဝန်ကြီးဖြစ်သော်လည်း ဟိတ်ဟန်မရှိ၊
အဆောင်အယောင်မရှိ၊ ဂုဏ်ပကာသနမရှိ၊ စတိုင် မထုတ်ဘဲ
သူ့သူငယ်ချင်းများကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် အရင်ကအတိုင်း ပြောဆို
ဆက်ဆံခဲ့သည်မှာ အံ့ဩစရာပင်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည်

ရာထူးအရှိန်အဝါကြောင့် ဘဝင်မြင့်မ သွား။ သူငယ်ချင်း တွေ အပေါ် ဘဝမမေ့သူပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရအဖွဲ့တက်လာသောအခါ

ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့သိမ်းလိုက်၍ ဦးစံတင်မှာ ငြိမ်း ချမ်းရေး ဥက္ကဋ္ဌမှ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဦးစံတင် သည် ဂျပန်ခေတ် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဘဝ တွင် သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်း(သံဖြူဇရပ်)အတွက် ချွေးတပ် ဆွဲသည့်ကိစ္စနှင့် ကြုံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် တိုင်းခန်းလှည့်လည်လာသော ဒု-ဝန်ကြီးချုပ်အဖွဲ့ (လူ- ၂၀၈) ဦးစံတင်အိမ်မှာ ထမင်း စားမည်ဆို၍ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အေးကြိုင်က တပည့်များနှင့် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။ နေ့ ၁၁ နာ ရီလောက်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးစံတင်ထံ "ဗိုလ်မင်းခေါင်"နှင့် လူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်မင်းခေါင်သည် ကျောင်းဆရာဘဝက ဦးစံတင်၏စာသင်သားတပည့်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မင်းခေါင် က သူနှင့် ပါလာသူကို သူ့ဆရာဦးစံတင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ထိုသူသည် ဦးစံတင် ဇနီး ဒေါ်အေးကြိုင်ကို ဘာမှ ဟန်ဆောင်မနေတော့ဘဲ "အဒေါ် ကျွန်တော် ထမင်းဆာ လိုက်တာ ထမင်းရှိရင် ကျွေးပါဦး"

ဟု ပြောသည်။ ဒေါ်အေးကြိုင်က ဒု-ဝန်ကြီးနှင့်အဖွဲ့လာမည်ဆို၍ ချက်ပြုတ်ထားသည်များ အလှုံ့ ပယ် ရှိကြောင်းပြောပြီး ခူးခပ်ကျွေးတော့ ထိုသူက- "ဟာ... ခွေးဘုရားပွဲနဲ့ တိုးတာပဲ" ဟု ရွတ်နောက်နောက် ပြောပြီး မြိန်ရေရှက်ရေ စားလေသည်။ ထိုသူက "အဒေါ်မှာ ဒီလိုဧည့်သည့်တွေကို ကျွေးနေရသလား"

ဟု မေးပါသည်။ ဦးစံတင်ဇနီး ဒေါ်အေးကြိုင်က- "အဒေါ်အိမ်ကို သူတို့အိမ်လို သဘောထားကြလို့ ဟိုတယ်ကြီးဖြစ်နေပါတယ်" ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုသူက

"အစိုးရအရာရှိတွေကို ကျွေးရင် ကုန်ကျစရိတ်ပေးဖို့ ရံပုံငွေရှိပါတယ်။ ပဲခူးခရိုင်ဝန်ကို အခု- အဒေါ် ကုန်ကျစရိတ် တွေပေးဖို့ ကျွန်တော် လှမ်းပြောလိုက်ပါ့မယ်"

ဟု ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ကားကလေးနှင့်ထွက်သွားပါသည်။ "ထိုသူ" ပြောလိုက်လို့လား မသိ။ ဦးစံတင်ဇနီး ထံ ပဲခူးခရိုင်ဝန်က လူလွှတ်ပြီး ဂျပန်ငွေ ၈၀၀ လာပို့ပေးပါသည်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာ တော့ ရှမ်းပြည်က ဆင်းလာသည့် ကုန်တင်ကားကြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထိုးရပ်သည်။ ကုန်တွေကြားမှ ဗိုလ် မင်းခေါင်၊ သူနှင့်ပါလာသည့် လူထွက်လာသည်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ "ထမင်းဆာတယ်"ဆို၍ ခူး ခပ် ကျွေးရ ပါသည်။ ထမင်းစားရင်း ထိုသူက "ပဲခူးခရိုင်ဝန်ဆီက ငွေရရဲ့လား" ဟု သတိတရမေးပါသည်။

"ရပါတယ်"

ဟု ဒေါ်အေးကြိုင်က ဖြေတော့ ထိုသူ ဝမ်းသာသွားသည်။

ကျေနပ် သွားဟန်လည်း တူသည်။ ထိုအချိန်က "ဗိုလ်မင်းခေါင်"သည် "စစ်ဝန်ကြီး"ဖြစ်ပြီး၊ ဗိုလ်မင်း ခေါင် နှင့် အတူပါလာသူသည် "စစ်သေနာပတိကြီး"ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုစစ်သေနာပတိကြီးကား ကျွန် တော်တို့၏ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း"ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ တိုင်းပြည်အတွက် ဖြစ်ရမည်။ အမျိုးသားရေးအတွက် ဖြစ်ရမည်ဟူသော ရည် ရွယ်ကို ဦးထိပ် ထားပြီး၊ နိုင်ငံကို ကယ်တင်ရင်း လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ၏မျိုးချစ် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးပင် မဟုတ်ပါ လော။ နယ်ချဲ့ ကျူးကျော် သူ များကို လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲစတမ်း တွန်းလှန်တိုက်ခဲ့သော ရဲရဲတောက် အသေခံ သူရဲကောင်း ပင် မဟုတ်ပါလော။

၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဒုတိယသဘာပတိအမည်ဖြင့် ဝန်ကြီးအဖွဲ့ကို ဦးစီး ကွပ်ကဲ ရသည်။ ဘုရင်ခံက သဘာပတိဖြစ်သည် တစ်နည်းဆိုရသော် ဝန်ကြီးချုပ်အာဇာနည်ကို ဗိုလ် ချုပ်အောင်ဆန်း ရရှိထားချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ မွန်းလွဲသုံးနာရီခန့်တွင် သူ၏အပါးတော်မြဲ "ဗိုလ်ထွန်း လှ" အား "အစည်းအဝေး ရှိသေးလား" ဟု မေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်ထွန်းလှက အစည်းအဝေးမရှိ ကြောင်း၊ ယနေ့ည အားကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ရာ "ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပဲ၊ ဒီနေ့ည ငါ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်"

ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ဆိုသည်။ ရုပ်ရှင်မန်နေဂျာဆီ ဖုန်းဆက်မည်ဟုဆိုသော် ဗိုလ်ချုပ်က လက်မခံ။ မေတ္တာလက်မှတ် မတောင်းရဟု တားမြစ်သည်။ ဗိုလ်ထွန်းလှက သူ့အိတ်ကပ်ထဲနှိုက်ကြည့်ရာ ကျုပ် တန်သုံးရွက် ထွက်လာသည်။ ဤသည်ကိုမြင်သော ဗိုလ်ချုပ်က "ပလေဒီယံရုံတွင် ညနေခြောက် နာရီခွဲပွဲ ငါးမူးတန်း က လက်မှတ်နှစ်စောင်ဝယ်လိုက်"ဟု ဆိုသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံရောက်သော် တစ်မတ်တန်းတွေ၊ ငါးမူးတန်းတွေဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်က ဂရုမစိုက်။ ထိုင်ကြည့်ရ ရင် ပြီးတာပဲ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ခပ်တည်တည်ပင်

ထိုင်ကြည့်သည်။ တစ်မတ်တန်းနောက်ဆုံး မှ လူ များသည် နေ့စဉ်လိုလို သတင်းစာ ထဲ ဓါတ်ပုံပါနေ၍ ဗိုလ်ချုပ်ကို မှတ်မိနေကြဟန်တူသည်။ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကား ကို မကြည့်တော့။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုသာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်နေကြသည်။

မိနစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ခေါင်းဆောင်ကြီးဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ငါးမူးတန်းမှ ရုပ်ရှင်ကြည့် နေသည် ဟူသော သတင်းသည် ရုံမန်နေဂျာရုံးခန်းသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ရုံမန်နေဂျာက ဗိုလ် ထွန်းလှ နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်ရာ ဗိုလ်ထွန်းလှကိုခေါ်တွေ့သည်။ အပြစ်လည်းတင်သည်။

ဗိုလ်ထွန်းလှ က "စီးပွားရေးသမားတွေဆီက မေတ္တာလက်မှတ်မယူရဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အခွင့်အရေး တောင်းလာ မယ်" ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကပြောကြောင်း ရုံမန်နေဂျာကို ရှင်းပြသည်။ ရုံမန်နေဂျာက

"ခင်ဗျားဆရာ ဗိုလ်ချုပ်ကို သွားပြောစမ်းပါ။ ကျုပ်က ဒေါ်မမရဲ့သား မြဟန်ပါ။ အခွင့်အရေးမတောင်း ပါဘူး။ အပေါ်ထပ် သီးသန့်တန်း (ဒီစီ)က လာကြည့်ပါ။ ငါးမူးတန်းရှေ့ဆုံးမှာထိုင်နေတော့ မသင့် တော် ပါဘူး။ လုံခြုံရေးအရလည်း မကောင်းပါဘူး"

ဟုပြော၍ ဗိုလ်ထွန်းလှလည်း ဗိုလ်ချုပ်ဆီလာပြီး ရှင်းပြရသည်။ ဒေါ်မမမှာ (၁၉၃၆)ခုနှစ် တက္ကသိုလ် သပိတ်အရေးတော်ပုံ တုန်းက ကျောင်းသားများအား သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ကူညီခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် သည် ဦးမြဟန်၏အမေ "ဒေါ်မမ"ကို အားနာ၍ အပေါ်ထပ်တက်ကြည့်ရန် သဘောတူ လိုက်သည်။ ဒီကြားထဲ ဗိုလ်ချုပ်က "အပေါ်ထပ်တက်မယ်ဆိုရင်လည်း မြန်မြန်တက်ကွာ"

"ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေ လွတ်ကုန်ဦးမယ်" ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါ်၍ ဗိုလ်ထွန်းလှသည် ဗိုလ်ချုပ်ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

"ဘာများလဲ ဗိုလ်ချုပ်"

"ငါ အခု ဗိုက်ဆာလို့ တစ်ခုခုစားချင်တယ်ကွာ"

"ဗိုလ်ချုပ်က ဘာများစားချင်လို့လဲ"

"ဘာလဲ မင်းက ဝယ်ကျွေးမလို့လား"

"ဝယ်ကျွေးရအောင် မင်းမှာ ဗိုက်ဆံကောရှိရဲ့လား"

လိမ်ပြောတာမကြိုက်သော ဗိုလ်ချုပ်အား ငွေခုနစ်ကျပ်သာ ရှိသောအိတ်ကို ဟန်ပါပုတ်ပြုပြီး ဗိုလ်ထွန်းလှ လိမ်လိုက် ရသည်။

"ကျွန်တော့်မှာ ဗိုက်ဆံပါပါတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ် ဘာစားချင်တယ်ဆိုတာ ပြောပါ"

"မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း)က ပလာတာနဲ့ခပတ် စားချင်တယ်ကွာ"

ထိုပလာတာဆိုင်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက မကြာခဏ ဝင်စားလေ့ရှိသော ဆိုင်ဖြစ်၍ ဆိုင်ရှင် များ နှင့်လည်း ဗိုလ်ထွန်းလှသိနေခဲ့သည်။ ဆိုင်ရောက်သော် တစ်ယောက်လျှင် ပလာတာ နှစ်ချပ်နှင့် ဆိတ်သားခပတ်တစ်ပွဲစီ

နှစ်ယောက်အတွက် နှစ်ပွဲမှာလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆိုင်ရှင်နားကပ် ပြီး၊ ဒီဆိုင်မှာ စားနေကျ ဖောက်သည်ဖြစ်ကြောင်း ပိုက်ဆံအလုံအလောက်မပါ၍ ကျသင့်ငွေကို နောက်နေ့မှ လာပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကမေးရင် ပိုက်ဆံရှင်းပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ကျုပ်ပိုက်ဆံ မပါတာ ဗိုလ်ချုပ် မသိစေလိုကြောင်း အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလိုက်၏။ ဗိုလ်ထွန်းလှက "ဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူကိုသိလား"

ဟု မေးရာ ဆိုင်ရှင်က "သိပါတယ်" ဟုဖြေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဆာနေ၍လား မသိ။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အားရပါးရစားနေလေ သည်။ နှစ်ယောက်လုံးပြီးသော် ဗိုလ်ချုပ်က-

"ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်လေကွာ၊ ငါတို့သွားကြမယ်" ဟုဆိုရာ ဆိုင်ရှင်က ရောက်လာပြီး

"စောစောက စားစရာမှာရင်း တစ်ခါတည်းရှင်းပြီးပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်" ဟု ဝင်ပြောမှ ကျေနပ်သွားသည်။

"စားလို့ကောင်းရဲ့လား၊ ဗိုလ်ချုပ်" ဟု ဗိုလ်ထွန်းလှက မေးရာ

"အေးကွ၊ မစားရတာကြာလို့လာ မသိဘူး အလွန်စားလို့ကောင်းတယ်"

ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ဖြေလိုက်၏။ ဆိုင်ရှင်ကုလားလည်း ဗိုလ်ချုပ်အဖြေကို အတော်သဘောကျသွား သည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ကျမှ ဗိုလ်ထွန်းလှသည် ပလာတာနှင့် ခပတ်ဖိုး ကျသင့်ငွေကို သွား ရှင်းပေးလိုက် ရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် အလွန်သနားစရာကောင်းသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဝန်ကြီးချုပ် ရာထူး ယူထားသူ တစ်ယောက်က

ပလာတာနှင့်ခပတ် ဝယ်စားစရာ ငွေမရှိဟုဆိုထား၍ အံ့ဩစရာ ကောင်းသလို၊ သနားစရာ လည်း အလွန်ကောင်းပါသည်။

ဤအချက်က ဗိုလ်ချုပ်၏ရိုးသားမှု၊ သမာသမတ်ကျမှု၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမရှိမှု၊ နိုင်ငံရေးလုပ်မ စားမှု ထင်ရှား စေသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် တွေးနေမိသည်။

ဗိုက်ဆံ မရှိသော ဗိုလ်ချုပ်၊ အမြဲတမ်း ဘိုင်ကျနေသော ဗိုလ်ချုပ်၊ နိုင်ငံရေးလုပ်မစားသော ဗိုလ်ချုပ် ဟန်မဆောင် တတ်သော ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော်တို့၏ လူထုခေါင်းဆောင်စစ်စစ်တစ်ဦးပင် မဟုတ် ပါလော။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် လူထုခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း "မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေး ကို တို့သွေးခဲ နဲ့ တည်ဆောက်အံ့"ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်တစ်ခေတ်လုံး အစိုးရဘယ်လိုပဲရှိရှိ တိုင်းပြည်က တကယ်တမ်း ကြည်ညိုတာ ဗမာအစိုးရအဖွဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဗမာအစိုးရက ဘယ်လို အမိန့် ထုတ်ထုတ် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ခွန်းပြောတာနှင့် မတူခဲ့ပေ။ တိုင်းပြည်က အဲသလိုဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို လူထုခေါင်းဆောင်ဟု ကျွန်တော် ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်သားများ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပေါ်ထားရှိသည့် ကြည်ညို လေးစားမှု အရှိန်အဟုန်ကို မည်သူ မှ မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါ။

တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကိစ္စတွင် တိုင်းရင်းသားများသည် အခြားကိုယ်စားလှယ်လွှတ်သည်ကို လက်မခံခဲ့ပေ။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်သွားမှ ပင်လုံစာချုပ်နှင့် ပင်လုံညီလာခံ အထမြောက် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကို လူထုက ဤမျှထိချစ်ခဲ့ကြ သည်။

လူထု၏ အကြည်ညိုကို ခံရခြင်းသည် သည်လူမှာ အကြည်ညိုခံရလောက်သည့်အကြောင်းတွေမရှိ လျှင် မည်သို့မှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ "လူထုခေါင်းဆောင်"ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကား လွယ်လွယ်နှင့်ရနိုင်သော ဂုဏ်ပုဒ် မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်သည် လူထုကို မည်သည့်အခါမှ မလှည့်စားခဲ့သောဖြောင့်မတ်တည် ကြည်မှု သမာဓိ စိတ်ဖြင့် လူထုအပေါ် ဘယ်သောအခါမှ မညစ်ပတ်ခဲ့သည့်အတွက် "လူထုခေါင်း ဆောင်" ဖြစ်လာရခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် ဗိုလ်ချုပ်လိုလူမျိုး ဗိုလ်ချုပ်လိုခေါင်း ဆောင်မျိုးတစ်ခါမှ မပေါ်ဘူး သေးဖူးဟု ကျွန်တော် ရဲရဲကြီးဆိုချင်ပါသည်။

တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိသည့် ကလေးလူကြီးပါမကျန်၊ အကုန်လုံးအုံကြွပြီး အကြည်ညိုခံရသော ဗိုလ်ချုပ် သည် တကယ့် လူထုခေါင်းဆောင် စစ်စစ်တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

"သည်တစ်ခါတော့ သေလျှင်လည်းသေ၊ မသေလျှင် ဗမာပြည်ကြီး လွတ်လပ်ဖို့ သေချာအောင် လုပ်ရမည်"

ဟု ပြောခဲ့သူ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဗမာပြည်၏နှစ်ယောက်မရှိသည့် တစ်ယောက်တည်းသော လူထု ခေါင်းဆောင် ပင်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေးများတွင်
လွန်စွာအမြော်အမြင်ကြီးသူဖြစ်၍ "မြန်မာပြည်၏မာရှယ် တီတိုး"ဟု
ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် လူထုလူဖြစ်သည်။
အောင်ဆန်းနာမည် တပ် လျှင် အစည်းအဝေးခေါ်လို့ရသည်။
"အောင်ဆန်း"ဆိုလျှင် လှူချင်ဒါန်းချင်ကြသည်။ အောင် ဆန်းလာလျှင် လူထု
လာသည်။ အောင်ဆန်း သည် လူထုလူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုခေတ် ထို
အချိန်ကို "အောင်ဆန်းခေတ်" ဟုပင် ဆိုနိုင်ပါသည်။

"အောင်ဆန်း"သည် လူထုကြီးက အင်္ဂလိပ်ကိုမကြိုက်လျှင်
အင်္ဂလိပ်ကိုချခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားက လာ ကယ်တင်မည့် လူတွေ့မျှော်သည့်အခါ
"ဂျပန်"ကိုခေါ်လာခဲ့သည်။ ဂျပန်ကို ဖက်ဆစ်ဖြစ်လို့ ဂျပန်ကို မောင်းထုတ်
ပေးစေချင်သည့်အခါ အောင်ဆန်းက တပ်မတော်နှင့် မောင်းထုတ်ပေးခဲ့သည်။

အောင်ဆန်း စိတ် နှင့် လူထု စိတ် သည် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေသည်။
တစ်သားတည်းဖြစ်နေသည်။ တထေရာ တည်းဖြစ်နေသည်။ အောင်ဆန်းသည်
လူထုကြီးလုပ်ချင်တာကို လုပ်ပေးနေသည်။

"တို့လုပ်ချင်တာ ကို အောင်ဆန်းက လုပ်ပေးနေတယ်၊ အောင်ဆန်းဟာ
တို့လူပဲ"

ဟု လူထုကြီး က ယူဆလာသည်။

အောင်ဆန်းသည် လူထုလူဖြစ်နေ၍ သိပ်စဉ်းစားနေစရာမလိုပေ။
လူထုထဲက လူတစ်ယောက်ဖြစ် ၍ လူထုဆန္ဒ ကို သိနေခဲ့သည်။
အောင်ဆန်းဆန္ဒသည် လူထုဆန္ဒ။ လူထုဆန္ဒသည် အောင်ဆန်းဆန္ဒ။

ဒါကြောင့် အောင်ဆန်းလုပ်သမျှသည် လူထုလုပ်သမျှပင်ဖြစ်သည်။

အောင်ဆန်းသည် လူထုလူဖြစ်၍ လူထုခေါင်းဆောင်ကြီး

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဟု ရာဇဝင်မှာ ကမ္ဘာပွား တင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်က "လူထုကြီးက ကျုပ်ကိုပေးတဲ့

"လူထုခေါင်းဆောင်"ဆိုတဲ့ဂုဏ်ကို ဝန်ကြီး ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထက် ကျုပ်

မက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မှတ်ထားလိုက်ကြပါ။"

ဟု ပြောခဲ့ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

မှန်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် လူထုလူ။

လူထုခေါင်းဆောင်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ရင်ထဲအသည်းထဲတွင်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မည်သို့မှ မမေ့ ပျောက် နိုင်ခဲ့ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကို

ကျွန်တော်တို့၏လူထုခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကျွန်တော်တို့၏ နှလုံးသားထဲ တွင် အမြဲ

သိမ်းထား မှာဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ကို ကျွန်တော်တို့ အမြဲအမှတ်ရနေမှာဖြစ်သည်။

ဪ

ရာဇဝင်သမိုင်းမှတ်တိုင်တွင်

မော်ကွန်းတိုးလောက်သည့်

မြင့်မြတ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပါတကား။

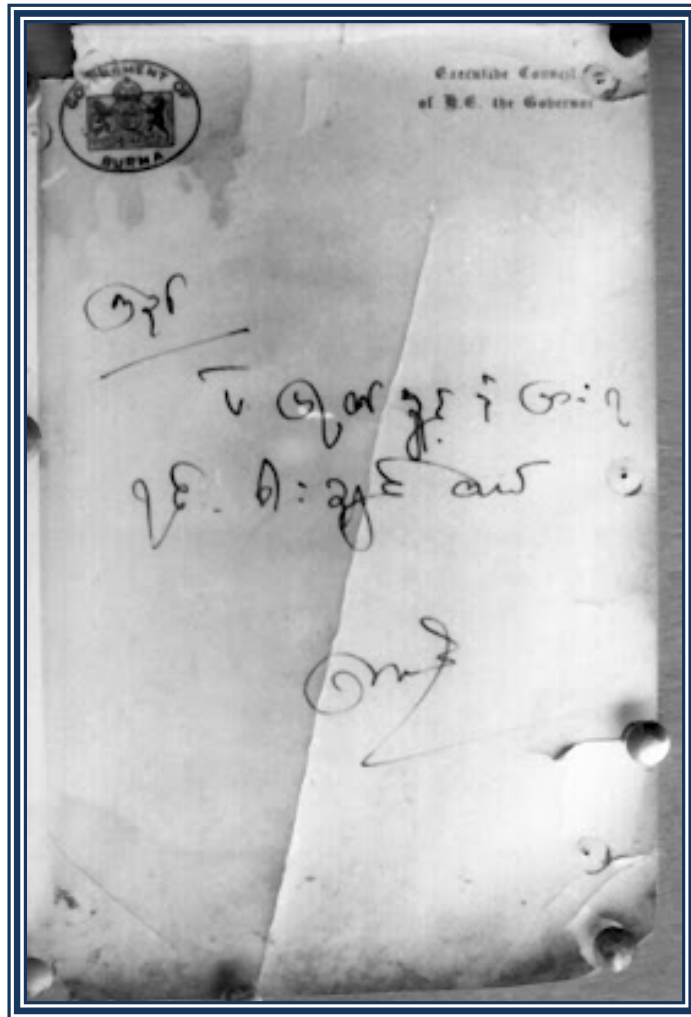
ဆရာချိန် (ပဲခူး)

ကိုးကားစာအုပ်စာရင်း

- ၁။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ
- စာရေးဆရာ၊ ရဲဘော်၊ သခင်နှင့် ကျောင်းနေဖက်များ စုပေါင်းရေးသားသည်။
- ၂။ မေ့ပျောက်၍မရသော အောင်ဆန်း - စုပေါင်းရေးသားသည်။
- ၃။ အောင်ဆန်း - အောင်ဆန်း
- ၄။ အမှတ်တရ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း - တက္ကသိုလ်နေဝင်း
- ၅။ မြန်မာ့စိန်ခေါ်သံ (Burmar's Challenge) - ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
- ၆။ ရုပ်ပုံလွှာ (အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း) - ဒဂုန်တာရာ
- ၇။ ကျွန်တော် ဗြူရိုကရက် - လူထုဦးလှ

+++++

ပဲပြတ်နဲ့ နံပြား စားချင်တယ်

ရွှေတောင်ကြားလမ်း အောက်လမ်း။

ဝိုးခနဲ ဟီးနိုးကားရပ်သံကြားရသည်။

ရုံးရုံးနှင့် သင်္ကန်းရုံသံများ ကြားရသည်။

ပြီး ကြေးစည်သံ တလွင်လွင် ကြားရသည်။

(၁)

ဒါ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက် ရဟန်းသံဃာတော်များ ဆွမ်းခံကြွရောက်ချိန်။ အချိန်ကိုမှတ်ရလျှင် နံနက် ၅ နာရီ မိနစ် ၃၀။

ဝေဠုကျောင်းတိုက် ရဟန်းသံဃာများသည် ရွှေတောင်တန်းလမ်း အောက်မှ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်း ထွက် လမ်းမတော် အနောက်ပိုင်းတစ်ခွင် ဆွမ်းခံကြွကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ မှတ်မိသလောက် ပြောရလျှင် စာရေးသူငယ်စဉ်ကပင် ယခု အသက်အရွယ်တော် ခြောက်ဆယ်စွန်းခဲ့လေပြီ မို့ နှစ်ပေါင်း မနည်းပြီ ဟုဆိုချင်သည်။ သိမိသူများ မှတ်တမ်းတင်သင့်ပါသည်။

သံဃာများ ဆွမ်းခံကြွပြီး မကြာမီမှာ ပဲပြုတ်ဟု အော်သံကြားရပါသည်။ ပဲပြုတ်အော်သံကား ပဲကို အသံရှည် ဆွဲပြီး ပြုတ်ကိုမှ တိုတိုကျယ်ကျယ်ဆိုသည်။ သုံးကြိမ်ခန့် ဆက်တိုက်အော်ပါသည်။ ဒါဆို ခြောက်နာရီထိုးပြီဟု သိရသည်။ အတန်ကြာသော် ပဲပြုတ်အော်သံထပ်ကြားရပြန်သည်။ သည် အော်သံ ကား စောစောက အော်သံနှင့်မတူ။ အသံတစ်ဆက်တည်း တိုတိုတုတ်တုတ်၊ ပထမ အော် သူနည်း အတိုင်း နှစ်ခါ သုံးခါ အော်ပါသည်။

ဒါက ခြောက်နာရီခွဲပြီဆိုသည့် အမှတ်အသား။

၇ နာရီထိုးချိန်၌ ပဲပြုတ်အော်သံ နောက်ထပ်ကြားရပြန်သည်။ အော်သံမှာ တိုတောင်းပြီး မြန်လွန်း လို့ ဘာ အော်မှန်း တောင် မသိလိုက်ကြ။ ကြားနေကျမို့ ဒါလည်း ပဲပြုတ်ဟု နားလည်ရပေသည်။

ပဲပြုတ်အော်သံကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော်၌ အမှတ်ရစရာ တစ်ခုရှိနေ၏။ ပဲပြုတ်အော်သံကို ကြားရတိုင်း သူ့ကို သတိရစေပါသည်။

အထူးသဖြင့် ယခုလို ဇူလိုင်လရောက်ပြီဆိုလျှင် ပို၍သတိရ မိသည်။
ကျွန်တော်ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ပဲပြုတ်ကြိုက်သူမို့ အထူးမှတ်စရာမလိုပေ။
ပဲပြုတ်ကြိုက်သူ ကို သတိရသည်မှာ သဘာဝကျသည် မဟုတ်ပါလား။
ထိုသူကား...။

(၂)

ငယ်မည် မောင်ထိန်လင်း။

ရေနံချောင်း ဦးသောဘိတ ကျောင်းထွက်၊

နောင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးရောက်သောအခါ
အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ကိုအောင် ဆန်းပါတဲ့။

ငရဲခွေးကြီးလွတ်နေပြီ... ဆောင်းပါးရေးသူ အမည်ကို မဖော်ထုတ်၍၊
စာနယ်ဇင်းကျင့်ဝတ်အရ ဖော် ထုတ်ခွင့် ထုံးစံမရှိဟု ငြင်းဆို၍
ကျောင်းမှနှင်ထုတ်ခံရသည်။

အမေ ဒေါ်စုဆီ စာရေးပုံက

ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်မပြန်ပါ။

ငွေပို့ပေးပါ။

အမေ့သားတွေလို ဝန်ထမ်းမလုပ်ပါတဲ့။

ကိုယ့်ကို ကိုဠေးမြိုင်(ဒဂုန်တာရာ)က အရိုင်းတဲ့။

ကိုယ် ဒီလောက် မရိုင်းပါဘူး။

ကိုဗဟိန်းကို ကဗျာလို့ ရေးမယ့်အစား Romance လို့ရေးရင်
ကောင်းမယ်။

ဆုငွေ ငါးကျပ် ထုတ်ခံရသည်။

အလယ်ပစ္စယံ မြန်မာအဘိဓာန်ပြုစုရေးဌာန။

ကိုအောင်ဆန်း အလည်ရောက်သွားပြီး ဆရာယောစားပွဲပေါ်
တက်ပျဉ်လွှဲထိုင်သည် ဆို၏။

"ကိုယ့်အတွက် ဘာပြဿနာမျှမရှိဘူး။

ဘေးကမြင်ရင် မကောင်းဘူး"ဟု ဆရာယောပြောရာ စားပွဲပေါ်
တင်ပျဉ်လွှဲထိုင်ရာမှ ချက်ချင်းဆင်း ပြီး ကုလားထိုင်၍ ထိုင်သည်ဆို၏။

"ဝပ်ထရိန်း ဝပ်ထရိန်း"ဟု ပါးစပ်ကအော်လျက် ခုံတန်းရှည်မှာ
လဲလျောင်းနေသူအား

"အောင်ဆန်းကြီး၊ ဘာများဖြစ်တာလဲ"ဟု ဆရာယောမေးရာ

"ကျုပ်တို့ နွားဖြစ်ကုန်ပြီ၊ နွားဖြစ်ကုန်ပြီ"ဟု ပြောသတဲ့။

ဆရာယောက ဦးအောင်ဆန်းကို အောင်ဆန်းကြီးဟု ခေါ်ပါသတဲ့၊
ပြောလိုသည်မှာ ဂျပန်ခေါ်တာ မှားကြောင်း...။

"ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖက်ဆစ်ဝါဒကို
လိုလားနှစ်သက်ခြင်းမရှိပါဘဲလျက် ကျွန်ုပ်တို့၏ အရင်း ရှင် ပေါက်စ
လူတန်းစားဉာဉ် နှင့် အတွေးအခေါ် ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် ဂျပန်တို့ကို
ဖိတ်ခေါ်ခဲ့မိကြခြင်းဖြစ် သည်။"

"ချစ်ခင် မှာလား၊ ကြင်မှာလား ခင်ခင်ရယ်

ချစ်သဲနွယ်

အဟုတ်ကိုချစ်တော့မယ်

ခင်ရယ် ကြင်မယ်... "

ဝိုင်း၍ဆိုနေကြရာမှ သည်နေရာသို့ရောက်သောအခါကို အောင်ဆန်း
သည် ဂေါက်ဂေါက်ဂေါက်နှင့် တစ်ဖက်မှ လျှောက်လာသော စန္ဒယားအပါးတွင်
လက်ထောက်ရပ်လျက်

"ဟေ့ ရပ်ကြ၊ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ ရဲစိတ် ရဲမာန်တက်စေမဲ့ ရဲတင်းသံကိုသာ
ဆိုရမယ်ဗျ၊ ဒီ ချစ်မယ် ကြင်မယ် သီချင်းမျိုး မဟန်ဘူး။"

Politics is the refuge of a scoundrel. "နိုင်ငံရေးဆိုတာ လူတေ
လူညစ် တစ်ယောက်ရဲ့ ခိုလှုံရာ ဖြစ်တယ်"

လူကြီးမင်း မှားနေပြီ။ ခု လူကြီးလူကောင်းတွေနေတဲ့ ဒီနေရာကို
ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ ဂျင်မခါနာ ကလပ် မဟုတ်လား။ ခွေးတွေနေတယ်ဆိုရင်
ခွေးအိမ်လို့ခေါ်ရမှာပေါ့။

တစ်ခါက ဂျင်မခါနာကလပ်မှာ လော့ဒ်မောင့်ဘက်တန်က
နိုင်ငံရေးသမားတွေကို ပုတ်ခတ်ပြောဆို ရာ ဗိုလ်ချုပ် က ချက်ချင်းပင် အင်္ဂလိပ်လို
မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆိုချေပခဲ့လေသည်။

ငါ့ခေါင်းသည်

သွေးချင်းနီမောင်းလျက်

သို့သော် ဦးခေါင်းကားမညွတ်။

အနှစ်သက်ဆုံး အင်္ဂလိပ်ကဗျာကို မြန်မာဘာသာပြန်ခဲ့၏။

သေနတ်ပြောင်းဝမှာ အာဏာထွက်သည်ဟူသော လက်နက်အားကိုး

မိစ္ဆာအယူအဆကို ဦးထိပ်ပန် ဆင်သော ဂဠုန်ဦးစော၏အာဏာရှုမှုကြောင့်

လွတ်လပ်ရေးမှန်ဦး၌ အသက်စတေးခံခဲ့ရသည် မဟုတ် ပါလား။ ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲဖွယ်ပါပေ။ အကြမ်းဖက်ဝါဒီတွေ ကျဆုံးပါစေ။

ဂျူဗလီခန်းမ၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း အခမ်းအနား။ အမေသည်
ညီမငယ်ကို ခါးထစ်ခွင်လျက် တစ်ဖက်က ကျွန်တော့် ကို လက်ဆွဲကာ
ဂျူဗလီခန်းမဆောင်သို့ အဝင်တွင် ညီမငယ်က အမေ ကြောက်တယ်၊
ကြောက်တယ်ဟု အော်သဖြင့် ခန်းမဝထဲရောက်ပြီးခါမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်အဖြစ်။
မှန်ခေါင်းထဲ၌ လဲလျောင်း နေရာသော ဗိုလ်ချုပ်၏မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာတို့မှာ
ကျည်ဆံရာရေးရေး မှတ်မိနေသည်။ ထိုစဉ်အရွယ်က ကိုးနှစ်သားခန့်။

(၃)

ပဲပြုတ်ဟု အော်သံကြားတိုင်း ကျွန်တော်အဖို့ အမှတ်ရစရာ တစ်ခု
ရှိနေ၏။ ပဲပြုတ်ဟုအော်သံကို ကြားတိုင်း သူ့ကို သတိရမိနေ၏။ အထူးသဖြင့်
ဇူလိုင်လရောက်ပြီဆိုလျှင် ပို၍သတိရမိသည်။ ကျွန် တော် ကိုယ်နှိုက်ကလည်း
ပဲပြုတ်ကြိုက်သူမို့ အထူးမှတ်နေစရာမလိုပေ။ ပဲပြုတ်ကြိုက်သူကို သတိရ
ရသည်မှာ သဘာဝကျသည်ဟု ခေါ်နိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။

ထိုပဲပြုတ်ကြိုက်သူကား။

နိုင်ငံတော်၏မမေ့နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ပါတည်း။

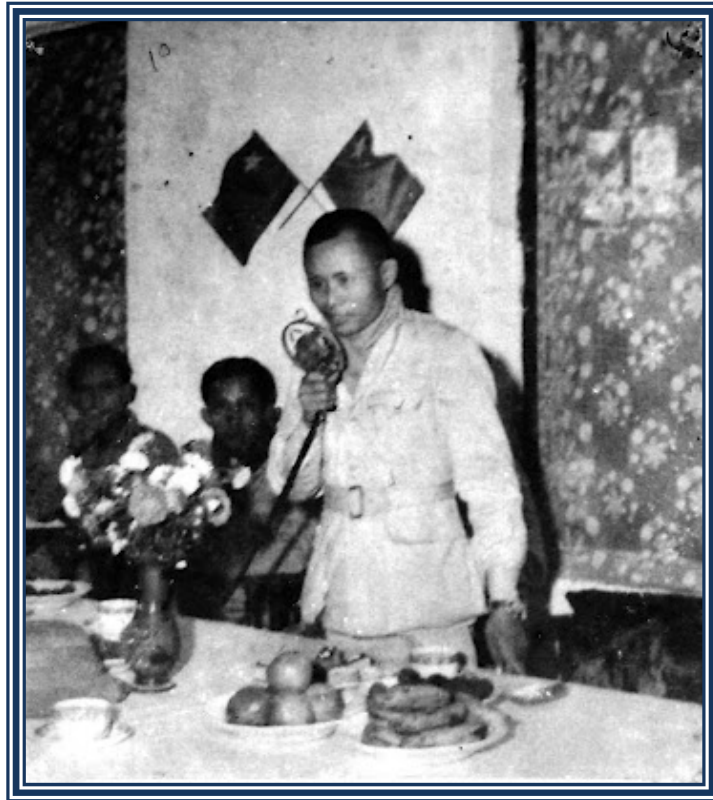
ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကျော် က သူ့ဇနီးဆီ စာစီ သတဲ့

"ကြည်ရေး..."

ပဲပြုတ်နဲ့ နံပြားရရင် စားချင်တယ်"

မောင်ကြည်မွန်

ပဲခူးကဝေနှင့် သခင်အောင်ဆန်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ဗိသုကာ၊
မြန်မာ့တပ်မတော်ကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့ သူ၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား
တော်လှန်ရာတွင် ခေါင်းဆောင်ခဲ့သူဟု မြန်မာတိုင်း သိကြသော်လည်း အယ်ဒီတာ၊
စာရေးဆရာ တစ်ဦးအဖြစ် လူသိနည်းလှပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝမှစ၍ ကွယ်လွန်ခါနီး
အချိန်ထိတိုင် ရေးသားခဲ့သော စာများအနက် အများပြည်သူအား
ဟောပြောခဲ့သည့် မိန့်ခွန်းများ၊ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် စစ် မိန့်များ၊ နိုင်ငံရေး နှင့်

မြန်မာတပ်မတော်အရေးဆိုင်ရာ ကြေညာစာတမ်းများအကြောင်း တင်ပြ ရေးသား မည် မဟုတ်ပါ။

ဆက်လက်ဖော်ပြမည့် စာစုသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စာပေဝါသနာ ထက်သန်မှုဖြင့် ရေးသားခဲ့သည့် စစ်ရေးနှင့် မပတ်သက်သော စာများအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ဆန်း၏ အယ်ဒီတာဘဝ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ဘဝတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ၃ကြိမ် ဆောင်ရွက် ခဲ့ပါသည်။ မောင်အောင်ဆန်း သည် နတ်မောက်ဇာတိဖြစ်သော်လည်း အထက်တန်းပညာကို ရေနံချောင်းအမျိုးသား ကျောင်းသို့ သွားရောက် သင်ကြားခဲ့ရပါသည်။

ကျောင်းသားဘဝကပင် မောင်အောင်ဆန်းကလေးသည် စာဖတ်ဝါသနာ ပါပြီး ကျောင်းစာအပြင် စာ အမျိုးမျိုး ဖတ်ရှုသူဖြစ်၏။ စာအုပ်နှင့် မျက်နှာမခွာစတမ်း စာဖတ်ခဲ့သူဟုလည်း ပြောဆို ကြသည်။

ရေနံချောင်း အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် ကျောင်းစာစောင် ထုတ်ဝေရာတွင် အယ်ဒီတာ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူမှာ မောင်အောင်ဆန်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် မောင်အောင်ဆန်းသည် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးများဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် တွင် ပညာဆက်လက်သင်ကြားခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် မဂ္ဂဇင်း စာစောင် များ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းလည်း ပါဝင်ပါသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ် ရေးပိုင်းမှ

အင်္ဂလိပ် တို့နှင့် ၎င်းတို့ဘက်ယိမ်းသည့် ကျောင်းသားများ ဦးစီးထုတ်ဝေသည့် "ကောလိပ် မဂ္ဂဇင်း"ကို ယှဉ်ပြိုင်သော အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်စိတ် ပြင်းထန်သည့် ကျောင်းသားများက "အိုးဝေ" မဂ္ဂဇင်းကို စုစည်း ထုတ်ဝေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၃၅-၃၆ ခုနှစ်တွင် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖြစ် ကိုအောင်ဆန်း တာဝန်ယူဆောင် ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းသားဘဝ တွင် ကိုအောင်ဆန်း၏ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အယ်ဒီတာလုပ် ခြင်း ပေတည်း။

တစ်ဖန် နယူးဘားမား သတင်းစာတိုက်တွင် ဦးအုန်းဖေ၏ ခေတ္တတွဲဖက် အယ်ဒီတာအဖြစ် လုပ်ဆောင်ခဲ့ ပါသည်။ သတင်းထောက် ဦးအုန်းဖေက အိုးဝေဂျာနယ် (ဇူလိုင် ၁၉၃၇) ထုတ်၌ "မြင် ထောင့် စုံမြင်ပုံလှ၏" ဆောင်းပါး တွင် သူ၏ တွဲဖက်အယ်ဒီတာ အောင်ဆန်း၏ ရေးနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့လေ ၏။

"ထိုအခါ အောင်ဆန်းရေးခဲ့သော ခေါင်းကြီးပိုင်းများမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စာကောင်းပေမွန် များ၏ အဆင့်အတန်းမီခွဲရုံသာမက အကြောင်းအကျိုးသရုပ်ပြ ညီညွတ်ကြသဖြင့် အစိုးရပိုင်းက ရော နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ပိုင်း ကပါ လေးစားစွာ ဖတ်ရှုခဲ့ရလေ၏" ဟု ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

အယ်ဒီတာကျင့်ဝတ်စောင့်စည်းသူ

စောင့်စည်းအပ်သည့် ကိုယ်ကျင့်တရားများက လုပ်ငန်းဆောင်တာ တိုင်းတွင် ရှိကြပါ သည်။ စာနယ်ဇင်း လောက တွင် အယ်ဒီတာကျင့်ဝတ်၊ စာရေးသူ၏ ကျင့်ဝတ်၊ ထုတ်ဝေမှု၏ကျင့်ဝတ် စသည်ဖြင့် ရှိမြဲဓမ္မတာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုအောင်ဆန်း အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ယူထုတ်ဝေခဲ့သည့် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း (၁၉၃၅-၃၆) "ငရဲခွေးကြီး လွတ် နေပြီ" (Hell Hound at Large) ဟူသည့် ဆောင်းပါးပါလာပါသည်။

ထိုဆောင်းပါး သည် ယင်းကာလ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၏ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဒီဂျေစလော့ကို ထိုးနှက် တိုက်ခိုက် ထားသည့် ဆောင်းပါးဖြစ်၏။ ဒီဂျေစလော့သည် မြန်မာမျိုးချစ်ကျောင်းသားများ ကို အမျိုးမျိုး ဖိနှိပ် အုပ်ချုပ် နေသူ ဖြစ်သဖြင့် မြန်မာကျောင်းသားအများစု၏ မျက်မှန်းကျိုးမှုခံနေရသူ ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့နှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဒီဂျေစလော့တို့ ယန်းပုံနီးကျ ဒေါသထွက်လျက် အယ်ဒီတာ ကိုအောင်ဆန်း အား ဆောင်းပါးရှင် မည်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုန် ရန် တောင်းဆိုကြပါသည်။

ကိုအောင်ဆန်း က စောင့်စည်းအပ်သော အယ်ဒီတာကျင့်ဝတ်အရ ဆောင်းပါးရှင် မည်သူ ဖြစ်ကြောင်း မပြောနိုင်ပါ ဟု ငြင်းဆန်သဖြင့် ကျောင်းထုတ်အပြစ်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။

စာရေးဆရာဘဝကို တမ်းတသူ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေး ရရှိစေရန် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက် နေသော်လည်း သူ့ဘဝ ကို စာရေးဆရာအဖြစ်ဖြင့် ရပ်တည်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ကြောင်း သူနှင့် ထိတွေ့ ခဲ့ရသူများက ပြန်လည် ပြောကြ၊ ရေးသားကြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသူ သခင်ဗအေးက "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကား စာအလွန်ဖတ်သူဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နောက်ဖေးသွားရင်း စာဖတ်နေရာ နာရီဝက်ကျောကြာသဖြင့် ခေါ်ယူ၏" ဟု ရေးသားခဲ့ပါသည်။

"ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း က လွတ်လပ်ရေးရပြီးလို့ တိုင်းပြည်မှာ စိတ်ချရရင် သူ စာရေးဆရာ လုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော် တို့နဲ့ ဆရာကြီးရာဇတ်ကို ပြောပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ရေးထား တဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြုလို့ ဖတ်ကြည့်ရပါသေးတယ်။ ရေးစပဲရှိပါသေး တယ်" ဟု မှတ်တမ်း တင် ခဲ့သူ ကား လူထုဦးလှ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အပါးတော်မြဲ အရာရှိ ဗိုလ်ထွန်းလှ (တက္ကသိုလ်နေဝင်း) ကလည်း "လွတ်လပ်ရေး ရပြီးရင် ငါတော့ နိုင်ငံရေးကထွက်ပြီး စာတွေရေးမယ်။ နိုင်ငံတွေ၊ ရာဇဝင် တွေအပြင် အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ သားသမီး စောင့်ရှောက် ပြုပြင်ရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့အယူအဆ သဘောထားတွေကို စာအုပ် ရေးမှာပဲ" ဟု ၁၉၄၅ ဧပြီလအတွင်း၌ ပြင်ဦးလွင် မေမြို့ တွင်ရှိစဉ် ပြောခဲ့သည်ဟု ပြန်လည်ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ ပါသည်။

"လွတ်လပ်ရေးရတဲ့ချိန်အထိတော့ ကျုပ်နိုင်ငံရေးလုပ်ရဦးမှာပဲ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ် မပါချင်ဘူး။ ဘေးဖယ်နေမယ်။ သူများတွေ လုပ်တာ ထိုင်ကြည့်ပြီး စာအုပ်ရေးမယ်" ဟု ၁၉၄၇ ခုနှစ် မေလ ၃၀ ရက်နေ့က ဗဟန်းရှိ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း လမ်းဖဆပလဌာနချုပ်တွင် ပြုလုပ်သော သတင်းစာ ဆရာများ အစည်းအဝေး၌ ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လုပ်ကြံမခံရမီ ၅ ရက်အလို (၁၄၊ ၇၊ ၁၉၄၇) ရက်နေ့တွင် တိုင်ပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် အဆောက်အအုံ ဝရန်သတာ၌ ဆရာကြီး ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုနှင့် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း စကားပြော နေကြပါသည်။ ဆရာဇောဂျီ၊ ဆရာမောင်ထင်၊ ဆရာဦးခင်ဇော်နှင့် ဆရာမင်းသုဝဏ်တို့ ကိစ္စတစ်ခုရှိသဖြင့် အတွင်းရုံး သို့ ထိုနေ့နံနက်က သွားရောက်ခဲ့ကြ၏။ ဆရာဆိုလူစုက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ကို သွား ရောက် နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

ဤတွင် ဆရာကြီး ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုက "တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးပြီးလျှင် နိုင်ငံရေးက ထွက်ပြီး ပညာရေး နှင့် ယဉ်ကျေးမှု တွေ လေ့လာမည်" ဟု ပြောသည်။

"ထိုစဉ်က ဘန်ကောက်လုံချည် နံ့သာရောင်နှင့် ပိုးအကျီ ရင်စေ့ဝတ်ထားသော ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းက သူ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးကို ထော်ပြီး....."

"ကျွန်တော်ကလည်း နိုင်ငံရေးက ထွက်မှာပါပဲဆရာ။ ထွက်ပြီးတော့ စာရေးမယ်ကြံတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်း နေတုန်းက ပါဠိရေး၊ မြန်မာစာပါ ယူခဲ့တယ်။ မြန်မာစာမှာ ကျွန်တော် အမှတ် ကောင်းကောင်း ရတယ်။ ကျွန်တော်ကြိုးစားရင် ဒစ်တင်းရှင်းတောင် ရမှာပဲ" "ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဘာသာပြန်တွေ အများကြီး လိုတယ်။ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီ(အတ္ထုပ္ပတ္တိ) တွေ လည်းလိုတယ်။ ဘာကြောင့် မရေးဖြစ်သလဲ မသိဘူး။"

"ဗမာအက၊ ဗမာဂီတတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဘယ်လိုဆက်စပ်မှုရှိ၊ ဒါတွေကို စုံစမ်းရမယ်။ အာရှတိုက်သားတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး

ဘယ်လိုဆက်စပ်မှုရှိတယ်ဆိုတာ လေ့လာရမယ်။ ကျွန်တော် လည်း အနုပညာ သမားပါပဲဗျာ" ဟု ပြောကြားခဲ့ကြောင်း ဆရာကြီး မောင်ထင်ရေးသားသည့် "ဗမာ နိုင်ငံရေး သုခမိန်" စာအုပ်တွင်ဖော်ပြထားပါသည်။

သူ၏ စာပေခရီးအစ စာရေးဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ပထမဆုံး စာပေခရီးကား ၁၉၃၃ ခုနှစ် တွင် ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါရှိသည့် ဘာသာပြန်စာပေ ပြိုင်ပွဲအမှတ် ၄၁ တွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်း (World of Books) ကို ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် မြန်မာနိုင်ငံပညာ ပြန့်ပွားရေးအသင်းက ၁၉၂၅ ခုနှစ် ကစ၍ လစဉ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ၁၉၃၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလထုတ် ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် နိုင်ငံရေး သိပ္ပံပညာရှင် ဟရို လျေလတ်စတီး (Harold j. Laski) ရေးသား သည့် "Authority in Modern State " (ခေတ်မီနိုင်ငံတော်နှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်) စာအုပ်မှ စာတစ်ပိုဒ် ကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရသည့် ပြိုင်ပွဲ အမှတ် ၄ ပါရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုဘာသာပြန်ပြိုင်ပွဲတွင် ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ဆုရသူမရှိသဖြင့် ပဲခူးကဝေနှင့် မောင်သိန်း တို့ကို ဘာသာပြန်ဆု ပူးတွဲပေးခဲ့ရပါသည်။ ဘာသာပြန်သူနှစ်ဦး၏ လက်ရာနှင့် ပတ် သက်၍ ဂန္ထလောက အကဲဖြတ်စာ က အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ "ပဲခူးကဝေမှာ တိုတက်ရန် အလားအလာရှိ၏။ သို့သော် ဘာသာပြန်ပုံ တိုက်ရိုက်ကျလွန်း၊ စင်းလွန်းသည်။ ဘာသာပြန် ဆရာ ကောင်းဖြစ်ဖို့ မြန်မာစာ ပိုမိုလေ့လာ ဖတ်ရှု ရမည်။ မောင်သိန်း၏ အရေးအသားကား ရှင်းလင်းလွယ် ကျ၍ အနက်ပေါ်လွင်ပါ၏။ ဘာသာပြန်ပုံ

အကောင်းဆုံး ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဘာသာပြန်ရာတွင် အမှားအယွင်းတွေ ပါနေသည်။ ပဲခူးကဝေ ကဲ့သို့ပင် ခက်ခဲသော ဘာသာပြန်အတတ်တွင် အလေ့အကျင့် လိုနေပေသေးသည်။ ယခု ပြိုင်ပွဲအတွက် အကောင်းဆုံးစာမူ သက်သက်ချီးမြှင့်နိုင်ရန် အဆင့်အတန်း လိုသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆုငွေ ၁၀ ကျပ်ကို မြောင်းမြ အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းမှ မောင်သိန်းနှင့် ပဲခူးကဝေ (အောင်ဆန်း ယူနီဘာစီတီကောလိပ်) တို့နှစ်ဦး အား ခွဲဝေချီးမြှင့်လိုက်သည်။"

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝက ပဲခူးဆောင်တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်ကို အစွဲပြု၍ သူ့ကလောင် အား "ပဲခူးကဝေ" ဟုယူလိုက်ဟန် တူပါသည်။ ထိုဘာသာပြန်စာမူကို ပုံနှိပ် ဖော်ပြခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ပထမဆုံးပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည့် စာမှာ "bURMA AND Buddhism" (မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဘာသာ) ဆောင်းပါးဖြစ်သည်။ ထိုဆောင်းပါးကို ၁၉၃၅ ဧပြီထုတ် ဂန္ထလောက တွင် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယ မြောက် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသော ဆောင်းပါးမှာ ၁၉၃၅ မေနှင့် ၁၉၃၅ ဇူလိုင် လထုတ် ဂန္ထလောက မဂ္ဂဇင်း တွင် ဖော်ပြခဲ့သော "Freedom of Dress in Schools" (စာသင်ကျောင်းများနှင့် လွတ်လပ်စွာ ဝတ်ဆင်ခွင့်) ဆောင်းပါး ၂ ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၃၅ မေလထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် လယ်ဝေးကိုဘရီရေးသည့် "စစ်ကဲဦးပုလေး" အကြောင်း၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အဘိုး ဦးမင်းရောင်အကြောင်းလည်း ပါဝင်နေပါသည်။ ဦးမင်း

ရောင်အကြောင်းဖော်ပြချက်တချို့ မှားယွင်းနေကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဆောင်းပါး ၂ပုဒ် ပြန်လည်ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်ကို "မင်းကြီးဦးမင်းရောင်" ဟု ပေးထားလျက် အညာသား ကလေး ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးများကို သူရိယမဂ္ဂဇင်း ဇွန်လ နှင့် ဩဂုတ်လထုတ်များတွင် ဖော်ပြပေးခဲ့ပါသည်။

၁၉၃၇ ခုနှစ် သက်တင်ဘာလထုတ် "မျိုးညွန့်မဂ္ဂဇင်း" တွင် "လောကဝိတာ" ဆောင်းပါးကို ရေးသားခဲ့ ပါသည်။ ၂၇၊ ၁၁၊ ၁၉၃၇ ရက်နေ့ထုန် မန္တလေးသူရိယ (အမျိုးသားနေ့အထူးထုတ်) စာစောင်၌ "ကျောင်းသားဝတ္တရား" ဆောင်းပါးကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။

သခင်ဘဝလက်ရာများ

၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ အနောက်တိုင်းရာဇဝင်နှင့် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ ဘာသာတွဲဖြင့် ဘီအေ(ဂိဇ္ဇာ)ကို အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ဥပဒေဘာသာဖြင့် ဘီအယ် (လ်) တန်း ဆက်တက် ခဲ့သော်လည်း ကျောင်းတက်မမှန်ဘဲ နိုင်ငံရေးကိစ္စများဖြင့် ဗျာများနေခဲ့သဖြင့် စာမေးပွဲ ကျရှုံးခဲ့ပါသည်။ ကိုအောင်ဆန်း၏ ကျောင်းရာဇဝင်တွင် ပထမဆုံး စာမေးပွဲကျရှုံးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘီအယ်(လ်) ဆက်တက် သော်လည်း မပြီးဆုံးမီမှပင် တက္ကသိုလ်မှ ထွက်လိုက်ပါ သည်။ ထို့နောက် "တို့ဗမာ အစည်းအရုံး" သို့ ဝင်ရောက်လျက် "သခင်အောင်ဆန်း"ဘဝကို ခံယူ လိုက်ပါသည်။

သခင်ဘဝ တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပထမဆုံးရေးသားသည့် ဆောင်းပါမှာ "နိုင်ငံရေး အမျိုးမျိုး" ဟူ၏။ ၎င်း ဆောင်းပါး ကို ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြ ခဲ့ပါသည်။ "ကမ္ဘာစစ်နှင့် ဗမာ" အမည်ရှိ ဆောင်းပါးကို နဂါးနီစာစောင်က ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ဂျပန်ခေတ်၌ပင် မည်မျှအလုပ်များသည်ဖြစ်စေ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း စာများကို ရေးနိုင်သမျှ ရေးသားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ၁၊ ၈၊ ၁၉၄၃ ရက်နေ့ ဗမာ့ခေတ်သတင်းစာ အထူးထုတ်တွင် "ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံ" ဟူသည့် ဆောင်းပါးကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အမည် ဖြင့် ရေးသားခဲ့ ပါသည်။

ဤကား အများပြည်သူ ဖတ်ရှုသော သတင်းစာပါ ဆောင်းပါးကို "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း" အမည်သုံး၍ ပထမဆုံး ရေးခဲ့သည့် စာဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်ခေတ်တွင် စစ်ဝန်ကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရင်း ကိုယ်တိုင် ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ (Autobiography)ကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ သူ့ဘဝဖြစ်စဉ် စဆုံးတော့ မရေးသား နိုင်ခဲ့ပါ။ ဇာတိ နှင့် ကျောင်းသား ဘဝ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အခန်း ၂ ခန်းသာပြီးစီး ခဲ့ပါသည်။

ယင်းစာမူကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက တည်းဖြတ်ပြီး "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ" အမည်ဖြင့် ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် ရဲဘော်စာအုပ်တိုက် က ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေ ခဲ့ ပါသည်။

အမှာစာရေးတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

စာအုပ်စာတမ်းများ ထုတ်ဝေသောအခါ အမှာစာကို ထည့်သွင်း ဖော်ပြတတ်ကြပါသည်။ စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာ နှင့် ပတ်သက်၍

အာမခံသည့်အနေဖြင့် မည်သူရေးသည့် မည်သည့်စာ ဖြစ်ပြီး အဘယ်ပုံ အကျိုး သက်ရောက်မှု ရှိကြောင်းစသဖြင့် အမှာစာက ဖော်ပြတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမှာစာ ရေးပေးရန် တောင်းဆိုခံရသူမှာ ထိုပညာရပ်တွင် တတ်ပွန်ကျွန်ကျင်သူ၊ စာပေ နယ်ပယ်တွင် ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူများသာဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ တိုတောင်းလှသော စာရေးသက်အတွင်း ဥယျောဇဉ် မိတ်ဆက်စာ၊ သဂဏ်လ္လာ ၅ပုဒ် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ထိုစာအားလုံး အမှာစာသဘော သက်ရောက်ပါသည်။ ယင်းတို့မှာ

လက်ဝဲသုန္ဒရ ရေးသားသည့် "သေနင်္ဂဗျူဟာ စစ်သမိုင်းနှင့် ဗျူဟာစက္ကိပို။"ကို ဦးဘသောင်း က တည်းဖြတ်ပြီး "သေနင်္ဂဗျူဟာစစ်သမိုင်း" အမည်ဖြင့် ဂျပန်ခေတ်အတွင်း ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထိုစာအုပ်အတွက် "ဥယျောဇဉ်" ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ထိုဥယျောဇဉ်က ရှေး မြန်မာ တို့၏ စစ်ပညာလေးနက်မှုကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကောင်းစွာ နားလည်ကြောင်း ဖော်ပြပါ သည်။

ဂျပန်ခေတ် ၌ ငှက်ဖျားရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် "ဗိုလ်မှူးကြီးပထူး" အကြောင်း စာအုပ် ကို ဒီဇင်ဘာလ ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် တိုက်စိုးရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထိုစာအုပ်၌လည်း ဥယျော ဇဉ်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပင် ရေးသားပေးခဲ့ပါသည်။

ဖက်ဆစ် ဂျပန်တော်လှန်ရေးအပြီး၊ တိုင်း၆ က ထုတ်ဝေသည့် အမှတ်တရ စာစောင် ၌လည်း ဥယျောဇဉ် ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ၎င်းဥယျာဇဉ်ကို ၁၉၆၂ မတ်လ ထိတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းက ပြန်လည် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အပြီး ၁၉၄၆ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် စာရေးဆရာဇဝနက "ဇဝနဂျာနယ်" ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ဂျာနယ် မိတ်ဆက်စာကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရေးပေးခဲ့ပါသည်။ ဟာသ အကြောင်း ကျယ်ပြန့်စွာ ရေးသား နိုင်ကြောင်းတွေ့ရှိရပါသည်။

၁၉၄၆ ဇူလိုင် ၁၅ ရက်နေ့ထုတ် ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်ပါ သဝဏ်လွှာမှာလည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ လက်ရာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အသက်ရှင်စဉ် သူ့လက်ရာတချို့ကို စုစည်း၍ စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ် ခြင်းအား မြင်တွေ့ခွင့်ရသွားသည်မှာ "Burma's Challenge" (မြန်မာ့စိန်ခေါ်သံ) စာအုပ်ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုစာအုပ်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးသည့် ဘဝအကျဉ်းဖော်ပြချက် "Life Sketch of the Author" ကိုပါ ပူးတွဲ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

သူ့စာများက ဖော်ပြသည့် သူ့စိတ်ဓာတ်၊

ဉာဏ်ပညာ နှင့် အရည်အချင်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် စာများကို အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာနှစ်ဘာသာ စလုံးဖြင့် ရေးသားခဲ့ပါ သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော လုပ်ငန်းတာဝန်အရ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် အမိန့်များ၊ မိန့်ခွန်းများ၊ အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် စစ်ရေး ဆိုင်ရာ

စာများကို ဖယ်လိုက်လျှင် သူ့အား ပုံဖော်ယူရန် စာအနည်းငယ်သာ ကျန်ပါတော့သည်။

သို့ နည်းပါးစေကာမူ သူ့စာများက သူ၏ ဖြူစင်ရိုးဖြောင့်မှု၊ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ခံ့သန်မှု၊ စာပေ နှံ့စပ် ကျွမ်းကျင်မှု များကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိကြပါသည်။ ဘာသာရပ်မျိုးစုံကို ဖတ်ရှုလေ့လာထား ကြောင်း သူ့ စာများက ပုံဖော်ပေးကြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဘုရားရှိခိုးချင်မှ ရှိခိုးလိမ့်မည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို နက်ရှိုင်းစွာသိနားလည် ပြီး အရေးအရာ အားလုံးကို ဗုဒ္ဓဒဿနနှင့် တွဲဖက်သုံးသပ်နိုင်စွမ်းရှိကြောင်း သူ့စာများက ပြောကြ ပါသည်။

"Burma and Buddhism" (မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ) ဆောင်းပါးတွင်၊ "ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အနှစ်သာရမှာ ဝေဖန် ဆန်းစစ်လက်တွေ့ ကျင့်သုံးနည်း ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းမှာ ကေသမုတ္တိသုန်ခေါ် ကာလာမသုတ္တန်လာ ဂေါတနမြတ်စွာဘုရား၏ ဟောကြားချက်ဖြစ်သည်....." ဟုရေးသားခဲ့ပါသည်။

ထိုရေးသားချက်က ကာလာမသုတ္တန်ကို လက်ခံသူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြ၏။ ကာလာမ သုတ္တန်ကို လက်ခံသူတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် လွတ်လပ်စွာ တွေးတော ယုံကြည်လိုပြီး တစ်ပါးသူကို လည်း လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်ယုံကြည်စေလိုသူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပေသည်။ "Freedom of Dress in Schools" (စာသင်ကျောင်း များနှင့် လွတ်လပ်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ခွင့်) ဆောင်းပါးကား နောင်တွင် ကမ္ဘာ့ ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ် ဖြစ်လာမည့်

ဦးသန့်ရေးသည် "From My School Window"(စာသင်ကျောင်းများ နှင့် ကျွန်တော့်အမြင်) ဆောင်းပါးအား ပြန်လည် ချေပသည့် ဆောင်းပါးဖြစ်ပါသည်။

လယ်ဝေးကိုဘရီရေးသည့် "စစ်ကဲဦးပုကလေး" ဆောင်ပါးပါ။ ဦးမင်းရောင်အကြောင်း မှား ယွင်းမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ "ကဆုန်လထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင်၊ လယ်ဝေးကိုဘရီရေးသော "ဦးပု(စစ်ကဲဦးပုကလေး) အတ္ထုပ္ပတ္တိ" တွင် မင်းကြီးဦးမင်းရောင်ကို ဦးပုဖမ်းမိသဖြင့် လယ်ဝေးအနီးတွင် ကားစင်အတင်ခံရ ကြောင်း ဖတ်ရှု ရပါသည်။ ထိုရေးသားချက်မှာ အမှန်မကျရောက်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ၎င်းဦးမင်း ရောင်ဆိုသူ၏ မြေး တစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်ပါသည်.... " ဟု ပြန်လည်ချေပခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ပြန်လည်ရေးသားချက် မှန်ကန်ပါကြောင်း လယ်ဝေးကိုဘရီ က ၁၉၃၅ ဇူလိုင်လ ထုတ်၊ သူရိယသတင်းစာတွင် ပြန်လည် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

"လောကဂိဟာ" ဆောင်းပါးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက "သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောက နှင့် သြကာသ လောက" အကြောင်း ကို ဦးစွာရှင်းပြ၏။ ထို့နောက် လူသားစတင်ဖြစ်ပေါ်လာပုံ၊ လူ ရိုင်းဘဝမှ တဖြည်းဖြည်း ယဉ်ကျေးလာကြပုံ၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ကိုင်တတ်လာပုံ၊ အစိုးရပေါ်ပေါက်လာ ရခြင်း အကြောင်းရင်း၊ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါး၊ သင်္ဂဟတရားလေးပါး စသည်တို့ကို ရေးပြပြီး ၁၉၃၀ ခုနှစ် ဝန်းကျင် တွင် တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်နေသော သိပ္ပံခေတ်အကြောင်း အရင်းရှင်စနစ်ကြောင့် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည့် ကမ္ဘာစစ်များအကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊

ခရစ်ယာန်ဘာသာနှင့် မူဆလင်ဘာသာ တို့၏ အဆုံးအမများအကြောင်း စသည်တို့ကို ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။

"ဤအချက်ကား ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်ကို တစ်မျိုးတစ်မည်ပြောင်းလဲစေသည့် ရီနေဆန်နှင့် ရီဖေါ မေးရှင်းခေါ် ခေတ်သစ်ဝါဒလောက ဓါတ်ပညာ ပြန့်ပွားရာ အကြောင်းအရင်းတည်း။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂေါတမဘုရားသခင် ဟောကြားသော ကာလာမသုတ္တန် သဘောပင်တည်း.. " နိုင်ငံရေးအမျိုးမျိုး" ဆောင်ပါး၌

"နိုင်ငံရေးသည် လူမှုသူမှုကိစ္စအားလုံးပင်ဖြစ်၏။ လူဟူ၍ ကမ္ဘာတွင် ဖြစ်လာသည့်အခါမှ စ၍ လူ၏ အတန်းအစားအလျောက် လူလိုနေ၊ လူလိုပတ်၊ လူလိုစား၊ လူလိုသောက်၊ လူလိုလုပ်လာ ၏။ လူလိုနေချင်လာ၏။ လူလိုလုပ်ရန် ကြိုးစားလာ၏။ အထမြောက်လာ၏။ ပိုမိုကျယ်ပြောလာ၏။ လူနှင့် တိရစ္ဆာန် ကွဲပြားမှုမှာ လူကထွင်တတ်သည့် အစွမ်း၊ မြင်တတ်သည့် အရည်ရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအရည်အစွမ်းမှာ အသိဉာဏ်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုလူ၏ အသိဉာဏ်ဖြင့် လူ၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ကို ဆောင်ရွက်ကြရာ၌ ပိုမိုများပြား ရှုပ်ထွေးလာသောအခါ နိုင်ငံရေးတည်းဟူသော လူ့ ပင်မတရား ပေါ်ပေါက် လာ၏... "ဟု ရေးသားခဲ့ပါသည်။

"ကမ္ဘာစစ်နှင့်ဗမာ" ဆောင်းပါးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဓနရှင်နယ်ချဲ့စနစ်ကြောင့် ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ရပုံကို ဦးစွာ ရေးပြသည်။ ထို့နောက် စစ်ကိုအလိုမရှိသော်လည်း မြန်မာ့အရေးနှင့် ကမ္ဘာ့အရေးတို့ ဆက်စပ် နေပုံကို ဖော်ပြထားပါသည်။

"ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအရေးတော်ပုံ" တွင်

"မြန်မာနိုင်ငံ ၏ ကြမ္မာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်အခါကမျှ စိတ်သက်သာရာ မရခဲ့မိပေ။ အိပ်မက်များ အတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မလွတ်လပ်သော နိုင်ငံအတွက် ယောင်ရ၏။ ဝိုခဲ၏...." ဟု ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဇာတိနှင့် ကျောင်းသားဘဝဟူသည့် အခန်း ၂ ခန်းသာ ရေးသားပြီးစီး ခဲ့ပါသည်။ မူရင်းအင်္ဂလိပ်လို ရေးသားထားသည်ကို ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ဘိုက မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆို ခဲ့ ပါသည်။

သူ့ကလောင်အမည်များ

စင်စစ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဇာတာအမည်မှာ "ထိန်လင်း"ဖြစ်ပါသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးအောင်သန်းနှင့် ကာရန်ယူလျက် "အောင်ဆန်း"ဟု ခေါ်ခဲ့ရာမှ အမည်ရင်း"ထိန်လင်း" ပျောက် ကာ အောင်ဆန်း အမည် တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဘဝ သူ့အမည်ကား "ဗိုလ်တေဇ"။ ဂျပန်အမည်လည်း ရှိပါသေးသည်။ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း ရေးသားသည့် အခါ အသုံးပြုခဲ့သည့်အမည်များမှာ

- ၁။ ပဲခူးကဝေ
- ၂။ မောင်အောင်ဆန်း
- ၃။ သခင်အောင်ဆန်း
- ၄။ အညာသားကလေး
- ၅။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပဲခူးကဝေ ကလောင်အမည်ကို ဘာသာပြန်စာမူပြိုင်ပွဲတွင် တစ်ကြိမ်သာ အသုံးပြုခဲ့ပါ သည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝတွင် "မောင်အောင်ဆန်း"

အမည်သုံးခဲ့ပါသည်။ အညာသား ကလေး ကလောင် အမည်ဖြင့် အဘိုးဖြစ်သူ ဦးမင်းရောင်အကြောင်း ဆောင်ပါးပုဒ် ရေးခဲ့ပြီး ကျန်စာများကို ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ချန်လှုပ်ခဲ့သော စာများ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ မိန့်ခွန်းများ၊ ကြေညာစာတမ်းများ၊ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး ဆိုင်ရာ စာများကို ချန်လှုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသည့်စာများနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်း ရေးထားသော စာများကို စုပေါင်း၍ဒေါက်တာမောင်မောင် စီစဉ် ထုတ်ဝေ ခဲ့သည့် " Aung san of Burma" စာအုပ်ကိုလည်း ချန်လှုပ်ခဲ့ပါသည်။

သူ မရေးသော စာတစ်ပုဒ်

၁၉၃၆-၃၇ ခုနှစ်ထုတ် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြထားသည့် "အနိုင်မခံ"ဟူသည့် ဘာသာ ပြန်ကဗျာမှာ သုံနှုန်း ထားသော စကားလုံးများ၊ ပြောင်မြောက်လွန်းသဖြင့် အများက သဘောကျခဲ့ကြပါသည်။ မူရင်းမှာ အင်္ဂလိပ် ကဗျာဆရာဟိန်းလေး (W.E Henley) ၏ Invidious" ကဗျာဖြစ်၏။

ပြောင်မြောက်လှသော အနိုင်မခံ ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဘာသာပြန်သည့် စာအဖြစ် ဗိုလ်ချုပ်ပုံ နှင့် တကွ စာအုပ်စာစောင်များ တွင် မကြာခဏ ကိုးကားအသုံး ပြုခဲ့ကြပါသည်။ စင်စစ် ထိုကဗျာကို ဘာသာပြန်ခဲ့သူက ဆရာညိုမြ ဖြစ်ပါသည်။

အနိုင်မခံ နှင့် ပတ်သက်၍ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် ကျနော်သည် တက္ကသိုလ် အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း ကို တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာအဖြစ် ကိုအောင်ဆန်း နေရာကို ဆက်ခံခဲ့ပါသည်။ ထိုနှစ်က အိုးဝေခေါင်းကြီးပိုင်းတွင် အနိုင်မခံ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေးသားပါရှိခဲ့ရာ ထိုစာမှာ W.E Henley ခေါ် အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ ရေးသားသည်။ Invidious ဟူသော ကဗျာကို မိုး ၍ ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်က ကျနော် သည် တက္ကသိုလ် ထမင်းစားခန်း ၌ ဆရာဇော်ဂျီ ဆရာမင်းသုဝဏ် တို့ နှင့် တစ်စားပွဲတည်း အတူ (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လည်း ပါသည်) ထမင်းစားခဲ့ရာ မင်းသုဝဏ် က ကျွန်တော်၏ စာမူကို တည်းဖြတ် အချောကိုင်ပေးခဲ့ပါသည်။

ညိုမြ

ဖေဖော်ဝါရီ ၅ ၁၉၇၉

+++++

၉၆ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့သို့ ဂါရဝလက်ဆောင်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိဆဲဖြစ်ပါက ၁၃၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၁ ရက်နေ့တွင် အသက် ၉၆ နှစ်ပြည့် အဘ ဦးအောင်ဆန်း အဖြစ် သူ၏ဇရာရုပ်သွင်ကို မြင်ရပေမည်။

သို့သော် စာရေးဆရာဘဝကို ခုံမင်မြတ်နိုးပြီး စာဂေရးဆရာဘဝဖြင့် ရှင်သန်နေထိုင်လိုသည့် ဦးအောင်ဆန်း သည် အသက် ၃၂ နှစ် အရွယ်ကောင်းစဉ် သူ့အိမ်မက်၌ပက် ယောင်ရမ်းငိုကြွေးခဲ့ရ သော မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ကိုမျှ မမြင်လိုက်ရဘဲ လူ့ဘဝကို ကျောခိုင်းသွားရရှာပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ရေးခဲ့သော စာများအကြောင်း ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပနှစ်ဌာန စလုံး၌ ယနေ့တိုင် ရေးနေကြဆဲ။

ထုတ်ဝေနေကြဆဲဖြစ်ပါသည်။ လွတ်လပ်သောနိုင်ငံသူတစ်ဦးဘဝ ဖြင့် နေထိုင် ခွင့် ဖန်တီးပေးခဲ့သော အဘဦးအောင်ဆန်းကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သောအားဖြင့် အသက် ၉၆ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့သို့ ဤစာစုဖြင့် ဂါရဝပြုအပ်ပါသည်။

ခင်နှင်းဦး

ကျမ်းကိုးစာရင်း

၁။ မောင်မောင်ဦး၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ စာအုပ်စာတမ်းများ၊ ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ အညွှန်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ သုတေသနအသင်းဂျာနယ် (ဖွန် ၁၉၆၉)။

၂။ မြဟန်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏စာပေလက်ရာ၊ ရန်ကုန်၊ တက္ကသိုလ်များ သမိုင်းသုတေသန ဌာန၊ ၁၉၉၇။

၃။ တိုက်စိုး။ စာရေးစားပွဲပေါ်က ပုံရိပ်များ၊ ရန်ကုန်၊ စာအုပ်ဈေး။ ၂၀၀၅။

၄။ ထွန်းလှ၊ ဗိုလ်(တက္ကသိုလ်နေဝင်း)၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း (ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ဗိသုကာ)၊ ရန်ကုန်၊ သမာမိတ္တ၊ ၁၉၅၅။

၅။ ဗိုလ်မှူးကြီးဘို။ "ဗိုလ်ချုပ်နှင့် စာပေ"၊ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရုပ်အလောင်းနှင့် ကျွန်တော်

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးသက်တမ်း ငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်လျှင် အာဇာနည်
ခေါင်းဆောင်ကြီး၊ လွတ်လပ်ရေး ဖခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်တန်း
ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ၆၂ နှစ်ရှိခဲ့ပေပြီ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးက ဖက်ဆစ်စနစ် နှင့်
နယ်ချဲ့စနစ် ကို အလဲထိုးလိုက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

စစ်ကြီးအပြီးတွင် ဖက်ဆစ်ဝါဒ လုံးဝကျဆုံးသွားခဲ့ရသလို
နယ်ချဲ့လက်အောက်ရှိ ကိုလိုနီနိုင်ငံ အများအပြား မှာလည်း လွတ်လပ်ရေး

ရခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အိန္ဒိယ၊ မြန်မာနှင့် တရုတ်နိုင်ငံတို့ မှာ တစ်နှစ်စီ သာခြားပြီး မရှေးမနှောင်း လွတ်မြောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ သည် ဗြိတိသျှလက်အောက်မှ လွတ်လပ်ရေးရရှိခဲ့သလို ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ သည်လည်း ဗြိတိသျှ လက်အောက်မှ လွတ်လပ်ရေး ရလာခဲ့သည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် တရုတ်ပြည်က လည်း ကူမင်တန်အုပ်ချုပ်မှုကို တော်လှန်၍ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်ကာ လွတ်မြောက် လာခဲ့ လေသည်။

အိမ်နီးချင်းသုံးနိုင်ငံ သည် ကံတူအကျိုးပေးများဖြစ်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့ ၏ လွတ်လပ်ရေးပိသုကာများမှာ အဖြစ်ဆိုးခြင်းတူညီကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏လွတ်လပ်ရေးပိသု ကာ၊ အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းခံရသလို အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးဖခင်ကြီး မဟတ္တမဂန္ဒီမှာလည်း ၁၉၄၈ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၃၀ရက်နေ့တွင် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခံခဲ့ရလေသည်။ အိန္ဒိယမှ လုပ်ကြံမှုတွင် ဂန္ဒီ တစ်ဦးတည်း သေဆုံးခဲ့သော်လည်း မြန်မာပြည်တွင် ကြုံခဲ့ရသော လုပ်ကြံမှုသည်ကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပါအဝင် မြန်မာအစိုးရတစ်ဖွဲ့လုံး သတ်ဖြတ် ခံခဲ့ရသည်။ အာဇာနည် ၉ဦး တိတိ လုပ် ကြံခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုရက်စက်မှုကြီးကို နှစ်ပေါင်း ၆၃ နှစ်ကြာသည့်အတိုင် မြန်မာပြည်သူ များက မမေ့နိုင်ကြပေ။

အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရသည့် အချိန်က ကျွန်တော်သည် ကလေး သာ ရှိပါသည်။ သို့သော် ထိုအဖြစ်ကို မနေ့တစ်နေ့ကလို

မှတ်မိနေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအ ပေါ် ပြည်သူတို့၏ ကြည်ညိုလေးစားမှု ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုကိုလည်း အမှတ်ရနေပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ လုပ်ကြံ ခံရပြီးနောက်နေ့ ဇူလိုင်လ ၂၁-၂၂ ရက်နေ့လောက်တွင် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင် ၉ ဦး၏ အလောင်း များကို ကျွန်တော်ကြည်ရှု အလေးပြုခဲ့ရပုံကို မှတ်မိနေပါသည်။

ကျွန်တော်အမေသည် ရွှေတောင်တန်းလမ်းရှိ ဗဟိုသမဂ္ဂါယမဆိုင်မှနေ ဆီသွားထုတ်လေ့ရှိပါသည်။ အမေ ဆီသွားဝယ်သည့်အခါ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်ဖြစ်ဖြစ် အဖော်လိုက်လေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ၆နှစ် ၇နှစ်အရွယ်လောက်သာရှိသေးပြီး ကျောင်းကောင်းကောင်း မနေရသေးပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် မင်္ဂလာသုတ်သင်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဆို သည်ကိုလည်း ကောင်းကောင်း မသိ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးများဆိုသည်ကိုလည်း နားမလည်သေးပါ။ ထိုနေ့မနက် ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် အမေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ ရထားဖြင့် လာခဲ့ကြသည်။ တစ်လမ်းလုံး အမေက စကားကောင်းကောင်းမပြောပေ။ မျက်နှာလည်းပျက်နေပါ သည်။ အမေက သွားနေကျ ရွှေတောင်တန်း သို့မသွားဘဲ ဘုရားဘမ်းဘူတာတွင် ဆင်းကာ ရွှေတိဂုံ ဘုရားလမ်းအတိုင်း လာခဲ့ပါသည်။

"အမေ ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဂျူဗလီဟော သွားမလို့"

ဟုသာ အမေက ဖြေသည်။ ဂျူဗလီဟောကို ကျွန်တော်မရောက်ဖူးပါ။ အမေမျက်နှာ သူန်မှုန်နေသ ဖြင့် ဘာသွားလုပ်မလို့လဲဟု ကျွန်တော်မမေးရဲပါ။
ဘူတာမှ လျှောက်လာကြရာ အတန်ငယ်သွားမိ လျှင်

ဂျူဗလီဟောဘက်သွားနေသော လူအုပ်ကြီးကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။
ထိုလူအုပ်ကြီးနှင့်အ တူ ကျွန်တော်တို့သားအမိ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။
လူတိုင်း၏မျက်နှာများမှာ ညှိုးနွမ်းပြီး ကြေကွဲ နေကြပုံရသည်။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားလည်းကောင်းကောင်း မပြောကြပေ။ ဂျူဗလီ
ဟော (ယခု တပ်မတော် စစ်သမိုင်းပြတိုက်)ရှေ့သို့ရောက်သည့်အခါတွင်
တန်းစီနေသော လူတန်း အရှည်ကြီးကို တွေ့လိုက် ရသည်။ ထိုလူတန်းကြီးသည်
ဂျူဗလီဟောရှေ့ ဝင်ပေါက်မှနေ နှစ် ယောက်တစ်တွဲ ငြိမ်သက် စွာဖြင့်
ခန်းမထဲဝင်နေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုလူတန်းထဲဝင်ရောက်တန်းစီကာ ခန်းမထဲ
ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ခန်းမရှေ့ စင် ပေါ်တွင် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏
အလောင်းများထည့်ထားသော အခေါင်းများတန်းစီ ချ ထားသည်။ ခန်းမထဲ
လူပြည့်သည်နှင့် စောင့်ကြပ်နေသော ပြည်သူ့ရဲဘော် ဗိုလ်တစ်ယောက်က လူ
ထုကြီး ကို ငြိမ်သက်စွာနေရန် အော်ပြောလိုက်သည်။ နောက်

"အားလုံး ငြိမ်၊ ကျဆုံးလေပြီးသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်
အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများအား အလေးပြု"

ဟု အမိန့် ပေးလိုက်သည် လူထုပရိသတ်ကြီးမှာလည်း တစ်မိနစ်ခန့်
ဦးညွတ်အလေးပြုကြသည်။

ဂျူဗလီဟော အဝင်ပေါက်ကြီးဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်နှင့်
အထွက်ပေါက်များ၊ အလောင်းများ၏ ဘေး ပတ်လည် များတွင်
ကာကီယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး ကက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည့် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့

ဝင်များ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အလေးပြုပြီးသော လူထုကြီးသည် အာဇာ နည်းများ၏ အလောင်းများကို တန်းစီပြီး၊ ကြည့်ရှုဂါရဝပြုကြသည်။ အခေါင်းများကို ခေါင်းအထိသာ လှစ်ဟ ဖော်ပြထားသည်။ လူတန်းကြီးသည် တစ်ယောက်ချင်းတန်းစီလျက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် အလောင်းများကို ကြည့်ရှုသွားကြလေသည်။ ထိုသို့ကြည့်ရင်း ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူတိုင်းလိုလို တရှုပ်ရှုပ် ငိုကြွေးသွားကြ၏။ တချို့မှာ ချိုးပွဲချငိုကြွေးကြသည်။ အမေသည်လည်း ဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုကြွေး ကြသူ များတွင် ပါဝင်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ အမေငိုကြွေးသည်ကို တစ်ခါမျှ ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးပါ။ ဦးညွတ်အလေးပြုနေကတည်းက တရှုပ်ရှုပ် နှင့် အမေငိုနေသည်။ အလောင်းများကို တန်းစီကြည့်ရှုချိန်တွင် အမေသည် အသံထွက်ပြီး ငိုသည်။ အသံကျယ်သွားမှာစိုး၍ ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ငိုနေသည်။ အမေငိုသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မျက်ရည်ကျလာပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမသိ ပါ။ အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ လုပ်ကြံခံရခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် ကျွန် တော် ချစ်ခင် မြတ်နိုး သည့် ကျွန်တော့်အမေ ငိုကြွေးနေသဖြင့် ကျွန်တော်လိုက်ပြီး ငိုကြွေးခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

အမေ ၏ အငိုမှာ ရပ်မသွားပေ။

ဂျူဗလီဟောဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်အရောက်တွင် အမေသည် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အသံထွက်ကာ ချိုးပွဲကျ ငိုကြွေးပါတော့သည်။

လူအများအပြားသည် အမေ့လိုပင် ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ငိုကြွေးနေကြသည်။
ယောက်ျားကြီး များက အံ့ကြိတ်ကာ တက်တစ်ခေါက် ခေါက်ဖြင့် လက်သီးများကို
တင်းတင်း ဆုပ်ထား ကြသည်။ သူတို့ပါးပြင်ပေါ်တွင်လည်း မျက်ရည်များ
စီးကျနေသလို သူတို့မျက်လုံးများမှာ ကြေကွဲခြင်း၊ ဒေါသ ဖြစ်ခြင်း၊
ယူကျွေးမရဖြစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ရော ယှက်နေပေသည်။ အမေ့ဘေးတွင် ထိုင်ပြီး
ဝမ်းနည်း ပူဆွေး နေသည့် လူများကို တစဟ်ယောက် ချင်း ကျွန်တော်
လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အတော်လေးကြာမှ အမ အငိုတိတ်ပြီး ရှိုက်နေချိန်တွင်
ကျွန်တော်က "အမေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲဟင်" "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တို့
လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီ သားရဲ့"

"လုပ်ကြံခံရတယ်ဆိုတာ ဘာလဲအမေ"

"အသတ်ခံရတာပေါ့ သားရယ်၊ မသမာသူတွေက ဗိုလ်ချုပ်နဲ့
အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကို သတ်ပစ် လိုက်ကြပြီလေ၊ တိုင်းပြည်တော့
ရေတိမ်နစ်ပြီပေါ့"

အမေသည် ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာပြန်သည်။

အမေ နောက်တစ်ကြိမ်ငိုမည်စိုး၍ ကျွန်တော် မမေးတော့ပေ။ အမေသည်
ကျွန်တော့်ပခုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်။ ကျွန်တော် က
အမေ့လက်ကိုဆွဲပြီး အမေ့မျက်နှာကို စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ကြည့်နေမိပါသည်။
အမေ ဘာ ကြောင့် ဒီလောက်ငိုနေပါလိမ့်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဆိုသူကလည်း
ဘယ်လို လူပါလိမ့်၊ ယခု ငိုနေ ကြသူ၊ ဒေါသဖြစ်နေကြသူများကလည်း
ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ခံစားနေရပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။

ကျွန်တော်၏ကဘေးဘဝ ခေါင်းထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဘယ်လိုလူပါ လိမ့်ဟူသော အတွေးနှင့် စူးစမ်းမှုသည် လွန်ခဲ့သော ၆၂ နှစ်က စတင်ပြီး ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အပေါ် လူထုကြီး၏ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုကိုလည်း ထိုအချိန်က အံ့မခန်း ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရ ပါသည်။ ကလေးဖြစ်၍ ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိခဲ့သော်လည်း အမေ နှင့် လူထုကြီး ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှု ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို တွေ့ရသည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ပါသည်။ နောင် အသက်ကြီးလာ၊ စာဖတ်လာသည့်အခါ မြန်မာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲအကြောင်း သိလာရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင် များ၏ စွန့်လွှတ် အနစ်နာ ခံမှုကိုလည်း သိရှိလာခဲ့ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရေး ဇာတ်ခုံပေါ်မှ နယ်ချဲ့ဆန့် ကျင်ရေး၊ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲဝင် ခေါင်းဆောင်များအကြောင်းကိုလည်း သိရှိလာပါ သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပြင် ရဲဘော်သုံးကျိပ်၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ဗဟိန်း၊ သခင်သိန်းဖေ၊ သခင်နု၊ ဦးဗဆွေ၊ ဦးကျော်ငြိမ်းစသော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များအကြောင်းကို လည်း ကြားသိ လာခဲ့ ရပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို အသက်ထင်ရှားစဉ်က မတွေ့ခဲ့ဖူးသော်လည်း ကွယ်လွန်ပြီး ရက်ပိုင်းလောက်တွင် သူ၏ရုပ်အလောင်းကို မြင်တွေ့ဂါရဝပြု လိုက်ရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့်

အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ရုပ်အလောင်းများကို ဂါရဝပြုလိုက်ရသဖြင့် ယခု ထက်တိုင် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူလျက်ရှိပါတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော ၆၃ နှစ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ရုပ်အလောင်းကို တွေ့မြင်ဂါရဝပြုခဲ့ရပုံ အကြောင်း ပြန်ပြောင်း တွေးရင်း ဆရာဇော်ဂျီ၏ "သခင်အောင်ဆန်းတရား"ဆိုသည့် ကဗျာကို သတိရမိပါသည်။

သခင်အောင်ဆန်းတရား
ငိုညီပြောင်ဝင်း၊ မောင်သစ်ဆင်း
မင်း၏သားငယ်၊ မင့်သက်လှယ်ကို
အဘယ်တရား၊ ဟောမည်နည်း။
ဆန်း၏သတ္တိ
ဆန်း၏သမာဓိ၊ ဆန်း၏ပညာ
ဟောစရာကား၊ အလွန်များ၏
မင့်သားအရွယ်၊ သက်နှစ်ဆယ်တွင်
လူငယ်အောင်ဆန်း၊ သူ့အစွမ်းကို
ပန်းကောင်းတစ်ပွင့်၊ ပန်ဆင်တင့်သို့
မင့်သားသိစေချင်လှ၏။
သူ့အစွမ်းအား၊ အခြားမဟုတ်
အအုပ်ချုပ်ခံ၊ မျိုးခြားဒဏ်မှ
မြန်မာလွတ်လမ်း၊ ခရီးကြမ်းဝယ်
ဗန်းပြအလှ၊ ပကာသနကို

ပြာကျလောက်မြိုက်၊ သူမီးတိုက်၏။

ခေတ်လိုက်ခါညီ၊ ခေတ်မီပညာ

ကြုံရာဘဝ၊ မုတလုံလောက်

ခံမြို့ဆောက်၏။

ထို့နောက်တစ်ဆင့်၊ မိုးထိလွင့်အောင်

ရိုးကျင့်မြင့်ကြံ၊ သူ့အလံတည့်

ပျံတလူလူ၊ သူထူခဲ့ကြောင်း

ခေါင်းဆောင်သဘော

မင့်သားချောကို

ပြောလိုက်ပါဘိ ဟောပါဘိ။

(လမ်းစဉ်သတင်း၊ အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၁၄ (၁၅၊ ၇၊ ၁၉၆၆))

ထက်မြက်

+++++

အောင်ဆန်းနဲ့ ရေနံချောင်း

(၁)

ပထမဆုံး ပြောချင်တာက မြန်မာ့သမိုင်း မျက်နှာစာမှာ မြန်မာ့အချုပ်အခြာကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင် ရေးအတွက် နည်းလမ်းပေါင်းစုံနဲ့ ကြိုးပမ်းရာမှ ထိပ်ဆုံးကပါဝင်ခဲ့ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံး က လေးစားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ကို ဗိုလ်ချုပ် ဆိုတဲ့၊ သခင် ဆိုတဲ့၊ ဦး ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ဝိသေသတွေမသုံးဘဲ "အောင်ဆန်း" လို့ပဲ သူ့ရဲ့နာမည်နာမကို သုံးစွဲတဲ့အတွက် ရိုင်းစိုင်းသွားတယ်၊ မသင့်လျော်ဘူးလို့ မြင်သွားကြရင် ခွင့်လွှတ် စေချင်တယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီ ဝိသေသပြုပြီး သုံးစွဲလိုက်တဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေဟာ ကာယကံရှင်အတွက် ချစ်စရာမရောက်၊ နှစ်ရာရောက်သလို ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ လက်ငင်းကာလတစ်ခု မှာ မသိသာပေမဲ့ ကာလ ရွေ့လျား သွားတဲ့အခါ ထင်ယောင်ထင်မှား ရောရောထွေးထွေး ဖြစ်သွား နိုင်တာကြောင့် ဒီလိုသုံးရတာပါ။ နောက်ပြီး ရေးမဲ့အကြောင်းအရာကလည်း အောင်ဆန်းရဲ့တကယ့် လူငယ်ဘဝ၊ အရောင်အသွေး ကင်းစင်တဲ့ ကျောင်းသားငယ်ဘဝ၊ ရေနံချောင်း အမျိုးသားကျောင်းကို ရောက်စကားလများက အခြေအနေ တွေမို့ပဲဖြစ်တယ်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော် ဆိုတာထက် "မော်စီတုန်း" ဆိုတာက ပိုမိုရိုးသား ပွင့်လင်းတယ် ထင်ပါတယ်။ သမ္မတကြီး ကာစ်ထရို ဆိုတာထက် "ကာစ်ထရို" ဆိုတာက ပိုပြီး လေးလေးနက်နက်ရှိတယ်လို့ မြင်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး မဟာတ္ထမဂန္ဓီထက် "ဂန္ဓီ"လို့ပဲ လွတ်လပ်ရဲရင့်စွာ ခေါ်ဆိုဂုဏ်ပြုချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့ ပြည်သူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ အမြဲပဲရှင်သန်နေမဲ့ သူ့ကို သူ့နာမည်ရှေ့က ဘာတွေ ညာတွေ မတတ် ဘဲ အသည်းနှလုံး က ထာဝရလေးစားချစ်ခင်နေတဲ့ "အောင်ဆန်း" ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုပဲ သုံးနှုံး လိုက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အောင်ဆန်းဟာ မြန်မာလူထုကြီးတစ်ရပ်လုံး နှစ်ရှည်လများ တောင့်တောင့်တတ ရှိခဲ့ကြတဲ့ လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင် ကို ရအောင် ဆွတ်ခူးပေးခဲ့တဲ့သူပါ။ သူဟာ မြန်မာ့လူ့ဘောင်မှာ ထာဝရဂုဏ် ပြောင် နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အသက်တမျှ တန်ဖိုးထား လေးစားပါတယ်။ အပေါ်ယံက ပညတ်ဂုဏ်ပုဒ် တွေထက် အသည်းနှလုံးထဲမှာ

နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း နားလည်ဂုဏ်ပြုနေ တာက ပိုမို လေးနက် တယ်လို့ မြင်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ် "အောင်ဆန်း"။ ကျွန်တော်တို့အသည်းနှလုံး ထဲမှာ နက်ရှိုင်း စွာ အမြစ်တွယ်နေတဲ့ အောင်ဆန်းပါ။ ဒီနာမည်ကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ သားစဉ် မျိုးဆက် ကမ္ဘာတည် နေသ၍ သယ်ဆောင်သွားရပေလိမ့်မယ်။

(၂)

ဘူမိနက်သန် ရေနံမြေ

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး သမိုင်းအကြောင်းကိုပြောရင် မပါမပြီးတဲ့ လေဘာယူနီယံဆိုတဲ့ ရေနံမြေက အလုပ်သမားအဖွဲ့အစည်း၊ "စခိုက်ကြီး (Strike)ကြီး"လို့ နာမည်တွင်ခဲ့တဲ့ အလုပ်သမားလှုပ်ရှားမှု၊ ဒီက တစ်ဆင့် "ထောင့်သုံးရာပြည့် အရေးတော်ပုံ"စတဲ့ အကျိုးအကြောင်း၊ အချင်းအရာတွေဟာ မေ့ ထားလို့ရမယ် မဟုတ်ပေဘူး။ အဲဒီလှုပ်ရှားမှုနဲ့ အရေးတော်ပုံတွေကို ဥပေးခဲ့တဲ့ဒေသဟာ ရေနံ ချောင်းပါ။ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု သမိုင်းမှာ အခိုင်အမာ ကမ္ဘာ့မှတ်တိုင်တွေဖြစ်တဲ့ "ဆရာစံ လယ်သမား အရေးတော်ပုံ" "ရေနံမြေ က အလုပ်သမား လှုပ်ရှားမှု" တွေထဲက ကိုလိုနီဗြိတိသျှကို အံ တုဖက် ပြိုင်ခဲ့သူတွေက ရေနံချောင်းက ရေနံမြေအလုပ်သမားတွေနဲ့ ရေနံချောင်း မြို့သူမြို့သားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်ဆယ်ရာစုကို တံခါးဖွင့်ပြီးစကာလ ဆယ်စုနှစ်အစောပိုင်းကာလတွေမှာ ရေနံချောင်းဟာ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ ထုံမွမ်းလို့ နေခဲ့ပါတယ်။ အရေးတော်ပုံကာလများ အတွင်း မှာ အလုပ်သမားတွေ၊ သခင်၊ သခင်မတွေရဲ့ ကိုယ်ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံကြ၊ သွေးမြေကျခံကြ တဲ့ ပုံရိပ်

တွေထဲမှာ မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ ရက်ရက်ရောရော ပံ့ပိုးကူညီမှု စိတ်ရောလူပါ အားပေး ထောက်ခံမှု တွေ ကိုလည်း ပြက်ပြက်ထင်ထင်တွေ့ရမှာ အမှန်ပါ။

ရေကိုတားလျှင် အကြားမထင်ဆိုသလို ရှေ့က တိုက်ပွဲဝင်သူတွေရဲ့ နောက်မှာ မြို့သူမြို့သားတွေကို အခိုင်အမာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ပြောချင်တာက အဲဒီလို နိုင်ငံရေးဘူမိနက်သန်မှန်တဲ့ မြေကို သူ့အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့ ရောက်လာခဲ့တဲ့ မောင်အောင်ဆန်း အဖို့ တစ်စုံတစ်ရာ ရိုက်ခတ်မှုခံရမှာဖြစ်သလို သွေးပွက်ပွက်ဆူခဲ့ရမှာလည်း အမှန်ပါပဲ။ မီးပုံကြီး တစ်ခု ရဲ့ ဘေးကို ရောက်လာရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မီးပုံကြီးနဲ့အနီးအဝေးအ လိုက် သက်ရောက်မှု ရှိသွားနိုင်ပါတယ်။ နီးရင် နီးသလို၊ ဝေးရင် ဝေးသလို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မီးပုံ နား ကို ရောက်လာမှတော့ အနည်းဆုံးသွေးနွေးသွားတော့မယ်ဆိုတာကတော့ ငြင်းမရပါ ဘူး။

ရေနံချောင်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ၁၉၁၈ ခုနှစ် အမေရိကန်ရေနံတွင်းတူး "ဘို"တွေရဲ့ဘီအိုစီ(BOC) ရေနံ ကုမ္ပဏီ ကို သပိတ်မှောက်ခဲ့တဲ့ သပိတ်ဟာ ပထမဆုံးသပိတ်ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီသပိတ်ကြောင့် ရေနံမြေ အလုပ်သမား တွေကို နားမျက်စေ့ ဖွင့်စေခဲ့ပါတယ်။ လစာလျှော့မှု၊ နည်းပါးမှုဆိုတဲ့ နစ်နာမှု အတွက် အမေရိကန်တွေဟာ သပိတ်မှောက်ပြီး သူတို့အခွင့်အရေးကို ရအောင်တောင်းယူ ပြခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ မြန်မာ အလုပ်သမား တွေကို မတရားတာကို ခေါင်းငုံ့မခံဘဲ မှန်မှန်ကန်ကန်တိုက်ပွဲ ဝင်ရင် အောင်မြင်မှု ရနိုင်တယ်ဆိုတာကို သင်ကြားပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ဒီနောက်တော့ ရေနံမြေဟာ အလုပ်သမားတွေ စုစည်းထားတဲ့ "လေဘာယူနီယံ"ဆိုတဲ့ အလုပ်သမား အဖွဲ့အစည်းက ဦးဆောင်ပြီး အလုပ်သမား လှုပ်ရှားမှုကြီးတွေ ပေါ်လာခဲ့တယ်။ မြို့ခံလူထုက လည်း အားတက်သရော ထောက်ခံအားပေးခဲ့တယ်။ ငုံ့လျှိုးနေခဲ့တဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဟာ ကျိုးပေါက်သွားတဲ့ ရေကာတာကို ဒလဟော သွန်ကျ လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမြို့၊ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်၊ အဲဒီနိုင်ငံ ရေးအဝန်းအဝိုင်းကို ခြေချမိတဲ့ မောင်အောင်ဆန်းအဖို့ မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိမှာကတော့ ငြင်း မရနိုင်ပါဘူး။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဘဝင်း (အာဇာနည်ဦးဘဝင်း) က ရေနံချောင်း အမျိုးသားကျောင်းက ကျောင်းဆရာ၊ သူ ရေနံချောင်း ကို ရောက်လာပြီး ပညာရင်နို့သောက်စို့ရတာက အမျိုးသားကျောင်း၊ ဒီတော့ အမျိုးသားကျောင်း တွေက မွေးမြူပေးလိုက်တဲ့ အမျိုးသားရေး၊ လွတ်လပ်ရေး၊ မြေခံရေခံက ဗိုလ်မင်း ရောင်ရဲ့မြေး အာဇာနည် ဦးဘဝင်းရဲ့ညီ နတ်မောက်သားလေး မောင်အောင်ဆန်းရဲ့မှန်ကန်တဲ့ မျိုးစေ့ကို အပင်ပေါက်စေတာဟာ ဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။

တကယ်ပါပဲ။ အောင်ဆန်းကို ရေနံချောင်းက ကမ္ဘာ့သီအောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ငြင်းနိုင်မယ်မထင်ပါဘူး။ သူ့ရင်တစ်ပြင်လုံး လွတ်လပ်မှုဆိုတဲ့ ဆန္ဒတွေပြည့်လျှံသွား အောင် လည်း ရေနံချောင်း ကပဲ ဖန်တီးပေးခဲ့ပါရဲ့။

ရေနံချောင်းအမျိုးသားကျောင်း

ရေနံချောင်းက အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းကို ၁၉၂၁ ခုနှစ်မှာ စတင်ထူထောင်ခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ် အစိုးရ ရဲ့ "ကရက်ဒေါက်စီမံကိန်း"ကို ကန့်ကွက်တဲ့အနေနဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သပိတ် (တစ် နည်းအားဖြင့်) ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး ပေါ်လာတဲ့အခါ ရေနံချောင်းက ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ရောက် ကျောင်းသားအများစုဟာ အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာကိုရောက်တဲ့ အခါ အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းပေါ်ပေါက်ဖို့အတွက် ဝိုင်းဝန်းလှုံ့ပန်းကြပါ တယ်။

အများစုဟာ (ဖေ၊ ပု၊ ရှိန်) အဖွဲ့က ဦးထွန်းရှိန်ရဲ့ တပည့်တွေဖြစ်တာကြောင့် ရေနံချောင်းမှာရှိပြီးဖြစ် တဲ့ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာ သင်ကျောင်းဖြစ်တဲ့ (King Edwards Memorial Buddhist Anglo Vernacular Middle School)က ကျောင်းသားတွေကို သပိတ်မှောက်ဖို့ လှုံ့ဆော်စည်းရုံးရေးအောင် မြင်ပြီး ကျောင်းသားတွေ သပိတ်မှောက်ကြတဲ့အခါ "ကျောက်စာရုံသာသနာ့ပိမာန်တော်ကြီး" မှာ သပိတ်စခန်း ဖွင့် ခဲ့ပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်း မှာပဲ ရေနံချောင်းရေနံမြေက ရေနံဝန်ဦးစီးတဲ့ "ဘုရင်အက်ဒွပ်အထိမ်းအမှတ် ဗုဒ္ဓ ဘာသာ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာသင် အလယ်တန်းကျောင်း"နဲ့အပြိုင် အမျိုးသားအထက်တန်း ကျောင်း တစ်ကျောင်း ပေါ်ပေါက်စေရေးကိုလည်း ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားခဲ့ရပါတယ်။ သပိတ် မှောက်ကြ တဲ့ ကျောင်းသားတွေရဲ့ သပိတ်စခန်းကို အစားအသောက်၊ အနေအထိုင် အဆင်ပြေစေ ဖို့ လိုအပ်သမျှ ကိစ္စအားလုံး ကို မြို့ခံများက

ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သလို အမျိုးသားကျောင်းပေါ်လာဖို့ကို လည်း မလျော့တဲ့ ဖွဲ့သတ္တိ၊
များပြားတဲ့ ပရိယာယ်ဝေဝုတ်များစွာနဲ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတာပါ။

အုပ်စိုးသူ အင်္ဂလိပ်ရဲ့အလိုတော်ရိ ရေနံဝန်နဲ့ သူရဲ့
တပည့်လက်သားတွေရဲ့ ဩဇာကိုပယ်ဖျက်ပြီး အမျိုးသား ကျောင်း
ပေါ်ပေါက်စေဖို့အတွက် ကြိုးစားရတာဟာ မလွယ်ပါဘူး။ အခက်အခဲအဆင့်
ဆင့်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ ရတာအမှန်ပါ။ သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားများ
ကျောင်းဆက်နေကြဖို့ လို အပ်တဲ့ကျောင်းနဲ့ ကျောင်း အအောက်အအုံ၊
ကလေးတွေကို ပညာသင်ကြားမဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမ၊ လို အပ်နေတဲ့ ပရိဘောဂနဲ့
ကျောင်းဆရာ များ အတွက် လစာပေးဖို့ ကျောင်းရံပုံငွေ စတာတွေအတွက်
တစ်မြို့လုံး ခေါင်းခဲ ခဲ့ ရပါတယ်။

ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ အမျိုးသားပညာရေးကောင်စီနဲ့ ဆက်သွယ်၊ လိုအပ်တဲ့
အကူအညီတွေ၊ အကြံဉာဏ်တွေ တောင်းပြီး အမျိုးသား
အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်း ပေါ်ပေါက်လာဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရ တာဟာ တိုက်ပွဲ
အဆင့်ဆင့် ကို ရေကုန်ရေခန်း တိုက်နေရသလိုပါပဲ။ အမျိုးသားကျောင်း ကော်မတီ
အဆင့်ဆင့် ကျောင်းအုပ်ကြီး နဲ့ ကျောင်းဆရာအသီးသီးက စေတနာ့ဝန်ထမ်း
သဘောမျိုးနဲ့ ကျောင်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် တည်ဆောက် ခဲ့ ရတာပါ။

ကျောင်းတည်စက မြို့မမြောက်ရပ်ကွက်က ဦးထွန်းရှင်ရဲ့
နှစ်ထပ်တိုက်မှာ၊ နောက် သူတိုက်ရဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင် မှာရှိတဲ့
ဒေါ်သစ်စုရဲ့မြေကွက်ကို အကန့်အသတ်မရှိ သုံးခွင့်ပေးတဲ့အတွက် အ ဆောင်
တွေ ဆောက်ပြီး စာသင်ခဲ့ရာက တစ်ခါ၊ ရွာသစ်ရပ်က မန္တလေး

ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ခွင့်ပြုချက်အရ ကျောင်းများရဲ့ အောက်ထပ်တွေမှာ၊ နောက်ဆုံး ရွှေကြာနံရပ်က ဦးလူကြီးရဲ့အိမ်၊ အဆုံးမတော့သူ အိမ်ရှေ့က မြေကွက်လပ်မှာ ဂရံယူပြီး နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီးကိုဆောက် ပြီး ကျောင်းက ထွက်လာ ခဲ့တဲ့ (King Edwards Memorial Buddhist Anglo Vernacular Middle School)မှာ ကျောင်းသားနှစ်ဆယ်လောက်သာ ကျန်တော့ပြီး အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်းမှာတော့ စာသင်ခန်း သုံးဆယ်ကျော် ခွဲပေမဲ့ နေရာထိုင်ခင်း မလုံလောက်တဲ့အတွက် ကျောင်းကော်မတီ တွေမှာ ခေါင်းကိုက် နေရဆဲပါ။

မောင်အောင်ဆန်း ကျောင်းသားဘဝက အမျိုးသားကျောင်းရဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကတော့ ဦးပု ဆိုသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အိန္ဒိယမှာ ဘီအက်စီ၊ လန်ဒန်မှာ ဘီအက်စီဘွဲ့များရခဲ့ရုံမျှမက AMF သတ္တု ပါရဂူတစ်ဦး လည်းဖြစ်ပါသတဲ့။ သူ တတ်ကျွမ်းထားတဲ့ပညာတွေနဲ့ ရတဲ့လစာလေးဟာ မလောက်မင ဖြစ်ပေမဲ့ မျိုးချစ်စိတ်အပြည့်အဝနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ပါတယ်။ အောင်ဆန်း ကို မျိုးချစ်စိတ် သွင်း ပေးခဲ့သူ၊ ပညာထက်မြက် ထူးချွန်စေသူဟာ ဦးပုပါပဲ။

သင်္ချာဘာသာသင်တဲ့ ဦးဘဝင်း၊ မြန်မာစာသင်တဲ့ ဦးဘသန်း (ကဗျာဆရာ-သျှင်သန်းမေ)၊ အမိန့် တော်ရ ရှေ့နေကြီး ဦးဆကျင် (အဲဒီအိမ်မှာနေပြီး ကျောင်းတက်တာ)၊ BOC စာရေးကြီး ဦးအုံးတင် နဲ့ ဂျီစီဘီအေ ဦးစိုးသိမ်း (သမ္မတကြီး ဦးစိုးသိမ်း)အပါအဝင် ဆံသဆရာ ကိုဘဂျမ်း တို့ဟာလည်း

အောင်ဆန်းကို နိုင်ငံရေး အသိအမြင်တွေ မြင့်မားလာအောင်
မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သူတွေလို ပြောရင်ရပါသေးတယ်။

ကျောင်းသားလူငယ် မောင်အောင်ဆန်းဟာ ဂျီစီဘီအေ
ဦးစိုးသိမ်းရဲ့ တရားပွဲတွေကိုရောက်ကောင်း ရောက်နိုင်ပါတယ်။ ဦးစိုးသိမ်းရဲ့
"ဗွိုင်လာအိုးကြီး က ချန်းချန်းမြည်လေ၊ စိုးသိမ်းရင်ထဲ မသက်သာ လေ" ဆိုတဲ့
အပြောတွေကို ရင်ခုန်ခံစားရလေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အောင်ဆန်းဟာ
နယ်ချဲ့သမားက ရေနံချောင်း ရေနံမြေ က ထွက်သမျှ ရေနံတွေကို စက်နဲ့မောင်းပြီး
ပိုက်လိုင်းကြီးတွေနဲ့ ရန်ကုန်-သံ လျင်ကိုပို့ရင်း အမြတ်ထုတ် သွေးစုပ်ကြပုံကို
ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်။ နာကျည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။ နယ်ချဲ့ ကို
မောင်းထုတ် ချင်စိတ်နဲ့အတူ လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံတော်ကြီးကို
မျှော်မှန်းတည်ဆောက် နေပါလိမ့်မယ်။

နှစ်စဉ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁၀ရက်နေ့ရောက်တိုင်း
ရေနံချောင်းအမျိုးသားအထက်တန်း ကျောင်းမှာ "အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့" ကျင်းပပြီး
မြို့တွင်းကို ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ လှည့် လည်ကြမြဲ ဖြစ်တယ်။ ပင်နီအင်္ကျီ၊
ရွှေတောင်လုံချည်အနီလေးတွေ ဆင်တူဝတ်ထားတတ်ကြပါ တယ်။ ဒီအထဲ မှာ
နတ်မောက်သား ရေနံချောင်းမှာကြီးတဲ့ အောင်ဆန်းလည်းပါမှာ အသေအချာပါ။

(၃)

ကျွန်းပင်တွေလို ခိုင်ခံ့ကြီးမားတဲ့သစ်ပင်ကြီးတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စပါးပင်လို၊
ဟင်းစားသီးနှံပင်တွေလို အပင်ငယ်မျိုးတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စနစ်တကျ
ထွန်ယက်ထားတဲ့၊ သမန်းကြေတဲ့၊ မြေဩဇာ သင့်တင့်စွာ ထည့်ထားတဲ့

ပျိုးခင်းများထဲမှာ ပျိုးထောင်ပြီး ကြီးပြင်းစေတာဟာ ကောင်းပါတယ်။ အလေ့ကျ အပင်တွေထက် ပိုမို သန်စွမ်း ကြံ့ခိုင် သလို အရည်အချင်းမှာလည်း ကွာခြားပါတယ်။ ပျိုးခင်းထဲက အပင်များဟာ သင့်လျော် တဲ့ ရေမြေ၊ ရာသီဥတုနဲ့ မြေဩဇာဆိုတဲ့ အချက်အလက်များရဲ့ ပံ့ပိုးကူညီမှု ရခဲ့တာမို့ ရှင်သန် ကြီးထွား ခွင့် ပိုမိုတတ်ပါတယ်။

မောင်အောင်ဆန်း ဟာ ရေနံချောင်းဆိုတဲ့ ရေခံမြေခံကောင်းလှတဲ့ အရပ်ဒေသမှာ လာရောက်ပညာ သင်ခဲ့ ရတာဟာ ပျိုးခင်းတစ်ခုမှာ ပျိုးထောင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ အပင်ငယ်နဲ့တူပါတယ်။ ဆရာကောင်း သမား ကောင်းများ ရဲ့ သွန်သင်ညွှန်ပြမှုများအောက်မှာ ပညာရေးသာမက မျိုးချစ်စိတ် ရှင်သန်နိုးကြားနိုင်ခဲ့ သလို နိုင်ငံရေးအမြင်လည်း ကျယ်ခဲ့ရတယ်။ အစ်ကိုကြီး ဦးဘဝင်း အပါအဝင် ပညာတတ်များရဲ့ အနီးကပ် လမ်းညွှန်မှု များဟာ သူ့ကိုလှပတဲ့ အိမ်မက်တွေကို မက်စေခဲ့ပါတယ်။

သူ့အတွေးများမှာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အနာဂတ် မြန်မာပြည်ကို မြင်ယောင်စေပါတယ်။

အဲဒီအချိန် အလုပ်သမားလူတန်းစားတွေ နိုးကြားမှုအရှိဆုံးဒေသ၊ အုပ်စိုးသူအင်္ဂလိပ်ရဲ့လက်ပါးစေ တွေကို ဆန့်ကျင်မှု ပြင်းထန် လှ တဲ့ဒေသ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ လယ်သမားတွေ၊ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အမျိုးသားရေး နိုးကြားမှု အရှိန်အဟုန် အပြင်းထန်ဆုံးဒေသကိုရောက်ရှိလာခဲ့တဲ့ မောင်အောင် ဆန်းဟာ အဲဒီ ရပ်ရွာဒေသမှာ ကြုံတွေ့သိမြင်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှုအားလုံးကို ရောင်ပြန်ဟပ် ခံစားခဲ့ရ ပေလိမ့် မယ်။

လူတစ်ရပ်စာလောက် ရေနံပိုက်လိုင်းကြီးတွေ သွယ်တန်းပြီး ရန်ကုန်ကို အချိန်ပြည့်ပို့ပေးနေတဲ့ ရေနံ တွေဟာ အလုပ်သမားများရဲ့သွေးတွေ ချွေးတွေလို့ သူ့ကိုမြင်သိစေလိမ့်မယ်။ "ခိုတောင်"ဆို တဲ့ ရေနံမြေ ကနေ "ညောင်လှ"ဆိုတဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းအထိ ရှည်ရှည်လျားလျား သွယ်တန်းပြီး ပစ္စည်းတင်ပို့နေတဲ့ ကောင်းကင်ကြိုး တွေဟာ အလုပ်သမားတွေရဲ့လည်ပင်းကို ညှစ်နေတဲ့ လက် မည်းမည်းကြီးတွေလို့ ထင်မြင် ကောင်း ထင်မြင်နေပေလိမ့်မယ်။ နယ်နှင်ခံ၊ အရိုက်အနှက်ခံ၊ ထောင် ကျခံ၊ အသေခံသွားကြတဲ့ သခင် သခင်မတွေ၊ ကျောင်းသား အလုပ်သမားတွေရဲ့ ပုံရိပ်တွေဟာ လည်း သူ့ကိုသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူ နေစေလိမ့်မယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာနေပြီး နယ်ချဲ့သမားရဲ့ဆိုးဝါးရက်စက်ပုံ၊ အရင်းရှင် လူတန်းစားရဲ့ ကောက်ကျစ် ယုတ်မာပုံတွေကို တစ်ဆင့်စကားကနေ ကြားတာထက် အဲဒီဒေသမှာရောက်၊ အလုပ်သမားအများ စုကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ မှာ အသက်ရှူ နားနေခွင့်ရခဲ့တဲ့ သူ့အဖို့ လက်တွေ့မြင်သိ ထိတွေ့နေရတာမို့ အင်မတန် ကြေကွဲရပေ လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်က သယံဇာတတွေကို ညှစ်ထုတ်စုပ်ယူနေတဲ့ သွေးစုပ်ကောင် နယ်ချဲ့သမားကိုလည်း ပိုမို မျက်မှန်းကျိုးနေပေလိမ့်မယ်။

တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံနေကြတဲ့၊ လေဘာယူနီယံ ဦးမျိုးညွန့်လို၊ ဂျီစီဘီအေ ဦး စိုးသိမ်း လို၊ သပိတ်တား သခင်မကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ဒေါ်မိုး၊ ဒေါ်သန်းကြည်၊ ဒေါ်ပြန့်၊ ဒေါ်ခန့်၊ ဒေါ်အေး၊ ဒေါ်ဖွားမြင်၊ ဒေါ်အေးမိတို့လို၊ သခင်ဗတင်၊ သခင်ခ၊ သခင်ဗဗတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ကလွပ်ရှားမှု ပုံရိပ် တွေ

ကလည်း မောင်အောင်ဆန်းကို အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်သွတ်သွင်းပေးနေသလို၊ တောက်မဲ့ မီးခဲကို ရဲ လာအောင် လေမှုတ်ပေးနေကြသလိုပါပဲ။

နယ်ချဲ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို မကျေနပ်ဘူး၊ နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှကို ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်က မောင်းထုတ် ပစ်ချင် တယ်။ သူတို့တစ်တွေဆီကနေ ကိုယ့်အချုပ်အခြာကို ပြန်ယူချင်တယ်။ ဒီအတွက် တက်ကြွ လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက် နေသူတွေကို ပြောင်ကျကျ ထောက်ခံတာရော၊ နောက်ကွယ်က အားပေးကူညီ တာရော နှစ်မျိုးစလုံး နဲ့ ပံ့ပိုးသူတွေကတော့ ရေနံချောင်းက တွင်းရိုး၊ တွင်းစားတွေပဲဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့က ပုဂံခေတ် "အလောင်းစည်သူ"နဲ့ "တန်နက်မိဖုရား"ရဲ့ အနွယ်တွေ၊ "မင်းတုန်းမင်းရဲ့အမျိုး တွေ"လို့ သူတို့ကိုယ် သူတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့သူတွေ။ ရွှေထီးရွှေနန်း ရွှေကြာငှန်းနဲ့ နေထိုင်လာခဲ့တဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကျွန် ဖြစ်သွားတဲ့အခါ သူတို့လည်း အနေကျဲ့ခွဲရတယ်။ မိဘဘိုးဘွားများရဲ့ လက် ငုတ်လက်ရင်း ရေနံ ထွက်ရာ ဒေသတွေမှာ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားနဲ့ ပုလင်းတူဘူးဆိုဖြစ်တဲ့ ဘီအိုစီ ရေနံကုမ္ပဏီက ဝင်ရောက် တူးဖော် လုပ်ကိုင်ကြလေတော့ သူတို့ထမင်းပန်းကန်ထဲက ထမင်းကို နယ်ချဲ့နဲ့ အပေါင်းအပါတွေက လုပြီး စားနေတယ် လို့ ယုံမှတ်ကြတယ်။ ဘီအိုစီကိုမုန်းတဲ့နေရာမှာ သူတို့က ရှေ့ဆုံးကပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ နေရှင်ပေါက်စတွေလည်းဖြစ်၊ ပညာတတ်တွေလည်း ဖြစ်ကြလေတော့ အလုပ်သမားလူတန်းစား လို တုန်းတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက်၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆန့်ကျင်တာမျိုးတော့ နည်း တယ်။ ဦးမျိုးညွန့် လို၊ ဦးစိုးသိမ်း

လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ (ရေနံတွင်းရိုးတွင်းစားတွေ အဆက်အနွယ်တွေ) ရှိခဲ့ ပေမဲ့ တကယ့် အနည်း တကယ့် အနည်းစု ကလေး ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအထဲက တွင်းရိုးတွင်းစား "ဦးရွှေဒင်"ရဲ့အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်ကတော့ တစ် မျိုး ဆန်း တယ်။ သူဟာ တွင်းရိုးတွင်းစား တစ်ယောက်မို့ ငွေကို လေလို မသုံးနိုင်ပေမဲ့ ရေလိုတော့ သုံး နိုင်ပါတယ်။ တစ်ရက်မှာ သူ့အိမ်ကို မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် အလည်ရောက်လာ တဲ့ အခါ လက်ဖက်ရည် သုံးဆောင်ပြီးမှ ပြန်ပါလို့ "ဦးရွှေဒင်"က တားထားတယ်။ ပြီးမှ အင်္ဂလိပ်အရာ ရှိရဲ့ ရှေ့မှာပဲ အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူ တွေကို မီးရှို့ (ထင်း၊ မီးသွေး နဲ့ နေရာမှာ ငွေစက္ကူ ကို သုံးတာပါ) ပြီး ရေခဲခန်း ကို ဆူအောင် လုပ်လို့ လက်ဖက်ရည်ဖျော်တိုက်ပါသတဲ့၊ ကဲ၊ မထူးဆန်းပေဘူးလား။ သူ့ရဲ့ အင်္ဂလိပ် ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ရပ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားရေးနဲ့ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု တွေဟာ အသွင် သဏ္ဍာန်မျိုးစုံနဲ့ ထောင့်ပေါင်းစုံမှာ မောင်အောင်ဆန်းတွေ နေရတယ်။ နဂိုကတည်းက နယ်ချဲ့ ကို အ သက်စွန့် ဆန့်ကျင်တော်လှန်သွားတဲ့ ဗိုလ်မင်းရောင် ဆိုသူရဲ့ မြေးဖြစ်တဲ့သူဟာ ဒီအရပ် ဒီဒေသ က ဒီလိုလုပ်ရပ် တွေကို တွေးမြင်ရတဲ့အခါ နဂိုင်းထွက်လာတော့တာ မဆန်းပါဘူး။ နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက် လာတာမဟုတ်လား။

(၄)

မောင်အောင်ဆန်းတစ်ယောက် ရေနံချောင်းကနေ ဆယ်တန်း အောင်တော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို ရောက်သွားတယ်။ တက္ကသိုလ်မှာ ကိုအောင်ဆန်း အဖြစ် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု အသီးသီးမှာတွေ့လာ ရပြီ။

တောက်မဲ့မီးခဲ ဟာ ရေနံချောင်းက မီးထိုးပေးလိုက်သမို့ ပိုမိုတောက်ပရဲရင့်လာခဲ့ပြီး အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ကိုအောင်ဆန်း၊ နောက်တော့ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်သွား တဲ့ သခင် အောင်ဆန်း အဖြစ်နဲ့ပါ။

သူ့ဘဝ တစ်သက်တာကို မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေး၊ အချုပ်အခြာ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးဆိုတဲ့ အ ရေး ကိစ္စ တွေထဲ မှာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်တာ တွေ့ရတယ်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင် ရေး၊ လွတ်လပ်ရေး နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး အတွက်ပဲ သူ စိုက်လိုက်မတ်တပ် အလုပ်လုပ်သွားတာကိုလည်း တွေ့ရ ပါတယ်။ နောက်ဆုံး မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်စွန့်သွားတဲ့အထိပါပဲ။

ဘာကြောင့်များ သူ ဒီလောက် ရဲရင့်စွန့်စားနိုင်ပါလိမ့်။ အဖြေက ရှင်းပါတယ်။ ဘုရားတောင် အမှီရှိ မှ ပွင့်တယ် ဆိုတဲ့ စကား လို အမှီကောင်း ကို သူရခဲ့ပါတယ်။

ဆရာကောင်းသမားကောင်း အပေါင်း အသင်းတွေနဲ့ ဆုံခဲ့ရတယ်။ အသိအမြင်တွေ ကြွယ်ဝခဲ့ရတယ်၊ မှန်ကန် တဲ့ မျိုးစေ့ဟာ သင့်လျော်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ရေမြေသဘာဝမှာ ဖွံ့ဖြိုးရှင်သန်ခဲ့ရတယ်။ ဒါဟာ အရင်းခံ ပါ။

တကယ်လို့များ မောင်အောင်ဆန်း တစ်ယောက် ရေနံချောင်း ကို မရောက်ဘဲ တစ်ခြားတစ်မြို့တစ်ရွာ ကို ရောက် သွားခဲ့ရင်....

တကယ်လို့များ မောင်အောင်ဆန်းတစ်ယောက် နိုင်ငံရေးမျက်လုံးအစုံကို အကျယ်ပြန့်ဆုံး ဖွင့်ပေး ခဲ့တဲ့ ရေနံချောင်း က လူပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့မဆုံခဲ့ရင်....

တကယ်လို့များ "အောင်ဆန်း နဲ့ ရေနံချောင်း" ဒွန်တွဲမနေခဲ့ရင်...

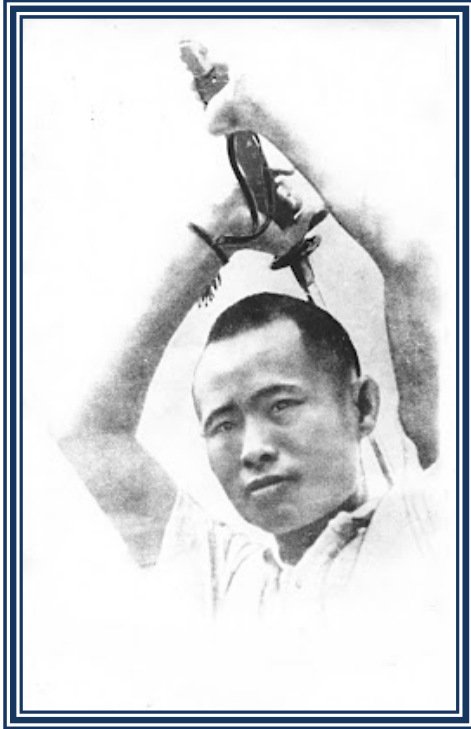
မြန်မာ့ သမိုင်းကြောင်း၊ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ဖြစ်စဉ်တွေဟာ
တလွဲတချော်ဖြစ်မသွားနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင် ပဲ့မလဲ။

ထက်ကျော်

+++++

စာရေးဆရာ သခင်အောင်ဆန်း

ဦးတင်ဦး (ကျူရှင်)

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်
ကိုအောင်ဆန်းသည် ထိုစဉ်က ဖြစ်ပေါ်
လာသော နိုင်ငံရေးအခြေအနေ များအရ
ပြည်ပ အကူအညီ ကိုရှာရင်း ဂျပန်နှင့်
ဆက်မိ၊ ဘီအိုင်အေ တပ် ဖွဲ့စည်းကာ
ဂျပန်နှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံ အတွင်းသို့
ဝင်ကာ အင်္ဂလိပ်ကို မောင်းထုတ်စသော
နိုင်ငံရေး ဖြစ်စဉ်များကြောင့်
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဟူ၍ ဖြစ်ခဲ့ရ
သော်လည်း အမှန်စစ်အားဖြင့် သူပင်ကို

ဝါသနာအတိုင်းဆိုသော် လက်နက်ကိုင် စစ်သား အဖြစ် သာ မရောက်ခဲ့ပါလျှင်
စာရေးဆရာ သခင်နုတို့လို စာရေးဆရာ သခင်အောင်ဆန်း ဖြစ်နေခဲ့ လောက်
ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ခများမှာ သူချစ်မြတ်နိုးသော အမိနိုင်ငံတော် လွတ်လပ်ရေး
အတွက် ရရာနည်းလမ်းရှာရင်း အနား မရ၊ ဆက်တိုက် တိုက်ပွဲဝင်သွားခဲ့ရသဖြင့်
နောက်ဆုံး၌ အသက်ပါစွန့်ရကာ သူဖြစ်ချင်သလို ထင်ရှားသော စာရေးဆရာ ကြီး
ဖြစ်မသွားခဲ့ လိုက်ရရှာပေ။

၁၉၃၆ ခုနှစ် ဒုတိယကျောင်းသား သပိတ်ကာလအတွင်းက ကိုသိန်းဖေသည် သခင်သိန်းဖေဖြစ် နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကိုနနှင့် ကိုအောင်ဆန်းတို့သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်များမဖြစ်ကြ သေး။ ကိုစိုး နှင့် ကိုသန်းထွန်းတို့လည်း သခင်များမဖြစ်ကြသေး။ ၁၉၃၈ ခုနှစ် ပြည်ညီလာခံတွင် သခင်ဗစိန်နှင့် သခင်သိန်းမောင် တို့ ခွဲခဲ့ကြရာမှ တို့ဗမာအစည်းအရုံး နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပြီးချိန်တွင်မှ သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်းဟူ၍ သခင်များဖြစ်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်ကိုဝါသနာအားဖြင့် သခင်နုသည်လည်းကောင်း၊ သခင်အောင်ဆန်း သည်လည်းကောင်း စာဖတ် စာရေးခြင်း တို့၌ ထက်သန်သူများဖြစ်ကြသည်။ သခင်နုသည် သခင်မဖြစ်မီကပင်လျှင် နဂါးနီတွင် ကိုထွန်းရွှေ တို့နှင့် တွဲ၍ စာပေနယ်ပယ်ထဲသို့ ခြေချပြီးလျက်ရှိနေပေပြီ။ သခင်အောင်ဆန်းမှာမူ သခင်ဖြစ်ချိန် မှ စ၍ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး တာဝန်ကို ရယူခဲ့ရပေရာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးကလည်း ကမ္ဘာ့စစ်ကြီးဖြစ်ဖို့ တာဆူနေ။ နောက်ဥရောပတွင် စစ်ဖြစ်သွားပြီး မြန်မာ့ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးမှာလည်း အခြေအနေပြောင်းလာခဲ့ရာမှ သခင် အောင်ဆန်း သည် စာရေးချိန် ဟူ၍ အေးအေးဆေးဆေး မရှိနိုင်ရှာတော့ဘဲ နိုင်ငံ့လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုထဲ၌ နစ်မြုပ် သွားခဲ့ ရလေသည်။

တကယ်တော့ ကိုအောင်ဆန်းသည် ကျောင်းသားဘဝကတည်း ကပင်လျှင် စာရေးဝါသနာပါခဲ့၏။ ထိုဝါသနာအခံကြောင့်လည်း တကသ

အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင် သူပါဝင်ရသည့်အခါ "အိုးဝေ"မဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာ တာဝန်ကို သူ့အားပေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နောင်အခါ ကိုအောင်ဆန်းသည် သခင်အောင်ဆန်းမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟူ၍ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုသို့ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေချိန်၌လည်း ဗိုလ်ချုပ်သည် စာရေးခြင်း အလုပ်ကို အမှန်ပင်မြတ်နိုးတောင့်တရှိခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးလျှင် နိုင်ငံရေးမှဖယ်နေပြီး စာ ရေးဆရာ လုပ်မည့်အကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့သည်။ ဦးရာဇတ်နှင့် လူထုဦးလှတို့ကိုလည်း ပြောဖူး ခဲ့၏။ သူ၏အပါးတော်မြဲ ဗိုလ်ထွန်းလှ(တက္ကသိုလ်နေဝင်း)ကိုလည်း ပြောခဲ့ဖူး၏။ ဒီးဒုတ် ဦးဘချိုကိုလည်း ပြောခဲ့ဖူး ၏။

အကယ်၍သာ ဗိုလ်ချုပ်သည် အသေမစောဘဲ သူပြောသလို လွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံရေး မှ အနားယူခွင့် အခြေအနေမျိုးရရှိခဲ့ပါလျှင် အိန္ဒိယက နေရူးတို့လို ကမ္ဘာ့ကသိသော စာ မျိုးတွေ ရေး သွားနိုင်ခဲ့ လောက်ဖွယ်ရှိပေသည်။ သူရေးခဲ့သော စာများကို အကဲခတ်သောအားဖြင့် ဤအချက်ကို သိနိုင် ပေ လိမ့်မည်။

၁၉၃၅ ခုနှစ် ဧပြီလထုတ် ကမ္ဘာ့လောကမဂ္ဂဇင်း အတွဲ ၂၁ ကျောင်းသား "အောင်ဆန်း"၏ Burma and Buddhism ဟူသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ရေးသားသည့် ဆောင်းပါးပါရှိသည်။ ထိုဆောင်းပါး ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာ သည် သိပ္ပံနည်းကျ ဘာသာတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကာလာမသုတ္တန်တွင် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားချက် ကို ကိုးကား၍ ရေးထားသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ

ရာစုနှစ် များနှင့်ချီ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာနိုင်ငံ ဖြစ်လာ ခဲ့ သော်လည်း စိစစ်ဝေဖန်ပြီးမှ လက်ခံရန်ဟူသော ဗုဒ္ဓဘာသာ၏အရေးကြီးသည့် အနှစ်သာရ ပျောက် နေကြောင်း ရေးထားသည်။ မြန်မာလူမျိုးများသည် အပေါ်ယံကိစ္စများနှင့်ပင် တင်းတိမ် နေကြကြောင်း နမူနာအားဖြင့် ဘုရားပွဲ၊ ဘုန်းကြီးပွဲ၊ သင်္ကြန်ပွဲနှင့် မီးထွန်းပုံများကို ကြည့်လျှင် သိနိုင် ကြောင်း ယင်းတို့ကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်သင့်ကြောင်း ရေးလေသည်။

ထိုနှစ် မေလထုတ်နှင့် ဇူလိုင်လထုတ် မဂ္ဂဇင်းများတွင်လည်း ကိုအောင်ဆန်း၏ Freedom of Dress in Schools ဟူသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားသော ဆောင်းပါးပါရှိသည်။ ဦးသန့်က ကျောင်းများ၌ တူညီဝတ်စုံ သတ်မှတ်ထားခြင်းကို တိုက်ပွဲဝင်ရန် နှိုးဆော်သည့်စာကို ဧပြီလထုတ် စာစောင်တွင် ရေးသားခဲ့ခြင်း အပေါ် ကိုအောင်ဆန်းက ပြန်လည်ဝေဖန်ရေးသားသည့် ဆောင်းပါး ဖြစ်သည်။ ကိုသန့် က ကျောင်းများ တွင် အဝတ်အစားကို လွတ်လပ်စွာဝတ်ဆင်ခွင့်ရှိအပ်ကြောင်း ရေးသားသည်ကို ကိုအောင်ဆန်း က ကျောင်းများတွင် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ၏ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်စေသောအားဖြင့် ကိုယ့်ပြည်တွင်း ဖြစ်ကို အားပေးရာရောက်ကြောင်းစသည်ဖြင့် ပြန်လည် ရေးသားပါသည်။

ကျောင်းများတွင် လွတ်လပ်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ခွင့်ပေးခြင်းဖြင့်လည်း ကျောင်း သားကလေးများတွင် တစ်ကိုယ်ရေ လွတ်လပ်မှု တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာရေးအတွက် အရေးမပါလှဟု ကိုအောင်ဆန်း က ယူဆ ပါသည်။ တိုတိုချုပ်၍ တင်ပြရလျှင် The introduction of uniform dress will

not goad the students to feel that their personal freedom has been thus curtailed ဟု အကြောင်းပြကာ တူညီဝ တစ်စုံတစ်ရပ် ဘက် မှ ကိုအောင်ဆန်းက တင်ပြခဲ့ပေသည်။

ကျောင်းသားကိုအောင်ဆန်းသည် သူရိယမဂ္ဂဇင်း ၁၉၃၅ ဇွန်လထုတ်နှင့် ထိုနှစ် ဩဂုတ်လထုတ် တို့တွင် ဗိုလ်လရောင် ဟုလည်းကောင်း၊ ရွှေလရောင်ဟုလည်းကောင်း အမည်ခံသည့် မင်းကြီး ဦးမင်းရောင် အကြောင်း ကို "အညာသားလေး"ကလောင် အမည်ဖြင့်ရေးခဲ့သည်။ ထိုဦးမင်းရောင်မှာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက "အခေါင်မမြန်း အမှောင်စမ်းသမို၊ အောင်ပန်းညှို့ရရာတဲ့၊ အောင်ဆန်းတို့ရဲ့ ရွှေလရောင်အဘိုး"ဟု ကဗျာဖွဲ့ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ထိုဦးမင်းရောင်မှာ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ဘေးမ မယ်စိုးနှင့် တူအရီးတော်သူ (မယ်စိုးက ဦးမင်းရောင်၏မိထွေးဖြစ်ပြီး တူအရီး ဆိုသော်လည်း သက်တူ ရွယ်တူမျှ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်)ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏အဘိုးလေးတော်သူ ဖြစ်သည်။

ထိုဦးမင်းရောင်အကြောင်းကို ကိုအောင်ဆန်းရေးခဲ့သည်မှာ လယ်ဝေး ကိုဘရီဆိုသူက ထိုနှစ် ကဆုန် လထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် ဦးမင်းရောင်သည် လယ်ဝေးအနီး၌ ကားစင်အတင်ခံရ ကြောင်း ရေးသားခဲ့ခြင်း ကို မိမိကြားသိမှတ်သားမိသမျှ အချက်အလက်များနှင့်မညီ လွဲမှားနေသ ဖြင့် ရှင်းလင်း ရေးသားသော ထိုဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်မိသည့်အခါ စာရေးဆရာ တစ်ဦး၏ သန္ဓေစစ်၊ သန္ဓေမှန် သည် ထိုစဉ်ကပင်လျှင် သူ၌ကောင်းစွာတွယ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

တကယ့် စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ မည်သူမည်ဝါ၏မျက်နှာကိုထက် အမှန်တရား၏မျက်နှာကိုသာ ထောက် တတ် လေသည်။ စာရေးဆရာ၏တာဝန်မှာ လူ့လောက၌ အမှန်တရား ပြန့်ပွားအောင် ဖြန့်ဖြူးပေးရခြင်း ဖြစ်ပေရာ ဘဝကံဇာတာအရ ထင်ရှားသောစာရေးဆရာကြီးဖြစ်ခွင့်ရမသွားရှာသော် လည်း ကိုအောင်ဆန်းသည် သူသိရသမျှ သူ့အဘိုးဦးမင်းရောင်၏ စရိုက်အမှန်ကို (ကိုယ့်အဘိုးဟူ၍ မငဲ့ကွက်ဘဲ) ထိုဆောင်းပါး များ၌ သူ့အရှိအတိုင်း ရေးသားတင်ပြထားလေသည်။

ဦးမင်းရောင်မှာ လယ်ဝေးကိုဘရီရေးသလို ကားစင်အတင်ခံရခြင်း မဟုတ်ဘဲ စစ်ဘာရီများ၏ ခေါင်း ဖြတ် အသတ်ခံ ရကြောင်း၊ ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး နတ်မောက်သို့ ယူလာသဖြင့် သူ့အဘိုးနှင့် ဦးမင်းရောင် ကိုသိသူ အခြား လူကြီးများ သွားကြည့်ကြသေးသည်ဟု လူကြီးများပြောပြချက်ကို မှတ်သားမိကြောင်း ထို ဆောင်းပါး ၌ ကိုအောင်ဆန်းက ရေးသားတင်ပြခဲ့သည့်အပြင် ဦးမင်းရောင်မှာ မြို့လု လင်မှာ မြို့လုလင် သူကြီး မျှသာဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ညီဦးမင်းမောင်သာလျှင် သူ့ထက်ရာထူးကြီးပြီး တောင်တွင်းကြီးမြို့ဝန်၊ ပင်းနတ်မောက် ကျောက်ပန်းတောင်း သုံးမြို့ဝန်၊ အခွန်ဝန်၊ တောင်ငူနယ် ခြားဝန် စသည့်ရာထူးများကို ထမ်းရွက် ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ စုံနဲ့သာမြိုင် ဦးကြော့ စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းသည်မှာ ထိုသုံးမြို့ဝန် ဦးမင်းမောင် ထံတွင် ဖြစ်ကြောင်းတို့နှင့်တကွ သူသည်မှာ ထိုသုံးမြို့ဝန် ဦးမင်းမောင် ထံတွင်ဖြစ်ကြောင်း တို့နှင့်တကွ သူ့အဘိုးလေး ညီအစ်ကိုများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စရိုက်မတူကြပုံများကိုလည်း ရေးသား တင်ပြ ထားသည်။

မတူပုံ ဖော်ပြရာ၌ "ဦးမင်းရောင်ကား စိတ်ထက်မြက်၏။ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံလုပ်တတ်၏။ ရက်စက်၏။ ၎င်း ၏ညီ ဦးမင်းမောင် ကား ပျော့ပျောင်းချိုသာ၏။ စိတ်နှလုံး နူးညံ့၏။ စောင်းတီး အတတ်တော်၏။ သီချင်းဆို ကောင်း ၏။ အခါတစ်ပါး ကြက်သားစားချင်၍ ညီဖြစ်သူအား အသတ်ခိုင်းသောအခါ ဦးမင်း မောင်မှာ စိတ်နှလုံး နူးညံ့ သည့် အတိုင်း ကြက်မသတ် ဘဲနေရာ ဦးမင်းရောင်ကိုယ်တိုင် သတ်ဖြတ်၍ ချက်ပြုတ် စားသောက် ပြီး လျှင် အကျန်ဟင်းများကို ညီဖြစ်သူအားမကျွေး။ ခွေးကျွေးပစ်သောဟူ၏" (မူရင်းသတ်ပုံ အတိုင်း) ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။ (မူရင်းစား၌ "ဟူ၏ နေရာ၌ ဟူ၍ ဖြစ်နေသဖြင့် စာရေးသူ ပြင်ထည့် ထားသည်) ဤအချက်ကိုထောက်၍ ကိုအောင်ဆန်းသည် သူ့အဘိုး၏စရိုက်အ မှန်ကို အမှန်အတိုင်း ဖော်ပြ လိုသော စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ပထမဆောင်းပါးတွင် "ဦးမင်းရောင်ကား ၎င်း၏ညီ ဦးမင်းမောင်နှင့် အနည်းငယ်မျှမတူ၊ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန် ၏" ဟုရေးကာ "ဤအကြောင်းကိုရေးရခြင်းမှာ အမှန်သိစေလို၍ရေးရပါသည်။ ကျွန်တော့် အဘိုး ပင် တော်စေကာမူ အမှန်အတိုင်း ရေးသားပေးပို့လိုက်ပါသည်"ဟု နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

သို့ရာတွင် ဦးမင်းရောင်၏ချီးကျူးဖွယ် ဂုဏ်လက္ခဏာကိုလည်း "အညာသားလေး"ခေါ် ကိုအောင် ဆန်းက ဤသို့ရေးပြခဲ့ပါသည်။

"ဦးမင်းရောင် မှာ ရွတ်ပင်ရွတ်သော်လည်း လူကြီးသူမများကို ၎င်းနှင့်ညီနှစ်ဦးစလုံးပင် အထူးရိုသေ ကိုင်းရှိုင်း သောဟူ၏"

"မောင်အောင်ဆန်း၊ ဘီအေ"သည် ၁၉၃၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် သခင်အောင်ဆန်းဖြစ်ခဲ့ရာ ထိုသို့ သခင်မဖြစ်မီ ၁၂၉၉ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့ (၂၇-၁၁-၁၉၃၇)ထုတ် မန္တလေး သူရိယ (အမျိုးသားနေ့အထူးစာစောင်)တွင် "ကျောင်းသားဝတ္တရား"ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ် ရေးခဲ့သည်။

ထိုဆောင်းပါး၌ ကျောင်းသားများသည် စာအုပ်စာပေမှ သင်အံ့၍ ရ အပ်သောပညာမှ ကျော်လွန်သော ပညာ ကို ရအောင်ယူတတ်ဖို့ လိုကြောင်း ရေးသားထားသည်။ ဂိုးလ်စမစ်၊ ဆာဝေါလတာစ "ပညာစစ် ကိုရရန် လွတ်လပ်စွာ တွေးတော ပြောဆို ဆွေးနွေးလုပ်ကိုင် လိုသော စိတ်မွေးရန်လို၏"ဟူ၍လည်း ညွှန်ပြ ထားသည်။ ဤအချက်ကို academic freedom ဟု သော ပညာသင်ကြားရေး လွတ်လပ်ခွင့်ဟူ၍ ပညာရှင် များက ခေါ်ဝေါ်ကြကြောင်းလည်း ရေးသား ထားသည်။ အချိန်နှင့်အခါအလျောက် ကျောင်းသား ဝတ္တရား လည်း ကွဲပြားလာကြောင်းကို စပိန်နှင့် တရုတ်ပြည်တို့တွင် ကျောင်းသားများ ကိုယ်ထိ လက်ရောက် တိုက်ခိုက်နေရပုံဖြင့် ထောက်ပြကာ အထင်အရှား ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ပြီးဖြစ်သည့် "ဗမာ့နိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအ သင်းကြီးကို ဝင်ရောက်အားပေးရန်မှာ ကျောင်းသား တိုင်း၊ တိုင်းပြည်ချစ်စိတ် ရှိသော သူတိုင်း၏ တာဝန်ဝတ္တရားပင်တည်း"ဟု နိဂုံးချုပ်ရေးထားပေသည်။

ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၌ ဖော်ပြခဲ့သော "နိုင်ငံရေးအမျိုးမျိုး"ဟူသော အခန်းဆက်ဆောင်းပါးမှာ ကိုအောင် ဆန်း သခင်ဖြစ်လာပြီးနောက်ပိုင်းတွင်မှ "သခင်အောင်ဆန်း"ဟူသော ကလောင်အမည် နှင့် ရေး သားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဆောင်းပါးကို ဖတ်ကြည့်လျှင် စာရေးဆရာ သခင်အောင်ဆန်း၏နိုင်ငံရေး ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝပုံ ကို တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။

သခင်အောင်ဆန်း သည် "ကမ္ဘာ့စစ်နှင့်ဗမာ"ဟူသော ဆောင်းပါးကိုလည်း ရေးသားခဲ့ပေရာ ထို ဆောင်းပါး ၌ (က) ကမ္ဘာ့အရေးနှင့် (ခ) ဗမာ့အရေးဟူ၍ ကဏ္ဍနှစ်ရပ်ခွဲ၍ ဖော်ပြထားသည်။ ကမ္ဘာ့ အရေးနှင့် ပတ်သက်၍ "ယခု စစ်ပွဲကြီးသည် နိုင်ငံကလေးများ၏လွတ်လပ်ရေး၊ ကမ္ဘာ့လွတ်လပ် ရေးအတွက် မဟုတ် သည့် အပြင် နယ်ချဲ့စနစ်မှ ပေါ်ပေါက်လာသော စစ်ပွဲအချိန်ဖြစ်သည်ဟု ငါတို့ အတိအလင်း ကြေညာကြောင်း" ဟူ၍ မြန်မာ့သဘောထားကို ဖော်ပြထားပြီး ဗမာ့အရေးနှင့် ပတ် သက်၍ ၉၁ ဌာနအုပ်ချုပ်ရေး ကို တိုက်ဖျက်၍ ဗမာများအလိုကျ ဗမာ့အုပ်ချုပ်ရေးကို အမြန်ဆုံးရရှိ ရန် ကြိုးစားရမည်။ တိုင်းပြည် နိုင်ငံရေး ညီညွတ်မှုအတွက် ကြိုးစားရမည်ဟူ၍ ဖော်ပြထားလေ သည်။

ထိုဆောင်းပါးအဆုံး၌ "လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ရာ၌ လူမျိုးအချင်းချင်း၊ လူတန်းစား အချင်းချင်း မကွဲသင့်သည့်အချိန်တွင် မကွဲထိုက်သည့်ကိစ္စများနှင့် မကွဲလွဲအောင်လုပ်တတ်သော နယ်ချဲ့ စနစ်၏ ပရိယာယ်ကို သတိပြု။ × × × ဤကဲ့သို့အချိန်ကောင်း အခြေအနေကောင်းတွင် ငါတို့၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အပြင်းအထန် အားထုတ်ကြပါစို့ ရဲဘော်တို့"ဟု အဆုံးသတ်ထားပေသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့ထုတ် ဗမာ့ခေတ်သတင်းစာပါ "ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး အရေးတော် ပုံ"တွင်ကား "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း"ဟူသော ကလောင်နာမည်ဖြင့် ၁၉၃၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ တွင် သခင်ဖြစ်ပြီးနောက်

တက္ကသိုလ်မှ ထွက်လိုက်ပုံမှစကာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် "ငါ့အတွက် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့၊ နိုင်ငံရေး ဂယက်အတွင်းသို့ ခြေစုံပစ်၍ ဇွတ်ဆင်းကာ ငါ၏နိုင်ငံလွတ်လပ် ရေးအတွက် မနေမနားစွန့်စား လုံးပမ်းတော့အံ့"ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ပြုလျက် ဥရောပတွင် စစ်ဖြစ် လာသော အခါ ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း တည်ထောင်ခဲ့ကြပုံ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ရမ်ဂါကွန်ဂရက်သို့ တက် ရောက်ခဲ့ပုံ၊ ထို့နောက် ဖမ်းဆီးဝရမ်းကိုရှောင်ကာ ခြေရာဖျောက်၍ အမှိုင်မြို့သို့ထွက်ခဲ့ပုံ၊ မြန်မာ နိုင်ငံသို့ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်နှင့်အတူဝင်ခဲ့ပုံ၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကို ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် ဟူ၍ ပြောင်းလဲခဲ့ပုံတို့ကို ပြန်ပြောင်း ရေးသားထားသည်။ "ဗမာနိုင်ငံ၏ ကြမ္မာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် သည် ဘယ်အခါ ကမှ စိတ်သက်သာမှုမရခဲ့ပေ။

အိမ်မက်များတွင်မှာ ပင် ကျွန်ုပ်သည် လွတ်လပ်သောနိုင်ငံအတွက် ယောင်ယမ်းငိုခဲ့၏။ ဒေါသထွက်ခဲ့မိ၏" ဟူ၍ လည်း လွတ်လပ်ရေးအတွက် စိတ်မအေးခဲ့ရပုံကိုပါ ရေးသားခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်ခေတ်တွင် သူ၏မပြီးဆုံးသော ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားခဲ့ ရာ အခန်း ၁ ကို ဖတ်ကြည့်လျှင်ပင် သူ၏စာရေးဆရာ အရည်အသွေးကို အထင်သားတွေ့မြင်နိုင် ပေသည်။ သူ့အား မွေးဖွားခဲ့ရာ ချက်မြုပ်ဇာတိမြေ နတ်မောက်ရွာ၏တည်နေရာကို မျက်စိထဲမှာ မြင်လာအောင် ရေးသား နိုင်ပေသည်။ ယခုအခါကဲ့သို့ မြို့မဆန်ဘဲ တောရွာစုကြီး တစ်ခုမျှသာဖြစ် သော ထိုနေရာ၌ "နံနက် ညနေခင်း များတွင် ရက်ကန်းသံ တချင်ချင်နှင့်ကြားတုန်း ရှိသေးသည်။ ထိုရွာ၏မြောက်စွန်း၌ တစ်ရွာလုံး ရှိ

အိမ်ပိုင်းများတွင် အကျယ်ဆုံးအိမ်ပိုင်းကြီးထဲတွင် ဧရာမရှေး အိမ်ကြီး ရှိလေသည်။ မူလက ဆင်တစ်ရပ်ခန့်ဝင်နိုင်အောင်မြင့်၍ အဆောင်ပေါင်းများစွာရှိသော် လည်း ထိုအခါကာ အဆောင်ရှစ်ပင် ခန့်မျှသာရှိတော့သည်။ အိမ်အမြင့်မှာလည်း ၃ ပေခွဲမျှသာရှိ တော့သည်။ ထိုအိမ်ကား ဗမာမင်း လက်ထက်က နတ်မောက်မြို့သူကြီး၏အိမ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ယခုကား အိမ်မရှိတော့ပြီ။ ထို အိမ်နောက်ဖေး အဆောင်ငယ်တွင် ကျွန်တော့်အား ဖွားမြင်ခဲ့သည်" ဟု သူ့အားဖွားရာ ချက်မြှုပ်နေရာကို ပုံပေါ်အောင် ရေးသားထားလေသည်။

ထို့ပြင် "ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်ကား၊ နာမည်ကျော် နက္ခတ်ပေဒင်ဆရာကြီး ကီရိ၏ဟောပြောချက် အရ ဆိုလျှင် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏အစိုးရနန်းတို့ကို ဖြိုဖျက်နိုင်စွမ်းသောသူများ မွေးတတ်သောနေ့ ဟု ဟောထား လေသည်။ ထိုနေ့တွင်မွေးသော ကျွန်တော်မှာ သူပုန်လောင်းကလေးဖြစ်သည်ကို ထိုအခါ မည်သူမျှ ထူးထူးခြားခြား မထင်ခဲ့ကြချေ"ဟူ၍လည်း သူ၏မွေးရက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သရုပ် ဖော် ရေးသား ထား လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် စာရေးဆရာပီပီ မိမိကိုယ်တိုင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြန်လည်သုံးသပ်ပြနိုင်၏။ "ကျွန် တော် ငယ်ငယ်တုန်းက တော်တော်နှင့် စကားမပြောတတ်။ လူကြီးမိဘများမှာ အ ၍များပင် (အ) နေပလားဟု စိုးရိမ်ခဲ့ ရသည်ဟု သိရလေသည်။ အနာအဖျားထူသည်၊ အစားကြူးသည်။ အမဲသား စိမ်း ကို အတင်းလု၍ စားမည်ပြုသည် ဟု ကျွန်တော် ကြားသိရလေသည်"ဟူ၍ သူ၏စရိုက်သဘာဝ ကို ရေးပြထားလေသည်။

"လူရိုင်းဘဝက ကျွန်တော်လာသလားမသိ။ ယနေ့အထိ လူရိုင်းသဘောမျိုး နေချင်သည့်စိတ်ထား များ ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူယဉ်ကျေးများနှင့် အသားမကျတဲ့၍ မျက်စိ၊ ဦးနှောက် မြင်ပြင်းကတ် လာသည့် အခါ လူယဉ်ကျေးများနှင့် ငါလူရိုင်း ဟု ဇာတိခွဲပစ်ချင်သည့် စိတ်များရှိသည်"ဟုလည်း ဝန်ခံ ရေးသားထားသည်။ (ဒဂုန်တာရာက သူ၏ရုပ်ပုံလွှာအရေးအသားများတွင် "အောင်ဆန်း သို့မ ဟုတ် အရိုင်း"ဟု ရေးသားခဲ့သည်ကို အချို့က သဘောမကျကြ။ လက်မခံချင်ကြ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင် ကမူ ထိုအရေးအသား ကို ဆန့်ကျင်သည်ဟု မကြားဖူးပေ။)

ဤသို့သော အရေးအသားများမှာ ကိုယ့်ကို လူထုက မပြစ်မြင်၊ အထင်သေး မခံလိုသော နိုင်ငံရေးသမားများ မရေးဝံ့သော အရေးအသားမျိုး ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာစိတ်ရှိသူမို့သာ ကိုယ့်ဘဝကို မခြွင်းမချိန် အမှန် အတိုင်း ရေးသားပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အစ်ကို ဦးအောင်သန်းနှင့် သူ စရိုက်သဘာဝမတူပုံကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဤသို့ရေး ပြသည်။

"အစ်ကိုအောင်သန်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ အသက် ၃ နှစ်ခွဲ ၄ နှစ်မျှကွာ၏။ သူနှင့်ကျွန်တော်က ငယ် ငယ်က ရန်ဖြစ်ဖက် ဖြစ်၏။ သူကား လက်မြန်၏။ ကျွန်တော်ကား အားကြီး၏။ မချိန်မဆ လက် လွတ်စပယ် လုပ် တတ်၏။ သူကား နှုတ်၏။ မင်းသားကျချင်၏။ ကျွန်တော်ကား ကြမ်း၏။ သူသည် အစားအသောက် အနေအထိုင် မှ စ၍ သပ်ရပ်၏။ အစားဆိုလည်း အစားတိုင်းမစား၊ စားသောက်နေ

သည့်အခါ အစာမြေကြီး ပေါ်သို့ ကျသွားလျှင် သူသည် မစားတော့။
ကျွန်တော်ကား ဖုတ်ဖတ်ခါ၍ စားနိုင်လျှင် စား၏။

တစ်ခါက ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း (စာမအံ့ရသော်လည်း) ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွား ကြ ရပေရာ ဘုန်းကြီးက အလုပ်မရှိလျှင် အိပ်နေကြ၊ မကစား နှင့်ဟု အမိန့်ရှိသည်။ အားလုံးသော ကျောင်းသား များအား မအိပ်ချင်ဘူးလားဟု ဘုန်းကြီးက မေးသည့်အခါ မအိပ်ချင်ကြသော်လည်း ဘုန်းကြီး အလိုကျ အိပ်ချင်ကြောင်း ဖြေကြသည်။ "ဘုန်းကြီးက အောင်ဆန်း ကော မအိပ်ချင်ဘူး လားဟု အထူး တလည် မေးရာ ကျွန်တော်က မအိပ်ချင်ပါဘုရား ဟု ပြန်လျှောက်ရာ ဘုန်းကြီးမှာ ပြုံး၍ နေလေတော့သည်"ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ငယ်စဉ်အခါကတည်းက သူ့သဘာဝမှာ မည်သို့ရှိတတ် ကြောင်းကို ပေါ်လွင် အောင် ရေးပြနိုင်လေသည်။

စာရေးဆရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သူ၏ငယ်ဘဝကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပြပုံမှာ အလွန်ချစ်ဖွယ် ကောင်း သည်။ "ကျွန်တော်၏ကလေးဘဝမှာ ချီးမွမ်းစရာ အလွန်နည်း၏" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ "ကျွန်တော်သည် ထိုကလေး ဘဝကပင် သူပုန်စိတ်ထားရှိလေသည်။ အကြံကြီးသူဖြစ်လေသည်" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ "ကျွန်တော်ကား စကားအပြောအဆို မဖွယ်မယဉ်ကျေး၊ အသက် ၈ နှစ်ထဲ ရောက်၍ ကျောင်းစနေသည့် အခါ၌ပင် ဘုန်းကြီးကို ဘုန်းကြီးစကားဖြင့် မလျှောက်တတ်၊ အမူအ ရာလည်းကြမ်း၏"ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတွင် ရေနံချောင်းသို့အသွား၊ မကွေးတွင် မိန်းကလေး ရှိသော အသိအိမ်၌ တည်းခို၍အိပ်ရသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို "လူပျိုပေါက်ဖြစ်သော ကျွန်တော် မှာ သူစိမ်းတစ်ရံစာအိမ်တွင် မနေတတ်၊ အထူးရှက်တတ်သည်။ မိန်းကလေးနှင့်ဆိုလျှင်သာ၍ပင် ရှက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ညအိပ်ခါနီး ရှက်လွန်း၍ သေးမပေါက်မိ။ ညအိပ်သည့်အခါ မအောင့် နိုင်ဘဲ သေးပေါက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ပါပြီးမှ သိ လေသည်။ ဤမျှ ကျွန်တော် မသိမိမေ့"ဟု ၍လည်းကောင်း မကွယ်မဂုဏ်ဘဲ မိမိ၏ဘဝအမှန်ကို အရိုးခံအတိုင်း ဖော်ပြသွားသည်ကို တွေ့ရ ပေသည်။

ဖော်ပြပါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိမှ ရေးသားချက်များကို ကြည့်လျှင် သူ သည် တကယ်ပင် စာရေးကောင်းသော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာနိုင်မည့် အရည်အချင်း ကောင်းများကို တွေ့မြင် ရမည်ဖြစ်လေသည်။

၁၉၄၅ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၂၅ ရက်နေ့ပတွင် လော့ဒ်မောင့်ဘက်တန်ထံသို့ ရေးသားထားသောစာ ၌ ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းမည့် မြန်မာ့တပ်မတော်တွင် မိမိအား ပြန်လည်ထမ်းဆောင်ရန် ကမ်းလှမ်းချက် ကို လက်မခံ နိုင်သည့် အကြောင်း ဤသို့ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့သည်။

I regret very much that shall not be able to serve further in the Army, but this is majority decision, and I must abide by it. Personally, I would have preferred a military career, above all others, for a permanent calling.

ထိုရေးသားချက်အရ ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ့သဘောဆန္ဒအလျောက်ဆိုလျှင် စစ်တပ်ထဲတွင်ပင် ဆက်လက်နေသွားပါသော်လည်း နိုင်ငံရေးတွင်

သူ၏ဦးဆောင်မှုရှိဖို့လိုသည်ဟု အများကဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ကြောင့် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လိုက်နာကာ ဖဆပလ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ကြောင်း ထင်ရှား ပေသည်။ စစ်တပ်နှင့် နိုင်ငံရေးတွင် နိုင်ငံရေးကို ရွေးချယ်လိုက်ရသဖြင့်လည်း သူ့မှာ ရန်သူတွေ များ လာကာ လုပ်ကြံခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကံကြမ္မာဆိုးနှင့်လည်း မကြုံခဲ့ရ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်အ တိုင်း လွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက်တွင် နိုင်ငံရေးမှ အနားယူခွင့်သာရလိုက်ပါလျှင် သခင်အောင် ဆန်း၊ သို့မဟုတ် အောင်ဆန်း ဟူသော စာရေးဆရာအဖြစ်နှင့် ကမ္ဘာ့သိ စာအုပ်များကို ရေးသား သွားနိုင်မည် မှချဟု ယူဆချင် ပါသတည်း။

ဦးတင်ဦး (ကျူရှင်)

ရည်ညွှန်း

၁။ မြဟန်- ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စာပေလက်ရာ ၁၉၉၈ (ပကြိမ်)

၂။ Aung San of Burma by Maung Maung. 1962.

+++++

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် လွတ်လပ်ရေးကောက်ကြောင်း

(၁)

အာရုံဦးက ရောင်နီဖြာ
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပါ။
တို့ဗမာပြည်အမှောင်တွင်း
သူ့ခေါင်းဆောင်လို့လင်း...။
စိတ်ရင်းမှန်လို့ သစ္စာတည်
ဗိုလ်ချုပ်အာဇာနည်...။

ကျွန်တော့်သမီးငယ် စတန်းကျောင်းသူသည် သူ ဘယ်အချိန်က ရထားသည် မသိရသော ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို အော်ဆိုနေသည်။ ကျွန်တော်ကား နားစိုက်နေမိသည်။ ကလေးများ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မမေ့ကြသေး။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိသည်။

ကျွန်တော် သတိရသေးသည်။ ကျွန်တော် ၄ တန်းကျောင်းသားအရွယ်က အမေသည် ကျွန်တော့် ညီငယ်ကို ပုခက်လွှဲရင်း သီးချင်းဆိုသိပ်ခဲ့သည့် ထိုတစ်နေ့...။

"ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး... တွက်၊ တပ်မတော်ဖွဲ့ဖို့... ဂျပန်ပြည်မှာကွယ်။ တကယ်ပဲ အသက်နဲ့လဲလို့... ဆင်းရဲ ဒုက္ခခံကာ ကြံစည်တယ်။ သူရဲကောင်း... တဲ့၊ ဗိုလ်အောင်ဆန်းနဲ့ အာဇာနည်တွေရယ်... "

ထိုအချိန်မှစတင်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဆိုသည့် အသံကိုကြားရဖူးပြီး ဦးကြီး၊ ဦးလေး တို့၏ပြော စကားများ ထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပါလာသည်။ သူ၏လုပ်ရပ်၊ သူ၏စွမ်းဆောင်မှု၊ သူ၏ကိုယ် ကျိုးစွန့်မှု အကြောင်းများ...။ တွေးနေရင်း နားထဲပြန်ဝင်လာပြန်၏။

တို့ပြည်ကောင်းအောင် သူသယ်ပိုး...

သူ့ဂုဏ်ဘယ်မညှိုး...

ရိုးသားဖြောင့်မတ် သူ့မူယာ

ငယ်ငယ်တည်းကပါ။

ဗမာပြည်သူ အချစ်ပန်း

ဗိုလ်ချုပ် ဦးအောင်ဆန်း...။

သမီးငယ်ကား သူ့ကဗျာကို ထပ်ကာကြော့ကာ သီဆိုနေဖြစ်သည်။
သမီးငယ်ကား ကဗျာမှတစ်ဆင့် ဗိုလ်ချုပ် ကိုသိသည်။ ကျွန်တော်ကား
သီချင်းမှတစ်ဆင့် ဗိုလ်ချုပ်ကိုသိရသည်။ သူ့အသိနှင့် သူ့ဖခင်ဖြစ်သူ ကျွန်တော့်
အသိကား... ကာလခြားခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်း ကျွန်တော် နောက် တစ်ခါ
သိရပုံမှာ ကျွန်တော် ၏ ပထမဆုံး စာပေဆရာမ(ဒေါ်)စိန်စိန် (သာယာဝတီ)နှင့်
ဆုံစဉ်ကပင် ဖြစ်သည်။ စာရူးပေရူး ဘဝ ကဗျာမှ ကဗျာသဲသဲမဲမဲ
အစွဲကြီးနေသောကာလ။ ထိုအဦးအစလေးကို လည်း မမေ့နိုင်။

(၂)

"ဆွေးတသက်သက် ယူပွေကာ နှမြောပုံ မပြနိုင်ဘူး။

သွေးပွက်ပွက်ဆူဝေကာ ဇောအဟုန်ကြွပါလို့၊

ပြောမကုန်ကြအောင်ပ၊ ဆိုးလှတဲ့ ရာဇဝင်အခြေ၊

(အိုးကွယ်) ဒေါသူပုန်ထပါလို့ အငြိုးကဖြင့်

ကမ္ဘာတွင်မကျေ။"

ကျွန်တော်ကား အသံနေအသံထားဖြင့် လေးချိုးကဗျာကြီးကို
ဟန်ကျပန်ကျ ဖတ်နေမိသည်။ ဆရာမစိန်စိန်၏အစ်မများဖြစ်ကြသည့် မမသန်း၊
မမအုန်းတို့ပါ ကျွန်တော် ကဗျာဖတ်ရာတွင် ညီ အစ်မ ၃ ဦး အာရုံစိုက်
နေကြသည်။ ကျွန်တော်က ခဏရပ်ကာ ကဗျာနာသူတွေကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်၏။ ဆက်ဖတ်ပါဟု လက်ဟန်ပြုကြသည်။ သူတို့ စိတ်ဝင်စားမှန်သိ၍
ကျွန်တော် ချောင်းတစ် ချက်ရှင်းကာ ဆက် ဖတ်မိ၏။

"ဪ... မြန်မာ့လက်မှာ အာဏာမနှင်းချင်လို့၊

အဓမ္မဖျက်ကာ မာယာနဲ့ ညှင်းကာပ၊

မသမာတဲ့ အခင်းနှော် ရှူးတိုက်လို့ပေးတာကြောင့်

ရူးမိုက်တဲ့ ခွေးသတ္တဝါတွေ သခင်ကို ပြန်ကာခဲ့သည်သို့

ကံကြမ္မာနဲ့သနော်၊ ညှိမှောင်သန်းရောသလော့။

ဗိုလ်အောင်ဆန်း ခေါ် မြန်မာသရဖူတစ်ပါးရယ်နဲ့...။

ကျန်သူများမှာ အစဉ်တ၊ရမဲ့... သခင်မြအပြင်... "

ထိုအပိုဒ်အရောက်တွင် ကဗျာဖတ်နေသူ ကျွန်တော့်မှာ

အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။ မမစိန်တို့ညီအစ်မ တွေကို ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့လည်း စိတ်မကောင်းဟန် ခေါင်းယမ်းနေကြသည်...။

ဖြစ်ပုံမှာ၊ ကျွန်တော်က လက်ပံတန်းမြို့ အထက ၁ မှ

ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်အောင်ကာ ရန်ကုန်တွင် တစ်ဖက် က ကျောင်းဆက်တက်ရင်း တက်ဖက်က အလုပ်လုပ်နေရသည်။ တစ်လတစ်ခါ မိဘရပ် ထံပြန်သည့်အခါ အသွား တစ်ခေါက်၊ အပြန်တစ်ခေါက် (ဒေါ်စိန်စိန်)မမစိန်တို့ အိမ်ဝင်တည်းကာ စာကြောင်းပေကြောင်း တစ်ညလုံး ထိုင်စကားပြော၊ မမစိန် စာအုပ်ဘီရိုကြီး ဖွင့်ကာဖွကာကြိုက်ရာ စာအုပ်ယူဖတ်နှင့် ရတနာပုံ ဆိုက်နေသည်။

တစ်ခါတွင်တော့ ကျွန်တော်က မမစိန်၏ပထမဆုံး စာ

ပေလက်ရာအကြောင်း သိချင်သည်နှင့် မေးကြည့် မိသည်။ ထိုအခါတွင် မမစိန် တရိုတသေ သိမ်း ထားသည့် "တိုင်းရင်းသားဂျာနယ်"ကို ထုတ်ပြသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထုတ်စာစောင်ပါ အဖွင့်ကဗျာ လေးချိုးကြီးဖြစ်သည်။

ပန်းချီပုံများဖြင့် သရုပ် ဖော်ကာ ခမ်းခမ်းနားနား ဖော်ပြထား သည်။ ရေးသူမှာ "ဂနိင်မေ(သာယာဝတီ)"ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ကျစဉ် က ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

"စိန်စိန်"ကလောင်မယူမီ အဦးအစ လက်ရာဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။ ထိုမှစ၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အကြောင်း အတော်အတန်သိလာရသည်။ ဂျပန်ခေတ်အကြောင်း သိလာရသည်။ မမစိန်က သူ့ ဖခင် ပြောပြ သည့် သူတို့ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဂျပန်ခေတ်အကြောင်း ဖောက်သည်ချခဲ့သည်။

ဂျပန်တို့ ထိုစဉ်က (၁၉၄၂) မြန်မာနိုင်ငံတွင်း ဝင်ရောက်သည့် ပဓာနရည်ရွယ်ချက်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ ကို စစ်ရေး အတွက် အသုံးချရန်ဖြစ်သည်။ (အသုံးချလိုသည်မှာ တရုတ်၊ မြန်မာလမ်းမကြီးကြောင့် ဖြစ်၏။)

"တရုတ်၊ မြန်မာလမ်းမကြီး " ကို ဗြိတိသျှအစိုးက ၁၉၃၇ ဒီဇင်ဘာလသွင် အလုပ်သမား ၃ သိန်း ခန့် လုပ်အား ကို သုံးကာ ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။ တရုတ်နိုင်ငံကူမင်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံလားရှိုးကို ဆက် သွယ် ထားသည်။ ထိုနှစ် ဇန်နဝါရီတွင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ဖွင့်ပြီး အင်္ဂလန်နှင့် အမေရိကန်တို့က တရုတ်သို့ စစ်လက်နက် ခဲယမ်း၊ စားရိက္ခာပို့နေခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှ လားရှိုး၊ ထိုမှ ကူမင်းသို့ ထိုလမ်း မကြီးကို အသုံး ပြုကာ ပို့နေသည်။

၁၉၃၇ ခုနှစ်မှစ၍ တရုတ်နှင့် ဂျပန်ကစစ်ဖြစ်နေသည်။ မဟာမိတ်တို့က တရုတ်မြန်မာလမ်းမကြီးမှ စစ်လက်နက်များ ပို့နေသည်ကို ဂျပန်မလိုလား၊ တရုတ်၊ မြန်မာလမ်းမကြီးပိတ်နိုင်ရန် ဂျပန်အတွက် အရေးကြီး နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်က ဗြိတိသျှအစိုးရကိုရော မြန်မာကိုပါကပ်သည်။ မြန်မာသို့ ၁၉၃၈ ဒေါက်တာဘမော် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်စဉ် တစ်ကြိမ် ၁၉၃၉တွင် တစ်ကြိမ် အနုနည်းဖြင့်

ချဉ်းကပ် ခဲ့ ကမ်းလှမ်း ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်တွင် ဗြိတိသျှကို ချဉ်းကပ်ရာ ဗြိတိသျှအစိုးရက ထိုလမ်းမကြီးကို ဥပဒေပေးခဲ့သည်။

၃ လပိတ်ပြီး ပြန်ဖွင့်သည့်အခါ ကမ္ဘာ့စစ်ရေးနှင့် နိုင်ငံရေးအခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ၁၉၄၀ တွင် ပြောင်းလဲ လာသည့် ကမ္ဘာ့အခြေအနေအရ ဂျပန်က အရှေ့တောင်အာရှ တစ်ခွင်လုံးနယ်ချဲ့ဖို့ ကြံစည် လာသည်။

ဗြိတိသျှက လမ်းမကြီးပြန်ဖွင့်သည့်အခါ ဂျပန်က မြန်မာနိုင်ငံအပေါ် ပိုအာရုံစိုက်လာသည်။ လမ်းမ ပိတ်ဖို့၊ ဖြတ်တောက် ဖို့ မြန်မာကူညီမှုဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင် က တရုတ် သွားကာ အဆက်အသွယ်မရဘဲ "အပွိုင့်"တွင် သောင်တင်နေသည်။

ဂျပန် က ဗိုလ်မှူးကြီးဆူဇုကီးကို မြန်မာနိုင်ငံသို့ လွှတ်သည်။ ၁၉၄၀ စက်တင်ဘာတွင် သခင်ကိုယ် တော်မှိုင်း၊ သခင်မြ၊တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်တို့နှင့် လှို့ဝှက်တွေ့ကာ မြန်မာကို ကူညီမည်ဟု ကတိ ပေးသည်။ ဒေါက်တာသိန်းမောင် ထံမှ ဆန်းနှင့်မြိုင်တို့၏ ဓာတ်ပုံနှင့် လိပ်စာယူကာ ဂျပန်သို့ခေါ်ရန် စီစဉ် ခဲ့သည်။

"အဲဒါ.... ရဲဘော်သုံးကျိပ် ဂျပန်သွားရတဲ့ အဦးအစပဲကောင်လေး... "ဗိုလ်ချုပ်တို့ ပြည်တွင်းနဲ့ အဆက် အသွယ် လုပ်ပြီးမှ သုတ်ခွဲပြီး ဂျပန်ကို ပို့ရတယ်....။ အသက်ဖက်နဲ့ထုတ်ပြီး ရုပ်ဖျက်လှုပ် ရှားကြရတာ အင်္ဂလိပ် သူလှို့ဝှက်တွေ မိသွားရင် အသက်စွန့်ရမှာ..... "

ကျွန်တော် ကား သက်ပြင်းလေးချမိသည်။

(၃)

"ငါ့ညီပြောင်ဝင်း၊ မောင်သစ်ဆင်း
 မင်း၏သားငယ်၊ မင့်သက်လှယ်ကို
 အဘယ်တရားဟောမည်နည်း.....
 ဆန်း၏သတ္တိ၊ ဆန်း၏သမာဓိ
 ဆန်း၏ပညာ၊ ဟောစရာကား
 အလွန်များ၏။
 မင့်သားအရွယ်၊ သက်နှစ်ဆယ်တွင်
 လူငယ်အောင်ဆန်း၊ သူ့အစွမ်းကို
 ပန်းကောင်းတစ်ပွင့်၊ ပန်ဆင်တင့်သို့
 မင့်သားသိစေချင်လှ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆရာဇော်ဂျီ၏ "သခင်အောင်ဆန်းတရား"ကဗျာကို
 ဖတ်ရင်း ခဏရပ်ကာ အဝေး သို့ ငေးနေမိ၏။ ဆရာမစိန်စိန်၏
 "ခရီးဆက်ကြပါစို့...." "လေးချိုးကြီး ဖတ်စဉ်ကကဲ့သို့ ဝမ်းပမ်းတနဲ့
 ဖြစ်နေသည်ကားမဟုတ်....။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အကြောင်းကျွန်တော့်သားများ
 နားလည်နိုင်ရန် အဘယ် အစ ထုတ်ကာစပြောရမှန်း မသိ၍ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်များ၏
 စွမ်းဆောင်ချက်ကားများလှသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဖြတ်သန်းခဲ့ရ သည့် ကာလသည်
 မြန်မာနိုင်ငံ သူ့ကျွန်ဘဝကာလ ဖြစ်သည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီ
 တာဘဝမှစ၍ ဗိုလ်ချုပ် နိုင်ငံရေး နယ်ထဲ ရောက်ခဲ့သည်ဟု ယူဆမိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် စာပေဝါသနာပါသည်။ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သူ ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရလျှင် နိုင်ငံရေးမှ အနားယူကာ စာရေးဆရာလုပ်မည်ဟု ကြံရွယ်ထားကြောင်းများ သိရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာဘဝ၊ ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဖြင့် ဗုဒ္ဓတရားတော်၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအကြောင်းတို့ ရေးခဲ့သည်။ "ကမ္ဘာ့ လောကကြီး ကို ကိုယ်တွေ့ပညာ ဗဟုသုတအမြင်တို့ကို ပေးသော စာသင်ကျောင်းနှင့် ဥပမာ တင်ကာ"ရေးသားထားသည့် ဗမာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေအထိ ရေးထားသည့် "နိုင်ငံရေးအမျိုး မျိုးဆောင်းပါး တို့ကို ကျွန်တော်စာပေနယ်ရောက်သည့်အခါ ရှာဖွေဖတ်မိသည်။ ထိထိမိမိ ရှိလှ၏။ မြန်မာစာ အင်္ဂလိပ်စာ မညှိကြောင်း သိရသည်။

"အောင်ဆန်းသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေရေလည်လည်ပြောနိုင်သည်။ အင်္ဂလိပ်ပါလီမန် အမတ်ကြီး ဖြစ်သည့် အက်ဒ်မန်ဘတ်နှင့် အစ္စရေလီတို့၏ မိန့်ခွန်းများကို လေ့လာကာ အလွတ် နီးပါး ပင်ရ ကြောင်း " ရေးသားချက်များ ဖတ်ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံ၌ အတုယူစရာ များစွာရှိသည် ဟု မှတ်ပိုက်မိ၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်လိုရေး၍ တက္ကသိုလ်နေဝင်း မြန်မာပြန်ထားသော "ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးသမိုင်း"ကိုလည်း ဖတ်ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သေနာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည့် "ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီး သည် ဂျပန်စစ်တပ်များနှင့်အတူ ၁၉၄၂ နှစ်ဦးတွင် မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ချီတက်ဝင်ရောက်လာခဲ့ သည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဂျပန်တွင်

လျှို့ဝှက်စွာ ပညာသင်နေရစဉ်ကပင် ဂျပန်တို့နှင့် အဆင်မပြေမှု၊ စိတ်ဝမ်း
ကွဲပြားမှုများ တွေ့ကြုံခဲ့ရာ၊ ဂျပန်တပ်၊ မြန်မာပြည်တွင်းရောက်ပြီး
မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့ အား ညှဉ်းပမ်း နှိပ်စက် လာသည်တွင်
ဂျပန်ဖက်ဆစ်မုန်းတီးရေး၊ ဆန့်ကျင်ရေး၊ စိတ်ဓာတ်တွေ ပြင်း ထန်လာသည်။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဂျပန်ကိုသွား ပညာသင်သည်မှာ အုပ်စိုးနေသည့်
အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို တိုက်ထုတ်ရန် ဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ထုတ်ပြီး
ဗိုလ်ချုပ်တို့၏ ကြိုးပမ်းမှုများကြောင့် ၁၉၄၃ ဩဂုတ် လ ၁၁ ရက်တွင် မြန်မာပြည်
ကို လွတ်လပ်သောနိုင်ငံအဖြစ် ဂျပန်တို့ ကြေညာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းမှာ
ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးဖြစ်သည်။ ဂျပန်ပေးသော လွတ်လပ်ရေးနှစ်ပတ်လည်
(၁၉၄၄ ဩဂုတ် ၁ရက်)နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ဂျပန်တို့၏
လွတ်လပ်ရေးမှာ အတုအယောင်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဖက်ဆစ်ဂါဒကို
ဆန့်ကျင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောသက်ရောက်သည့် မိန့်ခွန်း တစ်ရပ်
ပြောကျကျ မိန့်ကြားခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်တွင်းသာမက ဂျပန်ပြည် ဂျပန်အစိုးရပိုင်း တွင်ပါ
လှုပ်ရှားတုန်သွားခဲ့သည်။ ဂျပန် ဖက်ဆစ် သည် မြန်မာပြည်တွင် ကမ်းကုန်အောင်
ဆိုရွားခဲ့ သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် ၁၉၄၃ ခုနှစ်မှစ၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား
တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရေး အတွက် စည်းရုံးမှုများကို မနားမနေကြိုးပမ်းခဲ့သည်။
၁၉၄၄ ဩဂုတ်လတွင် ဖဆပလ (ဖက်ဆစ် တိုက်ဖျက်ရေး၊ ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး)
အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို စည်းရုံးတည်ထောင်မိသည်။ သိကြသည့် အတိုင်းပင် ၁၉၄၅

ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးစီးသည့် ဗမာ့တပ်မတော် နှင့် ပြည်သူ့တစ်ရပ်လုံးက ဖက်ဆစ်ဂျပန် တို့အား တစ်ခဲနက် အုံကြွတိုက်ခိုက်ကြသည်။

"ရင့်ကြွညောင်းသည်
ရွက်ဟောင်းစွန့်ပစ်၊ ဘဝသစ်သို့
သနစ်ပြောင်းမည်၊ ဖူးသစ်မိသည်
အနီထဲမှ ကြယ်ဖြူပွင့်...."။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကဗျာကို ဆရာဒဂုန်တာရာ ဖွဲ့ခဲ့သည်။ ကဗျာဖတ်ရင်း ရင်ထဲကတလုပ် လုပ် ဖြစ် လာသည်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး၏ ရုပ်ပုံတို့ရင်ထဲ ရှန်းကြွလာကြသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ မြန်မာပြည်တွင် (၁၉၄၂ မှ ၁၉၄၅)ထိ ၃နှစ်မျှ အုပ်စိုးခဲ့သည်။ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာကို စော်ကားချင်တိုင်းစော်ကားခဲ့သည်။ ထို ၃ နှစ်ကား တကယ့်သုံးနှစ်ဖြစ်၏။ ဂျပန်ခေတ် ခံစားမှုကို "ထိုသုံးနှစ်"ဟု စာရေးဆရာ မန်းတင်က စာအုပ်ရေးခဲ့သည်။ တောင်သူလယ်သမားတို့ ဖိနှိပ်ချယ်လှယ်ခံရပုံကို ဆရာမောင်ထင်၏ "ငဘ"တွင် ဖတ်ရသည်။ ချွေးတပ်စခန်းခံစားရပုံကို ဆရာလင်းယုန်သစ်လွန်က "ကိုယ်တွေ့ချွေးတပ်မှတ်တမ်း"တွင် ဖွင့်ချခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးဆောင်သည့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်အပါအဝင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် နှင့် ပြည်သူ တို့သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို မြန်မာ့မြေပေါ်မှ မောင်းထုတ်နိုင်သည်။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးအပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ် မေလ ၃ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလိပ်တပ်
ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဝင်လာ ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရက ၁၉၄၅ ခု မေ ၁၇ ရက်တွင်
မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်ရေးမူဝါဒ သဘောတရား ကြေငြာချက်
(စက္ကူဖြူစာတမ်း) ကို ထုတ်ပြန်ကာ မြန်မာနိုင်ငံကို ဆက်အုပ်ချုပ်ခဲ့ ပြန်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် မြန်မာ့ခေါင်းဆောင်များ
လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ငန်းစဉ်များ ဆက်လက်ချမှတ် ဆောင်ရွက် ကာ ၁၉၄၅ ခုနှစ်
ဩဂုတ်လ ၁၂ တွင် စည်းဝေးခဲ့သည်။ ကန်တော်ကြီးစောင်ရှိ နေသူရိန် ရုံးကြီး တွင်
ကျင်းပခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်ပြန်ကြည့်လျှင်
နားနေရသည်ဟု မရှိ။ မြန်မာနိုင်ငံ သူ့ကျွန်ဘဝက
လွတ်မြောက်ကြိုးပမ်းမှုများနှင့်သာ ပြည့်နှက်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် အတန်ကြာ ငေးမောတွေးတောနေရာမှ ဆရာဇောဂျီ၏
ကဗျာကို ဆက်ဖတ်မိပြန် သည်။

"သူ့အစွမ်းကား အခြားမဟုတ်
အအုပ်ချုပ်ခံ၊ မျိုးခြားဒဏ်မှ
မြန်မာလွတ်လမ်း၊ ခရီးကြမ်းဝယ်
ဗန်းပြအလှ၊ ပကာသနကို
ပြာကျလောင်မြိုက်၊ သူမီးတိုက်၏
ခေတ်လိုက်ခါညီ၊ ခေတ်မှီပညာ
ကြံ့ရာဘဝ၊ မုတလုံလောက်

ခံမြို့ဆောက်၏။

ထို့နောက်တစ်ဆင့်၊ မိုးထိလွင့်အောင်

ရိုးကျင့်မြင့်ကြံ၊ သူ့အလံတည့်

ပျံတလူလူ၊ သူထူခဲ့ကြောင်း....

ခေါင်းဆောင်သဘော....

မင့်သားချောကို

ပြောလိုက်ပါဘိ ဟောပါဘိ....။

ဇော်ဂျီ

၁၅၊ ၇၊ ၁၉၆၆

ကျွန်တော်သည် ဆရာဇော်ဂျီ၏ ကဗျာကိုဖတ်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်
လိုက်မိပြန်သည်။ သမီးငယ်အား ..

"တို့မြန်မာပြည်.... အမှောင်တွင်း.... သူခေါင်းဆောင်လို့လင်း.... " ဟု
သူ့ကဗျာကို ဆက်ဆိုနေ လေသည်။

တကယ်ပဲ အသက်နဲ့လဲလို့ ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ ကြံစည်တယ်

လွတ်လပ်ရေးရပြီး ၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင်မှ လူ့အဖြစ်ကိုရောက်ရှိခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ကိုလိုနီခေတ် သူ့ကျွန်ဘဝ အတွေ့အကြုံများကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခွင့်မရရှိခဲ့ပါ။ မြန်မာလွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု သမိုင်း တွင် တပ်ဦးမှပါဝင်ခဲ့သော ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် သခင်လူငယ်များ၏ အကြောင်းကို စာတွေ့ ဖြင့်သာ သိရုံမှတ်သား ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြည်တွင်းစစ်မီးများ ဟုန်းဟုန်းတောက်ချိန်မှာ ပြေးရင်းလွှားရင်း တောင်ခြေ တောတန်းလေးတစ်ခုမှာ မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မိခင်ဖခင်တို့ ပြော ပြ၍ သိရှိရပါသည်။ ကျွန်တော် လူမှန်းသိစအရွယ်တွင် ဖဆပလ၊ ပမညတ၊ သန့်ရှင်းတည်မြဲစေ သော နိုင်ငံရေး ဆိုင်ရာ ဝေါဟာရ များကို စတင်ကြားဖူးခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် လွတ်လပ်ရေးနေ့၊ ပြည်ထောင်စုနေ့၊ အာဇာနည်နေ့၊ အမျိုးသား အောင်ပွဲနေ့ စသော ကျောင်းပိတ်ရက်များကို နေ့ထူးနေ့မြတ်များဟု စတင်သိရှိရပါ သည်။ အမျိုးသား အောင်ပွဲနေ့၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့နှင့် အာဇာနည်နေ့များတွင် အာဇာနည်ခေါင်း ဆောင်ကြီးများ အကြောင်း ကို ပြောဆိုဖို့ အတန်းလိုက်လူရွေးချယ်ရာတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦး ဦးအကျောင်းကို ပြောဆိုဖို့ နှစ်စဉ်လိုလို ကျွန်တော် အရွေးချယ်ခံရပါသည်။ ဆရာပေးသည့် ထိုခေါင်းဆောင်ကြီးများ အကြောင်းပါရှိသော စာအုပ်များကိုဖတ်ပြီး ကိုယ်ကျရာ ခေါင်းစဉ်အ ကြောင်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ရေးသား ကျက်မှတ်ပြောဆိုရပါသည်။

ထိုအချိန်မှ စတင်ကာ မြန်မာအင်္ဂလိပ်စစ်ပွဲများ၊ မန္တလေး နန်းတွင်းအရေးတော်ပုံ၊ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု သမိုင်းနှင့် ခေတ်အဆက်ဆက် ပေါ်ထွန်းခဲ့သော မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်များ အကြောင်းကို တစ်စတစ်စ လေ့လာ သိရှိခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့သော လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုခရီးရှည်ကြီး တစ်လျှောက်မှာ ကျွန်တော် အထူးစိတ်ဝင်စားသည်က သခင်လူငယ် ခေါင်းဆောင်များ၏ ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဘဝစွန့်လွှတ် စွန့်စား သူများ ဖြစ်ပါသည်။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်များကို ဖတ်ရသည့်အခါ သခင်အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင် ရေးသား ထားသော ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းစာအုပ်များကို ဖတ်ရသည့်အခါ သခင်အောင်ဆန်း အမှူးပြုသည့် မျိုးချစ်သခင် လူငယ်များကို ကျွန်တော် အလွန်လေးစားမိပါ သည်။

ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် သခင်လူငယ်များသည် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုသမိုင်းတွင် မော်ကွန်းတင် ကမ္ဘည်းထိုး ခံရသူများဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့တပ်မတော်ကို ပုံဖော်သွန်းလောင်းခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး တိုက်ပွဲများတွင် ဦးထမ်းပဲ့ထမ်း ပါဝင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သမီးပြောင်ခဲသော ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် သခင်လူငယ်များ၏ အခန်းကဏ္ဍကို ပြည်သူလူထုက တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးနှင့်အတူ မြတ်နိုးလေးစား တန်ဖိုးထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၂)

၅၊ ၁၂၊ ၀၆ နေ့က မြန်မာစာရေးဆရာတစ်ဦးနှင့် ပြည်ပမှ အင်တာဗျူးဆရာတို့ အမေးအဖြေ ပြုလုပ်မှု တစ်ခုကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထိုအင်တာဗျူးမှ စာရေးဆရာ၏ အဖြေစကားကို ကျွန်တော် ဘဝင်မကျနိုင်သဖြင့် ယနေ့တိုင် မှတ်မှတ်ရရရှိနေခဲ့ပါသည်။ မေးသူက ကိုလိုနီခေတ်က လူငယ်တွေနှင့် ယနေ့ခေတ်လူငယ်များ ဗဟုသုတ၊ အသိပညာ ဘယ်လိုကွားခြားပါသလဲ ဟု မေး ပါသည်။ ၎င်းအမေးကို စာရေးဆရာ က "ယနေ့ခေတ်လူငယ်တွေမှာ ဗဟုသုတရှာမှီးစရာ၊ အတတ် ပညာဆည်းပူးစရာ ပို များကြောင်း ကိုလိုနီခေတ်ကလူငယ်တွေမှာ အသိအမြင် အတွေးအခေါ် အားနည်းလှကြောင်း၊ ယနေ့ခေတ် လူငယ်များကို ဘင်လာဒင်နှင့် ပေါင်းမလား၊ ဘယ်လ်ကေဒါနှင့် ပေါင်းမလားဟု မေးလျှင် မည်သူကမျှ ပေါင်းမည်ဟု ပြောမှာမဟုတ်ကြောင်း" ဖြေကြားလိုက်ပါ သည်။

ဖြေဆိုသူ စာရေးဆရာအနေနှင့် သာမန်အရေးကိစ္စတစ်ခုလို သဘောထားပြီး သူ့ထင်မြင်ယူဆချက် ကို ခပ်လွယ်လွယ် ပြောချလိုက်ပုံရပါသည်။ ယခု သူပြောလိုက်သည့် ကိစ္စက သာမန်ကိစ္စမဟုတ်၊ မြန်မာပြည်သူ တွေ

သွေးနှင့်ရေးခဲ့ရသည့် လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုသမိုင်းတွင် အရေးပါလှသော ရဲဘော်သုံးကျိပ် ၏ အခန်းကဏ္ဍဖြစ်သည်။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းတိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့ကြသည့် သခင်လူငယ်များ၏ သမိုင်းဝင် လုပ်ရပ်တစ်ခုကို ဝေဖန်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အမြင်သဘောထား၏ အနှစ်ချုပ်ကို ကြည့်လျှင် သခင်လူငယ်များသည် "အသိဉာဏ်ပညာ အားနည်း၍သာ ဂျပန်နှင့် သွားပေါင်း မိသောအမှားကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်" ဟူ၍ဖြစ်သည်။

သမိုင်းဝင်ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ချဉ်းကပ်သုံးသပ်မည်ဆိုလျှင် မိမိတည်ရှိရာ နေရာ ကွက်ကွက်လေးမှနေပြီး အသိတိမ်တိမ်ဖြင့် သုံးသပ်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မျက်စိတစ်ဆုံး၊ မြင်ကွင်းတစ်ပြန့်ဖြန့်ကြက်ကြည့်မြင် တတ်ဖို့ လိုပါလိမ့်မည်။ မိမိအမြင် သဘောထားကိုလည်း လူအများ၏ အမြင်သဘောထားနှင့် ချိန် ထိုးညှိ နှိုင်းကြည့်ရပါဦးမည်။ ဂျပန်နိုင်ငံမှ လက်နက်အကူအညီရရေးနှင့် စစ်ပညာသင်ကြားရေးအတွက် သခင် လူငယ်များ သွားရောက်ခဲ့ခြင်းသည် တစ်ဦးကောင်းတစ်ယောက်ကောင်း ငါတကော ကော၍ စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ သလား၊ တိုင်ပြည်၏ လက်ရှိနိုင်ငံရေး အခြေအနေက ထိုလမ်းကြောင်း ပေါ်သို့ တွန်းပို့ခဲ့ခြင်းလား၊ နိုင်ငံရေးလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အကြိမ်ကြိမ်ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး ထိုအစီအစဉ် ကို အကောင် အထည် ဖော်ခဲ့ကြခြင်း လား၊ စသည့် မေးခွန်းများအတွက် ရင်းမြစ်အကြောင်း တရားများကို ရှာဖွေကြည့်ဖို့ လိုအပ် လာပါသည်။

အနှစ် ၇၀ ခန့်သော ကြာညောင်းမှုသည် သမိုင်းခြေရာပျောက်သွား ရလောက်အောင် ကွာလှမ်း သော အချိန်ကာလ မဟုတ်ပါ။

(၃)

ယခု ကျွန်တော်ဆက်လက်ရေးသားရာတွင် အကိုးအားပြုမှုများကို ကျွန်တော့်အဘော်ဖြင့် အကျဉ်း ရုံး ပြောင်းလဲရေးသားခြင်းမပြုဘဲ မူရင်းရေးသားသူ၏ စာအတိုင်းကူယူ ဖော်ပြပါမည်။ ပိုပြီးလေး နက် ခိုင်မာ စေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။ သတ်ပုံကိုလည်း မူရင်းအတိုင်းဖော်ပြရေးသားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် တစ် ဦးနှင့် တစ်ဦး ကွဲလွဲမှုတချို့ ရှိပါမည်။

"၁၃၀၀ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံကြီး၏ နောက်ပိုင်းတွင် ကျောင်းသားများနှင့် ပြည်သူတို့၏ နိုင်ငံရေး နိုးကြားမှုအထွင်ထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တိုင်းပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးကို အနုနည်းနှင့် တောင်းဆို ရန် လွယ်ကူမည်မဟုတ်၊ လက်နက်ကို တော်လှန်ရေးသာလျှင် တစ်ခုတည်းသော ထွက်ရပ်လမ်း ဖြစ်သည်ဟု ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံးသို့ ရောက်နေသော သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်မြ အစရှိသော မျိုးချစ် ခေါင်းဆောင်တို့သည် ယုံကြည်လာကြသည်။ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံးဝင် သခင်ခေါင်းဆောင်များသည် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုခု ၏ အကူအညီကိုယူရန် ဆုံးဖြတ် ကြသည်။ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းကို နိုင်ငံအနှံ့လုပ်ကြရင်း တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှ စစ်ရေး စစ်ရာ အကူအညီရှာဖွေရန် ပိုင်းဖြတ်ခဲ့ကြလေသည်။

"ဒီဒုတ်ဦးဘချို၏ အကူအညီဖြင့် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်တို့သည် တရုတ်ပြည်သွား ဟိုင်လီ သဘော တွင် တရုတ်ဝတ်စုံများ

ဝတ်ဆင်ကာ မျှော်လင့်ချက် ယုံကြည်ချက် အပြည့်ဖြင့် ၁၉၄၀ ခု၊ ဩဂုတ် ၈ ရက် နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။"

[ဗိုလ်မင်းခေါင် (ရွှေတူ)၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ရဲဘော်သုံးကျိပ် စာ ၆-၇]

"သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ သခင်မြဦးဆောင်သော တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်လူငယ်များသည် ဥပဒေ ဘောင် အတွင်းမှ ဗြိတိသျှအစိုးရအား အရေးဆိုရန် ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းဖွဲ့စည်း ခဲ့သကဲ့သို့ ဗြိတိသျှအစိုးရထံမှ လွတ်လပ်ရေးကို အနုနည်းဖြင့်မရပါက လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရန် အတွက် ၁၉၃၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် မြေအောက်လျှို့ဝှက်အဖွဲ့ (Under Ground Unit) ကို လျှို့ဝှက်ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ အကူအညီရနိုင်ရန် ပြည်တွင်းတွင် ဆောင်ရွက်၍ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည် တစ်ခုခုသို့ သွားရောက်ဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူကြသည်။ ဆွေးနွေးကြရာ၌ တရုတ်၊ ယိုးဒယားနှင့် ဂျပန် တစ်နိုင်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ရန် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။"

"ဗမာ့ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာဘမော်နှင့် ဒေါက်တာသိန်းမောင်တို့က သခင်အောင် ဆန်းအား ဂျပန်၏ အကူအညီကို အလိုရှိကရနိုင်ကြောင်း ပြောကြားထားသဖြင့် ဂျပန်၏ အကူအညီ ယူသင့် မယူသင့် ပြဿနာကို သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ သခင်မြ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်ခေါင်း ဆောင်တို့ ဆွေးနွေးကြသည်။ ထိုပြဿနာကို ဆွေးနွေးကြရာ အစည်းအရုံးအတွင်းရှိ လက်ဝဲဝါဒီ အချို့က ဖက်ဆစ်ဝါဒ ၏ သဘောသရုပ်ကို သိရှိထားကြပြီး လက်တွေ့တွင်လည်း ဖက်ဆစ်ဂျပန် သည် တရုတ် နိုင်ငံကို ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်နေသောကြောင့် ဂျပန်၏အကူအညီကို မယူလိုကြပေ။"

ထို့ကြောင့် တရုတ်နှင့် ယိုးဒယား တစ်နိုင်နိုင်သို့ သွားရောက်ရန် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြရာ တရုတ်နိုင် င်နှင့် မူလက အဆက်ရှိထားသောကြောင့် တရုတ်နိုင်ငံသို့သွားရန် ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။"

"တရုတ်နိုင်ငံသို့ စွန့်လွှတ်စွန့်စားသွားရောက်မည့်သူ ရွေးချယ်ရာ၌လည်း ဗြိတိသျှအစိုးရက ဖမ်း(၁) ရမ်းထုတ်ထားသဖြင့် မြေအောက်လျှိုးနေသော သခင်အောင်ဆန်းကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ သခင် အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမျိုးနှင့် နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် မိမိအသက်ကိုစွန့်လှူပြီး ဗမာရော်ဂျာကေးမင်း အဖြစ် ခံယူရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၍ ထိုသို့ရွေးချယ်ခြင်းကို လက်ခံခဲ့သည်။"

(ကျော်ငြိမ်း၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်၊ -စာ- ၂-၃)

အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သည်မှာ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင် တရုတ်ပြည်သို့ ထွက်ခွာသွားသည် အထိ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရေးသားချက်တွင် လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေး ဆင်နွှဲရန်အတွက် နိုင်ငံခြား အကူအညီ မယူမဖြစ် ယူရမည့် အခြေအနေကို တွေ့ရှိရပါသည်။ နိုင်ငံခြားအကူအညီယူရန် ကိစ္စ ကို တို့ဗမားအစည်အရုံးခေါင်းဆောင်များ၊ သခင်လူငယ်များ ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သွားရောက်မည့်နိုင်ငံကို ရွေးချယ်ရာမှာလည်း အများဆန္ဒ နှင့်အညီ တရုတ်နိုင်ငံကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားပါသည်။

(၄)

သို့နှင့် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်တို့သည် တရုတ်ပြည်တောင်ဘက် အမှိုင်းမြို့သို့ရောက် ပြီး သြဂုတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ အမှိုင်းမြို့သို့ရောက်ပြီး တရုတ်ကွန်မြူနစ် ပါတီနှင့် အဆက်အသွယ် ရရန် ကြိုးပမ်းသော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲ အမှိုင်းမှာ နှစ်လခန့်သောင် တင်နေခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရှိနေခဲ့ရာမှာ မူလဦးတည်ချက်လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းသွားစေခဲ့သော အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဆက်လက် လေ့လာကြည့်ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ တွေ့ရှိရပါသည်။

"သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ဦးစီးသည့် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး၊ ဗမာနိုင်ငံလုံး၏ ကျောင်းသားသမဂ္ဂနှင့် ဒေါက်တာဘမော် ဦးစီးသည့် ဆင်းရဲသားအဖွဲ့တို့သည် ပူးပေါင်း၍ ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကြီးအနေနှင့် လွတ်လပ်ရေး အတွက် တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ဆောင်လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ သခင်ဗစိန်၊ သခင်ထွန်း အုပ်တို့ ကြီးမှူးသည့် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်အဖွဲ့များသည်လည်း နယ်ချဲ့အား ဆန့်ကျင်နိုင် ရန်ကြိုးစား နေချိန် ဖြစ်သည်။

"ကာနယ်ဆုဇူကီးသည် သတင်းထောက်အဖြစ်နှင့် ရန်ကုန်မြေသို့ နင်းမိသောအခါ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဂျပန် အစိုးရ၏ အထောက်အပံ့အကူဖြစ်သော သွားဘက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်ကြီး "ကိုကိုဘူ"နှင့် ဆက်သွယ်၍ ဗမာပြည်၏ နိုင်ငံရေး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာပြီး သည့် နောက်ပိုင်း၌ ဗမာ့ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းနှင့် သီးခြား နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အသီးသီးများသို့ ဝင်ရောက်ကာ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး ကိစ္စများအတွက် ဆွေးနွေးခြင်း များကို ပြုလုပ်သည်။

ထိုဆွေးနွေးပွဲများ၌ သခင်မြအမှူးရှိသည့် ကိုယ်တော်မှိုင်း ခိုဗမာအစည်းအရုံးမှ ခေါင်းဆောင်တချို့သည် သခင်အောင်ဆန်း နှင့် သခင်လှမြိုင် တို့ ပြင်ပအကူအညီရယူရန် အမြင်မြို့တွင် ကာနယ်ဆူဇူကီး သိရှိ သွားပြီးနောက် ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါက်တာဦးသိန်းမောင် (သံအမတ်ဟောင်း) ထံမှ တဆင့် သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဂျပန်ဆရာဝန်ကြီးကိုကိုဘူထံသို့ သခင်အောင်ဆန်းခါတ်ပုံ ပေးလိုက်သည်။ ကိုကိုဘူသည် ၎င်းထံရရှိသော သခင်အောင်ဆန်း၏ ခါတ်ပုံကို 'ကာနယ်ဆူဇူကီး'လက်သို့ ပေးအပ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျပန်တာဝန်ရှိသူများ အကူအညီဖြင့် ၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၁၂ရက် နေ့တွင် သခင် အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်တို့ ဂျပန်ပြည် တိုကျိုမြို့သို့ ရောက်ရှိသည်။"

[ဗိုလ်မင်းခေါင်(ရွှေတူ) - စာ-၈]

"တရုတ်မြန်မာလမ်းမကြီး ဖြတ်တောက်နိုင်ရေးအတွက် နည်းလမ်းများရှာဖွေရန် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက် လာသော ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီးသည် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် စက်တင်ဘာလတွင် မြန်မာလွတ်လပ် ရေးလှုပ်ရှားမှုကို ခေါင်းဆောင်နေသော သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ သခင်မြ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် များနှင့် လျှို့ဝှက် တွေ့ဆုံနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့တွေ့ဆုံရာတွင် ဆူဇူကီးက မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး အတွက် ဂျပန်က အကူအညီ ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးခဲ့သည်။ ထိုသို့ ကတိပေးပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးကြီးဆူဇူကီးသည် ဒေါက်တာသိန်းမောင်ထံမှ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်တို့၏ ခါတ်ပုံများနှင့် လိပ်စာကိုရယူကာ ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ဂျပန်နိုင်ငံသို့

ခေါ်ယူရန်စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ သည်။ အမွိုင်ရှိ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးခန်းဒ (Major Kanda)သည် သခင်အောင်ဆန်း တို့အား အမွိုင်မှတိုင်ပေရို ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်သို့ ပေးခဲ့သည်။ ထိုမျှတစ်ဆင့် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင် ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် တိုကျိုမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

(ကျော်ငြိမ်း စာ ၄-၅)

ယခုကျွန်တော် ကောက်နုတ်ဖော်ပြခဲ့သည်မှာ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ သခင်မြတို့၏ တို့ဗမာအစည်း အရုံးမှ သခင်အောင်ဆန်းအမှူးပြုသည့် သခင်လူငယ်များ ဂျပန်သို့ စစ်ပညာသင် သွားရောက်ရ သည့် အကြောင်း အရင်း သချို့ ဖြစ်ပါသည်။

(၅)

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း သခင်မြတို့၏ တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ နိုင်ငံခြားအကူအညီယူရေး ကြိုးပမ်း သကဲ့သို့ သခင်ဗစိန်၊ သခင်ထွန်းအုပ်တို့၏ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကလည်း နိုင်ငံခြား (ဂျပန်) အကူ အညီရယူရန် သီးခြားဆောင်ရွက်ခဲ့မှုများ ရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် 'သခင် ဗစိန်၊ သခင်ထွန်းအုပ်' တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အမှုဆောင် အစည်းအဝေးကို ရန်ကုန်မြို့၊ ချော်တွင်းကုန်းရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် သုံးရက်ကျင်းပသည်။

ထိုအစည်းအဝေး တွင် 'ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးရရှိရန် အင်္ဂလိပ်ကို လက်နက်ကိုင်၍ တော်လှန်တိုက်ခိုက် ရမည်'ဟု ဆုံး ဖြတ်ကြပါသည်။ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် သခင်ဗစိန်၊ သခင် ထွန်းအုပ်၊

သခင်အေး၊ သခင်ချစ်တင်၊ သခင်ထွန်းခင် (ဗိုလ်မြင့်ဆွေ)၊ သခင်အောင်ဆန်း (ဗိုလ်စကြာ)၊ သခင်ခင်မောင်၊ သခင်ပု၊ သခင်ဦးမြင့်တို့ ၉ ဦးကို ဖွဲ့စည်းတာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ၎င်းတို့သည် ဂျပန် နိုင်ငံရှိ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဆက်သွယ်ပြီး လက်နက်အကူအညီရရှိရေး ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက် ကြရန်ဖြစ်ပါသည်။ (တို့ဗမာအစည်းအရုံး နှစ်ဂိုဏ်းကွဲသည့်ကိစ္စကို စာရှည်မည်စိုသဖြင့် ဤတွင် မဖော်ပြ တော့ပါ။)

၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် 'သခင်ဗစိန်၊ သခင်ထွန်းအုပ်' တို့ဗမာအစည်းအရုံး ပဉ္စမအ ကြိမ်ညီလာခံကို ဖျာပုံမြို့မှာ ကျင်းပသည်။ ထိုညီလာခံသည် ချော်တွင်းကုန်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မြန်မာ တစ်ပြည်လုံး ကိုယ်စားလှယ်များ အတိုင်းအတာဖြင့် ထပ်မံအတည်ပြုချက်ရယူသည့် ညီလာ ခံဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ဂျပန်၏ 'အရှေ့အာရှတိုက်သားများ၏ သာတူညီမျှကောင်းစားရေးဝါဒ' ဆိုသော ကြေညာချက် ကို သခင်ဗစိန်တို့ အာရုံညွတ်လျက် ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်မှ အကူအညီရရှိရေးကို ဦးတည်ပြီး စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မှာ ရောက်ရှိနေသော ဂျပန်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က သခင်ဗစိန် ကို အကြံပေးသည်မှာ တိတ်တဆိတ် ယိုးဒယားနယ်စပ်ကို ဖြတ်ကူး ပြီး ဘန်ကောက်မှ တစ်ဆင့် ဂျပန်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် သွားရန်ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာသော ယိုးဒယားမှ မင်းသားကြီး ဒီမာရော့စ် ခေါင်းဆောင် သည့် မိတ်ဆက်အဖွဲ့ကို သခင်ဗစိန် တိတ်တဆိတ်သွားရောက် တွေ့ဆုံပြီး သူ၏ ဂျပန် ခရီးစဉ် ကို

ကူညီရန်ဆွေးနွေးသည်။ မင်းသားကြီးကလည်း လက်ခံခဲ့သည်။ ထို့နောက် သခင် ဗစိန်သည် စီစဉ် ထားသည့်အတိုင်း ယိုးဒယားနိုင်ငံသို့ လျှို့ဝှက်ထွက်ခွာခဲ့ရာ နယ်စပ်တစ်နေရာ တွင် အဖမ်းခံ လိုက် ရသဖြင့် မော်လမြိုင် အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်သွားခဲ့ရပါတော့သည်။ ယခု ကျွန်တော် အကျဉ်းရုံး ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်မှာ 'သခင်ဗစိန် သခင်ထွန်းအုပ်' တို့ဗမာအစည်းအရုံး ၏ ဂျပန်အကူအညီရယူရေး ဆောင်ရွက်ချက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်ပါသည်။ သခင်ဗစိန်၏ ပြည်ပထွက်ရန်ကြိုးပမ်းမှု ပြတ်တောက် သွားသော်လည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဂိုဏ်းကွဲနှစ်ခုမှ သခင်လူငယ်များကတော့ ပေါင်းသည်း မိသွားခဲ့ကြပါသည်။

တိုကျိုတွင် သခင်အောင်ဆန်းနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီးတို့သည် မြန်မာ့နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် တော်လှန်ရေး လှုပ်ငန်းများတွင် ဂျပန်က ပါဝင်ကူညီနိုင်မည့် ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြသည်။ သခင်အောင်ဆန်း ကိုလည်း ဂျပန်စစ်ဘက်အရာရှိကြီးများနှင့် မကြာခဏ တွေ့ဆုံပေးသည်။ အကျေအလည် ဆွေးနွေးပြီးသောအခါ မျိုးချစ်မြန်မာလူငယ် သုံးဆယ်ခန့်အား မည်ကဲ့သို့သော စစ်ပညာ မျိုးလေ့ကျင့်သင်ကြား ပေးသင့်ကြောင်း၊ ထိုမျိုးချစ်လူငယ်သုံးဆယ်ခန့်က ဦးဆောင်ကာ ဗမာ့ တပ်မတော် ကို မည်သည့်အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြင့် မည်ကဲ့သို့ တည်ဆောက်သင့်ကြောင်း၊ ဗမာ့ တပ်မတော်သည် မြန်မာနိုင်ငံ အတွင်းသို့ မည်ကဲ့သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သင့်ကြောင်း စသည်တို့ နှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန်အရာရှိကြီးများက သခင်အောင်ဆန်းကို 'ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးစီမံကိန်း'တစ်ခု

ရေးဆွဲခိုင်းခဲ့သည်။ သခင်အောင်ဆန်း ကလည်း အားတက်သရောနှင့် ပြည့်စုံစွာရေးဆွဲ ပေးလိုက် သည်။

ထိုစီမံကိန်းကို ဂျပန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်က ပြင်ဆင်ချက် အနည်းအကျဉ်းဖြင့် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ လ ၁ ရက် နေ့တွင် အတည်ပြုပေးခဲ့သည်။ ၎င်းနောက် 'မိနာနီလိုင်ကန်'ခေါ် တောင်ပိုင်းဒေသဆိုင် ရာ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ကိုလည်း ဖွဲ့စည်းပေးလိုက်သည်။ ကာနယ်ဆူဇူကီးနှင့် သခင်အောင်ဆန်းတို့ကို လည်း မြန်မာနိုင်ငံရှေ့ရေးအတွက် သခင်အောင်ဆန်းရေးဆွဲသည့် စီမံကိန်းအတိုင်း သင့်တော် သလို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ကြရန် လွှဲအပ်လိုက်ကြသည်။ ငွေအား၊ လူအား၊ လက်နက်အားဖြင့် အကူအညီ ပေးမည် ဟူ၍ လည်း ကတိပြုလိုက်သည်။

(၆)

သခင်အောင်ဆန်းသည် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ရွှန်းတင်္ဂမာရူးသဘော့ဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံ မှ ထွက်ခွာလာရာ မတ်လ ၃ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ပင် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီဝင်များနှင့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းစဉ်များ ဂျပန် နိုင်ငံ တွင် စစ်ပညာသင်ကြားရန် မျိုးချစ်လူငယ်များ စေလွှတ်ရေးကိစ္စများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ထို သို့ ဆွေးနွေး ရာတွင် 'သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ သခင်မြ' တို့ဗမာနှစ်ဂိုဏ်လုံးမှ လူငယ်များပါဝင်ရေးကို သဘောတူ လက်ခံခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် စစ်ကြောင့် အရေးတကြီး ပေါ်ပေါက်လာသော ကာကွယ်ရေး ဥပဒေအရ နိုင်ငံရေး ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုမှာ အပြင်းထန်ဆုံးအခါဖြစ်သည်။

သခင်အောင်ဆန်း

လုံးဝပျောက်နေသည့်ကိစ္စကြောင့်

ပုလိပ်စုံထောက်များ အထူးအလုပ်ရှုပ်နေကြသည့် အချိန် လည်းဖြစ်သည်။
ထိုအကျပ်အတည်းများကြားမှပင် ရဲဘော်သုံးကျိပ်လောင်းလျာများ စုစည်းမိပြီး
ဂျပန်ကုန်တင်သင်္ဘောများဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ပ အသုတ် လိုက်ခွဲပြီး
လိုက်ပါသွားကြသည်။

သူတို့သည် ဘဝချင်မတူသော ကျောင်းသားများ၊ စားရေးစာချို
အလုပ်သမား၊ လယ်သမားများ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ ကွဲနေသော အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့မှ
လူငယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့ပင် ဘဝမတူ ဝိုက်မတူ စေကာမူ
မျိုးချစ်စိတ်ဖြင့် စွန့်စားလိုသူများ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ လွတ်မြောက်ရေးအတွက်
ရလဒ်ကောင်း များကို ဖော်ဆောင်နိုင်ခဲ့သူများဖြစ်သည်။

ယခုဆိုလျှင် လွတ်လပ်ရေးရရှိခဲ့သည်ပင် အနှစ် ၆၀ ကျော်ခဲ့ပေပြီ။
လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုကာလ က သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော
နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ၊ တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များ သည်ပင် အိုးမင်း
မစွမ်းဖြစ်နေသူ အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်ရှိပြီး အများစုမှာ ကွယ်လွန်သေဆုံးကုန်ခဲ့
ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ သူတို့၏ တန်ဖိုးရှိလှသော ပစ္စက္ခဘဝများ၊
အသက်များကို တိုင်း ပြည်နှင့် လူမျိုး အတွက် ပေးဆပ်ခဲ့ကြ၍သာ ကျွန်တို့သည်
အချုပ်အခြာပိုင် မိမိနိုင်ငံ၏ အလံတော် အောက်မှာ လွတ်လပ် သော
လူမျိုးများအဖြစ် သိက္ခာရှိရှိ၊ ဂုဏ်ရှိရှိနေထိုင်နိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ချိန်က တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်လူငယ်များသည် လွတ်လပ်ရေး
ရရှိဖို့ဆိုတာ ဦးတည် ချက် တစ်ခုတည်းကို ကိုင်စွဲပြီး နိုင်ငံရေးနည်း၊ လူထုနည်း၊

စစ်ရေးနည်း။ နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် ကြိုးပမ်း ခဲ့ကြသည်။
ထိုကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုတိုင်းသည် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှိပြီး လုပ်သင့်
လုပ်ထိုက်ရာ ကို လုပ်ခဲ့ကြခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ရရှိခဲ့သော လွတ်လပ်ရေးနှင့်
ပြည်သူလူထုက အသိ အမှတ်ပြု ရေးထိုးထားသော သမိုင်းမော်ကွန်းများက
သက်သေခံလျက် ရှိပါသေးသည်။

လေးလွင်လတ် ။

ဝန်ခံချက် ။ ။ ဆောင်းပါး ခေါင်းစဉ် မှာ သဟာယဆရာတင် ရေးသားခဲ့သော
'ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တေးသီချင်း မှ စာသားဖြစ်ပါသည်။

စာကိုး

၁။ ဗိုလ်မင်းခေါင်- ရွှေတူ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်)၊ 'ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်
ရဲဘော်သုံးကျိပ်'။

၂။ ကျော်ငြိမ်း (သမိုင်းသုတေသနအရာရှိ)၊ 'ရဲဘော်သုံးကျိပ်'

၃။ ဗိုလ်မှူးဘသောင်း(မောင်သုတ)၊ 'ဗမာ့တော်လှန်ရေးသမိုင်း'

၄။ တက္ကသိုလ်စိန်တင်၊ 'မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် သခင်ဗစိန်'

+++++

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ ရခိုင်ခရီး

(၁)

ရခိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပထမဦးဆုံး တွေ့ဆုံရင်းနှီးခွင့်ရသူဟာ ဦးဘစံဖြစ်မယ် လို့ ယူဆရပါသည်။ ဦးဘစံဟာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ စည်းရုံးမှုနဲ့ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ရောက်လာပြီး အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေး တွေ့မှာခေါင်းဆောင် အဖြစ်နဲ့ ပါဝင်ခဲ့ ပါတယ်။ ဦးဘစံဟာ "ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု" (သဟာယစာပေ၊ ၁၉၉၆၊ မတ်) စာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ "ကျွန်တော် သိသော ကိုအောင်ဆန်း" ဆိုတဲ့ အခန်းတစ်ခန်း ပါရှိပါသည်။

၁၉၄၃မှာ ဦးဘစံနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ကြပါတယ်။ ဦးဘစံက အိုင်အေအထက်တန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်က ဘီအေအောက်တန်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဘစံနဲ့ ဗိုလ်ချုပ် တို့ ပဲခူး ကျောင်းဆောင် မှာ အတူနေကြတယ် ဆိုပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်က ကျောင်းဆောင်အပေါ်ထပ် ဦးဘစံက အောက်ထပ် နေကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းဆံ့ချင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး သက်သက်လွတ် စားသူတွေ ဖြစ်နေကြလို့ ဗဟိုထမင်းစားခန်းမကြီးထဲက ထမင်းစားပွဲတစ်ခုတည်း မှာ စတင် ဆုံမိကြပါတယ်။

နောက်တော့ ပဲခူးကျောင်းဆောင်အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းချင်း ကပ်နေလာကြ ရလို့ နေ့တိုင်တွေ့ဆုံကြ စကားပြောကြနဲ့ ပိုပြီးရင်းနှီးခင်မင် လာခဲ့ကြပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ စရိုက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးဘစံက ဒီလို ရေးထားပါတယ်။

ထိုအခါ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသည် ပြည်သူ့ မျက်ရှုသဖွယ် ဖြစ်ကြပါသည်။ သွားလေရာရာ မျက်နှာ ပွင့်ပြီး လူအများ၏ ဂရုပြုခြင်း၊ အခွင့်ထူးပေးခြင်းများကို ခံယူကြရသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အဝတ်အစား ဆိုလျှင် ပြောစရာမရှိ။ ခေတ်ဖက်ရှင်များ ပင်ဖြစ်သည် ဟုဆိုရပေမည်။ တက္ကသိုလ်ဆို လျှင် ကျောင်းသား တို့အဖို့ ဂုဏ်တက်စရာ၊ ကြွားဝါစရာ၊ ပျော်စရာအတိပြီးသော ဒေသတစ်ခုဟု အများက ယူဆကြသည်။

သို့သော် ကိုအောင်ဆန်းမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝဖြင့် ပျော်ပိုက်ပုံမရသည်မှာ ထူးခြားချက် တစ်ခုဖြစ်နေပါသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်သူဖြစ်ကြောင်း သူ၏အမူအရာက သက်သေပြလျက်

ရှိသည်။ ကိုအောင်ဆန်းသည် ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ၏ အပတ်
အစား၊ အနေအထိုင်၊ အလေ့အထ၊ အတွေးအခေါ်၊ အပြောအဆိုတို့နှင့်
တိုက်ရိုက်ဆန့်ကျင်နေသူ တစ်ဦးအဖြစ် တွေ့နေ ရသဖြင့် အချို့အချို့သော
ကျောင်းသားများက ကိုအောင်ဆန်းကို ပြောင် လှောင် သရော် ချင်ကြသည်ကိုပင်
တွေ့ရသည်။ သူကား အခြားကျောင်းသားများကဲ့သို့ လက်ရှိ အခြေအနေဘဝကို
ကျေနပ် လက်ခံနေသူ မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။ ...လို့ဖြစ်ပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ အိပ်ရာက စောစောထလေ့မရှိတာ
ဦးဘစ်တွေ့ရတော့ အကြောင်းကို စူးစမ်း မိပါတယ်။

ညတိုင်းပင် ညဉ့်နက်လှအောင် စာဖတ်လေ့ရှိသည်ဟု သိရပါသည်။
သူ့အခန်း ကြည့်လိုက်လျှင် စာအုပ် များမှာ ခေါင်းရင်း၌ တစ်အုပ်၊
ခြေရင်၌တစ်အုပ်၊ ခုတင်အောက်၌တစ်အုပ် ဆိုသလို တစ်ခန်း လုံး ပြန်ကြဲ
ရှုပ်ပွလျက် ရှိသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ သူ၏ စာအုပ်များကို ကြည့်လျှင်
များသော အားဖြင့် ဗြိတိသျှ လက်ဝဲ စာအုပ်ကလပ်မှ ထုတ်ဝေသော
နိုင်ငံရေးစာအုပ်များ၊ အိုင်အယ်ပီမှ ထုတ်ဝေသော စာအုပ်များနှင့်
ကမ္ဘာ့ကျောင်းသားများ လှူရှားမှု စာအုပ်စာတမ်းများကို တွေ့ရှိရ သည်။ သို့ရာတွင်
ကျောင်းအတန်း စာအုပ်များကိုလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း အော်ကျယ်အော်ကျယ်
ဖတ်လေ့ရှိပြန်ပါသည်။ နိုင်ငံရေး စာအုပ်များကို ဖတ်သလောက်
အတန်းစာကိုလည်း ပစ်မထားသူ ဖြစ်သည်။..... လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အယ်ဒီတာလုပ်နေတဲ့ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းမှာ
အိုးဝေညိုမြရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ "Hell-Hound At Large"

(ငရဲခွေးကြီးလွတ်နေပြီ) ဆောင်းပါးပါလာတယ်။ ဆောင်းပါးမှာ လက်တစ်ပါးစာ မျှပဲ ရှိပေမယ့် တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိတွေကို ထိထိမိမိ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဝေဖန်ထားပါတယ်။ ဒီတော့ တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က ဆောင်းပါးရှင်ကို ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ အယ်ဒီတာကို တောင်းဆို ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့က အယ်ဒီတာရဲ့ ကျင့်ဝတ်အတိုင်း ငြင်းဆိုခဲ့ကြပါ တယ်။ အဲဒါနဲ့ ဗိုလ်ချုပ် နဲ့ ဦးနုတို့ကို ကျောင်းထုတ်ပယ်လိုက်ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြပြီး သပိတ်မှောက် လိုက်ကြပါတယ်။

အဲဒီ ၁၉၃၆ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သပိတ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့စည်းရုံးမှုနဲ့ ဦးဘစံက သပိတ်ခေါင်း ဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဦးဘစံက ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ စရိုက်တချို့နဲ့ အနာဂတ်နိုင်ငံရေး ရည်ရွယ်ချက်ကို ဒီလိုဖော်ပြထားပါတယ်။

ကိုအောင်ဆန်း သည် အလွန်ပင် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး စကားကို တဲ့တိုးပြောတတ်သူဖြစ်သဖြင့် သူ့ ကို ကျွန်တော် အလွန် သဘောကျမိခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုမ္မိတ်သဖြင့် အတော်ခံရခက်ပါ သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ရိုးဖြောင့်မှုက သက်သာရာရစေပါသည်။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို အတော် ပင် ခင်မင် ခဲ့ပါသည်။ ကိုအောင်ဆန်းသည် ကိုလိုနီ ပညာရေးစနစ်ကို ဖြိုဖျက်ရန်မှာ နိုင်ငံလွတ်လပ် ရေးကြိုးပမ်း မှုဖြင့်သာ အောင်မြင်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

"ကျောင်းကထွက်ရင် နိုင်ငံရေးနယ်ထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်မှဖြစ်မှာပဲ။ ဒီလိုမလုပ်ရင် ရမှာမဟုတ်ပါဘူး"ဟု ကျွန်တော့် ကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ

ပြောပါသည်။ ကိုအောင်ဆန်းကား မျိုးချစ်စိတ် အလွန်ထက်သန် ပြီး မဟုတ်မခံ တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း အမြဲတမ်း တွေ့နေရပေသည်။ ... လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၃၉-၄၀ ပြည့်နှစ်က အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းမှာ ဦးဘစံက အင်္ဂလိပ်စာ အယ်ဒီတာ လုပ်နေချိန်မှာ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း က အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ရေးသားတဲ့ "The Burmese National Movement" ဆောင်း ပါးကို ပေးပြီး ဦးဘစံရဲ့ နာမည်အတိုကောက်ဖြစ်တဲ့ (B.S)နဲ့ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဆောင်းပါး ကို ၁၉၄၁ ဖေဖော်ဝါရီ ထုတ် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအတွဲ ၈၊ အမှတ် ၁ မှာ အင်္ဂလိပ် စာကဏ္ဍ စာမျက်နှာ ၆ မှာ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ ထို့ပြင် ဦးဘစံက ဖြောင့်ချက်ပေးထားပါတယ်။ ဒီဆောင်းပါးဟာ သမိုင်းဝင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ဖြစ်လို့ နောင်အငြင်းမပွားရအောင် ဦးဘစံက ဖြောင့် ချက်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။

(၂)

ဖက်ဆစ်ဂျပန် တော်လှန်ရေးကို ရခိုင်က ၁၉၄၄ ဒီဇင်ဘာ ၂၅ ခရစ်စမတ်နေ့မှာ စတင်ခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးဗထူး က ၁၉၄၅ မတ်လမှာ တော်လှန်ပါတယ်။ ၁၉၄၅ မတ် ၂၇ မှာ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အတိုင်းအတာ နဲ့ တော်လှန်ခဲ့ကြပါတယ်။

၁၉၄၅ မေ ၁မမှာ အရှေ့တောင်အာရှတောင်ပိုင်း စစ်ဌာနချုပ်က မြန်မာပြည်ကို C.A.S (B) Civil Affairs Service (Burma)ခေါ် မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး ကြေညာပြီး အုပ်ချုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီကတ်စဘီ အုပ်ချုပ်ရေးကို ၁၉၄၅၊ အောက်တိုဘာလ ၁၅မှာ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။

အိန္ဒိယပြည် ဆင်းမလားမှာ စစ်ပြေးအဖြစ် ရောက်ရှိနေတဲ့ ဘုရင်ခံ ဆာရယ်ဂျီနယ်ဒေါ်မန်စမစ် အစိုးရအဖွဲ့ဟာ အောက်တိုဘာ ၁၆မှာ ရန်ကုန်မြို့ကို ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ဒီအစိုးရအဖွဲ့နဲ့အတူ "စက္ကူဖြူ စာတမ်းစီမံကိန်း" ပါလာခဲ့ပါတယ်။

ဒီစီမံကိန်းကို ၁၉၄၅ မေ ၁၇ ကတည်းက ဘုရင်ခံဒေါ်မန်စမစ်က ထုတ်ပြန်ထားပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဗြိတိသျှပါလီမန်က အတည်မပြုသေးလို့ ဒီစီမံကိန်းဟာ မရေမရာ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုအချိန်မှာ ဖတပလ တစ်ဖြစ်လဲ ဖဆပလ အဖွဲ့ကြီးက ၁၉၄၅ သြဂုတ် ၁၉မှာ နေသူရိန်ညီလာခံကြီး ကျင်းပပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် တွေ ချခဲ့ပါတယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ထဲမှာ မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်နဲ့ တိုင်းရင်းသား ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့တွေ ဗြိတိသျှလက် အောက်မှ မြန်မာတိုင်းရင်းသား တပ်တွေကို သိမ်းသွင်းပြီး တပ်မတော်သစ် ဖွဲ့စည်းပေးဖို့။ မိမိတို့ ကံကြမ္မာ ကို မိမိတို့ ဘာသာစီမံပိုင်ခွင့် ရှိသည့်အတိုင်း မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို ရှေ့ရှုပြီး (တိုင်းပြု ပြည်ပြုလ အတ်တော်မခေါ်မီ) ယာယီအစိုးရ ဖွဲ့စည်းဖို့ ၊ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ ပြန်ညီလာတူထောင်ရေး အတွက် ခေါင်းဆောင်တွေရော၊ ပြည်သူတွေပါ စိတ်ဝမ်းမကွဲ တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ဆောင်ရွက် ကြဖို့ တို့ဖြစ်ပါတယ်။

အခု ဗြိတိသျှကိုလိုနီအစိုးရက မြန်မာပြည်ကို ပြန်ပြီး ကျွန်ဇာတ်သွင်းမယ့် စက္ကူဖြူစီမံကိန်းကို တရားဝင်ကြေညာလိုက်တော့ အစိုးရနဲ့ ပြည်သူတို့ ထိပ်တိုက်တိုးလာခဲ့ရပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ် နဲ့ ဖဆပလတို့ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းလို့ မရအောင်ဖြစ်လာခဲ့ကြပါတယ်။

၁၉၄၅ နိုဝင်ဘာ ၁ မှာ ဘုရင်ခံက ဆာပေါ်ထွန်း၊ ဝတ်လုံဦးပုတို့ ပါဝင်တဲ့ ဘုရင်ခံအမှုဆောင်အဖွဲ့ (တစ်နည်း ဝန်ကြီးအဖွဲ့)ကို ဖွဲ့စည်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီအမှုဆောင်အဖွဲ့ထဲမှာ သဘာပတိက ဘုရင်ခံ ဖြစ်ပြီး လုပ်ပိုင်ခွင်အာဏာ အကုန်လုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားပါတယ်။ တစ်ခါခပ်ပြီး ဘုရင်ခံက အဖွဲ့ဝင် ၃၄ ဦး ပါဝင်တဲ့ "အတိုင်ပင်ခံ ဥပဒေပြုကောင်စီ" ကိုလည်း ဖွဲ့စည်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘုရင်ခံက ဒီအဖွဲ့ တွေအတွက် ဖဆပလကို အမြဲတံခါးဖွင့်ထားပါတယ်ဆိုပြီး အသံကောင်းဟစ်ခဲ့ ပါတယ်။

ဒီတော့ဖဆပလက ၁၉၄၅ နိုဝင်ဘာ ၁၈ မှာ ရွှေတိဂုံအလယ်မစွယ်မှာ လူထုညီလာခံကြီး ကျင်းပပြီး "လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို ဦးတည်ဖို့" ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုလည်း ဖဆပလ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြှောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

(၃)

အမျိုးသားခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီး ဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဟာ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် နယ်လှည့်ပြီး စည်းရုံးရေးဆင်းပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်နဲ့အဖွဲ့ဟာ ရခိုင်ရိုးမကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တောင်ကုတ်မြို့ကို ၁၉၄၆ မတ် ၆ မှာ ရောက်ကြပါ တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ အတူ ဟင်္သာတဦးမြို့၊ သခင်မြို့ ဗိုလ်ထွန်းလှ (တက္ကသိုလ်နေဝင်း) နဲ့ရဲဘော်အချို့ ပါလာ ကြပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအဖို့ ပထမဦးဆုံး ရခိုင်ခရီးစဉ်ပါပဲ။

နောက်နေ့ မတ် ၇ မှာ နတ်မော်ကျေးရွာနဲ့ သလိန်ပြင်ကျေးရွာတွေမှာ လူထုအစည်းအဝေး ကျင်းပ ပါတယ်။

မေ ၈ မှာ တောင်ကုတ်ကနေ မီးသဘောနဲ့ စစ်တွေမြို့ကို ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်း စစ်ပြေးတိမ်းရှောင်နေခဲ့ကြတဲ့ စစ်တွေမြို့လူကို မဟာမိတ်တပ်တွေက မြို့လုံခြုံရေး မရှိသေးဘူးဆိုပြီး မြို့တွင်းမှာ ဝင်ရောက်နေထိုင်ခွင့်ကို တားမြတ်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူ တွေဟာ စစ်တွေမြို့ရဲ့ အနောက်မြောက်ဘက် ၇ မိုင်အကွာမှာ ရှိတဲ့ အရိကန်နဲ့ ကြက်ကိုင်းတန်ရွာ တွေမှာ နေထိုင်ကြရလို့ ယာယီစစ်တွေမြို့ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ နိုင်ငံရေးတရားပွဲအတွက် ရခိုင်တိုင်း ဖဆပလအဖွဲ့က ကြက်ကိုင်းတန်ကျေး ရွာမှာ စီစဉ် ပေးပါတယ်။ သဘာပတိက ရခိုင်တိုင်း ဖဆပလအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးပညာသီလဖြစ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နဲ့ သခင်မြတို့ ဟောပြောကြပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ဟောပြောချက်တွေထဲမှာ နိုင်ငံတကာရေးရာ၊ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဗြိတိသျှကို အနည်း (နိုင်ငံရေးနည်းနဲ့)နဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးရယူဖို့၊ လိုအပ်လာရင် လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ကြဖို့ ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ် ရဲ့ အမှုဆောင် (ဝန်ကြီး)အဖွဲ့ထဲမှာ ခေါင်းဆောင်တွေဖြစ်ကြတဲ့ ဆာပေါ်ထွန်နဲ့ ဆာထွန်းအောင်ကျော် တို့မှာ ရခိုင်အမျိုးသားတွေ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုင်းရင် သား လူမျိုးပေါင်းစုံ စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို အခြေခံထားကြဖို့လိုကြောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် လူမျိုးတစ်မျိုးက

လူမျိုးတစ်မျိုးကို ချယ်လှယ်ခွင့် မရှိတော့ဘဲ ဗမာတစ်ကျပ်၊ ရခိုင်တစ်ကျပ် ဖြစ်စေ ရမယ်ဖြစ်ကြောင်းတို့ ပါဝင်ကြပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်နဲ့အဖွဲ့ဟာ မတ် ၁၃ မှာ ကျောက်တော်မြို့၊ မတ် ၁၅ မှာ မနက်ပိုင်း မြောက်ဦးမြို့မှာ ဟော ပြောကြ ပါတယ်။ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ မြောင်းဘွေမှာ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။ ဒီခရီးစဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တက္ကသိုလ်နေဝင်းက "ရှေးဖြစ်နောက်ဟောင်းဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်း" (လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၈၇) မှာ ရေးထားပါတယ်။

မြောက်ဦးရဲ့ မြောင်းဘွေ ၁၀ မိုင်ခရီးရှိပါတယ်။ ဘာကား၊ ဘာယာဉ်မှမရှိတော့ ခြေကျင်လျှောက်ရမ လိုဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီတော့ရခိုင် ဖဆပလခေါင်းဆောင်တွေက စက်ဘီးတွေ စီစဉ်ပေးပါတယ်။ သခင်မြ၊ ဟင်္သာတဦးမြ၊ ဦးအောင်ဇံဝေနဲ့ ဗိုလ်ထွန်းလှ (တက္ကသိုလ်နေဝင်း) တို့က စက်ဘီးစီး တတ်ကြပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတစ်ဦးတည်းပဲ စက်ဘီးမစီးတတ် ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ်က ဗိုလ်ထွန်းလှကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး "ဟေ့..... ငါက စက်ဘီးမစီးတတ်ကာ ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ"ဆိုပြီး စိတ်ပျက်ဟန်နဲ့ ညည်းပါတယ်။ ဗိုလ်ထွန်းလှက သူ့ရဲ့စက်ဘီးနောက်ခုံ ပေါ် ထိုင်လိုက် ခဲ့ပါလို့ ပြောပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကဗိုလ်ထွန်းလှကို ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ အားနာနေပါတယ်။ ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ် က သခင်မြနားကို သွားပြီး "သခင်မြ၊ ကျွန်တော် စက်ဘီးမစီးတတ်ဘူးဗျ။ ခွကျတာ ပဲ" လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

သခင်မြက ရယ်ကာမောကာနဲ့ "ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဗိုလ်ချုပ်တပည့် ကိုနေဝင်းက ဗလကောင်းသာပဲ။ သူ့စက်ဘီးနောက်ကသာ ထိုင်လိုက်သွားပါ။ ဆရာလုပ်တဲ့သူက ကိုယ့်တပည့် စက်ဘီးနောက်က ထိုင်လိုက်တာ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ နောက်ပြီး စက်ဘီးမစီးတတ်တာကို လူတကာလျှောက်ပြောဖို့ မလိုပါဘူး" လို့ ပြောတော့မှ ဗိုလ်ထွန်းလှရဲ့ စက်ဘီးနောက်က ဗိုလ်ချုပ်ထိုင်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

နေ့လယ်မှာ မြောင်းဘွေမှာ ဟောပြောကြပါတယ်။ နောက်နေ့ မတ် ၁၆ မှာ မင်းပြားမြို့ကို သွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မင်းပြားမြို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်တို့အတွက် အစီအစဉ်တွေ လုပ်ပေးဖို့ ရခိုင်တိုင်း ဖဆပလ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးပညာ သီလက ဦးကျော်လှဦးတို့ကိုကြိုပြီး မင်းပြားကို စေလွှတ်ထားပါတယ်။ ဦးကျော်လှဦးရဲ့ "ဦးပညာ သီဟ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ"စာတမ်း (ရခိုင်ပြည်နယ်ယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်စစ်တွေ) ထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းရဲ့ မင်းပြားခရီးစဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ရာ အချက်နှစ်ချက်ကို ဖော်ပြထားပါတယ်။

မတ်၁၆ မနက် ၈ နာရီမှာ မင်းပြားမြို့ တောင်ကျောင်းမှာ လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးအတွက် စီစဉ် ထားပါတယ်။ မင်းပြားမြို့ပေါ်နဲ့ ကျေးရွာအားလုံးကို နှိုးဆော်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ၉ နာရီ ခွဲလောက် ထိ ဗိုလ်ချုပ်တို့လည်း ရောက်မလာ၊ လူထုအစည်းအဝေးပွဲမှာလည်း မင်းပြားမြို့ပေါ်က လူငါးဆယ်လောက်ပဲ ရောက်ရှိနေကြပြီး ကျေးရွာကလူတွေ ရောက်မလာဖြစ်နေပါတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ ဗိုလ်ချုပ်တို့ မီးသဘောနဲ့ရောက်လာကြပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့နဲ့အတူ လျှောက်လာတဲ့ ဦးကျော်လှဦး အနားကို သခင်ဘိုးအောင် ရောက်လာပြီး "ဗိုလ်ချုပ်ဘယ်မှာလဲ။ ခဏပြပါ။ နယ်ကလူ တွေ မြင်ချင်နေကြလို့" ဆိုပြီးပြောပါတယ်။ ဦးကျော်လှဦးက ဗိုလ်ချုပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း "အဲဒါ ဗိုလ်ချုပ်ပဲ"လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

သခင်ဘိုးအောင်က ခမ်းခမ်းနားနား မဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးသာမန် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကိုကြည့်ပြီး လူမှားပြတယ် အထင်နဲ့ "ခင်ဗျားတို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မသိဘူးထင်တယ်" ဆိုပြီးပြန်လှည့် ထွက် သွားပါတယ်။ ပိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ လူအုပ်ကြီးဟာလည်း သခင်ဘိုးအောင်နောက်ကို လိုက် သွားကြပါတယ်။

ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ်က ဦးကျော်လှဦးကို "ဘာလဲ"လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ ဦးကျော်လှဦးက ပြောပြလိုက် ပါတယ်။ ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ်က "ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တောင် ဒီမှာပဲ ချက်ချင်းတရားဟောမယ်။ တရားပွဲ စီစဉ်ပါ" လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဦးကျော်လှဦးက ချက်ချင်းကြေညာလိုက်ပါတယ်။ လူအုပ်ကြီး အပြေး အလွှား ရောက်လာကြပြီး ကွင်းတစ်ကွင်းလုံး ပြည့်လှုံသွားပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်က လယ်ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်တက်ပြီး တရားဟောပါတော့တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ရော လူထုကြီးပါ နေပူကြီးထဲမှာ နှစ်နာရီလောက်ကြာပါတယ်။ ဒါက ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ရာ ပထမအချက်ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်က ဒီလိုဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ မင်းပြားက ပြန်မယ့်နေ့ မနက် အရှက်တက်လုလု လေးမှာ ဗိုလ်ထွန်းလှ(တက္ကသိုလ်နေဝင်း)

ဗိုက်အောင့်ပြီး အခြေအနေ ပိုဆိုးလာပါတယ်။ ဦးကျော် လှဦးက ဆရာဝန် ခေါ်ပေးရပါတယ်။ ဆရာဝန် ဗိုလ်ကြီးကျော်လှ လိုက်လာပါတယ်။ ဗိုလ်ထွန်းလှကို ဆေးထိုး ပေးပါတယ်။ ဗိုလ်ထွန်းလှ ဝေဒနာ သက်သာသွားပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်က ဆရာဝန်ကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဂုဏ်ပြုချင်တယ်။ လက်ခံမလားဆိုပြီး ဦးကျော်လှဦးကို မေးခိုင်းပါတယ်။ ဦးကျော်လှဦး သွားပြောတော့ ဆရာဝန်က လက်ခံပါတယ်။ ဒီတော့ အိမ်ဧည့်ခန်း မှာ စားပွဲဝိုင်းကလေးတစ်လုံး ချက်ချင်းချပြီး လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်နဲ့ မင်းပြားမုန့်ဆီကြော် တစ်ပန်း ကန် အပြည့် အမောက် တည်ခင်းပေးလိုက်ကြပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ဆရာဝန်ကျော်လှတို့ စားပွဲဝိုင်း လေး တစ်ဖက်တစ်ချက် ကနေ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက် ကြပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်က "ဟာ..... ကောင်းလိုက်တာ" ဆိုပြီး ပန်းကန်ထဲက မုန့်ဆီကြော် တစ်ဝက်လောက်ကို စားပစ် လိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုစားပြီး သောက်ပြီးကြတဲ့အခါ ဆရာဝန်ကထပြန်သွားပါတယ်။ ဦးကျော်လှဦးက ဆေးအိတ် ကို လက်ဆွဲပြီး ဆရာဝန်နောက်ကလိုက်သွားပါတယ်။

ဒီလိုလိုက်လာကြရင်း ဦးကျော်လှဦးက ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ရာ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းကလေး အကြောင်း ကို တွေးပြီး အဖြေရှာကြည့်နေပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း စားပွဲဝိုင်းကလေးမှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထိုင်ကြ တယ်။ အတူမုန့်စား၊ အတူလက်ဖက်ရည်သောက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂုဏ်ပြုသူ ဗိုလ်ချုပ်က ဂုဏ်ပြုခံ ဆရာဝန်ကို နှုတ်ဆက်စကားလည်းမဆို၊ လောကဝတ်လည်း

မပြုခဲ့ဘူး။ ဆရာဝန်ကလည်း စား သောက်ပြီး ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောမဆိုဘဲ ထပြန်လာခဲ့တယ်။

ဦးကျော်လှဦးက ဆရာဝန်ကို မမေးသင့်ထင်လို့ မမေးခဲ့တာလားမသိဘူး။ နောက် နှစ်တော်တော်ကြာ ပြီးမှ ဆရာဝန် နဲ့ ဦးကျော်လှဦးတို့ ပြန်ဆုံမိကြတဲ့အခါ ဦးကျော်လှဦးက မေးကြည့်ပါတယ်။ ဆရာဝန် က "စကား မပြောကြတာ အမှန်ပါပဲ" ဆိုပြီး တစ်ခွန်းတည်းသာ စကားကိုပဲ ပြောခဲ့ပါတယ်။

မတ် ၁၇မှာ ကျောက်ဖြူမြို့၊ မတ် ၁၈ နဲ့ ၁၉ တို့မှာ ရမ်းဗြဲမြို့တွေမှာ ဟောပြောပြီး မတ် ၂၀ မှာ သံတွဲကို သွားဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။ သဘော၊ မော်တော်မရီလို့ လှေနဲ့သွားဖို့ စီစဉ်ကြပါတယ်။ သံတွဲ ချောင်းကို မဝင်မီ ဘင်္ဂလား ပင်လယ်အော် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ဖြတ်ရမည်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီခရီးစဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တက္ကသိုလ် နေဝင်းက အထက်က ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးမှ ဒီလိုဖော်ပြ ထားပါတယ်။

ယင်း အစီအစဉ် ကို သိရသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော့်အားခေါ်၍ ပြောပြန် လေသည်။ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ရမည်ကိုကား သူမသိချေ။

"ဟေ့ကောင် လှေနဲ့သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလားကွ၊ ငါက ရေမကူးတတ်ဘူး"

"ရေမကူးတတ်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ လှေက စိတ်ချရပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့လည်း ပါသားပဲ"

"ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရောကွာ။ ငါက ရေမကူးတတ်တော့ ရေလမ်းသွားရတာ ခပ်ကြောက်ကြောက်ပဲ"

"ကိစ္စ မရှိပါဘူး လှေပေါ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်က အိပ်လိုက်ရုံပေါ့ မနက်ကျတော့ သံတွဲရောက်သွားမှာပါ"

ဤသို့ ကျွန်တော်က ပြောဆိုအားပေးပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်အား ဖွတ်ပင်လှေစီးစေခဲ့ရလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း ကတော့ သူ ရေမကူးတတ်၍ ရေလမ်းသွားရမှာ ကြောက်ကြောင်း ကို မရှက်ဘဲ ခပ်ရှင်းရှင်း ပင် ဖွင့်ပြောခဲ့လေသည်။

တောင်ကုတ်ချောင်းဝမှ လှေဖြင့်ထွက်ခဲ့ကြပြီး ပင်လယ်ဝအရောက် ပင်လယ်ရေပြင်ကို မြင်လျှင် ဗိုလ် ချုပ်အနေဖြင့် ပို၍ကြောက်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် လိုက်ပါလာသူ သံတွဲသားကိုသာညွှန် (အငြိမ်းစားဥပဒေဝန်ထမ်း)တို့ တိုင်ပင်ပြီး "ကိုင်း... ဗိုလ်ချုပ်၊ သံတွဲ ရောက်ရောက်ချင်း တရားဟောရဦးမယ်မဟုတ်လား။ ခရီးပန်းလာတာ အမောပြေသွားအောင် စောစော စီးစီး ဝဲ အိပ်လိုက်ပါ"ဟု လှေပေါ်တွင် အတင်းအိပ်စေရသည်။ တကယ်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် ခမျာ ခဏချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားတော့ရာ သူ အိပ်ပျော်နေခိုက် ကျွန်တော်တို့ လှေ သည် ပင်လယ်ပြင် ကို ဖြတ်သန်းလှော်ခတ်ခဲ့ရလေသည်။

မတ် ၂၁ မှာ သံတွဲမြို့မှာ ဟောပြောပြီး ညပိုင်းမှာ လှေနဲ့ တောင်ကုတ်ကို ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။ မတ် ၂၂ မှာ တောင်ကုတ်က ထွက်ခွာပြီး ရန်ကုန်ကို မတ် ၂၄ မှာ ပြန်ရောက်ကြပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခွန်း များ (၁၉၄၅-၁၉၄၇) "(စာပေဗိမာန်၊ ပထမအကြိမ် ၁၉၇၁)မှာ ရခိုင်ခရီးစဉ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီလို ဖော်ပြ ထား ပါတယ်။

၂၆ ရက်နေ့ နံနက် ၉ နာရီခွဲတွင် သတင်းစာကွန်ဖရင့်ကျင်းပ၍ ရခိုင်ပြည်အခြေအနေများကို ရှင်းလင်း ပြောပြ လေသည်။

တောင်ကုတ်သို့ မရောက်ခင် တစ်ရက်တွင် ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးသည် ဖဆပလဆန့်ကျင်ရေးဝါဒကို လက် သိပ်ထိုးဖြန့်နေသည်ဟု သိရကြောင်း၊ သို့သော် မတ်လ ၂ ရက်နေ့ တရားတော်ပွဲ ကျင်းပလိုက်သည့်အ ခါ လူ အတော် စည်ကားပြီး ရှင်းလင်းသွားကြောင်း၊ ထို့နောက် ခရီးစဉ်နှင့် ဟောပြောခဲ့သည်များကို ရှင်း ပြပြီး ရခိုင်ပြည်၏စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးအခြေအနေတို့ကို ပြောပြကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးမှာ ရခိုင်တစ်ပြည်လုံး သည် ဖဆပလဘက်သို့ စိတ်အားထက်သန်နေကြသည်ကို သိခဲ့ရကြောင်း။ ရောက်သည့်နေရာတိုင်းမှာ ပင် အစိုးရပိုင်း မှ အနှောင့်အယှက်မတွေ့ရဘဲ အချို့ကိစ္စကို ဓားပြမှုနှင့်ဖမ်းကြောင်း၊ စင်စစ်မှာ အချို့ သည် ဓားပြမှု နှင့် လုံးဝမပတ်သက်ဟု သိရကြောင်း၊ ဖဆပလမှ လူ ၁၂ ယောက်ခန့် ဖမ်းဆီးထားရာ ထို ကဲ့သို့ ဖမ်းဆီး ထားခြင်းသည် ရခိုင်ပြည်လုံးဆိုင်ရာ ညီလာခံသဘင်ပျက်ပြားစေရန် အမှုရှာသည်နှင့်တူ ကြောင်း ပြောဆိုကြောင်းတို့ဖြစ်ပါသည်။

(၄)

၁၉၄၆ ဇွန် ၂၆ မှာ ဖဆပလအဖွဲ့ဟာ ဦးဆောင်ပြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ လူတစ်သိန်းကျော်က "စက္ကူဖြူစာ တမ်း"ကို ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြကြပါတယ်။ ဇွန်လထဲမှာပဲ ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်ဟာ ဝမ်းကိုက်ရောဂါကိုအ ကြောင်းပြပြီး ဗြိတိန်ကို အပြီးပြန်သွားပါတယ်။ ဘုရင်ခံသစ် ဆာဟူးဘတ်ရန့် (Hubert

Ramce)ရောက် လာပါတယ်။ ဆာဟူးဘတ်ရန်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ရင်းနှီးကြပါတယ်။

စက်တင်ဘာ အတွင်းမှာ သပိတ်ထဲ အမှုထမ်းပေါင်းစုံဝင်ပါလာရာကနေ အထွေထွေသပိတ်ကြီး ပေါ် ပေါက် လာခဲ့ရတယ်။ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ပြန့်နှံ့သွားပါတယ်။

ဆာဟူးဘတ်ရန်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို အမှုဆောင်ကောင်စီဖွဲ့ဖို့ ကမ်းလှမ်းပါတယ်။ ၁၉၄၆၊ စက် တင်ဘာ ၂၆ မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကြီးမှူးပြီး ဘုရင်ခံအမှုဆောင်အဖွဲ့ (ဝန်ကြီးအဖွဲ့)ကို ဖွဲ့စည်းပါ တယ်။ ဥက္ကဋ္ဌက ဘုရင်ခံ၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဖြစ်ပြီး ဝန်ကြီးချုပ်၊ ကာကွယ်ရေးနဲ့ နိုင်ငံခြားရေး တာဝန်ကိုပါ ရရှိထားပါတယ်။ အရင်က အမှုဆောင်ကောင်စီဟာ ဘုရင်ခံကို အကြံပေးရုံ သာ ပေးနိုင်ပါတယ်။ အခု ဗိုလ်ချုပ်တို့ အမှုဆောင်ကောင်စီမှာ ဘုရင်ခံက ဝင်မစွက်တော့ပါဘူး။

အောက်တိုဘာ ၄ မှာ ဗိုလ်ချုပ်တို့က ဖြေရှင်းပေးလို့ အထွေထွေသပိတ်ကြီး ရပ်စွဲသွားပါတယ်။ နိုဝင်ဘာ ၁၁ မှာ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က ဗြိတိသျှအစိုးရကို ရာဇသံပေးလိုက်ပါတယ်။

- ၁၉၄၇ ဧပြီမှာ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ခေါ်ယူနိုင်ဖို့၊ ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပပေးဖို့၊

- လွှတ်တော်မှာ တောင်တန်းဒေသနဲ့ လူမျိုးစုကိုယ်စားလှယ်တွေ တစ်လုံးတစ်စည်းတည်း ပါဝင်ခွင့်ပြုဖို့၊

- ၁၉၄၈ ဇန်နဝါရီ ၃၁ မတိုင်ခင် မြန်မာပြည်ကို တစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေးပေးပါမယ်လို့ ဗြိတိသျှ အစိုးရ က အတိအလင်းကျေညာပေးဖို့။

- ဒီကာအတွင်း ပရိဂျက်စီမံကိန်းတွေကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ဖို့အတွက် ဗြိတိသျှအစိုးရက သဘောတူဖို့ တို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ အမှုဆောင်အဖွဲ့ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံကို လွတ်လပ်ရေးပေးဖို့ ဗြိတိသျှအစိုးရက ၁၉၄၈ ဇန်နဝါရီ ၃၁ မတိုင်ခင် ကြေညာပေးဖို့၊ မကြေညာရင် မိမိတို့အဖွဲ့နုတ်ထွက်မယ်ဆိုပြီး ရာဇသံပေး လိုက် ပါတယ်။

ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် အက်တလီက အသေးစိတ်ဆွေးနွေးဖို့ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့အဖွဲ့ကို ဘိလပ်(အင်္ဂလန်)ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့အတူ သခင်မြ၊ ဦးတင်ထွဋ်၊ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ ဦးဘအေး၊ ဦးစော(ဂဠုန်)၊ သခင်ပစိန်တို့ ပါဝင်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ အင်္ဂလန်ကိုသွားကြပါတယ်။ ဒီဆွေးနွေးပွဲ မအောင်မြင်ခဲ့ရင် လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲဝင်ပြီး အရေးဆိုဖို့ မြန်မာပြည်တွင်းမှာ အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြပါတယ်။

ဆွေးနွေးပွဲကို ၁၉၄၇ ဇန်နဝါရီ ၁၃ မှာ စတင်ပါတယ်။ ဇန်နဝါရီ ၂၇ မှာ "အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ်" နဲ့ ဆွေးနွေးပွဲကို အဆုံးသတ်ခဲ့ကြပါတယ်။

စာချုပ်ထဲမှာ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်အတွက် ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပဖို့၊ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံအ တွက် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေရေးဆွဲဖို့၊ ဒီကြားကာလမှာ ဗြိတိသျှအစိုးရ၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့ အမှုဆောင်အဖွဲ့ (အစိုးရအဖွဲ့)ကို ဒိုမီနီယံအစိုးရအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုဖို့ ဆိုတဲ့အချက်တွေပါပါတယ်။

(၅)

ဒီဂယက်ဟာ ရခိုင်ဒေသကိုလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ခတ် လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရခိုင်တိုင်းအတွင်းရှိ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့ပေါင်းစုံကျင်းပတဲ့ "မြေပုံညီလာခံကြီး" ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပါတယ်။ ဒီညီလာခံနဲ့ပတ်သက် ပြီး "ရခိုင်ပြည်နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ၊ ပြည်နယ်ဖြစ်စဉ်သမိုင်း (ဒုတိယတွဲ) နိုင်ငံရေးကဏ္ဍ" (၁၉၈၃)မှာ ဒီလို ဖော်ပြထားပါတယ်။

ယင်းညီလာခံသို့ တက်ရောက်ရန် ဦးအောင်ဇံက တိုက်တွန်း ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဒုတိယနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သက်တော်စောင့်ဗိုလ်ထွန်းလှ၊ ဦးဗဆွေ၊ ဗိုလ်မင်းလွင်၊ သ တင်း ထောက် ဦးပုလေးတို့နှင့်အတူ ၁၉၄၇ ခု၊ ဧပြီ ၁ ရက်နေ့ စစ်တွေမြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ဆိုက်ရောက် ခဲ့လေသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အဖွဲ့သည် ဦးအောင်ဇံဝေ၊ ဦးညိုထွန်းတို့လိုက် ပါလျက် အစိုးရရေတပ်သင်္ဘောဖြင့် မြေပုံညီလာခံသို့တက်ရောက်ရန် ညနေ ၆ နာရီ ခရီးစတင် ထွက် လာခဲ့လေသည်။

ဘုံပေါက်သာကျော်ရဲ့ "တော်လှန်ရေးခရီးဝယ် (၂) (နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၀၆၅၈၊ မင်းဆွေ စာစဉ်၊ ပထမအကြိမ် ၁၉၇၅ ဇန်နဝါရီ)ထဲမှာ ဒီလိုဖော်ပြထားပါတယ်။

မြေပုံညီလာခံ ကို ၁၉၄၇ ခု၊ ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့အထိ ကျင်းပရန် အားလုံးသဘောတူကျင်းပကြသည်။ ညီ လာခံပထမနေ့အထိ ဆရာတော်ဦးစိန္တာ သဘာပတိအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်က အတွင်းရေးမှူး (ယခု အခမ်းအနားမှူးဟု ခေါ်ကြသည်။)အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကိုအောင်လင်း...

စသူတို့က နိုင်ငံရေး တရားဟောပြောမည့်သူများအဖြစ်လည်းကောင်း သတ်မှတ်ထားရှိပြီး ညနေဆည်းဆာအချိန်တွင် ဗိုလ် ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ကိုဗဆွေ၊ ဦးအောင်ဖေ၊ ဗိုလ်မင်းလွင်တို့ မမျှော်လင့်ဘဲ အမ်ဂျီဘီသဘောတရားတစ် စီးဖြင့် ရောက်လာကြသည်။

သူတို့မြေပုံတွင် ညဉ့်အိပ်မနေနိုင်။ အလုပ်ကိစ္စများရှိနေ၍ သူတို့အား ယနေ့ညဉ့်တရားပွဲကို ဟောပြော ခွင့်ပြုရန်တောင်းဆိုလာသည်။ ညီလာခံစတင်ရန် နာရီအနည်းငယ်သာလိုတော့ပြီး ခေါင်းဆောင်ပိုင်း များ ချက်ချင်းဆွေးနွေးပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ကိုဗဆွေနှင့် ကိုအောင်လင်းတို့အား ယနေ့နိုင်ငံရေး တရားဟော ခွင့်ပြုရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ညနေ ၇ နာရီခန့်တွင် နိုင်ငံရေး တရားဟောပြောပွဲကို စတင် ကျင်းပ၏။

ဒီညီလာခံမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ မိန့်ခွန်းထဲက တိကျတဲ့အချက်တစ်ချက်ကို ၁၉၄၇၊ ဧပြီ ၂၄ ထုတ် သူရိယ သတင်းစာထဲ ဒီလိုဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်က ရုတ်တရက်ထ၍ ကျွန်တော် လူထုကို နည်းနည်းရှင်းပြပါရစေဟု အစချီကာ တော်လှန်ရေး ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကြောင်း၊ အပြောနဲ့လုပ်ကိုင်လို့မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ လက်တွေ့လုပ်ကိုင် ပြုမှသာလျှင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုသို့ တော်လှန်ရေးမလုပ်မီတွင်လည်း အဖက်ဖက်မှ ပြင်ဆင်မှုများလို ကြောင်း၊ ထိုပြင်ဆင်မှုများ ပြီးမြောက်အောင်မြင်လျက်ရှိပါက သေနတ်တစ်ချက် မဖောက်ဘဲနဲ့ အာဏာ ကို သိမ်းယူနိုင်ကြောင်းစသည်ဖြင့် ပြောဆိုသွားကြောင်းလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

"ပြည်နယ်သမိုင်းဖြစ်စဉ် (ဒုတိယတွဲ) နိုင်ငံရေးကဏ္ဍ"ထဲမှာ

ညီလာခံတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မြန်မာနိုင်ငံရေးအခြေအနေကို အကျယ်တဝင့် ဟောပြောခဲ့ သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဟောပြောပြီးနောက်တွင် အစီအစဉ်မရှိဘဲ ပုသိမ်ဘက်မှရောက်လာသော ရဲဘော် အောင်လင်းဆိုသူက ညီလာခံသို့တက်ရောက်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးကို ဆန့် ကျင် ပုတ်ခတ် လျက် ဟောပြောလေရာ ပရိသတ်ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အဖွဲ့သည် ညီလာခံမှထွက်ခွာကာ ညတွင်းချင်းပင် စစ်တွေသို့ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

စစ်တွေတွင် ဦးကျော်သာခေါင်းဆောင်သည့် ပလက်ဝ ကျောင်းသားထုဆန္ဒပြခြင်းနှင့် ကြုံကြိုက်၍ ၎င်း ဆန္ဒပြမှုကို ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရသည်။ လို့ဖြစ်ပါတယ်။

(၆)

ဒုတိယအကြိမ် ရခိုင်ကအပြန် ဂုလလောက်အကြာမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လုပ်ကြံခံခဲ့ရပါတယ်။ ဗိုလ် ချုပ်အောင်ဆန်း ဟာ သူ့ရဲ့နိုင်ငံရေးရည်မှန်းချက်တွေ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေကို ပြီးစီးအောင်မကုန်နိုင်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တစ်ဝက်တပျက်နဲ့ ဘဝဇာတ်သိမ်းခဲ့ရပါတော့တယ်။

တက္ကသိုလ်မောင်ယဉ်သူ။

+++++

အရှေ့သို့ခရီး

သမိုင်းခေတ်က ရေးခြယ်သော ၂၀ ရာစု အလယ်ပိုင်းနှစ်များ၏ပန်းချီကားတစ်ချပ်
၁/(က)

ဟိုင်လီသဘောကြီး စစ်ကြိုခေတ် ရန်ကုန်မြို့တော်ကို နှုတ်ဆက်သလို
ဥဒြသံပေးကာ မီးခိုးတလူလူ ဖြင့် ရန်ကုန်မြစ်တွင်း မှ ထွက်ခွာသွားသောနေ့မှာ
၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၈ ရက်နေ့ ညနေဆည်း ဆာ ချိန် တွင်ဖြစ်သည်။
သဘောကြီးဟိုင်လီသည် သူ့ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် ရုပ်ဖျက်ပုန်းအောင်းလျက်ရှိသော
သခင်အောင်ဆန်း နှင့် သခင်လှမြိုင်(ပိုလ်ရန်အောင်)တို့ကို လျှို့ဝှက်

သယ်ဆောင်ခဲ့ရမှန်း မသိဘဲ သယ်ဆောင်လျက် ရှိကာ သူ၏သမိုင်းဝင်ခရီးကို စတင်ထွက်ခွာလျက်ရှိသည်။

ရဲဘော်သုံးကျိပ် ၏ပထမဆုံး စတင်ထွက်ခွာမှုပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ခရီးစဉ်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စဉ်းအိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှ တိတ်တဆိတ်စောင့်ကြည့်နေကြ သူ နှစ်ဦး ရှိပေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကား သခင်လှဖေ (နောင်-ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်ဖြစ်လာသည့် ဗိုလ်လက်ျာ) နှင့် သခင်လူငယ် တွေကို ကူညီသူ ဦးကျော်ခင်။

သခင်အောင်ဆန်း နှင့် သခင်လှမြိုင် (ဗိုလ်ရန်အောင်)တို့ ဟိုင်လီ သင်္ဘောပေါ်လိုက်သွားနိုင်ရေး လျှို့ဝှက်ခရီးစဉ်ကို ကူညီ ပါဝင်လမ်းကြောင်းရှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။

သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်တို့သည် ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့ ည ၁၀ နာရီခန့်ကပင် ဟိုင်ဘီ သင်္ဘောကြီး ပေါ်သို့ လျှို့ဝှက်ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဟိုင်လီသည် နော်ဝေပိုင်၊ တရုတ်သင်္ဘောသားများ စီမံ ခန့်ခွဲ သည့် ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးဖြစ်သည်။ ကြိုတင်လျှို့ဝှက် ညှိနှိုင်းစီစဉ်ခဲ့မှုအရ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ တက်ရောက် ခဲ့ သော တရုတ်သင်္ဘောသား ၁၀ ဦးအနက် ၂ ဦးက ၁၉လမ်းရှိ တရုတ်သူဌေး တန်ကျူစိန် ဖွင့်လှစ် သော ကလပ်တွင်နေရစ်ကာ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်လှမြိုင်တို့က တရုတ်သင်္ဘောသားများ လို ရပ်ဖျက်ဝတ်ဆင်ပြီး အခြားသင်္ဘောသား ၈ ဦးနှင့်အတူ ဟိုင်လီသင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ ကျွမ်းမ ပျက် တက်ရောက် ခဲ့ကြ၏။

နည်းနည်းမှ ချွတ်ချော်မှားယွင်း၍မရ။ သခင်အောင်ဆန်း၏ တရုတ်သင်္ဘော သားအမည်က တန်လှဆောင်။ သခင်လှမြိုင် က တန်ဆူတောင်။ ကမ်းပေါ်က ကြိုတင်စည်းဝါးကိုက် စီစဉ်ခဲ့မှုများ အားလုံးသည် ခိုင်မာ ကျစ်လျစ် သွက်လက်မှုအပြည့်။ သင်္ဘောပေါ်အတက်မှာ လူစစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ဂေါ်ရာပုလိပ်တွေ၊ စုံထောက် တွေက စူးစူးဝါးဝါး စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေကြသည်။

သူတို့သည် တရုတ်သင်္ဘောသားများနှင့်ရောပြီး စဉ့်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်းမှ သမ္ဗန်ကလေးနှစ်စီးဖြင့် ဟိုင် လီ သင်္ဘောကြီး ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။ သခင်လှမြိုင်က နောက်ကို လှည့်ကြည့်သေးသော်လည်း သခင်အောင်ဆန်း ကား ရှေ့ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်လျက်ပါသွားရှာသည်။ သင်္ဘောဘေးက ချထားသည့် လှေကား တွေ မှ တစ်ဆင့် တွက်တက်ခဲ့ကြရသည်။ တစ်ဦးချင်းနာမည်ခေါ်သည်။ တန်လှဆောင်ကော၊ တန်ဆူတောင် ရော ကုန္တေမပျက်။

၁၉၄၀ပြည့်နှစ် ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရ စုံထောက်တွေက မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့် နေချိန်။ ဟင်္သာတခရိုင် လေ့န်မြို့နယ်၊ ဒေါင့်ကြီးရွာ တရားပွဲတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရက တားမြစ်ထားသော ချင်းတောင် အကြောင်း ဟောပြောပြီးကတည်းက ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး သခင် အောင်ဆန်း ကို အင်္ဂလိပ်တို့က ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သခင်အောင်ဆန်းသည် ဆရာမင်း သုဝဏ် အိမ်၊ သခင်နု အိမ်စသည်တို့တွင် လှည့်လည်ရှောင်တိမ်းနေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သခင်နုကိုလည်း အင်္ဂလိပ် အစိုးရက ဖမ်းဆီးသွားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးရင် ဗမာ(မြန်မာ)နိုင်ငံကို လွတ် လပ်ရေး ပေးပွဲမယ့်လို့ ဗြိတိသျှအစိုးရတို့က ကြေညာရင် ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် ဗြိတိသျှတို့ကို ကူညီမည်၊ မကြေညာရင် ဆန့်ကျင်မည်ဆိုသော ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်(အဆို)ကို သခင်အောင် ဆန်းနှင့် သခင်သန်းထွန်းတို့က တိုင်ပင်ပြီး ရေးသားကာ သခင်နုက အဆိုတင်သွင်းသည်။ သာယာဝတီ မြို့မှာ ကျင်းပသော ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး ၏ပြည်လုံးကျွတ်ညီလာခံက ကန့်ကွက်သူမရှိ လက်ခံအတည်ပြု သည်။

ယင်းသို့ အဆိုတင်သွင်းမှုက တစ်မှု၊ ဂျူဗလီဟောမှာ ဗြိတိသျှအစိုးရ အကြည်ညိုပျက်အောင် ဟောပြောမှု က တစ်မှု ယင်းနှစ်မှုကြောင့် သခင်နုကို ဗြိတိသျှအစိုးရက ဖမ်းဆီးပြီး သခင်အောင်စိန်တို့ လည်း အဖမ်းခံ နေကြရပြီ။ အခြားသခင်တော်တော်များလည်း အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်နေကြပြီ။ သခင်အောင်ဆန်း ပုန်းအောင်းနိုင်ရန် သခင်ထွန်းရွှေ၊ သခင်ချစ်တို့က ကူညီကြသည်။ ၁၉၄၀ ပြည့် နှစ်ကား၊ ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်တို့သည် ဘယ်သူ့ကိုမျှမယုံတော့။ မည်းမည်းမြင် ရန်သူထင်၊ ကျီးလန်စာ စားဖြစ်နေချိန်။

သခင်အောင်ဆန်းတို့၏ထွက်ခွာမှုခရီးစဉ် အဆင်ပြေချောမွေ့ပါမလား။ သူတို့သည် ရင်တမမမ ဖြစ်နေ ကြရသည်။ တစ်ချက်ကလေး မှားယွင်းသွားတာနှင့် အားလုံးကြေပြုန်းသွားနိုင်သည်။

ယခုတော့ ဟိုင်လီက ထွက်ခွာနေပြီ။ သင်္ဘောကြီးသည် ရန်ကုန်မြစ်ပြင်ကို သူဦးဖြင့် တငြိမ့်ငြိမ့်ထိုးခွဲ လျက် ရှိသည်။

ဟိုင်ဘီသဘောကြီး စတင်ထွက်ခွာသွားနေသော ရှုခင်းကို သခင်လှဖေ(ဗိုလ်လက်ျာ)နှင့် ဦးကျော်ခင် သည် ကမ်းပေါ်က ရပ်ကြည့်ပြီး အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသည်။ ရင်ထဲမှာ ဂနာမငြိမ်မှုနှင့် ဟာလပ်မှု။ သခင်အောင်ဆန်းတို့တော့ ၁၉၄၀ ပြည့်ရဲ့မိုးကောင်းကင်ကြီးအောက်မှာ ထွက်ခွာသွားကြ လေပြီ။ ကျွန်ခေတ်အမှောင်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရေးအလင်းလမ်းစတင်စုဆီ ဦးတည်စွန့်စားသွားကြ လေပြီ။ လွမ်းမောကြည်နူးစိတ်က တစ်လှည့်ဝင်လာပြန်သည်။ စဉ်အိုးတန်းကနေ ငေးမောကြည့်ရတာ အားမရ။ သဘောကြီးက ဝေးသွားပြီ။ သူမီးခိုးတွေက တလူလူ။

"လာဗျို့... ကိုကျော်ခင်"

ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက် တက်ကြပြီး ကားကို ကမ်းနားလမ်းမကြီးအတိုင်း အရှေ့ဘက် ဆီ အမြန်မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပန်းဆိုးတန်းမှာ ကားကိုရပ်ပြီး ဆင်းခဲ့ကြပြန်သည်။ ကမ်းနဖူး မှာရပ်ပြီး သူတို့သည် တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလျက်ရှိနေသော ဟိုင်ဘီသဘောကြီးကို တစ်ဖန် ကြည့်ကြ ပြန်လေသည်။

ဟိုင်ဘီသဘောကြီး သူတို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါကျမှ ရစ်ဝဲနေသောမျက်ရည်များကို ထိန်းပြီး သူတို့သည် ကားပေါ် ပြန်တက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုနေ့တွင်ပင် ကမ္ဘာတစ်နေရာတွင်ကား အခြားသမိုင်းဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုသည် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ဂျာမနီလေတပ်ကြီးက

လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးကို လေကြောင်းစစ်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲတိုက်ခိုက်သောနေ့မှာ လည်း
၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဩဂုတ်လ ၈ ရက်၊ ထိုနေ့ပင်ဖြစ်သည်။

၁/(ခ)

ဘယ်ကိုရောက်မည်မသိ။ ဘယ်အဖြစ်တွေ့ကြုံရမည်မသိ။

ဘယ်သောအခါမှ ချစ်လှတဲ့တိုင်းပြည်ကို ပြန်တွေ့ ရလိမ့်မည် မသိ။

ဟိုင်ဘီသဘောကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်မှရပ်ကာ သဘောလက်ရမ်းတွေကို
ကိုင်ရင်း ချစ်လှစွာသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ငေးမောကြည့်ချင်ပါသေးသည်။ ဆူးလေရွှေစေတီကို သဘော ပေါ်မှပင်
ဖူးမြော်ခဲ့ချင်သေးသည်။ ဆူးလေရွှေစေတီတော်ထက်ဆီမှ ရွှေတောင်ကြီးသဖွယ်
သပ္ပာယ်ထင် လင်း ဝင်းပစ္စာ မြန်မာ့နိမိတ်ပုံစံအဖြစ် တည်တော်မူနေသည့်
ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို လက်အုပ်ချီဦး ညွတ်ခဲ့ချင် သေးသည်။

ဓမ္မစေတီမင်းသွန်းလုပ်ခဲ့သော ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကြီး နစ်မြုပ်လျက်
ရှိနေသည့်နေရာဟု မြန်မာ ပြည်သူအများ တွေးထင်ယုံကြည်ကြသော
မြစ်သုံးခွဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ဟိုင်လီသဘောကြီး သည် ဥဩသံရှည်
တစ်ချက်ကို အော်မြည်ထုတ်လွှတ်လိုက်သည်။ ရေပျော်ငှက်ကလေးတချို့သည်
သဘောကြီး ဘေးမှ တရစ်သီသီ ပျံဝဲလိုက်ပါလာကြသေးသည်။
ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးသည် မြူအပြာ ပါး ပါးလျလျ ညနေ ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်းဝေး
ကျန်ရစ်လေပြီ။

မြစ်အတွင်း တရွေ့ရွေ့မျောနေသော ဗေဒါ ကလေးတွေက
သဘောကြီးလိုပဲ ပင်လယ်ဝဆီ စုန်လျက် ရှိကြသည်။

သင်္ဘောကြီး၏ဝမ်းဗိုက်ဘေးမှ လူးလှိမ့်ထွက်လာသော လှိုင်းကလေးတွေကို သူတို့က စီးလျက် ရှိကြသည်။ ရေစီးထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့်နှင့်။ ရေပြန်တက်လာသောအခါ သူတို့သည် တက်ရေ နှင့် အတူ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆီ ပြန်၍လိုက် ပါလာကြဦးမည်။ မြစ်ကြီးထဲတွင် တရစ်သီသီ တဝဲလည်လည် နေကြ ဦးမည်။ မြစ်ကြီးအတွင်း စုန်လိုက် ကြ၊ ဆန်လိုက်ကြ။

ပန်းနုရောင်၊ ရွှေအိုရောင်၊ ကြေးနီရောင် ဆည်းဆာရီမှာ ဟိုင်လီသင်္ဘောကြီးသည် စုန်ခဲ့သည်။ အိပ် တန်းပြန် ငှက်များသည် ရန်ကုန်မြစ်ကြီးကို တစ်ခါတစ်ခါ အုပ်လိုက်အုပ်လိုက်ဖြတ်၍ ပျံသန်းသွားကြ သည်။

ငှက် တို့ကား အိပ်တန်းပြန်ကြသည်။ ဟိုင်လီသင်္ဘောကြီးသည်ပင် အိပ်တန်းပြန်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ သူတို့ကား ဘယ်အိပ်တန်းမှာ နားခိုပေမည်မသိ။

သဘာဝတရား ၏လှပသော ဆည်းဆာသည်ကား ကြည့်ငေးသူအားလုံးအတွက် ဇာတ်ခုံကြီးပေါ်က ကန့်လန့်ကာ လို အရာအားလုံးကို လွှမ်းမိုးလိုက်လေသည်။

ဟိုင်လီ သင်္ဘောကြီးသည် ဝိုးတဝါးဆည်းဆာရောင်များနှင့် မပီမသရောထွေး ရွေ့မျောသွားနေသည်။

သူ သည်လည်း ဆည်းဆာထဲက မြူတစ်ပွင့်ဖြစ်သွားသည်။

သင်္ဘောကြီး၏ဝမ်းဗိုက်အတွင်း၌ ဤဆည်းဆာမှောင်ရီရီတွင် သခင်အောင်ဆန်းသည်ကော ဘာကို များ စဉ်းစားတွေးတော လိုက်ပါသွားလေသနည်း။

သခင်အောင်ဆန်းသည် နောင်အခါ ထိုသို့ထွက်ခွာခဲ့ရပုံနှင့်တကွ "ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံ" ဆောင်းပါးကိုရေးသား၍ မြန်မာပြည်စစ်ကြိုခေတ်၏နောက်ဆုံးပုံရိပ်များကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြခဲ့သည်။ ၁၉၄၃ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့ထုတ် ဗမာ့ခေတ်သတင်းစာတွင် ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်း ပါးရေးချိန်တွင်ကား သခင်အောင်ဆန်းသည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်၏စစ်သေနာပတိဖြစ်နေခဲ့ လေပြီ။ ဟိုင်လီဖြင့် ကိုလိုနီခေတ် မြန်မာ့သမိုင်းထဲမှ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ထွက်ခွာလာချိန် ကား သူ့အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ်သာရှိပါသေးသည်။ (သို့သော် လွတ်လပ်ရေး ဖခင်အမျိုးသားခေါင်း ဆောင်ကြီး အဖြစ်သူ ကျဆုံးချိန်မှာလည်း ၃၃ နှစ်မပြည့်သေးခင်အရွယ်မှာသာ ဖြစ်ပါသည်)

(၁၉၃၈ ခု၊ အောက်တိုဘာလတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ သခင်အဖြစ် စာရင်းသွင်းခဲ့၏။ ဥပဒေတန်း၌ စခန်းကုန်သင်ရန် ကိစ္စကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့အလားအလာများကိုလည်းကောင်း တစ်ပါး တည်း အပြီးသတ် စွန့်လွှတ်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်သည် ဩဂုတ်လအတွင်း နှစ်ဝက်ကျောင်းပိတ်ရက်ရသည့် အခါမှစ၍ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးမှထွက်ခဲ့၏။

ဥရောပတိုက်တွင် မြူးနစ်အရေး ပေါ်ပေါက်လာခြင်းသည်ပင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမလွဲဖြစ်ရမည့်အရေး ကို ကျွန်ုပ်၏အသိဉာဏ်အတွင်း ထင်းခနဲ လင်းလက်စေတော့၏။ ထို့ထက်စောစွာကပင် ၁၉၃၉-၄၀ ခု လောက်၌ ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်မည့်အရေးကို ကျွန်ုပ်တို့တစ်စု တွက်ဆပြီးဖြစ်၏။

ထိုအချိန်လောက်တွင် လက် နက် ဖြည့်တင်းရေး ကိစ္စများသည် နိုင်ငံကြီးများ၌ လုံးဝပြီးစီးမည်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ကမ္ဘာနှင့်အမျှ စစ်မီး လောင်ကျွမ်းချိန်တွင် တို့ဗမာများမည်သို့ခြေလှမ်းလှမ်းကြမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့လူစုမတွေးဘဲ မပြောဘဲမနေနိုင်ပြီ။ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြ၏။

သို့သော် ထိုအခါက ကမ္ဘာ့စစ်ကြီးမလွဲဖြစ်တော့မည်ကို တွက်ဆမိရုံသာ တွက်ဆမိ၍ ဧကန်အတိအကျ ကား ပြောဆိုနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်သော်လည်း မြူးနစ်မြို့၌ အင်္ဂလိပ်နန်းရင်းဝန် ချိန်ဘာလိန်သည် မိမိနိုင် ငံတော်ကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုမျှ မငဲ့မထောက်နိုင်ရှာတော့ဘဲ ဟာရ်ဟစ်တလာကြေအေးနှစ်သိမ့်စေရေး အတွက် ဦးနှိမ်လိုက်သည့်အခါတွင်ကား ကမ္ဘာ့စစ်ကြီးတံခါးဝ၌ ဆိုက်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သည်း ထိတ်ရင်ဖို သိရှိရလေတော့၏။

ကမ္ဘာ့စစ်ကြီး အမှန်ဖြစ်ချေတော့မည်။ ဗမာ့အခြေကား အသို့နည်း။ ဗမာတွေဘာလုပ်ကြမည်နည်း။ ဤ ပြဿနာများကား ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် အလျှိုလျှိုတသီကြီး ပေါ်လာလေတော့၏။ တစ်ခုတည်းသော အဓိ ဋ္ဌာန်ကို ရုတ်ခြည်း ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်လိုက်၏။

"ငါ့အတွက် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့၊ နိုင်ငံရေး ဝဲဂယက်အတွင်းသို့ ခြေစုံပစ်၍ ဇွတ်ဆင်းကာ ငါ၏နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက် မနေမနား စွန့်စားလုံးပမ်းတော့အံ့"

ဤအဓိဋ္ဌာန်ကို သန်သန်ကြီး ပြုလုပ်မိတော့၏။ မည်သူသည် ဤသို့အခါကောင်း အခွင့်ထူး ရွှေ့လမ်းမ ကြီးဖြူးနေသည့်အခိုက်မျိုးတွင်

ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက် စွန့်စားရေးကို လက်လွတ်ခံနိုင်ခြိမ့်မည်နည်း။ ဟိသစုံ၊
ထိုစကားမှန်၏။ ကျွန်ုပ်အတွက် မှန်လှ၏။ ကျွန်ုပ် လက်လွတ်မခံ။
စွမ်းအားရှိသလောက် ကိုယ့် လူမျိုး ကြံ့တွေ့ နေရသော ကြမ္မာဆိုးကို
ကပြောင်းကပြန် မှောက်လှန်ထုထွေ အမြစ်ပါနုတ်၍ ချေတော့ အံ့။
သခင်အစည်းအရုံး မှ တစ်ဆင့် နိုင်ငံ့လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲအတွင်းသို့
ကျွန်ုပ်စတင်ဆင်းသက်မိခဲ့ လေသည်။

"ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအရေးတော်ပုံစာတမ်း"မှ ဗမာ့ခေတ်သတင်းစာ၊ (၁)ဩဂုတ်လ
၁၉၄၃-ခုနှစ်။

၂/(က)

လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သော သခင်လှမြိုင်
(ဗိုလ်ရန်အောင်)သည် ဟိုင်လီသဘောကြီး ၏ ဝမ်းထဲ ၌ အုန်းသီးများထားသော
အခန်းအတွင်း၌ သခင်အောင်ဆန်းကို တစ်စေ့တစ်စောင်း အကဲ ခတ် နေမိသည်။
ဘယ်ကိုသွားကြမည်ဆိုတာ သူမသိပါ။ သို့သော် သခင်အောင်ဆန်းကို သူ
လေးစား ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲက ဖွင့်ဟမေးမြန်း စပ်စုချင်စိတ်တွေကို
မျိုသိပ်ထားရသည်။ ကိုလိုနီသ မိုင်း မှ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်မြောက်ရေး
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု အရှိန်အဟုန်ကို သူ ထိတွေ့ခံစားရပြီးဖြစ်သည်။
ထိုလမ်းကြောင်း အတိုင်းပင် သူတို့သွားနေကြသည်။
ခရီးစဉ်၏အကျိုးသက်ရောက်လာမည့် အခြေအ နေ အရပ်ရပ် ကို သူ
ဘာမျှကြိုတင်ခန့်မှန်းတွေးတောနိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း သူ ယုံကြည်စိတ်ချသော

တော်လှန်ရေး ကြယ်ပွင့်နှင့်အတူ ဤကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်ခရီးထွက်ခွာခဲ့ခြင်းကပင် သူ့အတွက် အထူးပင် ရင်ခုန်ကြစေသည်။

သခင်အောင်ဆန်း၏အတွေးသမားဟန်ကတော့ မပျောက်။

ရေနံချောင်းမြို့ အမျိုးသားကျောင်း(နေရှင်နယ်စကူးလ်)တွင် နေခဲ့ရသော ၄ နှစ်ခန့် ကာလတွင်လည်း ကောင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးတွင် ၆ နှစ်ခွဲမျှ နေခဲ့စဉ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မ တော် စစ်ဝန်ကြီးနှင့် စစ်သေနာပတိဘဝတို့နှင့် ဖဆပလဥက္ကဋ္ဌဘဝတွင်လည်းကောင်း၊ သူ၏အတွေးသမားဟန်မှာ မြန်မာတို့၏သမိုင်းအလွမ်းဖြစ်စဉ်ထဲက နိမိတ်ပုံစံတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ခေတ်ပြိုင် များက ပြန်လည်စဉ်းစားသတိကြေတိုင်း ထိုပုံရိပ်ကလေးသည် ဟိုနေရာက ပေါ်လာ၊ ထောင့်က ပေါ် လာဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ အတွေးနယ်ချဲ့သူတစ်ဦး၏ အသွင်၊ အဝတ်အစားဟန်ပန်ကို ဂရုမစိုက်၊ အမြဲတစေ စဉ်းစားနေတတ်ဟန်၊ စကားပြောသည့်အခါ မလိမ်မညာ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း။ သူ စာဖတ်ဝါသနာကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်ခဲ့သည်မှာတော့ ရေနံချောင်းမြို့ အမျိုးသားကျောင်း (နေရှင်နယ်စကူးလ်)တွင် နေစဉ် ကတည်းက ဖြစ်သည်။

(က) ဗိုလ်ချုပ်သည် ငယ်စဉ်ကပင် စာရေးခြင်း၌ ဝါသနာထံခဲ့၏။ တခြားကလေးများ ကစားနေသော် လည်း ၎င်းမှာ ဖတ်စာအုပ်များ ဖတ်ခြင်း၊ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် လက်ရေးကျင့်ခြင်းတို့ဖြင့် အနား ပေးချိန် ကုန်လွန်သည့်တိုင်အောင် အပျင်းဖြေလေ့ရှိ၏။

(ခ) ရေနံချောင်းမြို့ အမျိုးသားကျောင်း ၈ တန်းတွင် ပညာသင်ကြားနေသော ကိုအောင်ဆန်းကို ရှဦး လော့-

ကိုအောင်ဆန်းမှာ ကျောင်းတွင် တစ်ယောက်ထီးထီး
စဉ်းစားတွေးတောခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ
အပ်လျက်သော်လည်းကောင်း အမြဲရှိတတ်လေသည်။ လမ်းသွားသောအခါ
များတွင် မျက်စိ တစ်ဆုံး သို့လည်းကောင်း၊ ဘေးဘက်သို့လည်းကောင်း
မည်သည့်အခါမျှ မကြည့်ဘဲ မြေကြီးကို စိုက်ကြည့်ကာ စဉ်းစား၍
သွားတတ်သည်။

တစ်ရံတစ်ခါ စာအုပ်ကို လမ်းလျှောက်ရင်း ဖတ်သွားတတ်၏။ မည်သူက
လှမ်း၍ နောက်ပြောင် သည် ဖြစ်စေ၊ နှုတ်ဆက်ခေါ်ငင်သည်ဖြစ်စေ၊ ၎င်းမှာကား
မကြားသကဲ့သို့သာ သွားမြဲ သွားလျက် ရှိခဲ့လေသည်။ အပျော်အပါး၊
ပွဲလမ်းသဘင်၊ ကစားခုန်စားခြင်းများကို ဝါသနာမစူးစိုက်ဘဲ စာပေ နှင့်
အစားကိုသာ ဂရုစိုက်တတ်လေသည်။

အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါတွင် သရေစာတစ်ခုခုကို ရှာစားပြီး လူရှင်းသော
တစ်နေရာရာတွင် တင်ပျဉ် ချိတ်ကာ အချိန်များစွာပင် စာအုပ်ကို စွဲလမ်းစွာ
ကြည့်ရှုတတ်လေသည်။ ကိုအောင်ဆန်း နှစ်သက်သော စာအုပ်များမှာ
ဗမာရာဇဝင်များနှင့် ပျို့ကဗျာ၊ လင်္ကာစာအုပ်များဖြစ်လေသည်။ ပျို့ကဗျာ၊
လင်္ကာစာအုပ် များ ကို အာဂုံဆောင်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ကြည့်ရှုတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်းနှင့်အတူ နေထိုင်သော
နတ်မောက်မြို့သားများဖြစ်ကြသည့် အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေများ ဖြစ်ကြ သော
ဦးဘသက်နှင့် ဦးဘဂျမ်းတို့အား စာအုပ်ပါအကြောင်းအရာများကို
စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြန် ပြောနေ တတ် လေသည်။ သူများ

နားမထောင်ချင်စေကာမူ ကိုအောင်ဆန်းမှာကား ကြမ်းပြင်ကို စူးစိုက်၍ လည်းကောင်း၊ မျက်နှာပြင်ကိုမော့ကာ ဦးခေါင်းကို ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် တင်၍ လည်းကောင်း သူပြောချင်သမျှကို တန်းလျှောက်ပြောပြီးနောက် "ဒါပါပဲ"ဟုဆိုကာ ၎င်း၏အခန်းဆီသို့ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက် ဘဲ ထသွားတတ်လေသေးသည်။

(ဂ) ကိုအောင်ဆန်းသည် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်လည်း မိဘရှိရာအိမ်သို့ ပြန်လေ့မရှိပေ။ သီတင်း ကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်များနှင့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များ အတွင်း၌လည်း ကိုအောင်ဆန်း မှာ အိပ်ကာ စားကာ လည်ကာပတ်ကာနှင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေထိုင်မှုမျိုးဖြင့် အချိန်ဖြုန်းခွင့်ကိုမရ ရှိခဲ့ပေ။ အစ်ကို ဖြစ်သူ ဦးဘဝင်းနှင့် ကိုအောင်သန်းတို့၏ကြပ်မတ်ထိန်းသိမ်းမှု သွန်သင်မှုများ ကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာ အခြေခံ များ တိုးတက်လာလေ့ရှိသည်။ စာဖတ်ခြင်း၊ စာစီစာကုံးအရေးအသား လေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့်သာ များသော အားဖြင့် အချိန်ကိုကုန်လွန်စေခဲ့ရကြောင်းနှင့် ပြောပြဖူးလေ သည်။

(ဃ) စာအလွန်ဖတ်သော ကိုအောင်ဆန်းသည် မိမိရရှိထားသော ဗဟုသုတနှင့် အသိဉာဏ်များကို အရင်းတည်ကာ အပြောအဟောဘက်သို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာလေပြီ။ အပြောအဟောသန်လှ သော တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ကိုအောင်ဆန်းအား ရှုဦးလော့-

"ရေငြိမ်လျှင် နက်တတ်သည်ဆိုသကဲ့သို့ သူသည်လည်း သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ လူတစ်ကိုယ်ထင် တစ်လုံးဆိုဘိသကဲ့သို့ သူ့လမ်းစဉ်အတိုင်း

လေ့လာပြုကျင့်နေပုံရ၏။ သူ့အဖို့ မူမပြောင်း၊ ညနေ တိုင်း သူသည် သူပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်သော သူ့အသိ သူငယ်ချင်းဟု အသိအမှတ်ပြုခံရသူ သုံးလေး ယောက်နှင့် သူ့အခန်းရှေ့ စင်္ကြံတွင် စကားပြောလေ့ရှိ၏။ သူပြောသမျှမှာ ကျောင်းစာနှင့်မဆိုင်၊ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ မပါ။ မိန်းမပြဿနာအကြောင်း မစွက်၊ သက်သက်ပညာရေး၊ နိုင်ငံရေးတို့နှင့် သာ အခါကာလကို ကုန်လွန် စေသည်။

သူသည် တိုင်းပြည်အသီးသီးက ပညာရေးစနစ်ကို မည်မျှ လေ့လာထားသည်မသိ။ တစ်ပြည်ပြီး တစ်ပြည် အကြောင်း မွေကထိကအလား၊ ပါဠိပါဠိသားညှပ်၍ ဟောသည့်အလားအကိုးအကားပါ ရွတ်၍ ပြောနိုင်၏။ နားထောင်သူများ ပျင်းစရာကောင်းသလောက် သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားကာ ပျော်ရွှင်သော အမူအရာ တွေ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မှောင်မှန်းသတိမရ၊ မီးပွင့်လာမှ သိကြရ၏။"

(င) ကျောင်းဆောင်၌လည်းကောင်း၊ တ-က-သ၌လည်းကောင်း၊ တရားဟောပွဲ၊ စကားပြောပွဲများကို ကျင်းပလေ့ ရှိရာ စကားပြောပွဲမှန်သမျှကို ကိုအောင်ဆန်းမှာ လွတ်သည်မရှိ၊ မှန်မှန်တက်ရောက် နားထောင်လေ့ ရှိ၏။ တရားပွဲမှန်သမျှ သူမသွားသည်မရှိ။ တရားပွဲ၊ စကားပြောပွဲအပြီး ပရိသတ် ထဲမှ ပြောခွင့် ဆိုခွင့်ပြုသည်ဟု သဘာပတိလုပ်သူက ကြေညာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုအောင် ဆန်းသည် ဖျတ်ခနဲ တချောင်ချောင်မှထ၍ စကားပြောတတ်၏။ စကားပြောပွဲ၌မူ အကြောင်းမရွေး ဝင်၍ ပြောလေသည်။ ပြောစရာ အကြောင်းများကို စိတ်ပါလက်ပါ နက်နက်နဲနဲ တွေး၍ပြော ၏။

သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှ အထက်ပါကောက်နုတ်ချက်အကြောင်းအရာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စာဖတ်ခြင်း၊ စာရေးခြင်း နှင့် ဟောပြောခြင်းတို့တွင် မည်မျှအပတ်တကုတ် အာရုံစိုက်၍ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည် ကို သိသာနိုင်လေသည်။

၁၇ နှစ်သားမှာ ရေနံချောင်းအမျိုးသားကျောင်း (နေရှင်နယ်စကူးလ်)မှ ၁၀ တန်းအောင်ပြီး ရန်ကုန်ယူနီ ဗာစီတီသို့ သူရောက်လာသည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ်ဖြစ်သည်။ ထိုမှစ၍ သူသည် အလွန်တရာဂုဏ်သိက္ခာကြီး ကျယ်လှသော ရန်ကုန်ယူနီဗာစီတီကြီးတွင် ၆ နှစ်ခွဲကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ဤလူငယ်တစ်ယောက်နှင့် သူ၏ ပရဝဏ်က မြေကောင်း ယာကောင်းနှင့် သစ်ပင်ပန်းမန်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ရာဇဝင်ခေတ်နှင့် သူရဲ ကောင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ချစ်သူနှင့်အိမ်မက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ နွေဦးနှင့် ဥဩငှက်ကဲ့သို့လည်း ကောင်း အလိုအပ်ဆုံးအချိန်မှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မေ့မရအောင် အကြောင်းဆက်ပေါင်း ဖက်တွေ့ဆုံမိ ကြသည်။

သူသည် ကိုလိုနီကျွန်ခေတ် မြန်မာ့နိုင်ငံရေး ဂန္ထဝင်ထဲက ပုံရိပ်သစ်ဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားကို ဂရုမစိုက်၊ သုန်မှုန်သောမျက်နှာထား၊ အတွေးတစ်ခုခုနှင့် သွားလာဟန်၊ တက္ကသိုလ် ကံ့ကော်ရိပ် တွင် ရေစီးကြောင်းတစ်ခုလို သူလျှောက်လှမ်းသွားခဲ့တာကို စစ်ကြိုခေတ်၏နေရောင်များ အောက် တွင် သူ၏မိတ်ဆွေများက တွေ့လိုက်ခဲ့ကြရသည်။ ဒါတွေက နောင်အခါ သူတို့ပြန်တွေးကြ သော အခါ အမှတ်တရတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

(ဟောဒါတွေက အထူးရင်ခုန်ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။)

အဲဒီအသက် ၂၀အရွယ် လူငယ်က ဂန္ဓလောကမဂ္ဂဇင်းကြီးရဲ့ အင်္ဂလိပ်မြန်မာဆောင်းပါးရှင် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ သူ၏နာမည်ကျော် "နိုင်ငံရေး အမျိုးမျိုး"ဆောင်းပါးကို ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် ရေးသားသွားခဲ့သည်။

ကဗျာဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာက သူတွေ့ခဲ့သော ကိုအောင်ဆန်းကို "သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော ၁၉၃၈-၃၉ ခုနှစ်က သူသည် ဘီအယ်လ်တန်းတွင်ရှိ၍ ပဲခူးကျောင်းဆောင် အလယ်ထပ်တွင်နေသည်။ သူ၏အခန်း သည် သပ်ရပ်ခြင်း ကင်းမဲ့၏။ အခန်းတွင် စာအုပ်များပြည့်နှက်၍နေ၏။ စာအုပ်များသည် စားပွဲပေါ်တချို့၊ ဘီဒိုပေါ်တချို့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်တချို့၊ ပြန့်ကြဲကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်၍နေကြ၏။ သူသည် အင်မတန် စာဖတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။"

ရှည်မျောမျော အနားတစ်ဝိုက်မှာ အတွန့်ကလေးတွေပါသည့် ရေတမာရွတ်ခြောက်တွေ၊ မြေပေါ်ဆင်း သက်ချိန်မှာပင် ကနွဲ့ကလျ ဟန်ကလေးတွေပါနေသည့် ကံ့ကော်ရွက်ခြောက်တွေ၊ အရွက်ဖားဖား တောင်ပိနွဲ့ရွက်ခြောက်တွေက နွေဦးလေထဲမှာ လွင့်နေကြသည်။ ဆောင်းနှင်းနှင့်နွေအကူး။ ကိုအောင် ဆန်း၏ဆံပင်များသည် တစ်ခါတစ်ခါ ရှည်လာကြသည်။ ဆီမထည့်။ ဆံပင်မညှပ်ဖြစ်၊ ခြောက်သွေ့သွေ့ ပွယောင်းယောင်း။ ထိုဆံပင်အကြောင်း ပြောရလျှင် BIA ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ဖွဲ့ပြီး ပြန်ဝင် လာတော့မှသာ သူ့ကို ဆံပင်တိုတိုနှင့်

တောက်လျှောက်တွေ့ခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဟိုင်လီသဘော ကြီးနှင့် ထွက်သွားပြီး မြန်မာပြည်တစ်ခေါက် တရုတ်တစ်ယောက်လို ဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီဝတ် သွားတု တပ် ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွှဲ လုပ်ပြီး ပြန်ဝင်လာသောအချိန်မှာပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ညှပ်ထားသောဆံပင်က ဖီးသင်၍ ရအောင် အတော်အသင့် ရှည်သေးသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ် သူ လက်ထပ်ပြီး ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ယှဉ်တွဲထိုင်လျက် ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံတွင် သူ သည် ဆံပင်တိုတိုကလေးနှင့်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုမှသည် သူကျဆုံးချိန် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ နောက်ဆုံး နေ့ရက် အထိဖြစ်သည်။

သူ ၂၂ နှစ်အရွယ်လောက်က ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး လက်နှစ်ဖက်က စားပွဲပေါ်တင်လျက် ရိုက်ကူး ထားသော ဓာတ်ပုံတွင် ဆံပင်ကကြည့်ကောင်းသော မတိုမရှည် အသင့်အတင့်ဟန်နှင့် ပြုံးခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသော သူ၏မျက်နှာကလည်း အဲဒီပုံထဲမှာတော့ ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကတော့ ဆီ ထည့်ပြီး ဖြီးထားခြင်းမဟုတ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်မည်ဆို၍ ခြောက်သွေ့ပွယောင်းသော သူ့ဆံပင် ကို လက်နှင့် အသာ သပ်တင်ရုံ တင်ထားခဲ့လိုက်သလိုပင်။ သို့သော် သူ၏နိုးကြားထက်သန်သော လုလင်ပုံရိပ် က တော့ အထင်းသား ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးတွေက တောက်ပနေကြသည်။

သူ၏လွတ်လပ်ရေးအပေါ် အစွဲအလမ်းကြီးမှု၊ အာရုံစူးစိုက်မှုများကို သူ၏မိတ်ဆွေများက တစ်ညီတစ် ညွတ် တည်း ပြန်လည်ပြောကြ၊ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော် တို့နှင့် တွေ့ဆုံတိုင်း တခြားစကားကို မပြော၊ လွတ်လပ်ရေးအကြောင်းကိုသာပြောသည်။ အချိန်နာရီရှိသမျှ လွတ်လပ်ရေး အတွက် အမြဲတမ်းအလုပ်လုပ်ဖို့သာ စိတ်စောနေသည်။ သူ့မှာ လွတ် လပ်ရေး အတွက် စိတ်စောလွန်း၍သာ အခြားသူများက ခေါ်လျှင် ကြားချင်မှကြားသည်။ သူများပြောလျှင် ဂရုတစိုက် နားထောင်ချင်မှ နားထောင်သည်။ သူ့ဘာသာ စဉ်းစားနေသည်သာဖြစ်သည်။

တစ်ခါက သူနှင့် ကျွန်တော်အစည်းအရုံးမှ မောင်ဂိုမာရီလမ်း (ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း)အတိုင်း ခြေကျင် လျှောက်လာကြသည်။

သွင်ရံအနီးတွင် သူ့အား လူတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူက မူ ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူကမူ ပြန်၍နှုတ်ဆက်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့်သာ "စောစောက ခင် ဗျားကို လူတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက် သွားတယ်။ ခင်ဗျား မကြားဘူးလား"ဟုမေးရာ "ဟင်"ဟုသာ ကျွန်တော့်အား တစ်ခွန်းတည်း ပြောပြီး သွားမြဲဆက်သွားခဲ့သည်။ ဤသည်တို့ကြောင့်ပင် သူ့အကြောင်း ကို မသိသူများက လူတစ်မျိုးပဲ၊ ဆိုရယ် မဖြစ်ဘူးဟူ၍ စွပ်စွဲကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ရင်းနှီးသူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ဦးအုန်းမြင့်နှင့် သခင်တင်ဦး (ယခင်မြန်မာ့အသံ)တို့က ပြန် လည် မှတ်တမ်း ရေးသား ထားခဲ့ချက်များပင်။

ကဗျာဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာက "သူ့တွင် ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ကာ၊ စကားလုံးအလှများကို ရွေးချယ် ဟောပြောကာ၊ လူအကြိုက်လိုက်၊ လူများနှင့် သင့်မြတ်အောင်လုပ်ကာ မီးစင်ကြည့်ကသော ကျပန်း နိုင်ငံရေး သမား မျိုး နှင့် ကွာသည်။"

သူ့တွင် နိုင်ငံရေးရည်ရွယ်ချက်ကလွဲ၍ အခြားကိုယ်ရေးကြီးပွားမှု၊ ကိုယ်ရေးအာသာဆန္ဒ၊ ကိလေသာ ရမ္မက်တို့နှင့် ရောထွေးကပ်ငြိခြင်းမရှိ"ဟူ၍ ဆရာဒဂုန်တာရာက သူ့ရဲ့ခံစားတွေ့ရှိချက်များကို ရိုးရိုး ရှင်းရှင်း နှင့် ထိထိမိမိ ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။

ကိုလိုနီခေတ်ကြီး အားကောင်းစဉ် တောက်လျှောက်မှုန်ဆန်ခဲ့ဒါက ထန်ပြင်းရိုင်းစိုင်းနေလေသလား ဒါပေမယ့်ဒီလူငယ်ပဲ "လွတ်လပ်ရေး" သူတွေ့ခွင့်ကြုံရလဲ အိပ်မက်၊ အိပ်မက်၊ အိပ်မက်၊ အိပ်မက် ကြော့ကွဲ ဖုံးပုက် နှစ်သိမ့်ရဲတယ် လွတ်လပ်ရေး ရွှေသားမီးလျှံ သူ့အတွက် မဟုတ်တဲ့ဒီ အလင်းတန်း ဆီး တန်းတန်းစွဲပြီး ကြယ်တံခွန်နောက်က အမြီးတန်းလို ဘဝကိုချိတ်တွယ်သွားခဲ့ ဒီအတွက်ဖြင့်၊ အသင့်ပဲ တစ်ဘဝ လုံးလုံး အပြီးပုံးပေးရဲ့လိုသလို သုံးပေတော့ နေ့ရယ် ညရယ်မရှိ၊ အချိန်မရွေး ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ အအိပ်မေ့ စက္ကန့်တိုင်း အရေးကြီးပြီး တိုတောင်းတဲ့ ဒီဘဝကို ကြိုသိခဲ့လေရော့ သလား Left, Right နှစ်ဖက်လုံးကို ဖြည့်ထားသွားခဲ့တယ် အသင့်ထာဝရ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ ကိုသူဘယ်တော့မှ အကြွေး မထားခဲ့ပေ။

ဟိုင်လီသဘောကြီးနှင့် ထွက်ခွာလာမည့်နှစ်မှာပဲ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးအင်အား ပေါင်းစုအသီးသီးပေါင်း စည်းပြီး သမိုင်းဝင် "ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်ကြီး" စတင်ထူထောင်တော့ အဖွဲ့အစည်း မူဝါဒ လမ်းစဉ် တစ်ခုကို ရေးဆွဲခဲ့ ကြရသည်။ သခင်တင်မောင် (ကျုံ့မငေး)က အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုယ်တွေ့ကို မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။

"တစ်နေ့တွင် ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း အာဏာပိုင် အမှုဆောင် အစည်းအဝေးကို တက်ရောက်ရန် ကျောင်းသားမဂ္ဂမှ သခင်ဗဟိန်း၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင်အောင်ဆန်း သခင်လှဖေ (ဗိုလ်လက်ျာ) နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဒေါက်တာဘမော်အိမ်သို့ သွားကြပါသည်။ အစည်းအဝေးတွင် ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း ဝါဒစည်းမျဉ်း နှင့် လုပ်ငန်းစဉ်များ၊ ရေးဆွဲရန် အဖွဲ့ငယ်တစ်ခု ဖွဲ့ရာတွင် ဒေါက်တာဘမော်က ချယ်ယာမင်၊ သခင်အောင်ဆန်း က အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် အရွေးခံရပါသည်။

အမှုဆောင်များက ၎င်းအဖွဲ့၏ စည်းမျဉ်း၊ ဝါဒနှင့် လုပ်ငန်းစဉ်အကြမ်းမူကို မည်သည့်နေ့တွင် တင်ပြနိုင် မည်နည်းဟု မေးရာ ဒေါက်တာဘမော်က တနင်္ဂနွေ ၂ပတ်အတွင်း တင်ပြမည်ဟု ဖြေသည်ကို သခင်အောင်ဆန်း က ဒီလောက်အလုပ်ကလေးကို ဒီလောက်အချိန်ယူ လုပ်နေလျှင် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေးကြီး သာဆိုလျှင် ၁၀နှစ်နှင့် ပြီးနိုင်ပါ့မလားဟု ပြောကာ "ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့ လက်ဖက်ရည် သောက်နေတုန်း ကျုပ်ပြီးအောင်ရေးပြီး ၂နာရီအတွင်းတင်ပြမည်"ဟု ပြောကာ အခန်း ထေင့်တစ်ခုသို့ ထ သွားပြီး ရေးလေတော့၏။

အားလုံးသော လူကြီးများမှ အံ့အားသင့်ပြီး ရေးလေတော့၏။ အားလုံးသော လူကြီးများမှ အံ့အားသင့်ပြီး စောင့်နေကြရပါသည်။ ၂နာရီခန့် အကြာတွင် အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသော သူ၏အကြမ်းမူကို တင်ပြ ပါတော့သည်။ စကားလုံးအနည်း ငယ်ကိုပြင်သည်မှတစ်ပါး အားလုံးသောအချက်များကို လက်ခံ လိုက်ကြရပါသည်။ ဤတွင်မှ လူကြီး ပိုင်းနိုင်ငံရေးသမားများသည်

သခင်အောင်ဆန်း၏ ထက်မြက်ပုံ၊ အဘက်ဘက် က အရည်အချင်း ပြည့်စုံပုံများကို တီးတိုးချီးမွမ်းကြပါတော့သည်" ဟုတ်သည်။ တကယ်တော့ သူကချစ်လှစွာသော သည်နိုင်ငံအတွက်ဆို အိပ်မက်ထဲတွင်ပင် ယောင်ယမ်းငိုခဲ့ရတာပါ။

ဟိုင်လီသဘောကြီးသည် ပင်လယ်ပါပင် မှန်တိုင်းမိလျက်ရှိသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် သဘော ကြီးကို ဆွဲယူ မြှုပ်ပစ်မတက်။ သဘောကြီးသည် လူးလိုမ့်ကာ ဦးကြီး ပြန်မော့လာလိုက်။ ရေတွေက ကုန်းပတ် ပေါ် ကနေ ပြေးဆင်းသွားကြပြန်သည်။ အပြီးမသတ်။ နောက်ထပ်လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ဒေါသတကြီး ရိုက်ပုတ် ရန် ပြေးလာကြပြန်လေသည်။

မူးမေ့အော့အန်ကြ။ စားပွဲကုလားထိုင် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အလဲလဲအပြိုပြို ဖရိုဖရဲ၊ ပင်လယ်ကြီးရဲ့ ဟူးဟူး ထန်ထန်အော် ညည်းသံ။

သခင်အောင်ဆန်း က အုန်းသီးတွေထားသော အခန်းထဲမှာ အော့အန်သည်။ အုန်းသီးတွေက ဗရမ်းဗကာ ဟိုလိမ့် သည်လိမ့်။

ဟိုင်လီသဘောကြီး၏ ကမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှ ဥဩသံကြီးက သားပျောက်တဲ့အမေ တစာစာ ဟစ်ကြွေး အော်မြည် သံကြီးလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့မီးခိုးများသည်ကား ဖားလျားဆံနွယ်မျှင် များ လေတွင် လွန်လူး နေဟန် ဆင်လှသည်။

အမေ....ဟုတ်သလား။

တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးကောင်းစားရေးအတွက် မိခင်၏သံယောဇဉ်ကို ကြိုးစားဖြတ်ခွဲရရှာသော သခင်အောင်ဆန်း...သူထွေထွေရာရာ ထုတ်မပြောဘဲ ရင်ထဲမှာသာ သိမ်းပုက်သွားခဲ့လေသည်။

အဲဒီအကြောင်း ကို အောက်ပါအတိုင်း သခင်လှဖေက ကြေကွဲဖွယ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးလေသည်။

"သခင်အောင်ဆန်းသည် သခင်ဖြစ်လာပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မိခင်ထံသို့ မပြန်သလောက်ပင် ရှိခဲ့သည်။ တစ်ခါသော် သူ့မိခင်ကြီးသည် သူနှင့်တွေ့ရန် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာ၏။ ရန်ကုန်တွင် ကြည့်မြင်တိုင် ရှိ ဆွေမျိုးများထံ၌ တည်းခိုသည်။ အောင်ဆန်းသည် သူ့မိခင်နှင့်တွေ့ဆုံရန် အသွား တွင် ကျွန်တော့် ကိုလည်း အဖော်ခေါ်သွားလေသည်။ မိခင်ကြီးသည် အလွန်စိတ်ပူပန်စွာနှင့် သူ့အား ကြင်နာ ယုယစွာ ကြည့်ရန်းမေးခွန်းပေါင်းများစွာကို တတွက်တွက် မေးနေတော့သည်။

သို့သော် အောင်ဆန်းသည် ခေါင်းအောက်ငုံ့ကာ မတုန်မလှုပ်ထိုင်နေပြီး တစ်ခါ တစ်ခါမှ သူ့မိခင် ကြီးအား ခိုးကြောင်ခိုးပုက် မော်ကြည့်ဖော်ရလေသည်။ သူ၏ အေးတိအေးစက် နိုင်လှသော အမူအရာ ကြောင့် ကျွန်တော်ပင်လျှင် ကြားက စိတ်တိုလာမိသည်။ သူ၏အဖြေများသည် တိုတောင်း၍ အေးစက်စက် နိုင်လှသည်။ ၁၅မိနစ်၊ မိန့် ၂၀ခန့်သာ ရှိသေးသည်တွင် ထ၍ ပြန်ရန် သူဟန်ပြင်တော့သည်။ ပြန်ထွက် လာတော့သည်။ မိခင်ကြီးအား နှုတ်ပင်မဆက်ခဲ့ချေ။

သို့သော် သူသည်တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောဘဲ ငြိမ်ချက်သား
ကောင်းလှသည်။ အပြင်တွင် ဖော်မပြဘဲ စိတ် တွင်သာ ကြိတ်၍ ချစ်ခင်နေရသော
မိခင်ကြီးအကြောင်းပိုပင် သူစဉ်းစားနေဟန် တူပေသည်။ သူ့မိခင်ကြီး
ပြန်သောနေ့တွင်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပို့ကြသည်။
ဘူတာရုံ တွင် အောင်ဆန်းသည် ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှသည်။
အပြင်တွင် ဖော်မပြ ဘဲစိတ်တွင်သာ ကြိတ်၍ ချစ်ခင်နေရသော
မိခင်ကြီးအကြောင်းကိုပင် သူစဉ်းစားနေဟန် တူပေ သည်။

သူ့မိခင်ကြီး ပြန်သောနေ့တွင်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပို့ကြ သည်။ ဘူတာရုံ တွင် အောင်ဆန်းသည်
ခေါင်းငုံ့ကာငြိမ်ချက်သားကောင်းနေပြန်သည်။ မီးရထား စထွက်လျှက်ထွက်ခြင်း
သူသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်ကာ ရထားပြတင်းပေါက်မှ
ခေါင်းပြုကာသားအားစိုက်ကြည့်နေရှာသော မိခင်ကြီး ကို ဒူးထောက်၍ ကန်တော့
တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘူတာမှ လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာစဉ် သူက
"ကျွန်တော်ဟာ သားအငယ်ဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဟာတော်တော်လေးပဲ
ခပ်ခွာခွာနေခဲ့မိတယ်။ စာလည်း အလွန်ရေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်နိုင်ငံရေး
လုပ်တာကိုတော့ ကျွန်တော့်အမေဟာ အပြစ် မတင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ခုလိုခပ်ခွာခွာနေတာကိုတော့ သူမကြိုက်တာ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော် သနား
တယ်ဗျ"ဟု သူ့စိတ်တွင် ခံစားရချက်များကို ဖွင့်ပြော လိုက်တော့သည်။

(သခင်လှဖေ၏ အမှတ်ရ ရေးသားချက်များ)

သခင်အောင်ဆန်း၏ ဖခင်သည်သူ ရေနံချောင်းမြို့ အမျိုးသားကျောင်း
စတန်းတွင် ပညာသင်ကြား နေစဉ် ကတည်းက ဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍
သူ့တွင် ခင်တွယ်စရာ၊ အားထားစရာ၊ ညှာတာ စရာ ဆို၍ မိခင်ကြီး တစ်ဦးသာ
ကျန်ရှိပေတော့သည်။

ယခုကား အမေနှင့် အဝေးကြီးဝေးခဲ့လေပြီ။ တမာပင်ရိပ်ကလေးတွေ၊
မန်ကျည်းရိပ်ကလေးတွေ နှင့်လည်း ဝေးခဲ့ပြီ။ ကံ့ကော်ပင်၊ အင်းလျား၊
ပဲခူးဆောင်၊ တကယ်တော့ အမေလိုပင် သူ့အနွံအတာ ကိုခံယူခဲ့သော၊ သူ၏
ရာဇဝင်မြောက် ဒုတိယမိခင်သဖွယ် သူ့ကို လှပဆင်းသစ်စေခဲ့သော ချစ်သော
ယူနီဗာစီတီ ပရဂျက် နှင့် လည်း ဝေးခဲ့ရပေပြီ။

မုန်တိုင်း ကို လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ဟိုင်လီသဘောကြီးသည် အရှေ့သို့
ဆက်လက်ခတ်မောင်းခဲ့ လေသည်။

ပင်လယ်ကြီးသည် ဟို့စောစောက သူမဟုတ်ခဲ့သလို ယခုတော့
ငြိမ်သက်ပြန်ပြူးနေပြန်ပါပကော။

သခင်လှမြိုင် (နောင်အခါ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ရန်အောင်
ဖြစ်လာမည့်သူ)သည် ခါတိုင်းလိုပင် သူ့အတွေး နှင့် သူ့ရှိနေသော
သခင်အောင်ဆန်းအပါးတွင် ထိုင်ရင်းတစ်စုံတစ်ခုမေး မြန်းလိုက်လေ သည်။

"အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုသွားလိုက် ဘယ်ရောက်ကြမှာလဲ"

သခင်အောင်ဆန်းက "အသာနေစမ်းပါဗျာ၊ မမေးစမ်းပါနဲ့ဦး" သူတို့
အမွိုင်မြို့သို့ရောက်သည်မှာ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဩဂုတ်လ ၂၄ရက်နေ့ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိတ်ကိုယ်စီဆွဲပြီး ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းသက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ကမ်းပေါ်ဝယ် မည်ကဲ့ သို့သော ကံကြမ္မာမျိုးတိုးကြရမည် မသိကြရသေးသော်လည်း သူတို့ လျှို့ဝှက်စီးနင်း လာခဲ့ ကြရသည့် ဟိုင်လီသဘောကြီးဆီကိုတော့ တစ်ချက်မျှ ပြန်လည်ကြည့်မိလိုက်ကြရပါသေး သည်။

ဟိုင်လီသည် အဝေးမှ အတောင်ညောင်းအောင် ပျံခဲ့ရသည့် ကြိုးကြာငှက်ကြီးတစ်ကောင်းကဲ့သို့ အမွှင်မြို့ ဆိပ်ကမ်း တွင် အမောဖြေလျက်ရှိလေသည်။

နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ

ဤနေရာ၌ အလျဉ်းသင့်၍ အခြားသော အကြောင်းအချက်တစ်ခုအဖြစ် ဖော်ပြလိုသည်မှာ ဟိုင်လီ သည် ၂၀၀၇ခုနှစ် အလယ်ပိုင်းနှစ်ကာလများက မြန်မာ့သမိုင်း၏ ကံကြမ္မာများထဲတွင် ဇာတ်ဆောင် တစ်ဦးသဖွယ် ပါဝင်ခဲ့သော သဘောကြီးဖြစ်ပါသည်။ သူက Image ဆန်ပါသည်။ ရဲဘော်သုံးကျိပ် စစ်ပညာသင်ယူရန် B I A (Burma Independence Army) ဖွဲ့စည်း ထူးထောင်မိသည် အထိအသုတ်လိုက်ခဲ့၍ ထွက်ခွာကြရာ၌ ဤဟိုင်လီသဘောကြီးနှင့်အတူ ရှန်တန်မရူး၊ ကိုင်ရိုမာရူး၊ ကိုဆိုင်းမာရူး၊ ကိုရိုရိုမာရူးဆိုသော အခြားသဘော ၄ စင်း ပါဝင်ခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် ဟိုင်လီ ကသာထူးခြားစွာ ပိုမိုကျော်ကြားသည်။ သူ့ကိုသမိုင်းက ပိုပြီးသိပါသည်။ နိုင်ငံက ပိုပြီးသိပါသည်။ ပြည်သူ့တို့ကပိုပြီးမှတ်မိခဲ့ကြပါသည်။ ဟိုင်လီသည် ရာဇဝင်၏မြူတစ်ပွင့်ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဒါကဖြင့် အနုပညာမှော်ဝင်နေသော

နှစ်များဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ့နိုင်ငံရေး မှော်ရုံကြောမှာ လွင့်မျော သွားသော
သမိုင်းနှင့်အနုပညာ၏ ပုံရိပ်သွင်တစ်ခုကဲ့သို့သော ဟိုင်လီက
သူ့ကိုမှတ်မိစေအောင် သမိုင်းထဲမှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတဲ့ အနုပညာရသကို
သူ့ကိုယ်ပေါ် မမေ့မလျော့ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံ သွားလေသလားဟု ကျွန်တော်
တွေးတော မိခဲ့ပါသေးသည်။

စာညွှန်း

သခင်နု - ငါးနှစ်ရာသီ ဗမာပြည်

ဒဂုန်တာရာ - ရုပ်ပုံလွှာ

ဒဂုန်တာရာ - ဖျတ်ခနဲတွေ့ရသော ရုပ်ပုံလွှာကားချပ်များ

ဗိုလ်မှူးဘသောင်း - ဗမာ့တော်လှန်ရေးသမိုင်း

တက္ကသိုလ်စိတ်တင် - ရဲဘော်သုံးကျိပ်မော်ကွန်း

မြဟန် - ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းစာပေလက်ရာ

သုတေသီမြင့်ထွန်း- အမွိုင်သို့လျှို့ဝှက်ခရီး

+++++

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလွမ်းချင်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မြန်မာနိုင်ငံကိုလိုနီဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သော အမျိုးသား ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ အမျိုးသားရေးကြိုးပမ်းမှုများနှင့် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို သူ၏ သွေးချင်းသားချင်း များကလည်း မေ့နိုင်ကြမည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ကဲ့ သို့ သာမန် တိုင်းသူပြည်သား များကလည်း မေ့ပျောက်လိုရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်၏ ရုပ်ပုံလွှာသည်ပြည်သူ လူထု ၏ အသည်နှလုံးတွင် စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတကား။

ဗိုလ်ချုပ်သည် အာဇာနည်သူရဲကောင်း မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်သည်။ မှန်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်၏ အဘိုး သည်

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်စဉ်က ခုခံတွန်းလှန်ရင်း ကျဆုံးခဲ့ရသော တောင်တွင်းကြီး မြို့နယ် မြို့လုလင်သူကြီး ရွှေလရောင်ဘွဲ့ခံဦးမင်းရောင် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို အောက်မေ့သတိရတိုင်း သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ "အောင်ဆန်း တို့ ရွှေလရောင်အဘိုး" ဟူသော "ရွှေလရောင်"ကဗျာကို ပြေးသတိရမိသည်။ အမျိုးသားစာဆိုကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ရွှေလရောင်ကဗျာဖွဲ့စဉ်က ဗိုလ်ချုပ်သည် သခင်အောင်ဆန်း ဘဝ မှာသာ ရှိသေး သည်။ စစ်ရေးဘက်အညီရရန် ပြည်ပသို့လည်း ထွက်ခွာမသွားရသေး။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ဘဝ မှသည် သခင်ဘဝကို ကူးပြောင်းလာခဲ့သောရှိသေးသည်။ တို့ဗမာ့ အစည်းအရုံး အတွင်းရေးမှူး သာဖြစ်သေးသည် မဟုတ်ပါလော။ မှိုင်း၏ ရွှေလရောင်ကဗျာသည် သခင်အောင်ဆန်းကို အာဇာနည် သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် သွေးသစ်လောင်း ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါတကား။

မကြာမီ သခင်အောင်ဆန်းသည် ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းတွင် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာသည်။ ဥရောပ တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးစတင်ဖြစ်ပွား နေပါတကား။ သခင်အောင်ဆန်းလည်း ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာ သွားသည်။ သိပ်မကြာပါ။ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာသည်။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ကို ဦးဆောင်၍ ဂျပန်ပြည် သို့သွားရောက် စစ် ပညာသင်သည်။ ထို့နောက် ယိုးဒယားပြည် ဘန်ကောက်မြို့တွင် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်

(ဘီအိုင်အေ)ကို ဖွဲ့စည်းသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်လာသည်။ မြန်မာ့မြေ ပေါ်မှ အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့ တို့ကို တိုက်ထုတ်ခဲ့သည်။

ဂီတစာဆို သဟာယဆရာတင်သည် "ဗမာ့သူရဲကောင်း သီးချင်းရေးစပ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကို ချီးကျူးဂုဏ် ပြု ခဲ့ လေသည်။"

(ရာဇဝင်အတ္ထုပ္ပတ္တိရှိရမည်၊ မော်က ့န်းလည်းထိုးလောက်တယ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ဗိုလ်အောင်ဆန်း ရယ်)။ တိုင်းပြည် ကျိုးစွန့် ခဲ့တဲ့ မျိုးဇာနည်နွယ်၊ လွတ်လပ်ဖို့တို့များကို ကျွန်တွင်းမှကယ်၊ တို့ဗမာစိုးမိုးဖို့ မျှော်ကြရှာလို့ ပေါ်လာတယ်။

ယခု တိုင်းပြည်သူ လူထု နှုတ်ဖျားတွင် ရေးပန်းစားနေသော သီးချင်းတစ်ပုဒ်ပါတကား။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ကောင်းစွာသိမိလိုက်သူ မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ လုပ်ကြံခံရစဉ်က ကျွန်တော် သည် ဉနစ်သားအရွယ်။ မူလတန်းကျောင်းသား ဘဝသာရှိသေးသည်။ ထိုအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး မရသေး။ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ကို တော်လှန်ပြီးကာစ အချိန်ဖြစ်သည်။ ပြည်သူတို့ လွတ်လပ်စွာ ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ် ဖောက်ကားနေကြပြီ။ လယ်သမားအလုပ်သမားများလည်း လုပ်ငန်းခွင် များသို့ ဝင်ရောက်နေကြပြီ။ ကျောင်းတွေဖွင့်ပြီ။

စစ်ကိုင်းမြို့သည် ကျွန်တော်၏ဇာတိဖြစ်သည်။ တစ်မြို့လုံးစစ်ဘေး စစ်ဒဏ် အပြင်းအထန်အလူး အလဲ ခံခဲ့ ရသည်။ စစ်ကိုင်းတံထားကြီးလည်း ကျိုးပျက်နေပါတကား။ မြို့ထဲတွင်လည်း မီးလောင် ငုတ်ကို မည်းမည်း များနှင့်

တဲပုတ်များသာတွေ့ရသည်။ အဆောက်အဦးကြီး ကြီးမားမားဟူ၍ သိပ်မကျန်ပေ။ စစ်ပြေး ဒုက္ခသည် များသည် မြို့ထဲသို့ တဖွဲဖွဲလာရောက်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလည်း မြို့ထဲသို့ မဝင် နိုင်သေး။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာ ကွန်းခိုနေရသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတစ်စုသည် တောင်ရိုးမှ မြို့ထဲသို့ ကျောင်းသွားတက် ရသည်။ တမာပင်တွပေါသော ရန်နိုင်ရပ်ရှိ မူလတန်း ကျောင်းလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နေသော တောင်ရိုးနှင့် တစ်မိုင်လောက် ဝေးမည်ထင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသည် ဝါတွင်းမှတစ်ပါး စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကျွန်တော် တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ဧရာဝတီမြစ်ဆိပ်သို့ သွားပြီး ရေကူးကြ၊ ပြေးကြ၊ လွှားကြ၊ စစ်တိုက်တမ်းကစားကြ သည်။ ပျော်စရာကောင်းပါတကား။ ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးဆင်း သော ရေဆိပ်မှာ သရက်ပင် ဆိပ်ဖြစ်သည်။ တောင်ရိုးမြင်းလှည်းဂိတ်၊ လှည်းဂိတ်နှင့်နီးသည်။ လှေဆိပ်လှည်းဆိပ် ဆုံစည်းရာ နေရာ။ ခရီးသည်များ၊ ဘုရားဖူးများနှင့် မပြတ်စည်ကားရာ နေရာ ဖြစ်သည်။ စစ်ကိုင်း တံတားကြီး ကျိုးပျက်နေသဖြင့် စစ်ကိုင်းမှ မန္တလေးသို့ သွားရာ အနီးဆုံးဖြတ် လမ်းလည်းဖြစ်သည်။ မြင်းလှည်း ဂိတ် ရှိကုန်စုံဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ မုန့်တီဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အကြော်ဆိုင် နှင့် ကွမ်းယာဆိုင် တို့မှာ လူပြတ်သည်ဟူ၍မရှိ။ လူလည်းစုံသည်။ သတင်းလည်းစုံ သည်။

မှတ်မိပါသေးသည်။ ကျောင်း ပိတ်ရက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် သရက်ပင်ဆိပ်မှာ ရေချိုးပြီး ပြေးတမ်း လိုက်တမ်း

ကစားရင်း ပြန်လာကြသည်။ အချိန်မှာ နေ့လည်မွန်းလွဲပိုင်း တစ်နာရီ နှစ်နာရီ လောက်ရှိပြီထင်သည်။ မြင်းလှည်းဂိတ်တွင် လူကြီးတွေ အုတ်အုတ် အုတ်အုတ်နှင့် စကားပြော နေကြပါတကား။ ကျွန်တော်တို့အလာတုန်းက ထိုသို့ဖြစ် နေသည်ကို သတိမထားမိပါ။ လူကြီးတွေ မျက်စိမျက်နှာမကောင်း။ မိန်းမကြီးတချို့ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အံ့အားသင့် သွားသည်။ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကစားသည်ကို ရပ်ကာလူကြီးများ ထံ ချည်းကပ်ပြီး နားထောင် ကြသည်။

ဘာမျှ သဲသဲကွဲကွဲမသိရ။ ဇွတ်အတင်းမေး မှ လူကြီးတစ်ယောက်က ဗိုလ်ချုပ်တို့ လုပ်ကြံခံရကြောင်း၊ လူသတ်သမားတွေ ထွက်ပြေးလွတ် မြောက်သွားကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုလည်း ငိုကျသွားသည်။ မည်သူမျှ စကားမပြောနိုင်ကြ၊ လူကြီးတစ်ဦးကမူ အစိုးရ တစ်ဖွဲ့လုံး ကုန်ပြီဟု ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောသည်။ မိန်းမကြီးတွေက ကျူကျူပါအောင် ငိုကြသည်။ လူသတ်သမား များနှင့် ပတ်သတ်၍မူ ကောလဟာလသတင်းအမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက်အဖုံဖုံ ပြော ဆို နေကြသည်။ တချို့က ရဲဘော် ဟောင်းများဟု ထင်သည်။ တချို့ကမူ ဂဠုန်ဦးစောတို့အဖွဲ့ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ ရေရေရာရာမသိ။ မိမိတို့ထင်ရာ မြင်ရာ ငြင်းခုံ ပြောဆို နေကြ ပါတကား။

ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းများနှင့်လမ်းခွဲ၍ ချက်ချင်းအိမ်သို့ ပြန်ပြေးသည်။ အိမ်တွင် အဖေမရှိ။ မနက်စောစော ကပင် မြို့ထဲသို့ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းလှည်းဂိတ်မှ လူကြီးများ ပြောသံ ကြားသည် ကို အမေ့အားပြောပြသည်။ အမေလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။

ဝိုင်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ အစ်ကို နှင့် အစ်မတွေလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့အားသင့်သွားကြ သည်။ မကြာမီ အဖေသည် မောကြီး ပန်းကြီးဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့လုပ်ကြံခံရသည့် သတင်းကိုပြောသည်။ အဖေအသံ ကြား၍ အနီးအနားရှိ လူများပိုင်းအုံ လာကြသည်။ ကြားရသူတိုင်း စိတ်မကောင်းကြ။ ရင်မှာ ဆိုနှင့် နေသည်။ တချို့ငိုသည်။ တချို့ကမျက်ရည်စတွေနှင့် ဖြစ်သည်။

အဖေသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အား ပြောပြသည်။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်းကို အများကြီးပြောပါသည်။ ပြောရင်း ပြောရင်း ငိုသံ ပါလာသည်။ မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ အမေငိုသည်၊ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် ညီလေးလည်း ငို သည်။ ကျွန်တော်တို့အစ်ကို အစ်မတွေလည်း ငိုကြပါသည်။ အဖေသည် တိုင်းရေး ပြည်ရေးအတွက် စိတ်မောလူမောဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါ တကား။ ထိုနေ့က အဖေ သည် ညာစာကိုပင် မစားတော့ပေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အဖေပြောပြသော အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ အကြောင်းကို နားထောင်ရင်း ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြလေ သည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖေနှင့်အမေ သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို များစွာ ကြည်ညိုလေးစား အားထားသူများ ဖြစ်သည်။ အဖေသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို သခင်အောင်ဆန်းဘဝကပင် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ်မှာ ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းတရားပွဲ မန္တလေးမြို့မင်္ဂလာဈေး အနီးမှာ ကျင်းပ

စဉ်ကဖြစ်သည်။ မှိုင်းကြီး ဦးဆောင်လာပါတကား။ ထိုစဉ်က သခင်အောင်ဆန်းသည် မှိုင်းသခင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် ဗမာ့ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း အတွင်းရေးမှူး ဘဝသာရှိသည်။

“အင်္ဂလိပ် အခက်ဗမာ့အချက်”ဟူသော စကားကို သခင်အောင်ဆန်း ဟောပြောသွားသည်ဟု အဖေက ပြောပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ်မှာ ဖက်ဆစ်၊ ဂျပန်တော်လှန်ရေးအပြီး နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာ့မြေပေါ်တွင် ပြန်လည် ဝင်ရောက် လာသည့် အချိန်ကဖြစ်သည်။ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးသည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ် ကာအံ့ကြွ လာသည်။ အထွေထွေသပိတ်ကြီးမှောက် သည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖေသည် စစ်ကိုင်း ခရိုင်အမှုထမ်း ပေါင်းစုံ သပိတ်ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ အမှုထမ်း ပေါင်းစုံ သပိတ်ကော်မတီ အစည်းအဝေး ရန်ကုန်တွင် ကျင်းပသည်။ စစ်ကိုင်းခရိုင်မှ အဖေတို့ အဖွဲ့တက်ရောက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဒီဒုတ်ဦးဘချို တို့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ်မှာ စစ်ကိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ လုပ်ကြံမခံရမီ အချိန်ကလေးကပင် ဖြစ်သည်။ စစ်ကိုင်း နေရှင်နယ် ကျောင်းတွင် ကျင်းပသော ဗိုလ်ချုပ်တရားပွဲတွင် ဖြစ်သည်။ စစ်ကိုင်း မြို့ပေါ်မှ လူထု ပရိသတ် များသာမက ကျေးလက်တောရွာများမှ လူများပါ တစ်ခဲနက်တက်ရောက် ကြသည်။ အင်းဝ၊ တံတားဦး၊ မြင်းမူ၊ ငါန်းဖွန်၊ မြောင်၊ ချောင်းဦးစသော စစ်ကိုင်းခရိုင်တွင်းရှိ မြို့နယ်များမှ လူများလည်း တက်ရောက် လာကြသည်။

အရှေ့ဘက်ကမ်း အမရပူရတောင်မြို့၊ စံရွေး၊ ရွှေကြက်ယက်တို့မှလည်း
လာသည်။ ရွှေဘိုခရိုင်၊ မုံရွာခရိုင် တို့မှ ဖဆလပကိုယ်စားလှယ်
များလည်းတက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဟောပြောပွဲသို့ လာရောက်
နားထောင် ကြသော လူထု ပရိသတ်သည် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ
ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ ပြည့်လှုံနေသည်။ အဖွဲ့ပေါင်းစုံ တက် ရောက်ကြပါတကား။
လမ်းမပေါ်မှာလည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုး။ အဖေတို့အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သမဂ္ဂက
လည်းဗိုလ်ချုပ်တို့အဖွဲ့ကို ကြိုဆိုညွှန်ခံကြရသည်။

လုပ်ကြံခံရသည့်နေ့က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်
လူကြီးများသည် ရန်ကုန်မြို့အတွင်းဝန် ရုံးတွင် အစည်းအဝေး ကျင်းပနေကြသည်။
လူသတ်သမားများသည် ဗိုလ်ချုပ်တို့ အစည်းအဝေးခန်းထဲသို့ ဇွတ်အတင်း
ဝင်ရောက်ပြီး စက်သေနတ်များနှင့် တရကြမ်း ပစ်ခတ်သတ် ဖြစ်ကြသည်။
ရက်စက် လှပါတကား။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဒီးဒုတ်ဦးဘချို၊ သခင်မြ၊
မိုင်းပွန်စော် ဘွားကြီး စပ်စံထွန်း၊ မန်းဘခိုင်၊ ဦးရာဇတ်၊ ဦးဘဝင်း၊
အတွင်းဝန်ဦးအုန်းမောင်နှင့် ရဲဘော်ကိုထွေး တို့ ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ ဝန်ကြီး
ဦးအောင်ဇံဝေ နှင့် ဦးဘဂျမ်း တို့နှစ်ဦး လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ ငိုကြွေးခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်
ရင်းနှီးသော အသိမိတ်ဆွေများလည်း ငိုကြွေး ခဲ့ကြပါသည်။ တရာဖြင့်
မွေ့လျော်နေကြသော ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် သီလရှင်များပင် သူတို့
မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်စတွေနှင့် တွေ့ရပါသည်။ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး
ကြိမ်မီးအုံးသကဲ့ သို့ ဖြစ်ခဲ့ ရပါတကား။

လုပ်ကြံသူမှာ နန်းရင်းဝန်ဟောင်း ဂဠုန်ဦးစောဖြစ်သည်။ တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်ရာတွင်မူ သခင်ဗစိန် နှင့် ဒေါက်တာဘမော် တို့က ဂဠုန်ဦးစောဘက်မှ သက်သေလိုက်ခဲ့ကြသည်ဟု နောင်အခါမှ သိရ သည်။

မျိုးချစ်စာဆိုကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် ဆယ်နှစ်သားအရွယ် မန္တလေးမြေတောင်ကျောင်း သား ဘဝ က သီပေါမင်းနှင့် မိဖုရားပါတော်မူသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသူဖြစ်သည်။ (နေ) (လ) နှစ်ဆောင် ပါတော်မူတဲ့ အခိုက်ကိုဖြင့်၊ ကတိုက်ကရိုက်အမြန်မြင်လိုက်တော့၊ မခံချင်မာန်ဝင်တဲ့ အစွမ်းရယ်နှင့်ဟု ပါတော်မူကဗျာကို ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အာဇာနည်ကြီးများ လုပ်ကြံခံရတုန်းကလည်း "အာဇာနည် ဗိမာန်ပုထိုး ကိုဖြင့်၊ ပါရမီအဓိဋ္ဌာန်တစ်မျိုးရယ်နှင့်၊ ရှိလိုးကာ ဆရာကန်တော့ချင်ရဲ့"ဟု ဖွဲ့ဆို ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော့်မှာမူ နိုင်ငံတော်၏ကြီးမားသော အလှည့်အပြောင်း တစ်ရပ်ဖြစ်သည့် လုပ်ကြံမှုကြီးနှင့် ကြုံတွေ့ ခဲ့ရသော်လည်း မနှိုင်းကောင်းနှိုင်းကောင်း စလေဦးပုညနှင့် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းတို့လို ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သူ ပါရမီရှင်လည်းမဟုတ်၊ စာဆိုကဂီလည်းမဟုတ်သဖြင့် ကဗျာဖြင့် မော်ကွန်း မတင် နိုင်ခဲ့ပါ။ သို့သော်အမျိုးသားအာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ မြင့်မြတ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူး များကိုကား ကျွန်တော်၏အသည်းနှလုံးတွင် ထာဝစဉ်ကိန်းအောင်းလျက် တည်ရှိနေပါ သည်။ လွမ်းလည်း လွမ်းဆွတ် မိသည်။ ဆွေးလည်းဆွေမိပါသည်။ မှန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ တစ်မျိုးသားလုံးသည် ကျေးဇူးရှင် အမျိုးသားအာဇာနည်

ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ သွေးခင်သော လမ်းကို လျှောက်လှမ်း ခဲ့ ရသည်မဟုတ်
ပါလော။

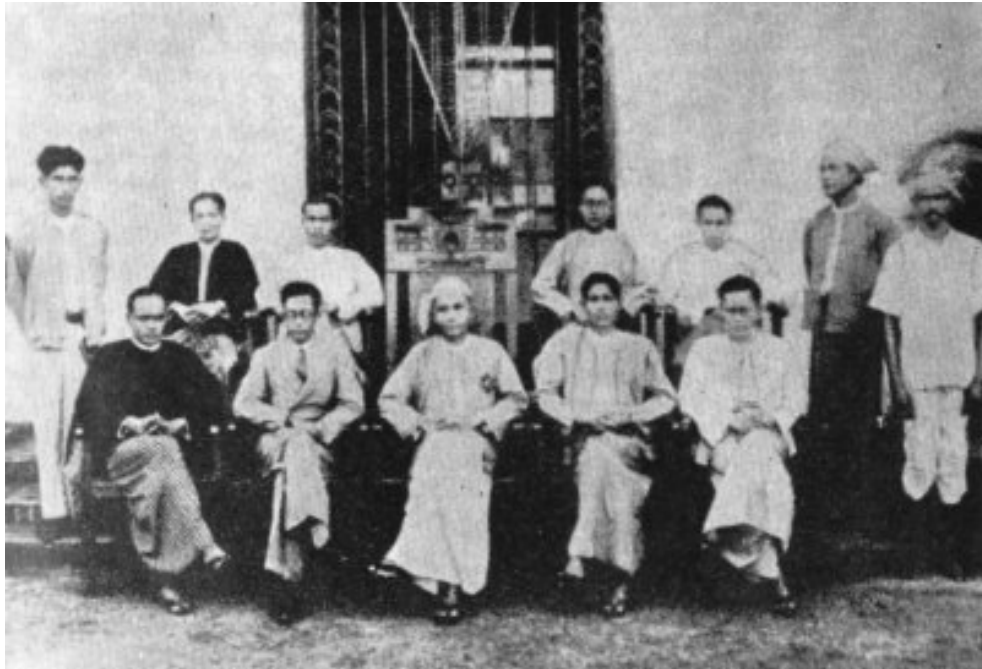
ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများအဖို့
ကမ္ဘာကြီးချာချာလည်စေပြီး စိတ် ဝေဒနာ ခံစားစေခဲ့ရသောနေ့ကို
ယနေ့တိုင်မမေ့နိုင်ပါ။ ထိုနေ့သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇူလိုင် ၁၉ရက် စနေ
နေ့ဖြစ်ပါသည်။

မောင်မောင်အေး (စစ်ကိုင်း)

+++++

ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဒီးဒုတ်ဦးဘချို

မောင်မောင်အေး (စစ်ကိုင်း)

မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းစဉ်က လုပ်ကြံခံရသော အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ထဲတွင် စာပေ သမား နှစ်ဦးပါသွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မှန်သည်။ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း နှင့် ဒီးဒုတ်ဦးဘချို တို့ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာဖြစ်၍ တော်လှန် ရေး လုပ်ငန်း များတွင် ပိုမိုအားသန်သည်။ ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုက ဒီးဒုတ်ဂျာနယ် အယ်ဒီတာ ဖြစ်၍ အနုပညာ စာပေ ယဉ်ကျေးမှု ဘက်တွင် ပိုမိုထူးချွန်သည် မဟုတ်ပါလော။

အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း

ဗိုချုပ်သည် ငယ်စဉ်ကပင်စာရေးစာဖတ်ဝါသနာ ပါသည်။ ရေနံချောင်း အမျိုးသားကျောင်း ကိုးတန်း ကျောင်းသား ဘဝကပင် လက်ရေးမဂ္ဂဇင်းစာစောင်၊ အင်္ဂလိပ်စာကဏ္ဍတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက် ခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝက ဒေါင်းဋီကာသစ်ကို သင်ကြားခဲ့ရသည်။ ယင်းစာအုပ်မှ ကောင်းကျိုး အထွေထွေရယ် နှင့် ချွန်စေ မြစေ စော၊ ဒေါင်းအိုးဝေရယ်လို့ တွန်စေ ကစေသောဟူ သော ကဗျာ ကလေးကို နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့လေသည်။ သူတက္ကသိုလ် ကျောင်းသား သမဂ္ဂဝါဒ ဖြန့်ချိ ရေးမှူး ဖြစ်လာသော အခါ သမဂ္ဂ မဂ္ဂဇင်းကို အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်းဟု အမည်ပြောင်းပြီး ငယ်စဉ်က သူနှစ်သက် စွဲလမ်း ခဲ့သော အထက်ပါကဗျာလေးကို အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အဖုံးတွင် ဖော်ပြခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် သူသည် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအဖွဲ့ချုပ်ကို တည်ထောင်၍အဖွဲ့ချုပ်အာဘော် ဖြစ်သော "မျိုးညွန့်" မဂ္ဂဇင်းကို ပထမဦးဆုံး ထုတ်ဝေခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် စာပေအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသား ကျောင်းသား ဘဝက ဆရာ ဦးခင်သန်း ကဲ့သို့ စာသမားများနှင့် နီးစပ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကလည်း သခင်နု၊ တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေ (သိန်းဖေမြင့်)၊ ညိုမြ၊ သခင်ဗဟိန်းစသူတို့နှင့် ရင်းနှီးသည်။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး ရောက်လာသော အခါမှိုင်းသခင်များ ဦးစီးသော နဂါးနီစာပေလှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်သည်။ ထို့ကြောင့်

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဒီဒုတ်ဦးဘချို၊ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၊ သခင်စိုး၊
သခင်သန်းထွန်းစသူတို့နှင့် နီးနီး ကပ်ကပ် ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

နယူးဘားမား

ဗိုလ်ချုပ်သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး အတွင်းရေးမှူးဖြစ်စဉ်က အစည်းအရုံး၏ ကြေညာချက်များ၊ ဆုံးဖြတ်ချက် များကို သူပင်ခိုင်ခံရေးသည်။ သူ၏စာမှာ ရှင်းလင်းသည်။ တိကျသည်။ လူအများနား လည် လွယ်သည်။ စားရေးရာတွင်လည်း လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သည်။ အချိန်ယူ စဉ်းစား၍ ရေးရသူ မဟုတ်ပေ။ ဖြစ်ပေါ် လာသော အကြောင်းအရာကို တစ်မဟုတ်ချင်းရေးသားနိုင်သူဖြစ်၏။ ဗမာ့ထွက် ရပ်ဂိုဏ်း စတင် ဖွဲ့စည်း စဉ်က အသင်း၏ရည်ရွယ်ချက်နှင့် စည်းမျဉ်းများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တစ်မဟုတ်ချင်း ရေးသား သည်ကိုကြည့်လျှင် သိနိုင်သည်။ သူသည် မြန်မာပိုင်အင်္ဂလိပ်သတင်း စာ“နယူးဘားမား” တွင်လည်း အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး၊ ပြည့်သူ့လွတ်လပ်ရေး (ဖတပလ) (နောင်ဖဆပလ)အဖွဲ့ချုပ်ကို စတင်သည် စည်းမျဉ်းဥပဒေများကို သူပင်ရေးသားခဲ့သည် မဟုတ် ပါလော။

ဗိုလ်ချုပ်သည် စာပေနှင့်ပတ်သက်လျှင် အလွန်တရာဖွံ့ဖြိုးကြီး သူဖြစ်၏။ ကိုလိုနီအစိုးရ၏ နိုင်ငံရေး ဝရမ်းပြေး ဘဝက မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာနှင့် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။ စစ်ကြီး အတွင်းက ရန်သူတို့ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်နေသည့် ကြားမှပင် သူ၏ကိုယ် တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့်

ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံ ဆောင်းပါးများကို ရေးသားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

စစ်ပြီး ခေတ်တွင် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့နှင့် အကြိတ်အနယ်ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ဆန့်ကျင်ရေး ကန့်စာချုပ်၊ အောင်ဆန်း အက်တလီစာချုပ်၊ ပင်လုံစာချုပ်၊ ဖဆပလပဏာမညီလာခံ၊ တိုင်းပြုပြည် ပြု လွတ်တော် စသော အမျိုးသားရေးလုပ်ငန်းများ တရစပ်ရှုပ်ထွေးများပြားနေစဉ်ကလည်း စာပေ လုပ်ငန်းများ နှင့် မပြတ်ခဲ့ပေ။ ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ် ဥယျောဇဉ်ရေးပေးခြင်း၊ ဟစ်တိုင် သတင်းစာ၊ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်၊ ဇေနဂျာနယ်တို့တွင် သတင်းလွှာများ ရေးသားပေးပို့ခြင်းနှင့် အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် “ဗမာ့စိန်ခေါ်သံ” စာအုပ် ကို ပြုစုခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်

ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုသည် ၁၉၂၀ပြည့်နှစ်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဗဟန်းအမျိုးသားကောလိပ်၌ မစ္စတာ မောင်မိုင်း ဘွဲ့ခံ ဆရာလွန်းနှင့်တွဲဖက်၍ မြန်မာစာကထိကအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ နှစ်ပါးကြည့် ဂျာနယ် နှင့် ဗန္ဓုဂျာနယ်တို့တွင် “နောက်ဆွယ်ချောင်က တောက်တဲ့မောင်”ကလောင် အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးများ စတင်ရေးသားသည်။ အမျိုးသား ကောလိပ် ကွယ်ပျောက် သွားသောအခါ မြန်မာ့ရီဗျူး ဂျာနယ် (၁၉၂၃)နှင့် ဒီးဒုတ်ဂျာနယ် (၁၉၂၅)တို့ကို ဦးစီးထုတ်ဝေသည်။ ဒေါက်တာဘမော် ၏ မြန်မာ့ ဇေယျာ သတင်းစာ (၁၉၃၂)တွင်လည်း ဝတ်လုံတော်ရ ဦးကျော်မြင့်နှင့်အတူ တွဲဖက်၍ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင် ရွက်သည်။

ဆရာချိုသည် အကျင့်သိက္ခာရှိသည်။ အရည်အချင်းရှိသည်။
အယ်ဒီတာဖြစ်သည်။ ပညာရှင် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်း
မှာပင်စည်းရုံးရေးမှူးလည်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ် သည်။
ဗိုလ်ချုပ် လည်း ထိုနည်းတူပင်ဖြစ်၏။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ပလေတိုး၏ပညာရှင်၊
နိုင်ငံရေးခေါင်း ဆောင်များက နိုင်ငံကိုဦး ဆောင်ရမည် ဟူသော
အယူအဆနှင့်ကိုက်ညီသည်။ တိုင်းသူပြည်သား များကသူတို့နှစ်ဦးကို စွဲလမ်း
ကြသည် မှာ ဤအချက်သည်အဓိကဖြစ်ဟန် တူပါသည်။

ဆရာချိုသည် မြန်မာ့ရိုးရာ ဂီတအနုပညာကို လေ့လာလိုက်စားသူဖြစ်၏။
ဂီတဂိုသောဇနီကျမ်းကို ပြန်လည် တည်းဖြတ် ထုတ်ဝေသည်။ ဘွဲ့သီဟာ
ရာဇဝင်ဝတ္ထုကြီး နှင့် အလင်္ကာဂီတ စာအုပ် တို့ ကိုလည်း ရေးသားခဲ့လေသည်။
အမျိုးသားယဉ် ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ် စောင့် ရှောက်ရာတွင် ဆရာမိုင်း၊
ဆရာဦးဖိုးကျား တို့ကဲ့သို့ပင် ရှေ့တန်း က ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

ယုံကြည်အားထား

ဗိုလ်ချုပ်သည် ကိုလိုနီခေတ် မျိုးချစ်စာဆိုများဖြစ်သော
သခင်ကိုယ်တော်မိုင်း၊ ဦးဖိုးကျား၊ ဒီးဒုတ်ဦးဘချို တို့၏ စာများနှင့်ကြီးပြင်းခဲ့ရ
သူဖြစ်သည်။ ခေတ်ပြိုင်လည်းဖြစ်၏။ ယင်းတို့ကို ကြည်ညိုလေးစားသူ လည်း
ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုထက် ၂၂နှစ်ငယ်သည်။ သို့သော်
ဆရာချိုသည် ဗိုလ်ချုပ်ကို လေးစားသည်။ ချစ်ခင်သည်။
ဗိုလ်ချုပ်အစိုးရအဖွဲ့တွင်လည်း ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် သည်

အမျိုးသားရေး နှင့် ပတ်သက်လျှင် ဆရာချို၏ဆောင်ရွက်ချက်များကို ယုံကြည်သည်။ အားထားသည်။ ပင်လုံ စာချုပ် အပြီး ၁၉၄၇ခု၊ မတ်လတွင် ပခုက္ကူခရိုင်၊ ထီးလင်းမြို့၌ ချင်းဗမာချစ် ကြည်ရေး အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင် ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားရှိသည်။ ယင်းအခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ရန် ဆရာချို အား သူ့ကိုယ်စားစေလွှတ် ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ၁၉၄၆၊ ဇူလိုင်လ ၁၁ရက်နေ့ တွင်ထုတ်ပေးသော ဒီးဒုတ်ဂျာနယ် နှစ်ပတ်လည်စာစောင်၌လည်း ဤသို့ရေးသားပေးပို့ခဲ့လေ သည်။

"ဒီးဒုတ်ဂျာနယ် အယ်ဒီတာချုပ်ဦးဘချိုမှာ ဝါရင့်သော ဝံသာနုတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမျှမက သူ၏အယူအဆထင်မြင်ချက်များကို သဘောမတူသူများ ရှိပင်ရှိလင့်ကစားသူ့ ကို အာဏာလု၊ သို့မဟုတ် ဝမ်းစာလု၊ သို့မဟုတ် ရာထူးလု ဝံသာနု ဟု မည်သူမျှမစွပ်စွဲနိုင်ပေ။"

ရင်းရင်းနှီးနှီး

"ကျွန်တော်သည် ဆရာဦးဘချိုနှင့် (၁၉၃၆) ကျောင်းသား သပိတ်နှစ်လောက်က ကောင်းစွာ သိကျွမ်းခဲ့ရာ သူ၏ဉာဏ်ရည် ဖန်ရည်နှင့်တကွ စိတ်ထားကို ကောင်းစွာ သိခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆရာဦးဘချို ယခုဖဆပလခေတ်တွင်မှ နိုင်ငံရေးအားဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းလာ ခဲ့ကြရသော်လည်း ၁၉၃၆ ခုနှစ်လောက်တုန်းကပင်စ၍ အရေးရှိလျှင် ရှိသလို ဆရာဦးဘချို၏ ထိရောက်သော အကူအညီ များ ရခဲ့ ပေသည်။"

ဂျပန်ခေတ် မတိုင်မီ ဥရောပစစ်ကြီးဖြစ်ပွားလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော် တရုတ်ပြည် အမှိုင်းမြို့သို့ ထွက်ခွာရန် စီစဉ်ကြစဉ်က ဆရာဦးဘချိုထံမှ

အရေးကြီးသော တရုတ်လူကြီးအချို့၏ လိပ်စာများ ရရှိခဲ့ ပေသည်။ သို့သော် ၎င်းအဆက်များနှင့် ဆက်ဆံရန် ကြိုးစားနေခိုက် မြန်မာပြည်မှ ကျန်ရဲဘော် များ၏ ညွှန်ကြားချက် အရ ဂျပန်ကလာခေါ်သဖြင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဂျပန်နှင့် စခန်းသွား ရေး အလုပ် ဖြစ်မြောက်သွား တော့သည်။

ထို့နောက် ဂျပန်များနှင့် မြန်မာပြည်သို့ ဝင်ရောက်လာပြီးနောက် ဆရာဦးဘချိုကို ရွှေဘိုအနီးဆိပ် ခွန်ရွာတွင် သွားရောက်တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာ့ကို တတ်နိုင်သမျှ ဂျပန်ဘေးမှ ကူညီ ခဲ့ကြသည်။ သူ့ထံမှ တရုတ်နှင့် ဆက်သွယ်ရေးကိစ္စများတွင် ကျွန်တော်တို့၏ရဲဘော်များ အတော်ပင် အကူအညီရခဲ့သည်။

ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုသည် လူပေါင်းလူသင်းအားနာတတ်၍ အချို့ဝါဒ သဘောများတွင် (ဥပမာ-အင်းအိုင်၊ မန္တရား လိုက်စားခြင်း) ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ပိုင်းကသဘောမတူနိုင်သော်လည်း ဆရာကြီး ဦးဘချို သည် အချောင်သမားလည်း မဟုတ်၊ သာယာစီးလည်း မဟုတ်၊ စေ့စပ်ရေးသမားလည်း မဟုတ်၊ မဖောက်မပြန် ခဲ့သော ရေမရောသည့် ဝံသာနုတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း။

ဝံသာနု လက်ဟောင်းကြီး ဦးဘချိုဦးစီး ထုတ်ဝေသော ဝံသာနုဒီးဒုတ်ဂျာနယ်သည် ခေတ်အလိုက် သဘောတရား တွင် တိုးတက်သော မြန်မာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးနှင့် ကောင်းစားရေးတို့အတွက် ဆတက် ထမ်းပိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေဟု ဆုမွန်တောင်းလိုက်ပါသည်။

စာပေနှင့် မကင်းကွာ

ဗိုလ်ချုပ်သည် ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုကို စေ့စေ့စပ်စပ်လေ့လာ၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရေးသားထားလေ သည်။ ဆရာချို ၏ စရိုက်လက္ခဏာများပေါ်လွင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် စာရေးကောင်းသူဖြစ်၏။ တိုတိုနှင့် လိုရင်း ရောက်အောင် ရေးသားနိုင်သည်။ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည်။ အသက် ၁၅နှစ်အရွယ် ကိုးတန်း ကျောင်းသား ဘဝမှစ၍ အသက်၃၂နှစ်အရွယ် လုပ်ကြံခံရသည့် အချိန်အထိ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စာပေ နှင့် မကင်းကွာခဲ့ပေ။ သူဝါသနာပါ မြတ်နိုးလှသော စာပေအလုပ်နှင့် အမြဲတမ်းလိုပင် တစ်ဆက် တစ်စပ် တည်း ရှိခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေးသက်တမ်းနှင့် စာပေသက်တမ်း အတူတူလောက်ပင်ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ် သည် စာပေရေးသားရာတွင် ထူးချွန်သကဲ့သို့ အယ်ဒီတာ လုပ်ရာတွင်လည်း ထက်မြက်သူဖြစ်၏။ မှန်၏။ သူအိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ လုပ်စဉ်က မြန်မာနိုင်ငံ နိုင်ငံရေးလောကကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့ သည်မဟုတ်ပါလော။ သူသည် စာပေကိုကိုင်ညွတ်သည်။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရလျှင် နိုင်ငံရေးမှ အနားယူကာ စာပေရေးသား၍ အေးအေးလူလူ နေထိုင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။ ဆရာချို ကလည်း ထိုနည်းအတူပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် နှစ်ဦးစလုံး မျှော်လင့်သည်တို့မဖြစ်ရဘဲ မမျှော်လင့် သည် တို့ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ပညာရေးအမြင်

နှစ်ဆယ်ရာစု ကို ပညာရှင်အများက " ပညာခေတ်" "သတင်းနှင့် နည်းပညာခေတ်" စသည်ဖြင့် အမည်ပေး သတ်မှတ်ကြသည်။ ပညာကအရာအားလုံးထက် ရှေ့တန်းရောက်လာသည့် သဘော။ သို့ဖြင့်

ပညာရေး နှင့် ပတ်သက်သော အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များ၊ သင်ကြားမှု သင်ယူမှုနည်းနာများ စသည် တို့မှာလည်း ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းလာတော့သည်။ အစဉ်အလာအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်များ နည်းနာများနှင့် မလုံလောက် တော့ပေ။

ကျောင်းသင် သင်ရိုးစာအုပ်ထဲတွင် ပါဝင်သော စာသားများကို မြင်ဖူးကြားဖူးရုံမျှ ကြက်တူရွေး နှုတ်တိုက် ရခြင်းမျိုး တို့ကို ပညာဟုမသတ်မှတ်၊ "သညာ"ဟုသာ သတ်မှတ်ကြသည်။ သိမြင်တတ် မြောက်ခြင်း၊ ကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ ဆင်ခြင်းခံစားနိုင်ခြင်းတို့ကို ပညာ၏ အဆင့်ဆင့်သော သင်ကြားသင် ယူနည်းနာ အစီအစဉ် များထဲ ထည့်သွင်းသတ်မှတ်လာကြသည်။

များမကြာသော ကာလကပင်လူ၏ ဉာဏ်စွမ်းရည်ကိုလည်း I.Q အပြင် E.I နှင့် S.I. (Intelligence Quality အပြင် Emotiona l Intelligence and Social Intelligence) တို့ကိုပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစား ၍ တန်ဖိုးထားသတ်မှတ် လာကြသည်။

စိတ်ခံစားမှု ဉာဏ်ရည်များ လူ့အဖွဲ့အစည်းဆိုင်ရာ ဉာဏ်ရည်အထိ ထည့်သွင်းသတ်မှတ်လာ ခြင်းပင်။ အသိပညာ (Knowledge) မှအမြင့်ဆုံးဉာဏ်ပညာ (wisdom)အထိ ပြောဆိုလာခြင်းဟု နားလည် ရပါသည်။

ပညာသင်ယူရေးတွင်လည်း မျဉ်းတန်းသဘော စဉ်းစားနည်း (Linear Thinking) မှအဆင့်တက်၍ ဖြန့်ထွက်တွေးခြင်း (Lateral Thinking)၊ ပိုင်းခြားဝေဖန် ဆန်းစစ်တွေးခြင်း (Critical Thinking) အထိ နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်လာပေသည်။ နည်းပညာ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု အလွန်မြန်ဆန်သော ယနေ့ကာလတွင် စဉ်ဆက် မပြတ် ပညာ ဆည်းပူးရေး

မှာလည်း အရေးပါလာပေသည်။ ပုခတ်တွင်း မှသည် သချိုင်း အုတ်ဂူ အတွင်းအထိ စဉ်ဆက်မပြတ် ပညာဆည်းပူးရေးဟု ပြောဆိုကြသည်။

ယနေ့ခေတ်ကာလ ပညာရေးအဓိပ္ပါယ် အကောက်အယူများအကြောင်း အပြောများ အရေးများလာ သောအခါ ဖတ်ဖူးခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သတိရလာမိသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ "၁၉၅၁" အကုန်လောက်က "ဗိုလ်သိမ်းဆွေ" တာဝန်ယူထုတ်ဝေခဲ့သော "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ" ဖြစ် ပါသည်။

ယင်းစာအုပ်တွင် အခန်းပေါင်း ၄၀ကျော်၊ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ နိဒါန်း၊ ဝန်ကြီးချုပ် သခင်နုမှတ်ချက်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည် ခွင့်ပြုချက် နှင့်ထုတ်ဝေသူ ဗိုလ်သိမ်းဆွေ၏ အစီရင်ခံစာ... စသည်အားဖြင့် ပါဝင်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို အခန်း ၁မှ တစ်ပါး ကျန်အခန်းများကို အင်္ဂလိပ်လိုရေးခဲ့ပ ါသည်။ သို့သော်ပြီးဆုံးအောင်မရေးခဲ့ရပါ။ အခန်း၁ကို ဗမာဘာသာ ဖြင့် "ဇာတိ"နှင့် "ကျောင်းသားဘဝ"ဟု နှစ်ပိုင်းခွဲရေးခဲ့ပါသည်။

အခန်း၃မှ စ၍ကျန်အခန်းများကို ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အနီးကပ် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များက ပိုင်းဝန်း ရေးသား ခဲ့ကြပါသည်။

မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးသားသောအခန်း ၁မှ ခေါင်းစဉ်ငယ် "ကျောင်းသားဘဝ" တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ ပညာရေး နှင့် ပတ်သက်သော သဘောထားအမြင်များ ပါရှိပါသည်။ ရေးသားခဲ့သော ကာလမှာ ဂျပန်ခေတ် ဗမာ့တပ်မတော်စစ်ဝန်ကြီးနှင့် စစ်သေနာပတိဘဝက ဖြစ်ပါ သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀ကျော်က ဗိုလ်ချုပ် ၏ ကိုယ်ပိုင်အမြင် အယူအဆများပင် ဖြစ်ပါသည်။

အံ့ဩဖွယ်၊ လေးစားဖွယ်၊ အတုယူဖွယ် ကောင်း လှသောကြောင့် မူရင်းအတိုင်း ကူးယူဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

"ပညာဆိုသည်မှာ စာအုပ်စာတမ်းဖတ် ၍ စာသိမှုကို ပညာဟုမဆိုပေ။ ပညာသည်"အတိုင်းအဆ မထင်" အလွန် ကျယ်ပြော နက်နဲလှပေသည်။ ကမ္ဘာရှိ စာအုပ်အားလုံးပင်လျှင် ပညာအားလုံးကို လောကပြင်ကျယ်တည်းဟူသော ကျောင်းကြီး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုခက်တွင်းမှသည် မြေကြီးထဲသို့ ရောက်သည် အထိ ပညာသင်သားများ ဖြစ်နေကြစေသည်။ ထို့ကြောင့် ပညာသင်ကြားမှုသည် အမှန်စင်စစ် အားဖြင့် သူ၏တစ်သက်ပန်တွင် ကုန်ဆုံးသည်ဟု မဆို နိုင်ပေ။"

ပညာသည် စာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာမျှသာမဟုတ်။ လောကပြင်ကျယ်ထဲတွင်လည်း သင်ယူ နိုင်ပုံ၊ တစ်သက်တာလုံး သင်ကြားဆည်းပူးနေရမည် ဖြစ်သည်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် လမ်းညွှန်ခဲ့ပေ သည်။

တစ်ဖန် ဆက်၍ "ပညာတက်" ဟူသည် အဘယ်သို့ သင်ယူဆည်းပူးသည်၊ အဘယ်သို့ အသုံးချ သည်ကို.....

"ပညာတတ်သူသည် လောကရှိအရာရာကို အခွင့်အလမ်းအလိုက် ဆင်ခြင်းသုံးသပ်နိုင်စွမ်းသော ဉာဏ်အားကိုလည်းကောင်း မိမိဉာဏ်အမြင်အရ စိတ်နေစိတ်ထား စိတ်ဓာတ်တို့ကို၎င်း (Emotion of the education) ပြုပြင်ပြုစု စီမံထားခဲ့သူသာလျှင် ဖြစ်သည်။ "ဘီအေပင် အောင်စေကာမူ ပညာ ဆိုသော သဘာဝ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာသုံးသပ် ထားခြင်း မရှိခဲ့သော် တကယ်အရာမရောက် အသုံးမဝင် နိုင်ပေ"ဟုဖွင့်ဟခဲ့သည်။"

"ပညာသည် စာအုပ်များထဲ၌သာ ရှိသည်မဟုတ်။ စာအုပ်များကိုကျော်၍ မြင်စွမ်းနိုင်ခြင်းကို ဆောင်နိုင်ရပေမည်။ ပညာသည်လူ၏နောက်ကိုသာ ပြုပြင်တိုးချဲ့ရုံသာမဟုတ်။ လူ၏စိတ်နေစိတ် ထား အယူအဆ များကိုလည်း တိုးတက်စေရမည်။"

ထိုစဉ်ကပင် ဗိုလ်ချုပ်က Intelligence Quality, Emotional Intelligence and Social Intelligence တို့ကို ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ပညာသင်ယူရာတွင် အသိသာမက လက်တွေ့နှင့် ပေါင်းစပ်၍ တိုးချဲ့ရန်၊ လူ့လောက လူ့အဖွဲ့ အစည်းအကြောင်း သိရှိမှုမက ပိုမို သာလွန်ကောင်းမွန်အောင် ဖန်တီးရန် အသိပညာ၏ သဘောနှင့် ပညာတတ် ၏ သရုပ်ကို အတိအလင်း မြှတ်ဟခဲ့ပေသည်။

"ရာဇဝင် သိရှိသာမဟုတ်၊ ရာဇဝင်ကို ဖန်တီးနိုင်စေရမည်။ လောဓာတ်ပညာကို သိရှိသာမဟုတ်၊ လောကဓာတ် ပညာကို တိုးချဲ့နိုင်စေရမည်။ ပထမပညာကို သိရှိသာမဟုတ်၊ မြေသစ်၊ ရေသစ်၊ တောတောင် တို့ကို ရှာဖွေစုံစမ်းနိုင်စွမ်း ရှိစေရမည်။ လောကအကြောင်းကို နားလည်စေရုံသာမ ဟုတ်၊ သည်ထက် ကောင်းသော လောကကိုဖန်ဆင်းနိုင်စေရမည်။ ဤကား ပညာ၏သရုပ် အကျဉ်း မျှ ပင်တည်း။"

စစ်မှန်သော ပညာတတ်တို့က စာသိ၊ သညာသိမှ ထိုးထွင်းဉာဏ်အမြင်ဖြင့် ပညာကို တိုးမြှင့်ရန်၊ ကျဉ်းကျဉ်း မြောင်းမြောင်း မဟုတ်ဘဲ လောကအားလုံး သဘောဆောင်၍ လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွက် အထိ အသုံး ပင်ပြီး ပိုကောင်းသော လောကဖန်တီးရန် အထိလှုံ့ဆော်ခဲ့ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ လွန်ခဲ့သောနှစ် ဖေဖော်ဝါရီက ပညာရေးအပေါ်မြင်သည့် အမြင်၊ ထားသည့်သဘောထား များကားယခုကာလ သဘောထားများ အမြင်များနှင့် မည်မျှတိုက်ဆိုင်ညီညွတ် သည်ကိုချိန်ထိုး၍ စဉ်းစား ဆင်ခြင် သင့်လှပေ သည်တကား။

"ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက လွတ်လပ်ရေးရပြီးလို့ တိုင်းပြည်မှာ စိတ်ချရရင် သူစာရေးဆရာလုပ် မယ်လို့ ကျွန်တော် နဲ့ဆရာကြီး ရာဇာတ်ကို ပြောပြပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက သူ့ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ် ဘာသာ နဲ့ရေးထားတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုပြလို့ ဖတ်ကြည့်ရပါသေးတယ်။ ရေးစပဲရှိပါသေး တယ်။"

လူထုဦးလှပြောပြတဲ့ စစ်အတွင်းပမာပြည် (ဒုတိယတွဲ)၊ စာ ၁၄၇-၈)

ဒါကလူထုဦးလှက ဦးအောင်ဆန်းစာရေးဆရာ လုပ်မယ်ဆိုတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြခဲ့တဲ့အ ကြောင်း မှတ်တမ်း တင် ထားတာပါ။

"လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် ငါတော့ နိုင်ငံရေးကထွက်ပြီး စာတွေရေးမယ်၊ နိုင်ငံရေးတွေ၊ ရာဇဝင်တွေ အပြင် အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ သားသမီးစောင့်ရှောက်ပြုပြင်ရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့ အယူအဆ သဘောထား တွေကိုပါ စာအုပ်ရေးမှာပဲ"

ဟုဗိုလ်ထွန်းလှ (တက္ကသိုလ်နေဝင်း)ကို ၁၉၄၇ခုနှစ် ဧပြီလအတွင်း မေမြို့တွင် ပြောဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။

(မြဟန်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စာပေလက်ရာစာ-၂)

ဒါကလည်း စာရေးဆရာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးနဲ့ပြင်ဆင်နေခဲ့တဲ့ ဦးအောင်ဆန်းရဲ့အကြောင်းကို မှတ်တမ်း တင်ထားတာပါ။ ဒါတွေကတစ်ယောက်၊

နှစ်ယောက်ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ ဖြစ်ပါ တယ်။ တရားဝင် လူသိရှင်ကြား ထုတ်ပြောခဲ့တဲ့စကားလည်း ရှိပါသေးတယ်။ စာပေဗိမာန်ကထုတ် တဲ့" ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခွန်းများ"စာအုပ်ရဲ့ စာမျက်နှာ ၃၁၈မှာပါတဲ့ "မကျေနပ်ရင် ထွက်ပေးမယ်" မိန့်ခွန်း ခေါင်းစဉ် အောက်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ပြောကြားချက်ပါ။

စာရေးဆရာစိတ်ရှိတဲ့ ဦးအောင်ဆန်း

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မေလ ၃၀ရက်နေ့ သတင်းစာဆရာများ အစည်းအဝေးတွင် ပြောကြားချက်များ ဆိုပြီး ဖော်ပြ ထားပါတယ်။ အဲဒီမှာ

"လွတ်လပ်ရေးရတဲ့ အချိန်အထိတော့ ကျုပ်တို့နိုင်ငံရေးလုပ်ရဦးမှာပဲ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးလို့ ပါတီ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ကမပါချင်ဘူး။ ဘေးဖယ်နေမယ်။ သူများတွေလုပ်တာ ဝိုင်းကြည့်ပြီး စာအုပ် ရေးမယ်။ ကျုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာတော့ ကျုပ်ရဲ့ယုံကြည်ချက် အတိုင်း အနိုင်မခံ အရှုံး မပေးဘဲနောက်ဆုံး အထိလုပ်မှာပဲ"

အခုဖော်ပြတဲ့ ကောက်နုတ်ချက်သုံးခုမှာ ဦးအောင်ဆန်းက သူစာရေးဆရာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ပြော ခဲ့တဲ့ စကားတွေ အနေနဲ့ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဒီဆောင်းပါးမှာ ဦးအောင်ဆန်းလို့ ရည်ညွှန်းသုံးရတာ ဟာ " အသစ် ဖွဲ့စည်းထားသော ဗမာ့တပ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်အဆင့်ဖြင့် လက်ထောက်စစ်ဆေးရေး အရာရှိချုပ် ရာထူးကမ်းလှမ်းသည်ကို ငြင်းပယ်ကာ မျိုးချစ်ဗမာ့ တပ်မတော်၏ ဗိုလ်ချုပ် ရာထူးမှ ၁၉၄၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၇ရက်နေ့တွင် နုတ်ထွက်ပြီး နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။"

(ဖိုအောင်လေး၊ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုရက်စဉ် သမိုင်း၊ စာ ၂၂၄)ဆိုတဲ့ ဖော်ပြချက်အရ သုံးနှုန်း ထားတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒဂုန်တာရာက "ဖျတ်ခနဲတွေ့ရသော ရုပ်ပုံလွှာ ကားချပ်များ" စာအုပ်ရဲ့ ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်တစ် ခုကို "ဦးအောင်ဆန်း ၏ နောက်တစ်နေ့"ဆိုပြီး ရေးခဲ့တာကိုလည်း သတိပြုမိကြမယ် ထင်ပါတယ်။ သခင်အောင်ဆန်း (ဗိုလ်တေဇ)ကနေ စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဖြစ်လာတာဟာ ၁၉၄၇ ခုနှစ် မတ်လ ၇ရက်နေ့မှာ အိုင်အေတပ်ကို ပြန်ဖွဲ့တော့မှပါ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ "ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း"၊ "ဗိုလ်ချုပ်"ရယ်လို့ ချစ်ခင်လေးစားစိတ်နဲ့ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြတာကနေ တစ်လျှောက် လုံး နှုတ်ကျိုး လာခဲ့ကြပြီး တပ်ကထွက်လို့ နိုင်ငံရေးလောကထဲရောက်တော့လည်း အရင်အတိုင်းပဲ ဗိုလ်ချုပ်လို့ သုံးနှုန်း ခဲ့ကြတယ်ထင်ပါတယ်။ (သိမီ၊ နားလည်း၊ ကျွမ်းကျင်သူတွေက ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးရေးသားပေးကြဖို့ မေတ္တာ ရပ်ခံပါတယ်။)

တွေ့တဲ့အတိုင်းပြောမယ်

ဦးအောင်ဆန်းရဲ့ နောက်ဆုံးကာလဝန်းကျင်မှာ စာရေးဆရာ လုပ်ဖို့ အခိုင်အမာပြောခဲ့တာကို ဖတ်ရင်းနဲ့ သူ့မှာ စာရေးဆရာဝိညာဉ်ရှိမရှိကို စဉ်းစားကြည့်မိပါတယ်။ ကိုယ့်ခေတ်ပြိုင်လည်း မဟုတ်သည့်အပြင် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခဲ့သူလည်း မဟုတ်လေတော့ ကိုအောင်ဆန်းရဲ့ ဆရာဝိညာဉ် ကိုသူရေးတဲ့စာ၊ သူပြောတဲ့ စကား၊ သူ့အကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ စာတွေထဲကပဲ လိုက်ရှာ ကြည့်ပြီး ဆန်းစစ် တင်ပြ လိုက်တာပါ။ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကြီးကျယ်တဲ့ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ် လို့ အသားလွတ်မြောက်ပင့်

ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဖတ်မိတဲ့ စာတွေတစ်ဆင့် ကိုအောင် ဆန်းရဲ့ စာရေးဆရာဝိညာဉ်စိတ်ကို ရှာကြည့် တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာစိတ်ဆိုတာ ဘယ်လို ဟာမျိုးလဲ ဆိုတာကိုလည်း ကျွဲကူးရေပါ ပြောသည့်မှာပါ။

တီထွင်ဖန်တီးချင်တဲ့စိတ်

အနုပညာရှင်ရဲ့ အသက်ဟာ တီထွင်ဖန်တီးဆန်းသစ်နိုင်မှု ပေါ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိပြီး သား ကိစ္စ မို့ အကျယ်ချဲ့ ပြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ အနုပညာရှင်စာရင်းမှာပါတဲ့ စာရေးဆရာဆိုတာ မှာလည်း အဲဒီ တီထွင် ဖန်တီးဆန်းသစ်ချင်စိတ် အခြေခံရှိရပါတယ်။ ကိုအောင်ဆန်းမှာ အဲဒီလိုစိတ် မျိုးရှိပါသလား။

ကိုအောင်ဆန်းသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် "ဆန်း" သူဖြစ်သည်။ အမေးအမြန်းထူး၍ လူကြီးတွေ မဖြေနိုင်သည့် မေးခွန်းများကို မေးလေ့ရှိသည်။ မိုးတွင်း ဆောင်းတွင်း ဟုခေါ်ကြသော်လည်း နွေရာ သီ ကို အဘယ်ကြောင့် "နွေးတွင်း"ဟု မခေါ်ကြသလဲဟုမေးရာ လူကြီးများသည် ပြန်၍မဖြေနိုင်ဘဲ ရယ်နေကြရပါသည်။ ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲရှိသော်လည်း ဘာကြောင့် လင်မယား တစ်ဝမ်းကွဲ မရှိသလဲ ဟု မေးမြန်းရာ လူကြီးများသည် ယခင်ကဲ့သို့ပင် ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ရယ်နေကြရပါသည်။ အမေးအမြန်း ထူ သလောက် အောင်ဆန်းသည် စဉ်းစားတွေးတောငေးမော နေတတ်ပါသည်။

(အောင်သန်း၏ အောင်ဆန်း၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ စာ-၁၈-၁၉)

ဒါကတော့ မောင်အောင်ဆန်း ဘဝတုန်းက စရိုက်တစ်ခုပါ။ ကလေးပီပီ ကဘောက်တိကဘောက် ချာ ကတ်သီး ကတ်သတ် ပြောတာလို သတ်မှတ်ရင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အဆန်းထွင်ပြီး စဉ်းစားတဲ့ ဉာဉ်ရှိနေခဲ့တာလို ပြောရင်လည်း ဖြစ်နိုင်မှာပါ။

ဦးအောင်ဆန်းမကွယ်လွန်ခင်က ရေးခဲ့တဲ့ "ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ"မှာ သူ့ငယ်ဘဝအကြောင်း ရေးတဲ့ အခါ-

"လူရိုင်းဘဝက ကျွန်တော်လာသလားမသိ။ ယနေ့အထိ လူရိုင်းသဘောမျိုး နေချင်သည့် စိတ်ထားများ ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ လူယဉ်ကျေးများနှင့် အသားမကျတဲ့၍ မျက်စိ၊ ဦးနှောက်မြင်ပြင်း ကတ်လာသည့်အခါ လူယဉ်ကျေးများနှင့် ငါလူရိုင်းဟု ဇာတိခွဲပစ်ချင်သည့် စိတ်များရှိသည်။

လူရိုင်းကားကြမ်း၏။ ခက်ထန်၏။ သို့သော်ဖြူ၏ ဖြောင့်၏ တည်ကြည်၏။ လွတ်လပ်၏။ ကျန်းမာ၏ သန်စွမ်း၏။ ကျွန်တော်ကြိုက်၏။ ကျွန်တော့စိတ်တွင် အင်မတန်စိုပြည် လတ်ဆတ် သောဘဝဟု ယူဆ သည်။ ဗမာပြည်ရှိသမျှ လူများသည် လူရိုင်းမျိုးဘဝရောက်ချင် ရောက်သွားပ စေ။ လွတ်လပ်ချမ်းသာစွာ ခေါင်းထောင် နေနိုင်က မလွတ်လပ်သော လူယဉ်ကျေးဘဝထက် ကျွန်တော် အဆတစ်ရာ ကြိုက်သည်။ နှစ်သက် သည်။ စိမ်းလန်းစိုပြည် ကျယ်ပြန့်သော ရေမြေ ရိုင်းပေါ်တွင် လက်ခမောင်းခတ် ၍ လွတ်လွတ် လပ်လပ် မြူးတူးအော်ဟစ်နေလိုသည်။"

(မြဟန်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စာပေလက်ရာ၊ စာ-၁၄၃-၁၄၄)

ဆိုပြီး ရေးထားတဲ့စာမှာ ထိထွင်ဖန်တီးစဉ်းစားရေးဖွဲ့ တတ်တဲ့ စာရေးဆရာရဲ့ ဉာဉ်မျိုးကို တွေ့ရပါ သည်။ ဒီလို တွေးပုံရေးပုံကိုကြည့်ပြီး ဦးအောင်ဆန်းဟာ စာရေးဆရာဖြစ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိ သူလို့ ကျွန်တော်မှတ်ချက်ချပေးရင် ဘာပြောကြမလဲ။

အမှန်တရားကို ချစ်ကြသူတွေထဲမှာ လူသာမန်တွေကစပြီး အနုပညာ ရှင်တွေ၊ ဒဿနပညာရှင် တွေ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ ဘုန်းကြီးတွေ၊ သီလရှင်တွေ၊ ဘာသာတရားအသီးသီးက ဘုရားတွေ၊ တမန်တော် တေ့ အထိရှိပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူ့ခေတ်ရဲ့ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်ခဲ့ ကြသူတွေ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။

စာရေးဆရာစိတ်တို့ ဆိုတဲ့နေရာမှာ အမှန်တရားကို ချစ်တဲ့စိတ်၊ အမှန်တရားဘက်က ရပ်ခံကာ ကွယ်လို့စိတ်ကိုလည်း အဓိကနေရာက ထည့်သွင်းစဉ်းစားဖို့ လိုပါတယ်။ ဦးအောင်ဆန်းဟာ အမှန် တရားဘက်က ရပ်တည်ပြီးနေခဲ့သလားဆိုတာကို မေးစရာ၊ ဆန်းစစ်ကြည့်စရာမလိုလောက် အောင် ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေရှိခဲ့ပြီးသားမို့ အထူးအထွေတင်ပြဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒဂုန်တာရာရဲ့ "အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာကိုအောင်ဆန်း" ဆောင်းပါးထဲက စာတချို့ကိုပဲ ထုတ်နုတ်တင်ပြလိုက် ပါတယ်။

ကိုအောင်ဆန်းကို အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် ကြိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ ကျွန်တော် က အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် စွဲလမ်းခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာသည်

ပညာရှင်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း ယုံကြည်နေဆဲ။
အယ်ဒီတာ ဆိုသည်မှာ ပညာရှင်လည်းဟုတ်၊ စာပေစည်းရုံးရေးမှူးလည်း
ဟုတ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်သည်
ပညာရှင်လည်းဟုတ်၊ နိုင်ငံစည်းရုံးရေးမှူးလည်း ဟုတ် သည်။

ပညာရှင်မဟုတ်လျှင် ဘယ်နှယ့်တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။
အမှားအမှန်ခွဲခြား ပြီး အမှန် ဘက် က ရဲရဲရင့်ရင့်မရပ်တည်သူကို ပညာရှင်ဟု
မခေါ်နိုင်။ သူက သူတာဝန်ယူမည်ဟု ရဲရဲပုံပုံပြောလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်က အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာကို ကိုအောင်ဆန်းကို စွဲလမ်းသွားသည်။

(ဒဂုန်တာရာ၊ ဖျက်ခနဲတွေ့ရသော ရုပ်ပုံလွှာကားချပ်များ၊ စာ-၁၃၂-
၁၃၃)

ဒါကတော့ သမိုင်းလေ့လာသူတိုင်း သိပြီးကြတဲ့ ကိုညိုမြဆောင်းပါး
(ပေးစာ)ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုအောင်ဆန်းရဲ့ ရပ်တည်ချက်အကြောင်း
ရေးထားတဲ့စာပိုဒ်ပါ။ အမှန်တရားကို ချစ်ရင်အမှန်တ ရားဘက်ကလည်း
ရပ်ခံကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်တာကို ဖော်ပြတဲ့ စာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သတ္တိလည်းလိုတယ်

စာပေလောကမှာ စာနဲ့ လူတစ်ထပ်တည်းဖြစ်မဖြစ် ပြဿနာနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးပြောဆို တာတွေ ကို ကြားခဲ့ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရေးတဲ့စာနဲ့
ရေးတဲ့လူဟာ တစ်သဘောတည်းဖြစ်ဖို့၊ ပြောတဲ့ အတိုင်း ရပ်တည်
ကျင့်ကြံမှုရှိမရှိ၊ ရှိသင့်မရှိသင့် ဆွေးနွေးကြတာပါ။ တချို့စာရေးဆရာတွေက "ငါ
ပြောသလိုလုပ်၊ ငါလုပ်သလို မလုပ်နဲ့" ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးစာထဲမှာတစ်မျိုး

အပြင်မှာတစ်မျိုး ဖြစ်တတ်ကြ တာနဲ့ပတ် သက်ပြီး ဆွေးနွေး ခဲ့ကြတာပါ။ အဖြေကတော့ စာမျက်နှာပေါ်မှာ ရေးတဲ့ရပ်တည် ယုံကြည်မှုမျိုးလို လူ့ဘဝ ထဲမှာလည်း ခံယူကျင့်သုံးရဲရမယ် ဆိုတာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

စာရေးဆရာဟာအမှန်တရားကို ချစ်စိတ်၊ ရပ်ခံကာကွယ်ချင်စိတ်နဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ တကယ့်လက် တွေ့ဘဝထဲမှာ အဲဒီလိုရပ်တည်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိဖို့လိုပါတယ်။ ရေးတဲ့စာထဲမှာ သတ္တိရှိယုံမကဘဲ ကိုယ်ရေးတဲ့ စာ (ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်)နဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ရဲရဲပုံပုံ ရပ်တည်နိုင်တဲ့ သတ္တိလည်း ရှိဖို့လိုပါတယ်။ ဦးအောင်ဆန်းဟာ အဲဒီလိုသတ္တိမျိုးရှိခဲ့ပါသလား။

သခင်အောင်ဆန်းနာမည်နဲ့ ရေးတဲ့ "နိုင်ငံရေးအမျိုးမျိုး" ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးရဲ့ တစ်နေရာမှာ "ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေး တွင် သူ့အကျိုးသူ့အမြင်နှင့် ဝါဒတွေမိုးမွန် နေခြင်းပင်။ တချို့ကတော့ "ဝါဒ" ဆိုတာ မလိုဘူး။ ဗမာပြည် ဗမာပြန်ရပြီး ဗမာ့အကျိုးဆောင်ရွက်လျှင် ပြီးတာပဲဟု ပြောကြသည်။ ပြောကြတဲ့ သူတွေ အားလုံး သူတို့ရဲ့အကျိုးသူတို့ရဲ့အမြင်ဖြစ်တဲ့ ဝါဒကိုဟောနေမှန်း၊ လုပ်နေမှန်း မသိကြပေ။ သိလျှင် လည်းလိမ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဝါဒအကြောင်း နောက်အခန်းများတွင် ရေးဦးမည်။"

(မြဟန်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စာပေလက်ရာ၊ စာ-၉၇)

ဆိုတာမျိုးနဲ့ အဲဒီခေတ်ပြိုင်ကာလ လူတချို့ရဲ့ "ဝါဒ"ကိုဖျောက် သူတို့ဝါဒကို သွယ်ဝိုက်ပြောကြ တာဝါဒဆန့်ကျင်ရေးစကား ပြောပြီး သူတို့ဝါဒကို မလိမ့်တပတ်ထိုးတင်တာတွေအကြောင်း ရေးထားတာပါ။ သူက

အဲဒီလိုလူစားမျိုးတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး သူယုံကြည်တဲ့ ဝါဒကိုပြောခဲ့၊ ပါတီအဖွဲ့က အစည်းထဲလည်း ပါခဲ့ပါတယ်။

ယုံကြည်တဲ့အတိုင်းရေးပြီး ပြောပြီး တကယ်လည်း ရေးသလိုပြောသလို လုပ်ခဲ့တာတွေက ဦးအောင်ဆန်း ဘဝမှာ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်။ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာဘဝက ရပ်တည် ချက်ဟာ လူပြောများတဲ့ အဖြစ် အပျက် တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သလို ၁၉၄၀ ဇန်နဝါရီလက မြန်မာပြည်ကိုလာခဲ့တဲ့ ဗြိတိသျှလေဘာပါတီ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဆာစတက်ဖဖို့ ကရစ်ဂ်နဲ့တွေ့ပြီး လွတ် လပ်ရေးရဖို့ နည်းလမ်း တွေ အကြောင်း ပြောရင်းနမူနာအနေနဲ့ ဖေ ဂင်တိန်လုယူပြလိုက်ချိန်မှာ ကရစ်ဂ်ရဲ့ အကျိုးအိတ်ကြီးပြပါလာတဲ့ ဖြစ်ရပ် ဟာလည်း လူပြောများတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ (အောင်သန်းရဲ့ အောင်ဆန်း၊ စာ-၅၄-၅၇ ကိုကြည့်ပါ။) အဲဒီလိုပြောတဲ့ အတိုင်းလည်း ဦးအောင်ဆန်းဟာ လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လုယူတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့တာကို တွေ့ရပါတယ်။

ဒဂုန်တာရာက "ပဒုမ္မာကြာပွင့်အပြီးရှင်" ရုပ်ပုံလွှာ အဖွဲ့အနွဲ့ထဲမှာ ကိုဗဟိန်းအပေါ် သူ့အမြင် ကိုဖော် ပြရင်း အမှန်တရားရှာဖွေတဲ့ ကိစ္စကိုပြောတဲ့အခါမှာ

"သူနိုင်ငံရေးသမားမဖြစ်လျှင် စာရေးဆရာဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။ စာရေးဆရာနှင့် နိုင်ငံရေးသမား မှာအမှန်တရားရှာဖွေသော ရည်ရွယ်ချက်ချင်းတူကြသည်။ ရှာဖွေမှုပုံသဏ္ဍာန်သာ ခြားနားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။"

(ဖျက်ခနဲတွေ့ရသော ရုပ်ပုံလွှာကားချပ်၊ စာ-၁၁ ဆိုပြီး ရေးခဲ့ပါတယ်။ ရသစာပေ ရေးသားတဲ့ သူကိုမှ စာရေးဆရာလို့ သတ်မှတ်တဲ့အမြင် အခြေခံပေါ်ကနေ ကိုပဟိန်းကို သတ်မှတ်ခဲ့တာပါ ။ ကိုအောင်ဆန်း ကတော့ ရသစာပေ ရေးသားသူတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။)

သိမ်မွေ့နူးညံ့မှုဆိုတဲ့ စကားလုံးအကြောင်း စဉ်းစားရင်းနဲ့ "ပျော့ရင်ဖယောင်း၊ မာရင်သံချောင်း"ဆို တဲ့စကားလုံးက ခေါင်းထဲရောက်လာ တယ်။ အဲဒါကနေ ဆက်စပ်ပြီး "သံမဏိပိုးမျှင်" ဆိုတဲ့စကား လုံးကိုလည်း သတိရလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ညီကို သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ (အဲဒီတုန်းက) လူငယ် တစ်ယောက် ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားပါ။ "မာစရာရှိရင် သံမဏိလို မာကျောခိုင်ခံ့ဖို့လိုပြီး နူးညံ့ပျော့ ပျောင်းဖို့ လိုအပ်ရင်လည်း ပိုမျှင်လိုနူးညံ့ရမယ်"တဲ့။ ဒါဟာ လူတွေသိပ်မသိခဲ့တဲ့ ဂန္ထဝင်စကား တစ်ခွန်းပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောဖြေရှင်းကြဖို့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပါ တယ် ။ အဲဒီတုန်းက "သံမဏိပိုးမျှင်" စကားကိုပြောခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးဟာ သူ့ခေတ်ပြိုင်မိုးသက် မုန်တိုင်းထဲမှာ သံမဏိသားလို စိတ်ထားနဲ့ ကာလယန္တား ဒလိမ့်တုံးအောက်ထဲ ဖြတ်ရဲခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာ တွေမှာလည်း ပိုးမျှင်လို သိမ်မွေ့နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းတဲ့ စိတ်ထားတွေ ရှိနေ တတ်ကြပါတယ်။ ဒါ ဟာ စာရေးဆရာရဲ့ ယေဘုယျသဘာဝကို "စံပြု"ညွှန်းဆိုနေတာလည်း ဖြစ်ပါ တယ်။

သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့စိတ် ကို ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ အာဏာပြခွင့် ကြုံတာတောင် အာဏာမပြတတ်တဲ့ စရိုက် ကလည်း အကျုံးဝင်နေပါ သေးတယ်။

ရေးတဲ့စာမှာတော့ လောကကြီးအတွက် ပေးဆပ်သူ ဖြစ်နေပြီး တကယ့် ဘဝမှာ လောကကြီးထဲက ရသမျှယူနေ တာမျိုးမဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ရေးတဲ့စာမှာ တော့လူသားတွေ အပေါ် မေတ္တာတရား အစွမ်းကုန်ကြီးမားပြီး တကယ့်ဘဝမှာ မြင်မြင်သမျှ ပြဿနာရှာ၊ ရန်လုပ်နေတာမျိုး လည်း မဖြစ်သင့်ပါဘူး။

ရေးတဲ့စာမှာ လောကဟောင်းကို ပြောင်းလဲ ပစ်ဖို့စိတ်ဓာတ်ဟောင်းကို သန့်စင်ပစ်ဖို့ ထပ်တလဲလဲ တိုက်တွန်း နေပြီး တကယ့်ဘဝမှာတော့ ကိုယ့်စိတ်ဓာတ်ကိုတောင် သန့်စင်အောင်လုပ်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ လောကဟောင်းကြီးမှာ စာဘူး တောင်းသိုက်ကလေး တစ်နေရာချိတ်နိုင်ဖို့ အရေးပဲကျားကုတ်ကျားခဲ အားထုတ် နေတာမျိုးလည်း မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ အဲဒီအကြောင်းတွေပြောရင် ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ထားပါတော့။

ဦးအောင်ဆန်း ဆီမှာ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့စိတ်ရှိတယ် လို့ပြောရင် ဒဂုန်တာရာရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာနာမည် "အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း"နဲ့ ယှဉ်တွဲ စဉ်းစားမိကြလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ အာဏာပြခွင့် ရှိနေလျက် နဲ့ အာဏာမပြတာဟာလည်း စိတ်ထားနူးညံ့မှုကို ပြတဲ့စရိုက်လို့ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်။

ဗိုလ်ချုပ်လက်မှတ် မပါလို့

အဖြစ်အပျက် မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ လက်မှတ်မပါဘဲ ဒေါ်ခင်ကြည်လက်မှတ်ဖြင့် ရိက္ခာထုတ် ပေးရန် အိမ် မှ ရဲဘော်တစ်ဦး ကိုလွှတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ရိက္ခာ ကို ကိုင်နေသော ရဲဘော်ကဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း လက်မှတ်မပါသောကြောင့် ထုတ်မပေးနိုင်ဟု

ပြောလွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ပြော လွှတ်လိုက် သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်တကွ ရဲဘော်အချို့မှာ ရိက္ခာစာရင်းကိုင် ရဲဘော်အား ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ် တိုင်လာရောက် ဆူပူ ကြိမ်းမောင်း မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ထင်ကြ၏။ သို့သော် ဤသို့ ကားမဟုတ်ပါ။

သို့ နေ့စွဲ.....

ရိက္ခာတာဝန်ခံ

ယခုလာသော ရဲဘော်အား ငါ့အတွက်ရိက္ခာ ကို ထုတ်ပေးစေ လိုပါသည်။

အောင်ဆန်း

ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်တကွ ရဲဘော်ရဲဘက်အပေါင်းမှာလည်း ထိုစာကို ဖတ်ရ၍ ကြည့် ရယ်လည်း ရယ်မိ ကြသည်။ သဘောထားကြီးသော ဗိုလ်ချုပ်ပါတကားဟူ၍ နှစ်ဆတိုး၍လည်း ကြည့်ညှိ သဒ္ဓါ ပွားခဲ့ကြပါသည်။

(၁၉-၅-၁၉၅၅နေ့ အာဇာနည်နေ့ထုတ် ဟံသာဝတီသတင်းစာတွင် ပါရှိသော ရဲဘော်ဟောင်း စိန်လေး၏ ကျွန်တော် သိ တဲ့ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဆောင်းပါးမှ)

(မောင်ကျော်ရင် ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေး ဂန္ထဝင် စာ-၂၂၆-၂၂၇)

ဒီလိုကိစ္စအပေါ်မှာ သဘောထားပုံ တုံ့ပြန်ပုံကာ ခေါင်းဆောင်ကိုယ်တိုင် စည်းကမ်းကို လိုက်နာ တာလို့ ပြောရင်လည်း ရပါတယ်။ လူအတော်များများအနေနဲ့ ဒီလိုကြုံရရင် ဒီပုံစံနဲ့ တုံ့ပြန်မယ် မထင်ဘူးလို့

ပြောရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒါကို စိတ်သဘောထား သိမ် မွေ့နူးညံ့မှု လို့ပြောချင်ပါတယ်။ သဘောတူကြပါသလား။

ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်တတ်တဲ့ စိတ်

ကိုယ်တွေ့မြင်တဲ့ စိတ်ဝင်စားတဲ့အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ပြီး လေ့လာသုံး သပ်တယ် ဆိုတာ ပညာရှင်စရိုက်တွေ ထဲက တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ပညာရှင်လုပ်သလို နိုင်ငံရေးသမား တွေ လည်း ဒါမျိုးလုပ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာထဲကဆိုရင် အထက်တန်းစား (လူချမ်းသာမဟုတ်) စာရေးဆရာ တွေ လုပ်တတ်ပါတယ်။ ဒါမျိုးက သုတေသန သဘောဘက်ကိုလည်း ရောက် နေ တတ်ပါတယ်။

ဦးအောင်ဆန်းမှာ အဲဒီလိုသဘာဝမျိုးရှိပါတယ်။ စာရေးဆရာဝေဒနာ ဝေဒနာရှင်နယ်ထုတ်တဲ့ အချိန် မှာ ဦးအောင်ဆန်း ကို အမှာရေးခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီ "ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏စာပေလက်ရာ" စာအုပ် ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ၁၅မှာပါပါတယ်။ ခေါင်းစဉ်ပေးထားတာကိုက "ပြောင်မြောက်နိုင်ပါစေသတည်း" တဲ့။ ဆက်ဖတ် ကြည့်လိုက် တဲ့ အခါမှာ.....

တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖဆပလအဖွဲ့

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ဆန်း၏

မိတ်ဆက်

message

ဆိုတာကိုဖော်ပြထားပါတယ်။ မိတ်ဆက်စာကို ရေးတဲ့နေရာမှာတော့အား ပြောကြားသည့်အခါ ကျွန်တော် စိတ်သည် "ရောက်ချင်ရာ နယ်တစ်ဝန်းဆီသို့

ယွန်းခွဲပြီတကား"ဟု စာဆိုတစ်ဦး ရေးစပ်ခဲ့ သလို ထွေထွေ ရာရာ ဟိုဟိုဒီဒီကျက်စားမိတော့သည်။ (စာ-၁၇၁)

ဆိုတာနဲ့ စလိုက်ပါတယ်။ ဒီရေးဟန်ကိုကြည့်ပြီး စာရေးဆရာဉာဉ်ရှိတယ်လို့ ပြောရင် ငြင်းဖို့ ဖက်မယ် ထင် ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ

"ဟာသ ပညာသည် လူမျိုးတစ်မျိုး၏ဘဝတွင် အရေးပါအရာရောက်သော ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟာသပညာ အစစ် နှင့် အတုကို ခွဲခြားရန်လိုသည်။ ဇာတ်ပွဲများတွင်ပါဝင် သော လူရွှင်တော် များ ၏ ပြက်လုံးများသည် အခါခပ်သိမ်း ဟာသပညာမဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော် နားလည်းသော ဟာသပညာကား လောကီလူ့ဘဝလူ့ဇာတ်ခုံတွင် ရှေ့နောက်မညီ၊ အဆင်မပြေ သောအချက်အလက်များကို ထုတ်ဖော်၍ ရှင်လူအပေါင်းတို့အား ရယ်စရာသဘော မြင်စေ ရမည်။ ဤသို့မြင်စေရာတွင် စာရေးဆရာ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်စွမ်းအလိုက် အသွင်အမျိုးမျိုးဆောင်နိုင်လေ သည်။ အချို့ဟာသဆရာများကား မိမိတို့ပတ်ဝန်းကျင် ကမ္ဘာကြီးကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော ကြသည်။ ပြောင်လှောင်ကြသည်။ ခနဲကြသည်။ ရွဲ့ကြသည်။ စောင်းမြောင်းကြသည်။ အချို့ကား မိမိတို့ ဘာသာ မိမိတို့ကြိတ်၍ရယ်မောကြသည်။ ဤသို့လျှင် ဟာသပညာသည်များ သည် အသွင် အမျိုးမျိုး ဆောင်ကာ လောကီလူသားများ၏ ကြီးကျယ်မှု၊ ဟန်ဆောင်မှု၊ ဝင့်ဝါပလွှား မှုအရပ်ရပ်ကို ပြက်ရယ် ပြု ကြသည်။"

ယခုခေတ်တွင် ရံဖန်ရံခါအားဖြင့် လက်ရှိနိုင်ငံရေး လူမှုရေးကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ရုပ်ပြောင်ဆရာ တို့ အမြင် အတိုင်း ကဲ့ရဲ့ကြ သည်။

ပြောင်လှောင်ကြသည်။ ဇဝနကား ဤပုဂ္ဂိုလ်များတွင် ထိထိမိမိ ရေးနိုင်စွမ်းသူ တစ်ဦး ပင်ဖြစ်သည်ဟုဆိုကမလွဲဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။ (စာ ၁၇ ၁-၁၇၂)ဆိုပြီး ရေးခဲ့ ပါတယ်။ ကိုးကားစာတွေများ နေမှာစိုးလို့ မြင်သာလောက်အောင်ပဲ ထုတ်နုတ်ပြထားတာ ပါ။ မူရင်း အတိုင်း ဖတ်ရင်သူ့ရဲ့စာပေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇ လုလားထားမှုကို တွေ့ရမဲ့အပြင် သူ့စကား ပြောရေးဟန်ကလည်း ပြေပြစ်သွက်လက်မှုရှိတာကိုပါ ဖတ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဟာသသဘောကို ပြောတဲ့နေရာမှာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ထားတဲ့ ဦးအောင်ဆန်းရဲ့ သဘာဝကိုလည်း တွေ့ရမှာဖြစ်ပါ တယ်။ ရေးပုံ၊ စဉ်းစား ကြည့်မြင်ပုံဟာ သမ္ဘာရင့်စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ပုံစံ ပေါက်နေတယ်လို့ ပြောရင် မြောက်ထိုး ပင့်ကော် လုပ်ရာမကျဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ စာဖတ်သူရော ဘယ်လိုသဘောရ ပါသလဲ။

စာရေးဆရာဆိုတာ

စာရေးဆရာဆိုတာ လောကီကိုချစ်သူ၊ လူးသားတွေကို ချစ်သူဖြစ်ပြီး အမှန်တရားကို ချစ်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားတဲ့ အပြင် ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့ အမှန်တရားကို ကိုင်စွဲပြီး ရပ် တည်ရဲသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ စာပေ ရေးသား (ဖန်တီးဖွဲ့နွဲ့)ရာမှာ အဟောင်းကိုစိစစ်သုံးသပ်တတ်တဲ့ စိတ်ထား ၊လောက ဟောင်း ကို ပြောင်းလဲ လိုတဲ့ စိတ်ထားရှိတတ်သူတွေလည်း ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကိုယ်မြင်တဲ့ခံစားမိတဲ့ အတိုင်း ဖွင့်ထုတ် ရေးသား တတ်သူတွေ လူသားတွေအပေါ် မေတ္တာကြီးမားသူတွေဖြစ်ပြီး တစ်ချိန် တည်းမှာ မတရားမှုကို စက်ဆုတ် ရွံရှာ မုန်းတီးတတ်သူတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

စီးပွားရေးဘဝမပြေ လည်လို့ ကိုယ်အဆင်ပြေရာ ကြီးပွားရာအတွက် အရှက်မဲ့၊ သိက္ခာမဲ့တဲ့ ပြုမူ ပြောဆို မှုတွေ အောက် ကျနောက်ကျခံရမဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေ မလုပ်သလို အောင်မြင်ကြီးပွားတဲ့အခါမှာလည်း မောက်မာ ရိုင်းစိုင်း ဖော်ကားတာမျိုး မဖြစ်တတ်ပါဘူး။ ငွေကို ဘုရားလိုကိုးကွယ်တာမျိုး၊ ရာထူး အာဏာ နောက် ကို ငမ်းငမ်းတတ်လျှောက်လိုက်နေတာမျိုးလည်း မလုပ်တတ်ကြပါဘူး။ စာရေးဆရာမာနဆိုတာကို တန်ဖိုး ထားတတ် ကြပါတယ်။

စာရေးဆရာ(အနုပညာသည်)စိတ် နှစ်နှစ်ကာကာရှိသူတွေဟာ ဘဝအခြေအနေကြောင့် စာပေနဲ့ မဆိုင် တဲ့ နေရာတစ်ခုခု ကို ရောက်နေခဲ့တာတောင်မှ သူ့ပင်ကိုဗီဇစိတ်လိုဖြစ်နေတဲ့ စာပေမြတ်နိုး ချစ်စိတ်ရဲ့ ပဲ့ကိုင် မှုကြောင့် မဟုတ်မတရားတာ၊ မရိုးမဖြောင့်တာတွေကို မလုပ်ဖြစ်မှာ သေချာပါ တယ်။ အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံ မပြည့်စုံ မရင့်ကျက်သေးလို့အမှားတချို့ ကျူးလွန်မိရင် တောင်မှ အဲဒီအမှား ကို ပြန်ဆင်ခြင်ပြီး ရဲရဲပုံပုံပြင်ရဲသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

သမိုင်းခေတ်တွေကို ပြန်ဇွဲကြည့်ရင် စာရေးဆရာနာမည်ခံပြီး စာရေးဆရာဝိညာဉ်မရှိသူတွေနဲ့ နိုင်ငံ ရေးသမား နာမည်ခံပြီး နိုင်ငံရေးသမား စရကာမရှိသူတွေ တွေ့ရ တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်ပြိုင် လမ်းကြောင်း တစ်ခုလုံး ရဲ့ ပင်မရေစီးနဲ့ "စံ"သဘောကိုပဲ အဓိကကြည့်ရမယ်လို့ ယူဆပ ါတယ်။ တစ်ချိန်တည်း မှာပဲ စာရေးဆရာနာမည်မခံဘဲ စာရေးဆရာစိတ်ရှိသူတွေနဲ့ နိုင်ငံရေးသမားနာမည် မခံဘဲ နိုင်ငံရေး သမား ဝိညာဉ် ရှိသူတွေ တည်ရှိနေတတ်တာကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုဖို့ လိုအပ်မယ် ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ကတော့ နိုင်ငံရေးသမား ဦးအောင်ဆန်းကို စာရေး
ဆရာစိတ်ရှိသူလို့ သတ်မှတ်ခဲ့ပါပြီ။ သဘော တူနိုင်ကြပါရဲ့လား။
စဉ်းစားကြည့်ဖို့ပါ။

ပြီးတော့ မိမိကိုယ်တိုင်ကိုလည်း ဆင်ခြင်ဆန်းစစ်မှု
မှန်သားပြင်ရှေ့မှာရပ်ပြီး ကိုယ့်လိပ်ပြာကို ကိုယ်ရှာကြည့် ဖို့
အကြံပြုလိုက်ပါတယ်။

ကဗျာဆရာမ "ကြည်အေး"ကတော့ သူ့ရဲ့နာမည်ကြီး "တစ္ဆေ"ဆိုတဲ့
ကဗျာထဲမှာ

"တစ္ဆေ ငါကိုယ်တိုင်ပါပဲ"လို့ ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်

ကျွန်တော်ရော.....ဘယ်သူလဲ။

ခင်ဗျားရော..... ဘယ်သူလဲ။

နောင်ကျော်

၃၁၊ ၁၂၊ ၂၀၀၈။

+++++

မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတဲ့ရန်သူ

၁၉၄၂ခုနှစ်လူမျိုးရေး ပြဿနာဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က ကရင်လူမျိုးတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်တဲ့ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် (ဘီအိုင်အေ) ရဲ့ ရန်သူတွေပါ။

ဒါပေမဲ့ အောင်ဆန်းဟာ နာကျဉ်းမုန်းတီးတဲ့ ရန်သူကိုခိုင်မြဲတဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် ပြောင်လဲနိုင်တဲ့ ပင်ကို သဘာဝ စွမ်းရည် ရှိတယ်။ အဲဒါကိုကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတာပါ။ ၁၉၄၃ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ဖတ်ဆစ် ဂျပန် တွေရဲ့ "လွတ်လပ်ရေး"ကြေညာအပြီးမှာ ကျွန်တော်ဟာ လေ့လာစူးစမ်းဖို့

ရန်ကုန် ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က အောင်ဆန်းနဲ့ အရမ်းတွေ့ချင်တယ်။ သခင်တချို့ဆီ အလည်အပတ် သွား ချင်တယ်။ သခင်သန်းထွန်းက ကျွန်တော့်ကို သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကရင်လူမျိုး တွေဘက်က ရပ်တည်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ရန်သူတစ်ယောက်ပါလို့ ပြောပြတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ပြီးပြီးပြန်ပြောတယ်။ ရဲရင့်ထက်မြက်တဲ့ ရန်သူဟာမိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် ပါတဲ့။

ကျွန်တော်ရန်ကုန်ကို ထွက်မလာခင်က ကျွန်တော့လူတွေက သတိပေးတယ်။ ဘီအိုင်အေနဲ့ ဗမာတွေက ကျွန်တော့် ကို သတ်လိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဆန့်ကျင်စွာပဲ ကျွန်တော်ဟာ နွေးထွေးလှိုက် လှဲပြီး ရိုးသား ဖြောင့်မှန် တဲ့ လက်ခံကြိုဆိုမှုကို ကြံတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ သံသယတွေ၊ သို့လောသို့လော အတွေးတွေ အလျင်အမြန် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက ကျွန်တော့်ကို တပ်မတော် ထဲဝင်ပြီး သူနဲ့ သူ့ရဲဘော်ရဲဘက်တွေနဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ဖို့၊ ကရင်-ဗမာ သွေးစည်း ချစ်ကြည်မှု ပြန်လည်တည်ဆောက်ပြီး ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ တယ် ။

ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ လက်တွဲလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က "စောကြာဒိုးဟာ ကျွန်တော့်ထက် တော် တဲ့ စစ်ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဖြစ်တယ်"လို့ သူ့ ကိုပြောပြတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်က သူ့ကိုလည်း ပ အောင်ခေါ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းတယ်။ ပထမတော့ စောကြာဒိုးလည်း ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်မတတ် ဗိုလ်ချုပ်နဲ့တွေ့ဖို့ ခေါ်လာ

ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ တွေ့ဆုံပွဲ မှာ စောကြာဒိုးဟာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲက ရိုးသားဖြင့်မတ်မှုကို အသေအချာ တွေ့ရှိပြီး သူပါလက်တွဲ ပါဝင်လာတယ်။

ကရင်အမျိုးသား တပ်ရင်းတစ်ခုဖွဲ့စည်းလိုက်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ ဖွဲ့စည်း ပေးတာ။ ကရင် လူငယ်တွေကို အိမ်မှာတွေ့ဆုံနိုင်အောင် စီစဉ်ခဲ့တယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ တကယ် ပါပဲဗျာ။ ဗမာလူငယ်တွေကို ဆက်ဆံတာထက်တောင် ပိုကောင်းသေး တယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေ ကရင်-ဗမာ ချစ်ကြည်ရေးရဖို့ အတူတကွဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ နှေးကွေး ပေမယ့်အကြီးအကျယ်ခိုင်မာတဲ့ အောင်မြင်မှု ကိုရခဲ့တယ် ။

ဗိုလ်ချုပ် ဟာ အရင်က ရန်သူဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ကို မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ရုံတင်မက ဘူး။ သစ္စာ ရှိတဲ့ နောက် လိုက်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်ပေါ် ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့မှာ သံလိုက်ဓာတ် လို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတွေရှိတယ်။ သူ့နောက်လို ဘယ်သူမှ မလိုက်ဘဲမနေနိုင်ဘူး။ အခြေခံ ဥပဒေရေး ဆွဲရေး လွှတ် တော်ခေါ်တဲ့အခါ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ အများစုက ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်ဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ဗိုလ်ချုပ်နဲက တွေ့ဆုံပြီး အကြံ တောင်း ခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်တော့် ကို ပြောတယ်။

ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုရမယ့် ခေါင်းဆောင်တစ် ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ရဲကလေးနက်တဲ့ အယူအဆရဲ့ ဦးဆောင် လမ်းညွှန်မှုကို ခံယူမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူများနောက်လိုက် လုပ်မလားဆိုတာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ် ရမယ်တဲ့။ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေအားလုံးရဲ့ ကန့်ကွက်ချက်တွေ၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ဇနီးသည် ရဲ့ ကွာရှင်းမယ် ဆိုတဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို

ယိမ်းယိုင်တုန်လှုပ်အောင် မလုပ် နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရွေးကောက်ပွဲဝင်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

(၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် ၂၉ရက် အခြေခံဥပဒေရေးဆွဲရေး
လွှတ်တော်အစည်း အဝေးတွင် စောစံဖိုသင် ပြောကြား ခဲ့သော မိန့်ခွန်းမှ)

(Aung San Of Burma: Compiled and Edited by Maung Maung
စာအုပ်မှ Enemy Turned Firend by Saw San Po Thin ကိုပြန်ဆိုပါသည်။)

+++++

စကားနှင့် ဇာတ်

မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုသမိုင်းရဲ့ ဇာတ်ရိုက်အမြင့်ဆုံး အပိုင်းကို ဖတ်ဆစ်ဂျပန်တော် လှန်ရေး စဖို့ရာ တပ်ထွက်အခမ်းအနား ကျင်းပတဲ့ ၁၉၂၅ခု၊ မတ်လ ၁၇ရက်နေ့ကနေ နောက်ဆုံးလွတ်လပ်ရေး အလံတင် အခမ်းအနားကို ကျင်းပနိုင်ခဲ့တဲ့ ၁၉၄၈ ခုဇန်နဝါရီလ ၄ရက်နေ့ ထိလို့ သတ်မှတ် ကြည့် နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီသုံးနှစ်နီးပါးအချိန်ပိုင်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို အချိန်မျဉ်း ဆွဲပြီး မှတ်တမ်း တင်ကြည့် မယ်ဆိုရင် အတော်လေး စိပ်စိပ်ရေးဆွဲသွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သဘောအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဒီအချိန်က သက်ရှင်လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးဟာ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု သမိုင်းရဲက ဇာတ်ဆောင်တွေဖြစ်ခဲ့ပြီး (ပေမယ့်) အထင်ရှားဆုံး၊ အရေးပါဆုံး၊ လူသိ အများဆုံး၊ လူအများချစ်ခင်ကြည်ညို လေးစားတာ အခံရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် သဘောထားမကွဲ တညီတညွတ်တည်း ရွေးချယ်ညွှန်ပြနိုင်သူ ပြည့်စုံထိုက်သူ ကတော့ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းပါပဲ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂရဲ့ နှစ်လည် မဂ္ဂဇင်း ကို ကိုအောင်ဆန်း အယ်ဒီတာ လုပ်တဲ့နှစ်မှာ အိုးဝေဆိုတဲ့ စာပေဆန်တဲ့ အမည်ပေးပြီး ထုတ်ဝေခဲ့၊ အယ်ဒီတာအဖြစ်နဲ့ ဆောင်းပါး ခေါင်းကြီးစတာတွေ ရေးခဲ့၊ မတိုင်ခင်မှာလည်း "ပဲခူးကဝေ"ဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်နဲ့ စာပေ လက်စွမ်း ပြခဲ့ဖူးတဲ့သူဟာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းရင်း ဗြိတိသျှ အစိုးရလက်အောက် ကြားဖြတ် အစိုးရအဖွဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်မြုပ်အလုပ်များ နေတဲ့ အချိန်မှာသူရဲ့ နိုင်ငံရေးလုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် တွေ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ ကြား တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း နိုင်ငံရေးကထွက်ပြီး စာကလေး ဘာကလေး ထိုင်ပြီရေးဦးမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း တသသပြောဆိုဖူးတဲ့ ဖြစ်ရပ်လေးဟာ ရိုးရိုးလေး နဲ့ လွမ်းစရာပါ။ သူကဦးသိန်းဟန် (ဆရာဇောဂျီ) ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။ "ဒီမယ့်ဗျာ့ ဆရာ ရဲ့ ကျွန်တော်လည်း အနုပညာသမားပါဗျာ"။

မတိုင်ခင်မှာလည်း ၁၉၄၅ခုနှစ် စစ်ကြီးပြီးစ တော်လှန်ရေးမျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်ကြီး၏ သေနာပတိ ဂျင်နရယ်အောင်ဆန်းကို အထူးစိတ်ဝင်စား

ကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသတင်းစာဆရာများ၊ သတင်း ထောက်များရဲ့ စုံစမ်းအကဲခတ်တဲ့ အမေးကိုလည်း "ကျုပ်တော့ အခုစစ်လည်းပြီးပြီမို့ စစ်တပ်ကို ဆက်လက် ဦးစီး ရှေ့ဆောင် မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်စား အခု ဒုတိယ စစ်သေနာပတိ ဗိုလ်လက်ျာကပဲ ဦးစီးပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အဖို့တော့ နိုင်ငံရေးကို ထိထိရောက်ရောက် ဝင်လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါလဲ ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရတဲ့အထိပါပဲ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် နိုင်ငံရေးကထွက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စာအုပ်ကလေး ဘာလေး ရေးမယ် ကြံတာပဲဗျာ" ဆိုတဲ့ အဖြေကိုချည်းပေးခဲ့ တယ်ဆိုပါတယ်။

သမိုင်းနဲ့ တိုင်းပြည် အခြေအနေကပေးအပ်တဲ့ အဆမတန် ကြီးမားလှတဲ့ တာဝန်ထုပ်ကြီးကို အားကြိုး မာန်တက် မညည်းမညူ တစ်ချောင်းတည်းသော စိတ်နဲ့ စွန့်စားထမ်း ရွက်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့နလုံးသားက အေးချမ်းတဲ့ စာရေးဆရာဘဝကို အိမ်မက်လျက်ရှိတဲ့ နလုံးသား ပါကလား။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုအောင်ဆန်း၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်အောင်ဆန်း၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်ဗိုလ်တေဇ (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း)၊ အာဇာနည် အဖြစ်ကျဆုံးခဲ့ချိန်မှာ (တပ်မှ ထွက်နိုင်ငံရေးနယ်မှာ ဦးဆောင် လှုပ်ရှားနေတဲ့ သူဟာ) ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလို့ပဲ အများက ခေါ်ဝေါ် သိရှိနေကြဆဲပေမဲ့ တရားဝင်အားဖြင့် အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးချုပ် ဦးအောင်ဆန်းဟာ သူရည်မှန်းခဲ့သလို စာရေးဆရာဘဝကို စောက်ချ လုပ်ကိုင် မသွားရရှာပေမယ့် သူရေးခဲ့တဲ့စာတွေ၊ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်အဖြစ် လူထုကို သူပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာလည်း မြန်မာပြည်ရဲ့ သမိုင်းနဲ့ မြန်မာပြည်သူ လူထု ရဲ့

နလုံးသားမှာ စွဲထင်အောင် သူရေးခြစ်ခဲ့တဲ့ စာလုံးအမှတ်အသားတွေ လို့ဆို နိုင်ပါတယ်။

ဆိုခဲ့တဲ့လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းနဲ့ ဇာတ်ရိုက်အမြင့်ဆုံးကာလအဓိက ဇာတ်ဆောင်ရဲ့ နှုတ်ပြောစကားများကို ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခွန်းများ (၁၇-၃-၄၅ မှ ၁၃-၇-၄၇) ဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ အတော်လေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ တချို့မိန့်ခွန်းတွေက အပြည့်အစုံ မှတ်တမ်းတင်ချက်တွေ ဖြစ်ပြီး တချို့က သတင်းစာတွေရဲ့ ပြန်လည်ဖော်ပြချက် သတင်းတွေ ဖြစ်ပါ တယ်။ အများစုက မြန်မာလို ဟောပြောချက် တွေဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီခေတ်အင်္ဂလိပ် လက်အောက် အချို့နေရာနဲ့ အခမ်းအနားတွေမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အင်္ဂလိပ်လိုဟောပြောခဲ့တဲ့ မိန့်ခွန်း ငြုဒ် ကို လည်း တွေ့ရပါတယ်။

"အခုအခါ ကျုပ်ဟာ (ပတ်ပလစ်မှာ ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေတဲ့လူပဲ)"။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ဘုရားလည်း မဟုတ်၊ မှော်ဆရာမျက်လှည့်ဆရာလည်း မဟုတ်၊ လူပဲ၊ နတ်လည်း မဟုတ်၊ လူလောက်ပဲ အစွမ်း ရှိမှာပဲ။ ကျုပ် အသက်က အင်မတန်ငယ်တယ်။ ကျုပ်အခုထမ်းရတဲ့ တာဝန်ဟာလည်း တစ်တိုင်း တစ်ပြည်လုံးရဲ့ တာဝန် ကို ရှေ့ဆုံးက ထမ်းနေရတယ်။ ကျုပ်ကိုယ် ဒီတာဝန်တွေကို ထမ်းနိုင် လောက်အောင် အရည်အချင်း ပြည့်စုံတယ်လို့ မယူဆဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်စိတ်တိုတတ်တယ်ဆို တာကိုလည်း လူအများ

သိကြတာပဲ။ ဒါကျုပ် နဂိုပဲ။ အလုပ်ရင်ပြီး အနောက်အယုတ်များရင် စိတ်တို တတ်တယ်။ ဒါကို ပြုပြင် နိုင်သမျှ ပြုပြင်ဖို့ကြိုးစားမယ်။

(စက္ကူဖြူစီမံကိန်း ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြပွဲတွင် ပြောကြားသော မိန့်ခွန်း ၂၉-၉-၄၆)

ဗိုလ်ချုပ်ဟာ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတွေရဲ့ လက်ချက်၊ အတိအကျဆိုရင် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးတဲ့ အချိန်မှာ ၃၃နှစ်ထဲမှာပဲ ရှိသေးတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူပြောခဲ့သလိုပဲ တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင် အနေနဲ့ အင်မတန်ကို ငယ်သေးတယ်လို့ဆိုနိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဖြောင့်စင်း မှန်ကန်တဲ့စိတ်၊ ထက်မြက်တဲ့ ပညာဉာဏ်၊ ရဲရင့်တဲ့သတ္တိ၊ ကြံ့ခိုင်တဲ့ဖွဲ့နဲ့ ဘွင်းဘွင်းရှင်း ရှင်းပြောတတ်တဲ့ စရိုက်တွေကြောင့် ရိုးရိုးပြည်သူလူထုက ချစ်ခင်လေးစားရုံမကဘဲ သူ့ထက် အသက်၊ ဝါကြီးတဲ့နိုင်ငံရေး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နဲ့ လေးစားအပ်တဲ့ ရန်သူတော် အင်္ဂလိပ်အရာရှိ တွေကိုယ်တိုင်ရဲ့ အလေးစားခံရတဲ့ သူ ဖြစ်ပါတယ်။

နောင် တော်လှန်ရေးပန်းခြံဖြစ်လာတဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားအနောက်မြောက် ဘက်ကွင်းပြင်ထဲက စစ်ရေးပြ အခမ်းအနားနဲ့ တပ်ထွက်အခမ်းအနားမှာ သူပြောတဲ့ တပ်ထွက်မိန့်ခွန်းဟာလည်း တိုတောင်းသလောက် ရှင်းလင်း ထိရောက်လှပါတယ်။ "ရဲဘော်တို့ ဆိုတဲ့ အာလုပ်စကားနဲ့" ဒါပဲ ဆိုတဲ့ အပြီးသတ် စကားက လွဲရင် ဝါကျ ငြုပဲပါတယ်။

"အကျယ်ချဲ့ပြီး ရှည်ရှည်မပြောချင်ဘူး။ အခု စစ်မြေပြင်ကို ထွက်ရမယ်။ ဆင်းရဲမယ်၊ ငတ်မယ်၊ အခက်အခဲ တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်။ ဗမာပီပီ ဗမာ့သွေးကိုပြုပါ။ အထက်ဗိုလ်များရဲ့ အမိန့်ကို နာခံကြပါ။ အထက်ဗိုလ်

တွေကလည်း သာတူညီမျှ ရဲဘော်စိတ်ထားပါ။ ရဲဘော်တို့ကို ကတိပေး
ထားတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရဲဘော်တို့နဲ့အတူ ချီတတ်မယ်။"

ဗမာ့ရန်သူကို ချေမှုန်းကြ။

အနီးကပ်ဆုံး ရန်သူကိုရှာပြီး တိုက်ကြ။

၁၉၄၄၊ ဩဂုတ်လ၁ရက် ဂျပန်ကပေးတဲ့ လွတ်လပ်ရေး
ပထမနှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနားမှာ ကတည်းက ဗိုလ်ချုပ်ဟာ စစ်ဝန်ကြီးအဖြစ်
ပြောတဲ့မိန့်ခွန်းမှာ ဂျပန်ပေးတဲ့ လွတ်လပ်ရေးဟာ အမည်ခံ အတု အယောင်
လွတ်လပ်ရေးသာ ဖြစ်တယ်လို့ မိန့်ကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ နောင်တစ်နှစ်မ လည်မီမှာပဲ
တပ်ထွက် မိန့်ခွန်း နဲ့ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တွေကို မောင်းထုတ်ဖို့ ပြောင်ကျကျ
တိုင်သံပေး လိုက်ပြီးဖြစ်သွားပါတယ်။ "ခေါင်းဆောင် လုပ်တဲ့ လူတွေဟာ
ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့ ကိစ္စ တွေကို တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ပြောရဲရမယ်။
ရှင်းပြနိုင်ရမယ်။ အသက်စွန့်သင့်တဲ့နေရာမှာ စွန့်ရဲရ မယ်။ ပရိယာယ်သုံးသင့်တဲ့
နေရာမယ် သုံးရမယ်။ အချိန်အခါလိုက်ပြီး လုပ်ရမယ်"လို့ ပြောတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ
သူရဲကမ္ဘေးရာပါ သဘာဝအရ မမှန်တဲ့ စကားကိုတော့ ဘယ်တော့မှ
မပြောတတ်ဘဲ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ပြောတတ်တဲ့ အလေ့ရှိတာကြောင့် ဂျပန်
လက်အောက် ဂျပန်တော်လှန်ရေး ကိုဆောင်ရွက်စဉ်က လုပ်ဖက်ကိုင်ဖက်တွေဟာ
ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အပြော တွေ အပေါ် တစ်ခါတစ်ရံ ရင်တထိတ်ထိတ်ရှိခဲ့ရပါတယ်။
ဒါပေမဲ့အမှန်တရားကို ရဲစွမ်းအားကောင်းစွာ စစ်စစ် မှန်မှန် စွဲကိုင် ထားတဲ့
ဗိုလ်ချုပ်ဟာ သူ့နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအပေါ် အပြောမဟုတ် ပြည့်စုံတဲ့ ကံသုံးပါး

အလုပ်နဲ့ အသက်၊ ဘဝပုံအပ်ထားခဲ့တဲ့ စေတနာကံကြောင့် တွင်းဝင်ဖြောင့်ခဲ့တာပါပဲ။

၁၉၄၅ မေလထဲမှာ ဗမာ့တပ်မတော်က ရန်ကုန်ကိုသိမ်းနိုင်ခဲ့ပြီး မဟာမိတ်တပ်တွေနဲ့ ဗြိတိသျှ အုပ်စိုးသူ တွေလည်း ပြန်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဇူလိုင်လကုန်ပိုင်းမှာ ရန်ကုန်ဘုရင်ခံအိမ်မှာ ဂျပန်လက်နက်ချ စာချုပ် လက်မှတ် ရေးထိုးပွဲ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးနဲ့ မြန်မာ တစ်မျိုးသားလုံး ခါးတောင်းကျိုက်မဖြုတ်နိုင်သေးပါဘူး။ ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့ စက္ကူဖြူ စီမံကိန်းကို ကန့်ကွက် ဖျက်သိမ်းပြီး မြန်မာပြည်ကို အပြီးတိုင်လွတ်လပ်ရေး ပေးဖို့ ဆက်လက် တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့ ကြ ရပါတယ်။

နောင်တိုင်းပြု ပြည်ပြု လွတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲ ဖဆပလအနိုင်ရရှိရေးနဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ဦးတည်တဲ့ အမျိုးသား ညီညွတ်ရေးအတွက် နိုင်ငံအနှံ့ စည်းရုံးရေး ခရီးစဉ်အတွင်း အာလံမြို့ (အောင်လံမြို့)မှာ ကျင်းပ တဲ့ တော်လှန်ရေးနေ့အခမ်းအနား (၂၇-၃-၄၇)မှာ ဒီနယ်ဟာ တော်လှန်ရေး စတဲ့နယ် ဖြစ်တယ်။ တော်လှန်တယ် ဆိုတာ အဓိပါယ်ဘာလဲ။ များသောအားဖြင့် ယူဆနေကြတာက သွေးထွက်သံယိုဖြစ်တဲ့ တော်လှန်ရေး၊ သွေးထွက်သံယိုမရှိတဲ့ တော်လှန် ရေးရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်မိန့်ကြားခဲ့သလို အင်္ဂလိပ် အစိုးရလက်ထဲက မြန်မာရဲ့ မူလ အချုပ်အခြာအာဏာကို နှလုံးရည်သုံးပြီး ပြန်လည်ရယူဖို့ အားထုတ် ခဲ့ကြရတယ်။

မြန်မာပြည်သူလူထုရဲ့ ညီညွတ်မှု၊ လွတ်လပ်ရေး စိတ်နိုးကြားမှုနဲ့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွင်း ဗမာ့တပ်မတော် ရဲ့ လက်ရုံးရည်

ထက်မြက်မှုတွေကို လက်တွေ့အရကို ခံ့ညားနေရပြီဖြစ်တဲ့အုပ် စိုးသူ ဗြိတိသျှ တို့အနေနဲ့ မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးကို နောက်ဆုံးအသာတကြည်နဲ့ မပေးဘဲ နေမရအောင် ဗိုလ်ချုပ် ဟာ သူ့ရဲ့ အမှန်တရားမကင်းကွာတဲ့ စကားတွေနဲ့ တစ်နည်းတစ်ဖုံးသော နှုတ်မှုစွမ်းရည်ကိုသုံးပြီး ပြည်သူ လူထုအမှန်အတကယ် အသားတည်း ဖြစ်စေဖို့ ခိုင်မြဲသထက် ခိုင်မြဲအောင်ချုပ်ခဲ့ရတယ်။ ရုပ်ရှင်ရဲ့ အမြန်ပြကွက်လို ချုပ်ကြည့်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဒီလိုတွေရနိုင်မယ်။

၁၉၄၅၊ ဩဂုတ် ၁၆၊ စတုတ္ထအကြိမ် မြန်မာနိုင်ရေး ခေါင်းဆောင်များ အစည်းအဝေးပွဲကျင်းပရာ သာဘာပတိ အဖြစ် ပြုလုပ်၍ "ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် မိန့်ခွန်း ပြောကြား၊

ဩဂုတ် ၂၉ မြို့တော်ခန်းမ၌ ကျင်းပသည့် အရှေ့နှင့်အနောက် အစည်းအဝေးတွင် အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် မိန့်ခွန်း၊

စက်တင်ဘာ ၁၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ရုံးတွင် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ ပြုလုပ်ရာ အဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ အနေဖြင့် အဖွဲ့ချုပ်၏ လုပ်ငန်းများ အနေဖြင့် အဖွဲ့ချုပ်လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်း၊

အောက်တိုဘာ ၁။ "စက္ကူဖြူစီမံကိန်း အလိုမရှိ" ကြွေးကြော် ဆန္ဒပြခဲ့သော အလုပ်သမားလူထု အင်အား ပြပွဲ ကြီးတွင်၊

အောက်တိုဘာ ၂၇၊ အလုပ်သမားလူထု အင်အားပြပွဲ ကြီးတွင်၊
အောက်တိုဘာ ၂၇၊ (အသစ်ဖွဲ့စည်းသော ဗမာ့တပ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်အဆင့်ဖြင့် လက်ထောက်စစ်ဆေးရေး အရာရှိချုပ် ရာထူး

ကမ်းလှမ်းခြင်းကို ငြင်းပယ်ကာ မျိုးချစ်ဗမာ့ တပ်မတော်၏ ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနုတ်ထွက်ပြီး နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်သို့ ဝင်ရောက် ခဲ့) နံနက်ပိုင်း ဖဆပလဌာနချုပ်၌ ပြုလုပ်သော သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတွင် ဘုရင်၏ အမှုဆောင် ကောင်စီတွင် ဖဆပလခေါင်းဆောင်များ မပါဝင်ရတော့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်း၊

နိုဝင်ဘာ ၅၊ မန္တလေးမြို့၊ နေသူရိန်ရုံကြီးတွင် ကျင်ပသည့် လူထုအစည်းအဝေးပွဲသို့ တက်ရောက် မိန့်ခွန်းပြော ကြား၊

နိုဝင်ဘာ ၁၈၊ ရွှေတိဂုံစေတီတော် အလယ်ပစ္စယံ၌ ကျင်းပသော ပြည်သူ့အစည်းအဝေးပွဲကြီးတွင် "သတ္တိရှိလျှင် ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ကြရအောင်"ဟု၊

၁၉၄၆ခု၊ ဇန်နဝါရီ၁၇၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး တိုက်ပွဲများတွင် ကျဆုံးခဲ့ရရှာသော အာဇာနည်များ အထိမ်းအမှတ်ယာယီ ကျောက်တိုင် စိုက်ထူပွဲ အခမ်းအနား ရွှေတိဂုံစေတီတော် အလယ်ပစ္စယံကုန်းမြေ၊ တက်ရောက် မိန့်ခွန်း ပြောကြား ။

ဇန်နဝါရီ ၂၀၊ ဖဆပလ အလယ်ပစ္စယံညီလာခံ စတုတ္ထနေ့တွင် မိန့်ခွန်းပြောကြား၊

ဇန်နဝါရီ ၂၃၊ ဖဆပလ လူထုညီလာခံကြီးတွင် "အမျိုးသားညီညွတ်ရေး" အဆိုကိုတင်သွင်း၊

မတ်၂၇၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ပထမနှစ်ပတ်လည်နေ့ အခမ်းအနား ကန်တော်မင်ပန်းခြံ (ယခု ကန်တော်မင် မင်္ဂလာပန်းခြံ)၊ "ငါတို့သွေးအနီ ပြိုင်ခဲ့သောနေ့"၊

ဧပြီ ၂၉၊ နံနက် ၁၀နာရီခွဲတွင် ကန်တော်ကလေး မြူနီစပယ်ကျောင်းတွင် ကျင်းပသော ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းဆရာများ ညီလာခံတွင်တက်၍ မိန့်ခွန်းပြော၊

မေ ၁၊ စစ်ပြီးခေတ် ပထမဆုံး မေဒေနေ့ အခမ်းအနားကို ကန်တော်မင်ပန်းခြံအတွင်း၌ ကျင်းပရာ သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်၍ ကမ္ဘာ့အလုပ်သမား နေ့ မိန့်ခွန်းကို...၊

ဇွန် ၇ နံနက်ပိုင်းတွင် ဖဆပလအဖွဲ့ကြီးမှ ကြီးမှူးကျင်းပသော ပြည်သူ့လွတ်လပ်ခွင့်များ ချုပ်ချယ်မှုကို ရှုတ်ချသော လုထုဆန္ဒပြအစည်းအဝေးကြီးကို ကန်တော်မင် ပန်းခြံ၌ ကျင်းပရာ တက်ရောက်၍ မိန့်ခွန်း ပြော၊

ဇွန် ၁၄၊ နံနက် ၁၀နာရီတွင် တာဝါလိန်းလမ်း (ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပြတိုက်လမ်း)၊ အမှတ် ၂၅ရှိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နေအိမ်၌ "ဗမာပြည် အာဏာရှင် ဘယ်သူလဲ"ဟု ရှင်းလင်း၊

စက်တင်ဘာ ၂၉၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်က ဦးဆောင်၍ စက္ကူဖြူ အုပ်ချုပ်ရေး ကန့်ကွက် ဆန္ဒပြပွဲကို မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ကန်တော်မင်ပန်းခြံ၌ ကျင်းပရာ တက်ရောက်ပြီး "လူထုတိုက်ပွဲနေ့" ခေါင်းစီးဖြင့်၊

အောက်တိုဘာ ၂၀၊ ရွှေတိဂုံစေတီတော် အနောက်ဘက်မုခ်၌ ကျင်းပသော ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီအား ဖဆပလ မှ ထုတ်ပယ်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းပြပွဲ၊ တက်ရောက် ရှင်းလင်း၊ "ကွန်မြူနစ်တွေ"၊

အောက်တိုဘာ ၂၈၊ ပြည်သူ့ ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့များကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက "လွတ်လပ်ရေးကို အလျင် လုပ်ရမည်" ဟူ၍

ဒီဇင်ဘာ ၈၊ ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမတွင် ကျင်းပသော အင်္ဂလိပ်ဘာမားမင်းကောင်စီ အစည်းအဝေးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်၊

ဒီဇင်ဘာ ၁၈၊ မော်လမြိုင်၊ သံဖြူဇရပ်ရွာ၌ စစ်အတွင်း သေးဆုံးသွာသော ချွေးတပ်သားများအတွက် သရဏဂုံတင်ပွဲအခမ်းအနား၊ တက်ရောက် မိန့်ခွန်း ပြောကြား၊

ဒီဇင်ဘာ ၂၅၊ တောင်ကြီးမြို့၊ လူထုအစည်း အဝေးပွဲ၊

ဒီဇင်ဘာ ၂၆၊ ညောင်ရွှေမြို့၊ လူထု အစည်းအဝေးပွဲ၊

ဒီဇင်ဘာ ၂၈၊ ရန်ကုန်မြို့လုံးဆိုင်ရာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်နေ့၊ လူထုအစည်းအဝေး အခမ်းအနားတွင် မိန့်ခွန်းပြောကြား၊

၁၉၄၇ ဇန်နဝါရီ ၁၊ ည ၈:၄၀ နာရီ အင်္ဂလန်ပြည်၊ လန်ဒန်မြို့ သို့ သွားမည့် မြန်မာ့ကိုယ်စားလှယ် ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက တိုင်းပြည်သို့ အသံလွှင့် မိန့်ခွန်း ပြောကြား "အားရှိမှ အခွင့်အရေးရမယ်"၊

ဇန်နဝါရီ ၅၊ ညနေ ၅:၁၀ နာရီတွင် အိန္ဒိယပြည်၊ ဒေလီရေဒီယိုမှ ဗမာပြည် သို့ မှာကြားသော ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းမိန့်ခွန်းကို ဒေလီရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်ခဲ့၊ ည ၈:၃၀ နာရီ တွင် "အေးရှည်ညွတ်ရေး"ခေါင်းစဉ်ဖြင့် မိန့်ခွန်းကို ဒေလီရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်ခဲ့၊

ဇန်နဝါရီ ၂၉၊ လန်ဒန်မြို့၊ ဒေါ်ချက်စတာဟိုတယ်အောက်ထပ်ရုံ ခန်းမဆောင်ကြီး၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲ၊

ဖေဖော်ဝါရီ ၃၊ လန်ဒန်မြို့မှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့သော မြန်မာကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်တွင် "ဘိလပ်မြန်မာဆွေးနွေးပွဲ" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သတင်းစာရှင်း၊

ဖေဖော်ဝါရီ ၄၊ ည ၈:၃၀ နာရီတွင် အသံလွှင့်ရုံမှ လန်ဒန်ပြန်မိန့်ခွန်းကို "ယူတတ်မှရမယ်" ခေါင်းစီးဖြင့် မိန့်ခွန်းပြောကြား၊

ဖေဖော်ဝါရီ ၅၊ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံး ညီလာခံပြုလုပ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက "မြေစနစ် ကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲချင်တယ်" ခေါင်းစီးဖြင့်၊

ဖေဖော်ဝါရီ ၈၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဒိုမီနီယန် (Dominion) အတွင်းဝန်ကလေး မစ္စတာဘော့တွမ်လေ (Botttomely) တို့ တောင်တန်းဒေသ ဆိုင်ရာ ပင်လုံညီလာခံ တတ်ရောက်ရန် ပင်လုံမြို့သို့ ရောက်ရှိ၊ နေ့လယ် ၁၁နာရီခွဲတွင် ရှမ်းပြည် သမိုင်း၌ တစ်ခါမျှမတွေ့ကြုံဖူးသော ကချင်၊ ချင်း၊ ဗမာ၊ ရှမ်းခေါင်းဆောင်များ၊ ဗြိတိသျှအရာရှိများ နှင့် ရှမ်းပြည်လူထုများ၊ လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီး စတင် ကျင်းပရာ သဘာပတိအဖြစ်တောင်ပိုင်း ဖော်ဘွားကြီး စပ်ခွန်ပန်းစိန်ကဆောင်ရွက်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း က "မြန်မာများက စိုးမိုးလို၍မဟုတ်"၊

၁၉၄၇ ဖေဖော်ဝါရီ ၉၊ ရှမ်းကျောင်းသားများ ဆန္ဒပြ အစည်းအဝေး တွင် "သွေးခွဲမှုများကို မခံကြရန်" မေတ္တာရပ်ခံ၊

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၁၊ ဖော်ဘွားများ ညစာစားပွဲ သို့တက်ရောက်လာသော ဗိုလ်ချုပ်က "ညီညွတ် စေချင်တယ်" ဟူ၍ ၊

ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈၊ လန်ဒန်ပြန် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အား ရန်ကုန် မြို့တော် မြူနီစပယ်အဖွဲ့ဝင် လူကြီး များ နှင့် မြို့မိ၊ မြို့ကဖများက ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက "တစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေး ရအောင် လုပ်ပေးမယ်"ဟု၊

၁၉၄၇ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၅၊ ဖဆပလဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့ အစည်းအဝေး တွင် "တောင်းတဲ့အတိုင်းရလို့ လက်ခံလာတယ်"ဟု

မတ် ၁၊ မြန်မာပြည် အင်္ဂလိပ် ကုန်သည်ကြီးများအသင်း နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေးတွင် "အရေးကြီးသော စက်မှုလုပ်ငန်းများကို ပြည်သူပိုင်လုပ်မည်"ဟု၊

မတ် ၁၃၊ တိုင်းပြု ပြည်ပြု လွှတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ "နိုင်ငံရေးစားဖားကြီးတွေ" ခေါင်းစီး ဖြင့် အသံလွှင့်ရုံမှ၊

မတ် ၁၉၊ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်သည့် နိုင်ငံရေးရှင်းလင်းပွဲကို ကန်တော်မင် ပန်းခြံ ၌ ကျင်းပရာ တက်ရောက်ရှင်းလင်း၊

မတ် ၂၁၊ မုံရွာမြို့တွင် "စိတ်ချရမယ့် အမတ်များလိုတယ်"ဟု၊ ည ၈:၃၀ နာရီတွင် အသံလွှင့်ရုံမှ "လွတ်လပ်ရေးမှတ်ကျောက်" ခေါင်းစီးဖြင့် အသံလွှင့်မိန့်ခွန်း၊

၁၉၄၇ မတ် ၂၅၊ နတ်မောက်မြို့က ဒီပက်ရာ ကျောင်းတိုက် အတွင်း ကျင်းပ သောလူထုအစည်းအဝေးပွဲ၊ "စိတ်ပြောင်းကြစမ်းပါ"၊

မတ် ၂၆၊ တောင်တွင်းကြီးမြို့၊ ရွှေအင်းတော် ဘုရားတွင် "ညီညီ ညွတ်ညွတ်နဲ့ တောင့်ခံပါ"၊

မတ် ၂၇၊ အာလံ (အောင်လံ)မြို့၊ နံနက်ခင်း၌ ကျင်းပသော တော်လှန်ရေးနေ့အခမ်းအနားတွင် "တော်လှန်ရေးနှစ်မျိုး" ခေါင်းစီးဖြင့်၊

ဧပြီ ၂၊ မြေပုံ မြို့၌ ကျင်းပသော လူထုအစည်းအဝေးပွဲတွင် "ဒါတွေဟာ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲလား"၊

ဧပြီ ၅၊ ည နောက်ခွဲ တွင် အသံလွှင့်ရုံမှ တိုင်းပြည်သို့ အသံလွှင့်မိန့်ခွန်းပြောကြား၊ "လမ်းနှစ်ခွ" ခေါင်းစီးဖြင့်၊

ဧပြီ ၁၇၊ အသံလွှင့်ရုံမှ မြန်မာနှစ်သစ်ကူးမိန့်ခွန်းအဖြစ် "လုပ်ငန်းစဉ်ခြောက်ရပ်" ကို အသံလွှင့်၊

မေ ၁၉၊ ဖဆပလ ပဏာမပြင်ဆင်မှုညီလာခံကို ဂျပန်နိုင်ငံကျင်းပရာ သဘာပတိဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း က ဖဆပလအမတ်များအတွက် ဖဆပလပဏာမ ပြင်ဆင်မှု ညီလာခံမိန့်ခွန်း၊

မေ ၃၀၊ နေ့လယ် ၂နာရီတွင် ပြုလုပ်သော သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက "မကျေနပ်ရင် ထွက် ပေးမယ်"၊

ဇွန် ၇၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဆိုရန်တိုပီလာ (Sorrento Villa) အဆောက် အဦး၌ မြန်မာပြည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်း ကွန်ဖရင့်အစည်းအဝေး "ပြန်လည်ထူထောင် ရေး" မိန့်ခွန်း၊

ဇွန် ၁၀၊ နံနက် ၈ နာရီ တွင် ဖဆပလမှ ကြီးမှူးကျင်းပသော လူထုဆန္ဒပြပွဲကြီးကို ဗန္ဓုလပန်းခြံတွင် ကျင်းပရာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း က "အမြဲတမ်းအဆင့်သင့်ရှိရမယ်"ဟု၊

ဇွန် ၁၈၊ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်၌ လုံးဝလွတ်လပ်ရေးအဆိုကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကတင်သွင်းစဉ်၊ "ဘယ်သူ့လက်အောက်ကမှမနေချင်ဘူး" ခေါင်းစီးဖြင့် မိန့်ကြားခဲ့။

ဇူလိုင် ၁၃၊ ဖဆပလမှကြီးမှူးကျင်း ပသော မြန်မာပြည်နိုင်ငံရေးရှင်းတမ်း လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးကို ရန်ကုန်မြို့တော် ခန်းမရှေ့၌ ကျင်းပရာ မြို့တော်ခန်းမလသာဆောင်မှ နေ၍ "တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်" ခေါင်းစီးဖြင့် မိန့်ကြားပြောကြား၊ (ဗိုလ်ချုပ်ပြောခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံး မိန့်ခွန်း၊ တစ်ခါက လူငယ်ပျိုနုတွေ အာဇာနည် နေ့တိုင်းမြန်မာ့အသံ အသံလွှင့်မိန့်ခွန်းအဖြစ် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထ နာကြားခဲ့ရဖူးတဲ့မိန့် ခွန်း)

မြန်မာပြည်သူလူထုကို တစားတည်းပြုဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ဒီလွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု နှလုံးရည် တိုက်ပွဲစဉ်မှာ သူ့ရဲ့ထက်မြက် ကျယ်ပြန့်တဲ့ အတွေးအမြင်တွေကို အခြေခံပြီး မှန်ကန်ရိုးသားတဲ့ စကားတွေကို လက်နက်ပြုကာ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ၊ ပရိသတ် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးရဲ့အလယ်မှာ လူထု ရဲ့အသည်းစွဲ ဗိုလ်ချုပ်ဘဝ ကို လှမ်းတက်ခဲ့တယ်။ အသက်ငယ်ရွယ်ပေမယ့် နိုင်ငံရေး သုခမိန့်ပမာ သူမြင်သမျှ သူတွေးသမျှ သူပြည်သူလူထုသိအောင် ရင်ထဲ ဦးနှောက်ထဲရောက်အောင် သိ အောင် မိန့်ခွန်းစကားတွေ ဟောပြောချက် တွေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ် မနားမနေ ကြိုးပမ်းခဲ့ရတယ်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအပြီး ဘုရင်ခံနဲ့အတူ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာတဲ့ စစ်ပြေးဆင်းမလားအစိုးရ ဟာ သူ့ရဲ့ အမှုဆောင် ကောင်စီမှာ ဖတပလအဖွဲ့ချုပ် ခေါင်းဆောင်တွေပါဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ် တို့က ဝင်မပါခဲ့ဘူး။

ဘုရင်ခံကတခြား မြန်မာနိုင်ငံရေးသမားကြီးတွေနဲ့ စက္ကူဖြူအစိုးရကို ဖွဲ့ ခဲ့တယ်။
ဖဆပလ ရဲ့ အထက်မြန်မာပြည် စည်းရုံးရေးခရီးစဉ်က ပြန်အလာ
ရွှေတိဂုံစေတီတော် အ လယ်ပစ္စယံ၌ ကျင်းပ တဲ့ ပြည်သူ့အစည်းအဝေးပွဲကြီးတွင်
ဖဆပလဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက "သတ္တိရှိလျှင် ရွေးကောက်ပွဲ
လုပ်ကြရအောင်"လို့ စိန့်ခေါ်ခဲ့တယ်။

ထိုဘုရင်ခံ၏အလိုတော်ရိ ဗမာဝန်ကြီးသစ်များသည် ကျုပ်တို့
တစ်ပြည်လုံးက အဖွဲ့စုံပါတီစုံပါတဲ့ ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီး ဆိုတာ
သိပါလျက်နှင့် ပါတီတစ်ဖွဲ့တည်းသာရှိသော တိုင်းပြည် သည် ဖက်ဆစ် တိုင်းပြည်
ဖြစ်သည်ဟု ပြောင်လိမ်သောစကား၊ ယောင်ဝါးသောနိုင်ငံရေးသဘောကို ပြောဆို
လိုက်ရာ သူတို့ကတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေကြောင့် ဒီမိုကရေစီစနစ်ကို
လိုက်တယ်လို့ ပြနိုင်ပါသလဲ။ ရာထူး လိုချင် လို့ ရာထူးပါတယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည်ကို
မလိမ်မကောက်ပဲ ပြောရာရောက်လို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ရိုသေလေးစားတဲ့
သဘောဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ဒီမိုကရေစီကို ကာယံကံမြောက် မလိုက်နာ နိုင်ပေမယ့်
ဒီမိုကရေစီစိတ်ရှိသေးတယ်လို့ ခေါ်နိုင်သေးရဲ့။ အခုတော့ ဒီမိုကရေ
စီစနစ်နဲ့လည်း ဘယ်လို လုပ်လို့မှ သူတို့လုပ်တာ ညီညွတ်တယ်လို့ မပြောနိုင်၊
တိုင်းပြည်ကိုလည်း ထပ်လှည့်စားပြန်ဆိုတော့ ဒီလိုလူမျိုးတွေမှ
ဖက်ဆစ်မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုဖက်ဆစ်ခေါ်ရ မှာလဲ။

ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း အခြိမ်းအခြောက် အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုးမှ
ကင်းလွတ်သော ရွေးကောက်ပွဲ ကို အလို ရှိသည်ဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ
သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ပါ ရှင်းလင်းစွာ ဆောင်ရွက် နိုင်ရန်

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်းစုံအသင်းကြီးမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကြီးကို ဖိတ်ခေါ်၍ ကျွန်ုပ် တို့ ဗမာနိုင်ငံတွင် ရွေးကောက်ပွဲ ကို ကြည့်ကြပ် စီမံစေကာ အားလုံးအဖို့ ကျေနပ်စရာဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် တို့သည် ကမ္ဘာ့၏ အစစ်အဆေးကို ခံရန် အသင့်ရှိသည့်အပြင် ထိုကမ္ဘာ့အစစ်အဆေးအရ လွတ်လပ်သော ရွေးကောက်ပွဲကို အမြန်ကျင်းပလော့ဟု ဗြိတိသျှအစိုးရအား အရေးဆို လိုက်ကြောင်း။

(ရွှေတိဂုံစေတီတော် အလယ်ပစ္စယံပြည်သူ့အစည်းအဝေးကြီး ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌမိန့်ခွန်း (၁၈-၄-၄၅)

အဲဒီနောက်ပိုင်း လည်း ရွှေတိဂုံစေတီတော် အလယ်ပစ္စယံကုန်းမြေမှာ ပြည်သူလူထုရှေ့မှောက် ထပ်ခါ ရောက်လာပြီး “မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ပြဿနာများ”ကို လူထုနားဝင်အောင် ဗိုလ်ချုပ်ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ ပြည်ပ ရေးရာ အခြေအနေ၊ ပြည်တွင်းရေးရာပုထုဇဉ်တို့ရဲ့သိပ္ပံပညာရပ်ဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံရေးအ ကြောင်း၊ ဗြိတိသျှ အစိုးရရဲ့ချေးခါးအူမတွေနဲ့လာမယ့် ရွေးကောက်ပွဲမှာ ပြည်သူလူထုအနေနဲ့ ဖဆပလ အဖွဲ့ကြီးရဲ့ အောက်မှာ ဘယ်လို သွေးစည်းညီညွတ်စွာ လိုက်ပါသွံ့ကြောင်းစသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်က ကျယ်ပြန့်ပွင့်လင်းစွာ ရှင်းပြ ခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ့်အင်အားကို ကိုယ်သိ၍ ၎င်းအင်အားဖြင့် သမိုင်း၏ဘီး တို့ကို စနစ်တကျ လည်ပတ်လေအောင် ခိုင်မြဲစွာ ဆက်စပ်ပေးပြီးသော ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတို့၏ ညီညွတ်သော ဆန္ဒနှင့် ဉာဏ်ပညာတို့ကို မည်သည့် မိုးမြေက ခုခံ တားဆီး နိုင်စွမ်းရှိပါမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့မှာ စနစ်တကျသော တိုးတက်မှုအတွက်

ဆောင်ရွက် နေကြပြီဖြစ်သည်။ ပြည်သူလူထု၏ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဖြင့် ကျွန်တော် တို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို ငြိမ်းချမ်းစွာနှင့် စောလျင်စွာ ရယူမည်ဖြစ်သည်တဲ့။ မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်လှပေမယ့် ဒီနေ့ အာဆီယံလိုအဖွဲ့အစည်းမျိုး သဘောသွားကို လူထု နားပေါက်အောင် ပြောကြား သွားခဲ့ ဖူး သေးတယ်။

ပြင်သစ် အင်ဒိုချိုင်းနားပြည်နယ်များ၊ ယိုးဒယားပြည် မာလာယုပြည်နယ်များ၊ အင်ဒိုနီးရှားပြည်နယ် များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာပြည်တို့ကို မကြာမြင့်မီ ပူးပေါင်း၍ “အင်ဒိုချိုင်းနားပြည်ထောင်စု”ဟူသော အမည်နာမဖြင့် ပြည်ထောင်စုတစ်ခု တည်ထောင်ရန်လိုကောင်းလိုလာပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုရာ၌ လေထဲတိုက်အိမ်ဆောင်ခြင်း သဘောမျိုးနှင့် ပြောသည်မဟုတ်။ ထိုတိုင်းပြည်များသည် ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေး၊ လုံခြုံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး အဖက်ဖက်တွင် ရာဇဝင်သဘောအရ အလွန် နီးကပ် ဆင်တူသော တိုင်းပြည်နိုင်ငံများဖြစ်ကြရာ ၎င်းတို့သည် ပြည်ထောင်စုတစ်ခုဖြစ်လာ နိုင်ပေသည်။

... သို့အတွက် မိမိ၏အမျိုးသားကိစ္စကိုသာမက လူတစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး၊ တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ နည်း လမ်းတကျ ပူးပေါင်းဆက်ဆံကြခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့သတိမူရပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ပူးပေါင်းဆက် ဆံ ဆောင်ရွက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အသီးသီးတို့၏ အကျိုးယုတ်ဖိုဝေးစွာ၊ အမျိုးမျိုးသော အကျိုး ထူးများ၊ ခံစားရန်ပင်ရှိသည်ဟု ဆိုလိုပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါလျှင် အလွန်မြင့်မြတ် သော ဝံသာနု ရက္ခိတ မိမိ၏အမျိုးကို မိမိစောင့်သည့်တရားနှင့်

ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့နှင့် အကျိုးရှိ အောင် နည်းလမ်း တကျ ဆက်သွယ်ပေါင်းသင်းရာလည်း ရောက်ပေသည်။ သို့မှသာလျှင် ကမ္ဘာ တစ်ဝှမ်းလုံးတွင် ငြိမ်းချမ်းမှု၊ လွတ်လပ်မှု၊ ကြီးပွားမှုရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။
(အလယ်ပစ္စယံမိန့်ခွန်း၊ ၁၇-၁-၄၆ စတင်သော နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာညီလာခံ ဥက္ကဋ္ဌမိန့်ခွန်း (၂၀-၁-၄၆))

မြန်မာပြည်သူလူထုရဲ့ လွတ်လပ်ရေးအတွက် နီးကြားစုစည်းတဲ့ အင်အားကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ နေရပြီဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ကိုယ့်အားကို ကိုယ်ယုံကိုးစွာနဲ့ အုပ်စိုးသူ ဗြိတိသျှတို့ကို ဒီလိုလည်း အသိပေးသံပြုခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရွေးကောက်ပွဲတော့ ကျင်းပပေးပြီး တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ဖွဲ့မပေးလျှင် ဘယ်လိုလဲ။ ကျွန်တော့်အမြင်မှာ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်မှ မိုးပေါ်မှကျလာမည် မဟုတ်။ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်တို့အရ ပေါ်ထွက်ရမည်သာဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရွေးကောက်ပွဲတွင် အနိုင်ရ အောင်လုပ်ပြီး ဗြိတိသျှအစိုးရအား ကျွန်တော်တို့ လိုလားချက်များကိုပေးရန်၊ မပေးက မပေးသည့် အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဂီတသံကို နာခံရန် အကျပ်ကိုင်ရမည်။ ၂၃-၁-၄၆ မှာတော့ ဖဆပလ ပြည်လုံးကျွတ် ညီလာခံသဘင် ရဲ့ တက်ရောက်လာတဲ့ လူထုနှစ်သိန်းကျော် ရှေ့မှောက်မှာ အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး အဆို ကို ဗိုလ်ချုပ် က တင်သွင်းခဲ့ပါတယ်။

ရှေးအခါက ကျွန်တော်တို့လိုချင်တာက အာဏာပိုင် တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်မျိုး၊ တစ်တိုင်းတစ် ပြည်လုံးက တင်မြှောက်လိုက်တဲ့ လွှတ်တော်။ အကုန်လုံးယောက်ျားတိုင်း မိန်းမတိုင်း အရွယ်ရောက် သူတိုင်း မှန်သမျှ

မဲပေးနိုင်ပြီးတော့ အဲဒီလူတွေက လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံသစ်ကြီးထူထောင်ဖို့ အာဏာ ပေးလိုက်တဲ့ အာဏာပိုင်တိုင်းပြုနိုင်ငံပြုလွတ်တော်ရအောင် ကျွန်တော်တို့က ဘာလုပ်ရမလဲဆိုရင် ညီညွတ် ရမယ်။ မညီညွတ်ရင် မရဘူးလားဆိုတော့ အင်မတန်ကြာမယ်။ ခရီးရှည်မယ်။ ဒီတော့ကာ ညီညွတ်ရေး ဟာ အင်္ဂလိပ်လိုပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ (historical necessity) အချိန်အခါအလိုက် ဒီ တိုင်းပြည် ဒီလူမျိုးရဲ့အကျိုးကို အကြီးဆုံးဆောင်ရွက်နိုင်မယ့် လက်နက်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ တော့ ညီညွတ်ရေး မျိုး ရအောင် လုပ်ရမယ်။

... ယခုအခါ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမား လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရေး၌ တူညီသောအကျိုး၊ တူညီ သော အလုပ်နှင့် တူညီသော ရည်ရွယ်ချက်များရှိသော အထက်ပါလူတန်းစားအစည်းအရုံးများ၊ တိုင်းရင်းသား လူစုအဖွဲ့များနှင့် နိုင်ငံရေးပါတီတိုင်းသည် လွတ်လပ်ရေးအင်အားစုပေါင်းစုံရာဖြစ် သော ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးနှင့် တကယ့်အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို ခိုင်မြဲအောင် တည်ဆောင်ကာ ဗမာပြည် လွတ်လပ်ရေး ကိုအရယူရန် ဤညီလာခံက ဆုံးဖြတ်ကြောင်း။

ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ကမ္ဘာ့အခြေအနေကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်တဲ့သူဖြစ်တယ်။ ဝါးလုံးခေါင်းထဲ လသာ နေခဲ့သူ မဟုတ်တော့ ကမ္ဘာ့အခြေအနေနဲ့ ယှဉ်ပြီး မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကိုရအောင် ထိထိရောက် ရောက် ဘယ်လို လုပ်မလဲဆိုတာ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်မှာ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ အစည်းအဝေးမှာ ၁၉၄၅ ခု ဩဂုတ်လ ထဲက တင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခုတည်းသော အမျိုးသားရေးအင်အားစုကြီး မှာ စုစည်းစည်းရုံးကြောင်း ပြသကြဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။

အခု ကမ္ဘာကြီးအခြေအနေဟာ သိပ် ကောင်းနေတယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ အများပြည်သူတို့ဆန္ဒအရ တိုင်းပြည်တိုင်း တိုင်းပြည်တိုင်း ကိုယ့် အရေးကို ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို အရင်စစ်ကြီးပြီးစကထက် ပိုခရီးရောက်ရောက်နှင့် အသိ အမှတ်ပြုနေရတယ်။ အခု ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းမှရော၊ အပြီးမှာရော ကမ္ဘာကြီးဟာ အင်မတန် ပြောင်းလွဲနေတယ်။ ဗမာပြည်မှာလည်း ပြောင်းလွဲနေတယ်။ ရှေးနည်းရှေးစနစ် အယူမျိုးတွေနှင့် လုပ်လို့ရမယ်လို့ ထင်တဲ့သူတွေဟာ ကမ္ဘာကြီးမှာလည်း ပပျောက်ကုန်ပြီ။ ဗမာပြည်မှာလည်း ပပျောက်မှာပဲ။ ကမ္ဘာတံတိုင်းကြီးမှာရှိတဲ့ ဒီသင်ခန်းစာတွေကို ကျွန်တော်တို့ အလေး ဂရုပြုပြီး တညီတညွတ်တည်း နိုင်ငံ၏လွတ်လပ်ရေးကို အမြန်ရအောင် ကြိုးစားကြပါ။ အဲဒီလို ထိထိရောက်ရောက် လုပ်နိုင်အောင် ပြည်သူ့လွတ်တော်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြပါဆိုတာကို နောက် ဆုံးထပ်လောင်း၍ တိုက်တွန်းပါတယ်။

လိုအပ်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ ခြေမကောင်းခြေမ၊ ဂျပန်လက်အောက် မှာကတည်းက ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ဖဆပလ ကို ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးပြီး စတင်သန္ဓေတည် ဖွဲ့စည်းခဲ့တာ (၁၉၄၄၊ ဩဂုတ်) ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ထဲကနေ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ထုတ်ပစ်ခဲ့ရ တယ်။

အတိုချုပ်ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဘယ်လိုလူလဲ၊ မိန်းမရေးရာ ရှုပ်ထွေးသလား၊ တခြားလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တွေကို ချောက်တွန်းခဲ့သလား အစရှိတဲ့ ဒီလိုကိစ္စတွေကို လူထုရဲ့ရှေ့မှာ ဘယ်အချိန်အခါမဆို တကယ် အစစ်ဆေး ခံရန်အသင့်ရှိသည်။

ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တွေရော၊ တခြား ဖဆပလပြင် ဘက်က ခေါင်းဆောင် တွေရော အစစ်ခံဝံ့ရဲသလားလို့ ကျုပ်နောက်ဆုံးစကားဆိုလိုက်တယ်။

(ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်မှ အဘယ့်ကြောင့် ထုတ်ပစ် ရကြောင်း ရှင်းလင်းတင်ပြသော မိန့်ခွန်း ရွှေတိဂုံအနောက်မှန် (၂၀-၁၀-၄၆)

အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ် ချုပ်အပြီး လန်ဒန်ကနေပြန်လာတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ကြားဖြတ်အစိုးရ အဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ဆောင်ရွက်ရင်း တစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေးရအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ မြန်မာ ပြည်သူ လူထုကို ရဲရဲရင့်ရင့် ကတိပေးခဲ့တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ လန်ဒန်ပြန် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ကို ရန်ကုန်မြို့တော် မြူနီစပယ်အဖွဲ့ဝင် လူကြီးများနဲ့ မြို့မိမြို့ဖတွေက ၂၈-၂-၄၇ မှာ ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံ ပွဲတစ်ရပ်ကျင်းပရာ ဧည့်ခံပွဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်က “ကိုယ့်တိုင်းသူပြည်သားကိုလည်း မယုံဘူး။ ကျွန်တော် အဖို့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်တော်ယုံတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း ယုံကြည်တယ်။ ဗမာ လွတ်လပ်ရေးလည်း ယုံကြည်တယ်။ ဘယ်ကိစ္စမဆို လုပ်ရင်မှားတယ် မှန်တယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်က ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်”လို့ မိန့်ကြားခဲ့တယ်။ ၁၇-၄-၄၇ ရက်နေ့ မြန်မာ့နှစ်ဆန်းမှာ ပြောကြားခဲ့တဲ့ နှစ်သစ်ကူးမိန့်ခွန်းမှာတော့ သူပြည်သူလူထုထဲက အတိုက်အခံသမားတွေ၊ သတင်းစာတွေ၊ အမှုထမ်း တွေကို ဒီလိုပြောခဲ့ပါတယ်။

အတိုက်အခံသမားတွေကို ပြောချင်တယ်

အသရေပျက်မှုဖြစ်စေတဲ့ စကားမျိုးကလွဲလျှင် တရားဥပဒေအတွင်း ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဆဲ ချင်တာ ဆဲနိုင်တယ်။ ဝေဖန်ချင်တာ

ဝေဖန်နိုင်တယ်။ အသရေပျက်မယ့် စကားမျိုးကို မခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ရထားတဲ့ အာဏာတွေကို ခင်ဗျားတို့လက်ထဲရောက်အောင် ဘာပရိယာယ်နှင့် သုံးသုံး သုံးနိုင်တယ်။ တိုင်းပြည်နှင့် လူထုကို ထိခိုက်မယ့် ပရိယာသုံးလျှင် ချရလိမ့်မယ်။ အတိုက်အခံသမား များကို ပြောချင်တယ်။ ညစ်ပတ်တဲ့ အကြံက လွဲလျှင် တရားသဖြင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အာဏာ ကိုလုဖို့တွေ့၍ လုပ်နိုင်တယ်။ ဆူပူနိုင်တယ်။ မတရားသဖြင့် ဆူပူလုပ်ကိုင်ခိုင်းလျှင် သည်းခံမယ် မဟုတ်ဘူး။

သတင်းစာ တွေကိုလည်း ပြောလိုက်မယ်။

သတင်းစာတွေကိုလည်း ပြောလိုက်မယ်။ ဒီအစိုးရလက်ထက်နှင့် အခြားအစိုးရလက်ထက် သေ သေချာချာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်စေချင်တယ်။ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုအစိုးရလဲဆိုတာ သိစေချင်တယ်။ ကျုပ် တို့ကို ထောက်ခံချင် ထောက်ခံ၊ အားပေးချင်လည်း အားပေး၊ အတိုက်အခံ ဝေဖန်ချင်တဲ့ သတင်း စာကလည်း ဝေဖန်၊ သဘောအတိုင်းပဲ။ ဆိတ်လစေ့ သတင်းစာလည်း လုပ်ချင်လုပ်ကြ။ သို့သော် အစိုးရအကြည်ညို ပျက်စေချင် တဲ့စကားမျိုး တိုင်းပြည်ဆူပူလှုပ်ရှားစေမယ့် စကားမျိုး၊ မဟုတ်မမှန် လိမ်လည်လှည့်ဖြား ရေးသားတဲ့ ဟာမျိုးတွေကို သည်းခံမယ်မဟုတ်ဘူး။

အမှုထမ်းတွေကိုလည်း ပြောချင်တယ်။

အစိုးရအမှုထမ်းတွေကိုလည်း ပြောပြလိုတယ်။ အစိုးရအမှုထမ်းတွေဟာ တိုင်းပြည်နှင့် လူထုအကျိုးကိုကြည့်၍ ကျုပ်တို့အစိုးရအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာပါ။ အစိုးရအမှုထမ်းတွေက အခု ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့ဟာ ဟိုတုန်းက အစိုးရအဖွဲ့လိုမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ

သတိပြုဖို့လိုတယ်။ ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့ဟာ လူထုအကျိုးကိုကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်တဲ့ လုပ်ငန်း စဉ်ကို တစ်သဝေမတိမ်း တာဝန်ကျေပွန်စွာလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျှင် ဘယ်သူမှကြောက်စရာမလိုဘူး။ ဖဆပလ အဖွဲ့၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့က လူတွေလည်း ကြောက်စရာမလိုဘူး။

ဖဆပလအစိုးရ ဖွဲ့ထားပေမယ့် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်အောင်လုပ်။ ဖဆပလအစိုးရဆိုပြီး ပြည်သူ့ရဲဘော်ကို လည်း အရမ်းကြောက်စရာမလိုဘူး။ ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်တွေ ပြည်သူ့ရဲဘော် တွေ ကလည်း ငါတို့အဖွဲ့ အစိုးရဆိုပြီး အစိုးရအာဏာယူပြီးသုံးဖို့ အစိုးရကိုယ်စားလှုပ်ဖို့လည်းမဟုတ်ဘူး။ အခွင့်အရေး လည်း မရှိဘူးဆိုတာ သတိပြုပါ။ သို့သော် ဖဆပလအဖွဲ့ဝင်နှင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေဟာ ဒီပြင် လူတွေ ထက်တော့ အခွင့်အရေးပိုရမှာပဲ။ ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေလည်း လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့မရဘူး ဆိုတာ သိဖို့ အရေးကြီးတယ်။

၁၃-၆-၄၇ မြို့တော်ခန်းမကြီးမှာ ကျင်းပတဲ့ ပြည်သူ့ အစည်းအဝေးကြီး မှာတော့ လက်ရှိတည်နေတဲ့ တိုင်းပြု ပြည်ပြု လွှတ်တော်ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို တစ်နှစ်အတွင်းရစေရန် အာမခံကြောင်း စတာတွေကို ပြောတဲ့ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့မိန့်ခွန်းဟာ နောက်ဆုံးမိန့်ခွန်းပါပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကို မသိမိလိုက်ရပေမယ့် သူ့ရဲ့အံ့မခန်း စွမ်းဆောင်မှုတွေကို ပုံပြင်သဖွယ် ကြားနာခဲ့ရာက အာဇာနည်နေ့တွေမှာ ကြားခဲ့ ရဖူးတဲ့ အဲဒီ အသံလွှင့်မိန့်ခွန်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ဝိညာဉ်ကို ဖမ်းမိနိုင်ခဲ့တယ်။

လွတ်လပ်ရေးဆိုတိုင်း ပဒေသာပင်မြေက မပေါက်နိုင်ဘူးဆိုတာကို ဗိုလ်ချုပ်က ရှင်းခဲ့တယ်။ ဗမာတိုင်း ဗမာတိုင်း အရွယ် ရောက်တဲ့ လူမှန်သမျှ ကျန်းမာတဲ့ လူမှန်သမျှ စစ်မှုထမ်းမနေရဆိုပြီးတော့ အတင်း ဥပဒေ နဲ့ စစ်ထဲ ကို ထည့်ရလိမ့်မယ်။ အဲတာမျိုးတွေ လုပ်တန်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ စစ်ဖြစ်တဲ့အခါမှာ ဝင်တိုက် ရမယ်ဆို တာ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ချင်တိုက်ချင် မတိုက်ချင်မတိုက်ချင် ဝင်တိုက်ရမှာပဲ။ အဲဒါကလည်း တာဝန်ပဲ။

ဒါဟာ လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါမှာဖြစ်ရမယ့် တာဝန်မျိုးပဲလို့ ဗိုလ်ချုပ်က ပြောခဲ့တယ်။ စကားခပ်ရိုင်းရိုင်း ဆိုရင် အတော့်ကိုပြဲအောင် ကြိုးစားနိုင်မှ လုပ်နိုင်မှ အဲဒါအတော့်ကို ကုန်းလုပ်နိုင်မှ ရုန်းလုပ်နိုင် မှ အနှစ် ၂၀ လောက်ရှိတဲ့အခါမှာ တော်ကာကျမယ်။ ဗိုလ်ချုပ်က သတိပေးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ သောက်ကျင့်တွေကို ဖျောက်ရလိမ့်မယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်ကပြောခဲ့။ ဗမာတွေ ထက်တယ်၊ ထက်တယ်နဲ့ တလွဲ ဆံပင်ကောင်း ကြတယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ် က ဝေဖန်ခဲ့။

လှေပြိုင်ပွဲမှာ မနိုင်သေးဘူး။ ကျောရုံနဲ့ တက် ထောင်ပြီ။ ဘောလုံးပွဲမှာ လူချ၊ လမ်းပေါ်မှာ ဆေးရိုးလှမ်း၊ ဗိုလ်ချုပ် စိတ်ပျက်ခဲ့မှာ။ တခြားလွတ် လပ်တဲ့ နိုင်ငံတွေက ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းလှမ်းရင် ကျွန်တော်တို့က ခြေလှမ်း ၄၊ ၅၊ ၁၀ လှမ်းလှမ်း လိုက်မှ အဲဒီလိုလိုက်နိုင်တဲ့ အခါကျမှ နောက် ၁၀ နှစ် အနှစ် ၂၀ တန်သည်အားဖြင့် အဲဒီလိုတန်းတူ ညီတူဖြစ်သွားမယ်။ တန်းတူညီတူမဖြစ်သမျှ ဟိုလူမြင်တဲ့အခါ မျက်နှာချိုသွေးရ၊ ဒီလူမြင်တဲ့အခါ မျက်နှာချိုသွေးရနဲ့ ဖာသယ်လို နိုင်ငံမျိုးဖြစ်နေမှာပဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အတိအလင်း နားလည်ထား စေချင်တယ်။

ဗိုလ်ချုပ် အဲဒီနောက်ဆုံးစကားတွေကိုပြောခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း၆၀ ကျော်ခဲ့ပြီဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သတိထား ဖို့ လိုမယ်ထင်ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်း ၆၀ ခရီးကို ကျွန်တော်တို့စုန်ဆင်းခဲ့သလား ဆန်တက်ခဲ့သလား။

စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ် စာနဲ့မရေး၊ စကားနဲ့ရေးသွားတာတွေ ကျန်ကောင်းကျန်ရာ ကျန်ပါသေးတယ်။ ဘာမားချဲ့လင်းရှိတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခွန်းများ (၁၇-၃-၄၅ မှ ၁၃-၇-၄၇) ရှိ တယ်။ “စစ်စစ် ဗိုလ်ချုပ်သည် နပျိုသောအရွယ်၌ နိုင်ငံရေးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသော်လည်း သူ၏အ တွေးအခေါ် တို့မှာ ဝါရင့်သော နိုင်ငံရေးသုခမိန့်တို့၏ အတွေးအခေါ်မျိုးဖြစ်ရကား ဗိုလ်ချုပ်အား တကယ်ချစ်ပါသည်၊ ခင်ပါသည်၊ သတိရပါသည်ဟုဆိုလျှင် ပညာရှင်ဆန်သော ဗိုလ်ချုပ်၏အတွေး အခေါ်များ ရင့်သန် လာခဲ့သည့်နည်းတူ လူထု၏စဉ်းစားဉာဏ်လည်း ရင့်သန်လာကြစေရန် လူထု တစ်ရပ်လုံး ကြိုးစား သင့် လှပေသည်”လို့ ဗမာ့နိုင်ငံရေး သုခမိန့်မှာ ဆရာမောင်ထင်က ရေးခဲ့ပါ တယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့စကားတွေမှာ သူ့ရဲ့မျိုးချစ်စိတ် ဇာတိ၊ အမှန်တရားကို ချစ်မြတ်နိုးမှု ဇာတိ၊ စွဲမြဲ ဖွဲ သန်မှု ဇာတိ၊ အမြင်ကျယ်မှု ဇာတိ... စသည် စသည် ကောင်းမြတ်တဲ့စကားထဲက ဇာတိတွေကို ကျွန်တော်တို့ သတ္တိအဖြစ် ပြောင်းလဲနိုင်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့အလယ်ပစ္စယံမိန့်ခွန်းက စကားတစ် ခွန်းကို ကျွန်တော်တို့ အကိုးအကား ပြုနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

“သတ္တိဗျတ္တိရှိသူများကိုသာ အားမကိုးမှု၍ လူတိုင်း လူတိုင်းပင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သတ္တိဗျတ္တိရှိသူများ ကိုသာ အားမကိုး မှု၍ လူတိုင်း လူတိုင်းပင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သတ္တိဗျတ္တိရှိသော သူရဲကောင်းများဖြစ်အောင် စွန့်စား

ရပေလိမ့်မည်။ သို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လွတ်လပ်ရေးအစစ်ကို ခံစားခွင့်ရ
ကြလိမ့်မည်။ ဗျတ္တိ ရှိသော သူရဲကောင်းများအဖြစ် အောင်စွန့်စားရပေလိမ့်မည်။
သို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လွတ်လပ်ရေး အစစ် ကို ခံစားခွင့်ရကြလိမ့်မည်။”

လွန်းရာ

+++++

ဟိုချီမင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အမျိုးသားရေးဝါဒ

"ဟိုချီမင်း" ဟုဆိုလိုက်လျှင် သူ့ကိုကွန်မြူနစ်ပါတီစစ်စစ်၊ အမေရိကန် နယ်ချဲ့တို့ကို ခါးခါးသီးသီး တိုက်ခိုက် တွန်းလှန်ခဲ့သော ဗီယက်နမ် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးအဖြစ် ပြေးမြင်မိပါပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်လည်း ဤသို့ပင် မှတ်ယူထားခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆရာမောင်ထွန်းသူ ဘာသာပြန်သော "ဆိုင်ဂုံ" ဝတ္ထုကို ဖတ်ရသော အခါတွင်မူ ကျွန်တော် ယခင်ဖတ်ဖူးခဲ့ရသော သမိုင်းအချက်အလက်များတွင် မပါဝင်သေးသည့် ဟိုချီမင်း၏ ဘဝအစိတ်အပိုင်း တချို့ကို ထပ်မံမြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

စာအုပ်အများစုက ရေးသလိုပင် ဤစာအုပ်ထဲတွင်လည်း ဟိုချီမင်းသည် နာမည်မျိုးစုံဖြင့် ဘဝမျိုးစုံ တွင် ကျင်လည်ရင်း ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်၊ ရုရှား၊ တရုတ်စသော ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ပြည်ပ အကူအညီ

အဆက်အသွယ်များ ရှာဖွေခဲ့သည့် ပုံရိပ်များကို မြင်တွေ့ရပါသည်။ သူ လေ့လာ
ခဲ့သော နိုင်ငံရေး ဒဿန များ၊ ဆည်းပူးခဲ့သော ပညာရပ်များလည်း စုံလင်လှပါဘိ။
အနောက်တိုင်း ဒဿနများ၊ အနောက်တိုင်း သမိုင်းပညာများမှအစ၊
ကွန်မြူနစ်ဝါဒများအဆုံး အားလုံးကို ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေ့လာ ခဲ့ သည်ကို
တွေ့ရပါသည်။

ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်ပြီးနောက် ဟိုချီမင်းသည်
ဗီယက်နမ်နိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ခိုးဝင်လာကာ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုကို
ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံလွတ်မြောက်ရေး ကြိုးပမ်း နေကြသော
မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်များကို စုစည်း၍ ဗီယက်နမ်လွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ဟု
အဓိပ္ပါယ် ရသော "ဗီယက်မင်း" အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ပါသည်။

ထိုဗီယက်နမ်အဖွဲ့သည် ကနဦးအစပိုင်းတွင် နောင်အခါ
ခါးသီးသောရန်သူများဖြစ်လာကြမည့် အမေရိကန် တို့နှင့် မိတ်ဆွေပမာ ဆက်ဆံခဲ့၊
ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည့် သာဓကကို ဤဝတ္ထု တွင် တင်ပြ ထားပါသည်။
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းတွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရာ၌
ဗီယက်မင်း ပြောက်ကျား များသည် အမေရိကန်တို့ဘက်မှပင်
ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးခဲ့ကြသည်ဆို၏။

နောက်ပိုင်း ဗီယက်မင်းတို့က မြောက်ဗီယက်နမ်ကို ပြင်သစ်ကိုလိုနီဘဝမှ
လွတ်မြောက်ရန် တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲသော အခါ စစ်လက်နက်အကူအညီရရန်
အမေရိကန်နိုင်ငံအား ချဉ်းကပ်ဖူးသည်ဟူသော ကျွန်တော် မဖတ်ဖူးခဲ့သည့်
ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ်ကိုလည်း သိလာရပါသည်။

ဟိုချီမင်းအနေနှင့် ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ ဝင်ခဲ့ဖူးခြင်း၊
ဗီယက်မင်းအဖွဲ့တွင် ကွန်မြူနစ်များ ပါဝင်နေခြင်း တို့ကို ထောက်ရှု၍
အမေရိကန်တို့သည် ဟိုချီမင်းတို့အား ကွန်မြူနစ်များဟု မြင်နေ သည်က
တကြောင်း မိမိတို့၏မဟာမိတ်ပြင်သစ်တို့နှင့် ဆက်ဆံရေးပျက်ပြားမည်ကို စိုးရိမ်၍
တကြောင်း ဟိုချီမင်း တောင်းဆို ခဲ့သော အကူအညီကိုပေးရန် ငြင်းပယ်ခဲ့၏။
ထိုသမိုင်းအချိုးအကွေ့ ကပင် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ကို တရုတ်ကွန်မြူနစ် တို့နှင့်
ပိုမိုနီးစပ်ရင်းနှီးသွားစေသည့်အပြင် နောင်အခါ တွင် လူပေါင်းသန်းနှင့်ချီ သေဆုံးခဲ့၊
အမေရိကန်တို့ အရှက်တကွ အရုံးကြီးရုံးစေခဲ့သည့် ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲကြီးကိုပါ
ပေါ်ပေါက်စေရန် လမ်းကြောင်း ပြပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု စာရေးသူက ဇာတ်ကောင်
တစ်ယောက်နေရာမှဝင်၍ သုံးသပ် ထားပါသည်။

အမေရိကန်အကူအညီကို ချဉ်းကပ်စဉ်က အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်
ဂျိုးဇက်ရှားမင်းအား ဟိုချီမင်း ပြောခဲ့သော စကားမှာ မှတ်သားဖွယ်
ကောင်းလေသည်။

"ကျုပ် တစ်ခါတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း။
ကျုပ်ရဲ့ပါတီဟာ ကျုပ်နိုင်ငံပါ... လို့၊ ဒီစကား ဟာ လူကြားကောင်းအောင်
လိမ်ညာပြောခဲ့တဲ့စကားမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် ပါရီမှာသွားနေတော့ လီနင်ကို ကြည့်ညို
လေးစားစရာ ဖြစ်လာတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူက သူ့နိုင်ငံ၊ သူ့နိုင်ငံ
သားတွေကို လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက်
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိလိုက်ရလို့ပါ။

နောက်တစ်ခါ သူရေးခဲ့တဲ့ အမျိုးသားရေးနှင့် ကိုလိုနီဝါဒရေးရာ ပြဿနာများ ကျမ်းကို ဖတ်လိုက် ရပြန်တော့ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလောက်အောင် ဝမ်းသာလုံးဆို့ခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီ စာအုပ်ကို ဘိုနာပတ် လမ်းထဲက ကျုပ် ငှားနေတဲ့ ထပ်ခိုးကလေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖတ်နေ တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ကိုယ်ကျုပ် မထိန်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ သူရေးထားတာတွေကို သဘောကျလွန်းလို့ စာ ဖတ်နေရာက ထခုန်ပြီး ဗီယက်နမ် အာဇာနည်သူရဲကောင်း ရဲဘော်တို့ ငါတို့လိုနေတာ ဒါပဲ။ လွတ် လပ်ရေးအတွက် ငါတို့ လမ်းစဉ် ဟာ ဒီဟာပဲလို့ အော်လိုက်မိတယ်"

"ကျုပ်ဟာ ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ပထမဆုံးပါတီဝင်အဖြစ် စာရင်းသွင်းခဲ့တဲ့ ထိပ်ဆုံးကလူတွေ ထဲမှာ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်နှစ်အနည်းငယ်လောက်အကြာမှာ အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ်ပါတီကို တည်ထောင် ခဲ့ပါယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို အချက်တစ်ချက်က အမြဲလွှမ်းမိုးနေ တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ နိုင်ငံ လို အားနည်းတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဟာ အလွန်အားကြီးတဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့စိုးမိုးမှု ကို တွန်းလှန်ချင်ရင် ပြင်ပ အကူအညီကို မရလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ခေါင်း ဆောင်ကြီး ဂျော့ဝါရှင်တန် ဟာ ဗြိတိသျှတွေကို တွန်းလှန်နိုင်ဖို့အတွက် ပြင်သစ်ဆီက အကူအညီ ကို လက်ခံခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။

ခင်ဗျားတို့က ကွန်မြူနစ်လို့ခေါ်နေတဲ့ ဝါဒဟာ အဖိနှိပ်ခံ လူတန်း စားတွေကို သူတို့ဘာသာ သူတို့ စည်းကမ်းတကျ နဲ့ စည်းရုံးပြီး ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်နေတဲ့ လူတန်းစားကို ဆန့်ကျင်တတ်အောင် သင်ပေးတယ်။ အဲဒါတွေဟာ တန်ဖိုးအင်မတန်ကြီးတဲ့ သင်ခန်းစာတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ အမေရိကန်

ပြည်ထောင်စု ရဲ့ ကူညီအားပေးမှုဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဓိကအကျဆုံးနဲ့ အရေးအကြီးဆုံး လိုအပ်ချက် တစ်ခုဖြစ်နေတာကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒီဝါဒကပေးတဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားကို အလေးအနက် ထားပြီး အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ကြီးရှားမင်း၊ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အခြေခံသဘောထားကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ပါတီဟာ ကွန်မြူနစ်ပါတီမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ပါတီ ဟာ ကျုပ်နိုင်ငံပါ။"

အခြား ဇာတ်ကောင် တစ်ဦးဖြစ်သော ထရန်ဗန်ကင်ကလည်း ဂျိုးဇက်ရှားမင်းကို ယခုလို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

"ပြင်သစ်တွေနဲ့ တရုတ်တွေကသာ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ကို ကွန်မြူနစ်လို့ ဝါဒဖြန့်နေတာပါ။ ပြင်သစ် တွေ ကတော့ အခုအချိန်အထိ နောင်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ပြန်လည်အုပ်စိုးမယ်ဆိုတဲ့ အိပ်မက် မက် နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား။ တရုတ်တွေကတော့ သူတို့ရဲ့ရုပ်သေးအမျိုးသားပါတီတစ်ရပ် ဒီနိုင်ငံထဲမှာ တည်ထောင် ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ပြောကြမှာပေါ့၊ တော်လှန် ရေးကို သူမကြိုက် ပါဘူးလို့ ဦးလေးဟိုပြောခဲ့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာ မနည်းတော့ပါဘူး၊ တစ်ချိန်တုန်း ကတော့ သူဟာ ကွန်မြူနစ် ဝါဒ ကို ယုံကြည်သက်ဝင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ကူးယဉ် မှုဟာ တိုင်းပြည် အတွက် လက်တွေ့အကျိုးရှိနိုင်မဲ့ဟာတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူကောင်းကောင်း သဘောပေါက်နေတာပဲ။"

ဒါကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် ပြောပြဦးမှာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဦးလေးဟို ရဲ့ လက်ရှိအတွေးအခေါ်နဲ့ ယုံကြည်မှု သစ်တွေကို လက်ခံတယ်၊ လွတ်လပ်ရေး

ရလာတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုအစိုးရမျိုး တည်ထောင်မယ် ဆိုတာ ပြည်သူလူထုက ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ။ သူတို့နှစ်သက်တဲ့ အစိုးရမျိုး တည်ထောင်ခွင့်ဟာ ပြည်သူတွေ လက်ထဲ မှာပဲ ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့နှစ် သက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို သမ္မတနိုင်ငံ စနစ် လိုလားတဲ့ အမျိုးသားရေးဝါဒီသမားတွေပဲ လို့ ခေါ်ချင်ခေါ်ပါ။"

ဤဆိုင်ဂုံစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသွားသောအခါ ဟိုချီမင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပိုပြီး နား လည် သဘောပေါက် လာသလို ခံစားလာရသည်။ တကယ်တော့ ကွန်မြူနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ် စသော နိုင်ငံရေး ဝါဒ တွေ မည်သို့ပင် လွှမ်းခြုံခဲ့ပါစေ၊ ထိုဗီယက်နမ်ခေါင်းဆောင်ကြီး၏တကယ့်အစစ်အမှန် ခံယူချက်ကား နိုင်ငံ လွတ်မြောက်ရေး၊ နိုင်ငံကောင်းစားရေး၊ တစ်နည်းဆိုရသော် အမျိုးသားရေးဝါဒ ပင် ဖြစ်နေပါတကားဟု ကျွန်တော် ဆင်ခြင်နေမိပါသည်။

(၂)

ကျွန်တော်သည် "ဆိုင်ဂုံ"စာအုပ်မှာ ဟိုချီမင်းအကြောင်းကို ဖတ်ရှုနေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ အမျိုး သား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ရုပ်ပုံလွှာများကို ပြန်မြင်ယောင်နေမိကာ ထိုခေါင်း ဆောင်ကြီး နှစ်ဦး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်အချို့ ဆင်တူနေပုံကိုလည်း ယှဉ်ထိုး စဉ်းစားနေမိပါ၏။

ပထမဆုံး မြင်တွေ့မိသည်မှာ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ မိမိတို့နိုင်ငံကို သူ့ကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက် အောင် အားထုတ် လိုသည့် ပြင်းပြသော ဆန္ဒများပင်ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ထပ် တူညီသည်များကိုပြုရ လျှင် သူတို့ နှစ်ဦး နှင့်

ကွန်မြူနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒများ ဆက်နွယ်ပုံ၊ နိုင်ငံလွတ်မြောက်ရေးအတွက် နိုင်ငံခြား အကူအညီများကို ခက်ခဲစွာ ရှာဖွေခဲ့ရပုံများပင် ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး သူရဲကောင်းဗိုလ်မင်းရောင်၏မြေး ဝီသစွာပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် လည်း နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး စိတ်ဓာတ်အပြည့်ရှိခဲ့လေသည်။ ကျောင်းသားဘဝကပင် နိုင်ငံ ရေးလှုပ်ရှားမှု များတွင် ပါဝင်ခဲ့ပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ဝင်ရောက်ပြီးနောက် "သခင်အောင်ဆန်း" ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေး စာပေများကိုလည်း အပတ်တကုတ် လေ့လာခဲ့၏။

ထိုခေတ်အခါက မြန်မာလူငယ်များကို နိုင်ငံရေးမျက်စိဖွင့်ပေးရန် တည်ထောင်ခဲ့သော "နဂါးနီ" စာအုပ် အသင်းကြီး သည် လက်ဝဲစာအုပ်များကို အဓိကတင်သွင်းခဲ့ပေရာ သခင်အောင်ဆန်းသည် အခြား ထိုခေတ် လူ ငယ်များနည်းတူ ကွန်မြူနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စာပေများနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ပြီး ထိုဝါဒများအပေါ် တိမ်းညွတ် ခဲ့ဖူး ပါသည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် "ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ"ကို လျှို့ဝှက်စွာ တည်ထောင်ခဲ့ရာ၌လည်း သူသည် အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးတာဝန်ကို ယူခဲ့၏။ ဤအချက် ကြောင့်ပင် "ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်များလား"ဟု နောင်အခါတွင် အခြား သူများက အထင်လွဲခဲ့မှုများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟုဆိုပါသည်။

အမှန်စင်စစ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုသမိုင်းကို ပြန်ကြည့်လျှင် နယ်ချဲ့ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရေးတစ်ခုတည်းကိုသာ ဦးတည်၍

အဖွဲ့အစည်းမျိုးစုံကို ဖွဲ့စည်းခဲ့၊ ပါဝင် လှုပ်ရှားခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါမည်။
ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ထိုအဖွဲ့အစည်းပေါင်း မြောက်များစွာထဲမှ
တစ်ဖွဲ့သာ ဖြစ်ပါသည်။ လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်သို့ ရသမျှနည်းနှင့် လှော်ခတ်ခဲ့
ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သော "တက်" တစ်ချောင်းမျှသာဖြစ်ပါသည်။

နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက်
တက်ကြွလျက် ရှိနေကြသော အမျိုး သား ခေါင်းဆောင် များ၊ အဖွဲ့အစည်းများကို
ပူးပေါင်း၍ "ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း"ကို ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ စက် တင်ဘာလ ၁ ရက် နေ့တွင်
ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ထိုအဖွဲ့ဝင်များအားလုံး သဘောတူညီသည်မှာ "လွတ်
လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲ ရာတွင် အနည်းဆုံး နိုင်ငံခြားသို့ ဝါဒဖြန့်မှုရရှိဖြစ်မြောက်ရန်
လိုအပ်ပေသည်။ တစ်ဆင့်တိုးပြီး နိုင်ငံခြား အကူအညီ ရရှိမည်ဆိုပါကလည်း
ပို၍ကောင်းမွန်မည်" ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာဘမော်မှတစ်ဆင့် ဂျပန်တို့၏
ကမ်းလှမ်းချက်အရ သခင်အောင်ဆန်း သည် နိုင်ငံခြား အကူအညီ အတွက်
ဂျပန်တို့နှင့် ဆက်သွယ်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ ဂျပန် တို့သည် သူတို့အား
ကွန်မြူနစ်များဟု အထင်မှားနေခဲ့သဖြင့် ပထမတွင် သူတို့နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်
ရွက်ရန် အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြ၍ ငြင်းပယ်နေခဲ့သည်ဟု နောင်အခါတွင်
ဗိုလ်ချုပ်က ပြန်လည်ရေး သား ခဲ့ဖူး ပါသည်။

"ခင်ဗျားဟာ ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်လား" ဟူသော ဂျပန်တို့၏မေးခွန်းကို
ဗိုလ်ချုပ်က

"နိုင်ငံခြားမှ နည်းစနစ်ပုံစံတစ်ခုကို အခြားနိုင်ငံတစ်ခု၌ တိုက်ရိုက်ကူးယူ အသုံးချခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ မယုံကြည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံအသီးသီးမှ နည်းစနစ်မျိုးစုံကို သေချာစွာ လေ့လာသုံးသပ်ပြီးမှ ကျွန်ုပ် တို့ တိုင်းပြည်အခြေအနေနှင့် ဆီလျော်အောင် ပြုပြင်သုံးသပ်ယူကြောင်း၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့မနှစ်သက်စရာ အချက်အလက်တွေ ရှိစေကာမူ ကွန်မြူနစ်တို့၏ စနစ်ကျသော စီးပွားရေးစီမံမှုမှာ တကယ့် ချီးကျူးစရာကောင်းကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် (ဂျပန်အပါအဝင်) အခြားနိုင်ငံ များကပင် ထိုစနစ်ကို အတုယူပြီး ကျင့်သုံးနေကြောင်း" ပြန်လည်ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဆက်သွယ်ပုံကို စိတ်ဝင်စားသ ဖြင့် ခြေရာ လိုက်ကောက်ကြည့်မိပါသည်။

ဖွဲ့စည်းကာစတွင် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး တာဝန်ယူ ခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း မည်သို့ ဆက်လက် လှုပ်ရှားခဲ့သည်ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေးသားထား ချက်များ မတွေ့ရပါ။ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် တစ်သားတည်း မဖြစ်ခဲ့၊ နောက်ပိုင်းတွင် ကွန်မြူ နစ်ပါတီအတွင်း မရှိခဲ့တော့ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ လန်ဒန် ခရီး တွင် ဗြိတိသျှကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် တွေ့ ဆုံခဲ့စဉ်တွင် "ဗိုလ်ချုပ်သည် ဗြိတိသျှ ကွန်မြူနစ် ပါတီ အကြောင်း လေ့လာမေးမြန်းပြီး မိမိတို့မြန်မာ နိုင်ငံ၏လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုများကို အသေးစိတ် ရှင်းလင်း တင်ပြရင်း ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဘာကြောင့် သဘောထားကွဲလွဲရပုံကိုပါ ရှင်းလင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်" ဟူသော တက္ကသိုလ်နေဝင်း၏ ရေးသားချက်များအရ ထိုကောက်ချက်ကို ချမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်တို့၏အကူအညီကို တောင်းခံသည့်အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ရလျှင် နောက်ဆုံးတွင် ဂျပန်တို့ သည် သခင်အောင်ဆန်း အပေါ် နားလည်လာခဲ့။ အကူအညီပေးမည်ဟု ကတိပေး၊ ထို့နောက် ရဲ ဘော်သုံးကျိပ် စစ် ပညာသင်၊ ဂျပန်တို့၏ဖက်ဆစ်သရုပ်ကို မြင်လာကြရ၊ မြန်မာပြည်ထဲ ပြန်မဝင် လာမီပင် ပြန်လည် တော်လှန်ရန် နှစ်ကြိမ်မျှကြံစည်ခဲ့။ သို့သော် မဖြစ်မြောက်၊ မြန်မာပြည်လည်း လွတ်လပ်ရေးအတုသာရှိပြီး ဖက်ဆစ်လက်အောက်ရောက်ရှိခဲ့။ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ဆောင်ရွက် ရန် ဖဆပလ၊ ဖတပလ စသည့် အဖွဲ့အစည်း များ ဖွဲ့စည်းကာ မြေပေါ်မြေအောက် စည်းရုံးရေး ဆောင်ရွက်၊ ၁၉၄၅ မတ်လတွင် ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးကို ဆင်နွှဲခဲ့။ မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ပူး ပေါင်းပြီး ဖက်ဆစ်များကို တိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့။

ဗိုလ်ချုပ်သည် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်လို၍ ဂျပန်တို့အကူအညီကို တောင်းခဲ့သည်။ ဂျပန်တို့က ပိုဆိုးနေသည်က ပိုတွေ့သောအခါ မိမိတို့အမှားကို ချက်ချင်းမြင်ပြီး ဂျပန်တော်လှန်ရေးအ တွက် မဆိုင်းမတွ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါသည်။ မိမိတို့ တိုက်ထုတ်ခဲ့သော မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ပြန်ပူးပေါင်း ရန်လည်း ဝန် မလေးခဲ့။ သူ၏ခေါင်းထဲတွင် ထာဝရမိတ်ဆွေ၊ ထာဝရရန်သူဟူသည်မရှိ။ မိမိနိုင်ငံ လွတ်မြောက်ရေး သာရှိ၏။ မိမိနိုင်ငံကောင်းရေး၊ သာယာဝပြောရေးသာရှိ၏။

"ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမိုင်း" ဆောင်းပါးတွင် ဗိုလ်ချုပ်က အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားခဲ့လေ သည်။

"ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးလမ်း၏အစတွင် မှားချင်မှားခဲ့ပေမည်။
အတိတ်ကာလ အတွင်းက ကျွန်ုပ်တို့ သည် မှားယွင်း မှုများကို ပြုမူခဲ့ချင်လည်း
ပြုမူခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်အချိန် ဘယ် အခါကမှ မျိုးချစ်
စိတ်ဓာတ် ၏ခရီးလမ်းကြောင်းမှ ရှောင်ဖယ်သွေဖည်၍ မသွားခဲ့ကြောင်းကိုတော့
ကျွန်ုပ်က ရဲဝံ့စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။"

(၃)

ကျွန်တော်သည် ထိုအမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး နှစ်ဦးတို့၏
သမိုင်းကြောင်း များကို ဖြန့်ကြက်တွေးတော နေမိရင်း နောက်ဆုံးတွင်
မြန်မာနိုင်ငံသား ကုလသမဂ္ဂအထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ်ဟောင်း ဦးသန့်
ပြောကြား ခဲ့ဖူးသော အဆိုအမိန့်တစ်ခုကိုသာ သတိရနေမိပါတော့သည်။

"နိုင်ငံရေးဝါဒ တွေ မည်မျှပင် အားကောင်းပါစေ၊ အမျိုးသားရေးဝါဒကိုမူ
ဘယ်သောအခါမှ လွှမ်းမိုး နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။"

မိုးသစ်ဝေ

ကိုးကားစာရင်း

၁။ မောင်ထွန်းသူ - (ဘာသာပြန်) ဆိုင်ဂုံ

၂။ တက္ကသိုလ်နေဝင်း - ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏လွတ်လပ်ရေး

ကြိုးပမ်းမှုမှတ်တမ်း

၃။ မောင်ကျော်ရင် - ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏နိုင်ငံရေးဂန္ထဝင်

+++++

မန္တလေးထဲက ဝိုင်းချုပ်လမ်း

"စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်လျှင် စာအုပ်ကိုကျော်လွန်၍ မြင်နိုင်ရမည်။
သို့မှသာ ပညာတည်းဟူသော အဆီအနှစ် ကိုရပေမည်။"

အောင်ဆန်း

"တစ်ကမ္ဘာလုံးဟာ၊ ယခုအခါ ခေတ်ပြောင်းနေတဲ့ အချိန်အခါကြီး
ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကမ္ဘာကြီး နဲ့ အတူ နောက်မကျအောင် လိုက်ကြစို့။
ကမ္ဘာ့ဇာတ်ခုံကြီးမှာ ကမ္ဘာ့တေးသံလိုက်၍ ကနိုင်တဲ့ ဗမာ (မြန်မာ) ပြည်ကြီး
ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြုပြင်ကြစို့။"

အောင်ဆန်း

စာပေ စာတမ်းငယ်... မှ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း ၁၉၄၉ (၁၃၁၀ ခု)

မန္တလေးရဲ့ ဟေမန္တဒီဇင်ဘာဆောင်းရက်တွေဟာ အေးရှလို့၊ အအေးလှိုင်း
ကျနေရော့သလား မသိ၊ အေး လိုက်တာ၊ ဒီရက်မှာ မနက် ၅ နာရီလောက်ထ

ကျုံးနံ့ဘေးမှာ လမ်းလျှောက်လို့ နင်းမှုန်ပျံပျံဝေ ဝေထဲမှာ ၁၂၁၈ က တည်ခဲ့သော မန္တလေးရဲ့ပဒေသာရာဇ် မြို့တော်အိုကြီးက ၁၃၆၈ ခုနှစ်မှာ ၁၅၀ ပြည့်ခဲ့ ပါရောလား။ ကျွန်တော်နဲ့ လမ်းလျှောက်လိုက်လာကြတဲ့ တူလေး စောစစ်နိုင်ကို နဲ့ တူလေး ထွန်းတက်နီ တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က ခြေလှမ်းတွေသွက်လို့။ တစ်ခါက ထီးသံ၊ စည်သံ၊ နန်းသံ တွေနဲ့ တလူလူ လွင့် ခဲ့တဲ့ မြို့ရိုးအိုကြီးထဲက နန်းတော်တွေ၊ ဗုတ်တလုပ်ကန်တွေက ပဒေသာရာဇ် ဒေါင်းတံဆိပ်နဲ့ အိပ်ပျော်၊ အိပ်မောကျလို့။ ကျုံးရေသေထဲက ပျံလွင့်လာတဲ့ နရီသံမဲ့ရေဒီယိုသံက ကျွန်တော့်ကို လှုပ်နှိုး လိုက်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ရင်ခုန်သံတွေက ကျုံးနံ့ဘေးမှာ တောင် လာပွင့်လို့။

ကျွန်တော် တို့ တူဝရီးသုံးယောက် ကျုံးနံ့ဘေးက လမ်းလျှောက်ရင်း နာရီစင်ကြီးဆီ၊ ဘွန်ဆိုင်နာရီ စင်ဖြစ် နေတဲ့ နာရီစင်ကြီးရှိရာဆီ ၂၆ လမ်းကနေ အောက်ဆင်းလာကြတယ်။ လမ်းလျှောက်ပြန်သူ၊ သွားသူတွေနဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဆောင်းမနက်ခင်းကို ချွေးစတွေနဲ့ အာခံလိုက်ကြပြီ။ ဆောင်းအအေး ဓာတ်ထဲက နေတောင် ၂၁ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၀၈ မနက်ခင်း ၆ နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုမှာ ငလျင်လှုပ် သွားတယ်။ ဪ... ဆောင်းမနက်ခင်း ထဲမှာတောင် အအေးလှိုင်းတွေကြားကနေ မန္တလေးမှာ ငလျင်လှုပ်သွားပါရောလား။ ကျွန်တော် ရယ်၊ စောစစ်နိုင်ကိုရယ် သွန်းထွတ်ဦးရယ် နာရီစင်နား ရောက်သွားတော့ ဘွန်ဆိုင်နာရီစင်ကြီး ရင်ပေါ် က လမ်းဆီ ရောက်သွားပေါ့။ ဪ... ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီးပေါ်မှာ လျှောက် နေတာပါလား။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်နေတာပါ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းပေါ်မှာ သံတိုင်ကြီးတွေနဲ့ ရပ်နေတဲ့
ကြော်ငြာဘုတ်ကြီးတွေက ကျွန် တော်တို့ကို ငုံ့ကြည့် ပါရောလား။
ဈေးချိုတော်သစ်ကြီးရှေ့က ဖြတ်လာကြတော့ ဆောင်းမနက်ခင်း မန္တလေးဟာ
မူန်တဝါးဝါး နဲ့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့မယ်။ ၂၇ လမ်းဖြတ်၊ ၂၈ လမ်းကျော်၊ ၂၉
လမ်း ဝါးတန်းထိပ် မှာ တော့ ဈေးကားတွေနဲ့ဆူလို့ ညံ့လို့...။

၁ ပေမီးချောင်းလေးတွေ ထွန်းပြီး ရောင်းနေ တဲ့
ဆောင်းသီးနှံကုန်စိမ်းသည်တွေ ဖြစ်ကြတဲ့... ခရမ်းချဉ်သီး သည် တွေ၊
မုန်လာထုပ်သည်တွေ၊ ပန်းမုံလာသည်တွေ၊ မုန်ညှင်းရွက်သည်တွေ၊ အာလူးသည်
တွေ၊ ပဲစိမ်းသည်တွေရဲ့ အသံတွေနဲ့ ဝေ စီနေတဲ့ ကုန်စိမ်းမနက်ခင်းရှေ့က
ဖြတ်တော့ ထွန်းဦး စာအုပ်ဆိုင် တံခါးတွေကပိတ်လို့၊ စာအုပ် တွေက ဆိုင်ထဲကနေ
အိပ်ခြင်းမဲ့အတောင်ပံတပ်ပြီး မန္တလေးမြို့ အနံ့ ခြေဆန့်ပျံသန်းလို့...။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီးက ယူနီစန်ကလေးကလည်း
လှုပ်ရှားစပြုပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့။ ဟော ယူနီစန် နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က
ထီဆိုင်တွေကလဲ အိပ်လို့ ပိတ်လို့။ ထီဆိုင်တွေနောက်မှာ တစ်ခါက ဒါ ဟံသာဝတီ
သတင်းစာတိုက်ပါလား။ ဪ... ခုတော့ ရတနာပုံသတင်းစာတိုက်ပေါ့။
အဲဒီရှေ့က ဈေးတန်းလှည်း တွေရှောင်ရင်း၊ ဈေးကားတွေရှောင်ရင်း လမ်း ၃၀
ကနေ ကျော်ဖြတ် ၃၁ လမ်းထိပ် ရောက်တော့... "ဓမ္မသာလာ"ခန်းမကြီးကလည်း
သူ့တံခါးတွေကိုပိတ်ထားတုန်း စက်မှုလား၊ စက်မှုလား၊ စစ်ကိုင်း လား၊
တောင်မြို့လားဆိုတဲ့ စပယ်ယာခေါ်သံတွေက ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းလမ်းမကြီး
ပေါ်မှာ လှုံ့ကျလို့။

၃၂ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနဲ့ ၃၂ လမ်းထိပ်က ပွဲထိုင်ကိတ် နဲ့ အအေး ဆိုင် လည်း မရှိရှာတော့ပါလား။ ပွဲထိုင်လက်ဖက်ရည်၊ နံပြား၊ စွပ်ပြုတ်၊ ရေခဲမုန့်၊ မုန့်တီ တို့ဟာ အင် မတန် နာမည်ကြီး ခဲ့တာပေါ့။ သူ့တောင်ဘက်မှာ ဝင်းလိုက်ရုပ်ရှင်ရုံကြီးရှိတယ်။ ဝင်းလိုက်ရုပ်ရှင်ရုံ ကြီးကတော့ ဒီနေ့တိုင် ပြည်သူတွေအတွက် အပမ်းဖြေစရာအဖြစ် ရှိနေပါသေးတယ်။ ဂန္တဝင်ဇာတ် မင်းသားကြီး ရွှေမန်းတင်မောင် နေထိုင်သွားခဲ့တဲ့၊ ခေါင်းချသွားခဲ့တဲ့ တိုက်ကြီးကလဲ ပရိဘောဂဆိုင် ကြီးဖြစ်လို့။ ၃၃ လမ်းထိပ် က လူထုစာအုပ်တိုက်ကတော့ ဦးလေး (လူထုဦးလှနဲ့) ဒေါ်ဒေါ် (လူထု ဒေါ်အမာ) တို့ မရှိ တော့ပေမယ့် စာအုပ်တိုက်အနေနဲ့ကတော့ ရှိနေဆဲပါပဲ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း နဲ့ ၃၃ လမ်းထောင့်က အောင်သပြေ မိုးကာဆိုင်ကြီးဟာ အရင်က ဒေါ်နှင်းပွင့် ဆေးပြင်းလိပ်ခုံ ပေါ့။ အဲဒီအရင်က မြေကွက်လပ်ကြီးလေ အဲဒီမြေကွက်လပ်ကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော့် အမေကြီးပွား (အမေကြီးဒေါ်ချစ်ပွားပြောတဲ့) ဗေဒါကြီးဟာ ဆိုင်းဘုတ်တပ်စရာမလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ မန္တလေး အလှူ တွေမှာ ဗေဒါကြီးပါမှ ပြီးသတဲ့လေ။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီနေရာရွာ ရွာစား ကျော်စိန်ဗေဒါကြီး နဲ့ လေဘာတီ အမေဒေါ်မြရင် တို့ အငြိမ့်ညွန့်ပေါင်း ကခဲ့တဲ့နေရာပေါ့။

လက်ဆယ်ကန် ယပ်ဝင်း (၅၆၅ ရပ်ကွက်ထဲက) ဘုရားတကာ ဦးထင်၊ ဒေါ်မမလေးတည်ထားတဲ့ "မဟာလောက ဇိနရံသီ"ဘုရားပွဲတော်ဖြစ်တဲ့ နတ်တော်လပြည့်နေ့မှာပေါ့။ မန္တလေးမှာ ရွာစားကြီး စိန်ဗေဒါ နဲ့ လေဘာတီမမြရင်တို့ ကခဲ့ကြတဲ့ အငြိမ့်ညွန့်ပေါင်းဟာ အင်မတန်

နာမည်ကြီးခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီမှာ နာမည်ကျော် နဂါးဒေါ်ဦးရဲ့ နဂါးဆေးလိပ်ခုံနဲ့ ကြုံရာကြားထဲဝင်သွားရင် ကျွန်တော် မွေးဖွား ရာ လက်ဆယ်ကန် ယပ်ဝင်း... ဇာတိပေါ့။ ကျွန်တော့်ဇာတိ မြေသင်းခဲတွေကြားမှာ အနုပညာပွင့် တွေ ဝေလို့။ ဝင်း ထဲက မဟာလောက ဖိနရုံသီ ဘုရားဘေးမှာ သျှန်တက္ကသိုလ် ဆိုတာရှိတယ်။ အောင်သျှန်(မန်းတက္ကသိုလ်)ရဲ့ ကျောင်းပေါ့။ ဒီကျောင်းမှာ ဆရာဂျမ်းလာတယ်၊ ဆရာစွမ်း လာ တယ်၊ ဆရာ မောင်သာန်း လာတယ်၊ ဆရာဦးအေးကျော် (မန်းတက္ကသိုလ် မြန်မာစာ) လာတယ်၊ ဦးဆန်းထွန်း လာတယ်၊ အောင်သျှန် (မန်းတက္ကသိုလ်)ရဲ့ "လေမဟုတ် အလုပ်နဲ့သက်သေပြမယ်" ဆိုတဲ့ သျှန်တက္ကသိုလ် ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ တူဝရီးသုံးယောက်၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လမ်းအနောက်ဘက် ခြမ်းက မန်းမြို့တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်ကြတော့ အတိတ်ရုပ်ပုံလွှာ ကားချပ်တွေက ပေါ် လာတယ်။ ဪ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေတာ တကယ့်နေရာပါလား။ မန်းမြို့တော်ကဖေးရဲ့ တောင်ဘက် ကြုံရာ ခေါက်ဆွဲဆိုင် ဘေးမှာ လက်ဆည်ကန်ရှိတယ်။ လက်ဆည်ကန်မင်းသမီးက လက်နဲ့ဆည် ခွဲတဲ့ကန်မို့ လက်ဆည်ကန်လို့ ခေါ်ပါသတဲ့။ ဒီလက်ဆည်ကန်က ၈၄ လမ်းလို့ခေါ်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်းမကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ လက်ဆည်ကန်ယပ်ဝင်းအရှေ့ထိပ်မှာရှိ တဲ့ လက်ဆည်ကန်ကို ကိုယ်စား ပြုပြီးခေါ်တဲ့ လက်ဆည်ကန်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အဘိုးအဘွားတွေ ဖြစ်တဲ့ "ကိုမောင်ကို၊ မချစ်ပွား ပေယပ်တောင်လုပ်ငန်း"ရှိလို့ လက်ဆည်ကန် ယပ်ဝင်းပေါ့၊ ဒါ လက် ဆည်ကန်လေ။

ဒီလက်ဆည်ကန်မှာ သခင်ဘဟိန်း ထိုင်ခဲ့ဖူးပါသတဲ့။

ဒီလက်ဆည်ကန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လာခဲ့ဖူး သတဲ့။ ဒီလက်ဆည်ကန်မှာ ဒဂုန်တာရာ ခဏနေခဲ့ဖူးသတဲ့။ ဒီမှာ ကျွန်တော် ဖတ်ပြပါရစေ။ ကဲ... နှလုံးသား နဲ့ နားထောင်။

ရှမ်းပြည် အသွားတွင် ကျွန်တော်သည် လက်ဆည်ကန်ရှိ ကိုဘဟိန်း၏ မိဘများအိမ်တွင် ရက်သတ္တ တစ်ပတ် ခန့် တည်းခိုရလေသည်။ ထိုအခါ သူ၏ဖခင် ဦးမှင်က သူ့ကို စကားမပြော၊ မခေါ်ဘဲ နေသော အခိုက်ဖြစ်၏။ သို့သော် ရှမ်းပြည်တွင် လည်ပတ်သောအခါ အချမ်းလုံအောင်ဆို၍ သားအ တွက် ရှူးဖိနပ် ကို ကိုယ်တိုင်ဆေးသုတ်ပေးရှာ၏။ ဤမျှ သားကို ယုယ၏။

တစ်ည ကျွန်တော်တို့ရှိစဉ် သခင်အောင်ဆန်းသည် မန္တလေးသို့ နိုင်ငံရေးကိစ္စနှင့်လာခိုက်ဖြစ်၍၊ ကိုဘဟိန်း ထံ သို့ အလည်လာ၏။ ကိုဘဟိန်း အပြင်သို့ထွက်နေသဖြင့် သခင်အောင်ဆန်းသည် ဦးမှင်နှင့် စကား ပြောလျက်ရှိ၏။ ကိုဘဟိန်းအကြောင်းရောက်သွားသောအခါ ဖခင်ဦးမှင်က "သူ့ကို ကျုပ်တို့က ဘယ်လောက်၊ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ချစ်ရပေမယ့် သူက မိဘကို နိုင်ငံရေးလောက် ချစ်တာမဟုတ်ဘူး" ဟု ပြောလေသည်။

သခင်အောင်ဆန်း နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသောအခါ၊ ဦးမှင်သည် ကျွန်တော်ဘက်သို့လှည့်၍ "ကို အောင်ဆန်း နဲ့ ဘဟိန်း ဟာ အတူတူပဲ၊ သူတို့က နိုင်ငံရေးကို မိဘထက် အပိုကြီးချစ်တယ်"ဟု ပြော လေသည်။

ဒါ... မဟာကဗျာဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ရေးခဲ့တဲ့ "ဗဟိန်း သို့မဟုတ် ကဗျာ" ဆိုတဲ့စာထဲကပေါ့။ ၈၄ လမ်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီးပေါ်က (၃၂ နဲ့ ၃၃ ကြားက) လက်ဆည်ကန် မှာ သခင်ဗဟိန်း နေခဲ့ဖူးတယ်။ ဒဂုန်တာရာ ၈ ပတ်ခန့် အလည်လာဖူးတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လာဖူးတယ်။ ဪ... ဒီနေ့တော့ ရာဇဝင်သမိုင်းဖတ်စာထဲမှာ လက်ဆည်ကန် ဟာ ထိန်ထိန်တောက်လို့။ သမိုင်းဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ လှုပ်ရှားဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့ "ရာဇဝင်ကို ဖြတ် သန်းခြင်း"ထဲက ဂန္ထဝင် လက်ဆည်ကန်ပါလား။

သခင်ဗဟိန်း ဆုံးပါးကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့ဖွယ် ကဗျာတစ်စကို ဆရာဒဂုန် တာရာက အလင်္ကာကဗျာပေါင်းချုပ် စာမျက်နှာ ၁၀၈ မှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ "လီနင်ဂူ"ကဗျာထဲမှာ ဟော သလို မော်ကွန်းထိုးခဲ့တယ်။

ရင်းတွင်း၌ကား

လှိုက်ဖိုရှိုက်မက်၊ တသက်သက်တည့်
 ပေါ်လျက်လာသည်၊ မျက်ရည်ပျံ့ဆွတ်
 လွတ်လပ်ရေးအတွက်၊ တိုက်ပွဲရက်တွင်
 အသက်ဆုံးရ၊ သခင်ဗဟိန်း
 စိမ်းစိမ်းမြေ့မြေ့၊ အောက်မေ့စိတ်မှန်း
 တမ်းတညွတ်ညွတ်၊ လွမ်းဆွတ်ဆွတ်မိ
 မပြတ်စည်းရုံး၊ တိုက်ရဦးမည်
 မဆုံးသေးသည့်၊ တော်လှန်ရေး။

သခင်ဘဟိန်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တဲ့နေရာဟာ မန္တလေးရဲ့
 အနောက်ထောင့် စိန်ပန်းရပ်မှာရှိတဲ့ ရွာဟိုင်းဈေး အနောက်ဘက်

ရွာဟိုင်းသချိုင်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသချိုင်းမှာ ကျွန်တော့်အဖေ ဦးခင် မောင်တို့၊
အမေကြီးဒေါ်ချစ်ပွားတို့၊ အမေကြီးဒေါ်ငွေယုံတို့၊ ညီ ထွန်းဦးတို့ကို
သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တဲ့နေရာပါ။ ဒီရွာဟိုင်း သချိုင်း ထဲမှာ မြို့မငြိမ်း အုတ်ဂူရှိတယ်။
သခင်ဘဟိန်း အုတ်ဂူရှိတယ်။ မော်ဒန်ပန်းချီဆရာကြီး ဘဏ်ခင်မောင်
ရဲ့မြေပုံရှိတယ်။ သခင်ဘဟိန်းကို သင်္ဂြိုဟ်တဲ့နေ့ မန္တလေးကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ကိုယ်တိုင် လာရောက်ပြီး ဝမ်းနည်းမိန့်ခွန်းကို ပြောခဲ့တာကို သိလိုက်ရတော့
သမိုင်းတစ်ကွက် ထဲက သမိုင်း ရုပ်ပုံလွှာ တွေက တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ စိကာစဉ်ကာ
မှန်ကူကွက်ထဲက ထွက်ကျသတဲ့။ ဗိုလ် ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်းမကြီးပေါ်ကနေ
လက်ဆည်ကန်ရင်ခွင်ထဲက ကျွန်တော့်အတွေး ဝိညာဉ်လိပ် ပြာက ခြင်္သေ့
လည်ပြန်နဲ့ အတိတ်ရုပ်ပုံလွှာထဲကနေ ပစ္စုပ္ပန်ပါမက အနာဂတ်ရင်ခွင်ဆီ
ပျံသန်းလို့။ သခင်အောင်ဆန်း ရဲ့ စာရုပ်ပုံလွှာနဲ့ လူရုပ်ပုံလွှာက ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ
ပေါ်လာပါတော့တယ်။ ဪ... အာဂ စာရေးဆရာ အောင်ဆန်း။

မောင်ဇွေထက်

+++++

ကာလမသုတ် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကေသမုတ္တိနဂုံး အလွမ်း

သည်နေ့ သည်လ၊ သည်နှစ်ဆီမှ ပြန်လည်ရေတွက်ကြည့်လျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ ဂဏန်း အရေအတွက် အားဖြင့် တိတိကျကျဆိုရန် မလွယ်ကူလှသော်လည်း ယေဘုယျခန့်မှန်း၍ ပြောရလျှင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ခြောက်ရာနီးပါး ရှိခဲ့လေပြီ။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်ဆိုသည့် အတိတ်မှာ ဝေးကွာ လွန်းစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ ထိုသို့ ဝေးကွာလွန်းခြင်းက အခြားသူတစ်ဦးဦးအတွက် သူစိမ်းဆန် ကောင်း ဆန် နေမည်။ အေးတိအေးစက်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမည်။ မိမိအတွက်တော့ သည်လိုမဟုတ်။ မိမိနှင့် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးခြင်းလည်း အလျှင်းမရှိ။ ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုလည်းမရှိသော ပုံရိပ်နှင့် အသံ တို့က မိမိနှင့် ထူးထူးခြားခြား ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လွန်းလှသည်။ နွေးထွေးနီးကပ်လွန်းလှ သည်။ တကယ်တော့

မိမိသည် ထိုနေရာ ထိုဒေသ ထိုပုံရိပ် ထိုအသံတို့ကို လေးစားကြည်နူးမှုဖြင့် လွမ်းဆွတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းမှုဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ပုံဖော်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုနေရာမှာ မဇ္ဈိမဒေသ ကောသလတိုင်းအတွင်းရှိ ရွာငယ်နိဂုံး တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ကောသမုတ္တိနိဂုံးဟု အမည်တွင်၏။ ထိုရွာနိဂုံးတွင် နေထိုင်ကြသော မင်းသားတို့ကို အမျိုးအနွယ်အစွဲပြု၍ ကာလာမမင်း သားများ ဟု ခေါ်တွင်ကြလေသည်။ ထိုကာလမအမျိုးသားတို့သည် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက် ကြသူများ၊ စူးစမ်းလေ့လာလိုစိတ်ရှိကြသူများ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူတို့သည် သူတို့ရွာငယ်နိဂုံးသို့ ရောက်ရှိလာကြသော ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ် တို့၏အယူဝါဒ အမျိုးမျိုးနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံရသောအခါ သူတို့၏ မျက်ကန်းကြည်ညို လိုစိတ် မရှိခြင်းက သူတို့၏ဦးနှောက် သူတို့၏အသိဉာဏ်တွင် မေးခွန်းများစွာ ဖြစ်ပေါ် လာစေ၏။ တစ်နေ့တစ်ချိန်တွင် ထိုရွာငယ်နိဂုံးသို့ ဗုဒ္ဓကြွရောက်တော်မူ ခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်နှင့် သူတို့ရင်ဆိုင်ရသော အခက်အခဲ၊ သူတို့တွေဝေနေသော ပြဿနာ များကို မေးလျှောက်ကြလေသည်။ သူတို့၏မေးခွန်းအနှစ်ချုပ်မှာ "သူတို့နေထိုင်ရာ နိဂုံးသို့ ရဟန်း၊ ပုဂ္ဂိုလ် အသီးသီး တို့ အစဉ်အဆက် ရောက်ရှိလာကြပြီး ထိုရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့အယူဝါဒကို ထွန်းပစေလျက် သူတစ်ပါး တို့၏အယူဝါဒကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြ၏။ မထေမဲ့မြင် ပြုကြ၏။ ချေဖျက်ကြ၏။ ထိုရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ် တို့အနက် မည်သူသည်

မှန်ကန်သည့်စကားကို ဆိုသူဖြစ်ပါသနည်းဟု ယုံမှားသံသယ ဖြစ်နေကြပါသည်" ဟု မေး လျှောက်ကြသည်။

ထို မင်းသား တို့၏အမေးကို ဗုဒ္ဓက

"ကာလာမမင်းသားတို့၊ သင်တို့ဟာ"

(၁) တစ်ဆင့်စကား ပြောသံကြားကာမျှကို ဟုတ်ပြီ မှန်ပြီဟု ချက်ချင်း အတည်မယူလေနှင့်၊

(၂) ရိုးရာအစဉ်အလာနှင့် ကိုက်ညီသောစကား ဖြစ်၍လည်းဟုတ်ပြီ မှန်ပြီဟု ချက်ချင်း အတည် မယူကြလေ နှင့်၊

(၃) ရှေးက ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ (ထုံးရှိ၍လည်း) ဟုတ်ပြီမှန်ပြီဟု ချက်ချင်း အတည်မယူလေ နှင့်၊

(၄) ပိဋိပတ်(စာပေ)နှင့် (ကျမ်းဂန်နှင့်) ကိုက်ညီတယ် ဆိုပြီးတော့လည်း ဟုတ်ပြီ မှန်ပြီဟု ချက်ချင်း မယူလေနှင့်၊

(၅) မိမိကိုယ်တိုင် တွေးကြံနိုင်ရုံမျှနှင့်လည်း (ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ညီသည် ယုတ္တိရှိသည်ဆိုပြီး) ဟုတ်ပြီ မှန်ပြီ ဟု ချက်ချင်း အတည်မယူလေနှင့်၊

(၆) နည်းမှီ ရယူရုံဖြင့်လည်း ဟုတ်ပြီ မှန်ပြီဟု ချက်ချင်းအတည် မယူလေနှင့်၊

(၇) အချင်းအရာကို ကြံစည်စိတ်ကူးပြီး (သဘောကျရုံဖြင့်)လည်း ဟုတ်ပြီ မှန်ပြီဟု ချက်ချင်း အတည် မယူလေနှင့်၊

(၈) ငါတို့ သဘောကျ လက်ခံထားတဲ့ အယူဝါဒနှင့်ကိုက်ညီတယ် ဆိုပြီးတော့လည်း ဟုတ်ပြီ မှန်ပြီဟု ချက်ချင်း အတည်မယူလေနှင့်၊

(၉) မှတ်ထိုက်ယူထိုက် လက်ခံထိုက်တဲ့ သဘောပဲ ဆိုပြီးတော့လည်း ဟုတ်ပြီ မှန်ပြီလို့ ချက်ချင်း အတည် မယူလေနှင့်။

(၁၀) ငါတို့လေးစားတဲ့ ရဟန်းရဲ့ စကားဆိုပြီးတော့လည်း ဟုတ်ပြီမှန်ပြီလို့ ချက်ချင်း အတည်မယူ လေနှင့်။ ကာလာမမင်းသားတို့၊ အကြင်တရားတွေဟာ

(၁) မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ် တရားတွေ

(၂) အပြစ်ရှိတဲ့ တရားတွေ

(၃) ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့ကလည်း ကဲ့ရဲ့မည့် တရားတွေ

(၄) ပြီးတော့ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်လျှင်လည်း အကျိုးစီးပွားမဲ့ဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲဖို့သာ အကြောင်း ရှိတယ်လို့ဆိုရင် အဲဒီတရားတွေကို မိမိကိုယ်တိုင် သိမြင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စွန့်ပယ်သင့် တယ်

ကာလာမ အမျိုးကောင်းသား မင်းသားတို့ကို ဗုဒ္ဓရှင်းလင်း ဟောကြားခဲ့သော တရားတော်သည် အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် တိကနိပါတ်၌ ကေသမုတ္တိသုတ်ဟု အမည်တွင်၏။ ကာလာမမင်းသားတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားခဲ့သောကြောင့် ကာလာမသုတ္တန်ဟု ထင်ရှားသည်။

မည်သည့်ခေတ်၊ မည်သည့်ကာလတွင်မဆို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် ဝါဒတစ်စုံတစ်ရပ် သည် မိမိ၊ သို့မဟုတ် မိမိတို့ဝါဒကို ယုံကြည်ရန် နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ကြ ကြိုးပမ်းအားထုတ် နေကြဆဲသာ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓကမူ ထိုသို့မဟုတ်ခဲ့ချေ။ အယူဝါဒတစ်ခုခုကို သက်ဝင် ရန်၊ ယုံကြည်ရန်၊ သင့်မသင့် မှန်မမှန် ဆုံးဖြတ်ရာတွင် အခြားသူတစ်ဦး တစ်ယောက်၏ လွှမ်းမိုးမှုထက် မိမိကိုယ်တိုင် ဝေဖန်စိစစ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်သာ

ညွှန်ပြခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုကေသမုတ္တိ သုတ္တန် တရားတော်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်သူများနှင့် ဗုဒ္ဓဝါဒကို လေ့လာကြသော သုတေသန ပညာရှင်များပါ အံ့ဩချီးမွမ်းရသော အလေးဂရုပြုရသော သုတ္တန်ကြီး တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုသုတ္တန် တရားတော်သည် ဗုဒ္ဓဝါဒ၏ အခြားအမည်တစ်ခုဖြစ်သော ဝိဘဇ္ဇဝါဒကို ပုံဖော်ပေးရာလည်း ရောက်၏။ ဗုဒ္ဓဝါဒ သည်တန်ခိုးရှင်၊ ဖန်ဆင်းရှင်တို့အောက် ပြားပြားဝပ်ဝပ်ရောက်ကာ အရာရာကို ကြောက်ရွံ့ သေဝပ် နေရသော အမှားနှင့်အမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော လူ့ အဖွဲ့အစည်း မျိုးကို လိုလားသောဝါဒမဟုတ်ဘဲ ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှု စူးစမ်းစိစစ် တတ်သည့် ယဉ်ကျေးသော လူ့အဖွဲ့အစည်း အမြင့်ဆုံးအားဖြင့် ပိုင်းခြားနိုင်မှု(ပညာသိက္ခာ)တို့ဖြင့် လွှမ်းခြုံရန်ရံထားသော ယဉ်ကျေးသော လူ့အဖွဲ့ အစည်းအမျိုးကိုသာ လိုလားကြောင်း ဖော်ပြသော သုတ္တန်ကြီး တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုသုတ္တန်ဒေသနာကြီးကို မိမိဖတ်ရှုမိသည့်အခါကပင် အံ့ဩဘာနန်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မိမိယုံကြည်ကိုးကွယ် သော အယူဝါဒတစ်ရပ်၏ လွတ်လပ်ခြင်း (freedom) တန်ခိုးရှင် ဖန်ဆင်းရှင် တစ်ဦးဦးအပေး ကြောက် ရွံ့မှု ကင်းခြင်း (freedom) သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်း (fair) အတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားခဲ့ရလေသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က မိမိရေးသာနေသော စာတစ်ပုဒ်အတွက် ကိုးကားရန် အချက်အလက်အချို့လို ရှိ စာအုပ်စင် ကို မွေနှောက်မိသည်။ အကြောင်းအရာကို သိနေသော်လည်း မည်သည့် စာအုပ်တွင် ဖတ် ခဲ့ဖူးမှန်း

မမှတ်မိတော့။ စာအုပ်တွင် တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ်လှန်ရင်းမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပြန်ဖတ် မိသည့် အခါ မိမိတို့ ထိုစာအုပ်ထဲ နစ်ဝင်သွားခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ဆောင်းပါးအများစု ပါရှိလေရာ ထို ဆောင်းပါး ကို ရေးသားသူက အသက်နှစ်ဆယ်သာသာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ဆောင်းပါးကိုဖတ်ရင်း သူ့ကိုအားကျမိခဲ့သည်။

လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ၏ဆောင်း ပါးတစ်ပုဒ်မှာလည်း အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ရေးသားထားရာ မိမိမှာ အလွန် အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ် စလုံးတွင် ဗုဒ္ဓ၏ အယူအဆများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ အထူးသဖြင့် ကေသမုတ္တိသုတ် (ခေါ်) ကာလာမသုတ္တန်ကို ရည်ညွှန်း ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ရာ အသက်နှစ်ဆယ်သာသာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ လက်ရာ ဆိုသည်ကိုပင်မယုံနိုင် လောက်အောင် သေသပ်ကောင်းမွန်လွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထို လူငယ် သည် မိမိတို့ ချစ်မြတ် နိုးရသော၊ လေးစားအားကျရသော လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ကောက်ချက်ချမိ သည်။ ထိုဆောင်းပါးရှင်မှာ နောင်တစ်ချိန်တွင် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း ဖြစ်လာမည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မောင်အောင်ဆန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သာမန်အားဖြင့် မိမိတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကျဆုံးပြီး ဆယ်စုနှစ်သုံးခုအတွင်း လူလားမြောက်ခဲ့ရသူများ ဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ် နှင့် အလှမ်းကွာဝေးသူများသာ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ အကြောင်းအရာများကို လက်လှမ်းမှီသလောက် ဖတ်ရှုရသည့်အခါတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်၏ရိုးသားမှု၊ ရဲဝံ့ပြတ်သားမှုများကို လွတ်လပ် ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းလှုပ်ရှားမှုများနှင့်သာ တွဲ၍ဖတ်ရှုရလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် သည် ကျောင်းသားဘဝမှ စ၍ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးဘဝအထိ လှထုလှုပ်ရှားမှုများ၊ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲများကြား၌သာ ရှင်သန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၊ စစ်ရေး ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိသည် ဗိုလ်ချုပ်ကို သူ၏ ရိုးသားတည်ကြည်မှု၊ ရဲဝံ့ပြတ်သားမှုများ အတွက်အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဦးညွတ်ခဲ့မိသည်။ သို့သော်လည်း ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ ဒေသနာများနှင့်တော့ မဆက်စပ်မိခဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်၏ စာပေလက်ရာဆောင်းပါးများကို ဖတ်ရှု မိသည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဗုဒ္ဓအ ဆုံးအမ တရားများကို အလွန်နှစ်ခြိုက်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် သည် ကာလမသုတ္တန်ကို စွဲလန်းသဘောကျသူ ဖြစ်သည်။

၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ် ဂန္ထလောက မဂ္ဂဇင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ ပထမဆုံးလက်ရာ ဆောင်းပါးကို တွေ့ ရလေသည်။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်သည် အသက် ၂၀သာ ရှိသေးသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား လူငယ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ဆောင်းပါးကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပြီး ဆောင်း ပါးအမည်မှာ (Burma and Buddhism ဖြစ်သည်။ ထိုဆောင်းပါးတွင် ဗိုလ်ချုပ်က Do not believe in anything because you have hear it. အစချီ ကာလမသုတ္တန်ကို ဖော်ပြရေးသားထားသည်။ ထို့ပြင် ၁၉၄၇ခုနှစ်၊

နိုဝင်ဘာလထုတ် မန္တလေးသူရိယ (အမျိုးသားနေ့အထူး) စာစောင်တွင်လည်း
ကျောင်း သားဝတ္ထုများဆိုသည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားရာတွင်)

"ပညာစစ်ကိုရရန် လွတ်လပ်စွာတွေးတော ပြောဆိုဆွေးနွေး
လုပ်ကိုင်လိုသော စိတ်ကို မွေးရန်လို၏ ဤအချက်ကို ပညာရေး ကျွမ်းကျင်သူ
ပုဂ္ဂိုလ်များက (academic freedom) ပညာသင်ကြားရေး လွတ်လပ်ခွင့်ဟု
ပြောင်းလဲစေသည့် ရီနေစန်နှင့် ရီဖော်မေးရှင်းခေါ် ခေတ်သစ်ဂါဒ
လောကဓာတ်ပညာ ပြန့်ပွားရာအကြောင်းရင်းတည်း။ ဤအချက်ကား
ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂေါတမဘုရားသခင် ဟောကြားသော ကာလာမသုတ္တန်
သဘောအရပင်တည်း" ဟု ကာလာမသုတ္တန်ကို မမေ့မလျော့ ထည့်သွင်းရေးသား
ခဲ့ လေသည်။

ထိုဆောင်းပါးများကို ဖတ်ရှုနေရင်း လွတ်လပ်သည့် အခြေအနေနှင့်
နည်းပညာအမြောက်အမြား တိုး တက်သည့် ခေတ်တွင် ကြီးပြင်လာသည့်
မိမိသည် အရှော်ကြီး ရှော်သလောက် နယ်ချဲ့စနစ်အောက် တွင်ရုန်းရင်းကန်ရင်း
အတော်ကြီး တော်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်ကို လေးစားအားကျမိပါသည်။ ထို့အတူ
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ကာလာမသုတ္တန်ကြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာနေရာ ကေသမုတ္တိနိဂုံးမှ
ဝေဖန်ဆန်းစစ်တတ်သော အမျိုးကောင်းသား ကာလာမအမျိုးကောင်းသား
တို့ကိုလည်း စိတ်နှင့်မှန်း၍ လွမ်းမိပါတော့သည်။

နီဟိန်းမော်

ညွှန်း။ မြန်မာန်- ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏စာပေလက်ရာ။

+++++

ရေနံချောင်းက.... ကွ ရွှေကြာငုံက....ကွ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်...။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးရဖို့က မပြီးမပြတ် မရေမရာ...။

တစ်နေ့....

ရေနံချောင်း ချောက် ကျောက်ပန်းတောင်းလမ်းဆုံမှာ

စတေရှင်ဝက်ဂွန်ကား စက်အဖုံးပေါ်တက်ရပ် ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း က လူထုကို

လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းကြရန် မိန့်ခွန်းပြောကြား နေတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရေနံချောင်းလူထုကြီးက ဂါးပါးမင်းကျောင်းဝင် (ယခု အစိုးရ

အထက်တန်း ကျောင်းဝင်း) ကြီးထဲမှာ ပြည့်လှုံကျအောင်

တိုးပေးစောင့်ဆိုင်းနေကြချိန်ပေါ့။

ငါတန်းကျောင်းသား၊ ရတန်းကျောင်းသား ဖြစ်ခါနီး ကျွန်တော်လည်း ပါတယ်။ တိုးတိုးပေးပေး လည်တမော့မော့နဲ့...။

ရောက်လာပါချေပြီ...။

ကာကီရောင် စစ်ဝတ်စုံဖျော့ဖျော့ ပိကက်နဲ့။ လူထုကြီးကို ဝဲယာကြည့်ပြီး ရင်းနှီးဖော်ရွေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ နှုတ်ဆက်ရင်း ခြေလှမ်းက ရှေ့ကို တည့်တည့်မတ်မတ်။ ဘောလုံးကွင်းထဲက လူထုကြီးက ဖယ်ပေး ထားတဲ့ လမ်းအတိုင်း ဘောလုံးကွင်းကြီးကို ဖြတ်ပြီး အရှေ့ဘက်ထပ်က ကုန်းပေါ်အရောက်တက် လိုက်တယ်။ သူ့ဘေးမှာ တစ်လျှောက်လုံးပါလာတဲ့သူက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗိုလ်မှူးလရောင် ဖြစ်ပါတယ်။

ကွင်းပေါ် စကားပြောခွက်ရှိရာမှာ သွားရပ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက စ ပြောတယ်။

"ရေနံချောင်းက လူထုကြီးခင်ဗျား။ လွတ်လပ်ရေးရအောင် ကြိုးစားကြဖို့ အတွက် ပြောရအောင် ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ပြီး တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်က လူထုကြီးက ရွေးကောက်တင်မြှောက်ပေး လိုက်တဲ့အမတ်တွေနဲ့ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ကို အေးအေး နဲ့ရအောင် ဗြိတိသျှဆီက တောင်းယူပါမယ်။ ဒီလိုလုပ်ဖို့ ရေနံချောင်းက ဖဆပလ အမတ်တွေကို ရွေးကောက်တင်မြှောက်ပေးဖို့ လိုပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဖဆပလ အမတ်တွေကို ရေနံချောင်းမှာ ဆရာကြီးဦးကျော်ဇံက ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ လုပ်နေတဲ့အတွက် အခုရေနံချောင်း

ရောက်ရောက်ချင်း ဒီကိုမလာခင် ဆရာကြီးဆီ ကျွန်တော်အရင်ဝင်ပြီး ကန်တော့ ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီး ရွေးကောက်ပွဲ မဝင်ဖို့၊ ဖဆပလအမတ်တွေကို မယှဉ်ပြိုင်ဖို့၊ လွတ်လပ်ရေးကို အေးအေးနဲ့မရရင် ကြမ်းယူရမှာမို့ ကြမ်းနိုင်တဲ့အမတ်၊ လူငယ်အမတ်တွေလိုပါတယ်။ ဆရာကြီး နုတ်ထွက် ပေးပါလို့ ကျွန်တော့ဆရာကြီး၊ နေရှင်နယ်ကျောင်းတုန်းက ဆရာကြီးကို ကန်တော့ပြီး တောင်းပန် ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးက ပြောမရပါဘူး။"

ဒီတော့ လူထုကြီးကို ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော့ဆရာကြီး ဦးကျော်ဇံ ကို မဲမပေးကြပါနဲ့။

ဖဆပလအမတ်လောင်း သခင်တင်ဦးနဲ့က သခင်စောလင်းတို့ကို မဲပေးကြပါ။

မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေးကို ရရမယ်။ လွတ်လပ်ရေးကို အေးအေးနဲ့ ရအောင်ယူရမယ်။ မရရင်တော့ တိုက် ယူရမယ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက လိုရင်း တိုရင်း ပြောခဲ့ပါတယ်။ ရေနံချောင်းလူထုကြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကို ထပ်ရှင်းပြစရာ မလိုအောင် သဘောပေါက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ရေနံချောင်းမှာ ပညာသင်ကြား ပြီး ထူးချွန်သွားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတွက် ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးဆောင်ရိုနေကြပါတယ်။ အဲဒါ....

"ရေနံချောင်းက....ကွ"

လို့ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားတဲ့အသံ တွေထွက်လာတယ်။

"ရွှေကြာငုံက...ကွ"လို့လည်း ထပ်ဖြည့်ပြောကြပါတယ်....

အော် နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း ၆၀ရှိတော့မှာပါကလား။

ခင်မောင်အုန်း။

(ဆရာဦးခင်မောင်အုန်း မကွယ်လွန်မီ ၂၀၀၅ ခုနှစ်က ရေနံချောင်း
မဂ္ဂဇင်းအတွက် ရေးသားပေးခဲ့ သော စာမူ ဖြစ်ပါသည်။)

+++++

စာရေးဆရာတစ်ယောက် လျှော့ပါးသွားခြင်း

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးဘကြီးအရွယ် စာရေးဆရာကြီးများ အကြောင်းတွေကို မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ် တော်တော် များများ ၌ ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် သူတို့၏ စာပေအနုပညာနှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝမ တို့ မထိ ခဲ့ပါ။ မတို့မထိရဲပါ။ ဖျတ်ခနဲ ကြုံဆုံရပုံ အဖြစ်အပျက်လေးများကို စာရေးပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် နှင့် ဆရာကြီးများ၏ ဆက်ဆံရေးကို တွေ့ရပါမည်။ ဒါသည်လည်း အခြေခံအကြောင်း ရှိပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို မွေးသော (၁၉၅၁) တွင် အဖေသည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် စာရေးဆရာဖြစ်နေပါပြီ။ ထိုနှစ်မှာပင် စာပေဗိမာန်ဆုကို တပ်ထဲကမြတ်ကိုကို ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိပြီး ထိုစာအုပ်ကိုပင် တက္ကသိုလ် ဝင်တန်း ၌ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပါသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ အရောင်းရဆုံး စာရေးဆရာစာရင်းဝင် ဖြစ်သည့်ပြင် သိက္ခာရှိသော စာပေသမား စာရင်းလည်း ဝင်ခဲ့ခြင်းပင်။ ထိုအခါ အဖေသည် သူ့အိမ်ကို စာပေ

အိမ်လုပ်ပါသည်။ ပုံနှိပ်စက် ထောင်ပါသည်။ ယခင်ကလည်း "ပဒေသာ"မဂ္ဂဇင်းကို စာရေးဆရာများ စုပေါင်း ရိုက် ထုတ်ပေ ခဲ့ရာ အဖေပါဝင်ခဲ့ပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေအိမ်မှာ စာရေးဆရာ ပေါင်းစုံ စုရပ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကာလ မှာ ကျွန်တော့်ကို မွေးသောကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ထိုဆရာ များလက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်း ခဲ့ ရပါသည်။

စာရေးဆရာများ၏ အလှည့်ကျ ချိပိုးချောမြူခြင်းကို ခံခဲ့ ရပေရာ နိမိတ်ပုံအားဖြင့် ပြောရလျှင် စာရေးဆရာ အငွေများ ကျွန်တော့်တွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိန်းအောင်းခဲ့ပါသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ထိုခေတ်က စာရေးဆရာများသည် ဝါဒရေးရာ၌ အလွန် ပြင်းထန်စွာ ကွဲပြားသော်လည်း လူချင်း အလွန် ချစ်ခင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကွန်မြူနစ်စာရေးဆရာနှင့် အရင်းရှင်စာရေးဆရာ တို့ စာမျက်နှာပေါ်မှာ ကလော် ဆဲကြသော်လည်း အရက်ဆိုင်မှာ တွဲ၍ ဖက်ငိုကြပ ာသည်။

ထိုသို့သော စာရေးဆရာများ လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်မှာ ကျွန်တော်ကံကောင်းလှပါသည်။ ခုနယ်အခါ ကျွန်တော်စာမျိုးစုံ ရေးသားနိုင်သည်မှာ ထိုအငွေအသက်များကြောင့်ဟု ယုံကြည်နေ ပါသည်။

ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်အစ၊ ဆရာပန်းမော်တင်အောင်အလယ်၊ ဆရာသော်တာဆွေအဆုံး အားလုံး လိုလို နှင့် ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသော ကျွန်တော့်မှာ ဦးအောင်ဆန်း နှင့်တော့ မဆုံးစည်းခဲ့ရပေ။ အကြောင်းမှာ ဦးအောင်ဆန်း ကျဆုံးတော့ ကျွန်တော်မမွေးသေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ဦးအောင်ဆန်း ကျဆုံး မသွားပါက ကျွန်တော်သည် ဦးအောင်ဆန်း

လက်ပေါ်မှာလည်း ကြီးပြင်း ခဲ့ရမည်မှာ သေချာပါသည်။ အကြောင်းမှာ အဖေပြောပြောနေသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

"ကိုအောင်ဆန်းက လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် စာရေးဆရာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိတာကွ" တဲ့။

အဖေ နှင့် ဦးအောင်ဆန်းမှာ နိုင်ငံရေး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်ပါသည်။ အဖေက အလယ်ပိုင်း ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး အတွင်းရေးမှူး သခင်ဖေသန်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အဖေသည် လွတ်လပ်ရေး မရခင် နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးကာလမှာကတည်းက နိုင်ငံရေးနယ်မှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

လွတ်လပ်ရေး က ဘယ်ဆီနေမှန်း မသိသေးဘူး။ ဂိုဏ်းတွေကွဲကုန်ကြလို့ နိုင်ငံရေးကို အဖေစိတ် ကုန် သွားတယ်ဟု အဖေကပြန်ပြောပြပါသည်။

အဖေသည် တစ်နေ့ ထမင်းတစ်နပ်သာ စားရသော ဘဝဖြင့် ပညာကို မရအရသင်ခဲ့ရာမှ "ကျွန်ပညာ အလိုမရှိ"ဟူသော နိုင်ငံရေးသမားကြီးများ၏ လှုံ့ဆော်ချက်အရ ကိုးတန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ပြီး နိုင်ငံရေး လောက ထဲ ဝင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ရေနံမြေသပိတ်တွင် ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ "အသေခံ တပ်ဗိုလ်"အဖြစ် ချီတက် ခဲ့ရာ ခြေထောက်သေနတ်မှန် ခံရပါသည်။ (ထို့ကြောင့် နိုင်ငံဂုဏ်ရည် ဘွဲ့ရပါသည်။) ထိုမျှ တိုင်းပြည် အတွက် အလုပ်လုပ် (လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့) သော် လည်း စောစောကပြောသလို လွတ်လပ်ရေး မရမှပင် နိုင်ငံရေးသမားများ သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း ဖြစ်ကြ သဖြင့် စိတ်ကုန်ပြီး ထိုလောက မှ ထွက်ကာ ကလေးပေါင်ဒါ လုပ်ရောင်း စားပါတော့သည်။ "ပူတူးတူး" ပေါင်ဒါတဲ့။ ရောင်းအား ကောင်း သဖြင့်

ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဖေသည် နိုင်ငံရေးကို စိတ်ကုန်သွားသော်လည်း နိုင်ငံရေး သမားများ ကိုမူ ချစ်ခင်ဆဲဖြစ်ပါသည်။ လိုအပ်သည့် အကူအညီပေးဆဲ ဖြစ်ပါ သည်။

ဥပမာ အဖေနေသော ကျားကူးကွက်သစ် (ယခုတပ်မတော် စစ်သမိုင်းပြတိုက်နေရာ)ရှိ လက်ဖက် ရည် ဆိုင် တွင် နိုင်ငံရေးသမားများ အခမဲ့သောက်စားရန် စာရင်းဖွင့်ပေးထားသည်။ ထိုနားက ဆံပင်ညှပ် ဆိုင် တွင်လည်း ၎င်းအတိုင်း စာရင်းဖွင့်ပေးထားသည်။ အိမ်သုံးစရိတ်ကအစ နိုင်ငံရေးအတွက် အသေးသုံး စရိတ် များ ထုတ်ပေးပါသည်။ ဒါတွေက အသေးအမွှားတွေဖြစ်သည်။

ကြီးကြီးမားမား အကူအညီပေးခဲ့သည်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တရားလည်ဟောသောအခါတွင် ဖြစ်သည်။ စာဖတ်သူတို့ ဓာတ် ပုံတွင် မြင်ဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တရားလည်ဟောသော မော်တော်ကား၊ အော်လံနှင့် မိုက်ခရိုဖုန်း။ ထိုပစ္စည်းများနှင့် ထိုမော်တော်ကားမှာ အဖေပစ္စည်း များဖြစ်ပါ သည်။ "ပူတူးတူး"ပေါင်ဒါ ကြော်ငြာလှည့်သော မော်တော်ကားနှင့် အော်လံ၊ အသံချဲ့ စက်တို့ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ကလည်း အားမနာတတ်၊ အဖေကလည်း နိုင်ငံအတွက်ဆို ကူညီ ချင်နှင့် အဆင်ပြေလှပါသည်။

စကားမစပ် ပြောရပါဦးမယ်။ ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော့်အဖေ၏ အ သက်ကို ကယ်ဖူးသည့်အကြောင်း။

တစ်နေ့တွင် (ကျွန်တော် မင်းသားဖြစ်နေပါပြီ)။ ခြံထဲသို့ မော်တော်ကား အကောင်းစားကြီးဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

"ဟေ့ သခင်ဖေသန်း ရှိသလား"ဟု ပိုင်စိုး ပိုင်းနင်း အော်သံ၊
အလွန်ရင်းနှီးသော လေသံဖြင့် မေးပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်က
အောက်ထပ်မှာနေပြီး အဖေက အပေါ်ထပ်မှာ နေပါသည်။

အဖေ သည် ဧည့်သည် အလွန်ကြောက်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အရည်မရ
အဖတ်မရ စကားကြော ရှည်သော ဧည့်သည်ကိုကြောက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် "ဧည့်သည်"ဟူသော ပညာပေးရုပ်ရှင် ရိုက်ခဲ့ ပါသည်။
ထို့ကြောင့် ဧည့်သည်လာလျှင် ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းမေးပြီး
အပေါ်ထပ်တက် အကြောင်းကြားရပါသည်။ အဖေမတွေ့လိုလျှင် အလိမ္မာ
စကားသုံးပြီး ပြန်လွှတ်ရပါသည်။ တွေ့လို လျှင်အပေါ်ထပ် ခေါ်သွားရပါသည်။
ထိုနေ့ကတော့ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ထိုလူကြီး ရောက်ခိုက် မှာပင် အပေါ်ထပ်မှ
အဖေဆင်းလာသည်နှင့် ကြုံသွားပါ သည်။ အဖေသည် အိမ်သာတက်ရန်
ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဖေသည် အိမ်သာတက်လျှင် သတင်းစာ အစုံ နှင့်
ရေခဲခွေးကြမ်းအိုးပါ ယူလာပါသည်။ အိမ်သာထဲမှာ ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်ရင်း
သတင်းစာ အကုန် ဖတ်ပါသည်။

သို့နှင့် ထိုလူကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံလေရာ ထိုလူကြီးက
ဝမ်းသာအားရ....

"ဟေ့ သခင်ဖေသန်း၊ နေကောင်းတယ်နော်"

"ဟာ သခင်မောင် (နာမည်ပြောင်းထားပါသည်) ဘယ်ကလုည့်လာလဲ"

"ဒီလို ပဲ" "အကြောင်းရှိလား" "ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး" "ဒါဆို ကြုံတုန်း
ချေးဝင် ပါသွားပါလား"

အဖေ၏ ထိုစကားကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မျက်နှာပျက်ပြီး
စိတ်ဆိုးသွားပါသည်။ အဖေမူကား ဘာမျှ မဖြစ်သလို အိမ်သာဘက်
ထွက်သွားပါသည်။

ထိုလူကြီး သည် ကားပေါ်ပြန်တက်၍ ပူးခနဲမောင်းထွက်သွား ပါသည်။
(မြန်မာဧည့်ခံစကားမှာ ကြုံတုန်း ထမင်း စားသွားပါ လားဟူ၍
သာရှိသည်မဟုတ်လား။ ခုတော့ ကြုံတုန်းချေးဝင် ပါသွား ပါလားတဲ့)

အိမ်သာ မှ ဆင်းလာမှ အဖေက ဇာတ်ကြောင်းလှန်ပါသည်။

နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးကာလက ဖြစ်ပါသည်။

ဝေးလံသော ပြည်နယ်တစ်ခုသို့ ဗိုလ်ချုပ်အမှူးပြုသော
နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးသမားများ စည်းရုံး ရေး ဆင်းကြပါ သည်။ အဖေကလည်း
ထုံးစံအတိုင်း သူ့မော်တော်ကား၊ အသံချဲ့စက်ဖြင့် လိုက်ပို့ ပါ သည်။ ဟိုမှာ
အလုပ်ရှုပ်နေကြစဉ် တစ်နေ့စောစောက ပြောသော သခင်မောင် (ဆိုပါစို့) ပုဂ္ဂိုလ်
သည် ဒေသခံတိုင်းရင်းသူကလေး ကို ချစ်ကြည်ရေးအနေဖြင့် ပရောပရီ
လုပ်နေပါသည်။ ဒါကို အဖေ သိ သွားတော့ သွားတားပါသည်။ ထိုအခါ
ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ရှက်ရှက်ဖြင့် သေနတ်ဆွဲပါတော့ သည်။ အဖေလည်း ဓားစားချင်း
ပေါ့ဟူသော သဘောဖြင့်ပြန်ပြီး နီးရာသေနတ်ပြန်ယူပါသည်။ တကယ် တော့
အဖေသည် သေနတ် ပစ်တတ် ဖို့ဝေး လို့ ကိုင်ပင်မကိုင်ဖူးပါ ။ ယှဉ်ပစ်လျှင်
အဖေသေဖို့သာ ရှိပါသည်။

"သခင်ဖေသန်း သေနတ်ဆွဲသွားတယ်" ဟူသော
သတင်းစကားကြားကြားချင်း ဗိုလ်ချုပ်သည် အဖေတို့ ရှိရာသို့
အပြေးရောက်လာပါတော့သည်။

"ဗိုလ်ချုပ် ဝင်တားလို့ပေါ့ကွာ။ နော့မို့ဖြင့် အဖေသေပြီ" ဟု အဖေက
ပြန်ပြောပါသည်။

"အင်း၊ ကိုအောင်ဆန်း က အဖေအသက်ကိုကယ်ခဲ့ဖူးတယ်။
ကိုအောင်ဆန်း အသက်ကိုတော့ အဖေ မကယ် နိုင်ခဲ့ဘူးကွာ" ဟူ၍လည်း
အာဇာနည်နေ့ ရောက်တိုင်း အဖေ ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြောတတ် ပါသည်။

သုမောင်

+++++

သူရယ်...လူတွေရယ်... ပြီးတော့ ဝါဒတွေရယ်...

သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ မမြင်ဖူးလိုက် ၊ ကျွန်တော်၏ မိဘများလည်း မမြင်ဖူးလိုက်ကြ။ သို့သော် သူ့ ကို ကျွန်တော်တို့ သိနေသည်။ သူ့ဓာတ်ပုံမှတစ်ဆင့် သူ့ကိုကျွန်တော်တို့ သိနေကြသည်။ သူ့စာများမှ တစ်ဆင့် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့နေရသည်။ သူ့အကြောင်းကို ရေးသားထား သော အခြား သူများ၏ စာများမှ တစ်ဆင့် သူသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပို၍ ရင်နှီးကျွမ်းဝင်လာပါ သည်။ သူသည် ကျွန်တော် တို့၏ သွေးထဲ၊ သားထဲ၊ အကြောများထဲ၊ စိတ်ဂိညာဉ်ထဲမှာ စိမ့်ဝင်စီး နွေးနေသော ခွန်အား ရောင်ခြည် တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ မမိလိုက် သော်လည်း သူ့ကိုသိမိလိုက်သော၊ သူနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော လူကြီးသူမ များက သူ့အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကို

ပြေပြေဖူးသည်။ လူကြီးသူမများသည် သူ့အကြောင်းကို ပြောနေရလျှင်
ခြောက်သွေ့သော နှုတ်ခမ်းများသည် စိုနုလာ၏။ အရေတွန့်သော ပါးပြင်
တို့သည် ပန်းနုရောင်သန်း၍ ဖောင်းအိလာ၏။ မျက်စိတို့တွင် မျက်ရည်
ကြည်တို့သည် ဝေ့သီ နေကြ၏။ နားရွက်တို့သည် နီးမြန်းလာကြ၏။
အသံတို့သည် တက်ကြွ အားရှိလာ၏။ နှုတ်ခမ်းသားတို့ တစ်ဆတ်ဆတ် ခုန်၏။
သူသည် သူတို့ သူ့အား ချစ်လာစေရန် မကြိုးစားခဲ့။ သို့သော်သူက သူတို့အား
မည်မျှ ချစ်ကြောင်းကို သူတို့၏ သွေးကြောများက သိနေကြ လေသည်။

သူသည် ဤကမ္ဘာလောကထဲကို လူသားပီသစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။
ဖေဖော်ဝါရီလ၏ ဒုတိယပတ် မြောက် စနေနေ့တွင် သူ့ကိုသူ၏ မိဘများက
မွေးဖွားသန့်စင်ပေး လိုက်သည်။ သူသည် သူ၏တိုင်းပြည်ကို ချစ်သည်။ သို့သော်
သူသည်တိုင်းပြည်ကို ချစ်သည်၊ ချစ်သည်ဟု ကျီးငှက် တစ်ကောင်ကဲ့သို့
မအာတတ်။ သူ၏လုပ်ရပ်များမှ အသံထွက်လာခြင်း သာ ဖြစ်သည်။ သူသည်
သူ့နိုင်ငံတော် ကို အကောင်းဆုံးရေးဆွဲနိုင်ခဲ့သော ပန်းချီဆရာတစ်ဦးလည်း
ဖြစ်သည်။

သူရေးခဲ့သော ပန်းချီကားကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်တို့၏ ဝိညာဉ်သည်
နွေးဖျဖျလင်း၏ ကုန်ခန်း သွားသော အားတို့သည် ပြန်၍ ပြည့်ဖောင်းလာ၏။
ငိုက်မြည်းလျက်ရှိသော စိတ် သည် လန်းဆန်း စွာနိုးလှုပ်လာ၏။ သူ၏ ပန်းချီကား
သည် အစောင့်အရှောက် ရှိဟန်တူသည်။ ကြည့်သူတို့ကို ဖမ်းစားနိုင်၏။
ကြားသူကိုလည်း ညှို့ဝှက်ယူနိုင်စွမ်း။ သူသည် သည်ပန်းချီကားကို စိတ်နှလုံးဖြင့်
ရေးခဲ့ ဟန်တူသည်။ ပန်းချီ ကို ရေးသောသူ၏ လက်သည် ပြည်သူ၏

နလုံးစည်းချက်တို့ဖြင့် ခုန်၏။ ထိုစည်းချက်တို့ဖြင့် မြည်သော အသံသည် သူ့နှုတ်ခမ်းကို ရုန်းဖွင့်၍ ထွက်လာကြဟန် တူသည်။

ထို့ကြောင့်သာ မဟုတ်လော၊ ပြည်သူသည် သူဖြစ်၍ သူသည်လည်း ပြည်သူဖြစ်ခဲ့သည်။

သူသည် နတ်ဒေဝါကဲ့သို့ အရှိန်အဝါကြီးသော်လည်း လူသားစင်စစ်တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ သူ့မှာ လူသား စိတ် ခံစားမှု ရှိနေသည်။ သူ့တွင် ဇနီးလည်း ထင်ရှားရှိသည်။ သားတွေလည်း ရှိသည်။ သမီးများလည်း ရှိပါသည်။ သူသည် ဇနီးကိုချစ်၏။ သူသည်သူ့သားတွေကို ချစ်၏။ သူသည် သမီးလေး ကိုလည်းချစ်၏။ သို့သော် သူသည်ပြည်သူကို ပို၍ချစ်ဟန်တူ၏။ ဝက်အူချောင်းလေး တစ်တုံး၊ နှစ်တုံးဖြင့်သာ နေ့လည်စာ ကို ပြီးစေနေရသော်လည်း သူ၏မိတ်ဆွေ အားတိုင်းပြည်တိုးတက်ကြီးပွားရေးကို မြှင့်ရည်ရှက်ရည် ပြောပြ နေတတ်၏။ သူ၏မိတ်ဆွေက ရင်းနှီးသူများအား အောင်ဆန်းငတ်နေပြီ သွားကြည့်ကြပါဦးဟု ဆိုဖူးသည်။

သူသည် သူ့ပြည်သူကို ချစ်သလို အခြားသူများကိုလည်း ချစ်သည်။ နောက်ဆုံးဆင့်မှာ သူသည် လူသားကိုသာ အဓိကထားစဉ်းစားလာသည်။ သူသည် သူ့တိုင်းပြည်ကိုသာမက အခြားနီးစပ်ရာ တိုင်းပြည် များ ကိုလည်း စုစည်း၍ အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခု ထူထောင်လို ခဲ့သည်။ သူရေးခဲ့သော စာ များတွင် ဖတ်ရသည်။ သူ၏စိတ်ကူး အတွေးအခေါ်များသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှဆန်းသစ် ၍သူ့ဖြတ် သန်းသော ခေတ်ကို လွန်နေရဘိသနည်း။ အနီးစပ်ဆုံး စဉ်းစားရန် ရှိသည်မှာ သူသည် ပညာတတ်သည်။ သူသည် စာဖတ်သည်။

သူသည်စာရေးသည်။ သူသည် ခေတ်ကို မျက်ခြည် မပြတ်။ သူကသာ ခေတ်ကို ကျော်တတ်သည်။

သူသည် မိခင်ဒေါ်စု၏ သားဖြစ်သည်။ သည်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ သူသည်အမျိုး သားကျော င်းက ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ သူသည် ဥပဒေကျောင်းသားပင် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ သူသည်နိုင်ငံရေးသမား တစ် ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် နိုင်ငံရေးသမားထပ်ဖြစ်သည်။ သူသည် အာဇာနည် တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူအသက်ကြီးမှ ဦးသောဘိတကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဖြစ်ခွင့်ရသည်။ သူမိခင်ရင်ခွင် ထဲကထွက်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲကို ရောက်လာသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားလိုလျှင် မိခင်ရင်ခွင်မှ ထွက်ရမည်။ သူထွက်လိုက် သည် ။

ဦးသောဘိတကျောင်းမှာ သူဘုန်းကြီးကျောင်းသားဖြစ်လာသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပညာသင်ပြီး တော့ သူ အမျိုးသား ကျောင်းမှာ တက် လိုသေးသည်။ အမျိုးသားကျောင်းမှာ တက် လိုလျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်း က ထွက်ရမည်။ သူထွက်လိုက်သည်။

သူအမျိုးသားကျောင်းမှာ ကျောင်းသားဖြစ်လာသည်။ အမျိုးသားကျောင်း မှာ အောင်မြင်ပြီးဆုံးသော အခါ တက္ကသိုလ်မှာ သူဆက်လက်လေ့လာလိုသည်။ တက္ကသိုလ်မှာ လေ့လာလိုလျှင် အမျိုးသား ကျောင်းက ထွက်ခွာ ရမည်။ သူထွက်ခွာခဲ့သည်။

သူတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်လာသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုအောင်ဆန်း။ သူကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာသည်။ သူကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ် လာသည်။ သူအိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာသည်။ သူကျောင်းပြီးသွားသည်။ သူဥပဒေကျောင်းသား အဖြစ် ဆက်လက် လေ့လာသည်။ သူ တို့ဗမာအစည်းအရုံးထဲမှာ သခင်အဖြစ်နဲ့ နိုင်ငံရေး လုပ်သည်။ သခင်အောင်ဆန်း။ သူ ကျောင်းက ထွက်လိုက်သည်။

လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရရင်ရ၊ မရရင်ချဖို့၊ သူဂျပန်ပြည်မှာ စစ်ပညာသွားသင်သည်။ လွတ်လပ်ရေး အတွက် စစ်တပ်ကို သူတည် ထောင်သည်။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် စစ်တပ်ကို ဦးဆောင် ပြီး သူတိုင်းပြည်ထဲကို ပြန်ဝင်လာသည်။ သူနဲ့အတူ သူတို့ပါလာသည်။ သူတို့ ထွက်သွားကြ သည်။ အပြောင်းအလဲတွေ သိပ်များသွားသည်။ သူတို့ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ပြန်ဝင် လာကြသည်။ သူသည် စစ်တပ်ကို ဦးဆောင်ထားဆဲ။ သို့သော် နိုင်ငံရေး လုပ်လိုလျှင် စစ်တပ်က ထွက်ရမည်။ သူထွက်လိုက်သည်။ သူနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာသည်။

လွတ်လပ်ရေး၊ လုံးဝလွတ်လပ်ရေး၊ ထိုအသံကိုသူ့ပြည်သူတွေရဲ့ နားမှာ ကြားရတာကိုက ချို့သည်။ ဂါတာမန္တန်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သလို ထိုအသံကို ရွတ်ဆိုနေရသော သူ့နှုတ်မှာ လည်းချို့နေသည်။ သူ့နှလုံးအိမ်မှာလည်း ချို့သည်။ သူ့စိတ်ဝိညာဉ်မှာလည်း ချို့သည်။ လွတ်လပ် ရေး။ လုံးဝလွတ်လပ်ရေး။

လေပြည်လေညင်းလေးတွေ နဲ့ ယိမ်းနွဲ့နွဲ့ရှိနေသော၊ စိတ်ကူးဖြင့် တင်ကြိုခံစားသူတို့ရင်မှာ ရှိန်းတမြေနှွေးနေသော၊ အပျိုပေါက်မလေးတွေသည်ပင်

ရှက်သွေးရောင်ဖြန်းသော ပါးပြင်နီထွေးထွေး လေးတွေနဲ့ လှမ်းမျှော်ရင်ခုန်
မောနေရသော၊ လှလင်ပျိုတွေကလည်း အားအင်ကိုပြင်၍ တိမ်းမူး
လျက်ရှိနေသော၊ အဘွားအိုတို့ကလည်း ကြာမြင့်စွာ ကွဲကွာနေသော သားကို
ပြန်တွေ့ကရတော့ မလိုစိတ်အားထက်သန်နေသော၊ အဘိုးအို တို့ကလည်း
မိမိတို့ငယ်စဉ်က ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်ပြော နေရသလို ကြည်းနူးနေရသော
လွတ်လပ်ရေးပန်းခင်း။ ထိုပန်းခင်းကို လှမ်းမျှော်မြင်နေရ လေပြီ။

တိုင်းပြည် မှာ နေတဲ့သူတွေ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ၍ ဆင်းရဲတွင်းနက်လည်း
ကိစ္စမရှိ၊ မိမိအာဏာရလျှင် ပြီးရော ဆိုသည့် အမှောင်ကြိုက်သူများ
သူ့ကိုလုပ်ကြံလိုက်ကြသည်။ သွေးအိုင်ထဲမှာ လင်းတဲ့ကြယ်များ၊ သူ နဲ့
အာဇာနည်များ။

နှစ်တွေ၊ လတွေ၊ ရက်တွေ၊ ပြီးတော့ လက်ပြထွက်ခွာသွားတဲ့
သက္ကရာဇ်တွေ၊ တစ်ရွက်ချင်းစီ တစ်ရွက်ချင်းစီ ကြွေကျ။ ကမ္ဘာ့ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
ဝါဒတွေ အမျိုးမျိုးထွက်ပေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဝါဒတွေ အမျိုးမျိုး ပြိုကျ ခဲ့ဖူးသည်။
လူတွေရဲ့ အသက်တွေနဲ့ ယစ်ပူဇော်ထားတဲ့ဝါဒများ၊ လူသားတွေ သွားရာလမ်းမှာ
ပန်းတွေလို ချခင်ပေးထားတဲ့ ဝါဒများ။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတွေမှာ ဝါဒတွေ အမျိုးမျိုးပြောင်း
သွားသလိုခေါင်းဆောင်တွေလည်း အမျိုးမျိုးပြောင်းသွားခဲ့သည်။

တချို့တွေက တိုင်းပြည်ချမ်းသာဖို့ ဝါဒတွေကို သုံးစွဲသည်။ တချို့တွေက
ဝါဒတစ်ခုခုအတွက် တိုင်းပြည်ကို အဆင်းရဲခံသည်။ ပြောင်းကြသည်။
ပြောင်းလဲခဲ့ကြသည်။

ဝါဒတွေအတွက်၊ လူတွေသာယာပြောဖို့အတွက် ဝါဒတွေပန်းပန်ဖို့က
အဓိကလား။ လူသားတွေ လူသားပီပီသသနဲ့ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်ရေး
ပို၍သက်ထောင့်သက်သာ ဖြစ်ရေးတွေ က အဓိက လား။

နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အခုထိမပြောင်းလဲတာတစ်ခုတော့
ရှိနေသည်။ ဒါကို ယုံကြည် လိုက်ကြပါ။

ဆယ့်ကိုးလူလိုင် မမေ့နိုင်။ အာဇာနည်နေ့။ ဒါတို့မြေ၊ ဒါတို့တိုင်းပြည်၊
တို့ပိုင်တဲ့မြေ။

အင်ဒြာပုတော။

+++++

.....သို့ မဟုတ်.....မပြီးသေးသော ပန်ချီကား

ဇော်ခိုင်ဦး

ခါတ်ပုံပေါင်းများစွာကို မြင်ခဲ့ဖူး၏။ ယနေ့အထိ ထိုခါတ်ပုံလောက်မစွဲ။ မြင်ခဲ့ဖူးသော ခါတ်ပုံများထဲတွင် ရှုခင်းပုံတွေလည်း ပါသည်။ ပန်ချီကားကို ပြန်ရိုက်ပြထားသော ပုံမျိုးလည်းပါသည်။ သို့ပေမယ့် လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက ဖျတ်ခနဲမြင်တွေ့ခွင့်ရလိုက်သော အဖြူအမည်းခပ်ဝါးဝါး ခါတ်ပုံကားတစ်ချပ်က နှလုံးသားထဲ စူးစူးနစ်နစ် စွဲထင်နေစေခဲ့ သည်ဟု ဆိုရမည်။ ထိုခါတ်ပုံမှာ ခါတ်ပုံဝါသနာရှင် ပင်လယ်ပျော်ဦးလှဖေ၏ မှတ်တမ်း ခါတ်ပုံလေး။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်...လွမ်းစရာရာသီဥတုတွင် မြင်ရသော (သို့) မြင်လိုက်ရသော အာဇာနည်ပိမာန်ကြီး စတင်တည်ဆောက်နေစ အခါသမယပင်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့်တကွ အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ အုတ်ဂူဖြူဖြူတို့ကို ယာယီကာရန် ထားဆဲ သစ်သားမြုံစည်းရိုး အနက်အလံတိုင် တစ်တိုင်တွင် လွင့်ထူထားသော ပြည်ထောင်စု အလံတော်ကြီးမှာ မိုင်းပြာရီဝေနေသော နောက်ခံမိုးသားနှင့်အတူ မြင်နေရသည်။ စတင်တည်ဆောက်နေစဖြစ်၍ အမိုးအကာ များလည်းမရှိသေး။ ထင်းထင်း ကြီးမြင် နေရသည်က အုတ်ဂူဖြူဖြူ နောက်မှ သက်တမ်းရင့် ကုတ္တီပင်ကြီး များလားမသိ။ မိုးပေးထား သလိုလို...။

မိမိတို့ ငယ်စဉ်က အာဇာနည်နေ့ ကျရောက်ပြီဆိုလျှင် ၂၆ဘီလမ်းအတိုင်း ပွဲကုန်အရပ်ရှိ ၂၁.အ.ထ.ကမှ မြို့တော်ခန်းမ သို့ စကားတပြောပြောဖြင့် နှစ်ယောက် တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲတန်းစီပြီး လျှောက် ခဲ့ကြရသည်။ ၂၆ဘီလမ်းတစ်လျှောက်မှာ မြင်းခွာသံ တခွပ်ခွပ်ကြားခဲ့ရသည်။ နာရီစင်မှာ နာရီထိုးသံကြားခဲ့ရသည်။ ဈေးချိုရုံကြီး ၁၂ရုံလှမ်းမြင်ခဲ့ရသည်။ လမ်း ဝေထောင့်အရောက်တွင် နေ့တိုင်း မြင်နေကျ မြင်ကွင်းပေမဲ့ မရိုးတမ်းထပ်ကြည့်ရသည်က ကျုံးရေပြင်နှင့် မြို့ရိုး။ ၇၈ လမ်းနားရောက်ခါနီး လမ်းညာ ဘက်ရှိ Behind to an imals by not eating them ... ဟူသော အသားစား ရှောင်ကြဉ်ရေး အဖွဲ့ နှိုးဆော်စာလေးကိုလည်း ရွတ်ဆိုခဲ့ရသည်။

ကျုံးဘေးရှိ မြို့တော်ခန်းမရောက်လျှင် စနစ်တကျစီတန်းဝင်စေပြီး ကျဆုံးလေပြီးဖြစ်သော အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးများကို ငြိမ်သက်စွာ အလေးပြုခဲ့ရသည်။ ငယ်စဉ်ကျောင်းသား ဘဝဆိုတော့ ထိုစဉ်က ရခဲ့သော တန်ဖိုးမျိုးနားလည်ရကောင်းမှန်း မသိခဲ့။ တန်ဖိုးထား ရကောင်းမှန်းလည်း မသိခဲ့။

အခမ်းအနား ပြီးလျှင် ပြန်ရဖို့ အရေးသာ စိတ်စောနေခဲ့မိသည်။ ထိုစဉ်က ဦးညွတ်အလေးပြုခဲ့ရသော အာဇာနည်ခေါင်း ဆောင်ကြီးများ အနက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုတော့ ခပ်ထင်းထင်းမှတ်မိခဲ့သည်။ နောင် လက်လှမ်း မီ သလောက် စာတွေဖတ်ဖြစ်လာသောအခါမှ မိမိငယ်စဉ်က ဦးညွတ်ခဲ့ရသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာ စာပေ ဝါသနာဘက် တမ်းညွတ်သော (ဝါ)စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟု သိလိုက်ရသည်။ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝ၊ ကြွသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၊ သခင်ဘဝ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဘဝ... တစ်လျှောက်လုံး စာရေး၊ စာဖတ် မပြတ်ခဲ့သောသူဟုလည်း ထပ်မံသိခွင့်ရ လိုက်ပြန်သည်။

ကိုယ်တိုင်အထက်တန်းကျောင်းသားဖြစ်မှ ပြဌာန်းစာ ဖြစ်သော ပင်ရင်းစကားပြေလက်ရွေးစင်စာအုပ်တွင် ရွှေဥဒေါင်း၊ မြမျိုးလွင်၊ မှော်ဘီ ဆရာသိန်းကြီး၊ သခင် ဘသောင်း၊ သိပ္ပံမောင်ဝ... အစရှိသော ကလောင် များ ထဲမှ အောင်ဆန်း ဟူသော ကလောင်အမည်လေးကို ထင်းကနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သေနင်္ဂဗျူဟာ စစ်ပညာ အောင်ဆန်းတဲ့။ တည်းဖြတ်သူဦးဘသောင်းပေးပို့လိုက်သဖြင့် ရှေးပညာရှိ လက်ဝဲသုန္ဒရ အမတ်၏ သေနင်္ဂဗျူဟာဟာ စစ်သမိုင်းနှင့်ဗျူဟာစက္ကိ ပျို့နှစ်ရပ်ဖတ်ခွင့်ရခြင်းအပေါ် ဝမ်းမြောက် လှကြောင်း ရေးသားထားသည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဦးဘသောင်း တည်းဖြတ် သော စစ်သမိုင်းစာအုပ်မှ ကိုအောင်ဆန်း ၏ အမှာမှန်ဦး ပင်ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက အများသူငါ ကျောင်းသားများထက် ကိုအောင်ဆန်းက ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့် ခဲ့သူအဖြစ်ပေါ်လွင်သည်။ အဓိက

စာဖတ်ခြင်းပင်။ စာကိုအငမ်းမရ ဖတ်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ထဲမှ သူနေထိုင်သောအခန်းမှာ စာအုပ်သေတ္တာတွင်းမှ စာအုပ်များမှာ ခြေတောင်ပိုပမာ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ထုတ်၍ စာအုပ်သေတ္တာပေါ်မှာပင် တင်ကာ၊ ပစ်ကာထားပုံရ၏။ စာအုပ်တို့မှာ တစ်အုပ် ပေါ် တစ်အုပ် စီစီရီရီမရှိ၊ ဟိုစောင်းဒီရွဲ့နှင့် ထပ်လျက်သာရှိ၏။ စားပွဲပေါ်၌၎င်း၊ စာအုပ်သေတ္တာ ပေါ်၌ ၎င်း တွေ့မြင်ရသော စာအုပ်များမှာ အလှူပွဲတွင် ပန်းပေါက်ပေါက်ကြဲထားဘိ သည်နှင့် မခြား ဘဲ ပြန်ကြဲလျက် ရှိတော့၏။

စာသမားတစ်ယောက် ပီသစွာနေထိုင်ခဲ့သော မြင်ကွင်း၊
တက္ကသိုလ်ကျောင်းများ သမဂ္ဂ အစည်းအဝေး များတွင်
အင်္ဂလိပ်လိုထည့်၍ပြောတတ်သူဟုလည်း ကျော်ကြားခဲ့ သည်။
အခြားကျောင်းသားများက ဗမာလို ပြောပါဗျ ဝိုင်းအော်နေလည်း အမှုမထားဘဲ ပြောမြဲပင်ဆက်ပြောသည်။ ဘာကိုမျှမမှု၊ ပြောင်ကြ လှောင်ကြလည်း သူမလျော့၊ စိတ်လည်းမဆိုး၊ ဂန္ဓလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် ဘာသာပြန်စာပေပြိုင်ပွဲ ဝင်ပြိုင် ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ကလောင်အမည်မှာ ပဲခူးကဝေဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးခင်ဗျား...

ကျွန်တော်တို့ သမဂ္ဂအသင်းကြီး၏ ဆဌမနှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးကို သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၆ ရက်နေ့ ၇နာရီခွဲ အချိန် တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်ရာ မြန်မာပြည်နှင့် တကွ အိန္ဒိယပြည်၊ အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ ခေါင်းဆောင်ကြီး များ ပညာချွန်သူများထဲသို့ ထိုနေ့အရောက် သဝဏ်လွှာများ ရေးသားပေးပို့ကြပါရန် တောင်းပန် ထားပါကြောင်း... ဆရာကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့၏ အသင်းကို

ထောက်ပံ့သောအားဖြင့် ဆရာကြီး နှစ်သက်ရာ သပဏ်စာတစ်ခုကို
လေးချိုးနှင့်ဖြစ်စေ၊ ရိုးရိုးစကားပြေနှင့်ဖြစ်စေ မစပါမည် အကြောင်း ရိုသေ
လေးမြတ်စွာ အစီရင်ခံပါသည် ခင်ဗျား။

အောင်ဆန်း

ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ

ကိုအောင်ဆန်းသည် ဓမ္မစေတီ၊ မှာပုံတော် အစရှိသော
ဝတ္ထုကြီးများကိုလည်း ရေးသားခဲ့သော ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ထံမှ
သပဏ်လွှာတောင်းခံခြင်းမှာလည်း စာပေစိတ်အပြည့်အဝရှိပြီး စာပေတန်ဖိုး
နားလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်မှန်း မြင်တွေ့ နေရပြန်သည်။ ရှေးစာပေ၊
ခေတ်စာပေဟူ၍မခွဲခြားဘဲ စာစုံ ဖတ်ခဲ့သူ တစ်ယောက် အဖြစ်လည်း ဘေးတိုက်မှ
တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

အယ်ဒီတာကိုအောင်ဆန်း

သတ္တိရှိရှိ၊ တာဝန်သိသိ

စာ၏ဝန်တာ၊ ငါ့ဝန်တာဟု

တာဝန်သိစိတ်၊ ခြင်္သေ့စိတ်နှင့်

အင်္ဂလိပ်ကျောင်းအုပ်ရှေ့ကအယ်ဒီတာ။

ခြိမ်းခြောက်သော်လည်း မဖြုန်၊

ချောမြောက်သော်လည်း မတုန်၊

အိုးဝေအယ်ဒီတာ၏ဂုဏ်။

ငရဲခွေးကို

ရေးသူဖော်ခိုင်း၊ ရာဇဝင်ရိုင်းရောမည်
ခြောက်တိုင်းမကြောက်၊ ဒူးမထောက်သည်
ရဲရဲတောက် အယ်ဒီတာ။
ကျောင်းအထုတ်ခံကာ
အမှန်ဘက်က၊ ရပ်တည်ပြသည်
သမဂ္ဂအယ်ဒီတာ၊ သူခေါင်းမာ၍
၁၉၃၆ အရေးတော်ပုံ ပေါ်ခဲ့သည်။
အကယ်၍သာ
အယ်ဒီတာကိုအောင်ဆန်း၊ ရာဇဝင်နွမ်းခဲ့လျှင်
လွတ်လပ်ရေးလမ်းပွင့်ပျံ့မလား။
အယ်ဒီတာ့စားပွဲ၊ သူ့အံ့ဆွဲမှ
ခဲစာလုံးတွေရဲ့တန်ဖိုးများ
လွတ်လပ်ရေးရဲ့ ရွှေတံခါး။
အထက်ပါ ကဗျာကိုဖတ်ပြီး စာရေးဆရာကိုအောင်ဆန်းအား
ဦးညွတ်လိုက်ပါ သည်။ ထာဝစဉ် ဦးညွတ် လိုက် ပါသည်။

ဇော်နိုင်ဦး

မှိုင်းညိုသော သုသာန်ကလေး

(၁)

"ကဏန်းမ ရွံ့စိုစို
တစ်ကိုယ်လုံး နီတွေ့။
လက်မတထောင်ထောင်နဲ့
တွင်းပေါင်မှာ မင်းယောင်ခင်းပြန်ပေါ့
ဒီဆင်းပြီလေး။
သူ့ကိုယ်သူလျှင်
ဘာထင်လေ မသိ။
ဟိုငါးပျံ လတာစွန်းမှာ
သူ့ကျွမ်းဟန်ချည့်။"

ဆရာစိမ်း ရေ... လမု၊ လတာတွေနဲ့ ဒီချောင်းအရပ်က သုသာန်ကလေးအကြောင်း ပြောချင်လို့ ဆရာဇော်ဂျီ ရဲ့ပေဒါလမ်းကဗျာနဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်တာပါ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က တချို့ရွာကလေး တွေမှာ ဒီတက်ရင် ရေလွှမ်းသွားတတ်တဲ့ သချိုင်းလေးတွေရှိတယ်။ ဒီရေကျချိန်ကိုတွက်ပြီး အသုဘပို့ကြရတယ်။

အဲဒီ သချိုင်းလေးကိုနောက်ခံထားပြီး လတာစွန်းမှာ ကျွမ်းအမျိုးမျိုးပစ်နေတတ်တဲ့ ဟန်သမားတွေရဲ့ အမူအရာ ကို ရေးဖွဲ့ချင် စိတ်ပေါ်လာဖူးတယ်။

ဒါနဲ့ "မိုင်းညိုသော သုသာန်ကလေး"ကို ရေးဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် မိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း မှာ ဒီဝတ္ထုတိုလေးကို ပထမဆုံးဖော်ပြခဲ့တယ်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ "မြတ်သင်းနှစ်ယောက်နှင့် ဝတ္ထုများ" စာအုပ်ထုတ်တော့ သူ့ကို ထပ်ပြီး ပုံနှိပ်ခဲ့တယ်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေတဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံ က စာစောင် တစ်ခုမှာလည်း ပြန်လည်ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါသည်။

(၂)

"အူဝဲ... အူဝဲ"

သချိုင်းဝတ္ထုကို မွေးကင်းစကလေးငိုသံနဲ့ စဖွင့်ထားပါတယ်။ ပြီးမှ ဘစ်ခို အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေ ကြောင်း၊ ဦးဖူးညို လေဖြတ်နေကြောင်း၊ သချိုင်းကုန်းလေးကို သွားကြည့်မယ့်အကြောင်း၊ ညနေမှာ တော့ နိဗ္ဗာန်ဆိပ်ဦး ဘုရားကို သွားဖူးယ့်အကြောင်းတွေ စီပြီးရေးပါတယ်။ ဝတ္ထုလေးရဲ့ပထမအခန်း ပါ။

"ဒီအခန်းက ဇာတိ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏနဲ့ အမတနိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ တရားသဘောကို
ဖွဲ့ထားတာပါ"လို့ မိတ် ဆွေတစ်ဦးကို ပြောပြတော့ "ဟုတ်မှလဲ လုပ်ပါ
ကိုယ့်လူရယ်"ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ ပြုံးစိစိကြည့် တာကို ခံ လိုက်ရဖူးတယ်။
မိုးဝေမှာ ဒီဝတ္ထုလေးပါလာတုန်းက ကြုံခဲ့ရတာလေးကို ပြောပြတာပါ

ဝတ္ထုလေးရဲ့ဇာတ်လမ်း ဒီလို...

(၃)

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က ပြင်သာမြို့ကလေးကို အလည်ရောက်လာတဲ့
သင်းအောင်ဟာ မိုင်းညိုသော သုသာန်ကလေးကို သွားကြည့်ချင်နေတယ်။
အဲဒီသုသာန်လေးထဲမှာ ကိုမိုးရဲ့အုတ်ဂူလေး ရှိနေတာကိုး။ အတော်ပါပဲ။
အဲဒီမြို့ကလေးက ဦးဘတူဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကွယ်လွန်သွားတာမို့ အသုဘပို့သူတွေနဲ့
အတူ လိုက် သွားခဲ့တယ်။

သုသာန်လေးထဲက အုတ်ဂူတွေဟာ ထွန်ယက်ပြီးစ ယာပြင်မှာ
တစ်ပိုင်းတစ်စမြုပ်ထားတဲ့ သစ်စေ့တွေလို ဖရိုဖရဲပြန်ကြနေကြတယ်။
ခါးဆန့်ရပ်နေတဲ့ ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ခြေရင်းမှာ ကိုမိုးရဲ့ အုတ်ဂူလေးကို
တွေ့ရတယ်။ ကညင်ပင်ကြီးပေါ်က ချာလည်ချာလည်နဲ့ ကြွေကျလာတဲ့
ကညင်သီး လေးတွေဟာ ကို မိုးဂူပေါ်မှာ ခိုနားလာကြသတဲ့။ ကညင်သီးလေးတွေ
ကြွေကျလာပုံဟာ လေယာဉ်ပေါ်က လေထီး စစ်သည်တွေ
ခုန်ဆင်းလာသလိုပဲတဲ့။

သင်းအောင်ဟာ အုတ်ဂူဟောင်းလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။
ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကာလ က ကျဆုံးခဲ့ရမှာတဲ့ အညကြပြောက်ကျား

ရဲဘော်လေးတစ်ဦးဟာ ဒီအုတ်ဂူလေးထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်စက်နေရှာလိမ့်မယ်လို့ တွေးနေတယ်။

အုတ်ဂူလေးမှာ ကမ္ဘာဦးစွာတစ်ခု တစ်စုံတစ်ရာ ရေးထိုးထားတာမရှိပါဘူး။ မိုးရေကြောင့် စွန်းထွက် နေတဲ့ အမည်းစက်တွေ၊ ရေညှိတွေကြောင့် စွဲငြိနေတဲ့ အစိမ်းပြောက်တွေပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီအစက် အပြောက်တွေ၊ အစွန်းအကွက်တွေဟာ ခြပ်မဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုပါပဲ။ အမည်းစက်တွေ၊ အစိမ်းပြောက်တွေနဲ့ ဖွဲ့ယှက် ထားတဲ့ ဝိုးတဝါးပုံရိပ်တွေထဲမှာ ကိုမိုးရဲ့စိတ်ဝေဒနာအတွေးတွေ၊ မှာတမ်း တွေကို သင်းအောင်က စူးစမ်း ရှာဖွေကြည့်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သုသာန်ဇရပ်လေးထဲက လူတွေ ပြိုဆင်းလာကြယ်။ သရဏဂုံတင်ပြီးပြီဖြစ်တဲ့ ဦးဘ တူရဲ့ရှုပ်ကလာပ်ကို သယ်လာကြတယ်။ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ခေါင်းပြုပြီး တလားကို ချထား လိုက်ကြတယ်။

"ယနေ့မှစ၍ သင့်ကို တာဝန်မှ ရပ်စဲလိုက်သည်။ သင်သွားလိုရာသို့ လွတ်လပ်စွာ သွားနိုင်ပြီ"

ဦးဘတူရဲ့ရုံးအကြီးအကဲက ကျောက်တုံးပေါ်မှာ တက်ရပ်ပြီး အမိန့်ပြန်တမ်း ဖတ်တယ်။

တလားပေါ်မှာ သစ်သီးခြင်းတစ်ခြင်း တင်တာကိုတွေ့လိုက်ရပြီး ကျောက်တုံးပေါ်ကို လူတစ် ယောက် တက်လာပြန်တယ်။ ဦးဘတူက ကုန်စိမ်းဆိုင်ပိုင်ရှင်တဲ့။ ကုန်စိမ်းအသင်းဥက္ကဋ္ဌတဲ့။ ဒါ့ ကြောင့် ကုန်စိမ်းအသင်းကလည်း အမိန့်လာပြန်တယ်။

ဟော... ကျောက်တုံး ပေါ်ကို လူပိန်ပိန်တစ်ယောက် တက်လာပြန်ပြီ။
ဒီလူကတော့ ပြင်သာမြို့ ရောက် နမန္တရွာသားများအသင်းကတဲ့။
ဦးဘတူနာမည်ဟာ နမန္တရွာတည်နေသရွေ့ ကွယ် ပျောက်လိမ့်မည်
မဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ နမန္တရွာရဲ့ဂုဏ်ကို ဦးဘတူက အကြိမ်ကြိမ်မြင့်တင်ခဲ့တဲ့
အကြောင်းတွေကို "နမန္တရွာ၏သားကောင်းစင်စစ် ကေန့်ဖြစ်သူ၊ အို...
အသင်ဦးဘတူ... "ရယ်လို့ တိုင်တည်သမှုပြုပြီး လူပိန်ပိန် က
အော်ဟစ်ချီးမွမ်းနေတာ အကြာကြီးပဲ။ ပြီးမှ အမိန့်ပြန်တမ်းဖတ်တယ်။

ဒီတစ်ခါ ကျောက်တုံးပေါ်တက်လာတဲ့ လူကတော့ အားကစားဝတ်စုံ
ဝတ်ထားတယ်။ ဆုတံဆိပ် တွေလည်း ရင်ဘတ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ သူက
ရပ်ကွက် အားကစားအသင်းခေါင်းဆောင် ဦးဘ တူအတွက် အမိန့်ပြန်တယ်။

သချိုင်းထဲမှာ ယောဂီမယ်လေးတွေရဲ့ ချိုအေးကြည်မြဲတဲ့
ရှစ်လုံးဖွဲ့ကဗျာရွတ်သံ ပေါ်ထွက်လာ တယ်။ ကြေးစည်ပုံခတ်နှိပ်ထားတဲ့
အဝါရောင်စလွယ် ဆင်မြန်းထားသူတစ်ယောက် ကျောက်တုံး ပေါ်မှာ
ရပ်နေတယ်။ နေရောင်ထိုးထားလို့ သူ့အရိပ်က သေတ္တာပေါ်မှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့။
အရိပ်ကျနေ ပုံက တလားခေါင်းရင်းကနေ ခြေရင်းအထိ
ပိတ်စအနက်ကြီးတစ်ထည်နဲ့ အတင်းဖုံးအုပ်ပေးနေသ လား ထင်ရသတဲ့။
ကဗျာရွတ်သံစဲသွားတော့ စလွယ်ဆင်ထားသူက ဓမ္မာရုံဝေယျာဝစ္စအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးဘတူအတွက် အမိန့်ပြန်စာဖတ်တယ်။

နေရင့်လာပြီမို့ ပရိသတ်အချို့ ထီးဖွင့်ဆောင်းကြတယ်။ တချို့က
နီးရာသစ်ပင်ရိပ်အောက်ကို ဝင် ကြတယ်။

"ဪ... တွက်ဆသင်္ချာ၊ သုံးရက်အကျူး၊ လေးရက်သို့ ကူးပြီထင်၊ ဖူးရောင်မာ၊ ခန္ဓာအကောင်း၊ မရူမလှ၊ ဒုကာရ၊ အသုဘအပေါင်းပေမို့၊ ထောင်းညက်ညက်ကျေ၊ ဒွတ္တိသညွတ်၊ ဝဋ်ကိန်းက လွတ် နိုင်ဘု၊ ကောဠာသေ၊ လေထွေဓာတု၊ အဋ္ဌကလာပ်၊ စမပြတ်အောင်၊ ကြပ်ကြပ်များရှုလိုက်လျှင်၊ ကိုယ်ဟုဟုတ်၊ နိစ္စနိစ္စ၊ ဘိဇ္ဇနတွင်ဖြင့်၊ ထိတ်စရာရုပ်ပါကလား။"

ဇာတ်ပွဲထဲက မင်းသားကြီးလေသံမျိုးနဲ့ လင်္ကာရွတ်သံကြားရပြန်ပြီ။ မင်းသားကြီး တောကစားရာမှ ကျားသေ တွေ့လို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုပုံကို စာပေါင်ပွဲပွဲ အာစောက်ကျကျနဲ့ ရွတ်ပြနေတာ။ ပိုးပဝါအုပ်ပေါင်း ပေါင်းထား တဲ့ လူတစ်ယောက် ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ရပ်ရင်း ရွတ်နေတာကိုး။

အဝါရောင်ဖဲပြားကွပ်ထားတဲ့ ကတ္တီပါအင်္ကျီအနီကို ဝတ်ထားတယ်။ လင်္ကာရွတ်အပြီးမှာ မင်းသား ကြီးက ရပ်ကွက်ဒိုးပတ်ဝိုင်းခေါင်းဆောင် ဦးဘတူအတွက် အမိန့်စာပြန်ဖတ်တယ်။

"တို့... တို့... တို့... "

ခရာတုပ်သံသုံးချက် ရုတ်တရက်ပေါ်လာလို့ လူတွေအထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ဖုံးထိုင်း၊ ဖုံး ထိုင်းနဲ့ ပြေးလွှားသံတွေ ကြားရပြီး ကရာတေးဝတ်စုံဝတ်ထားသူတွေ ခေါင်းဘေးမှာ တန်းစီရပ်နေ ကြတယ်။

"ကျားသစ်နက်သိုင်းအဖွဲ့ နာယကကြီး ဦးဘတူအား အလေးပြု"

သိုင်းအဖွဲ့သားတွေက စက်ရုပ်လေးတွေကို ညီညီညာညာ
လှုပ်ရှားနေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပရိသတ်နောက်ပိုင်းက
ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်လာတယ်။ လူတချို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးလွှားနေကြတယ်။

"ဒီရေတက်လာပြီဟေ့... ရေတက်လာပြီဟ"

ခရာဆူးချုံတန်းကို ကျော်စပြုလာတဲ့ ရေဖွေးဖွေးကို မြင်ကြရတယ်။
ကျောက်တုံးကြီးနားမှာ အချို့ အချ စကားပြောသံတွေကို ကြားနေရတယ်။

"မင်း တို့ အမိန့်ပြန်စာဖတ်မယ့် အဖွဲ့က ဘယ်နှစ်ဖွဲ့ကျန်သေးလဲ"

"ငါးဖွဲ့ လောက် ကျန်သေးတယ်"

"ဟာ... မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဖတ်မနေကြနဲ့"

"ကျန်တဲ့စာရွက်တွေ အကုန်လုံး ခေါင်းထဲသာ ဖွင့်ထည့်လိုက်ကြတော့"

"မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့... မြန်မြန်ကွဲ."

သင်းအောင်က ကိုမိုးရဲ့ဂူကို ဦးညွတ်အလေးပြုပြီး သုသာန်လေးထဲက
တည်ငြိမ်စွာ ထွက်လာခဲ့ တယ်။

ဒီရေကတော့ သုသာန်လေးထဲက အမှိုက်သရိုက်အားလုံးကို
ဖယ်ရှားဆေးကြောပစ်တော့မယ့်အ လား တရိပ်ရိပ်... တရိပ်ရိပ် တက်နေဆဲပဲ။

(၄)

ကြာခဲ့ပါပြီ။ သင်္ဘောနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မော်တော်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်
လှေကလေးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရေကြောင်းခရီးသွားရ လို့ ကမ်းပေါ်က မှိုင်းညိုညို
သုသာန်ကလေးတွေကို မြင်ရတဲ့အခါတိုင်း မိုးရေကွက်တွေ၊ ရေညှိ ပြောက်တွေ
စွဲငြိနေတဲ့ အုတ်ဂူဟောင်းလေးတစ်ခုကို သတိရနေမိတုန်းပါပဲ။

ဪ... ဒါနဲ့၊ ကိုမိုးဆိုတာဟာ စာရေးဆရာ ကိုအောင်ဆန်းရဲ့
နာမည်ဂုဏ်တစ်ခုရယ်လို့ တချို့ လူငယ်တွေခမျာ မသိကြရှာတော့ဘူးတဲ့
ဆရာစိမ်းရဲ့။

မြတ်သင်း

+++++

အောင်ဆန်း (သို့မဟုတ်) အမျိုးသားခေါင်းဆောင်

ဟိုးယခင် အတိတ်ကာလကို ပြန်လည်တွေးတောမိတိုင်း ဧရာဝတီတိုင်း ဆကာကြီးမြို့ကလေးမှာ နေထိုင်ခဲ့စဉ် က ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ အာဇာနည်ကြီးများ လုပ်ကြံခံရသဖြင့် ဆကာကြီးမြို့ ဈေးရုံကြီးထဲမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မြို့လုံးကျွတ် ကျင်းပချိန် မိမိကဖခင်ကြီး၊ ပခုံးပေါ်ထိုင်ကာ အခမ်းအနား ကို ငေးကြည့်ရင်း ဘုမသိဘမသိ မျက်ရည်ဝဲခဲ့လေသလား မသိ၊ ငယ်ဘဝကို ပြန် လည်ကာ တရေးရေး မြင်ယောင်မိတတ်သည်။

မိမိအထက်တန်းကျောင်းဘဝ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂမှာ ဝင်ရောက်လုပ်ခဲ့စဉ်ကာလ မြန်မာနိုင်ငံ ရေးသမိုင်း ကို လေ့လာသင်ကြားရင်း ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ကျောင်းသားဘဝ၊ နိုင်ငံရေးဘဝကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ သည်။ အောင်ဆန်း

သည် ကျောင်းသားဘဝကပင် ပလွှားဝင့်ကြွားမှုမရှိ။ ပင်နီအင်္ကျီ၊ ပိန်းတိန်းဖိနပ် စီးကာ ခေါင်းစုတ်ဖွား နှင့် နေတတ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ရွေးကောက်ပွဲ တွင် အမှုဆောင် လူကြီး ဖြစ်လာပြီး အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ရ သည်။ အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်းတွင် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး "ခွေးသရမ်းကြီး လွတ်နေသည်" ဆောင်းပါး ပါလာရာ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဒီဂျေစလော့က ဆောင်းပါးရှင်အမည်ကို ဖော်ခိုင်းသည်။ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ပီပီ ထုတ်ဖော်ခြင်းမပြုသဖြင့် အောင်ဆန်း ကျောင်းထုတ်ခံရသည်။ ၁၉၃၆ ခု ကျောင်းသားသပိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး၊ တက္ကသိုလ် အာဏာပိုင်များက အောင်ဆန်းကို ကျောင်းနေခွင့် ပြန်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

ကျောင်းသားဘဝ သမဂ္ဂ လုပ်ကြစဉ် လူငယ်သဘာဝ အောင်ဆန်းကို အတုယူအားကျခဲ့မိသည်။ အောင်ဆန်း ကျောင်းသားဘဝမှ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ရောက်သွားပြီး သခင်အောင်ဆန်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် ဂျပန်ပြည်ရောက်သွားပြီး ရဲဘော်သုံးကျိပ်နှင့် မြန်မာပြည်ပြန်လာ နောက်ပိုင်း ဂျပန်များ၏ဖက်ဆစ်အပြုအမူကြောင့် မဟာမိတ်များနှင့် ပူးပေါင်းကာတော်လှန်ရေးလုပ် ခဲ့သည်။ ဤသည်မှာ တစ်ကဏ္ဍ။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ မဟာမိတ်အင်္ဂလိပ်တို့ ပြန်ဝင်လာပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးဆောင်သော လူမျိုး များ၊ ပါတီအဖွဲ့အစည်းပေါင်းစုံ ပါဝင်သည့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းကြရင်း သဘောထားကွဲပြားကာ ကွန်မြူနစ်ပါတီအား အဖွဲ့ ချုပ်ကြီးမှ ထုတ်ပယ် လိုက်သည်။ နောက်တစ်ချက်ကား

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် နယ်ချဲ့သမား နှင့် စေ့စပ်ကာ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ကြိုးပမ်းသည်ဟူသော အချက်များကြောင့် မိမိ၏ကျောင်း သားဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်ရိုက်ခတ်မှု လူငယ် သဘာဝ တက်ကြွမှုများ ပေါင်းစပ်ကာ ဗိုလ်ချုပ်အပေါ် ဘဝင်မကျ လက်မခံနိုင်ဖြစ်ခဲ့မိသည်။ မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေးကိုလည်း အတုအယောင် လွတ်လပ်ရေး ဟု မြင်ခဲ့မိသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် အောင်ဆန်း၏နိုင်ငံရေးဘဝနှင့် ဖြတ်သန်းမှုကို အသေးစိတ်လေ့လာကြည့်မိသော အခါ သူ့အပေါ် တွင် မိမိမြင်ခဲ့သော အမြင်များ ပြောင်းလဲလာခဲ့တော့သည်။ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်က ဟင်္သာတခရိုင် ဒေါင့်ကြီး ကျေးရွာ၌ ချင်းတောင်တန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး တရားဟောသဖြင့် ကျုံမငေး သခင်တင်မောင် နှင့်အတူ ကာကွယ်ရေးဥပဒေနှင့် ဖမ်းဆီးရန် ဟင်္သာတရာဇဝတ်ဝန် ဇေးဗီးယား (Mr. Xavier) က ဝရမ်း ထုတ်လိုက်ပြီး ဆုငွေ ၅ ကျပ်ပေးမည်ဟု ကြေညာခံရသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကို တော်လှန်ရန် လုံးပမ်းနေစဉ်ကာလ အင်္ဂလိပ် အစိုးရက အောင်ဆန်းအား ဗြိတိသျှအစိုးရ ရန်သူတော်စာရင်းတွင် အမှတ်စဉ် ၅ အဖြစ် ကြေညာခဲ့ လေသည်။ ဂျပန်များ မြန်မာနိုင်ငံဝင်လာပြီးနောက်ပိုင်း ဂျပန်ဖိနှိပ်ညှင်းပန်းမှုများကြောင့် အောင် ဆန်းသည် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အားများကိုစုရုံးကာ ပြတ်သားစွာ တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ နောက် ပိုင်း တွင်လည်း ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည့် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားများကိုလည်း

နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်သည်ကို မြင်ရပေသည်။ နောက် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့ပုံများ... ကြောင့် အမြင် ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။

ဆရာဒဂုန်တာရာက သူ၏အောင်ဆန်း (သို့) အရိုင်းဆိုသည့် ရုပ်ပုံလွှာအဖွဲ့တွင် အောင်ဆန်းအား "သူ့တွင် နိုင်ငံရေး ဝိညာဉ်ကား ပြင်းထန်လှချေ၏။ သူသည် နိုင်ငံရေးတစ်ခုတည်းကိုသာ လုပ်သော လူ တစ်ဦးဖြစ်၏။" ဟု ရေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် "သူသည် ရိုင်း၏၊ ကြမ်း၏၊ ကြောက်၏၊ ကိစ္စမရှိ၊ သူ သည် ဧည့်ခန်းဆောင် မှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းမဟုတ်၊ တစ်ခုတည်းသော ယုံကြည်ချက် နှင့် တစ်ခု တည်း ကိုသာ မဲ၍လုပ်သော နိုင်ငံရေးသတ္တဝါဖြစ်၏" ဟု ထပ်မံဆိုလိုက်သည်။

(၃)

အောင်ဆန်းကား ကမ္ဘာ့သိ မြန်မာသိ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ဖခင်နှင့် မြန်မာ့အမျိုးသားခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အောင်ဆန်းဆိုလျှင် သူ့မိဘအမည် မွေးဖွားရာဒေသတို့ကို အထူးပြုရေးသား ဖော် ပြဖို့ပင် လိုမည်မထင်။ လူတိုင်းလိုလို သိပြီး၊ အမှတ်ရပြီး ဖြစ်သည်။ သူငယ်စဉ်က ထိန်လင်း၊ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး ကာလ သခင်အောင်ဆန်း၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဘဝ ဗိုလ်တေဇ၊ ဂျပန်ခေတ်အစိုးရ စစ်ဝန်ကြီးဖြစ်စဉ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နောက် ဖဆပလ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ဦး အောင်ဆန်းဖြစ်သည်။ ငယ် နာမည် ထိန်လင်းဖြစ်သော်လည်း အစ်ကိုဖြစ်သူက အောင်သန်းဖြစ်၍ သူ့အား အောင်ဆန်းဟူ၍သာ တစ်လျှောက်လုံး တွင်တော့သည်။

အောင်ဆန်း၏အဘိုးဖြစ်သူကာ နာမည်ကျော် ရွှေလရောင်ဘွဲ့ခံ မြို့လုလင် မြို့သူကြီး ဦးမင်းရောင် ဖြစ်သည်။ ဦးမင်းရောင်ကား ခရစ်နှစ် ၁၈၈၅ တွင် မန္တလေးနေပြည်တော်မှ နေလနှစ်ဆူပါတော်မူ ချိန်၊ သူ့ကျွန် အဖြစ် နွံနှစ်မခံ ဇာတိမာန်ဖြင့် ကုလားဖြူတို့အား လူ ၃၀၀၀ ခန့်စုပြီး နယ်ချဲ့တို့ကို တော်လှန် ခဲ့သည်။ ဆရာကြီးသခင် ကိုယ်တော်မှိုင်းက ဦးမင်းရောင်ဘွဲ့ မဟာကဗျာ လေးချိုးကြီး ဖြင့် "တောင်မန်းမြို့ နေလနှစ်ဆောင် အညှိုးတွင်ဖြင့်၊ ပြေမြန်မာတောင် မစိုးရရာတဲ့၊ ဩော်... အခေါင် မမြန်း၊ အမှောင်သမ်း သမို့ အောင်ပန်းညိုခွဲရတဲ့... အောင်ဆန်းတို့ ရွှေလရောင်အဘိုး" ဟု ရှိ အောင်ဆန်း ၏အဘိုးဖြစ်သူအား ဂုဏ်ပြုရေးဖွဲ့သီကုံးခဲ့ပေသည်။

အောင်ဆန်းကား နိုင်ငံရေးကို ဇောက်ချလုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း ကျောင်းမဂ္ဂဇင်း ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဆောင်းပါးများ ရေးခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်လည်း ဆောင်းပါးများရေး သည်။ အကြောင်းအရာအနေဖြင့် နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေးနှင့် ကျောင်းသားများ အဝတ်အစားဆင် ယင်မှု ကိစ္စရပ်များကို ရေးသားခဲ့ပေသည်။ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက အဆောင်တွင် စာအုပ် များ ဟိုတစ်ပုံ၊ သည်တစ်ပုံ ပြန့်ကြဲကာ အလွန်စာဖတ်သူ တစ်ယေယာက်ဟု သိရသည်။

ဆရာဒဂုန်တာရာက "အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် အရိုင်း"တွင် "ကိုအောင်ဆန်းသည် မြန်မာစာအရေး ညံ့သူ မဟုတ်ပေ။ တိတိကျကျ ရေးတတ်၏။ ပါဠိကို မှန်ကန်စွာသုံး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟာသဉာဏ်ပါ ၏။ "ဟုရေးသည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း "သူ၏မျက်နှာထားသည်

သုန်မှုန်၏။ တစ်ခါတွေ ဖူးသောသူကို နောက်တစ်ခါတွေလျှင် နှုတ်ဆက်ချင်မှ နှုတ်ဆက်၏။ သူ့ကို သိသူက ပြုံးပြသော် လည်း သူသည် တုံ့ပြန်၍ ပြုံးချင်မှပြုံး၏။ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုကား ကျောင်းသားတိုင်းက သိကြ ၏။ မြန်မာပြည်၏လွတ်လပ်ရေးအတွက် စိတ်ပူပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် သုန်မှုန်လျက်ရှိနေ သည်။ သူစကားပြောလျှင်လည်း နိုင်ငံရေးအကြောင်းကိုသာ ပြောသည်"ဟူ၍ မှတ်ချက်ချခဲ့လေ သည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ် ဂျပန်ခေတ်တွင် စစ်သေနာပတိအဖြစ် အောင်ဆန်းဆောင်ရွက်ရင်း အလုပ်တာဝန်များ ပိလာသည်။ ဂျပန်ကို တော်လှန်ရန်အတွက် လျှို့ဝှက်ကြံစည်ကာစလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် များပြား လှသော တာဝန်များ ပိကာ အောင်ဆန်းတစ်ယောက် အပြင်းအထန်ဖျားသဖြင့် အလံပြ ဘုရားလမ်းရှိ ပြည်သူ့ ဆေးရုံ (ယခု ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန) တွင် တက်ရောက်ကုသခဲ့သည်။ ဤ သို့ တက်ရောက် ကုသရင်း ဆေးရုံမှ သူနာပြုဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် ဖူးစာဆုံခဲ့ရသည်။

အောင်ဆန်း လက်မထပ်မီ သုံးလေးရက် အလိုလောက်မှာ သခင်ဗဟိန်းကို လာရှာရင်း ဆရာဒဂုန် တာရာနှင့်တွေ့သည်ဟု ဆိုသည်။ အောင်ဆန်းက "အနုပညာဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ လင်မယားဘဝမှာ လည်း အနုပညာမဲ့ရင် လင်မယားကွဲမှာပေါ့။ ဒီလိုပဲ တော်လှန်ရေးမှာလဲ အနုပညာရှိတာပဲ။ အနု ပညာမြောက်မှ တော်လှန်ရေးဟာလည်း တကယ့် တော်လှန်ရေးအစစ်ပဲ"ဟု ပြောရင်း "ဒီမယ် အိမ် ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ သိပ်စဉ်းစား တွေဝေနေလို့ မရဘူးဗျ။ တစ်ခါတည်း ဇွတ်လုပ်လိုက်ရတယ်"ဟု

မမေးဘဲ သူ့ဟာသူ ပြောနေ၏ လို့ ဆရာတာရာက အောင်ဆန်းကို သူ၏ရုပ်ပုံလွှာအဖွဲ့၌ ရေးခဲ့သည်။ ဆရာတာက "လက်ထပ်ပြီးစက ကျွန်တော် ရေးလျက်ရှိသော လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်ရန် အင်းယားကန်စောင်းရှိ သူ့အိမ်သို့ရောက်သွား၏။ ဧည့်ခန်းတွင် ခေတ္တ စောင့်နေရ၏။ ထွက်လာသော အခါ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် ရဲနေသည်ကို တွေ့ရ၍ မပြုံးမိအောင် ဟန် ဆောင်နေရ၏"ဟု ဆက်ရေး လိုက်သည်။

အောင်ဆန်းကား အနေအထိုင်ရော အစားအသောက်ပါ ရိုး၏။ သူ့ရဲ့ဒေါ်ခင်ကြည်ဆီ ရေးသောစာ မှာ "ကြည်ရေး... ပဲပြုတ်နဲ့ နံပြားရရင် စားချင်တယ်" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အောင်ဆန်းကား စိတ်ထဲရှိသည်ကို တဖောက်ကန်းနိုင်နိုင် လုပ်တတ်လေသည်။ ကြမ်းလည်း ကြမ်း ကြမ်း ဟု ကြားဖူး၏။

ဒဂုန်တာရာ ရေးထားသည့် သူ့ထက်စောပြီး ကျောင်းရောက်နှင့်သည့် သူ့မိတ်ဆွေ အောင်ဆန်းအ ကြောင်း ရေးထားသည့်စာထဲမှာ-

"သူသည် ဒေါသကြီးသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သည်လိုအများက ထင်၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ကား ဒေါသကြီး သည် မကြီးသည် ကိုမသိ၊ သူ့တွင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ စိတ်တွေ့ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏"။

"နှစ်ကိုကား အသေအချာမမှတ်မိတော့ သပိတ်မှောက်နှစ်လည်း အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု သမဂ္ဂတွင် ကျင်းပ၏။ ပရိသတ်ထဲက ထ၍ဝေဖန်စကားများ ပြောကြ၏။ ထိုသို့ ပြောကြသည့်အထဲတွင် စစ် ကိုင်းကျောင်းဆောင်မှ ကုလားကျောင်းသားတစ်ဦးက ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း မစ္စတာရာရှစ်ကို ဝေဖန်ရာ၌

အတော်ထိခိုက်သော အပြစ်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြောလေသည်။ ကုလားကျောင်းသားပြောသည့် စကား များသည် အခြေခိုင်သည် မခိုင်သည်ကိုကား မမှတ်မိတော့ပေ။ ကိုအောင်ဆန်းသည် မစ္စတာ ရာရှစ် အတွက် ဒေါပွကာ ထိုကုလားကို ကြိမ်းမောင်း၍ "ရဲရင်ထွက်"စသော အသုံးမျိုးသုံး၏။ လက် သီးဆုပ်ကာ ကုလားအပါးသို့ တိုး၍သွား၏။ သူသည် ဒေါသကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေ သည်"ဟူ၏။

၁၉၄၆ ခုတွင် အောင်ဆန်းဦးစီးသည့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်သည် လွတ်လပ်ရေးပေးရန် အင်တင်တင် လုပ်နေ သည့် ဗြိတိသျှတို့အကျပ်တွေ့စေရန် ၁၉၄၆ ခုတွင် အမှုထမ်းပေါင်းစုံတို့အား သပိတ်မှောက် ရန် အချက်ပေး လိုက်သည်။ ထိုသပိတ်ကြောင့် ဘုရင်ခံ အမှုဆောင်ကောင်စီတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းအား ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၄၇ ခုတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရက ဖိတ်ကြားသည့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် နန်းရင်းဝန် မစ္စတာအက်တလီနှင့် အောင် ဆန်းအက်တလီစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုလိုက်ကြသည်။ အောင်ဆန်းအက်တလီ စာချုပ်ချုပ်ခါနီးတွင်မှ ဂဠုန်ဦးစော နှင့် သခင်ဗစိန်တို့က သဘောမတူဟု ဆိုကာ လက်မှတ်မထိုးကြချေ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်း ဒေါပွကာ "ဒီစာချုပ်ကိစ္စမှာ အကုန်လုံး ဆွေးနွေးပြီးလို့ လက်ခံပါပြီပြောမှ ကျွန်တော်တို့မပါပါ ဘူး ပြောတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ချောက်ချဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြောက်ဘူး"ဟု ပြောခဲ့သည်။

အောင်ဆန်းသည် "အောင်ဆန်း အက်တလီစာချုပ်"အရ လွတ်လပ်တော့မည့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ပထမ ဆုံး ရွေးကောက်ပွဲကို

ကျင်းပလိုက်သည်။ အောင်ဆန်းဦးဆောင်သည့် ဖဆပလအမတ်နေရာ
အများစုရကာ အစိုးရသစ်ဖွဲ့လိုက်သည်။
တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်အစည်းအဝေးကျင်းပကာ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဖွဲ့စည်း
အုပ်ချုပ်ပုံ ရေးဆွဲရာ လမ်းညွှန်ချက် အဆိုတင်သွင်းလေသည်။

"တစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေးရကို ရရမယ်"ဟု အောင်ဆန်းက
ကြွေးကြော်ကာ လွတ်လပ်ရေးအ တွက် ကြိုးပမ်းရင်း မသမာသူနယ်ချဲ့လက်ပါးစေ
အာဏာရှူးတစ်စုကြောင့် ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တကွ
အာဇာနည်ကြီးများ လုပ်ကြံခံလိုက်ရလေသည်။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက အာဇာနည်များအတွက်
ဘာဝနာတမ်းချင်းကြီးတွင်...

"ဪ... အဆောင်ဆောင် နန်းတွေ ကြံ့ခိုင်တွေနှင့်နော၊
အခေါင်မမြန်းခင်က အောင်မတမ်းချို့ စေဖို့၊ အောင်ပန်းညိုရရာတဲ့၊ တောင်တမ်း
တို့ဗမာမှာ အဟောင်းသံသရာ အငုတ်တွေနှင့် အောင် ဆန်းတို့ မသာမယာ ဟာ
၎င်းကံကြမ္မာအလုပ်ပေထင့်၊ သောင်းမြန် မရကာစမှတ်မှာတော့၊ ချုပ်သ နှင့်
ယင်းအလို တွင် (အိုကွယ်) ဒေါင်းလံပဝါအုပ်ပါလို့ ကျုပ်ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ချင်" ဆိုတဲ့
လေးချိုးကဗျာ ကြီးကို စပ်ဆို ခဲ့လေသည်။

ညွန့်သစ်
+++++

ပဲပြတ်နှင့် နံပြား

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးလျှင် စာရေးဆရာတစ်ဦး အဖြစ် ရိုးရှင်းအေးဆေးစွာ နေထိုင် သွားရန် ဆန္ဒရှိခဲ့သည်။ စာဖတ် အလွန် ဝါသနာပါသူ ဖြစ်ပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝထဲ က စာပေများ ရေးသား ခဲ့သည်။ အယ်ဒီတာလည်း လုပ်ဖူးသည်။ နောက်ပိုင်း နိုင်ငံ့တာဝန်တွေ များ ပြားသည့် ကြား ကပင် စာပေများကို အချိန်လု၍ ရေးခဲ့သေးသည်။ ထိုစဉ်က လွတ်လပ်ရေးသည် သာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သောကြောင့် လက်တွေ့ချက်ချင်း တိုက်ရိုက်အကျိုးရှိစေသော ဆောင်း ပါးတွေသာ အရေးများသည်။ ရသ စာပေကို အလေးမပေးနိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတွေလည်း မရေး ဖြစ်ခဲ့။

သို့ရာတွင် အတိုဆုံးဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သတိမပြုမိလိုက်ဘဲ အမှတ်တမဲ့ ရေး သားခဲ့ဖူးသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်သည်။

ကြည်....

ပဲပြုတ်နှင့် နံပြားရရင် စားချင်တယ်။

အောင်

အထက်ပါ ပေးစာလေးကို ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်အဖြစ် သုံးသပ်ခံစားကြည့်ပါမည်။ ရှေးရိုးစဉ်လာ စာပေ သဘောတရားအရဆိုလျှင် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်တွင် ဇာတ်ဆောင်ပါရမည်။ ပါသည်။ (အောင်နှင့်ကြည်) ဇာတ်လမ်းပါရမည်။ ပါတာပေါ့၊ သိပ်ချစ်ကြသော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ များပြားလှသော နိုင်ငံတာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်နေရသဖြင့် အားလပ်ချိန်မရှိ။ အနားယူချိန်မရှိ။ အိမ်ကိုတောင် မပြန်နိုင်။ ဇနီးဖြစ်သူကိုတောင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်မရဘဲ စာတိုလေးနှင့်သာ ဆက်သွယ်နေရသည်။

ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ပီပြင်ရမည်။ ထိုစဉ်က "အောင်"သည် အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ထိပ်တန်းရာထူးကြီးကို ရရှိထားသူဖြစ်၏။ သူသာ စားချင်လျှင် အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်ကြီးများမှာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာယူ သုံးဆောင်ခွင့် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူက ပဲပြုတ်နှင့် နံပြားကိုသာ တောင့်တသည်။ ရိုးသားခြင်း၊ ခြိုးခြံချွေတာခြင်း သဘောကို တွေ့နိုင်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ပဲပြုတ်နှင့် နံပြားလောက်ကတော့ အပါးတော်မြဲကို စီစဉ်ခိုင်းလို့ရတာပဲ။ ဘာကြောင့် အိမ်ကိုလှမ်းမှာရသလဲ။ ထိုအချက်ကိုကြည့်လျှင် သူသည် မိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးသူ၊ သစ္စာရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

အိမ်က ဇနီးဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေးသော လက်ရာကို
ခုံမင်တတ်သူဖြစ်သည်။ မိန်းမကို ချွဲချင်တာလည်း ပါကောင်းပါနိုင်သည်။

သို့တိုင်အောင် သူသည် ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ မပြောတတ်ရှာ။ တခြားသူတွေသာ
ဆိုလျှင်...

ကြည်...

နေကောင်းရဲ့လား၊ ကိုယ်လဲ အလုပ်တွေများလွန်းလို့ အိမ်ကိုတောင်
မပြန်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကတော့ ကြည့်ဆီကိုပဲ အစဉ်သဖြင့်
ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ယုံပါနော်။ ကြည့်ရဲ့လက်ရာလေးတွေကိုလဲ
တမ်းတနေမိတယ်။ ပဲပြုတ်နဲ့ နံပြားရရင်လည်း ပို့ပေးပါအုံး။ ဘယ်လို စားစရာမျိုးပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ရဲ့လက်ကလေးနဲ့ ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ပေးမှ ပိုအရသာရှိတယ်လို့
ထင်မိတယ်ကွယ်။

ပိုတောင်လွမ်းတဲ့

ကိုအောင်ဆန်း

စသည်ဖြင့် ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်ရေးပေလိမ့်မည်။ သူ့ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်။
စာကတစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ တုံး တိတ်ကြီး။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူသည်
ဘုဆတ်ဆတ်သမား၊ ပြတ်သားသူ၊ စကားအပိုမဆို တတ်သူ၊ အပြောထက်
အလုပ်ကို ဦးစားပေးသူ၊ မိသားစုအရေးထက် လူအများကောင်းစားရေးကို ပို၍
စိတ်ဝင်ထက်သန်သူ စသော စရိုက်သဘာဝများရှိကြောင်း ထင်ရှားစွာ
မြင်နိုင်သည်။ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်တွင် ရသပါရမည်ဆိုသည်။ ကြည့်ရအောင်။
တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး နားလည်စာနာတတ် သော၊ သံယောဇဉ်ကြီးကြသော၊

အပြန်အလှန် ပါရမီဖြည့်ပေးကြသော ဇနီးမောင်နှံ၏ချစ်ခြင်း မေတ္တာကိုကြည့်၍ သိင်္ဂီရေသကို ခံစားနိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ တခြားဇနီးမောင်နှံတွေကို အချိန်ပြည့် ပူးပူးကပ်ကပ်နေခွင့်မရရှာကြ။ များပြားလှ သော တိုင်းပြည် တာဝန်တွေကြားမှာ လွမ်းရေးခက်နေကြပုံက ကရုဏာရသမြောက်သည်။

"ဟင်... ဒီလို ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပဲပြုတ်နှင့် နံပြားမှ စားချင်သတဲ့။ အံ့ရော"ဆိုပြီး အတ္တုတြရသ အဖြစ် မြင်နိုင်သလို "ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ"ဟု ပြုံးချင်စရာဖြစ်သောကြောင့် ဟာသရသလည်း ရောစွက် နေပြန်သည်။

ထိုဇနီးမောင်နှံတို့၏ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ဘဝကိုကြည့်ပြီး စိတ်တည်ငြိမ်အေးချမ်းသာယာမှုကို ရရှိ စေသည်။ ထိုအရာသည် သန္တရသပင်ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ရိုးသားခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခြင်း စသော ဦးတည်ချက်များကလည်း ဝတ္ထုတိုကောင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ပီပြင်စေသည်။ နည်းနည်းချဲ့ကား ပြောလျှင် ဤဝတ္ထုတိုလေးတွင် လူတန်းစားအမြင်လည်း ပါသည်။ ဘဝသရုပ်မှန်ဝတ္ထုဟု ယူဆနိုင် သည်။

ဤဝတ္ထု တွင် ဇာတ်သိမ်းခန်းပါဝင်ခြင်းမရှိ။

သို့ရာတွင် ခေတ်သစ်စာပေအယူအဆအရ ဇာတ်လမ်း သည် အရေးမကြီး။ ဇာတ်ကွက်ကသာ ပခါန ကျသည်။ ဓမ္မဓိဌာန် စာပေအဖွဲ့အနွဲ့တွင် အဖြစ်အ ပျက်တစ်ခုကို ကွက်၍ မီးမောင်းထိုးပြသည်။ အရင်အတိုင်း ဖော်ပြသည်။ စာဖတ်သူက နှစ်သက်သ လို တွေးယူလိမ့်မည်။ ခုနောက်ပိုင်း မော်ဒန်၊ ပိုစ်မော်ဒန် ဝတ္ထုများတွင် ဇာတ်လမ်းတောင်ရှိချင်မှ ရှိ သည်။ ဇာတ်သိမ်းခန်းလည်း

ပါချင်မှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုတို ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟူ၍ လည်း ဆိုကောင်းဆိုနိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်။

ကျွန်တော်သည် "ပဲပြုတ်နှင့် နံပြား"ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတိုဆုံး၊ အရိုးသားဆုံး၊ အနုပညာ အပြည့်ဝ ဆုံး၊ ရသအမြောက်ဆုံး ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် စိတ်ကူးယဉ် ခံစားကြည့်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မင်းလူ

+++++

မောင်စိမ်းနီ စုစည်းသော စာရေးဆရာကိုအောင်ဆန်း စာအုပ်ကြီး
ပြီးဆုံးသွားပါပြီ စာဖတ်သူ အားလုံး ကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်

ရွှေစင်ဦး

**This eBook is not for sale and
use of anyone anywhere at no cost.
Commercial use of this book will be
at your OWN RISK!**

ခာရေးဆရာ
ကိုအောင်ဆန်း